DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

CEREN MELEK
ATEŞPARE

ATEŞPARE SERİSİ

6 KİTAPLIK KUTULU SET

C E R E N M E L E K

ATEŞPARE

Kitap Kurdu

Rinova Library

CEREN MELEK

ATEŞPARE

Duzenleme
Ny.Ozlem

EPHESUS

1

CANAVARIN ÖTESİNDE

Soğuk duvarlarda kan vardı, hangarın içinde küfle karışmış kan kokusu midemi bulandırmıyordu. İnsan her şeye alışıyordu ve pislik benim çok alışkın olduğum bir şeydi.

Parmak uçlarımdan yere damlayan kanlar eldivenin üzerindeydi. Bu hamlemin ardından yine olayların seyrini değiştireceğimi biliyordum ama olayların seyrini değiştirmek beni hiçbir zaman korkutmamıştı. Beni o seyri değiştirenler korkutmuştu.

Ah, hayır korkmamıştım.

Ben korkmuyordum da yarı insan yarı mutant olduğum için.

Bu düşünceleri kafamdan hızla uzaklaştırdım ve karşımdaki manzarayı seyretmeye devam ettim.

Owen Jackson henüz son nefesini vermemişti. O güçlü bir mafyaydı. Güçlü isimlerle iş birliği yapmak bazen bana fayda sağlasa da bazen öldürmek çok daha fazla fayda sağlıyordu.

Peki ne içindi bu fayda?

İçimdeki kana aç canavarın karnını doyurduğu için mi?

İçimde kana aç bir canavarın olduğunu söyleyerek güzelleme yapmıyordum, ben o canavarın ötesindeydim. Belki de katil tarafımı ötekileştirerek daha çok insan gibi hissetmeye çalışıyordum ama ölen hislerim ve zehirli hırslarım dışında çok da bir şey kalmamıştı geriye.

Bu bir yıkımdı; yıkılan bendim, altında kalan onlardı. Ölen bendim, can çekişen onlardı.

Artık her şeyin sonunu görüyormuş gibi davranamıyordum, artık on hamle ilerisini göremiyordum çünkü artık düşmanımın bile bir sonraki hamlesine güvenmiyordum.

Artık ileri görüşlü olduğumu iddia etmiyordum, artık o ileriyi yarattığımı iddia ediyordum. Yaratmazsam benimle yine bir kedinin fareyle oynayışı gibi oynayacaklarını biliyordum.

Kurbanım yavaşça uyanmaya başlarken vücudu hareketlenmişti. Göz kapakları aralanmış, gördüğü ilk şey küflü duvar olmuştu.

"Sonunda uyanabildin," dedim elimde çakımı sallarken.

Kafasını bana doğru çevirmeye çalıştı, bağlı olduğu zincirlerin izin verdiğ kadar da çevirdi. "Kimsin sen?" dediğinde gülümsedim.

"V."

Duyduğu isimle bakışları boşluğa düştü, yaşadığı şok dalgası onun tepki vermesini engellemişti.

"Nasıl buraya geldim ben?" Dehşet içinde, bir etrafa bir bana bakıyordu.

Onu Rusya'ya ben getirtmiştim, kendi katiline kendi ayaklarıyla gelmişti. Sahte bir iş çıkarmıştım, onun gelip yakından görmek isteyeceği bir ortaklık oluşturmuştum. Burada paravan olarak da Pavlik'i kullanmıştım. Ancak Owen, Pavlik'le daha görüşemeden onu yakalamıştım.

Owen İngiliz'di, pisliğin en dibine batmış isimlerden biriydi. Kocam kadar olmasa da o da mafya babasıydı. Kırklı yaşlarına olmasına rağmen hayatına sanki yüz elli yaşındaymışçasına kötülük sığdırmayı başarmıştı.

Onu araştırırken gördüklerim, öğrendiklerim, onu öldüreceğim şekli çok daha vahşi bir hâle dönüştürmüştü. Owen sikik bir sübyancıydı. Ona yapacağım her şeyi hak ediyordu, çok daha fazlasını hak ediyordu.

Parmaklarımı birbirine geçirip kıtlattım. Elime masanın üstünde duran gözlüğü aldım. Ona yaklaştığımda, göğsünün korkuyla inip kalkmaya başladığını gördüm.

Gözlüğü gözüne taktım, şu an tamamen karanlıktaydı. Ancak gözlüğün içindeki kör edici ışığın birazdan tüm karanlığı ve hatta onun psikolojisini de yutacağını biliyordum.

Işığı açtığım an büyük bir çığlık attı. Ne kadar gözlük ışığını dışarı yansıtmasa da güzel gözlerime zarar gelmesin diye yanından ayrıldım. Kafama kaynak maskesi taktım.

Yanına geri döndüğümde ışığı arttırdım. Çığlıkları çoğalmıştı, zararsız görünen ışığın ona canlı canlı işkence yaptığını biliyordum. Ona verdiğim yüksek ışık kafayı yemesine sebep olacaktı.

"Durdur şunu!" diye bağırsa da ben ışığı biraz daha arttırdım.

Masama dönüp uzun ve iğne kadar ince yapısıyla şişe benzeyen bıçaklarımı elime aldım. Onlardan onlarca vardı.

Kolundan başlayarak vücudunun üstünde yattığı tahtaya değen bedenine bıçakları geçirmeye başladım. Çığlıkları çoğalırken ağzına ıslak demir bir top bağladım. Artık sadece iniltileriyle başımı ağrıtıyordu.

Tüm vücudunu bıçakları saplayarak sabitlediğim tahtada artık her taraf delik deşikti. Kan tahtadan yere süzülüyordu.

Işığı biraz daha arttırdım, artık son demlerine gelmişti. Çok geçmeden gözlerinden dumanlar çıkmaya başlamıştı, gözleri yanıyordu. Vücudu histerik şekilde titrerken çektiği acıyla ölüyordu.

Ölecekti ve yine yaptığım şeyler bana hiç yetmeyecekti. Yetmiyordu, artık hiçbir vahşet yetmiyor, hiçbir kan doyurmuyordu. Daha fazlasını istiyordum.

Daha fazlası...

Daha fazlası...

Benden geriye sadece bir psikopat ve canavar değil, sadece hasta bir ruh değil; tamamen şeytan kalmıştı.

Yetmiyordu, kan damağıma bulaştığı ilk andan itibaren hiçbir şey yetmiyordu.

Acılı inleyişleri gittikçe kısılıyor, ölüyordu.

Kurbanlarım öldüğünde üzülüyordum.

Ölmesinler... Benim vahşetime sonsuzluğa kadar şahitlik edip hep aynı acıyla kavrulsunlar istiyordum.

Ben normal değildim, ben her şeyin en kötüsüydüm ve en berbat tarafı da böyle doğduğumu bilmekti. Ben kötü doğmuştum ve buna sebep olan âşık olduğum adamın babasıydı. Hayatım daha fazla korkunç olamaz derken tüm korku filmlerini çizgi filmlere dönüştürecek vahşetlerle savaşıyordum.

Ben daha derisini bile soyamadan öldüğünde, bıkkın şekilde verdim nefesimi. Hıncım geçmiyordu, canavarın ötesindeki o şeytan doymuyordu.

Kanla ıslanmış tahtanın ucuna yürüdüm ve kolu çevirerek kurbanın tahtayla birlikte ters dönmesini sağladım. Vücudu delik deşik şekilde tahtaya sabitlendiği için düşmüyordu.

Demir masamın üstünden kaynak makinesini aldım. Tahtayı bir süre inceleyip başımı tahtanın diğer tarafına eğdim. Gözlerime hayalî bir çizgi çizerek kaynak makinasını çalıştırdım.

Hâlâ yüzümde maske vardı, makinayı eğik çizgi şeklinde tahtanın üstünde yavaşça çizdim. İşim bittiğinde tahtayı tekrar çevirdim, tahtanın her tarafı kan olduğu için tahtayı çevirdiğimde üstüme ve maskeme kan sıçramıştı.

Maskenin camına sıçrayan kan, etrafı buğulu ve kırmızı görmeme neden oluyordu. Bu görüntüyü kesmek için maskeyi çıkarmadım.

Kurbanımı indirdiğimde sırtındaki eğik çizgi, diğer son kurbanımdaki çizginin devamıydı. İki beden yan yana geldiğinde ortaya sadece V çıkacaktı.

Kanla kaplı manzaramı izlerken dudaklarımda hastalıklı bir gülüş oluştu. İşte bu kadardı; kanla kaplanmak da vahşete kapılmak da bu kadardı.

Ben artık vahşi değildim, ben vahşettim. Canavarın da ötesindeydim...

Cinayetten sonra otele döndüğümde gün yeni ağarıyordu. Henüz hazırladığım videoyu yayımlamamış, son cinayetimi de duyurmamıştım.

Duyurduğumda yer yerinden oynayacak, tüm gizli ellerim bir bir görünür olacaktı. Bana bu da zevk verecekti. Yüzümdeki *poker face* rakiplerime korku salacaktı.

Otele girdiğimde katil kimliğimden arınmıştım, sanki kimse katil olduğumu bilmiyormuş gibi. Seksi elbisemin içinde salınırken hiç de kan dondurucu bir cinayetten çıkmış gibi görünmüyordum.

Otelin lobisinde yürürken gördüğüm tanıdık simayla durdum. Pavlik buradaydı ve sanki benim geleceğimi biliyormuş gibi bir koltuğa yayılmış, beni bekliyordu. Sankisi fazlaydı, biliyordu.

Onu gördüğümde gülümsedim. O da aynı şekilde gülümseyerek yerinden kalktı. Yüz yüze geldiğimizde elini belime koyup beni öptü, ben de onun samimi selamlaşmasına karşılık verdim.

Ayrıldığımızda karşısına geçip bacak bacak üstüne attım. Bakışları üstümde uzun uzun gezindi.

"İşte benim tanıdığım, *milaya*[1]!" dediğinde gülümsedim.

"En son beni gördüğünde nişanlıydım."

"Artık evlisin," dedi o da beni süzmeye devam ederek. Ancak bu süzüş eskiden olduğu gibi değildi.

"Evet, bana düğün hediyesi vermedin."

"Duyduğuma göre boşanacakmışsınız."

"Nereden duyuyorsun bu saçmalıkları?" dedim ciddiyetle.

"Onu seviyorsun, ona hâlâ âşıksın." Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Neden buradasın?" dedim konuyu değiştirerek.

"Owen'i benim ismimi kullanarak ülkeye getirdin ve Owen saatlerdir kayıp," derken aslında ne yaptığımı iyi biliyordu.

"Onu buraya ne için getirttiğimi düşünmüştün?"

"Rusya'da olduğun dünyaya duyurulmamalı." O da ciddiydi.

"Benim için endişelenme, başımın çaresine bakarım. Senin başını da belaya sokmayacağım."

[1](Rus.) Sevimli. (Editör Notu)

"*Milaya*, ben senin için endişeleniyorum. Rus hükûmeti şu an elini kolunu sallayarak gezmene izin veriyorsa bu bilmediklerinden değil, işlerine geldiğindendir."

"Bir Putin kalmıştı zaten anlaşma yapmadığım, amına koyayım." Söylediklerimle güldü.

"Cinayetler işlediğin ortaya çıkarsa ve seni alıkoymaya karar verirlerse hiçbir ülke seni çıkaramaz buradan."

"Bu ülkeyi seviyorum, bakarsın komşu oluruz," dediğimde artık gülmüyordu.

"Dikkatli olman gerek, bunu elbette biliyorsun ama belli ki tehlikenin üstünde olmaktan keyif alıyorsun."

"Zorundayım, yapacağım çok şey var."

"Ah, *milaya*, bir gün kendini öldürteceksin," derken hüzünlenmişti. "Şahin ablanı öldürtmüş, başın sağ olsun." Aniden üşüdüğümü hissettim. Hava birden on derece düşmüş gibi bedenim titremeye başlamıştı, kendimi koltuğa biraz daha gömdüm ben de belli olmasın diye.

"Sen de Şahin'i feci şekilde öldürmüşsün. Bunu hak etti, daha beterlerini de hak etti. Sana teşekkür ederim."

"Neden? Neden bunun için teşekkür ediyorsun?" dediğimde nefesini verdi.

"Sanırım aşk saçma sapan şeyler yaptırtıyor, değil mi *mileya*?"

Sözleriyle anlamıştım, neler döndüğünü biliyordum.

"Zeynep'e mi âşık oldun? Şahin'in çocuğunun annesine? Hatırladığım kadarıyla en son onu himayen altına almış koruyordun."

"Evet, öyleydi. Şahin öldüğünde artık onu korumama ya da saklamama gerek kalmamıştı ama ondan kopamadım. Yanımda olduğu sürede ona çok alıştım. Gidecek diye ödüm kopuyordu."

"Demek mafyadan kaçan bir Türk kızı, gidip de Rus olan başka bir mafyaya âşık oldu, öyle mi?"

Zeynep sonunda doğru adamı bulabilmişti demek.

"Sanırım," dedi yine gülümseyerek. Mavi gözleri kısılırken eli tıraşlı çenesine gitti.

"Nasıl oldu peki?"

"İlk başlarda bana minnettardı, aramızda dehşet bir saygı vardı! Onun yanında bacak bacak üstüne atmaya bile çekiniyordum! Ve benim ne kadar umursamaz bir adam olduğumu bilirsin sen," dedi yüzündeki gülümsemeyle.

"Onun yanında hep çok başka bir adam oldum. Ne tür bir pisliğin içinde olduğumu bilse de beni kabul etti. Beni sevdi." Gözleri parlıyordu, aşk işte böyle bir şeydi.

"Peki oğlu?"

"Şahin öldükten sonra onu da yanımıza aldık. Sadece mükemmel bir kadına değil, aynı zamanda harika bir evlada da sahip oldum. Birden ailem oldu." Pavlik'in kimsesi yoktu, sadece krallığı ve çıkarcı yandaşları vardı.

"Mutlu olmanıza sevindim."

"Evet, mutluyum." Gülümsemesi genişledi. "Evlendik," dedi ama ben zaten onu gördüğüm an parmağındaki yüzüğü fark etmiştim.

"Peki şimdi ne olacak? Onun bu mafya pisliklerinden neler çektiğini biliyorsun ve bu hayat..." Konuşmaya devam edemeden kesti beni.

"Bitti, bırakıyorum her şeyi," dedi kesin şekilde.

"Bırakıyor musun?" Şaşkınlığımı gizleyememiştim.

"Evet, tüm bu pislikleri bırakıyorum. Benim bugüne kadar ilk defa ailem oldu, *mileya* ve bunun değerini bileceğim. Şerefsiz babamın mirasını devam ettirmeyeceğim. Çekiliyorum."

"Üstüne gelmezler mi?"

"Kimseden korkmuyorum, hem zaten sen bizim güvenliğimizi sağlarsın," dediğinde biraz daha şaşırmıştım.

"Nasıl yani?"

"Kuznetsov Krallığı'nın yeni sahibi sensin."

"Sen ne saçmalıyorsun, Pavlik?" dedim öne doğru eğilerek.

"Bu pisliğin içinde senden başka güvenebileceğim kimse yok, *milaya*. Sadece holdingler senin üstünde olacak ve sen de Rus yeraltı dünyasına keskin bir giriş yapmış olacaksın. Krallığımı boş bırakırsam akbaba gibi üşüşürler, canlı canlı beni yemeye çalışırlar. Benim kimsem yok, *milaya*, çalıştığım binlerce insan sadece tökezlememi bekliyor."

O mirasını bana devrederek aslında tökezlemediğini, güçlü bir müttefikle birlikte olduğunu gösterecek, ailesini bu sayede koruma altına alacaktı.

"Hem Cebonayan lideri olmak istediğini duydum. Bu arada kocanın koltuğunu almaya çalışman gerçekten boktan bir şey, *milaya*."

"Bu seni ilgilendirmez," dedim sert şekilde.

"Peki, bu hamle lider olman için de avantaj sağlayacak sana."

"Pavlik..." Onu incelemeye başladım. Gerçekten her şeyden vazgeçmiş gibi gözüküyordu.

"Zeynep hamile," dedi öne doğru eğilip fısıldayarak. "İkinci çocuğum olacak benim ve ben ailem için her şeyi yapacağım."

Duyguyla kaplı mavi gözlerine bakarken bir süre düşündüm. Karşımda ailesi için her şeyi gerisinde bırakacak bir adam vardı. Tüm güçleri, hırsları ve *her şeyi*...

"Tamam, yapacağım," dediğimde gülümsedi. "Ama krallığını istediğim gibi yöneteceğim. Herkesin ağzına sıçacağım, bunu senin gibi gizli gizli de yapmayacağım. Rusya'da çok kalamayabilirim, elim burada olacak ama bana olacaklar için de söz veremem. Aileni ve seni korumak için her şeyi yaparım. Bana bir şey olursa her şeyin yine sana geçecek, anlaşmayı bu şekilde yapacağız."

Son cümlemle yüzü düşse de başını olumluca salladı.

"Patron sensin," dedi ve elini uzattı. Uzattığı elini sıktım.

Görünen oydu ki ben karanlığa bulaşmak için bir çaba harcamasam da o karanlık beni buluyordu bir şekilde. Artık gerçekten mafya annesiydim.

Biraz daha sohbet edip kısaca neler yapacağımızı konuştuk. Ardından ayağa kalktığımızda sarılarak vedalaştık.

"Umarım mutlu olursun, ailenle ve *mutlu*."

"Teşekkür ederim sana, *milaya*. Umarım bir gün sen de bu pisliklerden kurtulabilirsin." Ayrıldık ama arkasını dönmeden önce bir kez daha konuştu. "Sevdiğin adamı hırsların uğruna harcama."

"O beni harcadı. O benim için beni harcadı, Pavlik." Daha fazla konuşmasını istemeyerek ona arkamı döndüm.

Üst kata çıkıp daireme girdiğimde içerisi sessizdi, hepsi uyuyor olmalıydı. Belki de gitmişlerdi, açıkçası pek umurumda değildi. Ancak içeri birkaç adım attığımda karanlıkta oturan silueti gördüm ve hepsinin uyumadığını anladım.

"Beni mi bekliyordun?" dedim yanma yaklaşarak.

"Evet, son zamanlarda sık kayboluyorsun." Konuşurken sesinde şüphe vardı ve bir şeyler karıştırdığımı bilecek kadar zekiydi. "Umarım karıştırdığın şeyler onlara zarar vermez, V."

"Biz komple zararda değil miyiz, Çelik?" Ona biraz daha yaklaşıp ellerimi oturduğu koltuğun arkasına yasladım. Başını koltuğa yasladı ve yüzüme baktı.

Yine çok içmişti, hep olduğu gibi. Kısık bakışları üstümde uzun uzun gezindi. "Seni bir kez öpsem, tüm sorunlarım çözülecek gibi," dedi gülümseyerek.

"Dudaklarım zehirli benim, öptüğüm insanları mahvediyorum," diye fısıldadım. "Ve acilen birileriyle sevişip yakamdan düşmelisin."

"Onu bir saat önce yaptım, pek bir işe yaramadı."

"Didem'le mi?" dedim hemen. Güldü ama cevap vermedi. "Didem'le mi?"

"Neden bu kadar sorguladın? Normalde sormazsın?"

"Çünkü oteldeki herkes Cebonayan'dan, merak ettim."

"Kıskandın mı?" dediğinde yanağına sert olmayan bir şekilde vurdum. Gülerek elimi havada yakaladı.

"Didem'le Yade onlarla yatmamı teklif etti," dediğinde gözlerim irileşmişti, elimi elinden çekerken avuç içimi hafifçe okşamıştı.

"Aynı anda mı?" Sorumla güldü o da. "Ne dedin ya söylesene, çatlatma."

"Edepsiz bir teklif aldım, ben de bu edepsiz teklife gittim, icabet ettim. Gereğini yaptım, işim bitince de oradan ayrıldım." Söyleyiş tarzı beni biraz daha güldürdü.

"İnanmıyorum sana!"

"Grup işini aklıma senin kocan soktu! Daha önce de denemiştim ama..."

"Tamam tamam, duymak istemiyorum, gerçekten. Çok iğrenç. Bu kişilerin beynin ne olduğundan habersiz olan Yade ve çapsız Didem olması daha da iğrenç. Ayrıca son zamanlarda '*grup*' kelimesini çok fazla duymaya başladım ve daha fazlasına tahammülüm kalmadı."

"Yani o esnada pek beyinlerine bakm..."

"Tamam, sus! Tek bir kelime daha etme. Neden biliyor musun? İnanırım." Ben gülerken onun gülüşü yavaş yavaş soluyordu.

"İkisi de benden çok hoşlanmış. Cidden herkesi kendime hasta edecek bir adamım da bir seni edemedim, sen de mutant olduğun için herhâlde." Dudaklarımdaki gülüşün izini izlerken sesi kısılmıştı. "Farkında mısın, V?"

"Neyin farkında mıyım?" Ben her şeyin farkındaydım.

"Bir yıldır bir robot gibi olan sen, sadece onların varlığıyla bile değiştin."

"Değişmedim," dedim ben de solan gülüşümle.

"Solmasın gülüşün, solsun diye söylemedim. Seni böyle görmek bana iyi geliyor."

"Neden Çelik? Ben kötü olmalıyım ki intikam isteyim, ben intikam isteyim ki siz amacınıza ulaşın. Peki neden mutlu olmamı istiyorsun?"

"İnan bilsen de umursamazsın." Zaten biliyordum da umursamıyordum.

"İntikamdan vazgeçmemden korkmuyor musun?"

"Korkmuyorum, ben hiçbir şeyden korkmam. Unuttun mu?"

"Uyu biraz, yorucu bir gün olacak." Konuyu keskin şekilde kapattım.

"Seninle olursa neden olmasın?" dedi yine yavşakça. "Doğru sen evli bir kadındın." Hemen mod değiştirip gıcıklaşmıştı.

Onunla daha fazla konuşmayıp odama geçtim. Üstümdekileri çıkarıp kendimi yatağa attım, uyuyamayacağımı bilsem de gözlerimi yumdum. Onun kokusu kalmamıştı, hem de hiç.

İki saatlik uykumun ardından, otelin spor salonuna Çelik'le birlikte inmiştik. Bomboş salonda ikimizden başka kimse yoktu ve bir saattir aralıksız spor yapıyorduk.

Çelik uzun bir süredir mekik çekiyordu ve hiç durmayacakmış gibi gözüküyordu. Çıplak vücuduyla arada yaklaşıp beni baştan çıkarmaya çalışıyordu. Bugüne kadar hiç başarılı olamamıştı ama yine de pes etmiyordu.

Beşinci setini yaptığım sırt hareketinin sonuna geldiğimde bakışlarım etrafta gezindi. Tam bu sırada spor salonun kapısından Ceylan girdi.

Bizi gördüğü an şaşırdı, bir an geri dönmeyi düşündü ama ona olan bakışlarımı fark ettiğinde vazgeçti. Aslında hiç spor yaparmış gibi bir hâli yoktu. Çelik onu fark ettiğinde bana yandan bir bakış atmış, sporuna devam etmişti.

Ceylan elindeki su şişesiyle koşu bandına ulaştı. Kısa boylu ve hafif balıketliydi, spor yapmadığı belliydi. Düşük ayarda yürüyüş yapmaya başladığında bizi takmıyormuş gibi gözüküyordu.

Çelik'le göz göze geldiğimizde bu sefer spor yapmayı bıraktı, ikimiz aynı anda Ceylan'ın yanına yürüdüğümüzde Ceylan gerilmişti. Amacım onu korkutmak değildi ama karşısındaki kişinin V oluşu bile onu fazlasıyla geriyor gibiydi.

"Günaydın," dedim ona gülümseyerek.

Koşu bandının bir tarafında ben, diğer tarafında da Çelik duruyordu. Ceylan yürümeyi kesmedi ama hızlandırmadı da.

"Ne istiyorsunuz benden?" Yüzümüze bakmadı.

"Sadece hâlini hatırını sormak istemiştik. Ama sana bir tavsiye, süründen ayrılırsan kaparlar seni." Çelik bir kolunu makinaya yaslayıp onu süzüyordu.

Ceylan biraz daha gerilmişti, yutkunarak etrafına bakındı. "Sana bir şey yapmayacağız Ceylan, sakin ol," desem de hâlâ sakin değildi.

"Hantal bir vücudun var, spor yapmadığın belli. Biz buradayız diye mi geldin?" dedi Çelik lafı gevelemeden.

"Hayır, ciğerlerimi ve vücudumu güçlendirmeye çalışıyorum."

"Neden tek geldin?" dedim ben de.

"Sorularınıza cevap vermek zorunda değilim." Bıkkınca bizi tersledi.

"Burada ve hatta hiçbir yerde yalnız gezmemelisin," dedim sert sesimle.

"Bu otel güvenli," dese de sesi kısık çıkmıştı.

"Ateş sırf benimle yatmasın diye hiç düşünmeden güçlü bir üyeyi vurdu. Ne güvenlisinden bahsediyorsun? Seni yanında gezdiriyorsa korumasını da bilecek." Sözlerimle Ceylan cihazı durdurdu ve bakışlarındaki şaşkınlıkla beni inceledi.

"Gerçekten de bahsettikleri gibisin." Her ne gördüyse bu onu çok etkilemişti.

"Nasıl bahsettiler? Mutant, canavar, katil?" Ben gülümsüyordum ama Çelik beni izlerken durgundu.

"Hayır," dedi ama buna cevap da vermedi.

"Ya yanma birini al ya da yukarı çık, Ceylan," dedim yine.

"Sen gerçekten V'sin, bahsettikleri kadar da varsın. Aslında onlara yaşattığın acılar yüzünden sana öfkeliyim ama..." Gözlerindeki hayranlık hiç hoşuma gitmemişti.

"Bana öfkeli olabilecek bir durumda değilsin." Üstelik bana bu şekilde bakmasını da istemiyordum, az önceki korku ifadesi tamamen uçmuştu.

"Beni göndermeye çalıştığına göre otelde işler karışık ama yanıma telefonumu almadım." Bu kadar çabuk ikna olmamalıydı. Bana bu kadar çabuk güvenmemeliydi. Neden güveniyordu ki? Ne demişlerdi ki onlar benim hakkımda?

"Çelik, Ceylan'ı odasına çıkar," dediğimde Çelik ona küfretmişim gibi baktı.

"Neden Alanguva'nın fitne fücur sevgilisini odasına çıkartıyorum? Ne yaparlarsa yapsınlar." Fazlasıyla isteksizdi.

"Fitne fücur mu?" dedi Ceylan şaşkınca.

"Evet, bir elli boyunla ortalığı karıştırıp duruyorsun. Zaten götü yere yakın olandan korkacaksın." Bakışlarını bana çevirdi. "Ve bebeğim, dışarıdakilerin bu kıza bir şey yapma ihtimali, benim bir şey yapma ihtimalimden daha düşük."

"Çelik, dediğimi yap," dedim daha fazla konuşmasını istemeyerek. Çelik sözüme bir kez daha karşı gelmedi.

Ceylan arkasını dönmüştü ki bana geri döndü. "Biliyorum, bir gün geri döneceksin ve o gün yeni bir devri başlatacaksın. Ülkenin sana ihtiyacı var, V."

"Biz Ateş'e sandık da bu kız sana yanık herhâlde. Bebeğim, ben sana demedim mi herkesi kendine böyle hayran bırakma diye?" Çelik'in sözleriyle onlara arkamı dönerek sporuma devam ettim.

Çelik yere attığı beyaz sporcu atletini terden ıslanmış bedenine geçirirken Ceylan'ın ona attığı kaçamak bakışlar dikkatimden kaçmamıştı. Çelik de elbette fark etmişti ve bana bakıp imalı şekilde göz kırptığında o göz kırpışından on tane cümle çıkarabilirdim. "*Bak görüyor musun, millëtin nasıl da dibi düşüyor bana. Sen de otur ağla kocam diye...*" dediğine emindim ama sesini duymamıştım işte.

İkisi birlikte dışarı çıktı, Çelik'in bu durumdan hiç memnun olmadığını biliyordum ama ona zarar vermeyeceğini de biliyordum. Çelik masumları çok rahat öldürebiliyordu, onun etik ahlaki değerleri yoktu. Ancak onun bana sadakati vardı.

Gerçi ben hayatına girdiğimden beri pek masumlara dokunamamıştı. İşlerine karşımamı sevmiyordu ama yine de bana karşı çıkmıyordu.

Yarım saat daha spor yaptıktan sonra odama çıkıp duş almıştım. Duşun ardından da iddialı bir elbise seçtim kendime. Saçlarıma her zamankinden biraz daha sıkı dalgalar yaptım, hafif bir makyaj yapıp ayakkabılarımı da giydim.

Elbisenin alt kısmı krem rengiydi, ön tarafında ipler vardı ve kalçamın biraz altında bitiyordu. Elbisenin üst kısmı da petrol mavisi, derin dekolteli bir bluzdu. Birbirinden ayrı iki parça gibi duruyorlardı.

Odamdan çıkıp salona geçtiğimde sessizlik beni rahatlattı. Herkes neredeydi, hiçbir fikrim yoktu ama fazlasıyla da memnundum durumdan.

Kendime bir viski şişesi açmıştım ki kapı tıklatıldı. Daha bir kadeh dolduramadan kapıyı açmaya gittim.

Açtığımda karşımda Naz vardı, hâlâ dünkü kıyafetlerinin içindeydi. Ağlamaktan yüzü şişmiş, gözleri kızarmıştı ve akan makyajının kalıntıları yüzündeydi.

"Naz." Bileğinden tutup onu direkt içeri çektim. "Neyin var senin?" dediğimde hıçkırdı. "Naz, ne oldu? Birine mi bir şey oldu?" Yüzümde nasıl bir ifade gördü bilmiyorum ama kafasını hızla iki yana salladı.

"Hayır, hayır, öyle bir şey yok çok şükür," dedi ama bir kez daha hıçkırdı. Kollarını boynuma doladığında onun sarılışına sıkıca karşılık verdim.

Başını göğsüme yaslarken bedeni hıçkırıklarıyla sarsılıyordu. Sırtını okşayarak onu sakinleştirmeye çalışsam da pek işe yaramıyordu.

Benden uzaklaştığında hâlâ bedeni titriyordu. Onu belinden tutarak koltuğa oturttum. Bir bardak su uzattığımda sadece birkaç yudum içti. Yanına oturduğumda eli elimin üstüne gitti.

"Neler oluyor, Naz?"

"Kötü bir şey yok ve ben neden böyleyim bilmiyorum!" Konuşurken yine ağlamaya başlamıştı.

"Naz, sorun ne güzelim?"

Yutkundu, gözlerimin içine baktı ve zorlukla konuştu. "Hamileyim."

Duyduğum kelimeyi ilk başta anlayamadım, algılayamadım. Gözlerimi kısıp kendime zaman tanıdım söylediği şeyi sindirmek için.

"Fernando biliyor mu?"

"Az önce öğrendim ben de ve bebeğin babası o değil," dediğinde bu sefer daha büyük bir şoka sürüklenmiştim.

"Ne?" Tepkimle daha çok ağlamaya başlamıştı.

"Deniz," diyerek iki eliyle yüzünü kapattı, utanıyordu.

"Fernando'yu aldattın mı? Ya da Fernando biliyor mu?" Sessiz kaldı. "Sizdeki genişlik de Konya Ovası," diye şaka yapmaya çalışsam da gözyaşları azalmamıştı. Nefesimi verdim. "Ya da daha doğru bir şekilde sorayım. Sen hiç Fernando'yla birlikte oldun mu?" Sözlerimle bu sefer şaşırmıştı.

"Nereden anladın?" dedi ağlamaktan kısılan sesiyle.

"Bana doğru düzgün anlatır mısın?" Elinde tuttuğu bardaktan birkaç yudum su alıp bana uzattı, sanki elinde tutmaya bile takati yokmuş gibiydi.

"Senden sonra hepimiz kötüydük. Kaptan da vefat etmişti ve paramparça olduk. Deniz işten çıkarılınca asabileşti, zaten beni hiç affetmemişti. Bahar yurda taşındı ve Fernando hep yanımdaydı. Bana gerçekten değer veriyor ve mükemmel bir adam. Belki bir süre ondan hoşlandım ama hislerim sınırlıydı. O da biliyordu ama yine de psikolojim düzelene kadar onun yanında olmamı istedi. Zaten aramızda sevgili ilişkisi yoktu, biz sadece yakın iki arkadaş gibi yaşıyorduk. Üç ay önce Tarık'ın yanına gittim rıhtım evine ve o gün Lena geldiği için Tarık evde değildi. Evde Deniz vardı ve..." Devam edemedi, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Zaten senin evlenmeden bir adamla yaşayacağın kısmı hiç mantıklı gelmemişti. Deniz'le sevişmene de şaşırmadım. Evet, onun hisleri hep daha yoğun oldu ama sen de boş değildin. Sen sadece onun düşünce yapısından nefret ediyordun ve o da değişince elinde onu itecek bir şey kalmadı. Ama sen yine de onla olmak istemedin ve senin Fernando'yla olduğunu düşünmesine izin verdin," dediğimde iç çekti.

"Çok utanıyorum, çok korkuyorum." Başını iyice eğdi. Çenesinden tutarak başını kaldırdım.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum, Aşkın. Şoktayım, inanamıyorum! Karnımda bir bebek var ve üç aydır orada. Ne yapacağım bilmiyorum."

"Ne karar verirsen ver senin yanında olacağım," dediğimde elimi biraz daha güçlü sıktı.

"Teşekkür ederim," dedi ve bana bir kez daha sarıldı. "Yaptığım her şey için çok üzgünüm, yalanlarım için üzgünüm. Biliyorum, bu bir şeyi değiştirmeyecek ama sen benim hep bir parçamdın. Bizi bıraktığın için öfkeliydik sana, acımızı senden çıkarmaya çalıştık ama asıl..."

"Tamam Naz, sorun yok."

"Sorun var! Sorun var, Aşkın. Yaşadığın her acı böylesine açık gönülle karşılamak zorunda değilsin."

"Şu an daha büyük bir sorunun var gibi, Naz. Bunları daha sonra konuşuruz," dediğimde hızla ikna olmuştu.

Eli karnına giderken bakışları dalgındı. "Bir bebeğe hazır değilim, çok canımı acıtıyor ama yapamayacağım sanırım."

"Deniz'e söylemen gerek."

"Deniz onu aldırmama hayatta izin vermez."

"Dediğim gibi, yanında olacağım ve sen ne karar verirsen o olacak. Yine de bilmeyi hak ediyor. Ondan sakladıkların yetmedi mi, Naz? Ondan bunu da saklayamazsın."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi acı içinde.

"Kendine zaman tanı, bu kolay verilebilecek bir karar değil." Yine hıçkırarak ağlamaya başladığında onu omzundan tutarak kendime çektim. Naz bu sefer biraz daha kıvrılarak dizime yattı.

Ağlaya ağlaya uykuya daldı, biri gelip onu bu hâlde görmesin diye onun bedenini kucağıma alarak yavaşça ayağa kalktım. Kendi odamda bırakarak üstünü örttüm. Kaç saattir ağlıyordu bilmiyordum ama yorgun düşmüştü.

Çalan kapıyla yanından ayrıldım, bu sefer kapının diğer tarafında Ateş vardı. "Naz burada mı?" dedi endişeyle.

"Evet," dediğimde nefesini rahatlamış şekilde verdi. "Neden?"

"Buradaysa biliyorsundur. Dün gece Yusuf'u eczaneye göndermiş, üstelik ayrı ayrı beş kez göndermiş iyice emin olmak için," dediğinde içeri geçmesi için kapıyı tamamen açtım.

Ancak o içeri adım attığı ilk an burun buruna geldik. Bir an konuştuğumuz konuyu ikimiz de unuturken kokumu derince soludu.

Hatta o kadar unuttuk ki ayrıldığımızı bile unuttuk. Bir an elini belime atarak beni kendisine çekip yanağıma uzun ve sert bir öpücük bırakacak sandım ama bunu yapamadı.

Yanımdan geçip içeri girerken kapıyı kapattım. "Fernando çok mutlu olacak ama Naz istemiyor gibi."

"Fernando mu?" Gülerek imalı bir bakış attım. Kafasını hızla bana çevirdiğinde o da anlamıştı.

"Bebeğin babası Deniz mi?" Sorusuyla başımı olumluca salladım. Gözleri irileşirken alt dudağını ısırdı. Tepkisi o kadar doğaldı ki... Birden koca mafya babası, gözümde tatlı bir bebeğe dönüştü. Başımı iki yana sallayarak bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. "Ne yapacaklar sence?"

"Bilmiyorum, bence böyle iğrenç bir dünyaya yeni bir can getirmek kötülükten başka bir şey değil." Söylediklerimle bakışları buruklaştı.

"Eğer onu her şeyden korursan, seversen belki de kötülük olmaz." Yavaş yavaş sindirerek konuşuyor, derince nefes alıp veriyordu.

Cevap vermediğimde aramızda uzun bir bakışma geçti.

Onu bu kadar özlemem akıl kârı değildi.

Hele bunu kabullenmem...

"Bana öyle bakarsan Aşkın, daha fazla dayanamayıp seni öpeceğim," derken çok ciddiydi.

Ona öyle bakmaya devam ettim.

"Git sevgilini öp," dediğimde sabır çekti.

"Benim tek sevgilim de sevdiğim de sensin, Aşkın." İkimiz de salonun ortasında durmuş konuşurken az önce Naz'ın oturup ağladığı koltuğa yayıldım.

Ateş beni baştan aşağı süzüyordu, gözlerindeki tutkuyu biliyordum, kuduruyordu.

Yanıma oturduğunda o da fazladan yayılmıştı, sırf bana temas etmek için yaptığını biliyordum. Çıplak bacaklarımın pantolonunun kumaşına sürtmesi bile beni komik şekilde tahrik ederken ikimiz de derin bir nefes almıştık.

"Bu gece son, toplantı bitiyor ve herkes dağılıyor. Senin planın ne?" Bakışları yüzümde geziniyordu.

"Rakip adayıma planlarımı elbette söylemeyeceğim," dedim dudaklarımı büzerek.

Bakışlarını bu sefer de dudaklarımdan alamadı.

"Senin olmadığın bir ülkeye gitmek istemiyorum, Aşkın."

"Neden? Dün az daha boşanıyorduk?"

"Az daha, çok şükür," dedi nefesini vererek. "Zaten seni evliliğe zor ikna etmiştim, bir daha asla kıydıramazdım sana o nikâhı."

"Sürekli birileriyle yatan bir kadınla neden evli kalmak istiyorsun? Gururun yok mu senin?" dediğimde sessiz kaldı. Madem başkalarıyla olduğumu düşünüyordu, o zaman artık benimle evli kalmak istememeliydi.

"Cevap versene, Ateş!"

"Bu konuyu kapat."

"Bu konu kapandığında olmamış mı sayılacak? Herkesle yattım ben, amına koyayım! Her gün biriyle yattım, yetmedi gittim grup yaptım." Ateş'in yüzüme bakarken ifadesi birden değişti.

"Sen," dedi gözleri kısılırken. "Alındın mı?"

"Yok, ne alaka!" dedim hemen savunmaya geçerek.

"Sen alınmışsın, Aşkın." Kendi de idrak etmeye çalışıyordu. "Alınman için tek bir sebep var," dedi ve bakışları biraz daha yumuşadı. "Sen benden başka kimseyle olmadın, değil mi?"

"Yok, oldum. Hatta yatakta iki tane adam var şimdi. Haremimi daha da genişlettim, Sultan Süleyman yanımda halt etmiş, o derece yani," dedim ama o sözlerimi umursamıyordu. Öyle çok gülümsüyordu ki ağzı kulaklarına varacaktı neredeyse.

"Sen benden başka kimseyle olmadın." Hem kendine hem bana söylüyor gibiydi, belki de bu gerçeği sindirmeye çalışıyordu. Sindirmesi kolay olacak gibiydi.

"İyi inanma, kocaman harem yaptım ben kendime. Sen kandır kendin."

"Hayır, o yüzden çekmecen o oyuncaklarla dolu?" Şimdi onda da taşlar yerine oturmaya başlamıştı ve ben artık ne kadar aksini iddia etsem de inanmayacaktı.

Bacaklarını karşısındaki sehpaya uzatarak kendine bir keyif sigarası çıkarıp yaktı.

"İnanma, ben önüme gelen herkesle yattım çünkü evli olmamın bir önemi yok. Çünkü ben böyle bir kadınım," dediğimde bakışları kısıldı.

"Özür dilerim," dedi ama gözlerime bakamadı.

"Hangi biri için, Ateş?"

"En büyüğü için, seni sevip hayatını mahvettiğim için. Her şeyi öngörüp yine de sana olan aşkımdan sana zarar verdiğim için. Özür dilerim Aşkın, bana ne yapsan hak ediyorum ben." Az önceki keyifli ifadesi yerini hüzne bırakmıştı.

"Özür dilemen hiçbir şeyi değiştirmeyecek, Ateş."

"Sana verdiğim hiçbir sözü tutamadım ben."

"Evet Ateş, hiçbirini. O yüzden zorlama artık, bir daha bana söz verme."

Sessiz kaldı, ben de bir sigara çıkarıp yaktım, kokusunu duyan bedenim mayışmaya başlamıştı bile.

Ateş'e yenilen tek şey zihnim ya da ruhum değildi, bedenim de yeniliyordu. Her bir parçam ona yenilmek için tutuşuyordu.

Ona yenilmek yeniden doğmak gibiydi. Yenilgiyle doğan bedenimin onun bedeninde zafere ulaşması gibiydi.

Eli çeneme gitti, yüzümü hafifçe okşadı. "Senden nefret ediyorum," dedim sanki bunu sesli söylesem onu yakacakmış gibi. Sanki ondan nefret etsem bile ona duygu beslediğim için sevinmeyecekmiş gibi.

"Seni sevmekten nefret ediyorum," dedi ve bu sefer tamamen dürüsttü.

Ederdi tabii, ben de olsam benim gibi bir kadını sevmekten nefret ederdim.

"Keşke seni hiç sevmeseydim de sana bunları yaşatmasaydım, nefretim bu yüzden. Hiç dalmasın güçlü sandığın o kırık bakışların, ben senin ruhunu görüyorum, Aşkın. Ruhun ruhumun yanında." Yüzümü hafifçe kendine çektiğinde başım göğsüne yaslanmıştı.

Bana sarıldığında bu sefer onu itmedim. Bana sıkıca sarıldığında karşılık vermedim ama itemedim de. Sadece beni sarmalamasına izin verdim.

Dayanamıyordum, bazen ona da dokunuşlarına da dayanamıyordum.

"Çok yorulmadık mı?" dedi kısık sesle.

"Daha yeni başlıyoruz," dedim ama göğsünden de kalkmadım.

Ateş saçlarımı okşamaya başladı.

Parmakları saç diplerimde gezinirken yine kalkmadım. Vücudum dokunuşlarıyla mest olurken onu ne kadar özlediğimi daha iyi görüyordum.

"Benim güzel Ateşpare'm." Fısıldadı yine.

"Artık hezarpare," desem de saçlarımı okşamaya devam etti.

"Nereden uyduruyorsun böyle saçma şeyleri, anlamam ki... Senin bin parçanı da severim ben."

Bunu durdurmalıydım, bunu hemen kesmeliydim ama onun huzur veren okşayışları çok uzun zamandır hissetmediğim aitlik duygusunu hissettiriyordu.

Onun tanıdık limanında olmak, evime tekrar dönmek gibiydi. Sanki tüm o kötü şeyleri yaşamamışız gibi, sanki hep birlikteymişiz gibi. Yaşadığım çaresizlik hissi ona olan aşkımın altında ezildi. Ben ona bir kez daha yenildim.

O bana *iyi ki yenilmişim* dedirten bir adamdı.

Zamanında bunu bana çok dedirtmişti ancak artık diyemiyordum çünkü onu kazandığım için çok fazla şey kaybetmiştim.

"Benim güzel karım." Beni biraz daha sarmaladı.

Ona hâlâ âşık olan yanımdan nefret ettim.

Yarım saat boyunca uyumamak için savaştım, uzun zaman sonra onunlayken, onun tenindeyken bu zamanı uyumakla geçirmek istemiyordum.

O da bu anı bozmak istemiyordu ama arada dayanamayıp güzel sözcükler fısıldıyordu, arada saçlarımı öpüyordu.

Neden duruyorsun, V?

Harekete geçsene, bu saçmalığa son versene. Neden sessizsin?

Dairenin kapısı açıldığında o kadar mayışmıştım ki kalkamadım Ateş'in kollarından.

"V?" Çelik gelmişti ama yalnız değildi. Yanında Murat da vardı. Onlara arkamız dönüktü.

"Geldiler yine," dedi Ateş bıkkın şekilde.

Başımı sıcak ve mis kokulu göğsünden, derin bir uykudan uyanmışçasına mayışmış şekilde kaldırdığımda Ateş dikkatle bana bakıyordu.

Sarı hareleri yüzümü öyle izliyordu ki... Bana öyle bir aşkla bakıyordu ki... Ben bile âşık olurdum o yansımaya, yansımanın nasıl bir vahşet olduğunu bilmeseydim eğer.

Uzun zaman sonra bu kadar yakın olmak ikimizi de geçmişe götürmüştü.

"Ne?" dedim sonunda doğrularak.

Çelik ve Murat içeri girmişti, ikisi de birbirinden gergin gözüküyordu ve bunun sebebi az önce göğsünde huzur bulduğum Alanguva'ydı.

"Ne oluyor burada?" dedi Murat sert şekilde.

"Bir yalnız bırakmaya gelmiyor, hepsi başına üşüşüyor sinek gibi." Çelik de bizi uzun uzun inceliyordu.

"Seni ayağımın altında öyle bir ezerim ki görürsün sineği," dedi Ateş de sinirden koyulaşan sesiyle.

Ancak onlara öfkesi çok sürmedi, bakışları üstümde gezindiğinde zaten açık olan dekoltemin biraz daha açıldığını gördü ve bu sefer öfkesi buna yöneldi. Özellikle Murat ve Çelik'in yanında bu kadar seksi olmam rahatsız etmişti onu ama zaten benim her hâlim çok seksiydi.

"Kocamla hasret gideriyorduk," dedim vücudumu esnetirken.

Murat ve Çelik arasında uzun bir bakışma geçti, konuşmadan anlaşıyorlardı.

Tam konuşacaklardı ki kapı bir daha açıldı. Bu sefer içeri giren kişi Fikret'ti.

Salonun ortasında olan Ateş'i görünce kaşları derince çatıldı, bakışları bana döndüğünde omuz silktim. Ancak Ateş üçünü yan yana görünce biraz daha öfkelendi. Dirseğine kadar katladığı gömleğinin yakalarını düzeltti ve kolumu okşayarak bedenimi bedeninden uzaklaştırdı. Ayağa kalkarak üçünü tek tek inceledi.

Dik duruşu, sert bakışları ve ifadesiyle kimsenin karşısında durmak istemeyeceği bir düşmandı.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Ateş direkt olarak Fikret'e bakarak.

"Yeni öğrendin sanırım," dedi Fikret de rahat bir ifadeyle.

"Evet, karımın bir yıldır etrafında gezinen herkesi araştırmam gerekiyordu ve araştırdıkça taşlar yerine oturdu. Kaptan yetmedi, bir de seni mi saldı başımıza?"

"Kim olduğumu gerçekten biliyor musun?" dedi Fikret ona birkaç adım atarak.

"Gerçekten biliyorum, Alanguva," dedi Ateş yüzünde sinsi bir ifadeyle. "Ya da *amca* mı demeliyim?" Kafasını bana çevirdi. "Benim amcalarım neden hep böyle oluyor sence, karıcığım?"

İfadesi ve kendinden emin tavrı beni gülümsetmişti, Fikret'i çıldırtmasını keyifle izliyordum.

"Ben o pis soyadını hiç taşımayacağım," dedi Fikret. "Sizin soyadınızda masumların canı var."

"Evet, soyadında istesen de taşıyamazsın zaten ama kanında bir ömür mecbur taşıyacaksın," dedi Ateş. Az önceki deli divane âşık adam görünüşünden tamamen çıkmış, iyi bir düşman profiline bürünmüştü.

"Sen de farkındasın yönettiğin pisliği. Sen de aynı baban, aynı deden gibi kötüsün, Ateş."

"Evet, öyleyim," dedi Ateş hızla cevap vererek. "Ve karımı benden bir yıl boyunca alan size daha da kötü olacağıma emin olabilirsiniz. Benimle gerçekten tanıştığınızda, babamın da dedemin de yanımda evliya kalacağına şahit olacaksınız çünkü benden karımı aldınız! Babam ne yapmış ki size benim yapacaklarımın yanında?"

Ateş onları kışkırtıyordu ama asıl amacı bu değildi, karşısındakilerden öyle nefret ediyordu ki sanki kendisine de yemin ediyordu.

"Karşında karın da var, Alanguva, o yüzden çok da uçma."

"O hâlâ karım, siz aksi için ne kadar uğraşsanız da... Siz ne kadar benim canımdan çok sevdiğim kadını bana düşman yapmaya çalışsanız da beceremediniz. Siz düşman etmediniz onu bana, hiç sevinmeyin. Her haltı ben yedim. Siz sadece hayatı boyunca bu anı kovalayan zavallılarsınız."

Sözleri onları daha çok sinirlendirmiş, Çelik bir adım atmıştı ki Fikret elini havaya kaldırarak onu durdurdu.

"Aynı bir Alanguva gibi konuşuyorsun. Biliyor musun, Ateş? Bir zamanlar senin farklı olduğunu düşünürdüm. Ailen gibi değil, daha iyi ve adaletli olduğunu düşünürdüm. Yanılmışım," dedi Fikret.

"Uzaktan izlemesi güzel miydi? Sizin gibiler sadece izler, ne yaptın peki izlemekten başka? Doğru, karımı hapisten kurtardın. Gerçi o da zaten istihbaratın işiydi ve Aşkın'ı kendi çıkarların için çıkardın. Kafam çok karıştı." Hem dalga geçiyor hem de bana göstermeye çalışıyordu.

Göstermeye çalışmasına gerek yoktu. Ben hâlâ her şeyi görebiliyordum. Ben bir kez kör olmuştum, bir daha olmazdım.

"V hep ait olduğu yerde," dedi Çelik.

Ateş güldü, yüksek sesle gülerken o derin gamzesi belirginleşmişti.

"Sen onu sadece mahvettin, Alanguva," dedi Murat da. "O hep olması gerektiği yerde, bizimle."

"Bizim hayatımızı uzaktan izlediniz diye üzerimizde hak mı iddia ediyorsunuz? Murat hep bana takıktın ve bunu mafyayı ortaya çıkarmaya çalışan bir polis gibi davranarak güzel oynadın, hakkını yiyemeyeceğim. Sen benim

iznimle hayatta kaldın, şimdi de karşıma geçmiş konuşuyorsun. O sadece V değil, o Aşkın. Beni suçluyorsunuz ama kendiniz onu kullanmaya çalışıyorsunuz. İzin vermem, kimse benim karımı çıkarları için kullanamaz."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece izliyordum. Beni korumaya çalışıyordu. Ben o nefret ettiği adamların yanındaydım ama o hâlâ benim için çabalıyordu.

"O tacımı alamaz mı? Emin olun, bu dünyada alabilecek biri varsa o da karımdır. Ancak izin vermeyeceğim, o tacı onun başına takıp onu yok etmenize izin vermeyeceğim."

Sözleriyle içeride sessizlik oluşmuştu.

"Karına o kadar âşıksan yanındaki kadın kim, Ateş?" dedi Fikret.

Ateş buna cevap vermedi, bakışlarını bana çevirdiğinde yerimden kalktım. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde ona birkaç adım attım.

Elimi koluna koyduğumda dikkati artık tamamen bendeydi. "Git Ateş."

"Gel benimle." Yüzü yüzüme aklımı karıştıracak kadar yakındı.

"Git güzelim," dediğimde gülümsedi.

Burada kalarak onlara görmedikleri şeyleri göstermeye çalışıyordu ve başarılı olursa benim işimi sıkıntıya sokacaktı.

Eğilip alnımı öptü. Dudaklarının dokunuşuyla titreyen bedenimi onlardan gizlemeye çalıştım.

Uzaklaştığında üçüne kötü kötü bakıp çıkmakla yetinmişti ama çıkarken aklının da kalbinin de burada kaldığını biliyordum.

Kapı kapandığı an Fikret konuşmaya başladı. "Ne yapıyorsun sen, V? Onu affediyorsun, değil mi?"

"Ya da affettiğini hissettirerek onunla oynayacak mısın?" dedi Murat da olanlara anlam veremeyerek.

Çelik sessiz kaldı çünkü ikisini de yapmayacağımı gören tek kişi oydu. Sadece özlemiştim, çok özlemiştim.

Belki Ateş de onu affetmiş gibi davranarak onu kullanacağımı düşünüyordu ama umursamıyordu. İkimiz de birbirimizin yanında olmak için saçma sapan bahaneler uydurup kirli oyunları görmezden geliyorduk.

Bu işin sonunda ne olur bilmiyordum ama ona zarar gelmeyecekti. Ona zarar gelmesini istemiyordum ve bunun için elimden geleni yapacaktım.

"İşime geldiği gibi davranıyorum sadece," dedim omuz silkerek.

"Dikkatli olmalısın V, ipleri birazcık kaçırırsan yine kendini onun kıskacında bulursun," dedi Fikret.

"Endişelenme, ben işimi bilirim. Mesela dünkü hamlem gibi," derken gülümsemiştim.

"Yapacağın şeyler bizimle paylaşmalısın, V yoksa sana ayak uyduramayız."

"Zaten uydurmamızı istemiyor ama bizi aptal yerine koyamazsın, V. Ben varken olmaz," dedi Çelik göz kırparak. *Neler karıştırdığını biliyorum* der gibi bakıyordu.

Yediğim haltları o bile tahmin edemezdi ama bir şeyler çevirdiğimi elbette biliyordu. Bu geceden sonra zaten onlar da görecekti. Herkes bilecekti ama kimse hiçbir şey yapamayacaktı. En zevk alacağım kısımlara daha yeni geliyorduk. Üçü de gergince beni izlerlerken ben fazlasıyla rahattım.

Duyduğum adım sesleriyle Naz'ın uyandığını anlamıştım, çok geçmeden koridorda belirecekti ve Çelik benden daha keskin sezgilere sahip olduğu için daha önce çevirmişti kafasını. Naz salonun girişinde durmuş, çekingen şekilde bize bakıyordu.

"Senin burada ne işin var?" dedi Murat.

"İyi görünmüyorsun," dedi Fikret de.

Naz konuşmadan ben konuştum. "Hasretimden hasta olup yataklara düşmüş." Onların daha fazla sorgulamasına müsaade etmeden Naz'ı geri odama soktum.

"Üstünü değiştirelim, bu hâlde gitme yanlarına." Ben dolabımdan onun için kıyafet çıkartırken Naz durmuş beni seyrediyordu.

"Onlara güvenmiyorsun, bebeği söylemedin."

"Ne sanıyordunuz, Naz? Sizin her haltınızı gidip anlatacağımı mı?"

"Hayır, öyle sanmıyordum elbette ama Kaptan'ın bizim beynimizi yıkaması gibi onların da seninkini yıkadığını sandım."

Kıyafetleri yatağın üstüne attım ve masama yönelip bir pamuğa makyaj temizleyici döktüm. Onu kadife koltuğa oturtup akan makyajını temizlemeye başladığımda sessizdi.

Ancak sessizliği çok uzun sürmeyip yine hıçkırmaya başlamıştı.

"Çok özlemişim seni. Ya sürekli gerginim ya da ağlıyorum. Hormonlarım berbat hâlde." Yüzünü tamamen temizlediğimde elime aldığım tarakla birbirine giren saçlarını açtım.

"Yüzünde şişmedik yer kalmamış, Naz ve biraz daha ağlarsan patlamandan korkuyorum." Söylediklerimle gözyaşları arasında gülmüştü.

"Beni istediğin kadar iyi hâle getirmeye çalış ama şu an beni gören herkes bir terslik olduğunu anlayacak."

"Kal istersen burada," dediğimde başını iki yana salladı.

"Saklamayacağım Aşkın, onlara söyleyeceğim." Eli karnına gitti.

"Nasıl istersen," dedim. Bu sırada koltuktan kalkıp yatağın üstüne çıkardığım siyah pantolon ile siyah tüylü kazağı giyindi. Kazağın beyaz detayları ona yakışmıştı.

Sürekli akan yaşlarını siliyordu elinin tersiyle. "Hepsi merak etmiştir beni."

"Ateş biliyor burada olduğunu," dediğimde yutkundu.

"Bebeği biliyor mu? O Yusuf'a bin kez *aramızda kalsın* dedim."

"Ateş'in çalışanları böyledir, alışırsın."

Hazır olduğunda kapıya yöneldi, benim de onunla gitmemi bekledi. "Bunu sensiz yapamam."

"Naz, sizi bir süre görmek istemiyorum." Kalmadığını savunduğum canımı yakıyorlardı.

"Sana ihtiyacım var," dedi yine dolan gözleriyle. "Lütfen Aşkın."

Onu kıramadım, yanına ulaştığımda minnetle gülümsedi. Birlikte odadan çıktığımızda Fikret, Murat ve Çelik üçlüsü hararetli şekilde bir şeyler tartışıyordu.

"Naz," dedi Fikret yerinden kalkarak. "İhtiyar seni çok seviyordu, İhtiyar hepinizi çok seviyordu."

"Sen onun oğlu musun?" dedi Naz, Ateş'le bu konuyu konuştukları belliydi.

"Evet," dedi Fikret.

"Kaptan hep yaptığı gibi oynadı bizimle, sürekli kaybolmalarından anlamamız gerekiyordu. Biliyor musun? Onun öldüğüne hiç inanasım gelmiyor." Naz cümlelerini öfkeyle sıraladıktan sonra çıkmak için kapıya yöneldi.

Ben de ona eşlik ettim. "Kahvaltı yaptın mı?" diye sorduğumda başını iki yana salladı.

"Restoran kısmına gitmek bile istemiyorum, yoğun kokular midemi feci bulandırıyor." Boş asansöre bindiğimizde konuşmaya devam ediyordu. "Aslında bir süredir bazı kokulara hassasiyetim vardı, son zamanlarda midem çok bulanıyordu ve en önemlisi de regl olmadığımı yeni fark ettim."

"Yani bu yaşınıza geldikten sonra da korunmayı ben mi öğreteyim size?" dediğimde hemen yanakları kızarmıştı.

"İlkti Aşkın."

"Sen hemşiresin, Naz! Hem Deniz neden dikkat etmedi?"

"Aşkın, lütfen kapat şu konuyu."

"Anlıyorum, yılların birikimiyle birbirinizin üstüne atlayıp her şeyi boş vermişsiniz de ertesi gün de mi aklınıza gelmedi?"

"Böyle büyük konuşma! Başına gelirse görürüm ben seni."

"Gelmez, fazla detaycıyım ben." Tutkudan başım dönse dahi dikkatli olmayı beceriyordum. Gerçi bir yıldır doğum kontrol hapı kullanmama gerek kalmamıştı.

Kata ulaştık, asansörden inerken Naz biraz daha kızarmıştı. "Çok utanıyorum," dedi elleri yüzüne giderken.

"Siz utanılacak bir şey yapmadınız, Naz. Dik tut başını, yaptığın şeylerden pişman olma." Sözlerimle kendisini silkeledi.

Ateş'in dairesine geldiğimizde Yusuf yine kapıda duruyordu. "Hayırlı olsun," dedi gülümseyerek.

Naz neredeyse inlercesine yüzünü kapattığında Yusuf şaşırarak bana baktı. Çaktırmaması için ona göz kırptım sadece. "Hoş geldiniz, Aşkın Hanım," dedi mesafeli bir şekilde ve odanın kapısını açtı.

İçeride kargaşa vardı. Pusat, Tarık'ın peşinden koşuyor ve kaçmak için de Bahar'ın arkasına saklanıyordu. Ateş etrafta gözükmüyordu. Deniz cam kenarında durmuş manzarayı izliyordu.

Ceylan da yanlarındaydı, salonun bir köşesine oturmuş, telefonuyla uğraşıyordu.

"Aa Aşkın," dedi Tarık ama bana arkası dönük olan Pusat onu kandırdığını sanarak arkasına bakmadı.

"Yok Aşkın falan, bu sefer kimse alamayacak seni benim elimden."

"Ya Aşkın geldi diyorum sana!"

"Ben sana Aşkın'ı değil, beyaz ışığı göstereceğim!" dedi yine ona atılmaya çalışarak.

Onlara birkaç adımda ulaşıp havadaki yumruğunu yakaladığımda Pusat kafasını bana çevirebilmişti.

"Aşkın," dedi hemen değişen ifadesiyle.

"Konuşacaklarımız var, toparlanın," dedim sert sesimle. Sesimi duyduğu an gıcık olmuş şekilde hızla çekti bileğini elimden.

Sanki hepsi gelmemi bekliyormuş gibi sakince koltuklara dizildiklerinde onları kısaca süzdüm.

"Aslında benim değil, Naz'ın anlatacakları var." Bakışlarımı Naz'a çevirdim.

"İyi görünmüyorsun," dedi Deniz çatık kaşlarıyla. Naz onun sesini duyduğunda gözlerini sıkıca yumdu.

"Neler oluyor?" Tarık hemen Naz'ın yanına geçip gözlerini bana çevirdi.

"İyi misin?" dedi Bahar da.

Naz bir süre sessiz kaldı, ne gözlerini açabildi ne de konuşabildi. Onun sessizliği hepsini daha da geriyordu, o da bunun farkındaydı ama elinde değildi.

"B-ben yapamayacağım, Aşkın," dedi ve hızla yerinden kalkıp koridora geçerek gözden kayboldu.

"Neler oluyor, Aşkın?" dedi Deniz.

"Korkmayın, kötü bir şey yok. Naz hazır hissedince anlatır."

"O aşçı adamla evlenecek, değil mi Tarık?" dedi Bahar üzgünce. Deniz'in anında rengi atmıştı, bakışları yüzümde bir cevap arıyordu.

"Evlilik haberi olsa neden bu kadar üzgün olsun ki?" dedi Tarık da.

"Bir karar vermeye çalışıyor, yanında olun," dedim ve daha fazla konuşmadım.

Oradan ayrılacağım sırada Tarık'la Pusat aynı anda yerlerinden kalktı.

İkisinin de benimle ayrı ayrı konuşacak şeyleri olacak ki birbirlerine gıcıkça baktılar. Tarık sanki bir yarıştaymışçasına bana doğru bir adım attığında Pusat da onu taklit etti yavaşça.

Birbirlerini izlerlerken kovboylara benziyorlardı.

İkisi de hızla bana doğru koştu, Tarık daha yakın oturduğu için kazanmıştı. Elimi hızla tutup beni odadan çıkarırken Pusat'a da orta parmak çekiyordu.

Gülüşümü alt dudağımı ısırarak bastırdım, Tarık bu kısacık hareketinde bile nefes nefese kalmıştı. "Yoruyor bu adam beni," dedi göğsünü tutarken.

Elimi elinden çekmedim. Birlikte koridorda yürümeye başlamıştık, o da nereye gittiğimizi bilmiyordu.

"Ben geldiğimde yine neyin kavgasını yapıyordunuz?"

"Sorma, aşırı kızgınım. Pusat'ın odasına girdim, bir de ne göreyim. *Shrek*, Bahar'ı duvara yaslamış, dudakları arasında sadece tırnağımın ucu kadar mesafe kalmış. Ben bağırarak üstlerine atlayınca sinirlendi, yarım saattir ondan kaçmaya çalışıyordum."

Uzun ve boş koridorun ortasında durduğumuzda elimi elinden çektim.

Ondan birkaç adım uzaklaşıp sırtımı duvara yasladığımda beni izliyordu.

"Yarın sabah gideceğiz," dedi zorlukla konuşabildiğinde.

"Yolunuz açık olsun."

"Aşkın," dedi ve gözlerini yumdu. "Hayatım boyunca ilk defa senden bu kadar uzak kaldım. Şimdi yine kalmak istemiyorum."

"Ne yapabilirim senin için?"

"Seninle kalayım, burada." İşte karın ağrısı ortaya çıkmıştı. Benim tekrar gideceğimi her düşündüğünde bana tekrar öfkelenmişti çünkü benimle kalmak istiyordu.

"Benimle olursan sen de suçlu konuma düşersin."

"Umurumda değil," dedi hızla cevap vererek. "Bir tarafım hep hayatta olduğunu, başının çaresine baktığını söylerken diğer yanım da hep karanlıktaydı. Beni bir daha o karanlığa bırakma."

"Ben kocasının koltuğunu almaya çalışan kötü bir kadınım, Tarık. Neden kalmak istiyorsun ki? Ayrıca ölümü bulsanız daha iyi olurdu, değil mi?" Son cümlemin ardından bir süre yüzüme bakamadı.

Birkaç kez derin nefes alıp verirken başını eğmişti.

"Canımız acıyordu Aşkın, canımız çok acıyordu ve öfkemizi dindirmemiz gerekiyordu. Üzüldüğünü görmedim mi? Gördüm. Ben seni iyi tanıyorum, Aşkın. Ne kadar acı çektiğini gördüğüm hâlde bunu durduramadım çünkü benim o bir yılda yaşadığım acı, yalnızlık beni neredeyse ölümün kıyısına götürüyordu."

"Ne? Ne saçmalıyorsun sen?" Bana bakmıyordu, gözleri dolmuştu. "Tarık," dediğimde eli cebine gitti. O eskiden bu kadar çok sigara içmezdi. Evet, her zaman içiyordu ama bu kadar değil.

O terasa çıkarken ben de peşinden çıktım. Sert rüzgâr saçlarımı savuruyor, buzlanmış zeminde yürürken kaymamak için sert basıyordum. Bana da bir dal uzattığında aldım. Önce benimkini yaktı, sonra kendininkini.

"Aylin gitti, Kaptan gitti, sen gittin. Sonra siz yetmediniz, diğerleri de gitti. Naz gitti, Deniz gitti, Bahar gitti. Koca rıhtımda tek başıma kaldım, Aşkın. İlk başta bunu olgunlukla karşılamaya çalıştım, bir şekilde idare ediyordum ama bir yerden sonra artık dayanılmaz bir hâl aldı. Yaşamak gözüme çok anlamsız geliyordu. Ferda da vurulup komaya girmişti ve benim bu hayatta mutlu bir geleceğe olan inancım da kaybolmuştu. Yaşamak çok anlamsız geldi, senin silahlarından birini aldım. Polis hepsine el koydu ama bir tabanca saklamıştım."

Gözlerimi sıkıca yumdum. "Sıktım kafama, şansa bak, daha bir gün önce dolu olduğuna emin olduğum silahta bir tane mermi yoktu. Kim yaptı bil-

miyorum, Pusat diye düşünsem de emin değilim. Sonrasında Lena aradı beni ve sanırım şu an yaşıyorsam onun sayesinde."

"Aptal! Ya dolu olsaydı?" dediğimde gülümsedi.

"Yanınıza geleceğimi sanıyordum. Gittiğimde ve sen olmadığında da göt gibi kalacaktım ortada." Konuşurken gözleri dolu doluydu.

Bu sefer sarılan kişi ben oldum. Sigara parmaklarımın arasından düşerken ona sıkıca sarıldım. O da sıkıca karşılık verdi, bugün ne kadar çok sarıldığımı yeni fark etmiştim.

"Biliyorum, sen de çok acı çektin ama yapmasaydın olmaz mıydı? Sen benim her şeyimsin, Aşkın."

Uzaklaştığımızda elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Ben de başparmağımı elmacık kemiklerine götürerek ona yardım ettim.

"Ben de kalayım seninle, gitmeyeyim, Aşkın. Al beni de yanına."

"Olmaz Tarık, gideceksin," dediğimde nefesini verdi.

"Seninle kalacağım."

"Tarık bu olanlar sadece başlangıç, yalnız olmak zorundayım."

"Bana ne!" dedi omuz silkerek. "Gitmiyorum hiçbir yere, gönder bakalım. Oh be, rahatladım vallahi! Kaç gündür senden sinirimi çıkartmaya çalışırken acı çekmekten verem oldum, amına koyayım!"

"O kızla hâlâ birlikte misin?" Başını olumluca salladı. "Onu seviyor musun?" dediğimde başını yine salladı.

"Peki Ferda?" Hiçbir şey söylemedi, başını da sallamadı. "O kıza güveniyor musun, Tarık?" dediğimde az önce eğdiği başını hızla bana çevirdi.

"Neden?"

"Lena, Çeliklerin köstebeklerinden biri." Duydukları ile gözleri irileşti.

"Hayır, hayır... Emin misin?"

"Evet, büyük ihtimalle o yüzden seninle birlikte oldu. Aileyi katılması kolay olacaktı," dediğimde yutkundu.

"Beni sevdiğine inanmıştım, Aşkın," dedi ve sessiz kaldı. Kafasında şu ana kadar yaşadıklarını düşünerek parçaları birleştirmeye başlıyordu. O parçalar birleştiğinde aslında ne kadar kör ve aptal olduğunu görecekti.

Evet, bu hissi iyi biliyordum.

"Sikeyim!" dedi iki eli de ensesinde birleşirken.

"Ateş'e bunu söyleme, işime gelmez," desem de bana alayla güldü.

"Pışık!" Bir elini gözünün altına götürüp elmacık kemiğini aşağı doğru çekti.

"Pışık mı?" dediğimde başını olumluca salladı.

"Buradan ayrılınca ayaklarım kıçıma vura vura Ateş'e gideceğim!"

"Ateş köstebeklere pek iyi davranmaz. Onun yaşamasını istiyorsan sus," dediğimde yutkundu. Bakışlarını manzaraya çevirip birkaç kez daha üst üste küfretti.

"Ne biçim hayat lan bu! Bıktım lan!" Fazla dramatik davranıyordu. "Zaten Aşkın da istemiyor beni hayatında, gitmiş kendine yeni Tarıklar bulmuş, sokacağım yapacağınız işe!" Boşluğa konuşurken sanki karşısında biri varmış gibi davranıyordu.

"Tarık kendine gel, amına koyayım!"

"Koy, bir o kaldı zaten, olsa da koysan!"

Tavırları artık komik bir hâl alırken o da gülüyordu ama sinirden. "Pusat'a diyorum da onun yerine ben saç dökeceğim bu genç yaşımda. Allah'ım, sen bana bu entrikalı hayatta yaşamam için sabır ve güç ver." Son cümlesinde dua ederek ellerini gökyüzüne açmış ve kafasını da kaldırmıştı. İçinden birkaç tane sure fısıldayıp sonunda da bana üfleyerek duasına son verdiğinde sadece onu izliyordum.

"Nas-Felak okudum. İçine yayılan Çelik illetinden, şeytanından kurtulman için!"

Kafamı iki yana sallamakla yetindiğimde ifadesi duruldu, bakışları uzun uzun yüzümde gezindi ve en sonunda öne atılarak yanağıma sulu bir öpücük bıraktı.

Hep yaptığım gibi elimin tersiyle yanağımı sildiğimde gülümsüyordu.

"Götüm dondu," diyerek beni yine çekiştirmeye başladığında yine onunla gitmeye başladım. "Kudurdum kıskançlıktan! Kıskançlıktan öleceğim sandım! O iki yavşağı da öldürmek istiyorum." Evet, gittikçe daha da özüne dönüyordu.

İçeri geri girdiğimizde hâlâ saydırıyordu, birden saydırmayı bıraktı. "Ben de kalacağım seninle, değil mi? Zaten kullanılmış bir erkeğim, bari bırak da seninle kalayım." Başını omzuna doğru eğmiş ve gözlerini kocaman açmıştı.

"Hayır, Tarık." Söylediğimle derince ofladı. "Ben aşağı iniyorum, işlerim var. Sonra konuşuruz yine," dediğimde yanağıma sulu bir öpücük daha bıraktı.

O Alanguva'nın dairesine geçerken ben de asansörle kendi daireme indim. Daha kimse hiçbir şey bilmiyordu, özellikle Pavlik'in hamlesi beni birden bu yarışta hızla öne atmıştı.

İçeri girdiğimde Fikret yoktu. Murat'la Çelik de karşılarında açık bilgisayarlarıyla bir şeyler karıştırıyorlardı.

"Hayret, gelmezsin sanıyorduk," dedi Çelik başını kaldırmadan.

"Bana yiyecek bir şeyler söyleyin, gece için güç toplamam gerek." Yanlarına oturup bacak bacak üstüne attım.

Çelik bakışlarını karşısındaki bilgisayardan kaldırdı. Yüzüme baktığında aklından yine neler dönüyordu, bilmiyordum ama bir şeyler planladığına emindim.

"Neden, kocanla sevişmek için mi? Biz gelmesek barışma seksi yapacakmışsınız gibi duruyordu," dedi Çelik gıcık şekilde.

"Kocamla olan yatak hayatımı tartışmayacağım sizinle," dediğimde kaşları daha da derin çatıldı.

"Onunla karşılaşana kadar adını anmıyordun. Şimdi kocam kocam deyip duruyorsun," dedi Murat da fazlasıyla gıcık olmuş şekilde.

"Artık planlarını bizimle de paylaşmalısın," dedi Çelik.

"Sen paylaşıyor musun?" Sessiz kaldı.

"Bu gruptan bir halt olmaz," dedi Murat gergince.

Çelik yerinden kalkarak otel telefonunun yanına ulaştı. Üç kişilik öğle yemeği isterken bakışlarım üstündeydi. Yanımıza döndüğünde kendi yerine değil, benim oturduğum ikili koltuğa oturdu.

"Alanguva cidden sen Sancak'la yatacaksın diye mi onu vurdu? Şu an tüm Cebonayan kızgın şekilde bunu konuşuyor ve Ateş sorumsuzca davranarak senin biraz daha öne geçmeni sağladı. Peki asıl soru şu: Bir yıldır işlediğin cinayetler dışında bir erkeğe elini bile sürmeyen sen, nasıl olur da adamın odasına onu becermek için gittin? Yoksa onu becermek için değil de başka bir şey için mi gittin?"

Uzun uzun konuşmasına sadece basit bir göz kırpma ve "Göreceğiz," demekle yetindim.

Bakışları uzun süre gözlerimde gezinirken onun da dudaklarında kurnaz bir gülüş oluşmuştu.

"Birbirinize şöyle bakmayı kesin," dedi Murat.

"Kıskandın mı?" dedi Çelik hızlı bir mod değişikliğiyle.

"Evet, herkes sana âşık," dedi Murat.

"Öyle, bana âşık olmayan ya zevksizdir ya da evlidir." Son kelime banaydı.

"Aranızdaki yüksek tansiyon Alanguva'yı rahatsız etmekte haklı." Aramızda bir tansiyon varsa bunun tek kaynağı Çelik'ti. Ve biraz da birbirimize benzememizdi.

"Ah, bana bir izin verse o tansiyonla neler yapacağım da," dedi Çelik kolunu omzuma atarken.

"V'yi tanıdığım ilk anda anladım Alanguva'ya olan hislerini ki o zaman kendi bile anlamamıştı. Şansını zorlama," dedi Murat. "Zaten aklı çelinecek olsaydı ben çelerdim o zaman," dedi Murat.

"Tamam, benim için kavga etmeyin," dediğimde Çelik gülmüştü.

"Senin için değil ama senin uğruna ederim." Başını bana doğru eğip tüm kadınları etkileyen o üç numaralı bakışını attı.

"Sanırım ben de mutant olduğum için, caziben bende hiç işe yaramıyor," dediğimde alt dudağını sarkıttı.

Bugüne kadar hiçbir kadının ona hayır diyemediğine emindim. Sadece yakışıklılığı, karizması değil, aynı zamanda dehşet bir de şeytan tüyü vardı. Ve ben en başından beri ona ilgi duymuyordum, belki de bunu bildiği için beni kafasında takıntı hâline getirmişti.

"Neyse, işimize dönelim," dedi Çelik beni yine etkileyemeyeceğini anladığında. Geri bilgisayarının başına döndüğünde onları izledim.

"Ne işi yapıyorsunuz?"

"Hep sen mi gizli işler çevirip bize sürpriz yapacaksın?" dedi Çelik.

"Sizce bu gece Alanguva sevgilisiyle mi gelecek?" dedi Murat. "Sonuçta eğer lider bir Cebonayan davetine yanında bir kadınla gidiyorsa bu onun hayatındaki kadın olduğunu göstermez mi?" Boğazımın kuruduğunu hissettim. "Hem V'nin gururunu kırarak psikolojik şiddet uygulamış ve boşanmaya da tamamen ikna etmiş olacak."

"Sanmam," dedi Çelik. "V zaten boşanmaya razı oldu, onu göze alamaz."

"Peki ya alırsa? Ya onunla gelirse?" dedi Murat. "O zaman ne yapacaksın?"

"Zaten planına uygun davranmak istiyorsa onunla gitmesi gerek." Yerimden kalkıp kendime bir kadeh doldurdum.

"Daha bir saat önceki hâlinizi görmesem bunu sakinlikle söylediğine inanabilirdim, V. Cidden, Alanguva planına uygun davranırsa ne yapacaksın? Onunla gelir ve onunla dans ederse?"

Bu düşünce bile beni gererken doldurduğum kadehi tek dikişte içtim.

"Yemek gelince haber verirsiniz bana," dedim ve onlarla daha fazla konuşmayarak odama geçtim.

Bilgisayarımı açıp son kontrollerimi yaptım. Ardından onlarla yemek yedim ve odaya dönüp hazırlanmaya başladım.

Siyah uzun bir elbise giymiştim, elbisenin altın zincirleri vardı ve askısı da bu zincirlerdendi. Dar elbise tüm vücudumu sarmış ve hatlarımı ortaya çıkarmıştı.

Makyajımı tazelemiş, saçlarımın üstünden geçmiştim. Topuklu ayakkabılarımla aynanın karşısında dikilirken aklımda çok fazla şey dönüyordu.

Ancak en baskını bu gece onun yapacağı şeydi. Eğer gerçekten Ceylan'la gelirse...

Evet, kaç gündür onu yanından ayırmıyordu ama onunla gelip de dans ederse insanların gözünde beni tamamen bitirdiğini, yok saydığını ve başka bir kadına âşık olduğunu göstermiş olurdu. Bunu gerçekten yapar mıydı?

Eğer bir gün benimle tekrar olabileceğini hayal ediyorsa böyle bir şey yapmazdı. Ama artık o da hayalini bile etmiyorsa ve planına uygun davranmak istiyorsa o zaman...

Derin bir nefes aldım. Kendime bir sigara yaktım sakinleşmek için.

Sadece düşüncesi bile beni bu kadar germemeliydi. Üstelik sabahki dokunuşlarını hatırlamak da huzur vermemeliydi!

Ben bu adamı neden sistemimden atamıyordum?

Eğer bunu yaparsa dayanamazdım, oyun olsa bile dayanamazdım. Çok fazla şeye dayanmıştım ama artık amaçlarım ya da çıkarlarım için bile onunla evli kalmazdım.

Sigaram bittiğinde daha fazla oyalanacak vaktim olmadığını görerek odadan çıktım. Fikret gelmişti yine ve beni bekliyordu.

Beni gördüğünde gülümseyerek ayağa kalktı. "Mükemmel gözüküyorsun, tam bir lider gibi," dedi elini uzatarak.

Uzattığı eli tuttuğumda, beni kendisine çekerek koluna girmemi sağladı.

Çelik ve Murat beni uzun uzun süzerken Fikret sadece sabır çekmişti. "Sadece onları değil, Cebonayan üyelerinin de aklını karıştırdın güzelliğinle."

"Alanguva laboratuvarları sağ olsun," dediğimde Fikret gülmüştü.

"Onların sana bir sima yarattıklarını sanmıyorum ama Tuğrul Alanguva, senin gözlerini karısının gözlerine benzetmiş, saçlarını da. Tam aynı değil ama andırıyor." Bu yeni bilgi beni fazlasıyla şaşırtırken bir süre yüzüne baktım ciddi mi, değil mi diye anlamak için. Çok ciddiydi.

Her gün yeni bir güncelleme geliyordu, amma koyayım!

O an Ateş'le o dağ evinde yaptığımız konuşmayı hatırladım. Annesinin fotoğrafını gördüğümde kendime benzetmiştim, Ateş de alakamız olmadığını söylemişti ama bir süre sonra kaşlarını çatarak sessiz kalmıştı.

Ne çok şey olmuştu gözümün önünde de ben hiçbir şey görmemiştim. Biz önden yürürken Çelik ve Murat da peşimizden geliyordu.

"Sence Alanguva dedesinin yaptığını mı yapacak?" dedi Fikret.

"Nasıl yani?"

"Bahri Alanguva anneme âşıkken karısı Selma'dan boşanmak istiyordu ama Selma çocuklarına zarar gelir diye endişelendiği için boşanmamaya çalışıyordu. Sonra bir gün Bahri annemle, Firuze'yle katıldı baloya ve onunla dans etti. Bu Selma'nın son damlası oldu, onunla boşanmaya razı oldu. Peki sence Ateş ne yapacak?" Bir süre söylediklerini sindirmeye çalıştım.

"Ben ne aşkından emin olmayan Firuze ne de bir adamın gücüyle ayakta duracak Selma'yım," dediğimde Fikret'in dudaklarında gurur dolu bir gülümseme belirdi ama bu gülümsemeye çok bakmamaya çalıştım. Zaten başıma ne geldiyse bu gurur dolu gözler ve gülümsemelerden gelmişti.

Zemin kata inerek birlikte otelin büyük balo salonuna yürümeye başladık. Ayaklarım geri geri gidiyordu, orada göreceğim şeyleri hiç görmemek istiyordum.

Ateş onunla gelecekti. Onunla gelecek ve artık hayatında hiçbir işim kalmadığını gösterecekti, ondan tamamen boşanıp koltuğuna ulaşmamı zorlaştıracaktı.

Göğsüm sıkışırken derin nefesler alıp veriyordum. Fikret bana yandan bakışlar atıyor, her şeyi görüyordu, her şeyin farkındaydı.

Büyük salona birlikte adım attığımızda karşımıza upuzun, altın varaklı bir merdiven çıkmıştı. Bakışlarım hızla salonun içinde gezinirken gözlerim onu aradı.

Biz inerken bakışlar üstümüze toplanmıştı, Fikret kulağıma doğru eğildi. "İşte böyle, herkesi kendine hayran bırakacaksın." Kısık sesle fısıldıyordu ve bunu sık sık yapıyordu. Aynı Kaptan gibi zihnime sızmaya çalışıyordu usulca.

Merdivenleri tamamen indiğimizde bizim için ayrılan yuvarlak masaya geçtik. O sırada onları gördüm. Pusat, Bahar, Tarık, Deniz ve Naz... Hepsi gelmişti.

Onlar neden buradaydı biliyordum. Ateş benim bu baloda bir şeyler karıştıracağımı biliyor ve hep yaptığı gibi zaaflarımı kullanıyordu. Tıpkı günlerdir onların bu otelde olup bana işkence etmelerine izin vermesi gibi. Her

hareketi planlı, her hamlesi önceden belliydi. Ancak onun planlarını da hamlelerini bozan tek şey de bana duyduğu aşktı. Bu gece buna son verdiğini göstermesi gerekiyordu, bizim bittiğimizi ve bir daha da asla olamayacağımızı göstermesi gerekiyordu.

Ceylan ortada yoktu, onunla gelecekti. Kendimi biraz sonra göreceğim manzara için hazırlarken masada duran iki kadehi bitirmiştim bile.

"Tüm bakışlar üzerinde, sakin ol," dedi Fikret.

"Sakinim ben zaten."

"Ödün kopuyor, V," dedi Çelik emin bir tavırla. "Alanguva sevgilisiyle gelsin de ben de gece seni kollarım arasında teselli edeyim." Çapkın bir şekilde göz kırptı.

"Belki rüyanda."

"İnan her gece," dedi gülümseyerek.

Bacağımın titrediğini, Murat elini dostane şekilde dizime koyduğunda anlamıştım.

"Biz hep seniniz, bunu unutma."

"Sizin varlığınız bana güç veremez," dedim samimice.

"Bir kere de bozmasan olmuyor, değil mi?" Kaşlarımı havaya kaldırdım. Bir süre yüzümü izleyip başını çevirdi. Etrafa bakarken bakışları kısılmış, ifadesi keskinleşmişti.

Kafamı onların masasına çevirdim Naz'a bakmak için. Her zamanki gibi düz, sade bir elbise giyinmişti. Yüzü hâlâ şişti ve yaptığı makyaj da o şişliği gizleyememişti. Deniz hemen yanında oturmuş, onu hüzünlü gözlerle seyrediyordu. Neye üzgün olduğunu bilmiyordu ama onu o hâlde görmeye dayanamıyordu.

Tarık'sa Pusat'ın yanına oturmuştu ve sürekli bir şeyler anlatıyordu. Pusat da onu kafa sallayarak dinliyordu ama gözleri karşısındaki Bahar'ın üstündeydi. Bahar pembe bir elbise giyinmişti ama bu çocuksu bir elbise değildi. Pembe deriydi ve pembe derinin yakışabileceği bir insan varsa o da sadece Bahar'dı. Dar mini elbisesi ve dalgalı saçlarına taktığı elbisesiyle aynı kumaş ve renkteki bandana onu fazla çekici göstermişti.

Pusat'ın bakışları sık sık etrafta gezintiye çıkıyor, Bahar'a bakanlara katil bakışları atarak korkutuyordu. En az benim kadar iyi bir gözlemci olan Çelik de bunu fark etmişti ve sırf Pusat'ı gıcık etmek için gözlerini Bahar'a dikmişti.

Bahar onun bakışlarını fark ettiğinde utanarak gülümsemişti. Çelik de gülümsediğinde aralarındaki bakışma fazla şeydi, dostane! Bahar'a özlemle bakıyordu.

"Bahar senin kayıp kardeşin mi? Neden öyle bakıyorsun?" Sorumla başını bana çevirmişti. Cevap vermedi.

"Naz'ın neyi var?" dedi merakla.

"Çelik, üzülürsün. Yapma," dediğimde nefesini verdi.

Bakışlarım sürekli kapıya kayıyordu, o kapıdan Ceylan'la girmesini bekliyordum. Çelik bana doğru eğildi ve gülümsedi. "Sonunda üzülen sen olacaksın gibi, V."

Salon tamamen dolmuş, Cebonayan ailelerinin bu kadar kalabalık olması beni bir kez daha şaşırtmıştı. Didem ve Yade yanımızdan geçerken Çelik'le konuşup öpüşmeyi de ihmal etmemişlerdi.

Biri sağ biri sol yanağından öperken Çelik keyifle onları uğurlamıştı. "Görüyorsun değil mi? Benim için deli oluyorlar," dedi kısık sesle. "Bir seni deli edemedim."

"Git kumda oyna, Çelik," dediğimde nefesini verdi.

"Bu şekilde beni daha çok cezbettiğinin farkındasın, lütfen yapma."

"Hayırdan anlamayan beyinsiz erkeklere dönüşmeye başladın," dediğimde gülmüştü.

"Neyse, bu gece seni teselli edeceğim," derken kendinden fazla emindi. "Onunla görünce bitireceksin her şeyi ve benim kollarıma geleceksin." Güldüm, hatta başımı arkaya doğru atarak kahkaha patlatmıştım.

Çelik bozulsa da belli etmemeye çalıştı.

Tam bu sırada kapıda Ateş belirdi, hemen bakışlarım etrafında gezindi. Kapıdan o kadar ağır girmişti ki bir an beni çıldırtmak için yaptığını düşündüm.

Ateş içeri girdi, tam tek başına geldiğini düşünecekken arkasından bir kadın daha girdi. Bakışlarım hızla yüzüne çıktı, bu kadın Ceylan değildi ve Ateş'le gelmemişti. Ateş önden yürürken kadını tanımadığı belliydi.

Ateş tek gelmişti.

Ateş; tüm planlarına, amaçlarına, hedeflerine, oyunlarına ve hatta ailesini korumak pahasına bile onunla gelmemişti.

Merdivenlerden inerken bakışları beni buldu.

Üstünde, vücuduna mükemmel bir uyumla oturan bir takım elbise vardı. İçinde beyaz gömleği, siyah ceketi ve boynunda gözleriyle aynı renkte altın rengi kravatı...

Elle çizilmiş kadar mükemmel, gerçek olamayacak kadar masalsı duruyordu. Bakışlarımı zorlukla üstünden ayırabildiğimde ona duyduğum aşka bir kez daha lanet ettim.

Ateş tek gelmişti. Ateş onu yanında gezdirmişti, bir oyun oynamıştı ama bu gece oynadığı tüm o oyunu feda etmişti. Benim uğruma.

Derin bir nefes aldım, Çelik de en az benim kadar dikkatli inceliyordu onu. Fikret konuştuğunda dikkatimiz sonunda başka bir yöne dağılmıştı. "Tam da tahmin ettiğim gibi, Alanguva aşkı yine her şeyin önüne geçti. Onlara zarar veren işte tam da bu takıntılı aşkları."

"Oyunu için bile olsa, kardeşinin canını korumak için bile olsa vazgeçti," dedi Murat da ama sesinde yargılama yoktu hatta saygı vardı.

Ateş hiçbir masaya geçmeden önce herkesin görebileceği bir alanda durdu. "Hepinizi bir arada görmek çok güzel, ailenizle keyifli akşamlar diliyorum. Konuşmak isteyenlere masam açık," dedi ve kimsenin bir şey söylemesini beklemeden masasına geçti.

Naz'ın yanına oturduğunda Naz'ın kulağına doğru bir şeyler söyledi, Naz minnetle gülümsedi.

"Bu gece olabildiğince çok isimle konuşmalısın, yarın sabah kimseyi görecek vaktin olmayabilir," dedi Fikret dikkatimi Ateş'in üstünden çekmek isteyerek.

Kafa salladım sadece ama benim bu gece için planlarım çok farklıydı.

Yusuf yanında Ceylan'la içeri girdi, buraya ayrı gelmesi çoğu kişinin de ilgisini çekmişti.

Bizim masamızın yanından geçerken Çelik'e attığı kötü bakışlar dikkatimden kaçmamıştı. "Ne yaptın kıza?"

"Bir şey yapmadım," dedi Çelik. "Sadece hiçbir zaman senin kadar mükemmel olamayacağını söylemiş olabilirim." Muzip bir ifadeyle konuşuyordu.

"Güzel kız," dedi Murat da ağır ağır başını sallayarak.

"Bunu kaç defa söylediğinin farkında mısın?" dedi Çelik hızla. "Beğendiysen niyetini belli et, amına koyayım. Kızın konusu açıldığında sürekli kısık sesle başını sapık gibi sallayıp '*güzel kız*' demekten bıkmadın mı?" Murat ona sadece gözlerini kısarak bakmıştı. Gerilmesiyle üstündeki gömleği, bedenine biraz daha yapışmıştı, sinirlense de bir şey söylemedi.

"Bu sabah ayağında topuklu yoktu, boyunu bir gör. Aramızda rahat kırk santim vardı. Küçücük bir şey," dedi Çelik.

"Ne olmuş yani?" dedi Murat da. "Kadınları dış görünüşüne göre sınıflandırmaktan vazgeç." Bunu söyleyen kişinin Murat olması beni güldürdü.

"Ben tüm kadınları severim," dedi Çelik de gülerek.

Boş konuşmalarını daha fazla dinlemezken bakışlarım Ateş'in üstündeydi. Ve gariptir ki Ceylan oturmamıştı. Karabatların olduğu masaya geçerken Harun Karabat'la sohbet etmeye başlamıştı.

Ateş'in ne halt yediğini anlayamıyordum ama bir şeyler çevirdiği ortadaydı.

"V'yle tekrar olabileceklerinin mesajını vermeye çalışıyor," dedi Fikret.

"İyi de herkes V'nin ona açık açık meydan okuduğunu biliyor. Neden kendini küçük düşürsün ki?" dedi Murat da.

"Ateş'in ne zaman ne yapacağı hiç belli olmaz," dedim omuz silkerek.

Cümlemi bitirir bitirmez salonda "Speak Softly Love" çalmaya başladı. Bakışlarım hızla Ateş'i buldu ama o yerinden kalkmıştı.

Yavaş adımlarla Ceylan'a doğru yaklaşıyordu. Hayır, bunu yapmazdı, bizim şarkımızda onla dans etmezdi.

Bunu yapamazdı.

Bunu yaparsa biterdi.

Geriye devam edecek ne kalmıştı bilmesem de...

Ancak Ateş yine planlarına değil, aşkına yenik düştü. Ceylan'ın oturduğu masanın yanından bir an bile duraklamadan geçerken hızlı adımlarla yanıma ulaşmıştı.

Yanımda durduğunda hafifçe bana doğru eğildi. Altın harelerini yakından görmek derin bir nefes almamı sağladı. "Sevgili karıcığım, bu dansı bana lütfeder misin?" dedi o baştan çıkarıcı sesiyle.

Elini tuttum, onunla dans etmek için kalktığımda tüm salonun bakışları bizim üstümüzdeydi. Birbirimizle mükemmel bir uyumla yürüyerek salonun ortasında durmuştuk. Bir eli elimi tuttu, diğer eli belimi sıkıca sardı ve kendisine çekti.

"Bu ne demek biliyor musun, Ateş?" dedim yüzümdeki gülümsemeyle.

Gülümsememi izlerken o da gülümsedi. "Ne demek sevgilim?"

"*Hâlâ karıma deli divaneyim, gözlerim ondan başkasını görmüyor ve onun için her şeyi yaparım* demek herkesin gözünde."

"Ee, bunda yanlış bir şey yok," dediğinde hızla çarpan kalbim kendisini hissettiriyordu.

Uyumlu adımlarımızla tek vücut olmuştuk.

"Yenilgiye bu kadar hevesli olmamalısın kocacığım, sonra benim dışımda başka insanlar da bakarsın bunu kullanırlar."

"Peki sen neden kalktın?"

"Kocamı geri çevirmek istemedim. Tüm gücün bende olduğunu göstermek güzel, şu an lider sen olsan da istersem yöneticinin ben olacağımı gösterdim," dediğimde gerilmişti.

"Çünkü ben buna izin verdim." Başımı olumluca salladım.

"En büyük düşmanının aşkın olması da kaderin değil, senin hatalarının sonucu. Bunu sen yaptın, beni kendine sen düşman ettin, Alanguva."

"Eğer karşımda, onlarla durmaya devam edersen artık düşmanın olmaktan çekinmeyeceğim."

"Zaten hiçbir zaman çekinmemeliydin." Bakışlarımız, hareketlerimiz ve vücut dilimiz tamamen iki âşığa aitti. Sözlerimiz ise azılı iki düşmana...

Beni döndürerek bedeninden uzaklaştırdı. Tekrar bir hamleyle geri bedenine yasladığında da yine ona bırakmıştım bedenimi.

Bir süre ikimiz de konuşmadık, belki de bu anı mahvetmek istemedik. "Yarın dönecek misin?" dediğimde alaylı bir ifade oluştu dudaklarında.

"Nereye?"

"Eve?"

"Benim bir tane evim var," dedi gözlerime baka baka.

"Türkiye'ye dönmeyecek misin?"

"Senin giremediğin bir ülkeye pek gidesim yok."

"Giremediğim değil, gitmediğim," diye hemen düzeltttim.

"Aynen Aşkın, ondan," dedi gülerek.

"Ne? İstesem gelemez miyim sanıyorsun?"

"Kılık değiştirerek belki, kendi kimliğinle girdiğin an yakalarlar seni ve bu sefer kimse kurtaramaz."

"Bebeğim, sen hep böyle büyük mü konuşacaksın?" Alt dudağını ıslattı.

"Neler geçiyor o güzel aklından? Ayrıca bana bir kez daha bebeğim dersen o ağzını öpeceğim." Son cümlesinde eli tenime biraz daha baskı uygulamış, sözleri fısıltıyla tenime düşmüştü.

"Bebeğim," dedim dudaklarımı ona biraz daha yaklaştırarak, onu baştan çıkaracak şekilde süzüyordum.

Alt dudağını sabırla ısırdı. Sabırlarını ve sınırlarını sonuna kadar zorladığımı biliyordum.

Gözlerini kısa bir an yumdu etkimden çıkmak için.

"Bebeğim," dedim bir kez daha.

"Kes şunu! Tüm Cebonayan'ın önünde sertleşmek istemiyorum," dediğinde gülmüştüm. "Seni bir daha kelepçelerlerse işte o zaman kafayı yerim. Ne yaparsan yap ama kendini bir daha sakın yakalatma."

"Aslında kelepçe çok seksi bir şey, biliyor musun? Eğer boşanma eşiğinde olmasaydık bir gün o kelepçeleri zevk için kullanabilirdik."

Güldü yine. "Ah, seni nasıl özlemişim bir bilsen."

"Biliyorum zaten." Şarkı değişse de dans etmeyi kesmemiştik. Bizim dışımızda dansa kalkanlar da olmuştu.

"Kendini daha da dibe çekecek şeyler yapma diyeceğim ama sen âlâsını yapacaksın. O yüzden artık çenemi yormuyorum," dedi tükenmiş şekilde.

"Daha kısa yolu var bunun, sen de biliyorsun."

"O kısa yolu rüyanda bile göremeyeceksin."

"Neden? Karın koltuğundan daha değerli, değil mi?"

"Bana öyle bakmaya devam edersen geçen kahvaltı masasında söylediğin taktiği uyguladığını düşüneceğim," dediğinde cıkladım.

"Ben dürüst oynarım, senin aksine zaaflara oynamam."

Sohbetimizin gittiği bir yer yoktu, sohbetimizin tek amacı daha çok ayakta ve birlikte olabilmekti. İkimiz de bunu iyi biliyorduk ama durdurmak için bir şey yapmıyorduk.

"Naz hâlâ söylemedi hiçbir şey," dedi konu açmaya çalışarak.

"İlk önce kendisi sindirmeli."

"Zor bir durum," dedi bakışları etrafta gezinirken. "Deniz için de onun için de zor." Durakladı, tepkimi merak edercesine bana bakıyordu. "Ama değer bence, ikisi de birbirlerine âşıklar ve ikisine ait bir can dünyaya gelecek."

"Aşk her zaman yeterli olmuyor, gördüğümüz gibi," dediğimde bakışları ağırlaşmıştı.

"Yine de Deniz şanslı."

"Umarım bir gün senin de güzel bir çocuğun olur," dediğimde aniden durdu.

"Bunu bana söylemen, küfretmenden daha ağır." Dansımız bitmişti ama elimi bırakmadı. "Ve bana bunu ilk defa yapmıyorsun!" Son cümlesinde fazlasıyla öfkeliydi.

Tam ondan uzaklaşmak için bir adım atmıştım ki bıraktığım elini belime yerleştirdi. "Zaten yarın gidecekler, onlarla ol bu gece," dediğinde ona itiraz etmedim.

"Sen beni düşünürken ben strateji yapıyorum," dediğimde bir şey söylemedi. "Tıpkı senin yaptığın gibi."

"Yapmadım, Aşkın."

"Ses kayıtlarının devamını dinledim," dediğimde bakışları ağırlaştı. "Benim hakkımda söylediğin şeyleri duydum, Ateş."

"Peki sonuncuyu dinledin mi?"

"Sadece birkaç tanesini dinleyebildim, geri kalanını dinleyemedim. Geri kalanı da dinleseydim her şeyi siktir ederek seni öldürmeye gelecektim."

"Keşke gelseymişsin," dedi nefesini verirken. "O şerefsiz dinletti, değil mi?"

"Evet, senden nefret edip onunla olmam için elinden gelen her şeyi yapıyor," dediğimde bu sefer bozulmadı.

"Onunla aranda hiçbir şey yok," dedi aniden değişen ses tonuyla.

"Bana deli divane, bu gece Ceylan'la gelseydin belki de onunla yatacaktım." Yatmayacaktım.

Çenesi kasılırken bakışları Çelik'in üstüne uğramıştı.

"Bir denek olmasını umursamadan onu öldürürdüm."

"Öyle mi? Gittikçe daha da gergin, kıskanç bir herif oluyorsun. Yine de bil ki ben onunla ya da başka biriyle ne yaparsam yapayım sen hiçbir şey yapamazsın."

"Saçmalama Aşkın," dedi söylediklerimi pek takmayarak. "Sancak sana yetmedi sanırım?" Tek kaşı havalandı.

"Yatmayı düşündüğüm her adamı öldürürsen hâlimiz yaş."

"İnan hiç sorun olmaz," derken ne kadar sözlerim onu kışkırtsa da rahat gözüküyordu.

"Beni neden masaya götürdüğünü biliyorum," dedim dikleştirdiğim çenemle.

"Nedenmiş?"

"Diğer masalara giderek onlarla konuşup daha fazla yandaş toplamamı istemiyorsun." Çünkü benim nasıl iyi bir oyuncu olduğumu da oyunbaz olduğumu da benden iyi biliyordu.

Alayla güldü ve hiçbir cevap vermedi. Masaya ulaştığımızda onun yanına oturmadım, onun yanına oturmam onunla barıştığımı gösterirdi. Ben onun tam karşısına oturdum.

"Aşkın," dedi Tarık beni süzerek. "Benimle de dans etsene, Çelik iti de kudursun." Gözlerini kısmış Çelik'e kötü kötü bakıyordu.

"Bugün dans kotamı sevgili kocamla doldurdum."

Bahar elini çenesine yaslamış beni izliyordu, fazla durgundu. Hasret dolu bakışlarının ardındaki kırgınlık nefesimi daraltti. Bu masada hesap veremeyeceğim tek kişi oydu, o hep masumdu.

"Gitmeden önce Aşkın'la konuşmak istersiniz diye düşündüm," dedi Ateş.

"Nereye gidiyoruz? Ben gitmiyorum," dedi Tarık.

"Gidiyorsun," dedim itiraz kabul etmez şekilde.

"Bir dakika ya, o kalırsa ben de kalırım," dedi Pusat hemen kıskanarak.

"Hepinizin burada olması dikkat çeker, dönmek zorundasınız. Aşkın'ın konumunun belli olmasına neden olamayız," dedi Ateş.

"İyi de yüzlerce insan gördü zaten onun burada olduğunu, daha kimden neyi saklıyoruz?" Deniz dikkatini Naz'ın üstünden çekebildiğinde konuya dâhil olmuştu.

"Cebonayan toplantıları gizlidir, burada ne olduğunu kimse gidip bir yerlerde anlatamaz. Kurallara aykırı."

"Yerini bulurlarsa ne yaparlar?" dedi Naz düşünceli şekilde.

"Kimse hiçbir şey yapamaz," dedi Ateş ama endişeliydi.

İşte bu yüzden gitmemiştim yanlarına, bu yüzden istememiştim yaşadığımı bilmelerini. Benim davam daha bitmemişti ve bu geceden sonra tüm oklar üstüme çevrilecekti. Tüm dünya beni ele geçirmeye çalışacaktı.

Olacakları öngörebildiğim için hiçbir zaman benim yaşadığımı bilmelerini istememiştim çünkü ölüm, korku içinde yaşamaktan çok daha kolay bir seçenekti.

"Ne yapacaksın peki? Ne planlıyorsun?" Deniz direkt bana sormuştu.

"Göreceksiniz," dedim sadece.

"Sen neden sevgilinle değil de benimle dans etmeye karar verdin?" dedim Ateş'e sırf gıcığına gitmek için.

"Tüm gün hiçbir şey yemedin," dedi Deniz, bakışlarını Naz'ın üzerinden alamıyordu.

"Benim biraz midem bulanıyor," dedi ve yerinden kalktı Naz hızla. Deniz de peşinden koşarcasına giderken Naz'ın daha fazla saklamamasını umuyordum.

Çünkü bir şeyi saklamakla yalan söyleminin arasında hiçbir fark yoktu.

"Ben biraz güzel kızlara bakacağım," dedi Tarık.

"Lan Lena'ya ne oldu? Âşıktın hani!" dedi Pusat hemen.

"Bilmiyorum ya, çok sarışın. Esmer istiyorum şu sıralar," dedi Tarık omuz silkerek.

"Sen var ya döneğin tekisin, güven olmaz sana, yavşak herif," dedi Pusat sanki kendi aldatılıyormuş gibi. Tüm ilişkilere bu kadar sadık olması beni eğlendiriyordu.

Tarık onu takmayarak yerinden kalktı. Bahar hâlâ bana bakıyordu. "Ne oldu?" dediğimde iç çekti.

"Özlemişim böyle eskisi gibi oturmayı," dedi gittikçe kısılan sesiyle. Daha çok fazla şey söylemek istiyordu ama çekiniyordu.

"Dans edelim mi? Kafan dağılır." Pusat hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Bahar kararsızca etrafına bakındı ama gözleri Pusat'ın gözleriyle buluşunca kararsızlığını bir kenara attı. Onlar da kalktığında sadece ikimiz kalmıştık.

Ateş tam konuşacaktı ki diğer üyeler masaya gelmeye başladı.

Yunus Ayhan ilk gelen olmuş, sonrasında Yade'nin, Didem'in ve Arhan'ın anne babaları da gelmişti. Fikret de vakit kaybetmeyince birden kendimi küçük çaplı bir toplantıda bulmuştum.

"Bu sıcaklık barıştığınızı mı gösteriyor?" dedi Yunus Ayhan.

"Hayır!" Ateş'le aynı anda söylemiştik bunu.

"Hâlâ ikimiz de adayız," dedim yapmacık bir gülümsemeyle.

"Siz birbirinize bu kadar âşıkken rakip olabilecek misiniz?" dedi Arhan'ın annesi.

"Biz sadece liderlik konusunda çatışıyoruz, hâlâ evliyiz. Dün imzaladığımız kâğıt işleme sokulmadı," dedi Ateş. Evet çünkü *Shrek*'in midesindeydi, hem de viskili şekilde.

"Tabii, o yüzden mi Sancak'ı vurdun, Alanguva? Bilinci hâlâ yerine gelmedi ve hayati tehlikesi devam ediyor," dedi Fikret.

"Beni karşına almamayı bilmeli," dedi. Kısa süre içinde Ateş herkesi iyi tanıdığı için ağzı benden daha iyi laf yapmaya başlamıştı.

Neyse ki ben onun dikkatini nasıl dağıtacağımı iyi biliyordum. Ayrıca bugün çok seksiydi, iyi görünüşü dikkatimi felaket dağıtıyordu.

Bacağımı ona doğru uzattım, ayağımı kucağına koyduğumda irkildi. Gözlerime baktığında ne yaptığımı anlayarak sabırla karşısındaki konuşmayı dinlemeye çalıştı. Ancak ben durmadım.

Ayağımı onun bacakları arasında yavaşça gezdirdim. Ateş artık karşısındakiler ne söylüyor, pek dinlemiyordu. Ayağımı kendime çekip topuklu ayakkabımı çıkardım ve bu sefer çıplak ayağımı kasıklarının üstüne koydum.

Ayağımla onu okşarken nefes alış verişleri hızlanmıştı. Onun dikkati dağılmışken konuşmayı ben ele geçirdim.

Tüm üyelerle güler yüzle konuşurken onu okşamaya devam ediyordum. Uzun zamandır kimseyle olmadığını da düşünürsek şu an mahvolduğuna emindim.

Bir eli yumruk olmuştu masanın üstünde, diğer eli de daha fazla dayanamayarak bacağıma gitti. Sanki konuşmada öne eğiliyormuş gibi eğildi ve eli ayak bileğimden doğru çıkıp hafifçe baldırımı okşadı. Bu pozisyonda çok kalamayacağı için bacağımı avuçlayıp okşayarak bıraktığında artık ben de çok dikkatli değildim.

"Sence üst üyelerin tepkisi ne olacak peki?" dedi Harun Karabat.

"Evet," dedi Ateş başını sallayarak.

Harun Karabat anlamamış şekilde yüzüne bakarken ben hızla cevap verdim. "Bence onlar daha ılımlı ve mantıklı yaklaşacaklar."

"Bugün daha fazla iş konuşmayalım, akşamın tadını çıkaralım," dedi Ateş artık hiç odaklanamayacağını bildiği için.

"Zaten bu toplantı tamamen çöptü," dedi Fikret hemen ortalığı karıştırmaya çalışarak.

"Evet, siz de benim çöplüğümde oynamak için çok hevesliydiniz." Ateş tutkusunu biraz da olsa geride bırakıp konuşabilmişti.

Ayağım sertliğinin üstünde gezmeye devam edince daha fazla dayanamadı. "Bizim konuşacaklarımız var, zaten sizinle konuşacak daha çok vaktim olacak," dedi ve hızla ayağa kalktı.

Yanıma ulaşarak beni bileğimden tutup sürüklemesi sadece saniyeler sürmüş, bilerek bedenimi kendi bedeninin önüne almıştı. Gülerek kafamı arkaya attığımda hızlı hızlı yürüyordu.

"Bayılıyorsun değil mi beni zor durumlara sokmaya?"

"Ben de zor durumdayım, taş gibi oldun, bildiğin taş! Ah, şu an kalçalarımda bile hissediyorum."

"Sikeyim Aşkın!"

"Evet, lütfen," dedim başımı hevesle sallayarak.

Merdivenleri çıktıktan sonra Ateş daha fazla sabredemeyerek önüne gelen ilk odanın kapısını açtı. Burası geniş bir çalışma odası gibiydi. İçeri girdiğimiz an Ateş bedenimi kapıya yaslayıp dudaklarımı iştahla öpmeye başladı.

Ona aynı tutkuyla karşılık vermiş, kafayı yiyecek derecede kontrolü kaybetmiştim. Tüm bedenim yanıyor, kadınlığım onun varlığını hissetmek istercesine sızlıyordu.

Bacaklarımı beline doladığımda beni kucağına almıştı bile.

Dudakları, teni, kokusu her şeyi beni nefessiz bırakırken kucağında benimle odanın içine yürüdü. Bedenimi büyük ahşap masanın üstüne bıraktı. Bir eli saçlarımın arasından beni kendisine daha çok çekiyordu, sertliğini kadınlığıma yaslamıştı.

Tutkudan ölecekmiş gibi hissediyordum.

Dudakları boynuma kaydığında dudaklarımın onun ısırıklarından sızladığını hissettim. Islak dili boynumdan aşağı doğru ilerlerken elbisemin altın zincirli kolunu da aşağı indiriyordu.

Diğer eli de etek kısmına gitmiş, dar elbiseyi yukarı doğru çekiştiriyordu. Açarak kazandığı her alanı iyi değerlendiriyor ve sıkarak okşuyordu.

Eli kadınlığıma çıktığında, tenimi avuçladı ve dudaklarını yine dudaklarıma bastırdı. O kadar ıslaktım ki dokunduğu an hissetmiş ve bu hisle daha da sertleşmişti.

"Ah, beni bir gün öldüreceksin," dedi inleyerek.

"Becer beni, hemen," dedim emir verircesine.

"Evet, onu yapacağım," dedi yemin edermiş gibi. "Şu ıslaklığını tüm vücuduna yayana kadar, sertçe..." Cümlesini yarıda bırakmasına neden olan şey elimi uzatıp sertliğini sıkmam oldu.

Elim hızla pantolonun kemerine gitti. Ben kemerini açarken o beni hasretle öpüyordu. Biraz daha oyalanırsak kafayı yiyecektim. Kemerini tamamen açtığımda elim pantolonunun düğmesine gitmişti ki balo salonundan büyük bir kargaşa sesi yükseldi.

Ateş'in dudaklarından zorlukla ayrılırken bakışlarım duvara asılı saate kaydı.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Neden videoyu yayınlama işini bir saat ertelememiştim ki?

Ateş nefes nefese benden uzaklaşmış, çatık kaşlarıyla neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Ne yaptın?" dedi hemen.

Bu sırada telefonuna gelen bildirimlerle eli ceketinin iç cebine gitti. Telefonu çıkardığı an yüz ifadesi daha da gerilmişti, bir bana bir de ekrana baktı.

"Aşkın? Ne yaptın sen?" dedi acı içinde.

Videoyu başlattı, az önce tüm ülke bu videoyu ulusal kanalda izlemişti.

"*Herkese merhaba, bir süredir ortalıklarda yoktum. Beni unuttturabileceğinizi, öldüğümü sanmışsınız. Yanıldınız, ben verdiğim sözleri tutarım ve daha bitirilecek pislik çok. Bu ülkede geceleri yalnız başına dışarı çıkmaktan korkan son bir kadın bile kalmayana dek devam edeceğim.*

O zaman tarih kitaplarınızda benim için yer açın. İkinci perde için keyifli seyirler."

Video bittiğinde Ateş'in omuzları çökmüş, bakışları boşlukta kaybolmuştu.

"Ne yaptın sen?" dedi bir kez daha acı içinde.

Ben bir isyan başlatmıştım ve bunu tam da bu gece yapmıştım.

Sadece dakikalar içinde halk sokaklara dökülecek, her yerde yine V naraları atılmaya başlayacaktı. Çünkü geri dönmüştüm çünkü daha işim bitmemişti.

Gözlerimi kapattığım an sanki şu an ait olduğum şehrin sokaklarında direnişe katılan insanları izliyormuş gibi hissetmiş, yüzüme gurur dolu bir ifade yayılmıştı.

V'yi unutturamayacaklardı, V'yi bitiremeyeceklerdi. Belki ben bitecektim, belki ben ölecektim ama V hep ölümsüz olacaktı. Bu gece de bunun kanıtıydı.

Duzenleme
Ny.Ozlem

2

KÖTÜLÜĞÜN TOHUMU

Kimse gözlerimin nasıl bir vahşete tanıklık ettiğini bilemeyecekti. Belki düşünecekler, hayal edeceklerdi ama hiçbir zaman yanından bile geçemeyeceklerdi. Benim tanık olmaktan öte yarattığım vahşetin boyutu o kadar büyüktü ki bir kitap olsam, o sayfaları okusalar bile hayal edemezlerdi o vahşeti. Bir sinema perdesinde izleseler yine de göremezlerdi. Çünkü benim vahşetim her şeyin ötesindeydi.

Güzel gözlerim vardı, güzel gözlerimin kıyametleri vardı. Her cinayet yeni bir kıyametti, ben de o kıyamette mahvolan bir bedendim.

O kadar mahvolmuştum ki artık ne vahşetsiz bir görüntü ne kansız bir gökyüzü ne de cinayetsiz bir hayat kalmıştı.

Tüm vahşiliklerimi bir kalıba sığdırmış, adalet için olduğunu savunmuştum ama biliyordum ki benim vahşetim hiçbir adalet başlığının altına saklanamayacak kadar adaletsizdi. En büyük adaletsizlik bana, daha ben doğmadan yapılmıştı. Ben de adalet için olduğunu savunarak bunu biraz daha yaymıştım farkında olmadan.

Madem uğruna yaşayacağım gerçek bir hayatım yoktu, madem ben başlı başına kötülüğün tohumuydum, o zaman bu tohumu sonuna kadar kullanmalıydım. Zaten yaşamaması gereken bir insanın yok olması da kimseye acı vermemeliydi. Aşkın tamamen gitmeli, geriye sadece V kalmalıydı.

Ancak Ateş elindeki telefonda dönen kaydı, tekrar tekrar oynatıp yaptığım şeyi idrak etmeye çalışırken Aşkın'ı da V'yi de bırakmayacakmış gibi duruyordu.

Zaten bırakamadığı için bu hâldeydik ya...

Gözlerini sıkı sıkı yummuş, aldığı derin nefeslerle sarsılan göğsüyle olanları idrak etmeye çalışıyordu.

"Sen bu ateşi yeniden harladın," dedi kısık sesle. "Sen bir kez yakalanmakla doymadın, sen kendini bir kez daha öldürmeye çalıştın."

Sessiz kaldım, üstümü düzelterek yavaşça masadan kalktım ve onu izlemeye devam ettim. Telefonu tutan elleri titriyor, sosyal medya hesaplarına girip gelen ilk tepkilere bakıyordu.

"Amacın ne, Aşkın? Uzaktan videolar atıp yerin bulunana kadar onları kışkırtmak mı? Yaşamana izin veriyorlarsa çıkarları vardır, o çıkarları yok ediyorsun!"

Artık onların planı dâhilinde değil, her haltı kendi başıma yiyordum ve bu yeni sürprizleri beğenmeyecekleri, durdurmaya çalışacakları kesindi zaten.

"Tam bir yıl Aşkın! Siktiğimin bir yılı boyunca senin hayatta olmama ihtimalinle savaştım ben! Kolay mıydı sanıyorsun? Sen hayatının kazığını yemişken ben keyif mi çatıyorum sandın! Her gün kadınlarla günümü gün edip zenginliğimin keyfini mi sürüyorum sandın! Ben senin cansız bedenini bulsaydım bu siktiğimin dünyasında bir gün daha yaşayacak mıydım sanıyorsun?" O kadar bağırıyordu ki... Sesi her tarafı inletip kulakları çınlatacak kadar yüksekti.

Öfkeden tüm yüzü kızarmış, tüm damarları belirginleşmişti. Gerçek anlamda *ateş* saçıyordu.

"Ben seni bulmak için kendimden, kalan son ailemden vazgeçtim! Ferda'yı alacaklardı benden, ben yine seni seçtim. Ben ölmeye meraklı bir kadın için her gün öldüm. Ne yapacaksın peki bu işin sonunda? Davan uğruna kendini öldürünce kazanacak mısın? Sikeyim Aşkın, davan ne senin? Bitecek mi sanıyorsun? Kötülüğü durdurabilecek misin ya da tüm masumları koruyabilecek misin sanıyorsun? Senin gibi bir kadının bu kadar hayalperest olması komediden ilerisi değil."

Cevap veremedim, hiçbir şey söyleyemedim. Konuşurken öfkeyle duvara fırlattığı telefonu parçalara ayrılmıştı.

Bedeni benden epey uzaklaşmış, öfkesi tüm odaya yayılmıştı.

"Belki bitmeyecek ama..." Sözümü aynı hiddetiyle kesti.

"Ama ne Aşkın? Değecek mi?"

"Ben bunun için doğdum, Ateş! Savaşmak için. Sen kendin söyledin, benim görevim bu Ateş!"

"Sikeyim görevini, insan gibi yaşamak en çok senin hakkın. Yıkamış herkes senin beynini. Önce o Kaptan şerefsizi, sonra da bu piçler! Seni öyle inandırmışlar ki normal olamayacağına, seni öyle bir kullanmışlar ki Aşkın... Sen insan olamazsın sanmışsın. En çok senin hakkın! Sana yemin ederim, sevdiğim kadın olduğun için söylemiyorum bunu. Hiç yaşayamadığın için söylüyorum."

Bana yeniden yaklaşmış, son cümlelerini söylerken iki elimi avuçları arasına almıştı.

"Şimdi bana söz ver. Bu işin sonunda kendi ölümüne neden olmayacağına söz ver! Benimle olma, istersen dünyanın bir ucuna git ve beni bir daha görme ama yaşa. Söz ver bana, Aşkın. Sakın ülkeye dönüp kendi ölümüne neden olma."

Sessiz kaldım, benim sessizliğim onun öfkesini harladı. Aslında benim sessizliğim onun çığlıklarını bastırdı.

"Aşkın bana söz ver!"

"Ben sen değilim, tutamayacağım sözler vermem."

Aslında vermiştim, en çok da ablama.

"Aşkın, Aşkın..." Adımı inlercesine söylüyordu. Ellerimi bıraktı ve bu sefer yüzümü avuçları arasına aldı. "Aşkın." Alnını alnıma yasladığında sadece aşkını, acısını ve çaresizliğini değil, aynı zamanda onu tamamıyla hissediyorum.

Bu vakitte onun damarlarından kan değil, korkunun sardığı bir ateş akıyordu. O ateşlerin dumanı gözlerine vurmuş, beni de yakmıştı.

"Yapma bunu. Bunu yapma, sana yalvarıyorum." Gözlerimi daha fazla açık tutamadım, elimde olsa kulaklarımı da tıkardım onun acılı sesini duymamak için çünkü onun acılı sesi bana fiziksel bir acı yaşatıyordu.

Hiçbir eğitimimde almadığım, hiçbir dövülüşümde hissetmediğim acıyı hissediyordum. Bu acı yabancı değildi ama onun sarı harelerinden güneş huzmesi gibi yayılan, *ben buradayım* diye bağıran acı benim tenime yansıyordu ve ısıtmıyor, yakıyordu.

"Sana her şeyi veririm, koltuğu bile veririm ama ülkeye adımını atma. Bu videoların devamını atma. Yapma Aşkın, sana yalvarıyorum."

Benim için bana yalvarıyordu, ben yaşayayım diye.

Nefes alamıyordum, boğazımdaki yumru onun her sesinin titreyişinde artarken ben birazdan nefessizlikten ölecek kadar boğulmuş hissediyordum. Üstelik beni boğan tek şey de onun içinden çıkan yangından gelen dumandı.

Her tarafımıza is bulaşmıştı, artık kandan ve vahşetten çok ateştendik. Ve belki de bitmiştik.

"Seni arıyorlar, seni her yerde arıyorlar ve bu sefer bırakmazlar, bu sefer ellerinden kaçırmazlar. Seni sadece öldürmezler, seni..." Devam edemedi, sesi daha da kısılırken beni biraz daha sarmalamıştı. Sanki şimdi bana sıkıca sarılsa korktuğu hiçbir şeyi yapmayacakmışım gibi.

Sessizliğim devam etti, o da konuşmaya devam ediyordu. O anda kendime de itiraf etmem gereken bir şey vardı.

Ateş o geceden sonra ilk defa bu kadar acı çekiyordu, eminim ben yokken de acı çekmişti ama hiçbiri bunun kadar sancılı değildi. Beni bir yıl kaybettikten sonra bulmuştu, korktuğu şeyleri yaşamadığımı öğrenmişti ve şimdi yine bununla burun buruna geldiğimiz gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordu.

"Bana bu acıyı bir daha yaşatma, Aşkın. Şimdi sık kalbime ama beni aynı acıyla bir kez daha sınama."

Kollarımda son kalan güçle onu ittim. İkimizin de gözleri derin bir rüyadan uyanmışçasına açılırken birbirimize yakınlığımızı, uzaklığımızı ve acılarımızı tartıyorduk.

"Anlasana Ateş, ben bittim. Ben hiç yoktum."

"Allah benim belamı versin!" Yanındaki koltuğa öyle güçlü bir tekme atmıştı ki koltuk hızla savrulmuş ve yere devrilmişti.

"Senden sakladığım her halt için Allah benim belamı versin! Biliyordum, bunun olacağını biliyordum, öğrenmezsin sandım. Biliyordum Aşkın, öğrendiğinde kendine bir daha aynı gözle bakamayacağını biliyordum. Sen zaten kendinden nefret etmeye o kadar yer arıyordun ki ben bunların olacağını biliyordum! Saklarım sandım, seni kendine sevdiririm sandım! Seni mutlu edebilirim sandım. Seni çektiğin azaptan kurtarabilirim sandım ama o kadar batırdım ki sadece seni değil, hepimizi sürükledim. Sen artık sadece kendinden nefret etmek için sebep aramıyorsun, sen artık kendini yok etmek için sebep arıyorsun."

Bir yılın ardından onu ilk defa kendisini böylesine kaybetmiş şekilde görüyordum. En son polis bileklerime kelepçe taktığında bu kadar acılı bir hâle gelmişti.

"Hiç bitmeyecek mi senin bu kavgan?"

Söyleyeceğim her sözün onu biraz daha körükleyeceğini biliyordum, ben onu körüklemek istemiyordum. Ben ona sıkıca sarılıp sakinleştirmek istiyordum. Yaşadığımız onca acıya, onca düşmanlığa rağmen onu kollarım arasına almak istiyordum.

Ancak bu sadece bir kandırmaca olurdu ve ne kadar sahtekâr olduğumu savunsa da ben hiçbir zaman onun kadar sahtekâr olmamıştım, olamazdım da zaten.

"Aşkın bana bir şey söyle, bana bir şey söyle ki ben nefes almaya devam edebilmek için güç bulabileyim."

"Bana kızgın ol, Ateş, benden nefret et ama benim için üzülme. Çünkü ben sana yapacaklarım için üzülmeyeceğim."

"Yine en işine gelen şeyi yapıyorsun, hep yaptığın şeyi yapıyorsun. Benden vazgeçiyorsun."

"Ben kendime bir kere yaşamak için şans verdim, seninle mutlu bir hayat sürebileceğimi sandım, Ateş. Sen beni buna inandırdın! Bana en büyük azabı sen yaşattın. Eğer inanmasaydım bu kadar o zaman acıtmazdı belki... Belki o acı bu kadar yakmazdı."

"Hâlâ sürebiliriz," dese de güldüm.

"Ateş sen de inanmıyorsun ki buna. Ben seni affetsem, kaybolan umutlarım affetmez."

"Özür dilerim," dedi tekrar, bu sefer inlercesine büyük bir acıyla.

"Dileme, dileme Ateş. Biliyorum, senin tek suçun saklamaktı. Belki ortaya çıkmayacak sandın, belki çıksa da bu kadar büyük bir kıyametin ortasına düşmeyiz sandın ama baksana hâlimize! Beni sevme, artık beni sevme." Beni sevmek artık ona sadece acı verecekti, en başından beri olduğu gibi.

Beni sevmek onun sonunu getirecekti, o da bunu biliyordu ama sanki zaten bunun için doğmuş gibi vazgeçmiyordu.

İşin garip yani da onu anlamamdı, onu her bir zerreme kadar anlıyordum çünkü aynı hataya ben de düşmüştüm. Sonumun geleceğini bile bile sevmiş, güvenmiştim.

"Peki sen? Sen artık sevmeyecek misin, Aşkın? Sana yaşattığım umutlardan pişman değilim çünkü ben girmeden önce de hayatın zaten en dipteydi. Ne olacak ki dedim? Dipten ne kadar düşülür ki dedim! Ben belki onu çıkartırım dedim."

"Çıkarttın, sorun da burada. Önce çıkarttın sonra da bıraktın."

"Bırakmadım, bırakmam."

"Sen avuçlarını açmadın, benim ellerim kaydı."

Bir süre öylece yüzüme baktı, sakinleşmeye çalışırken cebinden çıkardığı sigara paketinden hızla bir dal dudaklarına götürdü. Paketi bana uzatmadı ama içeceğimi bilerek masanın üstüne bıraktı.

Ben de bir dal aldım, sigarasını yaktıktan sonra *Zippo*'sunu da paketinin yanına bırakmıştı.

Ben de sigaramı yaktım. İkimiz de bir süre hiç konuşmadık, öfkesini dindirmeye çalışıyordu.

Kapalı kadife perdeyi açtı, zemin katta olduğumuz için şehrin kalabalık manzarası ortaya çıkmıştı. Arabalar caddeden hızla geçerken Ateş sanki ilk defa gördüğü bir manzarayla karşılaşmış gibi dikkatlice bakıyordu.

Dikkatle baktığı tek şey savaşmaktan yorulduğu düşünceleriydi.

Elinde bir miğfer bir de kılıç vardı; o da artık varlığına inanmadığı ama hiç dinmeyen, beni paramparça eden aşkıydı.

Birkaç adımda yanına ulaştım, çenemi omzuna yasladığımda nefes alış verişleri sıklaştı.

"Keşke beni bu kadar sevmeseydin," dediğimde cevap vermedi, sigarasını içmeye devam etti.

Keşke seni bu kadar sevmeseydim.

"Bilerek kendinden nefret ettirmeye çalışıyorsun ama bu olmaz, ben karımdan nefret etmem."

"Benden nefret et ki canın daha az acısın."

"Senin daha mı az acıyacak peki?" dedi hâlâ bakışları karşısındaki camdayken. Beden dili o kadar ilgisizdi ki dışarıdan gören bir kişi benimle değil de karşısındaki görünmez bir kişiyle konuştuğunu sanırdı.

Birden bana doğru döndü. "Bu işin sonunda ne olacak, hiç kestiremiyorum ama ne olursa olsun, seninle olacağım." İşte tam da bunun için çabalıyordum, benimle olmaması için.

"Aklındaki her şeyi at. Ben varken Ateşpare, sadece yaşayacaksın. Düştüysen kaldırırım, umutlarını kaybettiysen yerine daha iyilerini getiririm, dileklerini kaybettiysen sana bir dilek ağacı dikerim. Güneşini kaybettiysen senin için bu dünyayı yakar, ateşinde tenini ısıtırım." Konuşurken o güzelim sarı hareleri dikkatle yüzümde geziniyordu.

Yüzümün kenarını çerçeveleyen bir tutamı yavaşça kulağımın arkasına itti. "Ben senin uğruna her şeyi yaparım ama senden vazgeçmem. Ve sen bana ne yaparsan yap, düşüncelerimi değiştiremezsin. Ne kadar çabalarsan çabala, senden nefret etmeme neden olamazsın."

"Erken konuşuyorsun," dediğimde cıkladı.

"Ben seni tanıyorum, yapabileceklerini görüyorum," derken öyle bir bakıyordu ki gerçekten tüm planlarımı biliyor sandım bir an.

"Burada kalmaya devam et, hatta bu otelde kal." Benden yine uzaklaştı. Bunu yapmayacağımı o da çok iyi biliyordu. "Tabii senin amacın üst üyelerle tanışıp akıllarını çelmek ama dediğim gibi burada kalırsan onları tek tek buraya getireceğim." Söyledikleri ile şaşırmıştım.

"Ne? Dönmeyeyim diye ya da başka bir ülkeye gitmeyeyim diye bana avantaj mı sağlayacaksın?"

Başını olumluca salladı. "Belki günlerce araştırarak bulamayacağın üyeleri ayağına getireceğim, bu otele. Daha ne istiyorsun?" Bu otelde kalıp güvende

olmamı istiyordu ancak bu otelde de olsam başka bir yerde de olsam artık benim için güvenli hiçbir yer yoktu.

"Gerek yok, Ateş, herkes bileğinin gücüyle savaşsın. Bilirsin bileğimi," dedim göz kırparak.

"Peki ne yapacaksın? Nereye gitmeyi planlıyorsun? İşine çomak sokmayacağım, sadece güvenliğin için bir şeyler yapmam gerek, Aşkın."

"Endişelenme, ben bitirmeden hiçbir şey bitmeyecek ve bu oyunun sonuna dek beni hep bulacaksın; isteyerek ya da istemeyerek... Bir yıl boyunca yanımda değildin ama bak hayattayım."

"Evet ama o bir yılda yine bir isyan çıkarmamıştın!"

"Ateş, sadece o video sayesinde suç oranlarında nasıl bir düşüş olacak, sen biliyor musun? Anca tahmin edersin ama ben biliyorum."

Daha fazla konuşmadı bu konuda, ikimizin de fikri sabitti.

"Ayrıca altı üstü video yayınladım. Sizin üyeler de ne kadar bayılıyor dramaya, ne diye bağırıyorlarsa?" dediğimde sigarasını söndürüyordu. "Ayrıca işimiz yarım kaldı." Az önceki öfkesi birden arka plana gitmesini bekledim ama gitmedi. Yine de bakışları yumuşarken bana yaklaştı, ben de sigaramı söndürdüm.

"O videoyu bir saat daha geç yayınlayacaktım," dememle başını iki yana salladı.

"Eğer başlasaydı bir saat değil, en az üç gün gerekirdi." Abarttığına dair bir şey söyleyerek dalgaya vuramadım. Bir gün boyunca yapan bu birikmişlikle üç gün boyunca da yapardı.

"Söz mü?" dedim kısılan sesimle.

"Bu sefer gerçekten söz," dedi nefesini verirken.

Bu sefer gerçekten... Bu art arda sıralanmış üç kelime ikimizin üstünde de aynı etkiyi bırakmıştı ama biliyordum, onunki daha çok acımıştı.

Teni tenime yaklaşmışken yine vücudumun vücuduna duyduğu özlem tüm bedenimi titretti. "İçeriye dönelim," diyerek ondan uzaklaştım, sanki dudaklarımda hâlâ dudaklarının tadı yokmuş gibi...

"Dönelim." Birkaç adımda yine yanıma ulaştı ama elimi tutmadı.

Kapıyı açacağı an iri pazılarından tutarak onu durdurdum. Durup bana baktı, yüzü yine çok yakındı. Dudaklarını öpmemek için büyük bir mücadele verirken elim dudaklarına ulaştı.

O enfes dudaklarında kalan rujumun kalıntılarını başparmağımla temizledim. Ardından da az önce hararetle içinden çıkardığım gömleğini yavaş hareketlerle geri pantolonun içine soktum.

Tüm hareketlerimi büyük bir sakinlikle izliyordu ama o kadar da sakin olmadığını hızla inip kalkan göğsünden anlayabiliyordum.

İşimi bitirdiğimde ondan uzaklaşacaktım ki o da saçlarımı düzeltti.

"Koltuğunu almaya çalıştığım kocamla hâlâ seviştiğimi düşünmelerini istemem," dediğimde alt dudağını sabırla ısırdı.

"Neden? Az daha sevişiyorduk?"

"*Az daha*," dedim başımı hızla sallayarak.

"Beni ne kadar arzuladığını görmesem, bedeninin de ruhunun da benim için kıvrandığını görmesem '*az daha*' kelimesine belki de inanabilirdim." Konuşurken dudaklarını yine yüzüme yaklaştırmıştı.

Tam konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki yanağıma uzun ve sert bir öpücük bırakarak kokumu da derince soludu.

Bu an gözlerimi kapatmama neden oldu, gözlerimi sıkıca kapattım.

"Benim yaramaz karıcığım," dediğinde gözlerimi zorlukla açtım. Beni nasıl kudurtacağını çok iyi biliyordu. "İstediğin kadar yaramazlık yapabilirsin, günün sonunda dağıttığın her şeyi toplayacağım."

Peki, o dağılan şey tam olarak kendisi olduğunda da toparlayabilecek miydi? Tek umudum buydu.

Kendime gelmeye çalışarak derin bir nefes aldım, çenemi dikleştirdim ve önüme döndüm. O da beni taklit etti, sanki odada yarım saattir birbirimizi gerek vücutlarımızla gerek de sözlerimizle mahvetmemiş gibi odanın kapısını açtık.

Birlikte dışarı çıkarken ikimiz de fazlasıyla gergindik, balo salonuna girdiğimizde tüm bakışlar üstümüze dönmüştü.

Paylaştığım videonun ardından çıkan kargaşanın sebebi, Ateş'i destekleyenler ile beni destekleyenlerin tartışması olmalıydı. Onlar bizim için tartışırken bizim içeride birbirimizi sömürdüğümüzü bilseler çok şaşırırlar mıydı?

İkimizin girmesiyle sesler kısılmıştı. Merdivenleri bu sefer birlikte iniyorduk, ona müsaade etsem elimi tutacağını biliyordum.

Ancak ikimiz de ayrı ayrı iniyorduk ve buradan çıkarken ki hâlimizden bir hayli farklıydık.

Bizimkiler yine aynı masada, diğer üyelerden kurtulmuş şekilde oturuyordu. Çelik ve Murat da hamlem yüzünden fazlasıyla gergin gözüküyordu. Fikret ortalarda yoktu, kafayı yemiş olmalıydı.

Merdivenler bittiğinde yoluma Ateş'le devam etmedim. Çelik ve Murat'ın yanına oturdum, ikisi de bana öfkeyle bakıyordu.

"Buydu değil mi amacın?" dedi Çelik. "Biliyordum."

"Bilmiyordun, tahmin ediyordun," dedim kendime masadaki şişeden bir kadeh viski doldururken.

"Her şeyi sikip attın," dedi Murat da.

"Hayır, sakin olun," dedim rahat şekilde.

"*Sakin olun* mu? Fikret seni ne zorluklarla kaçırıp gizledi, unuttun mu V?" Murat elini sertçe masaya vurdu.

"O elini alır bir tarafına sokarım senin," dedim aynı rahatlığımla ama bu sefer sesim tehditkâr çıkmıştı.

"Murat haklı," dedi Çelik ama o daha kontrollüydü, gelecek hamlelerimi görmeye çalışıyordu.

"Fikret beni kurtarmış gibi davranmayın. Beni kimse kurtarmadı, siz de aynı şekilde. *V'ye yardım ettik* diye kibirlenmeyin, benim gücüm olmasaydı beni oradan çıkarma imkânınız yoktu. Siz benim gücümün ve keyfimin müsaade ettiği kadar varsınız."

"Bir yıldır istediğin her şeyi yapıyoruz, bizimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorsun ve biz yine de senin tarafında duruyoruz."

"Keyfinizden mi duruyorsunuz, Murat? Sizin benden başka çareniz yok! Şimdi karşıma geçip bana hesap sormadan önce olduğunuz yeri ve o yere nasıl geldiğinizi bir kez daha gözden geçirin derim."

"Sen de buraya kocan sayesinde geldin," dedi Murat.

"Hayır, sayesinde değil, yüzünden." Kadehimden büyük bir yudum aldım.

Çelik daha sakin duruyordu ama onun aslında Murat'tan daha öfkeli olduğunu biliyordum.

"Tartışmayın, dikkat çekiyoruz," dedi Çelik ifadesiz yüzüyle. Murat daha fazla dayanamayıp ayağa kalktı.

"Biz senin kuklan değiliz! Seninle çalışıyorsak bu istediğimizden, hepimiz sana güveniyoruz. Ne kardeşim ne Hazel ne de diğerleri senin sözlerinin dışına çıkıyor ama senin o açıklamalarınla onları ipe götürmene izin vermem

ben!" Eliyle Ateş'in masasını işaret etti. "Onlar senin ailense bunlar da benim ailem ve korumak için her şeyi yaparım, V!"

Son sözleri bunlar oldu, arkasını dönüp gitti ama ben hâlâ fazlasıyla sakindim. Çelik de beni taklit ederek kadehini yeniledi.

"Planın ne?" dedi sakince. "Kendini böylesine açık hedef hâline getirirken neyi amaçlıyordun?"

Omuz silktim. "Oynamayı seviyorum."

"Bu sefer tehlikeli sularda oynuyorsun, akıntıya kapılmaktan korkmuyor musun?"

"Zaten cansız, suyun üstünde süzülen bir beden bu, korkacak bir şeyi yok," dediğimde başını ağır ağır salladı.

"Ne yaparsan yap, seninleyim V. Seninle olacağım. Sen masumlara zarar gelmesine izin vermezsin, ne kadar artık aksinin olduğunu iddia etsen de tanıyorum seni. Onlara zarar gelecek bir şey yapmayacaksın. Sen sadece kendine zarar gelecek şeyler yapacaksın ve o gün de seninle olacağım."

"Neden? Mutant kardeşleriz diye mi?" Başımı omzuma doğru eğip gözlerimi kırpıştırdım.

"Ailemsin diye."

"Ben artık kimsenin ailesi değilim! Ne meraklıymış herkes benimle aile olmaya. Kesin şunu, bir sen kalmıştın zaten drama yaratmayan."

"Öyle mi, V? O yüzden mi onların hayatı tehlikeye girmesin diye hepsini kendinden uzaklaştırmaya çalışıyorsun? O yüzden mi bir gün başına bir şey geldiğinde Ateş acı çekmesin diye onu uzak tutuyorsun?"

"Görüyorsun ki pek işe yaramıyor."

"Çünkü bunu yapamıyorsun çünkü onları tamamen kaybedersen gerçekten biteceksin. Ama bir gün yapacaksın ve o gün her şeyin koptuğu gün olacak. Görüyorum seni V, cidden görüyorum. Neler karıştırdığını bilmiyorum ama kendine ne yaptığını biliyorum," dedi ve sakince yerinden kalktı. "Burada mı kalacaksın?"

"Evet, git."

"Kalayım seninle."

"Git Çelik," dedim otoriter ses tonumla. O da daha fazla zorlamadı ama odaya çıkmayacağını ve etrafta gezinmeye devam edeceğini biliyordum.

Giderken Ateş'in masasının yanından geçmiş, önce Ateş'e gıcık vermek için uzun uzun bakmış, ardından da bakışlarını Bahar'a çevirip göz kırpmıştı.

Pusat tam kendini tutamayıp yerinden kalkacaktı ki Ateş onu bileğinden tutarak durdurdu. Pusat elbette büyük aşkını kırmadı, sadece sabır çekerek nefesini verdi.

Bahar hep çok güzeldi ama bugünkü güzelliği çok başkaydı, pembe rengi öylesine seksi göstermişti ki gören herkesi bir kez daha baktırıyordu kendisine.

Çelik'in tavrıyla utanmıştı. Gerçekten hoşuna gidiyordu ama hoşlandığından değildi.

Masada tek başıma otururken kimse yanıma gelmedi.

Kimse yanıma gelmeye cesaret edemedi. Sadece yarım saat önce nasıl bir kargaşa çıkardığımı görerek benim kim olduğumu bir kez daha hatırlamışlardı.

Bu hamlem beni yarışımızda öne mi, yoksa geriye mi atardı kestiremesem de V memnundu, uzun zamandır uzak durduğu kargaşanın ateşini yeniden alevlendirmişti.

Salon yavaşça boşalmaya başlamıştı. Yanımdan geçen kimse selam vermiyor, hatta Ateş'ten nefret edenler dahi bir şey söylemiyordu. Nasıl bir manzara gördüklerini biliyordum.

Karşılarında genç güzel bir kadın yoktu; karşılarında yüzü kötülükten parçalanmış, derisi kanla kaplanmış korkunç bir şeytan vardı.

Bir tek boynuzlarım eksikti.

Bir dakika.

Gerçi onu da Ateş yanında Ceylan'la gezerken tamamlamıştı.

Yalnız başıma sadece dakikalar içinde kaçıncı kadehime geçtiğimi bilmiyordum, yanıma yakınlaşan Bahar'ı gördüğümde içmeyi durdurdum.

Yanıma oturdu, ellerini çekingence bacaklarının altına alıp dudaklarını ıslattı. "Aşkın, neler oluyor?" dedi beni hep savunmasız bırakan o ince sesiyle.

"Sorun yok," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Sorun var, hep vardı. Bana böyle gülümseyerek inandırdın hep sorun olmadığına. Sorun var, Aşkın ve bu sefer seni bırakmak istemiyorum."

"Gideceksiniz Bahar, git ve okulunu bitir. Bana daha büyük bir iyilik yapamazsın."

"Peki sen? Sen ne olacaksın?" dedi titreyen sesiyle. Cevap vermediğimde o mavi gözlerini endişeyle irileştirerek bana bakmaya devam etti. "Video yayınlayarak kendini yine tehlikeye atmışsın, peki ne olacak bu işin sonunda?"

"Bahar, benim için bir şey yapmak ister misin? Çektiklerimin bir değeri olduğunu bana hissettirecek bir şey?"

"Aşkın, ben senin için her şeyi yaparım," dedi masanın üstündeki elimi tutarak.

"Yaşa ama nasıl yaşa biliyor musun? Gözün görmüyorken, kalbin son demlerindeyken her şeye rağmen sapasağlam, yaşama sevinciyle doluymuşsun gibi yaşa. Hep öyle güçlü dur, hep kendine inan."

"Aşkın," dedi yalvarırcasına. "Neden hepimizle veda etmeye çalışıyorsun? Seni daha yeni bulduk." Ağlayacağını anladığımda daha fazla üstüne gitmemeye karar verdim.

"Dönmeniz gerek ve ben ülkeye gelemiyorum."

"Kalalım, seninle kalalım, Aşkın. Bak ne güzel tekrar bir aradayız." Böyle olmamalıydı, bana yeniden öfkeli olmalarını istiyordum. "Beni yeniden bırakma Aşkın, lütfen." Gözleri dolu doluydu.

"Bahar'ım..." dediğimde gözünden yaş akmaya başlamıştı bile.

"Sana çok kızdım bizi bıraktın diye, bir kez daha bırakma. Kalalım seninle Aşkın, ne olursun! Biz sensiz yaşayamayız ki!"

"Bana bak güzel kızım," dedim ve gözünden akan yaşı başparmağımla sildim. "Devam etmem gerekiyor, yarım bıraktığım işi tamamlamam gerekiyor. O zaman belki daha az Aylin öldürülür, daha çok Bahar hayata tutunur, daha çok Naz güçlü durur, daha çok Vera hayatta kalır."

Bakışları durgunlaşmış, yaşları artmıştı.

"Sen benim kahramanımsın! Katil falan değilsin! Sen benim meleğimsin."

Ne kahramandım ne de melek ama onun buna inanmasına izin verdim. Çünkü o inanışların yıkıldığında nasıl bir kıyım bıraktığını çok iyi biliyordum.

"Sen zaten çok fazla şey yaptın, daha ne yapacaksın ki! Bırak artık, biraz da sen yaşa. Senin de yaşamaya hakkın var, Aşkın, ilk defa kendin için yaşa. Bırak amaçların olmasın, bırak hırsların olmasın, sadece mutluluğun olsun." İşte Bahar'ın bu huyunu seviyordum, en çok bu yanını güçlü buluyordum ve bu gücü ben asla bulamayacaktım.

Bu güç her şeye rağmen yaşama tutunma gücüydü.

O yaşamak için tutunuyordu, ben öldürmek için tutunuyordum.

"Sizi bir daha görmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, Bahar."

"Sana çok kızgınım! Onları da çok kıskandım, hele o kızıl kızdan nefret ettim!"

"Evet, fark ettim. En son saçları ve kafa derisi ellerindeydi."

"Yine de sana inanıyorum."

"Güzel, bu gece hazırlanın ve uçağınıza binip ülkeye geri dönün. Okuluna devam et, çok başarılı bir öğretmen olacaksın." Burnunu çekti sözlerimle.

"Sen de göreceksin ama değil mi Aşkın?" Aramızda bir sessizlik olmuştu ki Pusat da Bahar'ın yanına oturdu.

"Yine ortalığı karıştırdın birbirine! Ülkede değilken bile beceriyorsun ortalığı elli altı yapmayı. Şam şeytanı." Pusat'ın sözleriyle Bahar'ın ağlayışı durmuştu.

"Sensin şeytan!" dedi hızla.

Pusat hayretle Bahar'a baktı, eli göğsüne giderken gözlerini irileştirmişti. "Ben evliya gibi herifim, ne diyorsun Bahar'ım?"

"Artık senin Bahar'ın değilim. Ayrıca yalancılar bence şeytandır!"

"Yalan ayrı, saklamak ayrı," dedi yapabileceği en kötü savunmayı yaparak.

"Bak ya, çıldıracağım ya."

"Bebeğim, ben hatamı kabul ediyorum, gelme üstüme," dedi Pusat.

Ancak benim Pusat'ı sıkıştıracağım başka bir konu vardı. "Sen söyledin mi Ateş'e geçen konuştuklarımızı?" dediğimde alt dudağını ısırdı.

"Ne konuştuk biz geçen?" dedi hemen.

"Pusat, karda yürürken konuştuklarımızdan bahsediyorum," dediğimde etrafa bakınmaya başlamıştı.

"Pusat!"

"Bilmiyorum, hatırlamıyorum. Zehirlendim ben o gece, kâğıt beni zehirledi. Ateş beni hastaneye falan götürdü."

"Sallama lan!"

Omuz silkti. "Gerçek bu, sallamıyorum."

"Ben sana ne dedim Pusat? Ben seni neyle tehdit ettim?" dediğimde yerinde dikleşti.

"Sakın! Sakın bak, vallahi kötü olur." Bu sefer ben omuz silktim. "Ya demedim bir şey ama ağzımdan kaçtı bir şeyler ama tam anlatmadım! Suç sende, amına koyayım. Sen bilmiyor musun benim çenemin ne kadar gevşek olduğunu, anlatmasaydın." Küfürlerini Bahar duymasın diye bana doğru eğilip fısıldayarak konuşmuştu.

"Patronuna karşı hiç de gevşek değil ama o çenen." Söylediğimle sıçtığını anlayarak alt dudağını ısırdı. "Hadi Bahar, burası sıktı. Benim daireme çıkalım." Bahar hevesle başını salladı.

Pusat'ın gözleri biraz daha irileşirken bana dehşete düşmüş gibi bakıyordu. Yerimden kalkıp elimi Bahar'a uzattım, Bahar da hemen elimi tutarak kalktı.

"Yemin ederim tüm oteli, ortalığa kaldırırım! Bak yemi..." Onun daha fazla konuşmasına izin vermeyerek Bahar'ı da alıp salondan uzaklaşmaya başladım.

"Ya neden o kadar sinirlendi ki?" dedi Bahar şaşkınca.

"Aman Pusat işte, her şeyi abartmaya bayılır," dediğimde kıkırdamıştı.

"Kudurdu resmen, rengi attı. Ay, üzdük mü acaba?"

"Üzülsün, seni çok üzdü, biraz da o üzülsün, boş ver." Tam o sırada asansöre gelmiştik.

"Onu affedemiyorum, Aşkın. Onu çok seviyorum ama benden sakladıklarını hatırladıkça..." Daha fazla konuşamadı.

"İlk başlarda kalp hastasıydın, anlatamazdı. Sonra da çok sakladığı için anlatamadı. Onu affet diyemem, ben de aynı sebepten Ateş'i affetmiyorum ama seni ne kadar sevdiğini unutma."

"Sen Ateş abinin seni ne kadar sevdiğini unutmadın mı?"

"Hayır, hiç unutmadım ve biliyor musun, Bahar? Onun yüzünü bile görmek istemiyordum ama beni hâlâ sevdiği düşüncesiyle belki de dayandım bir şeylere." Bunu benim gibi birinin itiraf etmesi çok büyük bir şeydi. Ancak ben kendime artık kör olmayacağıma dair söz vermiştim.

"Peki, Pusat'ı affedemiyorsun da beni nasıl affediyorsun Bahar?" dediğimde nefesini verdi.

"Şartlar aynı değil," dedi sadece kısık sesle. "Seni affedemediğim tek kısım beni bırakman. Beni bırakıp gittin, Aşkın ve bunun için hâlâ çok öfkeliyim ama anlıyorum da seni. Sen hep bizi düşündün, giderken bile bizi düşündün. Sadece bununla başa çıkması hiç kolay olmadı, sana öfkem dinmiyor ama çok da seviyorum. Keşke beni de alsaydın yanına."

Sessiz kaldım konuyu kapatması için, o da anlayarak nefesini verdi.

"Pusat neden kızdı seninle gelmeme? Anlamadım hiçbir şey."

"Kıskandı da ondan," dedim kuruyan dudaklarımı tekrar aralayabildiğimde.

"Seni mi kıskandı?" Kafası karışmıştı.

"Yok, benim yanımdakileri kıskanıyor, o da aynı senin gibi." Asansörden inip daireye yürümeye başladık, Bahar hâlâ elimi bırakamamıştı.

Daireye girdiğimizde boş değildi, Fikret hâlâ ortalıkta yoktu ve bu sessizliğinin nelere sebep olacağını tahmin edebiliyordum. Onun sessizliği Kaptan'ın sessizliği gibiydi.

Çelik salonda oturuyordu, arkası bize dönüktü ama duyduğu adım sesleriyle yalnız olmadığımı saniyesinde anlamıştı.

Bakışlarını yavaşça üstümüze çevirdi, bana duyduğu öfkeden kalan kızgın bakışları Bahar'ı gördüğü an yumuşadı.

"Selam," dedi asla Çelik'e yakışmayacak kadar ilgili bir sesle.

Bahar da bir an ne diyeceğini bilemeyerek bana baktı. Ben elini bırakıp kendime tekrar bir kadeh alırken o da benim rahat hareketlerimden güç alarak salonun ortasına doğru yürüdü.

"Selam," dedi çekingence etrafına bakarken.

"Otursana." Çelik oturduğu koltukta kenara kaydı.

Bahar temkinli adımlarla üçlü koltuğa ulaştı ve diğer köşesine oturdu.

Normalde bacaklarını yaya yaya oturup yavşakça konuşan Çelik de koltuğun bir köşesine kıvrılarak sessizce Bahar'ı seyretti.

"Ben..." Bahar ne diyeceğine karar vermek istercesine yeri izlerken durakladı. "Size çok kızgınım Aşkın'a yaptıklarınız için ama teşekkür ederim."

"Ne için?" dedi Çelik şaşkınca.

Artık kadehi siktir edip şişeyi olduğu gibi elime aldım ve karşılarındaki tekli koltuğa oturdum.

"Aşkın'ı oradan çıkardığınız için ve sen de benim hayatımı kurtarmıştın bir kez."

"Lafı bile olmaz," dedi Çelik omuz silkerek.

"Sen bizi tanıyor muydun?"

"Tanıyordum."

"Peki yanımıza gelmek istemedin mi?" Bahar artık ona yandan yandan bakıyordu.

"İstedim," dedi Çelik kısılan sesiyle.

"Hımm," diye mırıldandı Bahar.

"En çok senin yanına gelmek istedim."

"Öyle mi?" dedi Bahar anlam veremeyerek.

Çelik kafasını olumluca salladı ve devam etti. "Acıdan kıvranıp ağladığın gecelerde, yaşama tutunmak için ettiğin duaları duyduğumda." Sözleriyle Bahar'ın bakışları ağırlaştı.

"Sen benim odama mı geldin?" dedi Bahar şaşkınlıktan irileşen gözleriyle.

"Tam karşına oturdum, üzgünüm." Bahar görme engelliyken Çelik onun odasına kadar gitmiş ve onunla oturmuştu.

"Bu çok korkunç, amına koyayım. Sapık mısın sen? Her gün yeni bir şeyin çıkıyor ortaya," dediğimde Çelik bu sefer bana gülmedi ya da çapkınca bakmadı. Demek gerçekten kızmıştı.

"Öyle sapık gibi gelmedim elbette, çok durmazdım."

"Peki neden? Neden geliyordun?" dedi Bahar merakla, sinirlenmiş gibi de gözükmüyordu.

"Diğerlerinin yanına da gidiyordum bazen ama en rahatı seninki oluyordu."

O an birkaç parça yine kafamda birleşti.

Ablamın telefonunda gördüğüm fotoğrafta arkadaki uzak silüet, rıhtım evinin mutfağında uzakta gördüğüm tekne ve daha birçok böyle olay...

"Neden geliyordun işte?"

"Bilmem, sizi iyi tanıyordum. Kaptan hep anlatırdı sizi. Ama aramızda kalsın, en çok seni sevdim hep." Son cümleyi Bahar'a doğru eğilip fısıldayarak söylemişti.

Bahar'ın gülümsemesi genişledi. "Bana çok tanıdık geliyorsun, yanında hiç yabancı hissetmiyorum, demek sebebi buymuş."

"Şaka mısın, güzelim? Herif odana girmiş gizli gizli, bunu romantize mi ediyorsun?" dedim dayanamayarak.

"Sen sus," dedi Çelik bana bakmadan. "Ben pembişimle konuşuyorum."

Bahar kıkırdadı bu sefer. "Pembiş mi?"

"Hı hı, pembe giyinmeyi bırakmana en çok ben üzülmüştüm. Neyse ki atlatmışsın."

"Seni çok sevdim ama bizimkilerin hepsi senden nefret etti. En çok da Ateş abi! Senin adın geçtiğinde öfkeden kuduruyor. Hele ilk geldiğimiz gün odada gezip duruyordu, çok da küfrediyordu sana."

"Onlar bana kurban olsunlar," deyince Bahar yine güldü.

Bu kadar iyi anlaşmaları şaka gibiydi. Aslında şaka gibi olan şey, Çelik'in karşı cinsten birine yürümemesi ve bu şekilde sohbet etmesiydi.

"Aşkın seninle mi kalacak?"

"Evet."

"Ona çok iyi bak, tamam mı? Saçma sapan fedakârlıklar yapmasın lütfen."

"O önce kendine baksın," derken dudaklarımdan şişeyi çektim.

Şişenin ne kadar hafifleştiğini yeni fark edebilmiştim.

Çelik bana yandan bir bakış atıp tekrar ilgisini Bahar'a çevirdi. Birbirleri yanında gittikçe rahat hissetmeye başlıyorlardı ve bu vücut dillerinden bile belliydi.

Az önce ikisi de koltuğun farklı köşelerinde her an kalkacakmış gibi otururken şimdi birbirlerine dönmüş, heyecanla sohbet ediyorlardı.

Bu ana son verebilirdim Bahar ona alışmasın diye ama yapamadım. Sanırım ilk defa Çelik'e kıyamadım. Gözleri öyle bir heyecanla ve saflıkla parlıyordu ki onun da benim gibi bir katil olduğunu unuttum.

"Aynı Aşkın'a benziyorsun sen, ya onun erkek hâli gibisin. Galiba bu yüzden kendimi sana yakın hissettim," dedi Bahar biraz daha kendisini kaptırarak.

Çelik de parlayan gözleriyle onu gülümseyerek izliyor, biraz daha böyle konuşurlarsa Bahar'ı evlat edinecekmiş gibi duruyordu.

"O asla benim kadar mükemmel olamayacak," dedi Çelik kısık sesle Bahar'a.

"Orada dur bakalım." Bahar gülüşünü eliyle bastırmaya çalışıyordu.

"Kızım bak, o yanaklarını ısırırım senin, bu kadar tatlı olma. Hayır, ben tatlı da sevmem yani." Bahar biraz daha kıkırdayınca Çelik daha fazla dayanamayarak Bahar'ın yanağından makas aldı.

Çelik'in onları sevdiğini biliyordum ama Bahar'ın ona bu kadar çabuk alışması, kesinlikle bana da büyük bir sürpriz olmuştu.

Bu sırada kapı çaldı, onların bu fazla sevimli anlarını bozmayarak yerimden kalktım. Zaten kimin geldiğini de biliyordum.

Kapıyı açarken aynı anda da konuşmaya başladım. "Evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde bir *Shrek* varmış, bir de Şirine! Koca *Shrek* bu Şirine'ye âşık olmuş ama Şirine prense âşık olmuş."

Çelik'ten asla bir prens olmazdı, olsa olsa Çizmeli Kedi olurdu. Manipülatif ve kıvrak...

Konuşmamın bitmesiyle Pusat'la burun buruna geldim.

"Bir sikerim o prensi, buradan kutuplara yol olur! Bak, saçma sapan şeyler söyleme, kusarım vallahi boşanma dilekçenizi."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama Pusat fazlasıyla öfkeliydi.

İnsanların içine karışan *Şhrek* gerginliği vardı üstünde.

"Nerede lan o lavuk! Nerede lan benim Bahar'ım!" diye içeriye daldığında keyifle kapattım kapıyı. Bu gece eğleneceğim kesindi.

Pusat koştur koştur salona girdi ve gördüğü manzarayla beyninden vurulmuşa döndü. İlk önce gözleri irileşti, öfkelendi ama hemen ardından da üzüntüyle boşluğa düştü bakışları, nefes alış verişleri sıklaştı.

Bahar'la Çelik gülerek sohbet ediyorlardı. Bahar, Pusat'ın geldiğini fark etmemişti ama Çelik zaten kapı çaldığı an gelenin kim olduğunu fark etmiş ve sırf gıcıklık olsun diye Bahar'a biraz daha yakınlaşmıştı.

Pusat da sanki ikisini gülüşürken değil de başka bir şey yaparken görmüş gibi büyük bir üzüntü ve hayal kırıklığıyla bakıyordu karşısına.

"Ya Çelik, çok komiksin," diyordu Bahar.

"O yanaklarını ham yaparım kızım senin."

"Ne oluyor lan burada!" diye daldı tamamen içeri Pusat. "Sen ne diyorsun lan dallama!"

Bahar şaşkınca Pusat'a bakarken Pusat birkaç büyük adımla yanlarına ulaştı.

"Sen ne halt ediyorsun lan benim Bahar'ımın dibinde! Sikerim lan seni yavşak."

"Kulaklarını kapa abiciğim," dedi Çelik, Bahar'a bakarak.

Hemen ardından da yerinden kalkıp Pusat'ın karşısına dikildi. İkisi de birbirine büyük bir öfkeyle bakıyordu.

"Benimle düzgün konuş, asıl ben seni bir sikerim..." Çelik sözünü tamamlayamadan Pusat yumruğunu havaya kaldırarak onun üstüne atladı.

İkisi de fazlasıyla iriydi ama Çelik'in güçleri insanüstü boyutlarda olduğu için yine kumama kıyamadım ve aralarına girdim.

"Çocuk musunuz siz! Ne bu hâller, amma koyayım. Birbirinizin üzerine atlamaya an kolluyorsunuz. O kadar meraklıysanız arka odaya geçin." Konuşmamla sonunda birbirlerinden uzaklaşabildiler.

"Şu korkunç gey esprilerini bu herifle bana yapma!" dedi Pusat en büyük sorunu buymuş gibi.

"He Ateş'le olunca sorun yok, başkasıyla yapınca sorun var, öyle mi Pusat? Kocamda öyle bir gözün var ki ben yokken onu ayartmış olmandan korkuyorum," dediğimde Pusat nefesini verdi.

En sonunda onu ittirdiğimde arkasındaki tekli koltuğa oturdu. Çelik ayakta dikilmeye devam ediyor, hâlâ Pusat'a öfkeyle bakıyordu.

Ben de yerime geri geçerek yere koyduğum şişemi tekrar elime alıp içmeye devam ettim.

"Sen Bahar'ın tırnağını bile hak etmiyorsun." Çelik yine duramamıştı.

"Kimsin sen de konuşuyorsun?" Pusat da sakinliğini korumaya çalışıyordu.

Benden ya da Çelik'ten çekindiği için değil, Bahar'dan çekindiği için sakin kalmaya çalışıyordu. Bağırışlarının Bahar'ı ürküttüğünün farkındaydı, üstelik Bahar artık onun katil olduğunu da biliyordu.

Bakışlarımı gören Çelik daha fazla Pusat'ın üstüne gitmedi ve Bahar'ın yanına geri oturdu.

Çelik'in Bahar'ın yanında oturması zaten Pusat için fazlasıyla rahatsız ediciydi.

"Sen neden geldin?" dedi Bahar.

"Ne? Neden gelmeyeyim?" dedi Pusat sert sesiyle.

Kıskançlıktan renk değiştirmişti ama sadece kıskançlık değildi, aynı zamanda korku da vardı. Bahar'ın başka birine duygu beslemesinden korkuyordu.

"Neyse, ne konuşuyorduk biz?" Çelik dirseğini koltuğun başlığına yaslayıp yine ilgisini Bahar'a çevirmişti.

Bahar tam konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki Pusat araya girdi. "Geç oldu, odamıza geçelim, Bahar."

"Sen geç," dedi Bahar omuz silkerek.

Pusat bana doğru eğildi ve elimdeki şişeyi çekip aldı. Bahar da Çelik'e döndü.

"Çok kötü şeyler yapacağım." Pusat bana doğru eğilerek kısık sesle konuşmuştu.

"Siz ayrısınız, sen değil miydin ben olmasam da mutlu olsun diyen?" dediğimde dolan gözlerini kırpıştırdı.

"Lan bu adam seri katil! Benden katilim diye ayrıldı bu kız. Bu adam benden daha katil, amına koyayım!" Dolu gözleri gittikçe daha da doluyordu.

"Saçmalama, kendine gel, amına koyayım!" Omzuna sert bir yumruk attım, yumruğum biraz sert gelmiş olacak ki darbemle tekrar arkasına yaslandı.

Tam konuşacaktı ki kapı tekrar çaldı. "Bir bitmiyor misafirimiz," dedi Çelik bıkkınca. Bu sefer o yerinden kalkıp kapıyı açmaya gitti.

Ben de bu sırada kendime yeni bir şişe çıkardım.

Tarık ve Ateş içeri birlikte girmişlerdi. Çelik peşlerinden geliyor, durumdan pek memnun gözükmüyordu.

"Şu toplantı faslı bitsin de kurtulalım hepsinden, gına geldi." Tekrar Bahar'ın yanına geçip oturdu. "Sen alınma, güzelim."

"Höst! Sensin lan güzelim," dedi Tarık hızla yükselerek. Pusat benden çaldığı şişeyi kafasına dikmeye devam ediyordu.

Ateş'in bakışları üstümüzde gezinirken nefesini verdi. "Nasıl bir ortam bu?"

Onun sesini duymak daha çok içmeme sebep oluyordu ve bugün o kadar içmiştim ki başım dönüyordu.

"Benimle vedalaşmaya mı geldiniz?" Sessiz kaldılar. "Kendinize iyi bakın," dedim yerimden kalkarak.

Ancak içtiğim içki etkisini göstermiş, başım biraz daha dönmüştü. Bir an düşeceğim sansam da dengemi buldum.

Ateş fark eder etmez yanıma ulaştı. "Sen sarhoş olmazsın ki," dedi şaşkınca.

"Sarhoş değilim, çok içtim."

"Sen hep çok içerdin."

"Bozuluyoruz herhâlde zamanla, arada hasta da oluyor. Bende de var bazı sistematik hatalar, bir ara sizin laboratuvarlara uğrayalım da el atın." Çelik'in sözleriyle Ateş hem gerildi hem endişelendi.

"Çok sık hasta oluyor musun?"

"Hayır, eskiden de oluyordu zaten çok nadir de olsa," dedim ve hepsine tek tek baktım. "Yolunuz açık olsun, kendinize iyi bakın. Sakın bir gün daha kalayım demeyin."

Arkamı dönüp koridora yürümeye başlayacaktım ki Ateş konuştu. "Naz ve Deniz de seni görmeye gelecek."

Geri oturdum, yere bıraktığım şişemi alacaktım ki Ateş benden önce davranarak şişeyi aldı.

"Geleceklerini sanmıyorum, bence şu an hararetli bir tartışma yaşıyorlar," diyerek omuz silktim.

Ateş, Tarık'la ikili koltuğa geçti; şişe hâlâ elinde, gözleri de bedenimdeydi. Çatık kaşlarıyla dikkatlice beni gözlemliyordu.

Severdi kendileri beni gözlemlemeyi.

Çelik yerinden kalkıp etrafta dolanmaya başlamıştı, Ateş'i nasıl gıcık edeceğini düşündüğüne emindim.

"Kaçta uçuşunuz?" dedim arkama yaslanarak.

"İki saat sonra," dedi Tarık durgunca.

"İyi."

Çelik elinde bir defterle Pusat'a yaklaştı ve defteri ona uzattı. "Al, acıkmışsındır."

Pusat bir deftere bir de Çelik'e kötü kötü baktı ama Çelik sadece sırıtıyordu.

"Elimde kalacaksın."

"Elinde kalan farklı şeyler olabilir bana dokunursan." Resmen Pusat'ı kışkırtıyordu.

"Çelik," dedim uyarıcı sesimle.

"Bebeğim," diyerek hemen bana döndü.

"Kes şunu."

"Sen nasıl istersen." Göz kırptı.

Ateş başka biriyle yatmadığımı biliyor olabilirdi ama Çelik'in üstüme atlamak için nasıl hazırda beklediğini de kesinlikle iyi görüyordu.

Ateş'in kısık bakışları onun üstündeyken Çelik bana göz kırptı.

"Ne yapacağını söylemeyecek misin?" dedi Ateş, bakışlarını onun üstünden zorlukla ayırabilmişti. Kafamı iki yana salladım.

Tarık yine kalmak isteyecek mi diye ona baktım ama hiçbir şey söylemedi.

"Onlarla mutlu mu olacaksın?" Bahar başını öne eğmiş, parmaklarıyla oynuyordu.

"Aradığım mutluluk değil, Bahar."

"Endişelenmeyin, biz birbirimize iyi sahip çıkıyoruz." Çelik yanıma ulaşıp elini omzuma koydu.

Ateş'in bakışları omzumdaki ele gitti bu sefer. Çenesini o kadar sıkıyordu ki yüzü gerilmişti. Şişeyi tutan ellerindeki damarları belirginleşti. Biraz daha sıkarsa şişe patlayacaktı.

"Sen kimsin ki Aşkın'a sahip çıkıyorsun?" dedi Tarık. "Tipe bak..."

"Tipim oldukça iyi, kıskanma," dedi Çelik hâlâ eli omzumdayken ve sırf Ateş'i kudurtmak için yavaş yavaş çıplak omzumu okşuyordu.

Ateş gözlerime bakıp bir tepki vermemi bekledi ama ona istediği tepkiyi vermedim. Çelik'le aramda bir şey yoktu ve Ceylan'la onun arasında da bir

şey yoktu. Ama o Ceylan'ın omzunu okşayarak sakinleştirirken ve hatta sarılırken hiçbir tepki vermemişti.

Misilleme bir şeyler yapmayı sevmezdim ama bence bunu kaldırabilirdi.

"Senin neyini kıskanacağım! Çek lan elini benim Aşkın'ımın omzundan. Seni bir paslatırım görürsün." Tarık'ın sözleriyle gerilmedi, aksine fazlasıyla eğlenerek bana doğru eğildi.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve fısıldadı. "Aşırı eğleniyorum, keşke gitmeseler de her gün kudurtsam onları." Cümlesinin ardından hâlâ yüzünü yüzüme yakın tutup gülerken Ateş'in elindeki şişe patladı.

"Of, haşin erkek." Çelik alt dudağını ısırıp abartılı şekilde dalga geçiyordu.

Ateş yerinden kalkmış, elinden kan damlamaya başlamıştı.

"Karıma bir kez daha dokunursan o elini kullanılmaz hâle getireceğim." O tehditkâr ve karşısındaki kişi bir mutant olmasa korkudan titretebilecek sesiyle konuşuyordu.

"Sen yokken ona ne kadar dokundum, bir bilsen."

"Çelik! Abartma amına koyayım," dedim yerimden hızla kalkarak. "Sizin sidik yarıştırmalarınızı dinleyemeyecek kadar kafam dolu."

Başım yine fazlasıyla dönüyordu, içtiğim alkol kanıma daha çok karışmış olacak ki uzun zaman sonra ilk defa bu kadar çakırkeyif hissediyordum.

Onları arkamda bırakıp koridora girdiğimde Ateş de peşimden geldi. Sendeleyerek yürürken elini belimde hissettim, beni kendisine çekti.

"İyi görünmüyorsun," dedi dudakları yanağıma çarparken.

Yürümeye devam ettim, o da bana eşlik etti.

Odama girdiğimde ayakkabılarımı çıkardım, hemen ardından da elbisenin askılarını omuzlarımdan indirdim.

"Neyin var?"

"Bir şeyim yok," diye mırıldandım ve üstümdeki elbiseyi aşağı doğru çekiştirdim.

Sütyen giyinmediğim için sadece siyah tangamla kaldım ama kendime gecelik çıkarma zahmetine girmedim.

Kendimi yüzükoyun yatağa attığımda Ateş de yine yanıma ulaştı. Soğuk yorganı üstüme çektim, vücudum aşırı şekilde mayışmıştı.

"Elini derin kestin," dedim yastığa sarılıp gözlerimi yumarken.

"Sorun değil." Sağlam eliyle saçlarımı okşamaya başladı. "Seninle uyumama izin ver, buna ikimizin de ihtiyacı var."

"Çok istiyorsan..." Omuz silktim. "Önce elini temizle, yatağımı kirletme." Yanımdan uzaklaşırken arkasından bağırdım. "Banyoda sargı vardır."

"Beni bu kadar düşünmen, benim için bu kadar endişelenmen beni hâlâ heyecanlandırıyor, karıcığım."

"İlişkimizi sürekli diri tutuyoruz, bu da başarı." Gözlerim hâlâ kapalıydı ve başım dehşet dönüyordu. Alkolün verdiği bu baş dönmesini uzun zamandır yaşamıyordum.

"Sen sarhoş mu oldun sanki?" Çok geçmeden yanıma geri dönmüştü.

"Hayır."

"Hayatımda en çok beklediğim şeylerden biri senin sarhoş olmandı."

"Sarhoş olmadım."

"Senin için çakırkeyif olmak da zor bir şey, ne kadar içtin de bu hâle geldin?"

"Çok," dedim O harfini uzatarak. "İstemiyorum seni, siktir git sevgilinin yanına."

"Yanındayım zaten." Yatağın diğer tarafının çöktüğünü hissettim.

"Yok, ben karınım, senin bir de sevgilin var."

"Yok, benim sevgilim de karım da sensin."

"Var, kandırma beni. Git onun yanına yat, terbiyesiz herif, gözün doysun," dediğimde kıkırdamıştı. "Gülüyor bir de... Utanmazlığın bu kadarı."

"Çok tatlısın, seni yemek istiyorum," dedi ve hemen ardından yanağıma upuzun, sert bir öpücük bırakarak derince kokumu soludu.

"Git, öpme beni böyle güzel," desem de hemen ardından dudaklarını omzumda hissettim.

"Ah, nasıl özlemişim, bir bilsen."

"Nasıl özlemişsin?" Tek gözümü açıp çaktırmadan ona bakmaya çalışıyordum.

Gözleri pürdikkat üstümde gezinirken elbette ona baktığımı fark etmişti.

"Çok," dedi nefesini vererek. "Çok özlemişim."

"Hak ettin ama..."

"Hak ettim, ona bir şey demiyorum ama bu acıyı sanırım kimse hak etmezdi."

"Seni öldürebilirdim, sana işkence edebilirdim," dediğimde güldü yine.

"İnanır mısın, bu benim için daha az acılı bir son olurdu."

"Abartma, amına koyayım. Bilmiyorsun sanki benim işkencelerimi." Bir kez daha güldü.

Ve o, çok güzel gülüyordu. Sarı hareleri kısılırken gamzesi belirginleşiyor, bembeyaz dişleri buğday teninde parlıyordu.

Bakışlarımı fark ettiğinde yavaşça gülüşü soldu. "Bana hâlâ bu kadar âşıkken bu kadar karşı koyman da tebrik edilesi."

"Âşık falan değilim artık, hiç sevmiyorum seni. Hiç de özlememişim. Ne sanıyorsun, sen yokken hiç uyumadığımı mı? Mis gibi uyuyordum." Gözlerimi artık açık tutamıyordum.

Yanıma uzandı. "Çıkartsana gömleğini," dediğimde güldü.

"Neden?"

"Öyle mi uyuyacaksın?" dedim gözlerimi kapatarak.

"Uyumayacağım ki gideceğim."

"İyi git, ben böyle çıplak yatarken Çelik girsin odaya da gör gününü."

"Bak ya, tehditte bak," dese de yanıma biraz daha kıvrıldı.

Tamamen uzandığında yastığı arkaya doğru atıp başımı göğsüne yasladım. O da bunu bekliyormuş gibi hemen yerini yaptı. Bir kolu belime uzanıyor ve çıplak belimi yavaş yavaş okşuyordu. Diğer eli de saçlarımda geziniyordu, beni biraz daha çekti göğsüne.

"İçki içmeni sevmiyorum ama uzun zaman sonra bana karşı öyle tatlısın ki seni her gün sarhoş edesim var."

"Ediyorsun zaten," dediğimde saçlarım arasına bir öpücük bıraktı.

"Beni affetmemeye çalışıyorsun, kendinle savaşıyorsun." Evet, onu affetmemeye çalışıyordum ama kendim için değil. Ben onun için onu affetmemeye çalışıyordum.

"Hem çok azgın hem de çok yorgun hissediyorum," dediğimde güldü ve bu sefer başım göğsünde olduğu için gülüşünü sadece görüp duymamış, bir de hissetmiştim.

Ve bu hissi deli gibi özlemiştim.

Onunla olmak kıyametin sonunda cennete kavuşmak gibiydi.

Berbat geçen bir günün sonunda huzuru bulmak gibiydi. Sadece berbat bir gün değil, berbat bir yıl geçirmiştim. Onun şifam olacağını hep biliyordum ama hiçbir zaman şifayı bulmak istememiştim.

"Benim güzel Ateşpare'm," dedi kulağıma doğru fısıldayarak.

"Hazerpare," diye düzelttim onu.

"Bir daha bu saçma kelimeyi duymak istemiyorum, hem ne dedim ben sana?"

"*Ben senin bin parçanı da severim* dedin." Onun kokusunu derince soludum. "Peki o bin parça sana batarsa?"

"Belki kulağa çok abartı gelecek ama ben senden gelen her şey kabulüm, hâlim de bu yüzden ya," dedi yorgunca, kendisi de bu durumdan pek memnun değildi. Ben de bu durumdan memnun değildim.

"Öyle mi? O yüzden mi boşanma dilekçesi imzaladın?"

"Keyfimden imzalamadım, Aşkın."

"Yo, çok da güzel imzalamıştın. Ya Pusat o kâğıdı yemeseydi? O zaman gerçekten boşanacaktık."

Bir süre sessiz kaldı. "Pusat bu zamana kadar minnet duyduğum çok şey yaptı ama en büyüğü buydu. İnan bilmiyorum, Aşkın. Gerçekten boşansaydık ne halt yerdim, hiç bilmiyorum. Senin için yaptığımı savundum ilk başta, boşanırsak koltuğumu alamaz ve zarar göremezdin. Ayrıca gerçekten imzalayabileceğini de düşünmemiştim."

"Benim bu hayatta yapamayacağım hiçbir şey yok," dediğimde iç çekti.

"Evet, biliyorum."

"Yakında tekrar imzalamalıyız."

"Sarhoşsun, uyusana sen," dedi sertleşen sesiyle.

"Yok, imzalayacağız. Bir kere imzaladık sonuçta, tamamen bitirelim bu işi."

"Yok öyle dünya."

"Pusat sözleşmeyi kusmakla tehdit ediyordu, eğer güzelce çiğnemiş olmasaydı onu kustururdum bak," dediğimde güldü.

"Delisin sen."

"Deli değilim, mutandım."

"Hay senin mutandına!"

Sessizleştiğimizde bu sefer eğilip boynuma uzun bir öpücük bıraktı. Vücudum onun kokusuyla daha da mayışırken bilincim yavaşça benden uzaklaşıyordu.

Onsuz yatağa girmek bile kâbusken, saatlerce uykusuzlukla yatakta dönüp dururken onunla uyanık kalmak imkânsızdı. Ben de bu imkânsızlığa çok karşı koymadım çünkü bu hisse ihtiyacım vardı.

Uyandığımda yatakta yalnızdım, ne zaman gitmişti bilmiyordum ama kokusu fazlasıyla işe yaramış olacak ki dokuz saati geçkindir uyuyordum.

Yatakta çıplak şekilde yatarken kalkamayacak kadar yorgun hissediyordum. Kendime bir sigara yakacaktım ama etrafta hiç paket yoktu.

Söylenerek yatağımdan kalktım, ayaklı askıda duran saten siyah sabahlığı çıplak bedenime geçirip kemerini belime bağladım.

Çıplak ayaklarımla odadan çıktım, yüzümdeki makyajın dağılıp aktığını hissetsem de yüzümü yıkamadım.

Bakışlarım etrafta gezindi, burada değildi. Demek gerçekten gitmişti. Diğerleri de mi gitmişti? İyi olmuştu, bir de vedalaşmalarını çekemezdim.

İyi ki gitmişlerdi.

Yutkunarak salona girdim. Çelik koltukta oturuyordu, kucağında da bilgisayarı vardı. Ona hiçbir şey söylemeden masanın üstünde duran paketten bir sigara alıp dudaklarıma götürdüm.

"Gittiler bugün," dedi Çelik, bakışlarını bilgisayarından ayırıp bana çevirdi.

"Hepsi mi gitti?"

"Hepsi gitti," dediğinde başımı olumluca salladım.

"İyi, iyi olmuş."

Çelik sessiz kaldı.

"Ne zaman gittiler peki?"

"Beş saat oluyordur," dedi Çelik, pek fazla uyumadığı için gittiklerini görmüş olmalıydı.

"İyi yapmışlar, Tarık da mı gitmiş?"

"Evet."

"İyi, iyi olmuş. Ateş de gitmiş, değil mi?"

"Ateş de gitti."

"Güzel, işlerimi daha iyi hallederim. Ceylan'ı da götürdü değil mi yanında yine?"

"Götürdü." Sadece sorularıma cevap veriyordu sabit ses tonuyla. Bilgisayarının ekranını kapattı. "Kendine gelmen gerek, bugün çok işimiz var."

"Kendimdeyim, hatta çok iyi bir uyku çektim, fazla kendimdeyim."

"İyi, git duş al." Hâlimin nasıl olduğunu tahmin edebiliyordum. Ona cevap vermeyip sigaramı içmeye devam ettim. "Bok gibi görünüyorsun Aşkın," dedi kendini tutamayarak.

"Hani her hâlim çok iyiydi?" dedim cama yaklaşırken.

"Evet, bu hâlinle bile dehşet seksisin, bebeğim. Ama acilen duş alıp kendine gelmen gerek, yardım edebilirim." Son cümlesi fazlasıyla hevesliydi.

"Fikret gelmedi mi?"

"Gelmedi, üyeler de yavaş yavaş otelden ayrılmaya başladı. Çok kişi kalmadı, bizim de gidip işlerimizi halletmemiz gerek." Başımı salladım onu geçiştircesine. "Kahvaltı söylüyorum," dediğinde ona döndüm yine.

"Gerek yok vakit kaybetmeye, hazırlanıyorum, çıkalım hemen. Bir üye var çıkmadan yakalamak istediğim."

"Hangi üye?" dediğinde onu yanıtsız bıraktım.

Arkamı dönüp birkaç adım atmıştım ki üstün mutant yetenekleriyle bana hızla yetişip kolumu tuttu. O tuttuğu an ben de sinirlenip onu duvara ittim tek elimle.

"Sikeyim V, seninle konuşulmuyor da." Duvara vurduğu başının arkasını ovuşturdu.

"Gereksiz yere konuşmana gerek yok, ayrıca bana dokunmana da," dediğim an elini belime attı ve beni kendisine doğru çekti.

"Ne oldu? Onlardan ayrılınca başladın yine bir cadıya dönüşmeye?" Elim belimdeki eline gitti, tırnaklarımı geçirdim elini çekmesi için ama çekmedi.

"Beni germe, Çelik," dedim tehditkâr sesimle.

"Seninle doğru düzgün konuşmaya çalışıyorum. Gittikleri için üzgün olduğun belli, bunu saklamak zorunda değilsin. Bana oynama, bana oynayamazsın çünkü ben seninle aynıyım." Konuşurken beni kendisine biraz daha çekmişti.

Aramızdaki mesafe azalmıştı, gereksiz yakındık. "Sen benimle aynı falan değilsin, sen koca bir zavallısın," dedim rahatça omuz silkerek. Çenesi gerildi ama bana cevap vermedi.

Tırnaklarıma onun kanının dolduğunu hissediyordum ama hâlâ çekmiyordu. Diğer elimi de çenesine geçirdim.

"Tarık intihara kalkıştığı zaman silahını sen boşalttın, değil mi Çelik?" desem de sessiz kaldı yine. "Ateş haklıydı, siz sadece seyircisiniz. O yüzden haddiniz olmayan şeylere burnunuzu sokmayın. Ve sen de bana böyle dokunarak beni baştan çıkarabileceğini sanma. Ben seni bir çıkarırım, ne başın kalır ne de çıktığın yer!" Onu ittirircesine bırakarak ondan uzaklaştım.

"Evet, bu ateşli atışmalarımızı özlemişim," dediğinde tamamen dalgaya vurduğunu biliyordum.

"Siktir git ya," diyerek ona arkamı döndüm.

Ben banyoya geçtiğimde hâlâ arkamdan söyleniyordu.

Odamdaki banyoda kısa bir duş alıp dağılmış hâlimi toparladım. İyi bir müttefik imajı çizmek için de duştan çıkar çıkmaz hazırlanmıştım. Çok hafif ve yüzümü komik derecede masum gösterecek bir makyaj yaparak askıları beyaz olan romantik kısa, siyah bir elbise giyindim. Dalgalı yaptığım saçlarımdan birer tutam alarak başımın arkasına bir tokayla tutturdum. Elbiseyle de aksesuar olarak uydurduğum eldivenleri taktım.

Eşyalarım getirilecekti, o yüzden eşyalara elimi sürmedim. Ayakkabımı giyip çantamı da alarak odadan çıktım. Murat'la Çelik de hazırlanmıştı. Günlerdir bu dairede kalıyorduk ve o günler bana aylar gibi gelmişti.

"Hazır mısınız?" dediğimde ikisi de başını salladı. Murat çok muhatap olmuyordu.

Aşağı indiğimizde lobide gördüğüm kişiyle zamanlamam için kendimi tebrik ettim. "Beni bekleyin," dedim ve çantamı Çelik'in eline tutuşturdum.

Baran Hâki'in bakışları üzerimde geziniyor, beni ne kadar beğendiğini kesinlikle gizleyemiyordu.

Otuzlu yaşlarında, iyi bir üyeydi ama onu asıl iyi yapan babasının üst üye olmasıydı.

"Merhaba." Kocaman gülümsedim.

"Merhaba," dedi yerinden kalkarak. Elini uzattığında ben de elimi uzattım ama elimi sıkmadı, öptü. "Günlerdir sizinle sohbet etmek için zaman kolluyordum ama başınız çok kalabalıktı."

"Böyle daha iyi oldu, baş başa." Elimi elinden çektim.

"Kesinlikle öyle oldu," diye gülümsedi. Karşılıklı oturduğumuzda bacak bacak üstüne attım, bakışları uzun uzun üstümde gezinmeye devam etti.

"V'nin bir tanrıça çıkacağını kim bilebilirdi?"

Pusat burada olsaydı, "*Çarpılacağız, amına koyayım,*" derdi.

Aynı tepkiyi ben de verebilirdim, tabii bir seri katil olmasaydım... He bir de karşımdaki kişiyi ayartmaya çalışmasaydım.

"Hayat sürprizlerle dolu."

"Alanguva gerçekten senin için Sancak'ı vurdu mu?" dediğinde kocaman gülümseyerek başımı olumluca salladım ve öne doğru eğildim.

"Daha önce benim için bir adamı aslanına yedirmişliği bile var." Söylediklerimde ciddi miyim diye anlamak için bir süre yüzüme baktı. Çok ciddi olduğumu anlayınca gülüşü yavaşça soldu. "Beni çok seviyor."

"Öyle olsaydı başka bir kadınla olmazdı sanırım."

"Erkek milleti işte," dedim omuz silkerek.

"Her neyse, biz konumuza gelelim. Ailecek seni desteklemek istiyoruz ama zor bir karar bu. Bize seni desteklememiz için bir sebep vermelisin, KGB[2] ajanı hamlen kesinlikle ikna edici ancak biz özel bir aile olduğumuz için özel bir ikna da istiyoruz."

Sakince onu dinliyor, aynı zamanda beden dilini de okumaya çalışıyordum. Rahat gözükmeye çalışsa da gergindi.

"Nasıl bir ikna?"

"Birini öldürmeni istiyoruz."

"Hiç yüz yüze iş almamıştım. Ayrıca emekliye ayrıldığımı duymadın mı?"

"Cinayetlere devam ettiğini biliyorum, öldürmeni istediğimiz adam kötü bir adam. Hatta kötülüğü koluna bilezik yapacak kadar iğrenç bir herif. Yani etik ahlakına uygun, araştırabilirsin. Ama..." dedi ve durakladı. "Öldürmesi zor bir adam."

Zaten o kadar güç ve parayla öldüremeyip bana geliyorlarsa kolay olmasını beklemezdim.

"Bu hafta sonu babamla Katar'a gideceğiz, öldürmeni istediğimiz kişi de orada olacak. Eğer halledersen babam senin tarafında ve babam üst üyeler arasında sözü geçen bir adamdır."

"Bana isim ver."

"İsim ve bilgilerin hepsini sana göndereceğim," dediğinde onu dinliyordum. Sustuğunda bir süre beni izledi.

"Duyduğuma göre boşanamamışsınız, boşansaydın yanında olmak için farklı yöntemlerde uygulayabilirdik," dedi yavşakça bir sırıtışla.

Herkes de benimle evlenmeye meraklıydı, amına koyayım.

"Neyse ki hâlâ evliyim," dedim aşağılayıcı gülümsememle. Sözlerimle bozulduğunu belli etmemek için abartılı şekilde güldü.

"Üst üyeleri ikna etmen zor olacak ancak eğer doğru oynarsan kazanırsın. Sadece dikkatli ol, üst üyelerin ya da karşıtların ne yapacağı hiç belli olmaz."

"Karşıtlar kimler tam olarak? Her gün yeni bir şey duyuyorum." Bana kalırsa en büyük karşıt bizdik ve o da zaten bizim gibilerden bahsediyordu.

"Umarım hiç öğrenmezsin."

---

[2]Açılımı "Komitet Gosudarstvennoy Bezopasnosti" olarak bilinmektedir. Sovyetler Birliği'nin istihbarat ve gizli servisidir. (e.n.)

Tam konuşacaktım ki telefonuma mesaj geldi, telefonuma kayıtlı bir numaraydı ve "Kocacığım" yazıyordu.

O şerefsiz sana öyle bakmaya devam ederse geri dönüp belasını sikeceğim.

Mesajına hızla cevap verdim.

Herkes bana âşık, elimde olan bir şey değil. Ayrıca telefonumu mu karıştırdın? Şifremi nereden bildin?

Çok zor bir şifre değildi, karıcığım.

Siktir git, lütfen.

Uyandığında ben yoktum diye kızdın mı? Eskiden benden sonra uyanıyordun ama artık kokum seni uzun süre idare ediyor demek ki.

Burada yeni bir evlenme teklifi alırken seninle uğraşamayacağım.

Evlenme mi?

Teklif mi?

Sikerim onun belasını.

Karşımdaki herif dikkatimi telefona verdiğim için feci şekilde bozulmuştu.

"Tanıştığımıza sevindim, iyi bir ortaklık olacak," dedim yerimden hızla kalkarak. Telefonuma bildirimler geliyordu sürekli ama hiçbir mesaja bakmadım.

Benim kalktığımı gören Çelik ve Murat da hızla yanıma ulaştılar. Çelik çantamı uzatırken Murat da nereden bulup aldığını görmediğim siyah kaşe bir ceket taşıyordu elinde.

Otelden çıktığımızda arabamız direkt kapıda duruyordu. Çelik kapımı açtığında arka koltuğa yerleştim.

"Kuzentsov'un mekânına gidiyoruz," dediğimde ikisi de aynı anda şaşkınca kafasını bana çevirdi.

"Ne? Senin o herifle ne işin var?" Murat bana olan kızgınlığını bir anlığına unutmuştu.

"Gidince göreceksin."

"Bir ara onunla da yatmıştı," dedi Çelik.

"Çetelesini mi tuttun?"

"Tutmam mümkün değildi, ayrıca iğrenç bir erkek zevkin var. Alanguva hayatına girmeseydi dünyada adam bırakmayacaktın. Her şerde bir hayır var işte."

"Senin binde birin kadar olmamıştır," dediğimde itiraz etmedi.

"Neyse hepsi ülkeye döndüklerine göre artık V daha aklı başında davranır," dedi Murat dikiz aynasından bana bakarak.

"Benim aklım her yerde, sen dert etme," dedim omzuna vurarak.

Saçımdaki tokayı çıkarıp bir elimle saçlarımı kabarttım. Zarif topukluları uzun çizmelerle değiştirdim.

Ben bunları yaparken Çelik arada dönüp beni izliyordu. "O sarı pipi çok gıcık," dedi Pavik'ten bahsederek.

"Pavlik çok adaletli bir adamdır."

"Nasıl da koruyor eskilerini," dedi Çelik kısık sesle. "Neden gidiyoruz ki şimdi o sarı pipinin yanına?"

"Midemi bulandırıyorsun," dedi Murat, Çelik'e yandan ters bir bakış attı.

"Ben mükemmel bir insan olduğum için bana hediye vermek istiyormuş." Dikiz aynasından kısa bir an ne kadar iyi göründüğüme baktım.

"Hediye mi?" Çelik'in artık bana dönüp bakmaktan boynu kopacaktı. "Ne hediyesi?"

Ona cevap vermedim, birazdan fazlasıyla şaşıracaklardı.

"Dün ülkede olanlardan haberin var mı?" dedi Murat.

"Gece kocasıyla odaya çekilip sızdığı için yoktur herhâlde," dedi hemen Çelik.

Telefonumu açıp gündeme baktım, V *tag*'ı dünden beri gündemde birinci sıradaydı. İkinci sırada "Aşkın Alanguva" vardı ve hemen üçüncü sırada da "Ateş Alanguva" vardı.

"Kırmızı bültenle tüm dünyada aranıyorsun. Alanguva döner dönmez onu sorguya alırlar," dedi Çelik, artık bana bakmıyordu.

"İstediğin olmuş, konuşulmuşsun. Mutlu musun? Yine yazılmış ismin dağa taşa, yine insanları toplamışsın, yine kadın hakları gündeme gelmiş." Murat da konuşurken yola bakıyordu.

"Evet, istediğim oluyor. Son zamanlarda kadın cinayetleri duyurulmuyor bile ya da durumun ne kadar vahim olduğu anlaşılmıyor. Kötü haberleri daha kötü haberlerle örtüp gündemi meşgul etmeye çalışıyorlar ancak bu sefer kolay gündemden düşüremeyecekleri bir konu. İnsanlar haberleri izleyip geçiyor, görevliler kadınlar öldükten sonra görevlerini yerine getirmeye çalışıyor. O da hep olmuyor gerçi. Evet Murat, istediğim oluyor. İnsanlar yine ses çıkaracaklar bu kötülüklere, direnecekler."

"Peki sonra ne olacak? Sen yakalandığında iki ay sürdü insanların direnişleri. Sonra yine her şey eski hâlini aldı, cinayetler de cezasızlık da devam etti. Bu sefer değişen ne olacak?" dedi Çelik gergince.

"O zaman daha işim bitmemişti."

"İşin bittiğinde ne olacak peki?" dedi Murat da. "Saçma sapan işler yapıyorsun, seni gizlemek daha zor olacak."

"Yorum yapmayın." Onların düşünebileceklerinden çok daha fazla şeyi öngörüyordum.

"Emredersin!" dedi Çelik.

"Elbette emrederim," dediğimde ikisi de aynı anda, aynı ifadeyle kafalarını havaya kaldırıp nefeslerini vererek sabır çekmişti.

Çok geçmeden Kuzentsov'un yerine gelmiştik. Buraya ilk defa geliyordum.

Beyaz, mağara girişi gibi bir kapısı vardı. Arabadan indiğimizde Çelik ve Murat üç adım arkamda duruyordu.

Pavlik emir vermiş olacak ki beni gördükleri an kapıları sonuna kadar açıyorlardı.

Merdivenlerden indikçe etrafın tasarımına biraz daha hayran kalıyordum. Önümde üç koridor vardı. Birinde beyaz mermerler neon ışıklarla aydınlatılmıştı. Burası eğlence mekânına çıkıyor olmalıydı. Biri koyu duvarlarla döşenmişti, burası da kumarhanesine gidiyor olmalıydı. Ve üçüncüsü de eskimiş taşlarla mahzene benzeyen bir yol çiziyordu. Burası da yeraltı dünyasına iniyordu.

"Bu ne amına koyayım, labirent gibi." Murat etrafa hayretle bakıyordu.

Bense sanki her gün geldiğim bir yermiş gibi merdivenlerden inmeye başladım. Merdivenler sonunda bitmişti, yine uzun bir koridor vardı ama koridorun başında bir adam bizi bekliyordu.

"Hoş geldiniz," dedi başını saygıyla eğerek. "Patron sizi bekliyor." Yanımızda yürüyerek bize eşlik etmeye başladı.

Çok geçmeden büyük, çift taraflı bir kapının önünde durduğumuzda kapı açıldı. Koca bir oda bizi karşıladı, Pavlik de içerdeydi.

Ben içeri bir adım attığımda Çelik ve Murat da peşimden geleceklerdi ki bizi getiren sarışın adam konuştu. "Yalnız girmenize izin verebilirim sadece."

Çelik hemen laf sokmak için ağzını açmıştı ki Pavlik araya girdi.

"Hoş geldin, *milaya.*" Beni görür görmez yerinden kalktı. "Hepsi gelebilir, sıkıntı yok," dedi Pavlik ama adamı bundan pek memnun kalmadı.

Yanıma ulaştığında yanaklarımı öptü. Murat ve Çelik sessizdi, yine ne halt yiyeceğimi merak ediyorlardı.

"Sonunda gelebildin." Pavlik elini belime koyup beni masaya doğru çekiştirdi.

Masada bir sürü dosya vardı. "Bilmen gereken her şey bu dosyalarda ve sözleşmemiz de burada." Önümdeki kâğıtlara kısaca göz gezdirdim. Tam olarak bir sözleşmeden çok devirle ilgili şeylerdi.

"O ne?" Çelik daha fazla dayanamamıştı.

"Patronunla düzgün konuş, bunların hepsi böyle mi, *milaya*? Neyse, benimkiler fazlasıyla saygılılar," dediğinde benim için çektiği koltuğa oturdum rahatça.

"Pavlik servetini bana devrediyor," dediğimde Murat'la Çelik şaşkınlıktan küçük dillerini yutacaklardı.

"Bunu neden yapıyor?" dedi Murat.

"Çünkü ona güveniyorum," dedi Pavlik kâğıtları bana doğru ittirerek. Hepsini hızlı hızlı okurken Pavlik'in bana bıraktığı gücü bir kez daha kavramam gerekti.

Tüm gücünü bana bırakıyordu ve tek istediği şey huzurdu.

Bizi odaya getiren adam tahminimce burada sözü geçen bir korumaydı ve bizi getirdikten sonra da dışarı çıkmamıştı.

Pavlik'in arkasında el pençe duruyordu ve burada Pavlik'e ait başka bir koruma yoktu. Her sayfayı dikkatle okuduktan sonra anlaşmayı imzaladım.

"Kraliçe olmak şimdiden çok yakıştı," dedi Pavlik göz kırparak, uzattığı eli sıktım.

Ancak bu sırada Çelik'le aynı anda tehlikeyi sezdik. Pavlik'in koruması hızla silah çıkartıp Pavlik'e doğrulttu ama biz daha hızlı davrandık.

Elimdeki ucu sivri kalemi adamın gözüne attım ve Pavlik'i sertçe iterek düşmesini sağladım. Pavlik son anda kurşundan kurtulmuş, Çelik, adamı çoktan öldürmüştü.

Ancak aynı anda silah sesleri dolmaya başladı.

"Sikeyim Pavlik, lanetinin bu kadar çabuk bulaşacağını söylememiştin." Yerimden kalkıp ona elimi uzattım.

Elimi tutarak yerinden kalktı ve bir süre arkasındaki adama baktı. "Sana devretmemi kimse istemiyordu ancak daha çok istemedikleri bir şey varsa o da benim nefes almam."

Dolaplarını açtı, çeşit çeşit silahlar vardı. Bana doğru attığı tabancayı havada yakaladım.

"Kendi mekânında sana nasıl bu şekilde kumpas kurabiliyorlar?" dedi Murat İngilizce. Çünkü Rusça bilmiyordu çünkü o mutant olmadığı için bizim kadar sivri bir zekâya sahip değildi.

"Burası sadece benim mekânım değil, burası kötülüğün kalbi. Birkaç koridor ileride nükleer silah yapan herifler ya da uyuşturucu dağıtımı yapan masalar bulabilirsiniz."

"Ama burayı sen yönetiyorsun," dedi Çelik.

"Artık değil ve pisliğin içinde olmazsan pislikten haberin olmaz. Neyse ki *milaya* bu pisliği temizleyebilecek kadar güçlü."

"Sikeyim ya, V'nin az işi vardı, bir de bunu çıkardın başımıza, amına koyayım." Çelik öfkeyle konuşuyordu ama elime nasıl bir güç geçtiğini o da biliyordu.

Dışarıdaki silah sesleri kesilmemiş hatta gittikçe de daha da yaklaşmıştı.

"Saldıranlar kimler peki?" Kendime Pavlik'in dolabından birkaç çakı çıkarttım.

"Yakında hepsiyle tanışacaksın."

"Yok, benimle tanışacak kadar uzun süre yaşayamayacaklar," dedim ve odanın kapısını açtım.

Ayna anda kurşun yağmuruna yakalandık, Çelik de hemen yanımdaydı. İki elimizde iki silahımızla karşıdaki herkese yetecek kadar eğitimli ve iyiydik.

Murat ve Pavlik de arkamızdan geliyordu.

"Sizin onu korumanız gerekiyor, onun sizi değil," dedi Pavlik söylenerek.

"Karşındaki V," dedi Murat.

Bu sırada telefon çalmaya başlamıştı, üstümüze ateş açılırken Pavlik aramayı yanıtladı.

"Bebeğim, efendim? Ay hayır, sorun yok, her zamanki işler," diyordu ama bir eliyle de ateş ediyordu. "Evet evet, bir saate evdeyim. Canın ne çekti? Ciddi misin, hemen alıp geliyorum. Tamam, abartmayacağım, üç dört kilo alacağım bu sefer."

Çelik karşısına çıkanlara ateş ederken hayretle Pavlik'e bakıyordu. "Bu ne ayak, amma koyayım!"

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. Ben gelene kadar kendine iyi davran," dedi ve telefonu kapattı. Bizim bakışlarımızı fark ettiğinde omuz silkti.

"Bu aylarda çok aşeriyorlarmış ve benim güzel karım her gün başka bir şey aşeriyor."

"Bebeğin mi olacak?" Çelik'in duydukları ile dikkati dağılmıştı.

"Evet, çok güzel olacak, annesi çok güzel," dedi Pavlik de gururla.

Çelik'in bakışları boşluğa düşerken önüne döndü ve karşısına çıkanları öldürmeye devam etti. Bu sefer kendini ya da bizi korumak için değil, içindeki öfkeyi dindirmek için öldürüyordu.

"Bize bunu kimin başlattığını söyle de işkenceyle öldürelim," dedi Çelik.

"İnan herkes olabilir."

"V'ye bunu mu devrettin? Saldırı?"

"Bunlar işin tuzu biberi..." Pavlik bozuk bir şekilde Türkçe konuşup ardından güldü. Zeynep ona Türkçe öğretiyordu demek ki.

En sonunda koridor bitmiş, farklı bir koridora girmiştik ve burası da eğlence mekânına çıkıyordu. Bu saatte bile tıklım tıklımdı, bu tarafta saldırganlar yoktu.

Bu kısımdan da çıkıp kumarhane tarafına girdiğimizde yine üstümüze ateş açılmıştı. Çelik önümden hızlıca yürürken o kadar hızlı davranıyordu ki bize vakit bırakmıyordu.

"Vay canına, bu herif bir orduya bedel," dedi Pavlik başını ağır ağır sallayarak.

"Ben daha iyiyim," dedim hemen.

Üstümüze atılan bombayla her taraf sis olmuştu. Çelik siste ve karanlıkta fazlasıyla iyi gördüğü için çok etkilenmemişti.

Boşuna demiyordum ona daha çok özellik yüklenmiş diye.

"Sikeyim, ayrılın!" diye bağırdı Çelik.

Bedenimi ileri atmış, Pavlik'i de altıma almıştım. Az önce olduğumuz yere el bombası atmışlardı.

"Sikeyim!" Bu Murat'ın sesiydi.

Pavlik altımda kalmıştı ve ikimizi öyle bir itmiştim ki neredeyse duvarı delip dışarı çıkacaktık.

"Kim lan bunlar!" dedi Çelik de dayanamayarak.

"Bu iş düşündüğümden daha büyük gibi. Her kimse sıradan düşmanlarımdan değil." Pavlik konuşurken ben de üstünden kalktım.

"Yapanı bulunca çok feci sikeceğim," dedim yere düşen silahlarımı arayarak.

"Şuradan bir çıkalım, kurban keseceğim amına koyayım," dedi Murat bağırarak.

Beyaz sis yüzünden onu göremiyordum ama sesi acı çekiyormuş gibiydi. "Yaralı mısın?" diye bağırdım.

"Evet," dedi sadece.

Biri elimi tuttu, bunun Çelik olduğunu gördüm, beni sisin az olduğu yere kadar sürükleyip Murat ve Pavlik'i almak için geri döndü.

"Silahlarımı da al!" diye bağırdım Çelik'in arkasından.

"Kahve de ister misin?"

"Şekersiz olursa..." demiştim ki onlar da yanıma ulaştı.

Çelik elindeki silahlardan birini bana verdi. Murat'ın kolu boydan boya kanıyordu ve hafif de yanık gibiydi.

"Sikeyim! Kim la bunlar!" diye bağırdı Çelik.

"Şu an saldırı kesildi, yalnızız," dedi Murat da.

"Hep saldırı olur ama kimse bomba atmaz, bu farklı," dedi Pavlik.

"Siktirip gidelim." Konuşmamla Çelik bana döndü.

"Ne oldu, hani senindi burası artık?"

"Daha o kadar özümseyemedim burayı."

"Bilerek yaptılar, yeni yöneticinin sen olduğunu duyurmayalım diye yaptılar," dedi Pavlik. "Bir tek eğlence kısmı kaldı, orada da bir şey anlatabileceğin kimse yok zaten, herkesin kafalar bin beş yüz." Önden yürüyüp bizi kestirme yollardan götürdü, tam olarak yerin altındaydık ve o kadar büyüktü ki saatlerce yürüsek bitmeyecek gibiydi.

En sonunda saldırıların bitmesiyle arka taraftan bir kapıdan dışarı çıktık. Dışarısı araba doluydu ve bu arabaların kime ait olduğunu biliyordum.

Ateş, siyah son model spor arabasına kalçasına yaslamış, kollarını da göğsünün altında birleştirmişti ve yüzündeki o meydan okuyan sert ifadesiyle bizi izliyordu.

"Sikeyim, bir yerden çıkmasa şaşıracağım," dedi Çelik. Murat da dolu dolu küfür sıralıyordu, Pavlik de bizim kadar şaşkındı.

"Sen gitmemiş miydin?"

"Karıcığımı yalnız bırakmak istemedim, hele de böyle bir günde. Töreniniz bozuldu gerçi ama neyse." Resmen dalga geçiyordu.

Birkaç adımda ona ulaştım ve o da yaslandığı yerden ayrıldı. "İçeride kıyamet koparttın, sırf benim gücüm duyulmasın diye!"

"Kendini nasıl sürekli daha tehlikeli bir duruma sokuyorsun, inan aklım almıyor," dedi sıkıntıyla.

"Az önce üstüme bomba attın, amına koyayım!"

"Hayır, senin üstüne atmadım, şu itlerin üstüne attım da işe yaramamış," dedi memnuniyetsiz şekilde.

"Dul kalsaydın görürdüm ben seni," dediğimde gülüşü genişledi. "İçeride bir ton adam öldürdük."

"Benim değillerdi, sadece kullandım," dedi omuz silkerek.

"Nereden biliyordun?"

"Beni hafife alma bebeğim," dedi göz kırparak.

"Hani gitmiştiniz?"

"Dedim ya, evimden ayrılasım yok." Alt dudağını sarkıttı.

Bu sırada Pusat da öksürerek çıktı içeriden. "Sis bombası sikti belamı..." Bir yandan göğsünü tutuyor, bir yandan da gözünü ovuşturuyordu.

"Maske tak dedim sana," dedi Ateş ve bu beni elbette hiç şaşırtmamıştı. Bazen ona daha çok âşık olduğunu düşünmüyor değildim. Pusat nefes nefese kalmıştı.

"İlk olduğu için sizi affediyorum ama bir daha benim mekânıma saldırıda bulunursanız adalarınızı da şirketlerinizi de yok ederim." Bunu söylerken asla abartmıyordum.

"Pavlik neden her şeyi sana bırakıyor?" Ateş'in yine kıskançlık damarı tutmuştu.

"Biliyorsun, herkes hayran bana," dedim sakince.

"Aşkın, ben seni çıkarmaya çalışırken sen daha da beter batıyorsun! Burası Rusya'nın en pis yeri! Cebonayan'ı alamayınca Rus mafyasını ele geçirmeye mi karar verdin?"

"Ah hayır, onu da alacağım."

"Al al, amına koyayım, bir donumuz kaldı almadığın." Bunu diyen elbette ki kumamdı. Hâlâ nefes nefeseydi.

Ateş sabırla nefes alarak gözlerini sıkıca yummuş, sakinleşmeye çalışıyordu.

"Dur Ateş, git artık. Bitti! Bak bitti, kabullen." Anlaması için tane tane konuşuyordum.

"Ne olacak peki? Dünyadaki tüm kötü işlere bulaşıp ortalığı birbirine kattıktan sonra ne olacak? Durdur şunu."

"Durdursam da bu pisliğin içinden çıksam da seninle olmam ben, Ateş," dediğimde kurşun yemiş gibi oldu.

Sessiz konuşuyorduk ve artık bizi duymuyorlardı.

Yutkundu.

"Hâlâ seviyorsun beni," dedi kendini ikna etmeye çalışarak.

"Ben sadece çıkarlarımı severim. Beni sevmek zordu, kabul ediyorum ama artık beni sevmek imkânsız, Ateş. Bu daha başlangıç."

"Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyorsun."

"Hayır, yapacaklarımı söylüyorum. Bitti Ateş, biz bittik. Daha fazla zorlama. Türkiye'ye geri dön."

"Hayır, seni yalnız bırakmayacağım."

"Ateş, sen benim yalnızlığımı dolduramazsın, artık benim yalnızlığımı kimse dolduramaz. Bittim ben Ateş, bittim. Seni uzaklaştırmak için söylemiyorum, daha fazla boşu boşuna kendini yorma diye söylüyorum."

"Acı çektiğini görüyorum, Ateşpare."

"Evet ve bu acımın en büyük sebebi sensin. Ateş, benim ablam senin yüzünden öldü," dediğimde nefesi kesildi bu sefer. "Benim canım öldü, öldü Ateş." Gözlerini kırpıştırarak dolmasını engellemeye çalışıyordu.

Hiçbir şey söyleyemedi. Özür de dileyemedi bu sefer. "Sen yaptın demiyorum ama senin bana olan aşkın yaptı, saklamasaydın belki..."

Belki.

Belki.

Belki...

Onlar da en az keşkeler kadar çoklardı.

"Bizim beraberliğimiz en başından beri imkânsızdı. Biz o imkânsızlıkları zorladık ve hâlimize bak. Savaşma Ateş, benim için daha fazla çabalama."

"Bana bunları söyleme."

"Sen de acı çektin, sen de kayıp verdin. Birbirimizi sadece tükettik."

"Değmez mi?"

"Benim artık hiçbir şeye değdirecek hâlim de canım da kalmadı ki Ateş. Benim uğruna nefes aldığım ablam gitti. Ateş ben bir yıl yaşadım mı sanıyorsun? Ateş ben gerçekten nefes alıyor muyum sanıyorsun? Ay ışığım, benim kollarım arasında verdi nefesini, ben ablamı koruyamadım."

Artık gözleri dolmuştu.

"Kızma bana, ben de sana artık kızmayacağım. Birbirimizin hayatından tamamen çıkalım. Daha fazla kayıp vermeyelim, herkesi de kendinle birlikte götür. Benim için daha fazla savaşma çünkü galip olsan bile istediğin zaferi kazanamayacaksın."

"Aşkın, yapamam. Ben yapamam. Seni bırakamam. Eğer ben de bırakırsam işte o zaman yok olursun. İşte öldüğünü sandığın Aşkın, o gün ölür. Sen hâlâ sadece benim kollarımda uyuyabiliyorken, yaptığım her şeye rağmen hâlâ beni sevmeye engel olamazken yapamam. Son kalan parçanı da bırakamam."

Tam konuşacaktım ki eli ceketinin cebine gitti ve bir zarf çıkardı.

"Bunu Aylin yazmış, yurt dışına çıkacaklardı ya hani..." Devam edemedi. "Gitmeden önce sana veda mektubu bırakmış." Bir mektuba bir de ona baktım.

Hiçbir şey söyleyemedim.

"Sen gittikten sonra buldum mektubu," dedi zorlukla konuşarak. "Madem artık beni istemiyorsun, gideceğim ama artık bu mektubu sahibine vermem gerekiyor."

Titreyen ellerim mektuba uzandı. Ateş önce ellerimi izledi, ardından gözlerimi. Küçücük kâğıt parçası bana kilolarca ağır gelmişti parmaklarımın arasına almamla...

"İşine karışmayacağım, istemediğin sürece seni rahatsız etmeyeceğim ancak yapacaklarının bana vereceği zararı da unutma. Bir tek kardeşim kaldı, onu da almasınlar benden. Kendine de çok zarar verme, en azından yaşa."

Daha fazla hiçbir şey söylemedi, son kez gözlerime derince bakıp arabasına bindi. Pusat da onun peşinden giderken duygulu gözlerle bana bakmıştı.

Tüm arabalar bir bir giderken önce elimdeki zarfa, ardından da arkamı dönüp sözde kazandığım güce baktım.

Benim artık kazandığım hiçbir şey güç olamazdı, ben tüm gücümü kaybetmiştim. Ellerimde tuttuğum zarf da bunun en büyük kanıtıydı.

İstediğim olmuştu işte, gitmişlerdi. Herkes gitmişti, yalnızlığımı tasdikleyen bir zarf kalmıştı ellerimde. Ablamın bana bıraktığı son bir parça...

Zarfı göğsüme yaslarken omuzlarımı dik tutmaya çalışıyordum. Ruhum çoktan zarfla birlikte yere diz çökmüş ağlarken bedenim sahte bir gücün yalan dolu hamlesindeydi.

Acısı hiç geçmemişti. Her hatırladığımda harlanmıştı. Unutmak için her içtiğimde karşımda belirmişti.

Sesi, dokunuşları, öpüşleri, saçımı kesişleri, o güzel sesiyle beni sakinleştirmeleri...

Hepsi bir hayal olarak kalmış, sanki hiç yaşanmamıştı. O benim hayatımdaki en güzel şeydi ama benim hayatımda güzel hiçbir şeye yer yoktu. Benim karanlığım, benim pisliğim onu da yutmuştu.

Belki de ben ona verilen bir ceza değildim, belki de o bana verilen bir ödüldü ve ben o ödülü kaybetmiştim.

Karşımdaki zarfla bakışıyordum, açamıyordum. O kadar canım acıyordu ki ellerim her gittiğinde titriyordu.

Son bir aydır, çoğu zaman kaldığım geniş odadaydım. Odanın içi fazla beyazdı, her taraf ferah şekilde krem renklerle döşenmişti. Ben de tüm o temiz görüntünün ortasında kara bir gölge gibiydim.

Odamın kapısı açıldı ve Çelik içeri girdi. Bakışları üstümde gezindi, en sonunda da zarfa baktı.

"Bir şeyler ye," dediğinde onu geçiştirircesine kafamı salladım. "V." Yanıma yaklaştı.

Ateş gideli, biz de eve döneli üç saat olmuştu. Ateş bu sefer gerçekten gitmişti.

Elindeki tepsiyi yatağın üstüne bıraktı. "Selin hazırlamış, Türk yemeklerini özlemişsindir." Hâlâ bir tepki vermiyordum.

Yanıma gelip oturduğunda o da zarfa baktı.

"Kendini zorlama, zaman ver."

"Git Çelik," dediğimde nefesini verdi sıkıntıyla.

"Ben hep yanındayım."

"Benim yanımda çok kişi var ama ben sizin yanınızda değilim, Çelik."

"Acı çekmenden nefret ediyorum ama acı çekmekten hissizleşip bir robota dönüşmenden daha çok nefret ediyorum."

Onu dinlemeyeceğimi anladığında daha fazla zorlamadı. Bana yapabileceği en büyük iyiliği yaparak yanımdan ayrıldı.

Nefes almam gerekiyordu, iyi hissetmiyordum. Midem bulanıyor, başım dönüyordu; kalp atışlarımı ve terleyen vücudumu hissediyordum. Bakışlarımı kırık beyaz duvarın üstündeki saatte gezindi.

Kabanımı alıp odadan çıktım, kimseyle konuşmadan kendimi evden dışarı attım. Karlı zeminde hızlı hızlı yürürken nereye gittiğimi, nereye yetişmeye çalıştığımı bilmiyordum. Ancak bildiğim bir şey vardı. Acıdan kaçmaya çalı-

şıyordum, sanki uzaklaştıkça dinecekmiş gibi, sanki kendimden kaçabilecekmişim gibi.

Acı o kadar dayanılmazdı ki işkence çektirdiğim kurbanlardan daha çok acı içindeydim. Karanlık sokaklarda yürürken birden biri kolumu çekti ve hemen ardından ağzım kapatıldı.

"Kaçağımız yakalandı," dedi kaba bir erkek sesi Rusça. Ancak ben hızlı davranarak ona döndüm ve yüzüne bir yumruk attım.

O da yumruk attı ama hızla eğildim. Kasıklarına sert bir tekme geçirip koşmaya başlamıştım ki karşımdaki yol tamamen kapandı.

Rus polisleri...

Her taraftalardı. Sadece sokakta değil, binaların üstünde ve sokağın diğer tarafında da.

Az önce haşat ettiğim adam bana doğru yürüyordu ama üstünde forma yoktu. Onu uzunca incelediğimde polisten çok daha fazlası olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

"KGB?" diyerek tek atmıştım.

Adama bileklerimi uzattığımda hızla kelepçeleri geçirdi. "Seninle uzun bir yolumuz olacak gibi, V."

Birlikte çalışmadığım bir Putin kaldı derken şaka yapmıştım ama ağzımdan çıkanlara dikkat etmem gerekiyordu.

"Alışkınım kelepçelere," dedim ama beni karakola değil, başka bir yere götüreceklerini biliyordum.

Kolumdan sertçe tutup arabaya sürüklerken sokağın bir köşesinde izleyen Çelik'i gördüm. Endişesini dindirmek ve kontrolün bende olduğunu anlatmak için ona göz kırptım.

Her şey plana uygun gidiyordu.

3

GÜÇLÜ ADIMLAR VE KURNAZ SAVAŞLAR

Hayatım boyunca çok yanlış yapmıştım, yanlış yaptıkça gerçeklikten uzaklaşmıştım. Yanlışlarımla birlikte koca bir balona dönüşmüştüm ama benim yanlışlarım aslında bana ait değildi.

Öyle bir noktadaydım ki artık yaşadığım her şeyden şüpheliydim, aslında yaşadığımdan da şüpheliydim.

Ancak bu sefer ayaklarım yere sağlam basmalıydı, öyle bir dönüm noktasındaydım ki her yanlışım sevdiğim birini daha alacaktı benden.

Ateş'i özlemiştim, hem de deli gibi. Beni tekrar öpmesi, beni sevmesi, o güzel sarı gözleriyle gözlerime bakması...

Bir yıl boyunca her gün onu unutmaya çalışmıştım ama bir gün bile başaramamıştım.

Artık onu sevmeyeceğime inandığım o uyduruk yalandan vazgeçmiştim, ben onu son nefesime kadar sevecektim. Buna da son nefesimi bana verdirttiği gün karar vermiştim.

Son diye diye nefeste kalmamıştı ya...

Gitmesini istemiştim, Rusya'dan hemen gitmesi gerekiyordu bir sonraki hamlem için. Ve ne kadar beni bırakmayacağını söylese de onu acısından vurduğumda dayanamamış ve hızla ülkeyi terk etmişti. Benim ablamın ölümüne neden olduğunu düşünmesi onun en büyük utançlarından biriydi. Bunu onun yüzüne vurmuştum çünkü sadece böyle giderdi benden.

Eğer gitmeseydi şimdi karşımda duran Rusya'nın derin devleti benim kocam olduğu için ona el koyabilir ve hatta onunla beni tehdit edebilirdi. Neyse ki Ateş erkenden gitmişti.

Gözlerimi kısa bir an yumdum.

Neden hâlâ onu düşündüğümü anlayamıyordum, tıpkı hâlâ nasıl onu bu kadar sevdiğimi anlayamadığım gibi. Onu sevmek zordu ama onu sevmemek daha zordu. Hele de benim gibi hiç sevilmemiş ve bir gün hem sevip hem de sevilip ona aile demişken daha da zordu.

Biz onunla çok şey olmuştuk: düşman, âşık, aile, karı koca, tekrar düşman... Ama biz onunla hiç yabancı olamamıştık. Çünkü daha ben doğmadan onun kanı benim kanıma karışmıştı.

Ateş gibi adamlar vardı, güçlü ve her istediğini alan adamlar.

Bir de benim gibi kadınlar vardı, kurnaz ve sahtekâr kadınlar.

O adamlar, hep bu kadınlara yenilirdi.

Ancak o kadınlar, yenseler de kendileri de yanardı fakat farkında olmazlardı. Bu daha tehlikeliydi, hissettirmeden yok ederdi.

Güçlü adımlar günün sonunda kurnaz savaşlara yenilirdi.

Ateş bana hiç hissettirmeden yok etmişti beni, o beni yok etmeyi hiç istememişti, hatta kendi bile hissetmemişti. Ancak kılıçlar indiğinde geriye sadece savaş alanı ve zayiat kalırdı. Şimdi o boş savaş alanın ortasında yatan binlerce yaralı asker gibiydim, hepsinin acısı aynı anda tüm bedenimdeydi.

O acıyla başa çıkmamın tek yolu savaşmaktı çünkü benim tek bildiğim şey buydu çünkü ben bunun için yaratılmıştım. Sevilmek için yaratıldığımı düşündürten bir adam vardı, o adam da artık yorulmuştu.

Bileklerimde kelepçe görmek, alışık olduğum bir durum hâline gelmişti. Hatta fazla alışmıştım, bu kelepçeleri Ateş'le bir masanın üstünde kullanmak isteyecek kadar. Beni kelepçelemesini istemem çok mu BDSM[3] kaçıyordu? Sanırım bir yıl sevişmemek insana böyle şeyler düşündürtüyordu.

Ben derin derin Ateş'le kelepçe ve masa fantezisi kurarken karşımdaki Rusça konuşan adamı tamamen unutmuştum. Benden cevap alamadığı için öfkelenmişti. Sarışın, iri ve karizmatik bir herifti.

"Kalp atışların hızlandı, korkuyor musun?" dedi bakışları önündeki cihaza giderken. Vücuduma kablolar bağlamışlardı. "*Onlara ben deneğim,*" diyecektim de son anda tutmuştum kendimi.

Bence Ruslar benim bu mükemmel sırrımı öğrenmeye hazır değildi.

Aman maazallah, sonra onlar da beni hapsedip üstümde deneyler falan yapmaya kalkarlardı. Zaten bir onlar kalmıştı.

"Ah hayır, kocamı düşünerek yükseldim," dediğimde adam ciddi miyim, değil miyim diye anlamak için gözlerini kıstı.

"Kocan... Kocan senden daha da acayip. Ateş Alanguva." İsmini çok komik telaffuz etmişti.

[3]Rızaya bağlı olarak fiziksel baskı ve kuvvetli duyusal uyarımın uygulandığı ve fantezi güç rolü oynamanın yapıldığı cinsel tercih ve kişisel ilişki türüdür. (e.n.)

"Kocamın adını ağzına alma," dediğimde yarım ağız bir sırıtış oluştu yüzünde.

"Aşkınız tüm dünyada bir masal gibi dönüyor. Bir örgüt lideri ve azılı bir seri katil." Evet, biz biraz mükemmeldik de.

"Kocamdan bahsedersen özlemim ağır basar ve ben dikkatimi sana vermem," derken ne kadar ciddi olduğumu tahmin bile edemezdi.

"Özlemin mi? Kocan daha yeni ayrıldı ülkeden." İşte ben ağzından tam da bunu almak istiyordum!

Tam da tahmin ettiğim gibi onu izlemişlerdi ve gerçekten gittiğinden de emin olmuştum.

"Bizim dillere destan bir aşkımız var. Bak yazıyorum şuraya..." İşaret parmağımı yalayıp sorgu masasının metalinin üstünde sürükledim. "Yıllar yıllar sonra bizim adımıza kitaplar çıkacak. Ferhat ile Şirin, Leyla ile Mecnun gibi." Herif karşısında hayalet görmüş gibi bakarken ben güldüm. "Al sana genel kültür, sizin o karanlık edebiyatınızdan hepinizin kalpleri donmuş."

"Konuyu ne güzel dağıtıyorsun, bu kadar zeki bir herif olmasaydım kesin kanardım. Ancak karşındaki kişinin kim olduğunun farkında olmanı istiyorum," dedi öne eğilip ellerini masanın üstünde birleştirerek. "Tüm dünya peşinde ve biz seni tutukladık, bu rahatlık nereden geliyor. Anlatır mısın? Şu an benim ve ekibimin en merak ettiği şey bu da."

"Mükemmel olmak kolay iş değil, anlayamazsınız." *Anlayamazsınız* derken başımı hafifçe eğmiştim.

"Ülkede elini kolunu sallayarak gezmene izin veriliyorsa, bu sana müsemma gösterildiğindendir."

"Neden birden tutuklamaya karar verdiniz peki? V elinizdeydi, ülke sınırları içerisindeydi ve yaptığı her şeyi görebiliyordunuz. Tüm dünyaya karşı güzel bir fors ve siz Ruslar forsa, benim cinayetlere düşkün olduğumdan daha fazla düşkünsünüz."

"Çünkü artık bizim de devlet işlerimize çomak sokuyorsun."

"Amacım kimseye zarar vermek değil, ben sadece kendi çıkarlarımı düşünürüm."

"Seni ülkene teslim edeceğiz," dedi dik dik yüzüme bakarken.

Gülümsedim, bakışları gülüşüme kayarken beni gereğinden fazla incelediği gözümden kaçmamıştı.

Biriniz de bana âşık olmayın, amına koyayım!

Ne zordu güzel olmak, keşke kocamın babası genlerime bu kadar güzellik yüklemeseydi.

"Edemeyeceksiniz," dedim kendimden emin şekilde. Bakışlarım sorgu odasındaki cama kaydığında, dudaklarımdaki gülüş genişledi. "Putin de bizi görecek mi?"

Adamın ciddi ifadesi hiç değişmemişti. Kültürsüzlerdi işte, bir de vizyonsuz.

"Seni ülkene teslim edeceğimizi söylüyoruz," dedi tekrar hatırlatmak istermiş gibi.

"Eğer beni gerçekten teslim etmek isteseydiniz bu kadar vakit kaybetmezdiniz. Ayrıca sen KGB ajanısın, değil mi?" Son cümlem fazla hevesli çıkmıştı çünkü ilk defa KGB ajanı görüyordum.

"KGB Sovyetlerle birlikte bitti, ne saçmalıyorsun?"

"Beni kandıramazsın, biliyorum," dedim kısık sesle öne doğru eğilerek.

Nasıl bir deliye çattığını düşünüyor olacak ki bir süre kısık gözlerle beni izledi.

"Peki, çok istiyorsan ve bu sorularımıza yanıt vermene yarayacaksa bana istediğini diyebilirsin," derken o da öne doğru eğildi. "Tüm dünyada kırmızı bültenle aranıyorsun, seni verirsek ödül bile kazanırız, diplomatik ilişkilerimiz güçlenir. Neden seni tutalım ki?" Resmen ağzımı arıyordu.

"Putin'in paraya mı ihtiyacı var? Kocam verir ki..." Nefesini sıkıntıyla verdi. "Ancak bence alacağınız ödül, benden daha değerli olamaz. Tüm dünya özellikle beni arıyorken onlara elinizde olduğumu duyursanız ve kimse bir şey yapamasa?" dedim o manipülatör sesimle ve gözlerimle.

"Sen böyle bir tehlikeye değer misin?" dediğinde küfredip, "*Ben her şeye değerim, amına koyayım*," dememek için dilimi ısırmam gerekti.

"Bugünden itibaren sizin için daha değerliyim." Kendimden emin bir tavırla arkama yaslandım. "Kuzentsov'un tüm serveti artık benim, tüm yeraltı dünyası da buna dâhil ama siz zaten bunu çok iyi biliyorsunuz. Burada olma sebebim V olmam değil, tam olarak bu."

Sözlerimle kafasını ağır ağır salladı. "Sizinle iş birliği yapmamı ve yeraltı dünyasındaki tüm pisliklerden haberdar etmemi isteyeceksiniz. Yanılıyor muyum?" dediğimde sessizliği devam etti. "Bunun için de beni tehdit edeceğiniz yerdeyiz. Ya sizinle iş birliği yaparım ya da ülkemde hapsi boylarım. Değil mi?"

"Akıllı bir kadınsınız, doğru bir karar vereceğinize eminim." O da benimle aynı rahatlıkla fakat tehditkâr bir şekilde konuşmuştu.

"Bunu tatlı dille çözebiliriz bence," dedim sakinliğimi koruyarak. "Dişlerimi görmek istemezsin, Semyon." İsmini duyduğunda gerildi çünkü kendi-

sini bana hiç tanıtmamıştı. Üstelik bu onun çok bilinmeyen ismiydi, sadece özel hayatında kullandığı ismi.

Kaşları çatılırken artık o kadar da rahat değildi. "Kendimi anlatmayı sevmem, sonra çok egolu gözüküyorum. Olan bir şeyi anlatmak neden ego sayılıyor, onu da anlamıyorum ya, neyse konumuz bu değil. V olarak hiçbir hükûmetin eline sığamayacak kadar yüklü bir silahım ve siz Ruslar silahları seversiniz. Burayı seviyorum, Rusları da seviyorum, çok seksi herifleriniz var ama bana daha ikna edici şeyler lazım," dediğimde artık gerginliği yüzünden okunuyordu.

Beni ülkeme göndermekle tehdit ederlerken birden her şey tersine dönmüş, ben taleplerde bulunmaya başlamıştım.

"Bizden bir şey isteyebileceğini sana düşündüren ne?"

"Eminim Pavlik devletine çalışırken hiç zorlanmıyordur, benim de zorlanmamam için biraz motivasyona ihtiyacım var. Beni aklamanızı istiyorum." Son cümlemle ilk önce gözleri irileşti, ardından da yüksek sesle güldü.

"Ülkeme gideceğim, hem de elimi kolumu sallayarak ve herkes de bilecek ancak arkamda Rus Hükûmeti olacak. Ve ben de sizin elinizin yeterince iyi uzanması için yeraltı dünyasını, Kuzentsov'u kırmızı halıyla önünüze sereceğim." Son sözlerimle gülüşü yavaşça soldu.

"Böyle bir şey mümkün olamaz."

"İyi düşünün, kestirip atarsanız pek hoş şeyler olmayabilir." Sözlerimle öfkelenmeye başlamıştı.

"Sen bizi tehdit mi ediyorsun?"

"Ben sizi tehdit etmiyorum, olacakları anlatıyorum. Eğer beni tutuklarsanız, Pavlik krallığına geri dönmezse ve ihale başkalarına kalırsa işiniz biraz zor olur gibi. Sizden istediğim zorlayıcı hiçbir şey yok, koskoca Putin bunu da yapamıyorsa yani..."

"Dur! Bu konuşulması gereken bir konu," dedi sert bir şekilde. Teklifimi kestirip atamıyordu.

Yerinden yavaşça kalktığında onu izliyordum. "Putin'le mi?" dedim hevesle. Ancak o hiçbir cevap vermeden dışarı çıktı.

Oflayıp arkama yaslandım. Şu sorgu odalarında beklemekten nefret ediyordum, neyse ki bu sefer dayak yemiyordum. Ben tam bunları düşünürken odanın kapısı açıldı. İçeri giren kişiyle gözlerim irileşmişti, o an tek düşündüğüm şey buraya nasıl girmiş olabileceğiydi.

"Murat!" Yüzünde bıkkın bir ifade vardı. Karşıma geçip oturduğunda bir süre beni izledi. "Rus ajanı mı çıkacaksın bu sefer de? Olmadığın bir şey kaldı mı, amına koyayım!"

"Koyma, hiçbir şeye koyma mümkünse," dedi gergince. "Ne halt ediyorsun burada?"

"Diplomatik ilişkiler kuruyorum, dünya barışı sağlayacağım." Elimi çeneme yaslayıp sevimlice gülümsedim.

"Şu kadarcık bir kadının tüm dünyayı birbirine katması komedi gibi." Konuşurken kafasını iki yana sallıyordu.

"Asıl senin ne işin var burada? Buraya nasıl girdin?" dediğimde omuz silkti.

"Soruna cevap vermeyeceğim çünkü sen hiçbir haltını bize anlatmıyorsun. Sürekli gizli gizli plan kurup bizi de parmağında oynatıyorsun. Uyan V, belki sen insanüstü olabilirsin ama ben de dünkü çocuk değilim." Biraz içerlenmişti galiba.

"Buraya nasıl girdiğini o kadar merak ediyorum ki çatlamasam iyidir."

"Yoruyorsun," dedi nefesini vererek.

"Zeki adamsın sen de he, bizim aramızda biraz geride kalsan da senin de kafa zehir."

Kollarını göğsünün altında birleştirmiş kötü kötü bana bakıyordu. "Keşke içeri tıksalar seni, ne güzel olur."

"Aşk olsun," dedim alt dudağımı büzerek.

Bakışları dudaklarıma kaydı, hemen ardından gözlerime geri çıktı. Bu sefer onun dudaklarında bir sırıtış oluştu. "Şu an ne hayal ettim, biliyor musun?" dedi öne doğru eğilerek kısık sesle.

"Ben evli bir kadınım," dedim hemen.

"Bir kez de bel altı çalışmasın şu kafan."

"Ne hayal ettin peki?"

"Söylemiyorum, sinirimi bozdun," dedi bozulan ifadesiyle.

"Murat! Çıldıracağım bak, sen nasıl gelebildin buraya? Ne alaka, amına koyayım?" Sessiz kaldı beni biraz daha çıldırtmak için.

En sonunda tam konuşacaktı ki sorgu odasının kapısı açıldı. Semyon tekrar içeri girdi, Murat'ı gördüğünde gülümsedi. Murat yerinden kalktığındaysa aralarında uzun bir sarılma geçti. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu," dedi Semyon.

Ne alaka ya?

"Evet, bu da biraz tatsız bir karşılaşma oldu." Murat konuşurken sabahtan beri buzdolabı gibi olan ama şimdi bir pamuk şekere dönen adamın omzunu sıktı.

"V'yle birlikte çalıştığını bilmiyordum," dedi Semyon. "Rahatına bak." Kendisine odanın köşesindeki sandalyelerden bir tanesini çekti.

"Ben çok yer için çalışıyorum, bilirsin."

"Burada ne dönüyor?" dedim daha fazla dayanamayarak.

"Bir ara yurt dışında özel eğitim almıştım, Semyon'la oda arkadaşıydık," dedi Murat.

Tesadüfün de bu kadarı. Ben tesadüflere pek inanmazdım. İnandığım tesadüfler bir taraflarımda patlıyordu sonra.

"İyi yerlere geleceğine emindim ama ünlü bir seri katille çalışacağını düşünmemiştim," dedi Semyon.

"Çift iş gibi düşün, ülkemde en az senin olduğun kadar kıdemliyim. Her neyse, özlemimizi sonra gideririz, V'yi bırakmanı rica edeceğim." Demek buraya beni kurtarmaya gelmişti. Kahramanım!

Semyon elini sürekli Murat'ın omzuna koyuyordu ve son cümlesinden sonra da elini bacağına koymuştu. "Sen değer verdiğim bir insansın ama burada iş tamamen üstte bitiyor." Semyon'un bakışları bana döndü bu sefer. "V'yle zaten pazarlığa oturduk," dediğinde Murat kısık, ölümcül bakışlarını üzerime dikti.

"Kabul ettiniz mi?" dedim hemen araya girerek.

"Seni açık açık koruyamayız, bu tüm diplomatik ilişkilerimize zarar verir. Ancak seni gizlice koruyabiliriz, istediğin ülkeye kılık değiştirerek rahat şekilde girip çıkmanı sağlarız. Buna kendi ülken de dâhil. Ancak karşılığında da Kuzentsov'da dönen her şeyi gün gün rapor edilmesini istiyoruz."

Olan her şeyin gün gün rapor edilmesi demek, oraya gelen büyük mafyaların ve isimlerin işlerini ifşa etmek demekti. Bu da tehlikeliydi, hatta V olarak yakalanmamdan bile daha tehlikeliydi.

"Kabul ediyorum," dediğimde Murat gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"V'nin güvenliğinden nasıl emin olacağız? Sonuçta oraya her girdiğinde yalnız olacak?" Murat tıpkı zeki bir danışan gibi hemen beni düşünmüştü. Arada kızıyordum falan ama işlerini biliyorlardı.

"Her türlü güvenliğinden sorumluyuz, ajanlarımızın dikkatinde olacak. Bizim ajanları en iyi sen bilirsin," dedi Semyon, Murat'a göz kırparak. Bu adam Murat'a aşırı şekilde yürüyordu.

Bakışlarından, süzüşünden ve hatta sözlerinden bile belliydi. Murat'sa kendini geri tutmaya çalışsa da işi bağlamak için göz yumuyordu. Gülmemek için yanağımın içini ısırdım.

Ancak Semyon'un bir kez daha Murat'ın bacağını okşamasıyla Murat renk değiştirmeye başladı ve daha fazla dayanamadım.

Ben yüksek sesle gülerken Murat da geriye çekildi. "Anlaştığımıza sevindim, bundan sonra birlikte çalışacağız demek."

"Evet, öyle. Seninle tekrar çalışacağım için mutluyum." Adamın resmen gözleri parlıyordu! "Ancak V'nin de dikkatli olması gerek."

"Kendi kimliğimi aklamanızı istiyorum."

Bu mümkün değil," dedi Semyon kestirip atarak. "Tüm dünyada tanınıyor yüzün, herkes suçunu biliyor. O da yetmemiş gibi açık açık tüm ülkeyi tehdit ettiğin videolar yayınlamışsın. Bu savaş bile çıkartır."

"*Ben zaten uğruna savaş çıkarılacak bir kadınım,*" diyecektim ama kendimi tuttum. Kocama desem hemen çıkartırdı.

"Peki Türkiye'de yakalanırsa? O zaman da çıkarabilecek misiniz?"

"Yakalanmaması için elimizden geleni yaparız, gerisi için kimse söz veremez. Ancak bugünden itibaren Kuzentsov hakkında tüm bilgileri istiyorum, Pavlik bizi sınırlı şekilde karşılıyordu."

"Şartlarım var," dediğimde Murat gözlerini yumdu sıkıntıyla. Semyon da bu kadar talepkâr olmama şaşırmış gibiydi. "Yasa dışı ve insanlık dışı olan hiçbir şeye göz yummayacak, yumdurmayacağım. Kuzentsov'un mekânında olan çoğu şeye göz yumduğunuzu biliyorum. Uyuşturucu, yasa dışı silah satışı ve daha bir ton pislik. Bunların hepsinin sizin tekelinize dönmesi büyük bir avantaj biliyorum ama ben buna izin vermem."

Semyon kafasını kaldırdı, etrafta kameralar olduğu için açık açık konuşamıyordu. Ancak cama doğru bir işaret yaptı ve daha rahat şekilde bana döndü.

"Sen bunlara karışacak güçte değilsin, ben de değilim, hatta hükûmetimiz bile değil. Boyunu daha fazla aşma."

Pavlik'in elinde değildi bu pislikleri bitirmek, benim de elimde değildi ama elimde olmayan şeylere burnumu sokmayı çok severdim.

"Aşacağım, en sevdiğim şeydir. Size karışmıyorum, sadece Kuzentsov artık bana ait olduğunda göre çoğu şeyin faturasını kesebileceğimi biliyorum. Bence anlaşma sağlayabiliriz," dedim ve elimi uzattım.

Elimi sıkmadı. "Bu konu tartışılacak," dedi sadece.

Sonunda Murat'ı okşamayı bırakabildiğinde ayağa kalktı. Arka cebinden anahtarları çıkarınca bileklerimi ona doğru uzattım.

Sadece iki hamleyle kelepçeleri çıkartıp eline aldı, yerimden kalktım. Murat da benimle birlikte kalkarken Semyon onu inceliyordu. "Gitmeden görüşelim bir ara," dedi Murat'a.

"Tabii, görüşürüz," dedi Murat da gülümseyerek ama bu o kadar yapmacık bir gülümsemeydi ki onu azıcık tanıyan herkes şu an kusmamak için kendini zor tuttuğunu anlardı.

Dışarı çıktığımızda yan yana hızlı adımlarla yürüyorduk. "Adam seni gözüyle sikti," dediğimde bana yandan kötü bir bakış attı. "Eski aşkın mı? Bir de oda arkadaşınmış. Bu herif hastaymış sana resmen."

"Şöyle şeyler söyleme," dedi dişlerinin arasından. "Orada beni ellemesine izin verdiysem senin içindi." Eğer karakolda olmasaydık durup iki saat gülebilirdim.

"Ne kadar fedakârsın." Elimi koluna sardım. "Yalnız ben de korktum bir an, adam seni alıp götürecekti," derken bir yandan da kıkırdıyordum.

"Şuna bak ya, nasıl da hoşuna gitti! Psikopat, amına koyayım."

"Senin de gitti sanki."

"Çüş! Ben orada senin için neler yaşadım, sen ne yapıyorsun."

"Çelik'e anlatacağım ki," dedim omuz silkerek.

"Sakın!" dedi gözlerini irileştirerek. "Sakın V!"

"Onu bunu bırak da siz her yerden çıkacak mısınız böyle? Cehenneme gitsem yine Fikret birinizi gönderecek diye korkuyorum, amına koyayım. Ben tek başıma iş yapamayacak mıyım!"

"Zaten her haltı tek başına yaptığın için bunları yaşıyoruz. Sen planlarını bizimle doğru düzgün paylaşsan böyle oyunlara gerek kalmadan belki anlaşma kurardık."

"Hayır, kuramazdık. Şu an onlara muhtaç olduğumu sanıyorlar."

"Değil misin zaten?" Ona laf sokacaktım ki o anda koyu duvarların arasından sıyrılıp aynı edebiyatları gibi iç karartıcı karakollarından dışarı çıktık.

Çelik de biraz ileride, arabaya yaslanmış şekilde bizi bekliyordu. "Çelik yakalandığını söyleyince direkt ayaklandık."

"Sanki gelip beni kurtarmışsın gibi konuşma sakın."

"Egon mu zedelenir?"

"Alakası yok, bir halt yapmadın ki. Ben yapmıştım zaten. Sen anca geldin, kendini elletin."

"V!" dedi dişleri arasından yine.

"Sıka sıka diş bırakmayacaksın." Hararetli konuşmamızın sonunda Çelik'in yanına gelmiştik.

"İyi misin?" dedi onda çok nadir gördüğüm ciddi ifadesiyle.

"Her zaman." Arabaya bindim.

Çelik genelde oturduğu gibi öne geçmedi, yanıma oturdu. Murat'sa ona söverek sürücü koltuğuna geçtiğinde bir süre sessiz kaldık.

"Bilerek mi yaptın?" dedi Çelik.

"Yani, yaptık bir şeyler."

"Sürekli tek başına bir şeylere kalkışıyorsun. Önce gittin Rusya'nın yeraltı dünyasına dâhil oldun, sonra da gittin polisle iş birliği kurdun! Peki biz bu işin neresindeyiz?"

"Ben yalnız çalışırım Çelik, bunu en iyi sen biliyorsun. Bendeki takım ruhu bu kadar."

"Çok sinir bozucusun!" dedi Çelik ve onun nadiren sinirleri bozulurdu.

"Aman hepiniz de bir gerginsiniz, ne abarttınız siz de he."

"Abarttık! Biz abarttık, öyle mi?" dedi Çelik hayretler içinde.

"V'nin amacı adını aklamak, ülkesine dilediği gibi girebilmek," dedi Murat kendini tutamayarak.

Çelik'in şaşkın bakışları üstümde gezindi bir süre. "Onlar için yapıyorsun bunu, bir gün eğer kurtulursan onlara özgürce geri dönebilmek için."

"Kapatın şu konuyu, bildiğiniz bir şey yok," dedim daha fazla saçmalamasınlar diye.

"Neden? Hepimiz onlara dönmek için her şeyi yapacağını biliyoruz. Bu işin sonunda ya öleceksin ya döneceksin zaten." Çelik konuşurken inanılmaz gergindi.

Murat arabayı kullanırken dikiz aynasından bizi izliyordu. "Bu V'nin olayı, alışmamız gerek artık. Kimseye açıklama yapmaz, aşırı kibirli, egolu, he bir de takım çalışmalarından nefret eder," dedi Murat oradan bana laf sokarak.

"Doğru dedin. Sadece kendini düşünüyormuş gibi davranmaya da bayılır, kibirli ve egolu davranmaya da. Ancak hiçbiri gerçek değil. Asıl gerçek hâli o kadar güçsüz ki saklamak için tüm maskeleri deniyor," dedi Çelik de başını ağır ağır sallarken.

"Düzgün konuşun!" desem de pek umursamadılar.

"Neyse, böyle davranmaya devam etsin. Sonunda kendini tamamen silecek. Bak o çok sevdiği ailesi bile gitti. O kadar ağlıyorlardı arkandan, o kadar

kızdılar sana onları bıraktın diye. Şimdi hangisi burada? Sözde Ateş de asla bırakmazdı seni, hani nerede?"

Tam dudaklarımı aralayacaktım ki telefonunu çıkardı. Twitter açıktı ve gündemde bu sefer birinci sırada Ateş vardı. "Al bak, kocan nasıl da mutlu sevgilisiyle."

Telefonu elinden çekip aldım. Ateş yanında Ceylan'la uçaktan iniyordu. Eli Ceylan'ın belindeydi ve ikisi de gülümsüyordu. Üstünde de magazin sayfalarının yorumları vardı.

"Eski karısıyla sık sık gündeme gelen ünlü iş insanı Ateş Alanguva, seri katil olan ve bir yıldır aşkındır kayıp olan karısını sonunda unutmuş gibi gözüküyor. Alanguva yeni gizemli sevgilisiyle tatil dönüşü görüntülendi. Bu sefer umalım da katil olmayan bir kadın bulmuş olsun, Alanguva'ya da böyle zarif bir kadın yakışırdı. Çifte mutluluklar dileriz, umalım ki seri katilimiz kıskançlık krizi geçirip bu kadına zarar vermez."

Altındaki yorumlar ikiye ayrılmıştı, V'yi savunup onu haklı gören ve kadınları öldürmeyeceğini söyleyen bir kesim vardı. Diğer kesimse V'nin hemen tutuklamasını ve Ateş'in de kendisine yakışan bir kadınla mutlu olmasını isteyen kısımdı. Bir kısım daha vardı, o da Ateş'e de sövenlerdi.

Bu kadar gündem olduysa Ateş göz yummuş olabilirdi. Ateş belki de kardeşini korumak ve artık benden vazgeçtiği için bunun duyurulmasının doğru olacağına karar vermişti.

İçime dolan huzursuz hisle telefonu geri Çelik'e uzattım. "Sevgilisiyle tatilde falan değildi, burada karısının peşinden koşuyordu ama insanlar bunu bilmeyecek," dedi Çelik bana gıcık vermek isteyerek.

"Ee ne olmuş? Bana niye bunu gösteriyorsun?" dedim ters şekilde. "Ben senin amacını anlamayacak mıyım, Çelik? Komik olma. Sürekli beni kocama karşı doldurmaya çalışma." Daha fazla konuşmasını istemediğimi belli edecek kadar sert çıkmıştı sesim.

"Sürekli kocam kocam diye gez sen," dedi bakışlarını cama çevirerek. "Ayrıca Türkiye'ye kimlik değiştirerek bile dönemezsin. Çok tehlikeli, anında yakalarlar seni."

"Fikrini sormadım."

"Yeter, kafamı şişirdiniz," dedi Murat bıkmış şekilde.

"Sen konuşma, git Semyon alsın senin şişkinliğini," dediğimde Çelik kafasını hızla bana çevirdi.

"Semyon kim?" dedi yandan yandan Murat'a bakarken, sanırım aldatılmış olmaktan korkuyordu.

"Beni yakalayan Rus ajan, adam harbi karizmatik. Murat'la eskiden oda arkadaşıymış. Hiç sorma, ben de ne ayak olduğunu anlamadım. Sonuçta biri istihbaratın adamı, diğeri Rus ajanı, her neyse konumuz bu değil. Adam belli Murat'a yanık, gözümün önünde okşayıp durdu. Murat da sözde rahatsız oldu, sözde benim için yaptı falan ama bana kalırsa onun da hoşuna gitti de kılıf buldu işte." Fısıldarmış gibi konuşuyordum ama Murat çok net şekilde duruyordu bizi.

"Bunu bana yaptın mı?" dedi Çelik.

"Sözde üstün zekiydiniz siz, değil mi? Bu hâlimle sizden iyiysem demek Alanguva bana da anne karnındayken iğneyi soksaydı size getir götürümü yaptırırdım." Sözleri Çelik'i güldürürken geri arkasına yaslanmıştı.

Eve geçene kadar ikisi didişip durmuş, bense sessizce düşüncelerimle boğuşmuştum. Yapacak çok şeyim vardı, her şey için planım hazırdı. Şu an istediğim gibi gitse de planlarımı bozacak şeyler karşıma çok çıkacaktı.

Eve vardığımızda herkes salondaydı, Fikret de bu herkese dâhildi. Uzun bir nutuk çekeceğini bilerek odama çıkmadım, yanlarına oturdum.

"Kuzentsov'u mu aldın sen?" dedi Fikret üstündeki takım elbisesiyle beni süzerken.

"Yaptık bir şeyler."

"Bir de kendini yakalattın? Dur tahmin edeyim, Rus Hükûmeti'yle anlaşma yapmak için değil mi?" dediğinde başımı ağır ağır salladım.

Hazel'in gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Lila yine Derek'in kucağında bizi sakince dinliyordu. Selin'se abisinin yanına oturmuş, gergince beni izliyordu.

"Daha bizden gizli çevireceğin çok şey var mı?" dedi Fikret.

"Bana hesap sorma, benimle bu tonda konuşma. Fikret, seninle en baştan beri ne konuşuyorum ben? Sana hep dedim ki beni dâhil ettiğiniz planlar mantığımla uyuşuyorsa kabul ederim ama onun dışında hepimiz tekiz. Sana ilk günden beri bunu anlatıyorum ben, şimdi karşıma geçip sanki biz birbirine çok bağlı bir grupmuşuz da ben size ihanet etmişim gibi davranmayın."

Fikret sözlerimle sessiz kaldı çünkü haklı olduğumu biliyordu. Zamanında Kaptan'ın bana yaptığını, o da bana yapmaya çalışmıştı. Ancak papaz iki kere pilav yemiyordu işte.

"Amacın ne peki? Ne planlıyorsun?" dedi Fikret sakince.

"Amaçlarımız hâlâ aynı, Cebonayan üyelerini ayartmak için çalışmaya devam edeceğim ama yanımda kimseyi istemiyorum. Sadece Cebonayan toplantılarında yanımda güç gösterisi için bulunabilirsiniz, o kadar. Bu ak-

şam Katar'a gideceğim, Baran Hâki birini öldürmemi istedi. Karşılığında da benim tarafıma geçecekler."

"Zaten artık büyük bir gücün sahibisin, Cebonayan'ı hâlâ istiyor musun?" dedi Derek düşünceli şekilde.

"Cebonayan'ı hiçbir zaman güç için istemedim ben, siz de istemediniz. Amaç intikam değil miydi?"

"Birlikte daha çok şey başarabiliriz," dedi Fikret beni kaybedeceğini anladığında.

"Evet, dediğim gibi birlikte çalışmaya devam ederiz ama aramızda bir çizgi olsun. Bu kadar iç içe olmak iyi değil. Kendi işlerime konsantre olmam gerek, ayrıca hep yaptığım şeyi yapıp tek başıma çalıştığımda da vatan haini damgası yemek istemiyorum!"

"Bizi bırakıyor musun?" dedi Hazel titreyen çenesiyle. "Biliyordum! Onlar gelince yine uzaklaştın bizden. Bizi hiç sevmeyeceksin." Gözleri dolmuştu yine.

"Hazel, ben artık genel olarak hayatıma insan almamaya çalışıyorum. Bunun sebebi sevip sevmemem değil, günün sonunda daha fazla can kaybedip yok olmamak için," desem de gözünden yaşlar düşmeye başlamıştı bile.

"Aslında V haklı, o hep tek çalışıyor. İstediğimizde yanımızda dursun yeterli," dedi Selin de.

"Ya tek başına mücadele edemezse? Ya onu kaybedersek?" dedi Derek.

"V'nin kararı," dedi Çelik en sonunda.

"Biz gelmeyecek miyiz?" dedi Murat.

"Hayır, kimseyi istemiyorum. Ancak bu sizi tamamen çıkardığım anlamına gelmiyor, işlerimi hallettikten sonra geleceğim yer yine burası olacak. Anlaştığımızı umuyorum." Yerimden kalktım.

Fikret kısık gözleriyle beni izlerken *ne yaptığını görüyorum* der gibi bakıyordu. Görebilirlerdi, artık elim açık olsa da her açıdan öndeydim. Ancak önde olmak demek avantajlı olacağım anlamına da gelmiyordu. Önde olduğum için daha dikkatli hareket etmem gerekiyordu.

Hazırlanmak için odama çıktığımda bakışlarım mektuba takıldı. Bu sefer o mektubun beni dibe çekmesine izin vermedim, ablamın bana bıraktığı son parçayı okuyacaktım. O son parçayı okuduğum gün onu serbest bırakacaktım. O parçayı Türkiye'de tamamlayacaktım.

Bir gün onunla gerçekten vedalaşacaktım.

Katar'a gelip otele yerleştiğimde her şey planlarıma uygun gidiyordu. Kılık değiştirmeyerek, sadece bir Rus kimliğiyle gelmiştim ve bu kimlik bana Rus Hükûmeti'nin kendisi tarafından verilmişti. Yani bence sahte kimlik falan sayılmazdı. Semyon dediğini yapmıştı, diğer ülkelere giriş çıkışım şimdiden kolaylaşmıştı.

Üstelik uzun zamandır makyajların, abartılı giysilerin ardına saklanmadan dışarıda özgürce dolaşıyordum. Bu hissi özlemiştim. Rusya dışında farklı bir ülkedeysem görünüşümü tamamen değiştirmeye çalışıyordum.

Ben ultra lüks otelimin, aşırı şatafatının içinde beyaz bornozumla gezerken telefonum çalmaya başlamıştı.

Kocacığım arıyordu, sırıtarak açtım telefonu.

"Selam," dedi ve daha dün onun sesini duymama rağmen sanki aylardır duymuyormuşum gibi hissettim.

Ah aşk, ne zor şeysin, amına koyayım.

"Selam kocacığım, beni mi özlediniz?"

"Sen özlemişsin sanırım, bana hediye gönderdiğine göre," dediğinde sırıtıyordum.

"Açtın mı hediyeyi?" dedim duvardaki saati kontrol ederek.

"Hayır, aslında içinde ne olduğunu çok merak ediyorum ama önce seninle konuşmak istedim. İçinden ne çıkacak? Kelle falan bekliyorum ben, Pusat daha çirkin şeyler düşündü."

"Açarsanız görürsünüz. Yanında mı?"

"Hediye mi? Evet. Sen neredesin?"

"Çok rahat bir koltuğun üstünde bir kraliçe edasıyla uzanıyorum, önümde meyve tabakları ve üstümde sadece bir bornoz var. Aşırı da azgın durumdayım," dediğimde iç çekmişti.

"Rusya'da mısın hâlâ? O itler yanında mı?"

"Onu bunu boş ver, hediyeni aç," dediğimde nefesini verdi. Gelen hışırtı seslerinden hediyeyi açtığını anlamıştım.

"Bomba! Kocana bomba mı gönderdin? Mizah seviyeni de özlemişim, karıcığım. Aktif olmayan bir bombayı göndermek tam da senin yapabileceğin bir şey."

"Sevgilisiyle magazine düşen kocama az bile yapıyorum. Ayrıca aktif olmadığını sana kim söyledi?" dedim ve birden durdu.

"Sikeyim Aşkın!"

Hemen ardından bir patlama sesi gelirken ben kahkaha atıyordum.

Bir süre karşı taraftan ses gelmedi. "Ateş?" Sessizlik. "Ateş?"

O küçük bombadan kaçabilecek kadar kıvrak ve zekiydi ama yine de içim bir an kötü olmuştu. "Ateş?"

"Sen ciddi misin? Beni öldürecek miydin?" derken nefes nefeseydi. Sesini duymamla yine kıkırdamaya başlamıştım. "Eğleniyor musun sen bir de?"

Aniden ciddileştim. "Bir daha magazinde seni başka biriyle görürsem o bombayı götünde patlatırım."

"Hani istemiyordun beni? Ne oldu? Dayanamadın mı?"

"Sen hâlâ benim kocamsın, ayağını denk al."

"Çok korktum şu an," dedi o da gülerek ve gülmesi gözlerimi kısa bir an kapatmama sebep oldu.

"Az önce oldukça korkmuş gibiydin."

"Az önce az kalsın dul kalıyordun," dedi sesini yükselterek.

Bu sırada arkasında kargaşa oluşmuştu, bir sürü ses geliyordu. Bir süre Ateş karşısındaki kişiyle konuştu, o kişinin Pusat olduğunu biliyordum. Arkadan kocakarı gibi bağırıyordu. Kocamın ömrünü yiyip bitirmişti.

"Ne oluyor orada?"

"Pusat ses duyunca korkmuş, elinde silahla içeri daldı."

"Ruh hastası lan senin bu karın! Amacın adamı öldürmek mi, amına koyayım? İnsan kocasına bomba gönderir mi!" Pusat arkadan bağırıyordu, biraz daha bağırırsa ortadan ikiye ayrılacaktı.

"O da benim üzerime bomba atmıştı, bunlar aşılmayacak şeyler değil." Önümdeki meyve tabağından bir çilek alıp abartılı şekilde yemeye başladım.

"Ağzını şapırdatma, sesin buraya kadar geliyor! Sen ne gıcık, ne uyuz bir kadın oldun böyle," diye benimle uğraşmaya devam etti Pusat.

"Aşkın'la düzgün konuş," dedi Ateş keskin şekilde. Şu an Pusat'ın hayal kırıklığıyla dolu bakışları gözümde canlanmıştı. Aralarında sessizlik oluştuğunda Pusat'ın küserek kıçını dönüp odadan çıktığına emindim.

"Çilek yiyorum, çok tatlı bir çilek. Keşke böyle iştahla yiyebileceğim başka şeyler de olsa," dedim muzip şekilde.

"Aşkın, Aşkın..." Birkaç kez adımı sayıkladı. "Bana işkence etmekten zevk alıyorsun, değil mi?"

"Benimle o ses tonuyla konuşma, yoksa kalkıp oyuncaklarımı arayacağım."

"Aşkın! Sikeyim." *Keşke.*

Aramızda uzun bir sessizlik oluştu. "Şimdi taş gibisindir sen."

"Beni istemeyen karımla sanal seks yapacak değilim."

"Ben de zaten sevgilisiyle magazine yakalanan kocamla yapacak değilim!" dedim hemen.

"Ne işler çeviriyorsun, onu bile sormayacağım artık," dedi ters şekilde. "Benimle düşman olmak istiyorsun, tamam ama sonra gelip de karım olduğunu hatırlatacak şeyler yaparak aklımı karıştırma! Beni hayatında istememeni anlıyorum ama benimle oynaman bencillikten ilerisi değil. Biz seninle en son vedalaşmadık mı? Belki senin için bir şey ifade etmiyor ama ben hâlâ sana ilk günkü gibi âşığım ve senin intikamının kurbanı edemeyeceğim kadar büyük bu aşk. O yüzden kendine gel, Aşkın. Seni unutmamı istiyorsan beni unut."

Birden telefonu kapattı.

Az önce onun sesini duyduğumdaki keyifli ruh hâlim hızla yok olurken söylediklerini tekrar zihnimde oynattım. Haksız olduğu bir cümle bile yoktu.

Elimdeki meyve tabağını bırakıp kendime bir sigara yaktım.

Bu sırada bilgisayarıma gelen bildirimleri görmezden geldim. Gerçekten canına tak etmişti artık, haklıydı. İstediğim gibi beni unutmaya çalışacaktı belki de.

Peki bu nefes kesen sancı da neyin nesiydi?

Kendime gelmem gerekiyordu, hem de hemen. Bu gece öldürmem gereken bir herif vardı. Onu bir kez daha aramamak için kendimle savaştım bir süre. Tam bilgisayarımı elime alacaktım ki telefonuma mesaj geldi. Hızla elime alsam da mesaj atan kişiyi görünce sadece nefesimi verdim.

Çelik mesaj atmıştı, belki acil bir durumdur diye mesaja tıkladım. Üstü çıplak bir şekilde aynadan fotoğrafını atmıştı.

Sensiz spor çok zevksiz, Murat benim yarım kadar edemiyor. Yeterince yorulmadım, keşke biri beni yorsa.

Yok, akıllanmıyordu bu.

Karşıdaki teyze yorar seni.

Bir de sinir bozucu bir gülücük emojisi attım.

Sorun değil, bedenler değişse de hayaller aynı.

Siktir git, başka yerde hâllen, amına koyayım, insanda azıcık haysiyet olur.

Şaka yapmıştım zaten, amacım bana küfretmendi. Sen bana küfretmesen o günü sayamıyorum ben.

Mesajlarına daha fazla bakmadım, mart ayındaki kediler gibi sürekli bana hâlleniyordu. Bunun tek sebebi onu reddetmemdi! Bir gün elimde kalacaktı da uzatmaları oynuyordu.

İşte Ateş karısını terslesin, millet de *nude* atsın!

Oflayarak bilgisayarımı kucağıma çektim, Baran Hâki öldüreceğim adamı atalı saatler oluyordu. Zor bir iş olacaktı çünkü bir Arap şeyhini öldürmemi istiyordu!

Derin araştırmalarım sonucunda adam hakkında birçok bilgi edinmiştim. Dört tane karısı vardı, şu an beşinciyi de düşünüyordu kaynaklarıma göre.

Yani tam Ateş'in hayalini yaşıyordu herif!

Gerçi bu herif ikinci karısıyla evlendiğinde kızın yaşı on üçmüş ama şu an yirmili yaşlarında bir kadındı. Herifin bir sürü de çocuğu vardı.

Baran Hâki onu neden öldürmemi istiyordu tam olarak emin değildim ancak zor ve keyifli bir cinayet olacaktı.

Bu gece büyük bir eğlence veriyordu şeyhimiz. Ben de o eğlencede olacaktım, üstelik olduğum kılık da çok eğlenceli olacaktı. Sadece uzmanlık alanım dışında bir konuydu ve cinayete kadar bu işi çözmem gerekiyordu.

Neyse ki kocamın babası genlerime hızlı öğrenme özelliği falan da yüklemişti.

Bilgisayarımdan dans videoları açtım ama bu normal bir dans değildi. Ateş görse kesin kudururdu. Onu aklımdan zorla da olsa çıkardım ve vücudumu rahatlatması için viskimden koca bir yudum aldım.

Akşama kadar dansı kapmıştım ve son bir saati de plastik makyaja ayırmıştım. Bakır rengi peruk ve mor dansöz kıyafetlerinin içinde aynı *Muhteşem Yüzyıl*'daki Hürrem'e benziyordum.

Sözde etek olan bez parçasının tek vasfı belimde durmasıydı. İki bacağımda kasıklarıma kadar uzanan yırtmaçlar vardı ve üstteki sütyen de tamamen taşlardan oluşuyordu. Kafama taşlardan oluşan bir taç ve yüzüme de peçe takmıştım.

İçeri silah sokmak zor olacaktı, silahsız halletmem gerekiyordu ama sorun değildi.

Üstüme krem rengi bir kaban alarak odadan çıktım. Otelin kapısına geldim, vale buraya geldiğimde sahte kimlikle kiraladığım aracı kapının önüne getirdi. Çok lüks bir araç değildi, gerçi buradaki dansözler de iyi kazanıyordu.

Gizlice dansçı olarak girecektim, neyse ki kostümleri peçeliydi. Çok eğlenecektim bu gece. Gözlerimdeki mavi lens de çok yakışmıştı ayrıca. Her şey ne kadar yakışıyordu bana.

Elimdeki adrese varana kadar etrafı bolca izlemiştim, Katar'a ilk gelişimdi. Sonunda Kahled'in mekânına gelmiştim, öldüreceğim herifin adı o kadar uzundu ki ben bile aklımda tutmakta bir an zorlanmıştım. Kraliyet ailesine mensup olduğunu da bulmuştum, sadece birkaç oydan daha fazlasını hak ediyordu bu cinayet. Umarım Hâki ailesi de kocam kadar cimri çıkmazdı.

Arabayı biraz öteye park ettim ve kalan yolu yürüdüm. Kocaman bir saraydı! Her taraf altındandı ve gördüğüm en şatafatlı yer olabilirdi. Arka kapıdan geçerken üstüm aranmıştı. Etraf çok kalabalıktı, içeriye giren çıkanın haddi hesabı yoktu. Konuklar bir yana, binlerce çalışan vardı.

Etrafta gezinerek dansçıları bulmaya çalışıyordum. Yürürken bir kadın kolumu tuttu. "Karina, geldin mi?" dedi kadın İngilizce. Yüzümde peçe vardı ve sanırım beni birine benzetmişti. Kostümlerimiz aynıydı ve onun da yüzünde peçe vardı. "Hani hastaydın?" dediğinde kırk yılın başında işimin rast gittiğine karar verdim.

"İyiyim," dedim ve sesime bir tepki vermesini bekledim. "Hastayım, sesim kötü biraz." Öksürdüm birkaç kere.

"Neyse yetiştin, birazdan başlayacağız. Bu gece çok yakışıklı adamlar var! Belki zengin bir tanesi bize âşık olur!" Hevesle elimi tutup peşinden sürüklemeye başladı.

"İkimize birden mi? Buradakiler genelde öyle de," dediğimi duymamıştı. "Âşık olunca ne olacak peki?" dedim merakla.

"Karina? Kafayı mı yedin? O zengin herifler bir elimizi tutsa paraya para demeyiz." Henüz adını bilmediğim kızın simsiyah saçları ve esmer bir teni vardı. Gür kirpikleri ve kum saati gibi kıvrımlı vücuduyla bence içerideki hiçbir adamı kendine âşık etmekte zorlanmazdı. Yüzünü görememiştim.

Birlikte yürürken birden bizim gibi dansçıların olduğu bir alana gelmiştik, hepsinde aynı kostümden vardı. Üstümdeki mor dansöz elbisesinin her tarafında taşlar ve pullar vardı. Buraya gelmeden önce organizasyon şirketini biraz araştırmam gerekmişti. Ancak arada ton ve model farkı vardı.

Bir kadın başımıza dikilip direktifler vermeye başlamıştı. Koreografiden çıkmamamızı söylüyordu ve ben koreografinin ne olduğunu bile bilmiyordum. Neyse artık, etrafa bakarak yapacaktık bir şeyler.

Yanımdaki esmer kız sürekli heyecanla bir şeyler anlatıyordu, yerinde duramayan civelek bir kızdı. "Bugün neyin var senin, Karina?" dedi bana ters ters bakarak.

"Pek havamda değilim."

"Vücudun da sanki biraz gelişmiş, senin karın kasın yoktu ki," dedi düşünceli şekilde.

Aslında olabildiğince makyaj yaparak ten rengimi değiştirmiştim ama kaslarımı pek gizleyememiştim. Sadece elbisenin taşlarıyla kaslarımın belirgin olduğu yerleri örtmeye çalışmıştım.

"Sana öyle gelmiştir," dediğimde kafası karışmıştı.

Sonunda bizi içeri aldıklarında iki sıra hâlinde yürüyorduk. Salona girdiğimiz an kızlar kıvırtmaya başlamıştı, ben de onlara eşlik ettim hemen.

İlk önce salonun ortasındaki alana geldik, benim aradan sıyrılmam gerekiyordu. İçeridekilerin çoğu erkekti, kadın sayısı dansçılar olmasa bir elin parmağını geçmezdi.

Kalçamı ritme uygun sallayıp kollarımı da havaya kaldırmışken kısık gözlerim içeride kurbanımı arıyordu. Hareketli Arap müzikleri çalıyordu. "Mezdeke" müziğiyle tüm dansözler uyumlu bir şekilde kalçalarını sallıyordu.

Bakışlarım salonda gezerken gördüğüm kişiyle o kadar afalladım ki bir an kalçalarımı sallamayı bile bıraktım.

Yok artık, amına koyayım ya!

Benim kocamın burada ne işi vardı?

Ateş, takım elbisesinin içinde fazla karizmatik şekilde oturuyordu. Yanında Pusat ve Deniz vardı. Deniz! Ben Deniz şokunu atlatamazken bir de Tarık'ı gördüm.

Şaka mıydı bu?

Şaka olmalıydı.

Bu görevi bildiğini sanmıyordum, telefonumu takip etmiş olabilirdi ama bunu da yaptığını düşünmüyordum. Bilemiyordum, kafam aşırı şekilde karışmıştı.

Bakışlarımı üzerlerinden ayırabildiğimde öldüreceğim herifi de görmüştüm. Beyaz geleneksel kıyafetlerinin içinde yanında bir ton adamla, salonun en gözde köşesinde oturuyordu. Ayrıca hepimiz tam onun karşısında dans ediyorduk.

Peki benim kocam burada ne halt yiyordu?

Belki de Baran Hâki aynı teklifi ona da sunmuştu. Belki de ilk öldürene vereceklerdi oyu!

"O ne yakışıklı adam öyle!" dedi yanımdaki esmer arkadaşım! "Birazdan dağılacağız masaların yanına, o zaman kesin yanlarına gideceğim. Herif deh-

şet yakışıklı." Kimden bahsettiğini anlamak için gözlerini takip ettim. Kocama bakıyordu!

Derin bir nefes aldım sakinliğimi korumak için. "Sarı gözlü olan mı?"

"Sarı göz mü olur? Gerçi o adamın gözleri kırmızı bile olsa tapılır! Ah, son zamanlarda gördüğüm en yakışıklı herif."

Derin bir nefes daha aldım, gerginken kalça sallamak ne de zormuş. Kıvırtmaya devam ederken kendimi cidden Hürrem Sultan gibi hissediyordum ama Süleyman'ım bana bakmıyordu. Aferin ona, hiçbir dansöze uzun uzun bakmıyordu. Yanındaki Pusat'la hararetle konuşuyordu. Deniz de onları dinliyordu. Tarık'sa bir rüyadaymış gibi hülyalı gözlerle etrafı seyrediyordu.

Dansözler yavaşça salonun içinde dağılmaya başlamıştı. Ben ortada kalmaya devam ederken öldüreceğim Arap şeyhinin dikkatini fazlasıyla çekmişim. Bakışları sürekli üzerimde geziniyordu.

Az önce yanımdaki esmer dansöz yavaştan uzaklaşmaya başlamıştı ve yaklaştığı yer kocamın masasıydı!

Ah, hayır, oraya yaklaşırsam Ateş beni tanırdı! Kokumu alıyordu herif. Yaklaşmasam...

Ateş beni fark ederse işim batardı! Ayrıca ben böyle güzel kıvırmayı ne ara öğrenmiştim? Kalçamı sağa sola müziğin ritmine göre sallarken kollarımı da iki yana açmış, aynı ritimde hareket ettiriyordum.

Bu sırada onun bakışlarını üstümde hissettim, beni izliyordu. Yüzümdeki peçe dudaklarımdaki gülüşü sakladı.

Ben Arap şeyhine cilveli cilveli dans ederken bakışları üstümdeydi. Sadece onun değil, daha birçok bakış da üstümdeydi. Bir elimle saçlarımı ensemde toplayarak öne doğru eğildim. Doğruldum ve bu sefer daha ağır hareketlerle dizimi hafifçe kırarak yere doğru eğildim.

Arap adamımız bana tav olmuştu bile. Peki benim kocam neden bu kadar dikkatli bakıyordu? Umarım tanıdığı için bakıyordu. Aksi hâlde yeni bir bomba daha hediye edebilirdim, hatta bu sefer nükleer bir bomba!

Esmer kız yanlarına ulaşmıştı, Ateş'e doğru dans ediyordu. Ateş kızı fark etmedi bile, Pusat'a ilgisini çevirdi.

Karşısında öyle ateşli bir hatun varken bakmaması için iki sebep vardı. Ya Pusat daha çekici geliyordu ya da bana aşkından kör olmuştu. Bana ilki gibi geliyordu.

Kız bu sefer Ateş'e doğru eğildi, koca memeleri neredeyse kocamın ağzına girecekti! Ateş pek takmadı ancak kız biraz daha eğildiğinde göz göze geldiler.

Ateş bu sefer cebinden para çıkarttı. Umarım o parayı kendi götüne monteler ama kızın memesine takmazdı!

Ateş tam kızın askısına takmak için elini kaldırmıştı ki Tarık o eli havada yakaladı. Parayı alıp kendisi kızın göğsüne büyük bir zevkle taktı. Kız yanlarında dans etmeye devam ettiğinde daha fazla dayanamadım.

Dans ede ede Arap şeyhinin yanından uzaklaştım. Onların masasına ulaştığımda bakışları kızdan ayrılıp bana yöneldi. Gerçi bakan bir Tarık vardı, Deniz o kadar dalgındı ki altından donunu alsak haberi olamayacaktı.

Ateş'in de gözü zaten Pusat'tan başkasını görmüyordu.

Yanlarında kalçalarımı sallamaya başladığımda Tarık heyecanla yerinden doğruldu. "Of be, analar neler doğuruyor be! Şöyle karım olsun, on milyon dolar borcum olsun." Tarık'ın abartılı tepkisiyle diğerlerinin dikkati bana çevrildi.

Ateş'in bakışları uzun uzun üzerimde gezinirken aynı kışkırtıcı hareketlerle kıvırmaya devam ediyordum. Hafifçe öne doğru eğildiğimde bakışları kısılmıştı. Umarım tanıdığı için bakıyordu!

"Off, hatun çok iyi, var ya on gün yataktan çıkarmam." Tarık konuşmaya devam edecekti ki Pusat onu susturdu.

"Rezil ediyorsun bizi," dedi Pusat.

"Aman, Türkçeyi nereden anlayacaklar?" dedi ve bana döndü. "Maşallah maşallah."

"Sen de konu kadınlar olduğunda nasıl da her dili biliyorsun, amına koyayım!" dedi Pusat aşırı haklı şekilde.

"Ne zaman bitecek ya?" dedi Deniz de bıkkınca.

"Ne bitmesi? Ne bitmesi? Ben burada dünyadaki cenneti yaşıyorum. Ben zengin Araplarla yaşamak için doğmuşum resmen. Hayat buymuş be, nefes alıyorum lan! Beni götürmeyin, ben bundan sonra geri kalan hayatımı burada geçireceğim." Konuşurken yanındaki esmer kıza sürekli para çıkarıp takıyordu.

"Yeter! Bir yıllık maaşını taktın sen de," dedi Deniz.

"Benim param değil, eniştenin parası," dese de Ateş onu pek duymuyor gibiydi.

Kısık bakışları üstümde geziniyordu. Şüpheleniyordu ama emin olamıyordu. Onun bakışlarından etkilenmiş gibi yaklaştım, ona doğru biraz daha eğildim. Bacağımı hafifçe kırarak kalçalarımı ona daha yakın salladım. Vücudumdaki taşlar havalanırken bakışları üzerimde geziniyordu.

Saçlarımı bir kez daha elimle topladım, göğüslerimi ona doğru eğip gözlerine kitlendiğimde dudakları şaşkınlıkla aralandı. İşte şimdi emin olmuştu.

"Ateş, sen hayırdır, amına koyayım!" dedi Pusat birden yükselerek.

Ateş yutkundu, bakışları tekrar baştan aşağı beni süzdü ve hemen ardından kaşları derince çatıldı.

"Ne bakıyorsun lan kadına öyle? Lan sen ne yapıyorsun? Yemin ederim seni Aşkın'a söylerim! O bakış kötü bakış," dedi Pusat inanılmaz bir öfkeyle. Sanki kocasını başka bir kadınla basmış gibi davranıyordu.

"Güzel kadın." Ateş bakışlarını gözlerimden ayırmadan konuşmuştu. "Bu gece belki eğleniriz," dediğinde Pusat hayretle onu izliyordu. Deniz de aynı şekilde şaşkındı ama Tarık kalçalarımı ve dansımı izlemeye öyle bir kilitlenmişti ki başka hiçbir şey görmüyordu.

Ateş ona ters bir bakış attı, ardından da tüm salona bakıp beni izleyenlere kısa bir bakış attı ama hepsini aklına kazıdığını biliyordum.

Birden beni belimden tutup kucağına çektiğinde Pusat o kadar şaşırdı ki ağzı bir karış açıldı, eli ağzının üstüne gitti.

Deniz ve Tarık şaşkınlıktan tepki veremedi.

Kıvırtmayı onun kucağındayken de kesmedim.

"Ateş! Ateş! Sen bitmedin mi? Ee sen bitmedin mi, amma koyayım! Tarık çek lan şunu!" Pusat konuşurken Tarık da hemen telefonunu çıkarmıştı bizi çekmek için.

"Ee ben şimdi bunu Aşkın'a anlatmaz mıyım? Aşkın şimdi senin belanı sikmez mi? Hak ettin, bu saatten sonra sen her haltı hak ettin. Sen bir yıl sabret sabret, sonra gel burada..." O kadar hararetli konuşuyordu ki kendi ne söylediğini duyuyor muydu, emin değildim.

"Ateş," dedi Deniz de uyarıcı bir tonda.

"Biz ayrıyız sonuçta, değil mi?" dedi Ateş aşırı rahat bir tavırla.

"Aşkın lan Aşkın, karın var senin! Sen ne pislik bir herifmişsin! Ben senin gerçek yüzünü nasıl olur da bugüne kadar görmemişim. Sözde aşktan ölüp bitiyordun, bu kadar mıydı lan senin aşkın! Hepiniz aynısınız, amına koyayım." Pusat öyle bir konuşuyordu ki yüzümde peçe olduğu için şükrettim.

Ben hâlâ kıvırtmaya devam ediyordum kucağında; kollarım havada, omzumun üstünden arada Ateş'e cilveli bakışlar atıyordum.

Dudaklarını kulağıma yakınlaştırdı ve fısıldadı. "Biraz daha kıvırtmaya devam edersen bu salonun içindeki bütün herifleri öldüreceğim."

Kıvırtmaya devam ettim.

Beni tutuşu sertleşti, tek amacı beni durdurmaktı.

"Ateş! Bıraksana lan kadını," dedi Pusat neredeyse yerinden kalkacaktı.

"Rahat bırak beni, yeter bu kadar. Bir yıldır yas tutuyorum da ne oluyor? İstemiyor işte beni, ben neden keyfime bakmayayım?" derken bir yandan da beni tutuyordu sıkı sıkı kıvırtmamam için.

"Yanlış yapıyorsun, Aşkın seni affetmez," dedi Deniz ters ters bize bakarak.

"Off, hatun taş ama... Keşke benim kucağıma gelseydi, memeleri de kocaman. Sanki bu memeler bir yerden tanıdık geliyor bana." Tarık beni yiyecekmiş gibi süzüyordu.

Ateş'in tutuşu biraz daha sertleşirken parmakları derime batıyordu. Sırtımın altında derince şişip inen göğsünden de nefes alış verişlerinin sıklaştığını anlıyordum. Kudurmuştu! Şu an Tarık'ın boğazına yapışmıyorsa tamamen kendini tuttuğundandı.

"Şuraya bak la! La bıraksana kadını, sapık mısın lan sen?" dedi Pusat yerinden kalkarken.

"Rahatsız olduğunu düşünmüyorum," dedi Ateş.

"Lan bir de okşuyor kadını! Kudurdun mu sen? Bir yılın azgınlığı mı çıkıyor şu an? Sen nasıl Aşkın'dan başkasına yükselebilirsin? Sen var ya, beş para etmezmişsin, senin aşkın da sözdeymiş. Bu saatten sonra dünya âlem siksin beni, ben senin aşkına inanmam. İnşallah Aşkın sana yaşattıklarının, bin katını daha yaşatır sana." Pusat bir eli belinde ayakta öyle bir konuşuyordu ki kendimi tutmaktan rengim atmıştı.

"Dikkat çekiyoruz, otur yerine," dedi Ateş.

"Bıraksana kadını!" Birden başımda dikildi. "Yallah yallah!" dedi eliyle kış kış yaparak. Şaşırmış gibi ona baktım. "Gitsene kızım! Arapça da bilmiyorum ki amına koyayım! Aşkın'ı arıyorum şimdi."

"Dans etmeyi hemen kesiyorsun," dedi Ateş bir kez daha kulağıma yaklaşarak. "Tarık'ı da ayrı sikeceğim." Onun kucağından kalktığımda bana ters ters bakıyordu.

Arkamı dönüp yanlarından uzaklaştım. Ancak kıvırtmaya devam da ediyordum, Ateş bu gece epey kişiyi öldürecekti...

Gözlerim öldüreceğim adamı aradı ama adam yerinde değildi.

Dansçılar her tarafa yayıldığı için etrafta dikkat çekmiyordum. Salonun çıkışına ulaşıp uzun koridora girdim, burası biraz daha sakindi. Labirente benzeyen uzun koridorlarının arasında yürürken arkamda yürüyen bedeni hissediyordum.

Ancak birden yandaki koridordan çekildim, vücudum duvara yaslanırken büyük bir el de ağzımı örtmüştü.

"Ne halt ediyorsun sen?" dedi Ateş kulağıma doğru fısıldayarak.

Bu Ateş'se az önce beni takip eden kimdi? Bakışlarım koridorda gezindi ama az önce birini hissederken şimdi bomboştu.

"Kalçalarıma değen sert şey silah mı?" dedim eli çeneme kaydığında.

Birden elini çekip beni kendisine çevirdi, bu sefer sırtım duvara çarpmıştı ve bedeni bedenime yaslıydı. "Burada ne halt yiyorsun sen?" dedi fısıldayarak.

"İş, çalışıyorum." Omuz silktim.

"Bu kıyafetin içinde! Çıplaksın resmen. Ayrıca o dans ne öyle?" derken gözlerinden ateş çıkıyordu resmen.

"Kıskandın mı?" Muzip bir ifadeyle konuşurken elim gömleğinin yakasında geziniyordu.

"Bugün katliam mı yapayım istiyorsun? Seni böyle gören her herifin eline gözlerini mi vereyim istiyorsun?" O benim aksime fazla ciddiydi.

İç çektim, şu an ne kadar seksi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Bu düşünce beni çok..." Eli birden saçlarımın arasına daldığında sustum. Yüzlerimiz arasında çok az bir mesafe vardı. Nefesi yüzümdeki peçeye çarpıyordu.

"Buraya Hâki mi gönderdi seni? Şerefsiz ikimize de aynı işi mi verdi? Resmen taşak geçiyor ikimizle de."

"Sonuçta güçlü bir üye, benim için sorun değil. Öldüren kazansın," dedim göz kırparak.

"Belki de tek başımıza öldüremeyeceğimizi düşündüğü için böyle bir oyun oynadı, bunak."

"Bunak mı? Hâki baya karizmatik herif," dediğimde bakışları kısıldı.

"Babasından bahsediyorum," dedi ama aşırı gıcık kapmıştı. Bakışları üstümde gezinirken yine öfkeyle dolmuştu. "O Tarık puştu senin göğüslerini nereden tanıyor? Sikerim onu."

"Beni bu giysiyle gören herkesi öldürecek misin?" dedim başımı omzuma doğru eğerek. "Bu kıroluk beni çok yükseltti..."

"Sikeyim." Kısa bir an gözlerini yumdu.

"He sen o kıza para mı takacaktın?" dedim havalanan kaşımla.

"Keyiften değil, işin adabı öyle." Birden ne diyeceğini bilememişti.

"Sikerim adabını da keyfini de! Kızın memesi ağzına giriyordu!"

"Girebilir, sonuçta karım beni artık istemiyor. Sonuçta artık beni hayatından çıkardı! Ayrıca karım da gitmiş dansözlük yapıyor!"

"Nah girebilir! O elin kıza değseydi parmaklarının hepsini tek tek koparırdım. O gözlerini oymuyorsam kendim için duruyorum sadece." Beni sınıtarak dinliyordu. Elini başımın üstündeki duvara yasladı, bana biraz daha eğildi.

"Kıskançlıktan kudurmuşsun, hâlâ gelip bana masal anlatıyorsun."

"Neyse bırak beni, gidip Arap şeyhini baştan çıkaracağım daha," dedim gitmek için ama beni göğsümden ittirdi duvara.

"Bir daha o salona dönmüyorsun, yoksa kötü şeyler olacak," dedi dudaklarıma doğru.

"Ne olacak?" Kısılan sesim ve gözlerimle ona biraz daha yaklaştım.

"Sikeyim!" dedi ve eli peçeme gitti, yavaşça indirdiğinde yüzümü uzunca seyretti.

Tam konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki daha fazla dayanamayarak dudaklarıma yasladı dudaklarını. İştahlı öpüşüne aynı hevesle karşılık verirken özlemi burun direğimi sızlattı.

Bu adamı bu kadar özlemem... Çok gerçek dışıydı.

Eli çıplak belimde ve boynumda geziniyordu, onu o kadar çok arzuluyordum ki her şeyi siktir edip onunla burayı terk etmek istiyordum. Beni bir masaya yatırmasını ve sertçe içime girmesini istiyordum. Sonra da o sert göğsünde uyutmasını...

Biz iştahla öpüşürken birden Ateş benden uzaklaştı ama kendi isteğiyle uzaklaşmamıştı. Biri onu çekmişti.

Az önceki tutkulu öpüşmemizle kapanan gözlerimi açtım. Onu çeken kişi Pusat'tı.

"Sen ne şerefsiz bir herif çıktın? Sen karını nasıl aldatırsın, amına koyayım!" Pusat, Ateş'in yüzüne sert bir yumruk çaktığında kendimi tutamayıp bir kahkaha patlattım.

Pusat bir an şaşırdı, bakışları bana döndüğünde kaşları çatılmıştı. "Ya sen dünyadaki en mükemmel kuma mısın nesin? Ateş senin yanındayken benim gözüm arkada kalmaz ki. Yiyeceğim şimdi yeşil yanaklarını."

"Aşkın?" dedi ağzı bir karış açılmış şekilde.

Ateş az önce Pusat'ın yumruk attığı yanağını tutuyordu.

"Anlamıyorum, kafam çok karıştı. Ateş seni, seninle mi aldattı?"

"Seni çok feci sikeceğim," dedi Ateş yanağını tutarken.

"Feci de çaktım, acıdı mı?" Ateş'e elini uzattı ama Ateş onun havadaki elini ittirdi.

"Bir ton işimiz var, seninle uğraşıyorum ben de."

"İşin Aşkın'ı kuytu köşede öpmek mi?" dedi Pusat.

"Sana ne lan? Karım değil mi?" dedi Ateş de daha fazla dayamayarak.

Pusat ona yandan bir bakış attı. "Senin ne işin var burada? Dünyanın her yerindesin, sen aranmıyor musun kızım? Ayrıca sen böyle kıvırmayı ne ara öğrendin?"

"Asıl sizin ne işiniz var? Hadi senle Ateş'i anladım. Deniz'le Tarık ne alaka, amına koyayım!"

"Deniz artık bizimle çalışıyor dedim ben. Sözde istemiyor ama bir teklif götürdüğümde de istemem diye diye geliyor. Tarık desen götümüzden ayrılmıyor, ağlayacaktı uçağa binmek için."

Ateş elini yanağından çekti, elmacık kemiği kıpkırmızı olmuştu. "Tamam, kesin. Hâlâ halletmemiz gereken bir iş var. Aşkın'dan önce şu adamı bitirelim," dedi Ateş açık açık.

"Orası biraz zor, kocacığım."

"Öyle mi? Tek başınasın ve bu kıyafetle yanına silah alabildiğini bile sanmıyorum. Ayrıca herif iyi korunuyor, yani bu gece pek şansın yok gibi, karıcığım."

"Öyle mi?" Az önce onun belinden çıkarıp arkamda sakladığım silahı kaldırdım. Ateş şaşırmadı ama yine de bir kemerine baktı. "İyi olan kazansın o zaman," dedim gülümseyerek.

Onları orada bırakıp uzun koridorda yürümeye başladım, onların da hemen işe koyulacağını biliyordum.

Birkaç koridor geçip üst kata çıktım, henüz kimseye denk gelmemiştim. Sadece bir iki konuk görmüştüm, onlar da çok takmamıştı.

Başka bir koridora daha girmiştim ki beyaz elbiseli bir adam beni durdurdu. "Lavaboyu arıyorum," dedim İngilizce ama o anlamadı. Beni anlamaması işime gelirken yüzüne sert bir yumruk attım. Yumruğumla kafasını arkasındaki duvara vurdu.

Tam bana saldıracaktı ki silahın tersiyle ensesine sağlam bir tane daha geçirdim. Hedefe yaklaşıyor olacağım ki gittikçe korumaları çoğalmaya başlamıştı. Hızlı hızlı hepsine sıkarken altın işlemeli duvarlar kanla kaplanmıştı. Yerdekilerden bir tane silah aldım.

Aralarından hızla geçerken silah sesini duymalarıyla daha çok gelmişlerdi. O sırada kalabalık bir grupla karşılaştığımda hızla en yakınımdaki kolonun arkasına saklandım. Arada kafamı çıkarıp sıkıyordum.

Birden yoğun bir çatışma oldu, o kadar yoğundu ki kafamı çıkartmadım kısa bir süre. Görmesem de ne halt döndüğünü biliyordum.

Sesler biraz da olsa azaldığında hemen kolunun arkasından çıktım. Ateş, Pusat ve Deniz üçlüsü iyi bir çatışma başlatmıştı. Onlar bana alan yaratmışken arada kaynamak için büyük bir fırsatım vardı.

Başımı eğerek korumaların arasından geçtim, odanın kapısına ulaştığımda Ateş beni fark etmişti. Hızla öne atıldığında Pusat ona küfrediyordu.

İçeri girdiğim an dışarıdakiyle daha yoğun bir kalabalıkla karşılaşmıştım. Çift taraflı kapının bir tarafında dururken Ateş de diğer tarafına geldi. Öldüreceğimiz herif oradaydı ama iyi korunuyordu.

Etrafındaki korumaları aralıksız sıkıyorlardı, Ateş'le biz de ara ara çıkıp ateş ediyorduk. Tam kafamı içeri sokacağım sırada hemen kafamın yanından bir kurşun geçti. Ateş nefes nefese beni izlerken kaşları çatılmıştı.

"Dikkat et!"

"Sen dikkat et," dedim ona öpücük atarak. Sabır çekerek doğruldu ve o da ateş etti, nefes nefese kalmıştı.

"Keşke adam öldürmek için değil de başka şeyler için terletseydim seni," dediğimde bana yandan ters bir bakış attı.

"Çatışmanın ortasında dikkatimi dağıtma."

"Yemediğimiz halt değil; yaşadık, onun da en kraliçesini yaşadık." Bir yandan konuşuyor bir yandan da ateş ediyordum.

"Manyak karıcığım benim," dedi o da ateş ederken. İçeride az kişi kalmıştı, hepsini indirmiştik.

Kalıled tek başına kalmıştı ve bir masanın arkasına saklanıyordu.

İçeride kimseyi bırakmadığımızda aynı hızla ayağa kalktık. İkimiz de önce öldürmek için masaya ateş ederken ikimizin de kurşunları aynı anda masaya girmişti.

Ateş'le temkinli adımlarla masaya yaklaştık ve adam aynı anda görüş açımıza girdi. Vücudu delik deşik olmuştu ve ikimizin de onu vurduğu kesindi.

Peki hangimiz önce vurmuştuk?

"Sana bakan gözlerini oyamadan öldü!" dedi Ateş masaya bir tekme atarak.

"Sen benden de manyak olmaya başladın. Ayrıca senin yüzünden imzamı da bırakamayacağım! Ben tek yapmadığım işe imza bırakmam. Sıçtın içine."

"Abartma, iyi oldu zaten. Tüm dünya seni arıyor, sen yine ortalığı karıştırma derdindesin," dedi ve kol saatine baktı.

Ona hediye ettiğim kol saatine...

"Hemen çıkalım, daha çok gelecekler," dedi ve elimi tuttu.

"Ee kazanan kim olacak?" Aşırı tadım kaçmıştı.

Ateş soruma cevap vermedi, beni peşinden sürüklemeye devam etti. Büyük odadan çıktık, koridorda Pusat ve Deniz hâlâ çatışma içindeydi.

Karşı tarafın arkasında olduğumuz için Ateş'le aynı anda silahlarımızı kaldırarak ortada kalan dörtlüyü de indirdik.

"Bu da kim?" dedi Deniz şaşkınlıkla.

"Aa beni nasıl tanımazsın, Deniz," dediğimde gözleri irileşti.

"Nasıl ya?" Şaşkınca bir bana bir de Ateş'le Pusat'a bakıyordu.

"Şaşırdın, değil mi? Bir yerden sonra artık şaşırtıcı olmuyor, her haltın altından çıkmaya bayılır kendileri," dedi Pusat.

"Hızlı olun," dedi Ateş elimi daha sıkı tutarak.

Bu hissi özlemiştim.

Ateş omzunun üstünden kısa bir an bana baktığında yüzümdeki ifadeyi gördü ve bakışları yumuşadı. "Bana ne kadar âşık olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da beni öpüp, koklayıp sonra nasıl postalayacağını mı?" dediğinde ağzımı büzerek taklidini yaptım.

"Tarık nerede?"

"En son o dansöz kıza bir servet takıyordu," dedi Pusat omuz silkerek.

Alt kata indiğimizde direkt çıkacağımızı düşünmüştüm ama bizim *direkt* çıktığımız yer bahçeydi ve bahçe koruma kaynıyordu.

Ateş elimi bir an olsun bırakmazken yine yoğun bir çatışmaya girmiştik. Ve polis sirenlerini de duymaya başlamıştık.

"Bir kez daha yakalanırsam siktir edeceğim artık her şeyi," dedim bıkkın şekilde.

"Ormanlık alana geçelim," dedi Ateş.

Bir yandan kendimizi koruyup bir yandan da ateş ederken ağaçların arasına ulaşmak pek de kolay olmamıştı.

Ormandan içeri girdiğimizde peşimizden geliyorlar, hatta ateş ediyorlardı. Ateş yine de elimi hiç bırakmamıştı ve birlikte koşuyorduk.

Ormanın çıkışına ulaştığımızda koca bir miniblis önümüzde durdu. Kapısı açık miniblise hızla bindiğimizde hepsi nefes nefese kalmıştı, bense aksiyona doymamıştım.

Minibüsü Tarık sürüyordu. "Aa bu gacıyı da mı aldınız? Benim için mi aldınız?" dedi Tarık beni gördüğünde heyecanla. "Zaten Ateş biraz daha bakarsa Aşkın onu öldürür, bence en doğrusu benim yanıma gelmesi. Değil mi, *habibi*?"

"Şu herifi susturun, elimde kalacak!" dedi Ateş aşırı gergin şekilde.

Tarık arabayı sürerken ben de öne doğru eğilip yanağına uzun ve sulu bir öpücük bıraktım. "Her kılığımda bana yürüyorsun, öyle mi?"

"Oha! Aşkın..." O kadar şaşırdı ki bir an direksiyon kontrolünü sağlayamadı ve araba sağa sola yalpaladı.

Bu sırada Ateş belimden tutarak sertçe geri koltuğa oturttu beni.

"Bu gece kaymço katili olacağım ben," dedi Ateş aşırı kıskanmış şekilde.

"Polisler izimizi bulamasın," dedi Pusat da Tarık'ın yanına geçerken.

Bu sırada Deniz'in gözleri boş boş bakmaya başlamıştı, büyük ihtimalle kendisi de bir polisken birden nasıl polisten kaçar hâle geldiğini düşünüyordu. Bebeği bildiğini sanmıyordum.

"Ben anlamadım şimdi. Aşkın nereden çıktı?" dedi Tarık.

"Sus sen! Bugün bir kelime daha edersen artık konuşabileceğin bir dilin olmayacak!" Ateş, o kadar öfkelenmişti ki boynundaki damarlar belirginleşmiş ve teni kızarmıştı.

"Aman be enişte, ne abartıyorsun sen de," dedi Tarık onu biraz daha çıldırtarak.

"Harbiden, Aşkın sen ne alaka?" dedi Deniz bakışlarını yoldan ayırarak.

"Haberim yoktu geleceğinizden, siz daha yeni dönmediniz mi Türkiye'ye? Ayrıca Ateş sevgilisiyle falan magazine yakalanmıştı. Ne ayak şimdi Katar?" Ben konuşurken Ateş yan yan bana bakıyordu. "Sizin ne ayaksa benim de o ayak. Asıl sen neden takıldın bunların peşine?" diye bu sefer Tarık'a sordum.

"Aksiyona ihtiyacım vardı ve eniştem yeterince aksiyonlu bir adam." Artık ne kadar yağcılık çekse de Ateş'in kara listesindeydi.

"Bu piç senin göğüslerini nasıl tanıyor?" Ateş kısık sesle konuşurken dikiz aynasına gözlerini dikmiş Tarık'ı süzüyordu.

"Başlama yine sen de!" dedim nefesimi vererek. "Şu an daha büyük bir meselemiz var. Oyu hangimiz alacağız?"

"Cebonayan'ı zaten alamayacağın için alabileceğin bir ödül de yok," dedi Ateş aşırı gıcık şekilde.

"Sen öyle san," dedim gözlerimi kısarak.

Araba hızla gittikçe üstümdeki elbisenin pulları birbirine çarpıyor ve ses çıkarıyordu, ayrıca göğüslerimin de yarısı dışarıda olduğu için çok sallanıyordu. Ateş üstündeki siyah ceketi çıkartıp omuzlarıma bıraktı.

"Daha burada mısınız?" dediğimde Ateş kafasını iki yana salladı.

"Türkiye'ye döneceğiz birkaç saate. Sen?"

"Ben de Rusya'ya," dedim onun gibi umursamaz şekilde.

"İyi," dedi bakışlarını üstümden ayırmazken.

"Aynen, iyi."

"Önce izimizi tamamen kaybettirelim, sonra bırakalım seni otele," dedi Pusat elinde telefonuyla.

"Sizin bırakmanıza gerek yok," dememle arabadaki dört erkek de bana gıcık olmuştu.

"O kıyafetle seni bir insan daha görürse ben bu gece ülkede sağlam kimse bırakmayacağım." Ateş konuşurken içindeki o haşin kıskanç tarafı bastıramıyordu.

Onlara uydum, zaten işime gelirdi. İlk önce izimizi kaybettirip araba değiştirmiştik, ardından da beni otelimin önüne getirmişlerdi.

"Buradan direkt havalimanına mı geçiyorsunuz?" dedim onları süzerek.

"Evet," dedi Ateş sadece.

"Kendinize iyi bakın, uzun bir süre görüşemeyebiliriz," dediğimde Ateş nefesini vermişti sıkıntıyla.

"Ben de kalayım seninle," dedi Tarık.

"Bu konuyu sonra konuşuruz, şimdi dönün." Daha fazla kalırsam onlardan ayrılmamın zorlaşacağını bildiğim için hızla arabadan indim.

Birkaç adım atmıştım ki arkamdan biri daha indi, umursamadan yürüyecektim ki Ateş bileğimi tutarak beni durdurdu.

"Dikkatli ol."

"Bunun için mi indin?"

"Evet, dikkat et kendine."

"Sen de... Ayrıca benimle tamamen boşanmadan bir kez daha sevgilinle magazine düşersen çok kötü şeyler olur," dediğimde yüzünde yarım ağız bir gülüş oluşmuştu.

Eğilip yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı. "Ben de seni seviyorum, karıcığım, görüşeceğiz." Önce sıcak bedeni uzaklaştı, ardından da mis kokulu teni. Arabaya binip gitti ve ben de uzaklaşana kadar onları izledim.

Nefesimi verdim yorgunca. Benim de hemen hazırlanmam gerekiyordu çünkü elbette Rusya'ya dönmüyordum. Hemen Hâki'yle konuşup oyu lehime çevirmeliydim.

Otel odasına geçtiğimde beni yoran şeyin aksiyon değil de onlardan uzaklaşmak olduğunu çok net biliyordum. Kendime sakinleşmek için bir sigara yakıp bir şişe viski açtım.

Çelik yine bir sürü mesaj atmıştı. Hareketli bir şarkı açtım makyajı çıkarırken bana eşlik etmesi için.

Bu makyajları çıkarması yapmasından daha zordu.

Makyajdan arınıp duş almam bir saatten fazla sürmüştü ama her şeyimi de hazırlamıştım. Üstümde bornozla ve ıslak saçlarımla dinlenmek için koltuğa uzanmıştım ki telefonuma yine mesaj gelmişti. Yine Çelik atmıştı. Bu sefer açtım mesajlarını.

Kocan yine şov peşinde. Alanguva işte, ne beklersin.

Altına da bir link bırakmıştı, hemen linke tıkladım. Ateş'in Instagram hesabı açıldı. Son postu düğünümüzde çekilen fotoğraftı ama onun üstüne yeni bir fotoğraf daha gelmişti, yeni yüklemişti.

Ateş'le İtalya gezimizde çektiğimiz bir fotoğraftı, Ateş kolunu bana sarmış, çenesini başıma yaslamıştı ve ikimiz de kameraya bakarak gülümsüyorduk. Ben de ona sarılmıştım, başım göğsündeydi.

Altına o günün tarihini ve bir de kalp bırakmıştı.

Bunun anlamı: O haberlerin hepsi yalan, bir seri katil olmasına rağmen hâlâ karıma âşığım demekti.

Nefesim daralırken fotoğrafı daha yakından inceledim.

Bu hissi özlemiştim, gözlerimi kısa bir süreliğine yumduğumda yine o ana döndüm. Sanki tüm dünya peşimizde değilmiş gibi özgürce gezerken sadece birbirimizle ilgilendiğimiz bir gün.

Koltuğun kenarında duran ceketini kucağıma çektim, kokusunu derince soludum.

Keşke diyordu içimde bir taraf, keşke normal insanlar olsaydık ve tüm bu kâbusları hiç yaşamamış olsaydık.

Sol tarafımdaki sancı katlanarak artarken telefonu göğsümün üstünde bıraktım ve bir sigara daha yaktım.

Katar'da biraz dinlenip tamamen toparlandıktan sonra hiç vakit kaybetmeden İtalya'ya geçmiştim. Abdullah Hâki bir yılı aşkın zamandır İtalya'da yaşıyordu ve işlediğim cinayetten sonra beni evine davet etmişti.

Belki de Ateş'i direkt olarak gözden çıkarmıştı. Ateş bunu duysa kesin çok sinir olurdu.

İtalya'ya geçtiğimi kimse bilmiyordu ama Çelik sürekli arayıp darladığı için her an yerimi bulacakmış gibi geliyordu. Burada işlerimi hızlıca halledip Rusya'ya dönmem gerekiyordu. Sonrasında rotamda Türkiye vardı.

İtalya'ya gelmek bana Ateş'le gelişimizi hatırlatıyordu sadece, onunla dünyanın her tarafında anılarımız vardı. Her zamanki gibi bir otele yerleştikten sonra hızlıca hazırlanmıştım.

Siyah, V yakalı uzun bir elbise giyinmiştim. Elbisenin derin bir yırtmacı vardı. Dalgalı saçlarımı da bir omzumda topladım, hafif bir makyaj yaptım. Dünkü ayrılığımızdan beri Ateş'in sesi çıkmıyordu.

Kaç gündür doğru düzgün uyuyamadığım ve alkolü çok abarttığım için hâlsiz hissediyordum. Belki bu gece birkaç saat uyuyabilirdim.

Otelden çıkıp benim için hazırlanan son model arabaya bindim. Hâki özel olarak şoför göndermişti. Adam hiçbir şey söylemese de dikiz aynasından sık sık bana bakıyordu. V'yi karşısında gördüğü için şaşkın gözüküyordu.

Yarım saatlik yolculuğumuzun ardından koca bir malikânenin önünde durmuştuk. Arabadan indiğim sırada yan tarafımıza yanaşarak park eden araba dikkatimi çekti.

Kaşlarım çatıldı, oradaki kişinin kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Ateş arabadan indiğinde bakışları üzerimde gezindi, o da en az benim kadar şaşkındı. Üzerinde simsiyah bir gömlek, siyah bir kumaş pantolon vardı. Gömleğinin ilk üç düğmesi açıktı ve saati kolundaydı.

Ellerini ceplerine yerleştirdi, dudaklarındaki eğlenen ifadeyi bastırdı ve aynı anda birbirimize yürürken en sonunda malikânenin merdivenlerinin önünde durduk.

"Demek Türkiye'ye döndün?" dediğimde alt dudağını ıslattı.

"Demek Rusya'ya döndün?" dedi o da benimle aynı ifadeyle.

"Cinayeti sana bırakacak değildim," dediğimde başını hafifçe eğdi gülüşünü saklamak istermiş gibi.

"Cinayetimiz olmasın?"

"Evet, sen de yaptın bir şeyler," dedim ama ne konuştuğumdan çok ilgim onun gülüşüne takılmıştı.

Başını yine kaldırdığında, etraftaki lambalardan vuran loş ışık sarılarını parlattı ama o ışıklar olmasaydı da parlardı.

"Fotoğrafımızı paylaşmışsın?"

"Evet, yeni bir bomba daha almak istemedim," dedi bana göz kırparak.

Bu gece daha da karşı konulmaz bir havası vardı.

"Neden yaptın bunu, Ateş? Neden kendini tehlikeye atıyorsun? Neden bir katili bile bile sevdiğini insanların öğrenmesini istiyorsun?" Ben konuşurken o bana bir adım daha yaklaştı.

Çenemi hafifçe tutup yukarı doğru kaldırdı.

"Çünkü ben aptal âşığım, bir türlü uslanmıyorum. Bana ne yapsan da hak ediyorum," derken çok samimiydi.

"En son bana kızgındın. Kızgın olmakta da haklıydın."

"Hâlâ kızgınım, Aşkın. Senin bana kızgın olduğun kadar ben de sana..." Nefesini verdi. "Beni senin acınla sınadığın için, bir yıl yirmi yedi gün yokluğunu yaşattığın için, döndüğünde yanında birkaç yavşak tuttuğun için."

"Peki, o zaman neden öyle bir paylaşım yaptın?" dedim yine zorlayarak.

"Neden öğrenmek istiyorsun? Yanımda kalmaya neden bulmak için mi yoksa beni biraz daha incitmek için mi?"

Aramızda hiç mesafe yoktu, birbirimize kendimizi fazlasıyla kaptırmışken bir ses bu anı bozdu. "Ah son yıllardaki favori çiftim, hoş geldiniz." İkimizin de bakışları merdivenlere yöneldi.

Koca malikânenin kapısında yaşlı bir adam duruyordu. Bu adam Abdullah Hâki'ydi.

Ateş'le adama doğru döndük, merdivenlerden çıkarken Ateş elini belime yerleştirdi ve ben de uzaklaşmadım.

Adamın karşısına dikildiğimizde ikimizi uzun uzun süzdü. "Yakından daha iyi görünüyorsunuz."

"Siz üst üyelerin hepsi bu kadar romantik midir?" dediğimde kahkaha attı.

Altmışlı yaşlarında, tontiş bir adamdı, Şirin Baba'ya benziyordu. Bembeyaz sakalları ve az kalan beyaz saçlarıyla bir mafya üyesinden çok tatlı bir dede gibiydi.

"Hayır, güzelim, diğerleri daha çok kaotiktir. Teklifime icabet etmeniz beni mutlu etti, buyurun içeri geçelim," diyerek geçmemiz için bekledi.

Adam önde biz arkasından yürürken Ateş'e doğru fısıldadım.

"Bu adam çok tatlı, kesin altından bir şey çıkacak. Bizi hapsederek besleyip etlerimizi yemesin?" Ateş güldü sözlerimle.

"Hayal gücüne hayranım, karıcığım."

"Bana öyle *karıcığım* dersen sana kötü şeyler yapamam."

"Bence yaparsın, hem de çok kötü şeyler." İmalı bir bakış atıp bir kez daha göz kırptı.

Koca bir yemek masası hazırlanmıştı. Gerçi masada henüz hiç yemek yoktu, sadece uzaktan bile parlayan pahalı gümüş takımlar ve porselen tabaklar vardı. "Bak demedim mi ben sana?" dedim kolumla Ateş'i dürtüp masayı gösterirken.

"Acıkmıştım, iyi oldu," dedi ama acıkmıştım derken öyle bir bakışı vardı ki gözleriyle beni soyup masaya yatırmıştı bile.

İç çektim.

Masaya yerleştiğimizde Hâki uzunca bir süre bizi izledi.

"Eğer yaptığını başkası yapsaydı böyle sakin kalmazdım," dedi Ateş ikimizi de aynı yere göndermesinden bahsederek.

"Nerede durmam gerektiğini bilirim, sana nazımın geçeceğini düşündüm. Sen de takdir edersin ki zor bir cinayetti."

Aslında aşırı basitti, bunu basitleştiren de Ateş'le birlikte olmamızdı.

"Ben birisiyle çalışmayı sevmem," dedim kesin şekilde.

"Eğer Cebonayan lideri olmak istiyorsan grup çalışmalarına açık olmalısın, Cebonayan insanı fazlasıyla zorlayabiliyor."

"Evet, hepsinde bir grup merakı var zaten." Sözlerimle Ateş öksürür gibi elini gömleğinin yakasına götürdü.

"Birlikte çok hızlı ve iş bitirici çalıştınız. İkiniz de çok zeki ve güçlüsünüz. Peki beraber bu kadar iyiyken neden çatışmayı seçiyorsunuz?" Konuşmasını bitince arkasına yaslanıp merakla bizi izlemeye başladı.

"Çünkü karım bana savaş açtı çünkü koltuğumu almaya çalışıyor."

"Karı koca arasında böyle şeyler olur," dedi Hâki elini havada geçiştircesine sallarken. "Benim karım beni üç kez vurdu, bir kez bıçakladı, üç kez zehirledi. Rahmetliyi hâlâ çok severim." Söylediklerleriyle kendimi tutamayıp güldüm.

"Bak görüyor musun? Sen de otur ağla karım karşıma geçti diye."

"Yapmadığın şey sanki," dedi o da aynı ifadeyle. Evet, onu bıçaklamıştım.

"Acaba karınız sizi sevmiyor muydu?" dedim merakla.

"Ah, hayır, biz birimize çok âşıktık. Sadece bu mafyatik hayat bazen zor olabiliyordu. Onu hep anladım."

"Bak bir kez böyle olamadın," dedim Ateş'e.

"Yanımda dursaydın olurdum!"

"Birbirinizi hâlâ sevdiğiniz belli ama bazı kararlar vermeniz gerekli. Bu kararların sonucu ağır olabilir. O yüzden öyle bir karar verin ki hayatınızın geri kalanında keşke demeyin," dedi ve bu sırada içeri çalışanlar girdi.

Ellerinde tepsilerle masaya geliyorlardı, tepsilerin üstü kapalıydı.

Tepsilerin birer tanesi önümüze bırakıldı, her bir tepsi için bir çalışan girmişti. Üstelik masanın ortasındakiler daha büyüktü.

Tepsileri açmaya başladıklarında içlerinden yemek değil, silahlar çıktı. Hepsinde büyüklü küçüklü tabanca, tüfek ve daha bir sürü şey vardı.

Hâki yerinden kalktı. "Oyumu kime vereceğim merak ediyorsunuz, adaletli olmak istiyorum. Bu gecenin sonunda sağ olan kişiye vereceğim ve büyük ihtimalle benim oy verdiğim kişi de kazanacak. Madem o koltuk bu kadar önemli ve değerli, bunu kanıtlayın. He birbirinizi öldüremezseniz de ikinizin birlikte çalışmasını destekleyeceğim."

"Ne saçmalıyorsun?" dedi Ateş gergince.

"Madem savaşıyorsunuz, bu işi doğru yapın. Ayrıca bu malikâne size düğün hediyemdir. Düğününüzü gizli kapaklı yaptığınız için katılamamıştım. Ve Ateş duyduğuma göre karın Türkiye'ye dönemeyecek diye geleceğiniz için karına her ülkede bir ev yaptırıyormuşsun. İtalya'daki eviniz de benden olsun," dedi ve salondan çıkmak için arkasını döndü.

Tam kapıya ulaştığı an omzunun üstünden bize baktı. "Evde kimse kalmayacak, korumalar ve hizmetliler de dâhil," dedi ve kıs kıs gülerek çıktı evden.

"Bu neydi?" dedim hızla Ateş'e dönerek. "Bu adam neyin kafasını yaşıyor?"

"İnan bilmiyorum," dedi önündeki silahlara bakarken.

"Sen benim için dünyadaki tüm ülkelerde ev mi alıyorsun?" Elimi çeneme yaslayarak sordum.

"Yok öyle bir şey," dedi ama kafasını kaldırıp yüzüme bakmadı.

"Yalancı," dedim gülerek.

Gülmemle kafasını kaldırdı ve gülüşümü seyretti. Sanki benim gülüşüm yüzyılda bir gerçekleşen bir tutulmaydı da o da o tutulmayı kaçırmak istemi. yormuş gibi davranıyordu her seferinde.

"Bunun bir önemi yok," dedi omuz silkerek. "Biz ayrıldık sonuçta, hatta ben sevgili falan yaptım."

"Aynen, Ateş."

"Bu arada sen öyle güzel oryantal oynamayı nereden öğrendin?" dedi birden konudan tamamen uzaklaşarak.

"Video izledim, çok eğitici videolar var. Yakında insanlar video izleyerek..."

"Video izleyerek mi kalçalarını öyle sallamayı öğrendin?" dedi beni bölerek.

"Çok etkilenmiş gözüküyorsun."

"Karım bir adam dolusu salonda neredeyse çıplak oryantal oynadı, emin ol etkilenmekten çok farklı şeyler hissettim. Gerçi artık karım olman da senin için bir şey ifade etmiyordu. Hatta Ateşpare'm de değildin, ne demiştin kendine? Hazerpare mi ne..."

"Madem savaşacağız, Hâki'nin dediği gibi bunu düzgün yapmalıyız," dedim yerimden yavaşça kalkarak.

Elim önümdeki tabancaya giderken Ateş beni izliyordu.

"Koltuk için kocanı mı vuracaksın?"

"Hayır, çatışacağız."

"Biz nefes aldığımız her an çatışıyoruz zaten," dedi o da yerinden kalkarken.

"Senden çok sıkıldım! Bir sürü planım varken sürekli karşıma çıkıyor ve işlerime burnunu sokuyorsun." Konuşurken silahın emniyetini indirdim.

"Ne tesadüf, ben de senden çok sıkıldım! Düşmüşsün bir intikam derdine, ne istediğini de bilmiyorsun. Bir beni öpüp imalar yapıyorsun, bir de beni hayatında istemediğini söylüyorsun." Cık cıkladı. "Bir seri katilin bu kadar tutarsız olması normal değil." Konuşurken bir yandan da gömleğinin kollarını yukarı doğru sıyırıyordu.

O da masanın üstünden bir tüfek aldı.

Bu sırada ona ateş etmiştim ki hızla sola doğru kaçtı. Tüfeği bana doğrulttuğunda oradan biraz uzaklaşıp en yakınımdaki duvarın arkasına geçtim.

Tüfekle bana ateş etti!

"İstediğin bu mu?" diye bağırdı.

"Evet!" dedim ben de duvarın arkasından çıkıp ona doğru ateş ederek. "O küçük oldu ama... Direkt bomba getirelim sana," diye bağırdığımda gülüyordu.

"Bunu sen istedin, karıcığım."

"Öyle *karıcığım* dersen kötü şeyler olacak, bebeğim," dedim ve yine ateş ettim.

"Asıl sen kocanın koltuğundan gözünü çekmezsen kötü şeyler olacak," dedi ve bir kez daha sıktı.

Ben de kafamı çıkartıp ona ateş edecektim ama yoktu. Bir an onu gözden kaybetmiştim, bakışlarım etrafta gezindi.

Birden kaybolmuştu!

Duvarın arkasından ayrılarak salonun içinde yürürken nerelerde olduğunu tahmin edebiliyordum. Hemen kapının yanına silahımı doğrulttum ama orada değildi. Bu sırada Ateş koltuğun arkasından çıkıp elindeki tüfekle bir kez daha ateş etti.

"Benim tırnağım kırılsa sen kahrolursun, havan kime, amına koyayım!" derken koltuğa doğru ateş ediyordum.

"Aynısı senin için de geçerli," dedi ama birbirimize olan öfkemizi bir şekilde atmamız gerekiyordu.

Ben onu kurşun yağmuruna tuttum bir süre, mermilerim bittiğinde silahımı yere attım. Yeni bir silah almak için masaya yönelecektim ki ne ara koltuğun arkasından çıktığını görmediğim Ateş tüfeği çenemin altına dayadı.

Ben de hızlı bir şekilde kasıklarına dizimi geçirip tüfeği elinden çekip yere attım. Bu da yeterli gelmedi ve yüzüne bir yumruk salladım ama eğilerek kurtuldu. Beni karnımdan tutup ittiğinde dengemi bulamadım ve yere kapaklandım, o da üstüme düşerken gözlerim silah arıyordu.

Düştüğümüzde bir an durduk. Ateş üstümdeydi, ikimiz de nefes nefeseydik ve yorulmuştuk. Kollarımı başımın üstünde tek eliyle sabitlediğinde altından çıkmak için çırpındım.

Yumuşak bir halının üstündeydik, yanımızdaki cam sehpa az önce kurşunlarla parçalanmıştı ve biraz ilerimizde harla bir şömine yanıyordu.

"Sinirlerimizi attık gibi?" dedi nefes nefese, bakışları dudaklarımdaydı. Bedeni bedenime yaslıydı, bu hissi deli gibi özlemiştim. Kalçamı hafifçe hareket ettirdim onu biraz daha hissedebilmek için.

Bu hareketimle gözleri kısıldı, alt dudağımı ısırarak bedenimi hareket ettirdiğimde zayıflamıştı. Ben de hemen bu zayıflıktan faydalanarak bilekleri-

mi elinden kurtardım. Onu yan tarafa itip üstüne çıktım, bu sefer ben onu tutuyordum.

Ancak artık onu öpmek dışında yapmayı istediğim hiçbir şey yoktu. Dudaklarımı dudaklarına yasladığım an elini saçlarımın arasına geçirdi ve beni biraz daha kendisine çekti.

Onu çok özlemiştim, bu hissi çok özlemiştim.

İştahla öpüşürken vücutlarımızdaki tutku gittikçe daha da büyüyordu. Dudaklarından hiç ayrılmadan gömleğini iki yana çekiştirdiğimde birkaç düğmesi koptu.

Alt dudağımı ısırarak kendisine doğru çekti ve tek bir hamleyle yırtmacımı tamamen açtı.

Onu öpmeye devam ederken elim kemerine gitti bu sefer de... Önce kemerini açtım, ardından da düğmesini. Birbirimize o kadar hasrettik ki ne bir kelime konuşuyor ne de uzaklaşıyorduk.

İşaret parmağını tangamın ipine geçirdi ve kenara doğru çekti. Sertliğini hissediyordum ve bu beni daha da mahvediyordu.

Ateş dudaklarımdan ayrıldı ve beni izledi bir süre, bu anın gerçekliğini sorgularcasına bakıyordu. "Kocanı özledin mi?" dediğinde başımı aşağı yukarı hızla salladım.

"Seni istiyorum," dedim ama sesimi ben bile zor duymuştum.

"Ben de seni çok özledim, Ateşpare'm." O konuşurken ben pantolonuyla *boxer*'ını aşağı doğru indiriyordum.

"İçime gir yoksa öleceğim," dedim nefes nefese.

Eli yukarı doğru çıktı, V yaka üstümü iki eliyle iki yana hızla çekiştirerek açtı. Sütyen giymediğim için göğüslerim direkt açığa çıktı ve bu onun gözlerini kapatıp inlemesine neden oldu.

Beni tek bir hareketle yine altına aldı. Dudakları göğüslerime indi, göğüs ucumu emip dişleri arasına aldığında vücudum biraz daha kıvrandı onun için. Belim bir yay gibi gerilirken elimi saçlarının arasından geçirip göğüslerime bastırdım. Ağzı sol göğsümdeyken eliyle de sağ göğsümü okşuyordu. Diğer eli de hâlâ kadınlığımdaydı ve beni okşuyordu.

Elim sertliğine gitti, onu okşadığımda göğüs ucuma dişlerini geçirdi ve hafifçe kendisine çekti. Bana alttan alttan o sarı gözleriyle bakarken aklımı kaçıracaktım.

Sertliğini kadınlığıma yasladığımda göğüslerimi bıraktı. Şekilli dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve onu kendime sürtmeme izin verdi.

Az önce kadınlığımda olan eli şimdi kalçamdaydı ve sertçe okşuyordu.

Onu içime aldığımda dudaklarımdan ayrıldı, kafası arkaya doğru düşerken vücudundaki tüm damarlar belirginleşmişti.

"Beni mahvetmeye yemin ettin, değil mi?" dedi nefes nefese.

Konuşamadım, belki de ilk defa sevişirken bu kadar dilim tutuldu. Bunu fark ettiğinde güldü, içimdeyken gözlerini kısarak gülmesi beni inletti.

"Karıcığım, sevişirken seni sessiz görmek şaşırtıcı."

"Sikeyim, Ateş!" dedim ve tırnaklarımı kalçasına geçirerek onu biraz daha kendime çektim.

"Evet, ben de seni özledim," derken hareketleri hızlanmıştı.

Teninin her bir santimini öpmek isteyecek kadar özlemiştim onu ama beni korkutan tenini öpmek istemem değildi, ruhunu da aynı incelikle öpmek isteyişimdi.

Gözlerim kapandı, sadece onu hissetmek istiyordum. Ateş alnını alnıma yaslarken yaşadığım duygular o kadar çoktu ki bir buhrana girmiştim saniyeler içinde.

Yanağımdan aşağı sıcak bir yaş kaydı, bu yaş ondan mı yoksa benden mi geldi bilmiyordum. Sadece ikimizin de aynı şeyleri hissettiğini biliyordum.

"Çok özlemişim," dedi dudaklarıma doğru.

"Benimle sevişmeyi mi?" dedim kupkuru olmuş boğazımla.

"Seninle her şeyi," dedi dudaklarımı bir kez daha tutkuyla öpmeden hemen önce. Hareketleri hızlandığında daha fazla dayanamadım.

Onu üstümden ittim, yana düştüğünde alt dudağını yalayarak beni seyrediyordu. Kasıklarının üstüne oturup onu tekrar içime adım. Yaşadığım doygunluk hissiyle başım geriye doğru düştü. Ateş doğrulup açığa çıkan boynuma öpücükler bıraktı.

Kucağında hızla aşağı yukarı bedenimi hareket ettirirken o da geri yere uzandı. Eli kalçamı sararken o da benim iniş çıkışlarımı hızlandırıyordu.

"Beni öldürmek mi niyetin?" Nefes nefese bir hâlde ona yukarıdan bakıyordum.

"Seni yaşatmak," dedi ve beni tamamen kaldırdı. Kendisiyle birlikte ayağa kaldırdığında bacaklarım ona dolanmıştı.

Birkaç adım yürüdü, çok dayanamayarak en yakın duvara yasladı sırtımı. İçimde hızla gidip gelirken terlemeye başlamıştı.

"Karını özlemiş misin?" dedim tutkudan kısılmış sesimle.

"Özlemek bu hissettiklerim yanında çok basit bir kelime."

"Sevişirken nasıl bu kadar romantik cümleler kuruyorsun?" Nefes nefese kalmış, gözlerim kararmıştı.

"Çünkü ruhunla da sevişiyorum." Çenemi öptü. "Ama şimdi karıcığım, sana adını unutturacağım," dedi ve bu sefer beni duvardan ayırdı.

Silahların olduğu yemek masasına geldiğimizde bir eliyle masadakileri iterek yer açtı ve beni masanın üstüne bıraktı.

Bedenimi masanın üstüne yatırdı, bir bacağımı omzuna yasladığımda bacağımın içine bir öpücük bıraktı.

Bu hissi özlemiştim, sadece onunla sevişmeyi değil, onunla tek bir beden olmayı.

İçimde sert ve hızlıca hareket ederken diğer bacağımı da boştaki omzuna koydum. Daha da hızlandığında masa altımda hızla kayıyordu ve bence kırılmasına çok kalmamıştı.

Ateş sürekli eğilip bedenime ve dudaklarıma öpücükler bırakıyordu. "Sessizsin?" dedi nefes nefese.

"Keyfini çıkarıyorum, kocacığım," dediğimde gülmüştü. Üstümdeki elbiseyi tamamen çıkardığında ben de onun pantolonunu ve gömleğini çıkarttım.

Tam beni ters çevirip göğüslerimi masaya yaslamıştı ki birkaç kez içimde hareket etmesiyle masanın ayağı sallanmaya başladı.

"Kırılacak," dediğimde güldü. Beni tekrar kendisine çevirip kucağına aldı.

Az önceki şöminenin karşısındaki koltuğa otururken ben de kucağında hareket ediyordum. Dudakları dudaklarımı sömürüyor, eli her an tenimi okşuyordu.

Buna saatlerce devam ettik, bedenlerimizde takat kalmayana kadar sevişitik. En son doyuma ulaştığımızda terli bedenlerimizle birbirimize sarılmıştık.

Ateş geniş koltukta yatarken beni de kucağına çekmişti. Nereden bulduğunu görmediğim bir battaniyeyi de üstümüze örtmüştü.

Sikeyim, bu hissi çok özlemiştim.

Ateş hafifçe çenemi okşayıp başımı kendisine doğru kaldırdı. "Neden hüzünlü gözlerin?" dedi sıcacık sesiyle.

O tutana kadar çenemin titrediğinin farkında değildim.

"Yoruldum," dedim kendimi tutmaya çalışarak.

Eğilip burnumun ucuna yumuşak bir öpücük bıraktı. "Sen sevişirken yorulmazdın, hayret."

"Sevişmekten yorulmadım ki," dedim omuz silkerek. "Bozuluyorum herhâlde."

"Bak ya, espriye bak." Bu sefer yanağıma uzun, sert bir öpücük bıraktı.

"Hiç özlememişim seni de zaten," dedim burnumu çekerek.

"Öyle mi?"

"Hmm öyle, beni böyle öpmeni, derman kalmayana kadar sevişmeni falan hiç özlememişim ki." Sözlerimle gülümsemesi genişledi.

"Benim güzel Ateşpare'm," dedi saçlarımı hafif hafif okşarken.

"Bana öyle güzel Ateşpare'm deme," diye burnumu çektim.

"Ateşpare'm..." Kulağıma doğru fısıldadı. "İstediğin kadar sönmeye yüz tut, ben nefes aldığım sürece hayata tutunduğun o ateşi harlayacağım, sıcaklığında tenini ısıtacağım. Belki o güzel alacalı gözlerine yaşam sevinci veremeyeceğim ama yaşam ateşini hiç eksik etmeyeceğim." Gözümden akan bir damla yaş onun göğsüne düşerken birden saçımı okşayan eli durdu.

"Daha çok tükendiğin için mi akıyor bu yaşlar?" dedi o da koca eliyle yanağımı silerken.

"Hayır, bu sefer tükenen ruhumun senin bedeninde bulduğu hayat yüzünden akıyor. Keşke seni bu kadar sevmeseydim, hem ben ne ara sana bu kadar âşık oldum, amına koyayım! Büyü mü yaptın bana?" dediğimde gülümsüyordu.

Gamzesi belirginleşirken gülümsemesinin güzelliği sarı harelerine vuruyordu.

"Hani nefret ediyordun benden?" dedi kısık sesiyle.

"O da var zaten. Bir insanın ömrü hayatında hissedebileceği tüm duyguları sende hissediyorum. Sözde mutanttım, benim duygusuz bir robot olmam gerekmiyor muydu? Böyle mutant mı olur, amına koyayım!"

"Küfür yok." İşaret parmağıyla ağzıma hafifçe vurdu.

Dudaklarım üzerindeki parmağını öptüğümde iç çekti. O yumuşamadan bu sefer parmağını ısırdım, gülerek parmağını kurtarmaya çalıştı ama izin vermedim.

En sonunda bıraktığımda derin bir iç çekti.

"Ee biz neyiz şimdi? Kafam çok karışık. Hem düşman hem karı koca mıyız?"

"Öyle gözüküyor," dedi kısık sesle. "Hem birbirini seven iki insan düşman olur mu hiç?"

"İşte o zaman kıyamet olur," dedim buruk şekilde.

"Sonu kıyamet de olsa, seni sevmeyi bırakmayacağım," dediğinde çıplak göğsüne bir öpücük bıraktım. "Ne kadar itiraf edemesen de biliyorum ki sen de bırakamayacaksın. Bence birbirimize daha fazla acı çektirmemize hiç gerek yok."

"Ne yapacağız peki?" Konuşurken sesim o kadar kısık ve çaresiz çıktı ki ben bile şaşırdım.

"Bilmiyorum, plan yapmayalım. Sadece yaşayalım, birlikte. Çünkü benim senden ayrı bir ömür geçirmeye ne gücüm var ne takatim. Beni affetmezsin biliyorum, yaptıklarım affedilecek şeyler de değil. Ama affetmesen de kalamaz mısın? Gün içinde istersen yine düşman oluruz, istersen koltuğumu almaya falan da çalışmaya devam edebilirsin. Ama günün sonunda kollarımda olamaz mısın?"

"Bu çok hastalıklı olur."

"Bizim neyimiz sağlıklı ki Ateşpare'm?"

"Hazerpare."

"Hay senin hazerparene..." O konuştukça gittikçe uyuşuyordum onun bedeninde.

Uzun zamandır ihtiyacım olan huzur onun kollarıydı, gözlerimi yumduğumda çoktan mayışmaya başlamıştım.

"Zaten sen benim kollarımda böyle bir kedi gibi mayışırken, bana böyle sokulurken sevdiğini söylemesen de olur," dedi kulağıma doğru.

Birkaç öpücük bıraktı. Ben de kendimi ona bıraktım, belki de bir yıl sonra hayatımdaki en huzurlu uykuya kollarımı açtım.

Çünkü Ateşpare, Ateş'in kollarındaydı, Ateş Ateşpare'nin her bir parçasını sevecekti. Sönmesine izin vermeyecekti.

⧖

Vücudumu esneterek uyandım, teninde uyuduğum ten uyanırken yanımda değildi. Bu boşluğu hissederek gözlerimi açtığımda direkt gözlerim büyümüştü. Bakışlarım etrafta gezindi. Ateş etrafta görünmüyordu ve bu benim en nefret ettiğim şeydi.

Söylenerek üstümdeki battaniyeyle doğruldum.

"O kadar aşk itirafı yapacağına önce yanımda uyanmayı öğren, amına koyayım," dedim gergince.

Gitmiş olamazdı, ya çok acil bir işi çıkmıştı ya da içerideydi. Battaniyeyi üzerimden atıp çıplak kaldım, biraz ilerde yerde duran Ateş'in gömleğini üzerime geçirdim.

Pantolonu etrafta gözükmüyordu, evin içinde kısa bir tur attım ama yoktu. Söylene söylene salona dönmüştüm ki bir ses duydum.

Telefon çalıyordu ama bu ses benim telefonuma ait değildi. Koyu renkli berjerin üstündeydi telefon ama bu Ateş'in de değildi. Bilinmeyen bir numara arıyordu.

Telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Günaydın Aşkın, sonunda uyanabildin," dedi kalınlaştırılmış mekanik bir ses.

"Kimsin sen?"

"Ben eski bir dostum."

"Kimsin? Ateş nerede?"

"Ateş mışıl mışıl uyuyor ama uyanması çok sürmez," dedi aynı ses. "Umarım sen onu bulana kadar hayatta kalmayı başarabilir."

"Amacın ne?" Konuşurken sakinliğimi korumaya çalışıyordum.

"Yerinde olsam vakit kaybetmezdim, kocan zor bir durumda," dedi ve telefon aniden kapandı.

Hissettiğim korkuyla telefon parmaklarımın arasından yeri boyladı.

Gözlerim kısılırken omuzlarımı dikleştirdim. Kimse benim kocama zarar veremezdi.

Eğer böyle bir niyetleri varsa V'yle yakından tanışacaklardı. Artık sevdiği kimseyi kaybetmeye tahammülü olmayan V, artık daha acımasızdı ama onlar bu acımasızlığı hak ediyorlardı.

Merhamet dileyeceklerdi ama V'nin merhameti bile onların cinayeti olacaktı.

4

GÜNÂHKARLARIN SON GÜNAHLARI

Ben V'ydim; bazılarının rüyası, bazılarının kâbusu olan V. Duyduklarında ya hayranlıkla ya da nefretle kalplerinin çarptığı o gerçek dışı varlıktım.

Evet, ben gerçek dışıydım. Ben gerçek olabilecek her şeyin dışında, mucizelerin ötesindeydim. Bu benim yeteneğim değildi, bu benim yaşam stilimdi.

Doğduğum gün bana tüm bu nefret ve sevgi aşılanmış, ikisiyle de savaşmam gerektiği öğretilmişti. Bu öğreti, benim damarlarımda gezinen kanda, tüm genlerime işlenmişti.

Sevmek yasaktı, düşmek yasaktı, zayıflık yasaktı, yaşamak yasaktı ama kibir mübahtı, hırs mübahtı, öldürme arzusu baş tacıydı. Çünkü bir insanı değil, bir canavarı yaşatmak istemişlerdi.

İstedikleri de olmuştu.

Benden insanlığım alınmıştı, insan olabilmem için sadece bir şey kalmıştı ve şimdi onu da almaya çalışıyorlardı. Sadece çalışacaklardı.

Çünkü ben, benim bu hâlde olmama neden olan adamın çocuğuna âşıktım. Çünkü V'nin başına bu dünyada gelebilecek en korkunç şey gelmişti, aşk gelmişti.

Aşk canavarı öldürmemişti, güçlendirmişti. Çünkü bir canavarın âşık olması demek kıyametin kopması demekti. Bugün kıyamet kopmadı, bugün kıyamet yok oldu.

Ateş'in babası bir canavar yaratmıştı, Ateş de bu canavarı uyandırmıştı.

Peki şimdi bu canavara kim karşı koyacaktı?

Bir silahı hangi silah yok edebilirdi?

Tüm gece seviştiğimiz salonda gözlerim gezindi, boğuşma izi ya da bir ipucu arıyordum ama hiçbir şey yoktu.

Pusat'ı hemen buraya çağırmıştım, elbette yalnız gelmemiş ve peşine Tarık'la Deniz'i de takmıştı.

İçimde kopan fırtınaları bastırmaya çalışarak onları süzdüm. Üçü peş peşe eve girerken memnuniyetsiz görünüyorlardı, henüz olanlardan haberleri yoktu.

"Kargalar bokunu yemeden niye kaldırdın bizi?" dedi Tarık esneye esneye.

"Seni kaldırmadım ben," dedim ters şekilde.

"Tamam, bebeğim, kızma hemen." Yanıma gelip yanaklarıma sulu öpücükler bıraktı. "Bir şey mi oldu?" dedi benim tüm maskelerime rağmen hislerimi görürken.

"Bu ev ne ayak?" Deniz etrafı inceliyordu. Her tarafta kurşun izleri vardı. "Çatışmaya mı girdiniz? İyi misiniz?" dedi endişeyle.

Pusat'ın bakışları masanın kırık bacağına kaydığında elini beline koyarak bana baktı. "Çatışmaya girmemişler, birbirlerine girmişler," dedi aşırı kıskanç şekilde.

Deniz hiçbir şey anlamamıştı. Tarık da koltuklara geçerken evi inceliyordu. Tam dün bizim saatler boyunca seviştiğimiz koltuğa oturacaktı ki onu durdurdum.

"Oraya oturma."

"Neden?" dedi havalanan kaşlarıyla.

"Çünkü oturma!" dediğimde bana burun kıvırarak koyu renkli berjere geçti.

Üstümde Ateş'in düğmeleri kopmuş gömleği vardı, çıplak bacaklarımın üstüne de battaniye örtmüştüm.

"Sen bana kıyafet getirdin mi?" dediğimde Pusat başını olumluca salladı.

"Ne yaptınız, kıyafetleri de mi yırttınız, yediniz mi? Ne yaptınız, amına koyayım? Bu nasıl bir fantezi dünyası?"

"Aa bunlar birbirlerini vurarak fantezi mi yapmışlar? Tabii bir yıl ayrı kalınca nasıl birbirlerine hâlleneceklerini şaşırmışlar," dedi Tarık da büyük bir aydınlanma yaşayarak.

"Hiç şaşırmadım, Ateş bir yılın birikimiyle şu tüfeği kendine bile sokardı," dedi Pusat yerdeki tüfeği ayağıyla iterken. "Iyy iğrenç, evin her tarafı cenabet kokuyor."

"Kıskançlıktan geberdin, amına koyayım!" dediğimde o da Tarık kadar astı suratını. "Şu an kocamla yatak hayatımdan daha büyük bir sorunumuz var!" Pusat da Deniz de merakla bana bakıyordu. Tarık etrafı inceliyordu kısık gözleriyle, büyük ihtimalle sevişerek etrafı nasıl bu kadar dağıttığımızı anlamaya çalışıyordu.

"Koltuğunu almaya çalıştığın kocan," diye düzeltme yaptı Deniz.

Sabırla verdim nefesimi: "Ateş kaçırıldı."

Üçü de şaşkınca bana bakarlarken Tarık çığlık attı. Eli koltuğun kenarındaydı. "Elime yapışkan bir şey geldi! Iyy, kusacağım!" Elini çekmeye çalışıyordu.

"Ne demek Ateş kaçırıldı?" dedi Deniz.

"Kocam kaçırıldı işte."

"Ne demek kocam kaçırıldı?" dedi Pusat da aynı şaşkınlıkla. Konuşurken kullandığı aitlik eki elbette gözümden kaçmamıştı ama şu an Pusat'ın kocama duyduğu aşktan daha büyük sorunlarımız vardı.

"Elimde pis bir şey var! Ne var elimde?" diye bağırıyordu Tarık.

Eline şömineyi söndüren, şöminenin hemen kenarındaki koltuğa yaslı duran su bulaşmıştı sadece.

"Sana kırmızı alarm dediğimde ne anladın?" dedim Pusat'ın şokunu izlerken.

"Ne bileyim, yine sevişirken bir yerleri kırdınız ettiniz, kırılan şeyler bir yerlerinize girdi sandım!" Resmen hayatının en büyük şokunu yaşıyordu, gerçi Pusat benim sayemde her gün hayatına yeni bir şok katıyordu.

"Kıyafetleri ver! Daha kocamı kurtaracağım," dediğimde Pusat zorlukla yanıma yürüdü. Ağladı ağlayacak gibi duruyordu.

"Alsanıza şunu elimden!" diye bağırıyordu Tarık.

"Sus lan! Benim burada Ateş'im kayıp," dedi Pusat ağlamaklı bir sesle.

"Elinde hiçbir şey yok, Tarık." Deniz'in sözleriyle Tarık yumduğu gözlerini yavaşça açtı. Elinde bir şey görmeyince nefesini rahatlayarak verdi.

Elini göğsüne koyarken hâlâ konuşuyordu. "Çok korktum, pis pis şeyler elledim diye çok korktum." Bir de konuşurken dramatik şekilde kafasını sağa sola sallıyordu.

"Ne demek benim Ateş'im kayboldu, amına koyayım!" Pusat hâlâ şoktaydı.

"Yeter be sen de! Benim kocam nereden senin Ateş'in oluyor? Bana bak, kaldırma beni ayağa." Aşırı üzgün bir şekilde yanıma gelerek elindeki poşeti fırlatırcasına bıraktı.

"Çıkın dışarı! Etrafı arayın. Pusat hemen ekibi topla, Ateş'in tüm iyi çalışanlarını istiyorum. Etraftaki tüm kamera kayıtlarını çıkar bana. Ateş'i kaçırmışlar ama etrafta hiç dövüş izi yok, büyük ihtimalle bayıltarak götürdüler. Ateş uyanmış, pantolonunu giyinmiş ve bayıltma işi sonrasında olmuş. Belki içeriye gaz vermiş olabilirler, Ateş'i kaçırırlarken ruhum bile duymamış! Bunlar kimse tek amaçları Ateş'e zarar vermek değil, benden öç alıyorlar. Şimdi hemen harekete geçiyorsunuz!"

Hızlı hızlı hiddetli konuşmamla Pusat kafasını salladı. Deniz telefonunu çıkarmıştı bile. Artık polis olmadığında göre diğer mafya arkadaşlarını arıyor olabilirdi.

"Tamam, ben gideyim o zaman," dedi Pusat. Bakışları boştu, aptallaşmıştı. O ve Deniz hızla dışarı çıkarlarken Tarık hâlâ orada oturmuş etrafı inceliyordu.

"Tarık çık!"

"He?"

"Çık," dediğimde ofladı, yerinden kalkarken hâlâ etrafı inceliyordu. "Ne bakıyorsun öyle dikkatle?"

Alt dudağını sarkıttı. "Enişte nasıl masa kırıp evde böyle bir hasar bıraktı diye düşünüyorum. Bunun kardeşi de böyleydi."

"Tarık, siktir git!" Bağırmamla tatlı tatlı sırıtarak daha fazla küfür yememek için dışarı çıktı.

Üstümdeki battaniyeyi tam atacaktım ki Tarık tekrar kafasını dış kapıdan içeri soktu. "Masa tam olarak nasıl kırıldı?"

"Şimdi s..." Küfrümü duymadan kaçtı.

Pusat'ın getirdiği poşeti açarak içinden çıkan tayt hızla üstüme geçirdim. Üstüne de siyah boğazlı kısa kollu bir tişört getirmişti. Onları hızla giyerek kenarda bulduğum ip parçasıyla saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım.

Banyoya uğrayıp kendime gelebilmek için yüzümü soğuk suyla yıkadım.

Ateş ona zarar vermek isteyen insanların elindeydi. İşkence görüyor olabilirdi. Onun canını yakıyorlardı. Benim canımın canını yakıyorlardı.

Derin derin nefes alıp veriyordum, lavabonun mermerini ne kadar sıktığımı parmaklarım sızlayınca hissettim. Mermer bu kadar sert bir maddeden olmasaydı kırılabilirdi, içimde öyle bir öfke vardı çünkü.

Sakin ol V, sakin ol. Onu kurtarabilecek tek kişi sensin.

Ya bu sefer onu kaybedersem?

Daha ona hiç doyamadan?

Yüzüme birkaç kez daha buz gibi suyu çarptım ve omuzlarımı dikleştirdim.

Ateşpare'si Ateş'i elbette bulacaktı.

Dışarı çıktığımda telefonumu alıp Çelik'i aradım. Tüm dünya çapında arandığım için telefonuma inanılmaz güvenilir bir sistem kurmuştum. Tüm dinlenmelere ve *hacklenme*'lere karşı güçlendirmiştim.

Çelik çok geçmeden aramamı yanıtladı. "Benim seksi katilim kendi hür iradesiyle neden beni arıyor?"

"Yardımına ihtiyacım var," dedim gözlerimi sıkıca yumarak.

"Ne, ne?.. NE?! Ben doğru mu duydum? Koskoca V, o burnunu indirip yardıma ihtiyacı olduğunu mu söyledi?"

"Çelik şimdi siktirtme belanı!"

"Tamam, durum ciddi gözüküyor. İyi misin?" dedi aniden ciddileşen sesiyle.

"Ateş'i kaçırdılar," dediğimde bir süre sessiz kaldı.

"Ee bu harika bir haber."

"Sikerim seni yavşak! Düzgün konuş." Ettiğim küfürlere rağmen o gülüyordu.

"Nasıl kaçırmışlar? Anlatsana biraz," derken hâlâ keyifliydi.

"Bilmiyorum, uyuyordum," dedim sıkıntıyla.

"Kocanı kaçırırlarken sen uyuyor muydun? Hayatta inanmam. Nasıl oldu tam olarak? Bu arada sen neredesin?"

"İtalya'dayım. Ne bileyim, bir yıl sonra sevişince başım döndü herhâlde zevkten. Uyuyorduk, uyandığımda yoktu. Sonra bir arama geldi."

Bir süre sessiz kaldı. "Kim aradı?"

"Sesi kalınlaştırılmıştı, kim olduğu anlaşılmaz ama eski bir dost olduğunu söyledi. Hemen sıkı bir araştırma yap ve nereden aradıklarını bul!"

"Onu Derek halleder, yanına geliyoruz," dediğinde ilk defa bana yardım etmelerine laf etmedim.

Ateş'in hayatı benim tek çalışma prensibimden çok daha önemliydi.

"Çelik, hazırlıklı gel. Kocama zarar vermeye yeltenen herkesi öldüreceğim!"

Sesli şekilde iç çekti. "Senin gibi karım olsaydı sırtım yere gelmezdi, nasıl kaçırdım ben seni!"

"Çok konuşma, harekete geç. Murat da Fikret de tüm güçlerini kullansın. Ateş onların elinde bir gün bile kalmayacak, anlıyor musun?"

"Tamam, sakin ol. Kocanı bulacağız."

"Elbette bulacağız!" dedim ama ona neden kızdığımı bilmiyordum. "Hem Ateş o, bırakmaz ki beni."

"Evet, maalesef bırakmaz. Zaten bunlar bir tuhaf, abisi de dirilmişti sırf aşk uğruna. İtalya'da kalmaya devam et, sakın Türkiye'ye geçme."

"Gitmem gerekebilir..."

"Belki de amaçları seni Türkiye'ye çekmektir," dedi Çelik hızla.

"Kocamı ne olursa olsun kurtaracağım! Hiçbir şey olmayacak ona."

"Evet, aynen öyle benim seksi katilim. Şimdi sakin kal..."

"Elinizi çabuk tutun," dedim ve telefonu kapattım.

Dışarı çıktığımda gördüğüm manzarayla durdum. Bu kısacık sürede Pusat kapının önüne bir ordu dizmişti.

"Bana iyi bir bilgisayar getirin," dediğimde Pusat kafasını salladı.

"Hallettim onu, içeriye kurdurttum her şeyi." Hızına şaşırmıştım. Gerçi konu Ateş olduğunda Pusat benden daha endişeli olabiliyordu.

"Ne yapacağız şimdi?" dedi Deniz de yanıma gelerek.

"Bir sigara ver bana." Tarık kendisi için yeni yaktığı sigarayı bana uzattı.

"İtalya'da sağlam bir mafya babası tanıyorum, onun sayesinde ülke sınırlarında gelişen her şeyi öğreneceğim. Aynı zamanda kayıtları bulmaya çalışacağım ama büyük ihtimalle etraftaki tüm kayıtları yok etmişlerdir. Ülkeye girip çıkan tüm kimlikleri aratacağım. Ve siz de benim yaptıklarımın aynısını kendi çapınıza yapacaksınız, özellikle Türkiye'ye dikkat edin."

"Anlamıyorum, koskoca Ateş Alanguva nasıl kaçırıldı, amına koyayım!" dedi Tarık kafası karışık şekilde.

"Beni de zamanında kaçırabilmişlerdi. Eğer karşıdaki kişiler yeterince zekiyse ve zaafları biliyorlarsa o zaman başarılı olabilirler..." Konuşurken kıstığım gözlerimle Ateş'e zarar verebilecek kişileri düşünüyordum.

"Denizde kum Ateş'te düşman, amına koyayım! Hangi birini, nereden bulacağız şimdi?" dedi Pusat da kendisine bir dal alırken.

Pusat sadece çok gergin ve üzgün olduğu zamanlarda sigara içerdi.

"Son zamanlarda Ateş'in en büyük düşmanı kim?" dediğimde Pusat bana kısık gözleriyle baktı.

"Sensin!"

"Biriniz beni mi çağırdı?" dedi Deniz korumaların yanından bize dönerken.

"Deniz şu sıralar çok mülayimleşti." Tarık bana doğru eğilerek dedikodu yapармış gibi fısıldıyordu. "Son zamanlarda böyle bir ağırlık geldi, neden acaba?"

"Baba olacak, ondandır." Ben de Tarık'a doğru eğilerek kısık sesle konuşmuştum.

Tarık bir süre aval aval yüzüme baktı. Kafasını iki yana salladı rüyadaymış gibi. "Ben doğru mu duydum?" dediğinde başımı olumluca salladım. "Şaka! Şaka!"

"Ne konuşuyorsunuz ikiniz fısır fısır?" dedi Deniz gergince.

"Harbiden amına koyayım! Benim burada Ateş'im kaybolmuş, bunlar fısıldaşma derdinde!" dedi Pusat ağlamaklı bir tavırla.

Yusuf yanlarına geldiğinde Pusat bu sefer onunla hararetli hararetli konuşmaya başladı.

"Nasıl ya kimden?" dedi Tarık bağırarak, az önceki duyduklarının şokunu atlatamamıştı.

"Aşkın hamile mi?" dedi Deniz ikimize bakarak.

"Aşkın mı? Aşkın da mı hamile?" dedi Tarık kafası karışmış şekilde.

"Başka kim hamile?" Deniz de olanları anlayamıyordu.

"Ateş'in de mi çocuğu olacak şimdi? Benim kafam çok karıştı, amına koyayım," dedi Tarık ensesini kaşırken.

"Başka kimin çocuğu olacak? Ne saçmalıyorsunuz siz? Kim hamile?" Deniz daha fazla dayanamayarak sesini yükseltmişti.

"Ne? Hamile miyim?" Pusat da Yusuf'la konuşurken birden bize dönerek bağırdı. Pusat'ın ani dönüşü ve sorusuyla üçümüz de sustuk, sadece Pusat'ın suratına bakakaldık.

Pusat da söylediği şeyi yeni fark ederken bir an elini kolunu nereye koyacağını bilemedi.

"Sen nasıl hamile olacaksın, *Shrek*? Bize söylemek istediğin bir şey mi var?" dedi Tarık kısılan gözleriyle.

"Benim burada Ateş'im kaybolmuş! Sizin ne dediğinizi anlıyor muyum sanki! Benim kardeşim kayıp lan, kardeşim! Ben ne söylediğimi biliyor muyum?" Pusat fazla dramatik davranıyordu, ben kocamı her türlü bulacaktım.

"Bunla senin hamileliğinin ne alakası var?" dedi Tarık.

"Anlamıyorum, kim hamile?" dedi Deniz bir kez daha.

"Aşkın değil mi?" dedi Tarık.

"Aşkın mı hamile?" dedi Pusat büyük bir şokla.

"Siz de mi hamilesiniz Aşkın Hanım?" Yusuf da aniden konuşmaya dâhil olmuştu.

"Hay sikeyim hepinizin beyninil" En sonunda dayanamayarak bağırmıştım.

Sonunda susmuşlardı. "Kimse hamile falan değil," derken Yusuf'a ayrı bir bakış attım. Naz'ın hamile olduğunu burada bir tek o biliyordu. Daha bebeğin babası bilmiyorken Ateş'in korumasının bilmesi de tuhaftı ya.

"Benim kafam çok karıştı," dedi Tarık. "Bir şeyler döndüğü belli."

"Çene çalmaktan daha önemli işlerimiz var, sadece benim dediklerimi yapın," dediğimde hepsi ağzımdan çıkacak bir lafı bekliyorlardı.

Vakit kaybetmeden Pusat'ın getirdiği bilgisayarın başına geçtim, bir yandan da Matteo ailesiyle iletişime geçmiştim. V'ye yardım etmekten zevk duyacağını söylemişti yaşlı Matteo.

Kimliğim ortaya çıktığında beni kurtaran şey sadece Fikret ve ekibi değildi. Benim kendime dünyadaki en büyük mafyaları borçlandırmamdı. Ve bu borçlandırma rahatsız edici ya da karşımdaki kişiyi tehdit edici şekilde olmadığı için hiçbiriyle düşmanlık oluşturmamıştım.

Murat'la konuşup Semyon'la da iletişime geçmesini istemiştim. Elimdeki her şeyi kullanıyordum, belki de ilerisi için sakladığım kozlarımı bile ama sorun değildi. Zaten bu işin sonunda tek amacım ailemin yaşıyor olmasıydı ve Ateş benim evimdi. Ona kızgındım, ona kırgındım, ona çok şeydim, ona âşıktım.

Saatler geçmişti ama elimde hiçbir şey yoktu, kafayı yemek üzereydim. Her geçen zamanla hepimiz daha çok geriliyorduk.

Pusat dolu gözleriyle etrafta gezinip duruyordu. "Sakin ol," dediğimde bana kötü kötü baktı.

"Nasıl sakin olayım? Ateş kaçırıldı, amına koyayım!"

"Farkındayım."

"Bir şeyler ye, açsın sen de," diyerek Tarık'ın getirdiği yiyecekleri önüme ittirdi.

"Ateş'i bulana kadar bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum," dedim sıkıntıyla. "Sizin siber ekip çalışıyor mu?" Gerçi benim elim boşken başkalarının bir şey bulabileceğini sanmıyordum ama şu an onu bulmak için her şeyden medet umuyordum.

"Evet ama hiçbir şey bulamadık. Tüm kayıtları yok etmişler."

Saatlerdir tüm dünyada ses getirmiş isimlerle görüşmeler yapıyor, kendim de tüm yeteneklerimi kullanarak onu arıyordum ama hiçbir şey yoktu. Hem de hiçbir şey!

Kafayı yiyecektim.

Tamamen bilgisayara dalmışken sisteme girmek isteyen bir mesaj oldu. Güvenlik duvarını indirerek mesajı içeri aldım.

Bir video göndermişlerdi. Titreyen parmaklarımla videoyu açtım.

Görüntüde Ateş vardı. Her tarafı kan içindeydi, kafası önüne düşmüştü ve baygındı.

Nefes alamazken yerimden fırlarcasına kalktım. Pusat hemen yanıma geldi ve o da ekrana baktı.

Ateş kafasını zorlukla kaldırıp kameraya baktı çatık kaşlarıyla. Üstü çıplaktı, her tarafı kan içindeydi, kameradan bile yüzünün ne kadar dağılmış olduğunu görebiliyordum.

Benim canımın canını yakmışlardı.

Tam bu sırada görüntü kesildi ve bir sayaç açıldı. Siyah ekranın üstüne kırmızı sayılar vardı ve geri sayım yapıyordu. Tam kırk sekiz saat verilmişti ve kenarda duran saniyeler teker teker iniyordu.

TÜRKİYE

Kısa bir yazı çıktı ve kayboldu. Evet, tam olarak tahmin ettiğim şeyi yapıyorlardı. Beni ülkeye çekmek için Ateş'i kullanıyorlardı.

"Sen burada kal, ben tüm ülkeyi altına üstüne getireceğim," dedi Pusat konuşabildiğinde.

"Hayır, geleceğim. İstedikleri benim," dediğimde Pusat kafasını iki yana salladı.

"Hayır, olmaz Aşkın. Hiçbir koşulda dönmeni kabul etmiyorum."

"Ateş'e zarar vermelerine izin veremem, daha fazla olmaz," derken konuşmak benim için zordu. Ve konuşmak benim için çok nadir durumlarda zor olurdu.

Nefes almak da zordu.

"Hayır, gerekirse seni bağlarım. Hiçbir yere gelmiyorsun!"

"Pusat, amaçları bana ulaşmaksa her türlü gitmem gerekecek. Ateş'e zarar vermelerine izin vermem."

"Hayır, Aşkın! Bir kardeşimi kurtarmak için diğerinden olmayacağım," dediğinde elimi omzuna koydum.

"Bana bir şey olmayacak, endişelenme. Mutandım ben, unuttun mu?"

"Evet ama ölümsüz değilsin, Aşkın. Ya seni yakalarlarsa ya seni..."

"Pusat, bana bir şey olmayacak." Dolan gözlerine güven verircesine bakarken devam ettim. "Çok denedim, cidden bana bir şey olmuyor. Ama sevdiklerime oluyor ve benim birini daha kaybedecek gücüm kalmadı. Ben birini daha kaybedersem ölürüm Pusat, vallahi bak dayanamam," dediğimde burnu kızarmaya başlamıştı.

"Ateş'e de olmaz ki zaten," dedi burnunu çekerken.

"Evet, olmayacak."

"Kim sence bunlar?" Derin derin nefes alıyordu.

"Bilmiyorum, herkes olabilir."

"Çok zekisin sen, bulursun." Pusat gözünden akan yaşı elinin tersiyle sildi. Ona sıkıca sarıldım.

O da sarılışıma aynı şekilde karşılık verdi.

"İnanmıyorum, elf gözlerim bunları da mı görecekti!" Bağıran bir adet Tarık bizim sarılışımızı böldü. "Aldattınız beni!" dedi ve bir eliyle Pusat'ı çekerken diğer eliyle de beni çekiyordu.

"Bana bunu nasıl yaparsınız?" derken sesini de inceltmişti. "Aldatmak ezikliktir!" Pusat'ın göğsüne işaret parmağıyla vurdu. "Ana, ağlamış bu." Birden ciddileşerek bana döndü. "Enişteme bir şey mi oldu? Allah aşkına söyle! Milyoner eniştem hayatta mı?" Bu sefer benim yakama yapıştı.

"Türkiye'de," dediğimde Tarık birden ellerini çekti.

"Sikeyim. Peki ne yapıyoruz?" derken bir bana bir de Pusat'a baktı.

"Elbette kocamı o piçlerin elinden kurtarmaya gidiyoruz." Tarık, Pusat gibi karşı gelmedi çünkü biliyordu. Ateş'i ya da sevdiklerimi kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğimi çok iyi biliyordu.

Çelik'in ve diğerlerinin bu haberle çıldıracağını da ben biliyordum. Çelik'e hızlı bir mesaj çektim, saatlerdir onunla da iletişime geçmemiştim. Bulabildikleri bir şey olsaydı haber verirdi, gerçi benim dul kalmam hayatında kovaladığı en büyük fırsattı.

Ama ben yaşadığım sürece dul falan kalmayacaktım. Hem dul kalmak neydi, amına koyayım. Ne biçim cinsiyetçi laflardı bunlar!..

"Ne düşünüyorsun?" dedi Tarık eli çenesinde.

Derin bir nefes aldım ve boynumu kıtlattım. "Hepsinin ecdadını nasıl sikeceğimi."

⧗

"Her şey hazır mı?" dediğimde Pusat kafasını salladı.

"Sikeyim, Ateş buna izin verdiğimi duyarsa belamı sikecek."

"V kimseden izin almaz canım," dedi Tarık da önümüze dizilmiş peruklardan birini kafasına takarken.

Ülkeye elbette elimi kolumu sallayarak giremeyecektim, kimliğimi gizlemem gerekiyordu. Bir de yanımda Rus ajanlarım olacaktı. Onların kapsama

"Ateş'e de olmaz ki zaten," dedi burnunu çekerken.

"Evet, olmayacak."

"Kim sence bunlar?" Derin derin nefes alıyordu.

"Bilmiyorum, herkes olabilir."

"Çok zekisin sen, bulursun." Pusat gözünden akan yaşı elinin tersiyle sildi. Ona sıkıca sarıldım.

O da sarılışıma aynı şekilde karşılık verdi.

"İnanmıyorum, elf gözlerim bunları da mı görecekti!" Bağıran bir adet Tarık bizim sarılışımızı böldü. "Aldattınız beni!" dedi ve bir eliyle Pusat'ı çekerken diğer eliyle de beni çekiyordu.

"Bana bunu nasıl yaparsınız?" derken sesini de inceltmişti. "Aldatmak ezikliktir!" Pusat'ın göğsüne işaret parmağıyla vurdu. "Ana, ağlamış bu." Birden ciddileşerek bana döndü. "Enişteme bir şey mi oldu? Allah aşkına söyle! Milyoner eniştem hayatta mı?" Bu sefer benim yakama yapıştı.

"Türkiye'de," dediğimde Tarık birden ellerini çekti.

"Sikeyim. Peki ne yapıyoruz?" derken bir bana bir de Pusat'a baktı.

"Elbette kocamı o piçlerin elinden kurtarmaya gidiyoruz." Tarık, Pusat gibi karşı gelmedi çünkü biliyordu. Ateş'i ya da sevdiklerimi kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğimi çok iyi biliyordu.

Çelik'in ve diğerlerinin bu haberle çıldıracağını da ben biliyordum. Çelik'e hızlı bir mesaj çektim, saatlerdir onunla da iletişime geçmemiştim. Bulabildikleri bir şey olsaydı haber verirdi, gerçi benim dul kalmam hayatında kovaladığı en büyük fırsattı.

Ama ben yaşadığım sürece dul falan kalmayacaktım. Hem dul kalmak neydi, amına koyayım. Ne biçim cinsiyetçi laflardı bunlar!..

"Ne düşünüyorsun?" dedi Tarık eli çenesinde.

Derin bir nefes aldım ve boynumu kıtlattım. "Hepsinin ecdadını nasıl sikeceğimi."

⧗

"Her şey hazır mı?" dediğimde Pusat kafasını salladı.

"Sikeyim, Ateş buna izin verdiğimi duyarsa belamı sikecek."

"V kimseden izin almaz canım," dedi Tarık da önümüze dizilmiş peruklardan birini kafasına takarken.

Ülkeye elbette elimi kolumu sallayarak giremeyecektim, kimliğimi gizlemem gerekiyordu. Bir de yanımda Rus ajanlarım olacaktı. Onların kapsama

alanı sadece benim yakalanma ihtimalim için geçerliydi. Hakkımda çıkabilecek tüm haberleri engelleyecek, ülkede yakalanmadan gezmemi sağlayacaklardı.

Şimdi de vakit kaybetmemek için uçakta yapıyordum bu kılık değişimini.

"Sen neden makyaj yapıyorsun? Sen aranmıyorsun ki?" dedi Pusat kısık gözleriyle Tarık'a bakarken.

"Bilmem, çok havalı. Hep denemek istemişimdir. Bak ne kadar tatlı bir sarışın oldum." Elini çenesinin altına koyup tatlı tatlı sırıtırken Pusat ona tiksinerek bakıyordu. "Ne oldu? Minik Bahar'ına benzemedim mi?" derken gözlerini kırpıştırıyordu, takma kirpik taktığı için fazla şirin olmuştu. "Mavi lensim de yok ki..." Masaya bakınmaya başladı.

Pusat onun yeni taktığı yoğun ve uzun kirpiklerini çıkardığında çığlık atarak gözlerini tuttu. "Az biraz duruşun olsun, amına koyayım! Nelerle uğraşıyoruz burada! Benim Ateş'im kaçırılmış, sen hâlâ şaklabanlık derdindesin."

"Aşkın farkında mısın? Bu sürekli Ateş'im diye geziyor, kocanda gözü var!"

"Senin de Aşkın'da gözün var o zaman, amına koyayım! Kızı göğüslerinden tanıdın! Sen otur kalk bana dua et, Ateş seni sikecekti de ben tuttum!"

"Nasıl tuttun acaba? Çok tahmin edilesi de..." dedi Tarık abartı jest ve mimikleriyle.

"Siz ne kadar boş beleş adamlarsınız lan!" En sonunda sessizce oturan Deniz dayanamamıştı. "Hiç oturup demiyor musunuz biz ne konuşuyoruz diye?"

"Beni kıskandı," dedi Tarık öne doğru eğilerek kısık sesle.

Deniz sabırla nefesini çekerken ben de gözlerime koyu kahve lens takmıştım. Yerimden kalkıp yanına oturduğumda bakışları dalgındı.

"İyi görünmüyorsun," dediğimde nefesini verdi.

"Sen de çok iyi sayılmazsın."

"Kocam kaçırıldı, elbette değilim!" dediğimde gülümsedi.

"Harbi harbi kocan oldu, değil mi?"

"Oo, o bölümleri çoktan atlattık, en son ben seri katil çıktım falan..." Söylediklerimle güldü ama bu sinirden doğan bir gülüştü. "Sen de mafya falan olmuşsun."

"Ben mafya değilim."

"Benim kocam mafya babası, sen de benim kocamla çalıştığına göre mafya oluyorsun. Başka çalıştığın mafyalar var mı?"

"Mafyalardan nefret ediyorum! Her türlü pisliği yapan ve bunun üstünü örten, devletine ihanet eden insanlardan nefret ediyorum! Mafyaları romantize eden insanlardan da aynı şekilde, bu normalleştirilmemeli," derken fazla öfkeliydi.

"Deniz," dedim ona bir hatırlatma yapmak için. "Ben bir seri katilim."

"O konuyu hiç açma! Senin yüzünden az kalsın aklımı sıyırıyordum ben."

"Peki madem bu kadar öfkelisin, neden buradasın?" Sözlerimle sessiz kaldı. "Çünkü gördün ki olduğun yer de çok temiz değil. Sen temiz bir adamsın, Deniz. Kendini işine ve devletine adamış bir adamsın ama..." İfadesini izlerken sessizleştim. "Ama görüyordun, değil mi? Tüm adaletsizlikleri? Gördüğünü biliyorum. Herkes bakar ama herkes görmez, sen artık görüyorsun."

"Görmemek imkânsız, Aşkın. En başında da görüyordum ama bazen kanmayı seçiyorsun. Ben kötü bir adam değilim, gerçekten. Olduğum yerden nefret ediyorum ama önceki yer, gördüğüm şeyler karşısında susmak zordu. Polisleri kötü gösteren herkesten tiksiniyorum! Çünkü biz kendimizi bu ülkeye adamış adamlarız. Benim gibi çok polis var, sırf insanların güvenliği için şehit olan çok polis var. Üstelik..."

"Deniz," dedim elini tutarken. "Biliyorum." O da elimi sıktı. "Bir gün sen ve senin gibi adamlar işlerini hakkıyla yapmaya devam edecekler. Tüm her şey bittiğinde, hak ettiğin yerde olman için elimden geleni yapacağım. Ve özür dilerim, seni kandırdığım için bir zamanlar en büyük düşmanın olduğum için..."

"Aşkın." O da benim sözümü kesti. "O sıralar hırs gözlerimi kör etmişti, seni göremedim çünkü çok uzaklarda arıyordum."

"Peki öğrendiğinde neden beni ele vermedin?" dedim sanki o sıralar onda psikoloji bırakmışım gibi.

"Yapamadım." Omuz silkti.

"Bana kızgın mısın?" dediğimde nefesini verdi.

"Sana kızgındım ama artık değilim, sanırım kendime kızgınım." Bakışlarını karşıdaki koltuğa dikmişti.

"Neden?"

"*Nasıl görmedim* diyorum ama kendim için değil. *Senin hayatın mahvolmuşken ben nasıl kör olmuşum* diyorum. Aşkın, işlediğin cinayetleri defalarca kendi gözlerimle gördüm ve her seferinde bir insanın nasıl bunu yapabilecek kadar dayanıklı ve vahşi olduğunu hep merak ettim. V o yüzden bana çok gerçek dışı geliyordu, hiçbir insan bu kadar ileri gidemezdi sanki. O cinayet-

leri işleyen sendin, sen her cinayetinde iki kişi öldürdün aslında. Biri kurbanındı, diğeri de Aşkın."

Sessiz kaldım, bu sefer hiçbir şey söyleyemedim.

"Kızdım, şok oldum. Bizi büyüten adamın, senin hayatını mahvetmesinin şokunu yaşadım. Ve en acısı biz bunu fark etmedik! Fark edenler de bu suça dâhil oldu. Sen gözümün önünde her gün ölmüşsün de ben görmemişim." Deniz sadece bana ve Kaptan'a değil, aynı zamanda Naz'a ve Tarık'a da öfkeliydi.

Sessizliğim devam etti.

"Üstüne üstelik kocanın sakladıkları..." Durakladı. "Aklını kaçırmadığın için sana hayranım."

"Kaçırmadığımı nereden biliyorsun?" dedim omzumla hafifçe omzuna vurarak.

Gülümsedi. "Sözde yaşım hepinizden büyük diye hep size abi olmaya çalıştım ama hiç beceremedim."

"Naz'a da abi olmaya mı çalıştın?" Sözlerimle nefesini sıkıntıyla verdi.

"Onu ilk gördüğüm gün âşık oldum. Kaptan tuttu elinden getirdi eve, daha lise zamanlarında. Saçlarında örgüler, iri iri gözleriyle âşık etti beni kendisine. Korkaklığım buradan da belli, ona hiç doğru düzgün açamadım hislerimi. Bir de zaten hayata bakışlarımız çok farklıydı. Şimdi o adamla birlikte..." Son cümleyi söylemek onun için kolay olmamıştı. "Mutlu gözüküyor, mutlu mu sence?"

"Olacak."

"İyi olsun da... Çok hak ediyor, biliyor musun? Zaten ben onu mutlu edemezdim ki... Çok kıskanıyorum ama olsun. Naz mutlu olsun." Konuşurken sesi titremişti.

"Sen de hak ediyorsun bunu."

"Bilmiyorum," dedi alt dudağını sarkıtarak.

"Yakında göreceksin," dedim kısık sesle. "Ayrıca tam ataerkilliği savunan bir dangalak olsan da iyi bir abiydin." Dolu gözlerini kırpıştırdı.

Deniz'le hayatım boyunca yaptığım en duygusal konuşmayı bölen şey Pusat ve Tarık oldu elbette. Pusat, Tarık'ı bir omzuna atmıştı ve Tarık çığlık çığlığa uçağı inletiyordu. Az önce kafasında olan peruk da Pusat'ın elindeydi.

"Aşkın'ım kurtar beni bu koca devin elinden!" diye bağırıyordu Tarık. "Aşkın kurtar beni! Ben daha çok gencim, ben daha çok yakışıklıyım."

"Sus artık! Sana karşı tüm sabrım tükendi benim!" diye bağırıyordu Pusat da onu koridordan hızlıca götürerek.

"Ay bu manyak uçaktan atacak beni! Ay yetişin! Aşkın yetiş! Deniz aşkım yetiş! Ay ya da daha kötüsü olacak! Ay ben sarı peruk takınca bu beni Bahar sandı galiba, ay beni şey yapmaya götürüyor. Ay bana şey yapacak! Yetişin!"

Uzaklaştıkları için Tarık'ın sesi gittikçe boğuklaşıyordu.

"Onu tekrar böyle görmek güzel," dedi Deniz onların arkasından bakarken. "Sen yokken hepimiz değiştik ama Tarık, sanırım en çok o değişti. O eğlenceli ve çocuksu yanı tamamen ölmüştü. Onu bir daha böyle göremeyeceğim diye endişeleniyordum."

Sözleriyle göğsümde hissettiğim ağırlık arttı. Onları özlemiştim, onlarla rıhtımda oturmayı bile çok özlemiştim.

Hatta bazen hayatımı mahveden o Kaptan'ı bile özlüyordum.

Bunun için kendime çok kızmıştım. Kızmanın da ötesinde, nefret etmiştim.

Ama ona daha çok kızgın olan yanım, her şeyini kaybetmişken kimsesiz ve onun barakasının önünde hayattan ümidini kesmiş o kızdı. Kaptan bir çocuğu öldürmüştü ama bunu bir günde yapamamıştı. Bunu kendi elleriyle de yapmamıştı.

O çocuğun eline bir silah vermişti, o çocuk her gün kendini biraz daha öldürmüştü.

Günün sonunda ne çocuk kalmıştı ne de Kaptan ama bir şey kalmıştı: Günahlar.

Kaptan bir günahkârdı, ben de onun son günahıydım.

⧗

Türkiye'deydim. Doğduğum, büyüdüğüm ve öldüğüm o ülkede.

Burası sanki cinayet kokuyordu, burası sanki huzur kokuyordu, acı kokuyordu ama sanki daha çok ablam kokuyordu. Ben bu histen kaçmak için uzun süre çabalamıştım.

Ateş'in malikânesine giderken saçımda siyah küt kesim bir peruk, gözümde gözlük ve yüzümde de makyaj vardı.

Ülkeye girdiğim an Rus ajanlarıyla iletişime geçmiştim Semyon sayesinde. Ülkeye bir diplomat kimliğiyle giriş yapmıştım ve peşimdeki Rus polisleri de bu kimliğimi sağlamlaştırıyordu.

Ateş'in malikânesi, evimiz.

Araba bahçede durduğunda bakışlarım etrafta gezindi. Hiçbir şey değişmemişti, hem de hiçbir şey.

Bahçeden hızla geçerken etraf sessizdi, Pusat benim ülkede olduğum duyulmasın diye malikânenin çoğunu boşaltmış gibi görünüyordu.

Ada kısmına gözüm takıldı, gözlerimi kırpıştırırken derin bir nefes aldım. Evimize baktım. Terasında seviştiğimiz, içinde birbirimize âşık olduğumuz o eve... Beni ilk yakaladığında hapsettiği eve, birbirimize büyük kandırmacalar yaşattığımız eve...

Evli olduğumuz süre boyunca ben işlerle ilgilenirken, onun da koltuğa yayılıp beni izleyişleri aklıma dolarken nefes almak zordu.

Kulağıma fısıldadığı aşk sözcükleri hâlâ kulağımda canlıydı. Ben normal bir insan olabileceğime onun kollarında inanmıştım ama ben asla normal olamayacağıma onun kollarında daha çok inanmıştım.

Ateş beni yaşatmıştı, hem de normal bir insan gibi. Ama Ateş aynı zamanda benim ölüm emrimi sakladığı sırlarla vermişti.

Silkelendim, ne olursa olsun ona bir şey olmasına izin vermeyecektim. Zaten benim yüzümden yeterince ruhsal ve fiziksel acı çekmişti.

Eve girdiğimde direkt olarak Ateş'in çalışma odasına geçtim. Diğerleri dışarıda kalmıştı, herkes elinden gelen her şeyi yapıyordu ama hâlâ elimizde bir şey yoktu.

Çıldırmama çok az kalmıştı.

Ben Ateş'in üstün özelliklerine sahip bilgisayarını açarken kapı açıldı. İlk önce çıplak bir çift ayak gördüm, hemen ardından da uzun zamandır görmediğim Ferda'yı...

Saçları kısacıktı, ensesindeydi. Artık saçında hiç boya olmadığı için abisinin saçıyla aynı renk olmuştu. Üstünde onda görmeye alışkın olduğum pahalı marka giysiler yoktu. Bol bir tişört ve eşofman vardı.

Çok zayıflamıştı, o kadar zayıftı ki vücudundaki kemikler belirginleşmişti. Zayıflığı yüzünden yüzü de çökmüştü, yanakları içine göçmüştü; çenesi belirginleşmiş ve tüm yüzü eridiği için gözleri biraz daha belirginleşmişti.

"Aşkın," dedi zorlukla konuşarak.

İçeri doğru birkaç adım atmıştı ki dengesini kaybederek yanındaki sehpaya tutunmak zorunda kaldı. Hızla yerimden kalkıp ona ulaştım yardım etmek için ama o yardımımı istemedi, tek başına berjere kadar yürüdü ve yorgunca oturdu.

"Son zamanlarda küçük yürüyüşler bile beni çok yoruyor."

"Ateş kaçırıldı," dediğimde bir süre sesiz kaldı, gözlerini kırpıştırdı.

"Biliyorum," dedi ifadesiz yüzüyle. Artık ağlamıyordu.

"Endişelenme, onu kurtaracağım."

"Sen gittiğinde abim de seninle birlikte gitti, ben onu da kaybettim. Ve biliyor musun, Aşkın? Benim için yaşamaya çalıştı ama benim için bile yaşayamadı. Şimdi onu kurtarma çünkü sensiz yaşıyorken daha çok öldü." Sözleri tane tane, yorgun ve bir o kadar da ümitsizdi.

"Ateş güçlü bir adam," dedim tekrar bilgisayarın başına geçerken. Kaybedecek bir dakikam bile yoktu.

"Onun gücü sen olmuşsun, sen de hain olmuşsun." Bakışlarımı gördüğünde yutkundu. "Abimin sakladıkları kötüydü, benden de çok şey sakladı. Haklısın. Ama abim sensizken yaşadığı cehennemi hiç hak etmedi." Bunları duymak istemiyordum.

Zaten ondan uzaktayken en kötü kısım onun acı çektiğini bilmemdi. Aşk böyle bir şeydi, ondan nefret ederken bile acısıyla acı çekmekti. Kısacası aşk lanet bir şeydi ve ikimiz de lanetlenmiştik.

Sessiz kaldım, işime odaklanmaya çalıştım. "Abim çok tuttu kendini, çok dayanmaya çalıştı ama yapamadı. İşinde sürekli açıklar verdi, herkesin ondan korkacağı kadar acımasız oldu. İnsanların canını yaktı, sonra o insanlar da beni..." Devam etmedi. "Bu hâle gelmeyi hak ettim sanırım, konumuz bu değil."

"Sen kötü hiçbir şeyi hak etmedin, Ferda."

"Benim ailem çok kötüymüş, Aşkın. Ben bunu öğrendim. Ben babamı bu dünyadaki en iyi adam sanırdım, benim babam başka babaların çocuklarının katiliymiş. Ben bunu hak ettim, babamın günahlarının diyetini ödüyoruz abimle."

"Bu olanlar sizin suçunuz değil. Sen hiçbir şey ödemeyeceksin."

"Nasıl hayattayım bilmiyorum ama ölmeme çok kalmadı."

"Ne saçmalıyorsun, Ferda?"

Ferda çok, ölü duruyordu.

"Beni de öldürecekler, hepimizi öldürüyorlar tek tek ve biz bunu hak ediyoruz." Konuşurken ara ara duraklıyor, zorlanıyordu.

"Hayır, iyi değilsin sen, Ferda ama söz veriyorum hepsi geçecek."

"Aylin öldü, abim öldü, herkes tek tek ölüyor. Bir biz kaldık, biz de yarım kaldık."

"Ateş hayatta ve bu dünyada senin için yapmayacağı hiçbir şey yok. Ayrıca sen sadece Ateş'in değil, benim de ailemsin. Ve ben ailemden bir kişiyi daha

kaybetmeyeceğim. O yüzden omuzlarını dikleştir, Ferda. Ben buradayım ve kimse hiçbir yere gitmiyor."

Sözlerimle gözlerini kırpıştırdı, bir yanı bana inanmaya çalışıyordu, bir yanıysa can çekişiyordu.

Bu sırada odanın kapısı açıldı. "Bu Uzun beni bir gün öldürecek, sinirden yeşilleşti adam, amına koyayım! Bir an gerçekten yeşile dönecek diye çok korktum." İçeri giren kişi elbette Tarık'tı.

Ferda hızla kafasını bana çevirdi, gözlerini sıkı sıkı yumarken Tarık'ın onu görmesini istemiyor gibiydi.

"Dışarı çık!" dediğimde Tarık kaşlarını çattı. Bana ve yüzünü görmediği Ferda'ya baktı.

"Neden? Beni bu çiroz oğlanla mı aldatacaksın? Kim ki bu? Neden daha önce hiç görmedim?" Sözleriyle Ferda gözlerini daha sıkı yumdu.

"Sana dışarı çık dedim!" Tarık tuhaf bir şeyler olduğunu anlamıştı ama bu sefer beni dinlemedi. Derin bir nefes aldığında anladı; belki onun kokusunu aldı, belki parçaları birleştirdi, bilmiyordum ama anlamıştı.

Tarık da batırdığını anlayarak gözlerini sıkı sıkı yumdu. "Sikeyim, kokun bile değişmemiş," dedi kısık sesle.

Ferda oturduğu koltuğun kenarlarını o kadar çok sıkıyordu ki parmak uçları beyazlamıştı. Tarık sözümü dinlemedi, yanımıza yürüdü ve tam Ferda'nın karşısına oturdu. Onu uzun bir zamandır görmediği belliydi, hem çok şaşkın hem de üzgündü.

"Ferda," dediğinde Ferda sonunda gözlerini açtı. Kafasını çevirebildiğinde aralarında uzun bir bakışma geçti. "Vay be, özlemişim," dedi Tarık sessizce. "Benden kaçıyordun hep."

"Herkesten kaçıyordum." Ferda beni şaşırtarak cevap verdi.

"İyi misin?" dedi ama Ferda sessiz kaldığında o da bu sorunun, bu durumda ne kadar saçma olduğunu anladı.

Ekrandaki işime döndüm, ülkedeki tüm kameralara erişmeye çalışırken bir de onların imkânsız aşklarını seyrediyordum.

"Sen nasılsın?" dedi Ferda ama konuşurken yine zorlanmıştı. Tarık derince yutkunurken gözlerini kırpıştırdı.

"Ben de senin gibiyim işte," dedi Tarık omuz silkerek. "Özür dilerim, öyle içeri girer girmez saçmaladım. Sen hâlâ ilk günkü kadar güzelsin."

Sözleri Ferda'nın dudaklarında acı bir gülüş bıraktı. "Berbat bir yalancısın," dedi ama Tarık yalan söylemiyordu. "Lena nasıl?"

"Ayrıldık, köstebek çıktı o da."

"Seviyordun onu, üzüldüm," dedi Ferda içten şekilde.

"Sen Arhan'la peki?"

Ferda omuz silkti. "Hiç cesur olamadı, zaten bu hâlimle..." Devam edemedi. Sanırım taşlar yerine oturuyordu. Ferda vurulup eskisi gibi göz alıcı olmayınca artık Arhan için de o kadar çekici gelmemeye başlamıştı.

"Hâlinde hiçbir şey yok ki toparlarız. Ne varmış, ben sana ne güzel yemekler yediririm!" Ferda dolan gözlerini kırpıştırdı.

"Ben odamda olacağım, haber bekliyorum." Ferda yerinden kalktı ama bunu hızlı yaptığı için başı dönmüştü.

Koltuğun kenarına tutunduğunda Tarık hemen ayağa kalktı, elini onun beline koydu ama Ferda izin vermedi. Tarık'ı itti ve zorlukla da olsa yürüyerek odadan çıktı.

Tarık bir süre onun arkasından bakakaldı. "Sikeyim, ben sik kafalı bir uşağım," derken gülmeye çalışıyordu ama gözünden akan yaşları görebiliyordum. "Ne kadar saçmaladım, gördün mü?"

"Şu an kocamı kurtarmaya çalışıyorum, aklımı dağıtmayın," dediğimde Tarık burnunu çekti.

Ben tam ekrana konsantre olmuştum ki masanın üstünden aldığı peçeteye yüksek sesle sümkürdü.

"Kıyamam ya, dilimi sikeyim ya," derken bir yandan da ağlıyordu. "Enişte m de kayıp zaten." Bir kez daha sümkürdü. "Ne çilekeş bir hayatım var benim ya." Bir kez daha sümkürdü. "Zaten sarı peruk taktım diye *Shrek* az kalsın beni si..."

"Kes Tarık," dedim gergince. Tarık burnunu çeke çeke, omuzlarını sallaya sallaya abartılı şekilde ağlamaya devam etti.

Önümdeki ekrana bakarken artık beynim durmuş gibiydi. Ateş yoktu ve ben onu bulamıyordum. İçimde öyle büyük bir boşluk vardı ki nefesim kesiliyordu. Ben bunu sadece saatlerdir yaşıyordum.

Ateş bunu bir yıl boyunca yaşamıştı. Ve ben ona nasıl büyük bir acı verdiğimi tam da şu saniye anlamıştım. Anladıkça parçalandım, paralandım ama bu sefer *ateşime* ulaşamadım.

Saatler geçerken hâlâ elim boştu, bomboştu. Kafayı yemek üzereydim. Çelik de bir şey bulamamıştı, kimse hiçbir şey bulamıyordu.

Nasıl bu kadar dikkatli ve zekilerdi de kimse onları bulamıyordu? Kimdi bunlar? Ya da bu?

Düşünmekten kafayı yememe çok az kalmıştı.

"Aşkın, bir şeyler ye," dedi Pusat.

"Hayır, çık dışarı."

"Böyle bir şey bulamayacaksın, sadece kendini yıpratıyorsun."

"Sadece otuz sekiz saat kaldı, Pusat! Ve benim ellerim bomboş! Ya o otuz sekiz saatin sonunda..." Devam edemedim konuşmaya.

"Acıtıyor değil mi?" dedi Pusat dalgınca.

Acıtmıyordu, mahvediyordu, yok ediyordu, işkence ediyordu.

Önümde bir sürü bilgisayar açıktı, bir yandan da gönderdikleri görüntüyü tekrar tekrar izlerken bir ipucu arıyordum.

"Sanki yer yarıldı da yerin içine girdi!"

"Gözlerin kıpkırmızı olmuş, biraz hava al."

"Hayır."

"Neden bu kadar acı çekiyorsun? Zaten onunla olmak istemiyordun?" dedi Pusat bana yandan yandan bakarken.

"Onunla olmak istemiyorum ama onu istiyorum, onu seviyorum, Pusat. Onu sevmenin de ötesindeyim ve sen bunu çok iyi biliyorsun."

"Bulunca ne değişecek? Yine gideceksin, Aşkın. Anlamıyorum, onsuz bu kadar yoksan nasıl dayandın?" Dayanamadım.

Nefes alamıyordum; başarısızlık bu sefer kibrimi değil, kalbimi zedeliyordu.

Yerimden kalktım, nefes almak için odadan çıktığımda Pusat da peşimden geliyordu. Salonun önünden geçerken herkesin burada olduğunu gördüm.

Tarık, Bahar, Deniz, Naz, Ferda ve hatta Kaya. Uzun zaman sonra onları bu evde bir arada görmek tuhaftı. İki kişi eksikleri vardı Ateş dışında.

"Aşkın," dedi Kaya yerinden kalkarak. "Duyduklarıma inanmak çok zordu ama karşımdasın."

"Bu sefer de Ateş kayıp, biz neden bir toparlanamıyoruz ya," dedi Tarık başına bağladığı bezi biraz daha sararken.

"Ateş'in kayıp olduğunu saklıyoruz," dedi Kaya.

"Sen hâlâ Ateş için mi çalışıyorsun?" dediğimde başını iki yana salladı.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum," dedi boğazını temizleyerek.

Şu dakika kolay kolay kimse bana yardım edemez gibiydi.

Bakışlarım saate kaydı yine, her saniye aleyhimize işliyordu. Belki her saniye daha çok zarar görüyordu.

"Gelip bir şeyler ye, Aşkın. Eminim saatlerdir açsındır," dedi Naz endişeyle.

"Evet Aşkın, lütfen kendine acı çektirme," dedi Bahar da.

Yanlarına oturdum, orta sehpada atıştırmalık şeyler vardı ama hiçbir şey yiyebilecek takatim yoktu.

Pusat da Bahar'ın yanına oturdu. İçeride keskin bir sessizlik vardı. Bahar'ın bakışları Pusat'ın üstünde gezerken gözleri dolmuştu. Çünkü Pusat da benim kadar kötü görünüyordu.

Omuzları düşmüş, kıyafetleri kırışmış, gözlerinin altı çökmüş ve yorulmuştu. Bahar onun hâlini izlerken Pusat o kadar dalgındı ki belki de ilk defa Bahar'ın bakışlarını fark edemedi.

Bahar'ın eli, Pusat'ın koca elinin üstüne gitti. Pusat aniden başını ona çevirdiğinde Bahar iri mavi gözleriyle bir süre onu izledi. Pusat'ın bakışları anında yumuşarken birbirlerine özlemle baktılar.

"Tam olarak neredeydin bu kadar sürede?" dedi Kaya merakla.

"Soru sorma, hâlini görmüyor musun?" dedi Naz ters şekilde.

"Bir şey demedim ki," dedi Kaya, Naz'ın kızmasına şaşırmıştı.

"Son zamanlarda herkese bağırıp trip atıyorsun," dedi Deniz şaşkınca. Naz sakin yapılı bir insandı, en telaşlı durumda bile soğukkanlı kalmasını bilirdi ama hamilelik hormonları psikolojisiyle oynamış gibi gözüküyordu.

"Streslidir, şu başımıza gelenlere baksana!" dedi Kaya da.

"Sen ne ara bizimkilerle bu kadar samimi oldun?" dediğimde Kaya'nın dikkati bana döndü.

"Senin davanı araştırmak için sık sık rıhtım evine gidiyordum."

"Bahane üretme, lan! Var ya, bu herif haftanın üç günü bizde kalıyordu! Nedenini hiç anlamadım, ya evsiz falan kaldı ya da bende gözü kaldı..." Tarık hızlı hızlı konuşurken yandan yandan ona bakıyordu. "Zaten herkesin benim hakkımda ahlaksız düşünceleri var! Keşke bu kadar güzel olmasaydım."

"Bir dakika! Bunu sen de istiyordun," dedi Kaya. "Sana iyi geliyordum." İhanete uğramış gibi elini göğsüne koymuştu.

"Anca yiyip içip yatıyordun! Neden isteyim ben seni be?"

"Biz neden sürekli böyle şeyler konuşuyoruz?" dedi Deniz bıkmış şekilde.

Bu sırada salondan içeri Ceylan girdi. Kızarmış gözleri üstümüzde gezindi ve beni gördüğünde gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Senin ne işin var burada?" dedi hadsizce.

"Kendi evimde mi?" dediğimde yanımıza ulaşmıştı.

"O anlamda demedim, polis arıyor ya. Ateş senin Türkiye'ye geldiğini duysa çok korkar." Ateş'i tanıması hoşuma gitmiyordu ve evet, bunun tamamen kıskançlık olduğunun farkındaydım.

"Sen burada mı kalıyorsun?" dediğimde başını salladı olumluca.

"Tehlikede olduğum için..." Açıklama yapmasına izin vermedim.

"Tamam, nedenini sormadım."

Kaya ve Tarık tartışmaya devam ediyordu. "Sen nankörsün! O korku filminden korktuğun geceyi ne çabuk unuttun?" Kaya'nın sözleriyle Tarık biraz daha çirkefleşmeye başlamıştı.

"O gece ben Pusat'ın yanına yattım, amma koyayım, sallama!" dedi Tarık bağırarak.

"Hangi gece lan?" dedi Pusat da kafası karışmış şekilde.

"Korkma Bahar'ım, sana ihanet etmedi bu dev, izin vermem ben öyle bir şeye," dedi Tarık, Bahar'ın yüzünü biraz da olsa güldürmeyi başarmıştı.

Duruyordum, bekliyordum, düşünüyordum... Fark etmediğim bir şeyi görmeyi bekliyordum. Ancak beynim sanki hayatım boyunca ilk defa bu kadar yavaşlamıştı, düşünemiyordum.

Korkuyordum, onu kaybetmekten deli gibi korkuyordum.

Pusat, Bahar'a ne dediyse birbirlerine bir şeyler söyleyip duruyorlardı kısık sesle, ikisinin de kaşları çatıktı. İçeriye bir kargaşa hâkimken rahatsız edici bir uğultu vardı. Bu uğultuyu bölen şey Naz oldu.

"Ben hamileyim!" diye sesini yükselttiğinde herkes sustu.

Kimseden çıt çıkmazken herkes şaşkınca ona bakıyordu. "Aman, dayı oluyorum!" diye bağırdı Tarık.

"Hamile olan Naz mıymış?" dedi Pusat da... Sanırım kendi hamile olmadığı için üzülüyordu.

Deniz şoka girmiş şekilde Naz'a bakıyordu.

"Ben doğru mu duydum?" dedi Bahar.

"Doğru duydun, bak millet çocuk yapıyor, sen de bir yıl bana trip at..." Pusat bir yandan onunla konuşup bir yanından da elindeki tabletle uğraşıyordu. Diğer elinde de telefonu vardı, kulağı buradaydı ama aklı değildi. Gerçi bir kulağında da kulaklık vardı, Pusat yeri geldiğinde algılarını tamamen açabiliyordu.

Bense tamamen burada değildim.

Sadece izliyordum; tamamen hissizdim. Yalnızca Ateş'i düşündüğümd arada sol tarafımda derin bir sızı hissediyordum, o sızı geçtiğinde de geriy sadece koca bir boşluk kalıyordu.

"H-hamile misin?" dedi Deniz dehşet içinde.

"Evet, baba oluyorsun," dedi Naz başı eğikken. "İstemezsen..."

"Naz, sen karnında benim çocuğumu mu taşıyorsun?" Gözlerini kırpıştırıyor, hâlâ idrak etmeye çalışıyordu. "O adam peki..."

"Bunları sonra konuşuruz." Naz hâlâ kafasını kaldırmıyordu.

Deniz elini ağzına götürdü, dolan gözlerini gizleyemedi. Yıllar boyunca sevdiği ve o sevgiyi içinde büyüterek kendini bitirdiği kadın ondan bir parça taşıyordu.

Naz anne oluyordu.

Doğurmaya karar vermişti.

Burada durup sanki Ateş birazdan içeriden, çalışma odasından çıkacakmış gibi onlarla konuşmak beni daha kötü yapıyordu. Kimseye hiçbir şey söylemeden ayağa kalktım.

Zaten herkes Naz'ın hamilelik haberini tartıştığı için çok da fark edilmedim. Birkaç adım atmıştım ki Pusat yanımda geldi.

"Aşkın," dedi Pusat zorlukla konuşarak. "Bir video daha gelmiş."

Elindeki telefonu alarak hızla salondan çıkıp çalışma odasına geri döndüm. Bir yandan da ekranı açıyordum.

Maskeli ve siyah kıyafetler giyen, vücut yapılarından erkek oldukları belli olan birileri vardı. Ellerinde işkence aletleri tutuyorlar ve Ateş'i dövüyorlardı.

Ellerim o kadar titriyordu ki telefonu sıkı sıkı tutmak zorunda kaldım elimden düşmesin diye.

Her tarafı mor, her tarafı şişti. Karşısındaki ekrana baktığımda sanki benim bir ekrandan onu izlediğimi biliyormuş gibi dikleştirdi omuzlarını. Ancak bu sefer daha sert bir yumruk yedi.

Ayrıca ellerinde kesici aletler ve silahlar da vardı.

Ekran kapandı.

Tam bu sırada telefonum çalmaya başladı. Aramayı hızla yanıtladım.

"Selam Aşkın, zaman daralıyor. Yakışıklı kocan ölüme her geçen saat daha çok yaklaşıyor," dedi aynı mekanik ses.

"Ne istiyorsun?"

Güldü. Keyifle güldü. "Koskoca V, nasıl da çaresiz." Durup gülmeye devam etti ama gülüşü aniden bıçakla kesilmiş gibi durdu. "Acının kokusunu alıyorum, kaybedişinin kokusunu alıyorum. Sen ölmeyi hak etmiyorsun, sen can çekişmeyi hak ediyorsun." Sözlerinden onun kim olduğunu çıkarmaya çalışıyordum ama bu imkânsız gibiydi.

Benim bu zamana kadar, büyük bir vahşetle öldürdüğüm çok kişi vardı. Eminim aralarında intikam isteyen aileleri olanlar da çok vardı. Binlerce kişi olabilirdi.

İşte benim kimliğimin ortaya çıkması bu yüzden kıyametti, benim sevdiğim kimseyi hayatta bırakmazlardı. Benim ortadan yok olmam gerekiyordu, benim kimseyi umursamadığımı düşünmeleri gerekiyordu. Ateş'se hiçbir şeyi umursamamış, gitmiş benimle bir de fotoğraf paylamıştı!

"Onu bırak, beni al," dediğimde yine güldü.

"Zaten öyle yapacağım. Gel ve kocanı kurtar ama polis o kurtulduğu an yakana yapışacak. Eğer yanında fazladan bir kişi bile olursa kocan ölür."

"Direkt karakola gideyim o zaman, şova gerek var mı?" dedim biraz daha ipucu almaya çalışarak.

Arkadan sesler geliyordu ama o sesler de kalınlaşma etkisinde olduğu için seçilmiyordu.

"Evet, elbette. Senin acı çektiğini görmek istiyorum ama sana işkence etmeyeceğim. Bu bile sana ödül olur. Bu sefer yakalandığında tüm dünyanın gözü üstünde olacak ve kaçmayacaksın. Sen ölmeyeceksin V, sen ölmek için yalvaracaksın."

"Onu bırak, o çok güçlü bir adam. Eğer ona bir şey olursa tepene çökecek çok büyük isimler var. Onu hemen bırak!"

Nasıl da çaresizsin V, tıpkı her şeyini kaybettiğin o günkü gibi.

"Gel de bıraktır o zaman. Saat tam 17.30'da," dedi ve telefon kapandı.

Bu sefer de telefonuma bir adres geldi. Adres bir saat kadar uzaklıktaydı, kaybedecek vaktim yoktu.

Tutuklanmak da öldürülmek de işkence görmek de umurumda değildi. Umurumda olan tek şey onun yaşamasıydı ve bunun için her şeyi yapacaktım.

Kapı açıldığında Yusuf ve Ayberk içeri girmişti. Ayberk bir köstebek olabilirdi ama dolaylı yoldan aslında benim için çalışıyordu.

"Yenge, ne yapıyoruz?" dedi Ayberk ellerini önde birleştirerek.

Evet, Ateş'e ihanet etmişti ama bu ihanetinde hiçbir zaman amacı Ateş ya da ailesine zarar vermek olmamıştı. Onun için gerekirse hayatını feda edebileceğini biliyordum.

Gözümden akan yaşı elimin tersiyle sildim, bu hırslı bir hareketti. Artık gözyaşımın kalmadığını savunduğum göz pınarlarımı dolduranlara açılan bir savaştı.

Abla, bak. Sanırım ben artık bir insana benziyorum.

"Hazırlanın. Enişteniz kurtarmaya gidiyoruz."

İkisi de sözlerimi ikiletmedi. "Şimdi dışarı çıkın, herkesi toplayın." Hızlıca çıktılar odadan.

Bilgisayarın başına geçtiğimde Ateş'in son zamanlarda yaptığı işleri tekrar tekrar kontrol ediyordum.

Büyük isimlerle uğraşmıştı, insanların canını çok sıkmıştı. Bu benimle ilgiliydi ama Ateş de kendi hâlinde normal bir adam değildi.

Aklıma gelen isimle durdum: Sancak.

Hastaneden çıkmış ve iyileşmişti. Son toplantıda Ateş onu vurmuş ve küçük düşürmüştü. Cebonayan'daki düşmanları şu an çok fazla çabalamazdı çünkü zaten Ateş'in koltuğu sallantıdaydı, bir şey yaparak bu sallantıyı tehlikeye atmazlardı. Ama Sancak atabilirdi çünkü Sancak vurulmuştu ve buna karşılık bir hamle yapması atılma sebebi olmazdı.

Ben Sancak'ın kaldığı yeri araştırırken odanın kapısı açıldı ve Pusat içeri girdi. Öfkeliydi, gözleri sinile parlıyordu.

"Cebonayan," dedi ve durakladı. "Toplantı istiyor."

"Ateş kayıp, bilmiyorlar sanki," dedim dikkatimi bilgisayara çevirerek.

"Zaten seninle istiyorlar." Bunu söylemekte zorlanmıştı.

"Neden?"

"Bilmiyorum," dedi ama ikimiz de biliyorduk.

Ateş kayıptı, ortada yoktu ve beni çağırmalarının tek sebebi olabilirdi. Fırsattan istifade beni lider yapacaklardı ya da bunun için çabalayacaklardı.

"Ne yapacaksın?" derken sanki gideceğim desem bile beni dinleyecekti çünkü bana o kadar çok güveniyordu.

"Sen gideceksin."

"Anlamadım?"

"Gideceksin ve diyeceksin ki, 'O lider koltuğunu alıp bir taraflarına sokabilirsiniz. V kocasını bulmadan ne toplantıya ne de yanınıza gelir. Çok istiyorsanız V'nin kapısına gelebilirsiniz ama pek tavsiye etmem çünkü Ateş'i

yokken V'yi bile yoracak kadar vahşi olabilir.'" Sözlerimle bir süre sessiz kalıp yüzüme baktı.

"Gerçekten hepsini söyleyeyim mi?"

"Hayır elbette, kendini yormana gerek yok. Siktirin gidin desen yeterli," dediğimde Busat'ın yüzünde bir gülümseme oluştu.

"Peki patron," dedi ve odadan çıktı.

Ben de bu sırada ona laf yetiştirirken Sancak'ın yerini tespit etmiştim. Yerini tespit etmekle de kalmayıp son zamanlarda iletişime geçtiği insanların listesini çıkarmıştım. Bu listede bir isim dikkatimi çekmişti, Hector adında bir adam. İsmi tanıdık gelmiyordu ama adamdaki gizem normal bir insan olmadığını yeterince gösteriyordu. Bununla sonra ilgilenecektim.

Vakit kaybetmeden hazırlandım, siyah spor bir takım giyinip peruğumu düzelttim, makyajımı tazeledim. Yanıma kimseyi almadım, hatta kimseye nereye gideceğimi de söylemedim.

Ateş'in garajındaki son model motorlardan birini alıp yola düştüm. Sancak genelde şehrin ortasında bir gökdelende yaşıyordu ama son zamanlarda ne hikmetse tek başında koca bir malikâneye yerleşmişti. O malikâneyi de korumalarla doldurmuştu.

Gündüz vakti motorumu evin ötesinde bıraktım ve tabletimle kamera görüntülerini bir saat öncesiyle değiştirerek elimi kolumu sallayarak malikâneye yöneldim.

Kapıya ulaştığım an iki koruma çıktı karşıma. "Kimsin?" dedi içlerinden biri.

"V," dedim ve konuşmalarına fırsat vermeden ikisine de sıktım.

Açık kapıdan içeri geçtiğimde silah sesini duyan diğer korumalar bahçeye çıkmaya başlamıştı. Karşıma çıkanlara ateş ede ede eve kadar ulaştım.

İçeri girdiğimde iri bir adam bana ateş etmişti ki eğilerek kasıklarına sıktım. Bu sırada sol tarafımdan biri daha ateş etmişti, hızla bir duvarın arkasına geçerek kendimi korudum. Yanımdaki koridordan çıkan iri başka bir adamı da belimden çıkardığım bıçakla sertçe bıçakladım ve bedenini önüme çektim.

Adamın iri bedenini kendime siper ederek kapıya birikenlere ateş ettim. Hepsi bittiğinde adamı ittirerek üst kata çıktım.

"Sancak!" Bağırışımla çıkmayacağını elbette biliyordum. "Elma dersem çık, armut dersem saklan." Durdum. "Öyle miydi?" Omuz silktim.

Elimdeki bıçağımın ucunu pahalı duvar kâğıtlarının üstünden gezdirirken sakince yürüyordum.

"Sancak, koskoca V evine geldi. Bir hoş geldin demeyecek misin? Çok alındım bak."

Etrafta hiç ses yoktu, karşıma çıkan kapıları tekmeleyerek açıyordum ama hepsi boştu.

En sonunda koridorun sonundaki odaya geldiğimde bıçağın ucuyla aralık kapıyı ittirdim. "İşkence istemiyorsan daha fazla vaktimi alma." İçeri bir adım attım.

Her taraf kandı, Sancak odanın ortasında yatıyordu. Vücudu parçalanmış, bağırsakları dışarı çıkmıştı ve işkence gördüğü kesindi.

Hemen arkasındaki koca duvarda kanla yazılmış bir yazı vardı.

V KAHRAMAN DEĞİL, KATİL!

Yazıdan akan an duvar boyunca yere kadar uzanıyordu.

"Sikeyim."

Bakışlarım Sancak'ın üstünde gezindi. İçeride taze kan kokusu vardı, öleli daha çok olmamıştı. Parçalanmış vücudunun üstünden atlayıp çalışma odasının içinde ona ait bir şey aradım.

Ancak her şeyi alınmıştı, ne bilgisayar ne de bir telefon vardı.

Tam odadan çıkacaktım ki bir ses duydum, küçük bir kız sesiydi. Küçük bir çocuk iç çekiyordu, ağlıyordu.

Hızla sese yaklaştım, bir dolaptan geliyordu ses. Dolap büyük bir rafın arkasındaydı. Dolabın üstündeki kilidi ve dolabı açtım.

Dolapta bir çocuk yoktu, dolapta sadece bir ses kayıt cihazı vardı.

Benimle oynuyorlardı, benimle dalga geçiyorlardı. Cihazı alarak hızla oradan uzaklaştım.

Zaaflarımı iyi biliyorlardı, zaaflarıma oynamayı da iyi biliyorlardı.

Ama bilmedikleri bir şey vardı.

O zaafları onların boynuna dolayıp onları parçalayacaktım.

Elimde tek bir adres vardı ve o adrese tek başıma gidiyordum. Pusat ve diğer hiçbir çalışan arabayla peşimden gelmiyordu.

Bir tuzağa bile bile gidiyordum çünkü Ateş buna değecek bir adamdı. O uğruna ölünebilecek bir adamdı, uğruna yaşatabilecek bir adamdı.

Ateş Alanguva, kocam, Ateşpare'sinin ateşi, dünyamın güneşi, yangınımın parçası, her şeyim...

Ben onsuz bir yıl yaşamıştım ama ben onun olmadığı bir dünyada bir saniye bile yaşayamazdım. Artık olmazdı, artık dayanabilecek canım kalmamıştı.

Üstümde deri siyah bir tulum vardı. Saçlarımda siyah peruğum, belime bağladığım kemerde de silahlarım vardı. Ve tanıdık bir adrese gidiyordum.

Bu adres, Kaptan bana Ateş'i ilk öldürmemi istediği günün sadece saatler öncesinde işlediğim cinayeti bıraktığım ormandı. Bu sefer teker izlerimi saklamak için çabalamıyordum, sadece gidiyordum.

Adrese geldiğimde motorumdan indim. Etraf anormal şekilde sessizdi. Akşam güneşi ormanı aydınlatıyordu. Devamını motorla gidemezdim, sık ağaçların arasından geçerken dikkatliydim.

Tekrar telefonum çalmaya başladı. Aramayı yanıtladım.

"Gerçekten dediğimi yaptın, kocana o kadar âşıksın ki onun uğruna teslim olmayı göze aldın," dedi mekanik ses.

Bu esnada ayak sesleri duymaya başlamıştım.

"Ama senin oyunları sevdiğini biliyorum ve ben de en az senin kadar çok seviyorum. Orman polislerle dolu." Zaten ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu ve o sesler her taraftaydı. Bir daire oluşturarak beni ortalarında tutuyorlardı.

"Hani demiştim ya sana yakalanınca kocanı bırakacağım diye... İşte vazgeçtim." Onu dinlemeye devam ettim. "Şimdi şuna karar verdim, eğer oradan polislere yakalanmadan kaçabilirsen, dünyanın başka ucundaki kocanı kurtarabilirsin. Bol şans diliyorum."

Telefon kapandı.

Bu sırada polisler artık görüş açıma girmeye başlamıştı. Tüm namluların hedefindeydim.

"Diz çök!"

"Silahlarını bırak!"

"Ellerini havaya kaldır!"

Bağıran çok fazla polis vardı, çok da kalabalıklardı. Üstümde helikopterler uçuşmaya başlamıştı.

Siyah deri eldiven olan ellerimi yavaşça kemerime götürdüm, tüm silahlarımı çıkarıp tek tek yere attım. Polisler gittikçe daha çok yaklaşıyor, aramızdaki mesafeyi gittikçe azaltıyorlardı.

Bakışlarım kolumdaki saate kaydı.

Ellerimi yavaşça havaya kaldırdım.

"Diz çök!" derken aralarından biri gittikçe yaklaşıyordu ve aramızda çok az mesafe kalmıştı.

Bakışlarım saatte gezindi, tam bir dizimi çökecektim ki az önce yere attığım silaha benzeyen sis bombası aniden patladı.

Bu patlamayla birlikte vücudumu on adım sağa atarak başımı tamamen yere eğdim. Üstüme ateş açılmıştı.

Her taraf dumandı, yemyeşil orman birden griye bürünmüştü.

Az önce bana yaklaşan polis üstüme doğru atıldı, yüzüme sert bir yumruk atacaktı ki ondan hızlı davrandım. Kolunu havada yakaladım. Geriye doğru çevirdim, kalçasına sert bir tekme atarak beni kaybetmesini sağladım.

Bu sırada biri beni belimden tutup kendisine çekti.

"Dövüşürken beni aşırı azdırıyorsun." Bu sesin sahibi bana her saniye yürüyen Çelik'ten başkası değildi.

"Nerede kaldın?" dediğimde elini bacaklarıma attı ve kucağına çıkmamı sağladı. Bacaklarımı beline dolarken o da belime kemer takıyordu. Yukarı çıkmaya devam ederken elindeki silahla da ateş ederek sis bombası atıyordu etrafa.

Sarktığı helikopter bizi hızla yukarı çekiyordu.

"Planlarını bize söylemeden yapar ve bize yarım saat kala haber verirsen belamız sikilebilir!" derken bir yandan da beni sıkıca tutuyordu.

"Beni ellemeyi kes," dediğimde yüzünü pek göremiyordum.

"Nereni elliğimi anlamıyorum ama hoşmuş," derken eli belimin altındaydı.

"O elini sikerim." Söylediklerimle gülmüştü.

"Şu an bir çatışmanın ortasından, polislerden kaçıyoruz ve sen kucağımdayken bir helikoptere doğru yükseliyorum. Bebeğim, hayallerimi yaşıyorum."

"Benim hayalim değil, aynısını helikoptersiz ve *ateşli* versiyonunu kocamla defalarca yaptım ben zaten!"

"Hay senin kocana!" İkimiz de konuşurken birbirimize seslerimizi duyurmak için bağırıyorduk.

Aşağıda büyük bir kargaşa vardı. "Ana, birbirlerini vuracak la bunlar," dedi Çelik, yukarı çıktıkça sisin etkisi azalıyor ve aydınlanmaya başlıyordu görüşüm. Çelik başını eğmiş, heyecanla aşağıya bakıyordu ama aşağıda da görülebilen pek bir şey yoktu.

Tamamen yukarı çıktığımızda Lila bizi karşıladı. "Vay anam babam be, burası resmen bir harika." Çelik önce beni itti, sonrasında kendi de helikoptere girebildi.

Kafamı kaldırıp etrafıma baktım, helikopteri Derek kullanıyordu. Lila bizi bırakıp hemen sevgilisinin yanına koştu, ona su uzatırken bir yandan da alnındaki teri siliyordu. Birden durup onu öptüğünde de uçak hafifçe sarsıldı.

"Hay amına koyayım, bunların fingirdeşmeleri yüzünden çakacağız şimdi bir yere," dedi Murat aşırı gergin şekilde.

"Bu bir polis helikopteri?" Koltuğa geçip arkama yaslandım.

"Evet, yarım saat içinde bir polis helikopteri bulup buraya gelmemizi isteyen sendin!" dedi Selin ara ara camdan dışarı bakarak. "Ayrıca biz polisiz, V."

Üstelik normal polisler değillerdi, özel olarak yetiştirilmiş ajanlardı.

"Şimdi ne halt dönüyor?" dedi Murat. Çelik de bu sırada vücudundaki halatları çıkarıp yanıma yerleşti.

"Kocasını kaçırmışlar işte," dedi Çelik müjdeli bir haber verirmiş gibi.

"Ateş'i kaçıran kişi benimle oynamaya çalışıyor ve işin can sıkıcı tarafı bunu başarabilmesi. Benim neler yapabileceğimi tahmin edebiliyor," derken sakindim.

"Kim olabilir ki? Kaptan mı acaba?" dedi Selin düşünceli şekilde.

"O ölmedi mi?" dedi Lila.

"Yani bilmiyorum, bizim dünyamızda ölüler diriliyor," dedi Selin omuz silkerek. "Gerçi Baybora'dan sonra kimse beni şoka sokamaz."

"Pusat'la konuştunuz mu?" dedim hızla üzerimdeki tulumun fermuarını indirirken.

Çelik'in bakışları kısılırken bakışları karnıma kadar inen fermuarda ve çıplak tenimde uzunca gezindi. Yanağına tokat attığımda sırıtarak önüne döndü.

Murat da sanki bakmıyormuş gibi davransa da yandan yandan çaktırmadan bakıyordu.

"Pusat sikiyor beynimi, Ateş gidince başımıza Ateş kesildi," dedi Çelik söylenerek.

"Pusat aslında çok başarılı bir adam, hem işinde başarılı hem de şefkat dolu biri," dedi Selin de çantasından bana bir gömlek çıkartırken.

Üstümü tamamen açıp gömleği giyinmeye başladım.

"Öyledir," diyerek başımı gururla salladım.

"Onu neden bu kadar çok seviyorsun? Hayatına sonradan dâhil oldu," dedi Murat, bakışları bu sefer bacaklarıma kaymıştı. "Hay sikeyim, gözüme engel olamıyorum." Yüzünü ovuşturdu.

"Ben dedim ama size, Alanguva'nın da dediği gibi grup işini denemeliydik." Çelik eli çenesinde beni süzüyordu. "Hazır kocası da gitmiş."

"Kocamın hiçbir yere gittiği yok!" derken Selin'in uzattığı siyah taytı da giyindim.

"Böyle bir karısı varken bir yere gidemez zaten. Şuna bak, tüm dünyayı birbirine kattı," dedi Selin gülerken. "Şöyle eşim olsun var ya..." Elini havada salladı.

"O da aynısını benim için yaptı," dedim nefesimi vererek. "Siz götlerin beynime çip yerleştirmeye çalıştığı zaman!"

"O çip olayı aslında bize de sürprizdi," dedi Çelik.

"Ne?"

"Fikret istedi ama Fikret'e de sürprizdi, bizim tek amacımız Alanguva'yı korkutmaktı," dedi Murat da.

"Bir dakika, nasıl yani? Açık açık konuşun."

"Fikret'ten biri istedi ve tahmin edersin ki bunu yapan kişiler teknolojiyle içli dışlı kişiler," dedi Çelik. "Fikret sır gibi sakladı, benim bile öğrenebilmem için alan bırakmadı."

Gözlerimi kısa bir an yumdum. Her gün yeni bir şey öğreniyordum, her saat yeni bir düşmanın varlığından haberdar oluyordum.

"Bunun da altından bir şey çıkar kesin. Ateş'e işkence ediyorlar, hızlanmamız gerek." Murat normalde Ateş'i pek sevmediği hâlde sinirlenmişti.

"Kocama dokunan herkesin parmaklarını parçalayacağım. O parmakları onlara yedireceğim," dedim yemin edercesine.

Çelik alt dudağını ıslatarak derin bir nefes aldı. "Yok dayanamıyorum ben bu kadının seksapalitesine," derken üstündeki siyah tişörtü çekiştirirdi. "Ama endişelenme, ne kadar nefret etsek de kocanı bulacağız. Hem onu bulmazsam ben kimden intikam almaya çalışacağım, amına koyayım!"

"Ateş'i kurtarmak için bu kadar endişelenmeniz şaşırtıcı," diyerek onları süzdüm, hiçbir dediğimi ikiletmemiş ve her şeyi şu ana kadar kusursuz ilerletmişti.

"Seviyoruz seni işte, ne yapalım," dedi Selin memnuniyetsiz şekilde. "Hem Çelik haklı, elimizdeki tek Alanguva'yı da kaybedemeyiz. Ferda'nın intikam alınabilecek hâli kalmamış, sen de zaten deneksin, biz sonra kiminle uğraşacağız?"

Helikopter birden sağa doğru sert bir manevra yaptığında hepimiz yerimizden kaydık.

"Lila bir dur, amına koyayım ya... Bırak da adam doğru düzgün sürsün şunu! Sizin uçkurunuz yüzünden hayatımdan mı olayım lan!" Çelik bir yandan bağırıyor bir yandan da yerini düzeltmeye çalışıyordu.

"Bebeğim bak kalk kucağımdan." Derek yavaşça Lila'yı kaldırmıştı.

"Ama bu çok seksiydi!" dedi Lila oflayarak.

"Şu görev bitsin..." Derek'in terbiyesiz sözleri Lila'yı biraz daha heyecanlandırdı.

"Seni o kadar seviyorum ki öleceğim!" Lila onun yanaklarını sulu sulu öpmeye başladı bu sefer de.

"Ben de seni, bebeğim."

"Şimdi kusacağım," dedi Selin göğsünü tutarak.

"Aptal! Seninle böyle olabilirdik, aptal." Çelik de dert yanarken omzuyla omzuma vurdu.

"Aman kalsın." Zaten ben kocamla böyleydim.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" dedi Murat.

"Pusat'ın hazırladığı araziye iniş yapacağız, oradan da Ateş'in uçağıyla Hong Kong'a geçeceğiz," dedim planıma uygun şekilde.

"Hong Kong mu?" dedi Selin şaşkınca.

Kocamı alıp dünyanın bir ucuna götürmüşlerdi! Bunu bulmak elbette kolay olmamıştı. Bana gönderdikleri videoları bin kez izlemiş, başında ona işkence etmek için duran insanların ten renklerinden, boylarından ve ne giyindiklerinden ipuçları çıkarmıştım.

Sonrasında da Ateş'in bilgisayarıyla sinyal yakalayabilmiştim ama bu sinyal beni en fazla Hong Kong'a kadar götürebilmişti çünkü devamında şiddetli şekilde sinyal kesiciler vardı.

"Emin miyiz peki?" dedi Murat.

"V'nin eli güçlü gözüküyor, bence doğru götürüyor bizi. Bu arada kocana sırf sana değer verdiğim için yardım ediyorum." Çelik yüzüme bakmadan konuşuyordu. Hâlbuki V'nin kötüleşmesi ve canavarlaşması en çok onların işine yarardı.

"Hazel nerede?" En baştan beri farkında olduğum ama sormamak için kendimi tuttuğum şeyi sonunda sordum.

"Sen bizi merak eder miydin?" dedi Selin. Ters bir bakış atmakla yetindim sadece. "Pek iyi değildi, biz de onu Alanguva malikânesine gönderdik."

"Nereye gönderdiniz?!" dedim anlamamış gibi.

"Sağlık sorunları var, ataklar geçiriyor ve kendini koruyacak durumda değil, Fikret de yok ortada. Ne yapsaydık? Hepimiz buradayız. Şimdi orası kale gibi korunuyordur," dedi Murat da mantıklı bir açıklama yaparak.

"Bahar'la birbirlerine girecekler." İkisinin de birbirlerine olan kıskançlıklarını düşünerek konuşuyordum.

"Evdekiler halleder herhâlde, o Pusat'ı tembihledim ben," dedi Murat ama aklı yine de Hazel'de kalmıştı.

"Bir de tam adamına demişsin. Bahar zaten en çok benden, sonra da Pusat'tan kıskanıyor Hazel'i."

"Neyse kardeş kardeş takılsınlar, şu an daha büyük sorunlarımız var," dedi Murat. "Mesela bir polis helikopteri bizi takip ediyor!"

"Hallediyorum!" dedi Derek bağırarak.

"Füze mi atacaksın?" dedi Çelik ellerini birbirine sürterek. "Şimdi tüm şehre bombalar atsak çok iyi olmaz mı?" Ona bakışlarımızı gördüğünde hevesli sırıtışı söndü.

"Bu adam elinde olsa Hitler'den beter olurdu, amına koyayım!" dedi Murat gergince.

Çelik burun kıvırdı. "Siz çok sıkıcısınız."

"Kemerlerinizi sıkı bağlayın!" diye bağırdı bu sefer de Derek.

On beş dakikalık yolculuk boyunca aşırı şekilde sarsılmıştık, bir ara cidden düşeceğimizi sanmıştım. En sonunda Pusat'ın bizim için ayırdığı piste gelmiştik.

Bir ormanın ortasında, geniş bir açıklığa iniş yapmıştık.

Beni çağırdıkları tuzağa gitmemin en büyük sebebi istediklerini yapmak ve Ateş'e bir şey olmasını engellemekti. Ama ikinci büyük sebebi de yerlerini tespit etmekti. Ben telefonla konuşurken Pusat telefonu dinlemiş, kaydetmiş ve daha kesin bir sinyal bulmaya çalışmıştı.

Helikopterden indiğimizde Pusat büyük siyah bir minibüsün yanında Yusuf'la duruyordu.

Biz teker teker inerken Pusat beni gördüğünde rahatlamış şekilde nefesini verdi ama hemen peşimden sırıtarak inen Çelik'i gördüğünde yine kaşları çatıldı.

"Her şey planladığımız gibi mi?" dediğimde Pusat başını olumluca salladı. Ben plan yaparken ve o da bu planları yerine getirirken aramızda ciddiyet

oluşuyordu, bu tamamen ondan kaynaklıydı. Ateş'in emirlerine nasıl saygı duyuyor, onun hayatı için her şeyi yapıyorsa aynısını bana da yapıyordu.

"Basına duyuruldu mu V'nin gözlüklüğü?" dediğimde bu sefer başını olumsuzca salladı.

"Hayır, elbette duyurmadılar." Çünkü V'nin ikinci kez ellerinden kaçması demek, onları güçsüz göstermek demekti. V'yi yakalayıp öldürene kadar ya da içeri tıkana kadar gördüklerini, duyduklarını asla basına sızdırmayacaklardı.

Siyah minibüse geçtiğimizde Çelik yanıma oturacaktı ki Pusat ondan hızlı davranarak yanıma kendi oturdu. Ardından da ona gıcık verici bir bakış atıp tabletini açtı.

"Bak Aşkın, sen yokken buraları buldum," derken hâlâ yandan yandan Çelik'e bakıyordu. Tableti elinden aldım. Hâlâ Hong Kong sınırlarındalardı.

"Ekip gönderdin mi?" dediğimde Pusat başını olumluca salladı.

"Bir ordu gönderdim, bulduğumuz yeri kuşatmaya başladılar ama sinyali büyük bir ormandan alıyoruz, çok büyük bir orman. Biz gidene kadar bulamayabilirler."

"On saat sürer gitmemiz," dedim sıkıntıyla.

Ateş, ona zarar vermek isteyen insanların elinde on saatten fazla kalacaktı.

Acı çekecekti.

Bu düşünce gözlerimi kararturken derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. Çelik bunu hissetmiş gibi cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal uzattı bana.

"Ateş dayanacak," dedi Pusat, buna beni de kendisini de inandırmak istiyordu.

Uçağa ulaşana kadar çok fazla konuşmadım, zihnim hiç durmazken Ateş'i sağ salim kurtarmak için plan yapıyordum sürekli.

Ya ona yetişemezsem?

Ya çok geç kalırsam?

Ya çoktan onu benden aldılarsa?

Bu düşünceler zihnime uğradıkça düşünemiyordum. Aynı o gece olduğu gibi çaresiz hissediyordum ama ben bir daha o gece gibi bir gece yaşarsam artık daha fazla savaşamazdım. Ateş'e kızgın olsam da o benim savaşabilmem için tutunduğum son dalımdı.

Sorun ölmem değildi, sorun V'nin bitmesiydi.

Ben ölmekten hiçbir zaman korkmamıştım, ben V'nin davasının yarım kalmasından korkmuştum.

Uçağa binene kadar Rus polisleri bize eşlik etmişti, sahte bir kimlikle gezdiğim için bu sefer uçağa binmek diğer seferlerden daha zor olmuştu. Tüm ülke gizlice beni arıyordu.

Rıhtıma gidememiştim, ablamın mezarına da gidememiştim ama gidecektim. Bir gün tekrar Türkiye'ye dönecek ve onlarla vedalaşacaktım.

"On saat nasıl geçecek bu andavallarla?" dedi Pusat asla sesini alçaltmayarak. Çelik ona kötü kötü bakarken yanıma geçecekti ki Pusat onun kolunu tuttu. "Orası Ateş'in yeri canım, git kendine başka yer bul."

"Çattık, amına koyayım," dedi Çelik onun elini itekleyerek. Ateş'in her zaman karşımda olan yerine oturmadı, yanıma oturdu.

"Drama yaratma! Dönerken yine Ateş burada oturuyor olacak," dedim kesin şekilde, sonrasında kendi yerimden kalkarak Ateş'in koltuğuna geçtim.

Pusat'ın uzattığı tableti aldım, uçak kalkmadan son araştırmalarımı yaparken tanıdık bir ses duydum. "Bu pis herif yine yapışmış benim Aşkın'ımın yanına!" Tarık bağıra bağıra geliyordu.

Çelik'in bacaklarının üstünden atlayarak karşımdaki koltuğa oturdu. Deniz de Pusat'ın yanına geçmişti.

"Sizin burada ne işiniz var?" dediğimde Deniz omuz silkti.

"Enişteyi kurtarmaya bizsiz gidemezsin!" dedi Tarık.

"Biz enişteyi değil, Aşkın'ın kocasını kurtarmaya gidiyoruz," dedi Derek İngilizce konuşarak.

Tarık kafasını çevirip bu sefer onu süzdü, iriliği burun kıvırmasına neden oldu. "Enişte işte, sen ne anlarsın gavur herif," dedi ve bana doğru eğildi. "Anam siz bu iri heriflerin hepsini nereden buluyorsunuz? Deneksiniz diye mi böylesiniz hepiniz? Şunlara bak, laf sokuyorum ama bir kalksalar havada karada sikerler beni. Aşkın sen beni korursun, değil mi?" Derek yanında Lila'yla oturuyordu ama Tarık'a da kötü kötü bakmayı ihmal etmiyordu.

Uçak kalkışa geçtiğinde bakışlarım uçağın camında takılı kaldı. Benim bu ülkede hâlâ bitmemiş bir davam vardı.

Pusat yanıma oturdu, bana doğru eğilirken onun da ne kadar yorgun olduğunu görüyordum.

"Ne yapacağız Aşkın?" dedi tükenmiş şekilde.

"Onu kurtaracağız."

"Senin zarar verdiğin çok insan var, Ateş'in de aynı şekilde. Ben hiçbirimizin huzura kavuşacağına inanamıyorum artık. Bahar'a da o yüzden dönemiyorum, dönmek için çabalayamıyorum çünkü o bizim gibi değil. Biz kötüyüz, biz kötü bir sonu hak ediyoruz." O da saatler ilerledikçe karamsar bir ruh hâline bürünüyordu.

"Sen kötü bir adam değilsin, Pusat, emin ol. Çok fazla kötü öldürdüm ve sen hiçbirine benzemiyorsun."

"Ben kötü değilim ama sen öyle misin? Aşkın o tuzağın sonunda gerçekten yakalansaydın da gidecektin Ateş'i kurtarma uğruna. Sen ölsen de gidersin. Sen hep kendini geriye atıyorsun çünkü her şeyin en kötüsünü hak ettiğine inanıyorsun. Peki sana inanan, adaleti arayan o insanlar ne olacak? Onları da mı bırakacaksın? Sen, seni umut ışığı olan gören herkesin ışıklarını mı söndüreceksin?"

Sessiz kaldım.

"Sen V'sin, sana inanan o insanlara arkanı mı döneceksin? Adaletsizliğe mi yenileceksin? Uyuşturucu tacirlerine, tacizcilere, masumları öldüren katillere, masumların haklarını çalanlara izin mi vereceksin? Hâlâ adalete inanan birileri varken onları umutsuz mu bırakacaksın?"

"Pusat, ben o gece ablamla ölmediysem sebebi intikam ateşim değil, sebebi V'nin adalet açlığı. Başaramadım, bak yıllardır uğraşıyorum ve sadece bir yıl yoktum. Her şey eskisine dönmedi mi? Kim hatırladı V'yi tekrar o kendini gündeme getirene kadar? Gerçeğe kör, adalete küsmüş insanlara ışık olamam ki."

"Aşkın, tutuklandığın günü hatırla. Senin arkanda duran, senin uğruna, senin isyanına katılmak isteyen o insanları hatırla. Onlar kör değil, onlar adalete küs değil, onlar sadece umutsuz ve sen onların son umudusun."

Koyu gözleri gözlerimde gezerken eli elime gitti. "Peki Ateş'i kurtarmam için V'den vazgeçmem gerekirse? O zaman ne halt yiyeceğim?" dedim bakışlarımı kaçırarak.

Kısık sesle konuşsak da Çelik fazla iyi duyduğu için ne konuştuğumuzu tam olarak anlıyordu.

"Kendi hayatın ve Ateş'in hayatı arasında bir seçim yapman gerekse kendini koşa koşa feda edersin, aynısını Ateş de senin için yapar. İşte sizin çıkmazınız tam olarak burada. Birbirinizi uğruna her şeyi feda edecek kadar seviyor ama birbirinize ulaşamıyorsunuz. Sanırım bu da sizin laneti niz."

"Hayır, Aşkın hiç de sevmiyor onu bir kere," dedi Çelik daha fazla dayanamayarak.

"Nah sevmiyor! Benim zengin enîştemi sevmeyecek de senin gibi denek parçasını mı sevecek. Üstüne alınma Aşkın'ım," dedi Tarık hızlı hızlı konuşarak.

Çelik gözlerini kısarak Tarık'a baktı. "Sen çok konuşuyorsun." Kısılan sesiyle konuşurken o katil ses tonunu kullanmıştı.

Tarık onun bakışları ve sesiyle tırstı, bana yandan bir bakış attı. Cesaret alarak tırstığını belli etmemeye çalıştı. "Hoşt, köpek," dedi eliyle kış kış yaparak.

"Beni sinirlendirmek istemezsin," dedi Çelik aynı ciddiyetle.

Tarık bana bakmaya devam etti. "Sinirlensene canım," dedi kışkırtıcı şekilde.

Çelik sadece öne doğru hareket etti, bu Tarık'ın çığlık atarak Pusat'la ikimizin arasına girmesine yetti. "Bu iri herif beni öldürecek, bir şey yapsana, Aşkın'ım," derken başını boynuma gömdü.

Çelik gülüşünü bastırmaya çalıştı, bastıramayınca da bu gülüşü gizlemek için başını eğdi.

"Pis katil, bana kötü kötü baktı," derken bana şikâyet ediyordu. Kafasını kaldırarak bu sefer Pusat'a sırnaştı. "Bana kötü kötü şeyler söyledi, çok korktum." Pusat onun başını okşadığında dramatik şekilde biraz daha sırnaştı aramıza.

"Korkma, sana gıcığım falan ama sana benim dışımda kimse zarar veremez," derken o da Çelik'e bakıyordu.

"Ya ne kadar da düşüncelisin," dedi Tarık.

"Ne yaparsın? Yeşile mi dönersin? Buralarda sana *Shrek* falan diyorlarmış, işin komik yanı da benzemen," dedi Çelik arkasına yaslanarak.

"Yok canım, *Shrek* kel bir kere. Benim Pusat'ımın lepiska gibi saçları var." Tarık hemen savunma moduna geçmişti.

"Ne konuşuyorlar?" Lila merak ettiği için İngilizce olarak sordu.

"Gerekli şeyler konuşmuyorlar," dedi Derek omuz silkerek. "Ama ben gerekli şeyler konuşabilirim, senin güzelliğin gibi." Lila onun sözleriyle erirken Tarık arkaya kusma efekti verdi.

Deniz durgundu, hiçbir şey söylemiyor, sadece etrafı izliyordu. Bakışlarımı fark etmedi, dalmıştı zaten.

"Ben şimdi dayı mı oluyorum, amca mı?" dedi Tarık kafası karışmış şekilde.

"Elti olacaksın," dedi Çelik.

"Ha ha, ne kadar da komiksin, çok düşünüyor musun acaba? Bu bana özeniyor, farkında mısınız? Hiç de beceremiyor, itici herif." Tarık hızlı hızlı konuşurken Çelik yerinden hafifçe hareketlendi, bu küçük hareketi bile Tarık'ın yine Pusat'ın koluna sarılmasına yetti.

"Ben hâlâ inanmıyorum," dedi Deniz kısık sesle. "Şaka gibi."

"Vallahi duyunca bana da şaka gibi geldi, hayır hep de başınızdaydım. Ne ara?" Tarık bu sefer ona dikkatini vererek konuştu. "Hem nasıl oldu ki? Iyy hayal edemiyorum, bu annemle babamın beni nasıl yaptığını hayal etmek gibi. Iyy iğrenç."

"Çok konuşma," diyerek boğazını temizledi Deniz, utanmıştı.

"Bu uçak bir uzay mekiği gibi," dedi yanımıza yaklaşan Selin. "Zenginlik ne kadar güzel şey, şimdi neden *kocam kocam* diye gezdiğini anlıyorum." Durdu ve devam etti. "Gerçi bu para yasa dışı deneylerinden, projelerinden geliyordur. Çok para haramsız olmaz." Lafını da sokarak arkamızdaki yerine oturdu.

"Hem biz neden bizim babamızın ölümüne neden olan adamın oğlunu kurtarmaya çalışıyoruz ki?" dedi Selin abisine.

"Selin, sen istedin gelmeyi," dedi Murat sakince, arkamda oturduğu için ifadesini göremiyordum.

"Ben kimseyi çağırmadım, siz kendiniz koşa koşa geldiniz. İstemiyorsan uçaktan inmene de gerek yok ayrıca. Sizden hiçbir şey istemedim." Sözlerimin ardından bir sessizlik oluştu uçağın içinde.

"Bunu o adam için değil, senin için yapıyoruz. Bu zenginlik benim sinirlerimi oynattı sadece," dedi Selin açıklama yaparak.

"Sen ne kadar bizden memnun olmasan da biz seni ailemize aldık," dedi Derek.

"Olay sizi sevmemem ya da memnun olmamam değil. Anlamıyorsunuz. Ben daha fazla sevdiğimi kaybetmemek için artık kimseyi sevmemeye karar verdim." Ancak buna rağmen onları sevmiştim. Ne kadar soğuk davransam da aralarında hep izole olmaya çalışsam da bir yıl boyunca hayatımdalardı. Ve sevilmeyecek insanlar değillerdi, hepsi çok acılıydı.

"Ne sandınız pardon? Sizi beni sevdiği kadar seveceğini mi? Avucunu yala canım," dedi Tarık da konuşmadan geri kalamayarak.

"Lan sen neden bizim kucağımızdasın hâlâ? Darlandım vallahi!" diyerek Tarık'ı üstümüzden attı Pusat. Tarık ihanete uğramış gibi elini göğsüne koyarak eski yerine yerleşti. Çelik'ten de olabildiğinde uzak durmaya çalıştı.

Daha fazla konuşmalarına dâhil olmadım, gözlerimi yumdum ve düşünmeye devam ettim. Ama Ateş'in yaralı hâlinden başka hiçbir şey düşünemedim.

Ona bunu yapanları mahvedecektim.

Saatler geçmiş, uçuşun bitmesine çok az kalmıştı. Şüphesiz ki bu hayatımdaki en uzun uçuş olmuştu.

Onu çok özlemiştim, ben onsuzluğa alıştığımı sanmıştım ama görüyordum ki ne onsuzluğa alışmıştım ne de onsuzluğun kahrına.

Uçuş boyunca Tarık hiç susmamış, Derek ve Lila sürekli oynaşmış, Çelik bana yürümüş, Pusat da sürekli Çelik'in bakışlarından beni korumaya çalışmıştı.

Viski dışında hiçbir şey içememiş, boğazımdan hiçbir şey de geçmemişti. Bir an bile uykuya dalmamıştım. Düşünmekten başka yapabildiğim bir şey yoktu.

Çelik; Tarık'ı ve Pusat'ı deli etmek için anılarımızı anlatmıştı. İşin tuhaf yanı da işe yaramıştı. İkisi de kıskançlıktan kudurmuştu.

Çelik işlediğimiz bir cinayeti anlattığında Pusat, "Biz daha güzelini yaptık ki birlikte işkence falan yaptık. Hatta bir keresinde bir adamı kobraya yedirdik. Ağla," demişti. Evet, bunu gerçekten demişti.

Çelik de bir ara ona yine acıkmışsındır diyerek defter uzatmıştı. Sürekli o kalın defterlerini neresinden çıkardığını hiç bilmiyordum. Bence sırf bu espriyi yapmak için yanında taşıyordu.

Sürekli kulaklarımda Ateş'in sesi çınlıyordu. Sanki kulağıma, "*Benim güzel Ateşparem*," diye fısıldıyordu o mayıştırıcı sesiyle.

O ses kulağıma her doğduğunda önce içimi bir asit gibi yakıyor, sonra da geriye sadece nefret ve öfke bırakıyordu.

Uçak inişe geçmeden önce üstümü değiştirdim. Rahat hareket etmek için kısa kamuflaj desenli yeşil bir şort ve üstüme de aynı şekilde yeşil kısa bir tişört giydim. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım.

İner inmez bizim için hazırlanan arabaya geçip silahları kuşandık. Pusat'ın gönderdiği ekip ormandaydı, araştırma yapıyorlardı ama ormanın büyüklüğü yüzünden bu saate kadar bile net bir şey bulamamışlardı.

Ekiplere ayrılarak araçlarla giderken konuşmuyordum, üstümde beni bile ürküten bir sessizlik hâkimdi. İçimde bir yangın vardı.

Araç durduğunda Pusat bana baktı. Hepsi benim gibi kamuflaj giysileri giyinmişti. Belime taktığım kemere silahlar ve bıçaklar doldurmuştum yine.

İndiğimizde hem Pusat'ın önceden gönderdiği ekip hem de biz oldukça kalabalık oluşturmuştuk ama onların her türlü daha kalabalık olduklarına emindim.

"Gruplara ayrılıyoruz," dedim bakışlarım üstlerinde gezinirken. "Çelik; Deniz ve Tarık seninle." Pusat'a döndüm. "Murat ve Selin seninle." Bakışlarım diğerlerinin üstünde gezinirken herkesi en iyi olabilecek şekilde, yeteneklerine göre ayırıyordum. "Lila ve Derek benimle. Her grup yanına on kişi alacak." Hepsi sözümü ses çıkarmadan dinliyor, ağzımdan çıkacak bir kelimeyi bekliyordu.

"Yusuf, Ayberk siz fazladan kalan ekiplerle çalışın. Dikkatsizliğe yer yok! Amacınız Ateş'i kurtarmak ama bunu yaparken kendi canınızı da korumanız lazım. Anlaşıldı mı?"

Hepsi bir ağızdan bağırdı. "Anlaşıldı!"

Ben yanımda fazladan bir kişiyle çalışmaktan bile nefret ederdim ama şu an karşımda sadece bana güvenen ve sözümle ölüme bile gidecek insanlar görüyordum. Bana inanıyorlardı ve bana bir canavarmışım gibi değil, bir kahramanmışım gibi bakıyorlardı.

"Hepiniz çok dikkatli olun," dedim ve hepsine son bir bakış attım.

Arkamı dönüp yürümeye başladığımda Derek ve Lila da peşime takılmıştı. Onların arkasında da on kişilik bir ekip bizi takip ediyordu. Hepimiz ormanda farklı yerlere dağılıyorduk. Diğerleri ATV'yle geçerken biz yürüyorduk çünkü ben her tarafı dikkatle inceleyip bir ipucu bulmak istiyordum.

Bakışlarım yerde gezinirken en ufak ayrıntıyı bile gözlerim arıyordu. Sanki ilk defa bu kadar kör olmuş gibiydim.

"Sinyal buradan sonra tamamen kesiliyor," dedi Derek. "Telsizleri kullanacağız ama yine de sıkıntı yaşayabiliriz."

"Önce kendinizi koruyun." Konuşurken hızlı adımlarla yürümeye devam ediyordum.

"V, sen de dikkat et. Saçma sapan fedakârlıklar yapma. Sen önemlisin," dedi Derek bir an olsa da Lila'nın yanından uzaklaşabildiğinde.

"Sen Lila için her şeyi yapmaz mısın?" dediğimde ona küfretmişim gibi baktı bana.

"Her şeyi yaparım," dedi aksi kabul edilemezmiş gibi.

Lila onun için sadece sevgili, sadece âşığı ya da ailesi değildi; Lila onun eviydi. Lila onun her şeyiydi.

"Ateş de benim Lila'm işte."

"Hayır, öyle olsa ondan uzak kalamazdın bir yıl. Kızım, ben onsuz bir saniye bile nefes alamam bu dünyada." Hem etrafı izliyor hem de elinde silahlarını tutuyordu.

"Şartlarımız aynı değil."

"Aynı şeyi Lila'ya sor, o da benim için her şeyi yapar," dedi büyük bir güvenle. Ve evet, yapardı. Derek de onun her şeyiydi.

Onlar her şeyin ötesindeydi. Sevgililiğin, ailenin, evliliğin... Onlar birdi.

"Ne konuşuyorsunuz fısır fısır?" dedi Lila da diğer tarafıma geçerken.

"Önemli bir konu," dedi Derek. "Sana olan aşkım falan." Lila kıkırdadı.

"Ben daha çok..."

"Hayır, ben daha çok." Hem birbirlerine yürüyorlar hem de etraftan gözlerini ayırmıyorlardı.

Silah sesleri duyulmaya başladı, epey uzaktan geliyordu. İçim sıkışırken bizimkilerin büyük bir çatışmaya girdiğini biliyordum.

Durdum, yaklaşan sesler duyuyordum. "Eğilin!" diye bağırdım.

Bulduğum ilk ağacın arkasına geçerken bizi takip eden *drone*'lara ateş ettim. Bizimle olan ekip yoğun bir çatışmaya girmişti.

Çok kalabalıklardı. Derek ve Lila da farklı ağaçların arkalarındalardı. Ne kadar üçümüz de ve hatta arkamızdaki ekiple birlikte silah kullanma konusunda profesyonel olsak da karşıdakilerin kalabalık olması bizi zorluyordu.

Ayrıca ormanın diğer taraflarından da silah sesleri geliyordu, hepsi çatışmaya girmişti.

Her arkama baktığımda ekipten biraz daha kişinin azaldığını görüyordum. Çok fazla *drone* kullanıyor ve keskin nişancılarla hızla ateş ediyorlardı. Sadece keskin nişancıları değil, aynı zamanda sahada da kalabalıklardı.

Ekipte ölenleri gördükçe içimdeki öfke arttı. İki elimde iki silahımla ağacın arkasından çıktım. Bir çıkışımla en az altı kişi vurarak geri ağacın arkasına geçtim.

Derek odaklanamıyordu, bakışları sürekli Lila'ya kayarken onun hayatından endişeleniyordu.

"Konsantre olun!" diye bağırdığımda Derek yine önüne döndü.

Ateş ederken aynı zamanda ilerlememiz gerekiyordu, zaten şu an tek yaptıkları toplu şekilde ilerlememizi engellemekti.

Olduğumuz alanda silah sesleri kesildiğinde benim ekibimdeki herkes ölmüştü. Sadece Derek ve Lila kalmıştı.

Üçümüz temkinli şekilde yürümeye devam ederken gözlerim her yerdeydi. Bir süre ilerleyebildik, uzaktan hâlâ silah sesleri gelmeye devam ediyor, hatta çatışmaların sıcaklığı da gittikçe artıyordu. Öndekileri halletsek de hâlâ çok kalabalıklardı ve peşimizden geliyorlardı.

"Çok dikkatli yürüyün, çok dikkatli hareket edin. Yerde hareket sensörleri var, yürüdüğümüzü anladıkça bu yöne geliyorlar." Cümlemin hemen ardından Derek'in acı bağırışıyla irkildim.

Anladım, bakamadım.

"Hayır, hayır, hayır..." Derek bağırıyordu.

Başımı onlara doğru, sağ tarafıma çevirdim.

Lila bir tuzağa basmıştı, bizim için hazırlanan bir tuzağa. Karşısında duran ağaçtan, ucu sivri uzun bir odun parçası çıktı, hızla hareket ederek Lila'nın üst gövdesine saplandı. O kadar hızlı gelmişti ki Lila'nın bedeni arkasındaki bir ağaca saplandı.

"Hayır! Hayır!" Derek tüm ormanı inletircesine bağırıyordu. Lila'nın yanına ulaştı, hâlâ gözleri açıktı. "Olmaz, olmaz, kurtaracağım seni."

"Derek," dedi Lila son nefesleriyle konuşmaya zorlanırken.

"Yorma kendini bir tanem, sakın nefesini boşa harcama güzelim, tamam mı?" Derek konuşuyordu ama şoktaydı.

"S-seni çok seviyorum." Son cümlesi bunlar oldu.

Gözleri kapandı, Lila ölmüştü.

Derek haykırarak onun bedenindeki kazığı çıkarmaya çalıştı.

"Lila uyan! Lila aç gözlerini! Lila!.." Derek ağlarken bir yandan da Lila'yı uyandırmaya çalışıyordu.

"Derek," dedim zorlukla konuşarak. "Özür dilerim."

Derek başını bana çevirdi. Yüz ifademi gördüğünde sanki yeni kavrayabildi olanları. Yanına uzanıp elini tutacaktım ki geri çekildi. "Git, geliyorlar."

"Derek saçmalama, hemen benimle gel." Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Çok fazla oldukları kesindi.

"Git V, sen de yarım kalma çünkü ben kalmayacağım." Belindeki kemerden bir el bombası çıkardı.

"Hayır, hayır Derek. Benimle gel."

Kafasını iki yana salladı. "Git, lütfen V, insanların sana ihtiyacı var."

"Derek, lütfen."

Derek'in bakışları âşık olduğu kadının üstünde gezindi. Eğilip onun alnını öptü. Ulaşmak üzerelerdi.

"Koş V, koş! Bizim için. Bu senden son isteğimizdir, bizim intikamımızı al."

Vazgeçmeyecekti, gözlerinden belliydi.

İkisine son kez baktım. "Özür dilerim."

"Dileme, yine olsa yine yapardık. Koş V!"

Koşmaya başladım, o kadar hızlı koşuyordum ki sanki koştuğumda her şeyi düzeltebilecekmiş gibi davranıyordum.

Arkamda büyük bir patlama oldu.

Durdum.

Arkama baktım.

Derek ve Lila...

Orman alevler içindeydi, yanıyordu. Hava aniden karanlığa büründü. İs ve gri dumanlar her tarafa hızla yayılıyordu.

İçimdeki öfkeyle önüme döndüm, vücudum yangının sıcaklığından mı yoksa acıdan mı bilmem alev alev yanıyordu. Koşmaya devam ettim.

Dakikalarca koştuktan sonra çok uzağa gelmiştim. Gördüğüm yol ayrımıyla durdum.

Burada iki tane ekran vardı, ikisi de kapalıydı.

İlk önce sol taraftaki ekran açıldı. Ekranda Ateş vardı, başı eğikti ve vücudunda yara olmayan yer kalmamıştı. Üstünde büyük harflerle ATEŞ yazıyordu.

Ardından sağ taraftaki ekrana baktım; arkası dönük, zayıf, koyu kahve saçları olan bir kız oturuyordu. Onun üstünde de bir yazı belirdi, büyük harflerle beyaz bir yazı. Gözlerim büyüdü, aptallaşırken doğru görüp görmediğimi anlamak için gözlerimi kırpıştırdım. VERA yazıyordu.

Seçim yapmamı istiyordu.

Ama Vera ölmüştü, Vera yaşamıyordu ki.

Etrafıma bakındım, anlayamıyordum.

Vera gözlerim önümde ölmüştü, bu bir kandırmacadan başka bir şey değildi. Ama Ateş'e çıkan yolun da tuzak olması mümkündü.

Daha fazla kaybedecek vaktim yoktu, Ateş'in videosunu olduğu yola saptım. Burada daha sık ağaçlar vardı.

Koşmaya devam ettim, ta ki küçük bir kulübe görene kadar. Kulübenin kapısı açıldı.

İçeriden Ateş çıktı, o kadar yaralıydı ki yürümekte zorlanıyordu. Üst tarafı çıplaktı ama kandan teni gözükmüyordu.

Ona koşmaya devam ettim. Ateş bana doğru zorla da olsa adım atıyordu.

En sonunda ulaştığımda hissettiğim acı ve özlemle boynuna sarıldığımda o da bana sarılıyordu.

"Ateş..." Çıplak boynuna özlemle öpücükler bıraktım, bu pis yerin bile ondan alamadığı kokusunu derince soludum.

"Aşkın," dedi ama bu çok zor söylenmiş bir kelimeydi.

Ona sarılmayı bırakamadım, ta ki o artık kendi başına ayakta duramayacak hâle gelene kadar. Ateş ayakta duramıyordu.

Titreyen ellerimle onu kendimden uzaklaştırdım, yüzünü avuçlarım arasına aldım. Vücudu vücuduma yaslıydı.

Gözleri kapanıyordu, vücudunda derin yaralar vardı. "Ateş, bak geldim. Dayan sevgilim..."

"Aşkın, geldin," dedi dizleri bükülürken.

Yere düşmesin diye o düşerken ben de sırtını dizime yaslayarak yere düşmesini engelledim.

Hızla üstümdeki tişörtü çıkarıp yarasına bağladım ama yarası bir tane değildi, her tarafında yaralar vardı. Çok kan kaybetmişti, teni bembeyaz olmuştu.

"Geldim tabii ki de... Benden kurtulacağını mı sandın?" dediğimde yakışıklı yüzünde yorgun bir gülümseme oluştu. "Çok geç kaldım." Sesim kısıldı. "Ama dayan, seni buradan çıkartacağım."

"Aşkın, aşkım," dedi aynı gülümsemeyle. "Kendini yorma daha fazla..."

"Ne saçmalıyorsun?" dedim kızgınca.

"Sana son kez sarılmama izin verdi..." Sesi gittikçe kısılıyordu.

"Kim izin veriyor! Onları mahvedeceğim! Ateş bana bak, yorma kendini."

"Lütfen yaşa, Ferda da diğerleri de sana emanet. Seni çok seviyorum."

"Ateş, saçmalama! Bana veda etme sakın! Ölürsen yemin ederim peşinden gelirim, dayanamam ki ben. Ateş!" Gözleri kapanıyordu, elim saçlarının arasındayken başını göğsüme yasladım. "Ateş sakın! Sakın sen de bırakma beni! Ateş ben dayanamam! Ateş sen de gitme!"

Başı göğsümdeyken bağırıyor muydum, ağlıyor muydum bilmiyordum ama sesimin ormanda büyük bir haykırış olarak yankılandığını biliyordum.

Ateş'in gözleri kapanmıştı. Acı bir haykırış daha koptu dudaklarımdan. Bu sırada kulübeden bir kadın çıktı, benim yaşlarımda, genç bir kadın.

Bir süre alkış tuttu. "Ne kadar da dramatik, az kalsın ağlayacaktım."

Onu inceledim, onda tanıdık bir şeyler vardı. Ateş'in bedeni kollarım arasındaydı, düşünemiyordum.

"Kimsin sen?" dediğimde bakışları uzunca üstümde gezindi.

"Gerçekten tanıyamadın mı?" dedi onu görmem için biraz daha yaklaşarak.

Dudaklarımdan tek bir kelime çıktı, o kelime karşımdaki kadının gözlerindeki öfkeyi harladı.

"Vera."

5

PANZEHİR

Yetiştirme Yurdu, 2009

Bunaltıcı bir hava vardı. Güneşli değildi ama soğuk da değildi. Ablam hiç sevmezdi bu havaları. Acaba gökyüzünü görebiliyor muydu?

Daha iki hafta olmuştu ama ablamı çok özlemiştim. Hiçbir şey yapmak istemiyordum, sadece ablamı istiyordum.

Bahçede yürürken fazla ileri gitmiştim, buralara ilk defa geliyordum. Tam yürümeye devam edecektim ki duyduğum sesle durdum.

"Bırakın beni!" Bir kız bağırıyordu. "Yardım edin!"

Aklıma babamın ablamı dövdüğü geceler gelirken hızla sese doğru koştum. Duvarın arkasında üç tane kızın kafası görünüyordu, büyük bir öfkeyle birini dövüyorlardı.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Bağırışımla dikkatleri dağıldı. Araları açıldığında yere bükülmüş benim yaşlarımdaki kızı gördüm, bu görüntü bana yabancı değildi.

Babam da aynısını ablama yapıyordu.

Ablamı da çok özlemiştim zaten.

Yanlarına koşarak bağırmaya başladım, ne dediğimi bilmiyordum ama karşımdaki üç kızın da yaşları bizden büyüktü.

"Bu yeni gelen bücür değil mi?" dedi aralarında biri saçımı çekerek.

"Gel sana göstereyim bücürü!" Bağırarak yüzüne attığım yumrukla geri savruldu. Diğer kızlar da üstüme çullanmıştı ki birine tekme birine daha yumruk attım, daha da öfkelenerek üstüme saldıracaklardı ki biraz daha üstlerine yürüdüğümde korktular.

Üçü de bana küfürler edip ödeşeceklerini söyleyerek uzaklaştıklarında onlara doğru tükürmüştüm.

Başımı yere çevirdiğimde yerdeki kızın kalkmaya çalıştığını gördüm. Epey kötü dayak yemişti. Çok zayıf ve cılız bir vücudu vardı. Yerinden yavaşça doğrulurken ona yardım etmek için elimi uzattım.

Önce elime, sonra da gözlerime baktı. Hâlâ çok ağlıyordu, yüzü hep kan olmuştu. Elimi tuttu ve ona verdiğim destekle yerden kalktı. "Teşekkür ederim," derken sesi çok kısıktı.

Onu daha önce görmüştüm, diğer kızların üstüne gittiğini de fark etmiştim ama bu kadarının farkında değildim.

"Bunlar böyle mi yapıyor hep sana?" dediğimde ağlamaları arasından başını olumluca salladı. "Güçsüz gördüler ya saldırıyor salaklar. Neyse öyle bir şey olursa yanıma gel sen."

"Sana da yaparlar, başına bela alma," dedi hâlâ hıçkırırken.

"Kimse bir şey yapamaz bana, sana da yapmalarına izin vermem." Sözlerimle ağlayışları azalmaya başlamıştı.

"İsmin ne?"

"Aşkın. Senin?"

"Vera," derken artık tamamen ağlaması kesilmişti.

"Git şikâyet et o salakları," deyip arkama dönmüştüm ki o da peşime takıldı. Bir süre yürüdükten sonra durdum. Benim durmamla o da durdu. "Sen hep böyle peşimden mi geleceksin?" Söylediklerimle utandı.

"Gelmeyeyim mi?" Bir şey diyemedim. Yürümeye devam ettiğimde artık o da yanımda yürüyordu. "Şimdi sen benim kardeşim mi oluyorsun?" dediğinde bir kez daha durdum.

"Yoo, ne alaka?"

"Kardeşler hep korurmuş ya, sen de benim kardeşim mi oldun?" dedi iri gözlerini aça aça.

Önce yüzüne baktım, yara bere içindeki vücuduna baktım, sonra da yaşla ıslanmış gözlerine.

"Benim kardeşim var zaten." Hem de ablam vardı.

"Benim hiç yok ki," dedi burnunu çekerek.

"Hiç mi yok?" Üzülmesine üzülmüştüm. Kafasını üzgünce iki yana salladı. "Tamam o zaman," dedim dayanamayarak. "Kardeş olalım."

Yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu.

Biz de kardeş olduk.

Günümüz

Kardeşim.

Yetimhanenin sıkıcı odalarında birbirimize eğlence malzemeleri bulup saatlerce kahkahalara boğulduğumuz, uyuyamadığımızda sabahlara kadar bir-

likte uzanıp hayaller kurduğumuz, birlikte büyüyüp birlikte yaşayacağımıza inandığımız kardeşim.

Geçmişin sahneleri acı acı tekrar dirilirken ölen zaten geçmiş değildi. Ölenler geleceğin hayalleriyle kaybolan çocuklardı.

"Düşünsene, Aşkın! Kocaman olmuşuz, çalışıyoruz falan, birlikte aynı evde yaşıyoruz. Kimseye ihtiyacımız yok, kimsenin emirleri yok, saçlarımızı istediğimiz gibi uzatıyoruz. Böyle güzel bir evimiz de var, iki tane de kedimiz var. Biri beyaz, biri siyah."

"Ablam da var ya."

"Tamam, ablan da olsun," dedi kıskanmış şekilde. "Ama benim daha çok kardeşim ol. Ya da ikimizin de ablası olsun o da."

"Olur ki zaten, benim ablam çok koca yüreklidir."

"Aile oluruz, ne güzel. Düşünsene Aşkın, aile oluyoruz."

Düşünsene Aşkın. Nasıl da kendini zeki sanırken kandırılmışsın hep.

Düşünsene Aşkın. Kardeşin çıkagelmiş en tükendiğin yerde.

Düşünsene Aşkın, kardeşin aslında artık senin kardeşin değilmiş.

Düşünme Aşkın, en iyisi sen hiç düşünme.

Kollarımda sevdiğim adam vardı, kollarımda kocam vardı. Kollarımda beni aşkla tanıştıran, beni hem daha çok canavar hem de daha çok insan yapan o adam vardı. Ve bilinci kapalıydı, nabzı çok zayıftı.

Karşımda da bir kadın vardı, tanımadığım bir kadın. Hayatımda ilk defa gördüğüm bir kadın.

"Koskoca V nasıl da mahvolmuş." Biraz daha yaklaştı.

"Hayır, imkânı yok," dedim sayıklarcasına.

"Bak kardeşim, karşındayım," dedi kollarını iki yana açarak.

"Öldün, öldün sen..."

"Keşke," dedi nefesini vererek.

"Öldün, ben gördüm öldüğünü. Oyun mu oynuyorsunuz bana? İzin vermem! Benim masum kardeşimi böyle ucuz oyunlarla kirletmenize izin vermem!" Sözlerimle gözleri kısılırken yaklaşmaya devam etti.

"Şimdi sen benim kardeşim mi oluyorsun?" dedi birden.

Artık az biraz aldığım nefesim de kesilmişti.

"Yoo, ne alaka?" dedim ama sesim o kadar kısıktı ki ben bile duymamıştım.

"Kardeşler hep korurmuş ya, sen de benim kardeşim mi oldun?" dedi gözlerini irileştirerek.

Acı bir hıçkırık yükseldi boğazıma kadar. O hıçkırık çıkmadı, yok da olmadı. Sadece canımı acıttı, almak için çabaladığım her zehirli nefes gibi.

Artık karşımda masum bir çocuk yoktu. Benim kardeşim ölmüştü. Neden diyemedim, nasıl diyemedim, ben hiçbir şey söyleyemedim. Geçmişimdeki o küçük masum çocuğu kaybetmemek için gözlerine bile bakamadım.

Bakışlarımı Ateş'e çevirdim. Teni buz gibiydi, gittikçe daha da soğuyordu. Aklıma ablam geldiğinde onu biraz daha sarmaladım ve öfkenin tüm hislerimin önüne geçmesine müsaade ettim. Belki de bunun için savaştım.

"Ne yaptın ona?" dedim öfkeden kısılmış sesimle.

Ateş'in rengi değişikti ama kan kaybetmekten değildi sanki, nefes bile almıyor gibiydi.

"Onu zehirledim," dedi pişkin şekilde. "Eğer panzehre kavuşmazsa ölecek." Alt dudağını sarkıtarak üzülmüş gibi yaptı.

"Eğer ona bir şey olursa," dedim tekrar o yabancı gözlerine bakarak. "Seni mahvederim."

"Bu yeni bir şey olmaz." Konuşurken yüzündeki o nefret ifadesini kısa bir anlığına bırakmıştı.

"Ateş, aç gözlerini. Ateş!" Yüzünü avuçlarım arasında tutarken onu daha çok kendime çekiyordum. "Ateş sen de bırakma beni." Saçlarının arasına bir öpücük bırakım güç bulabilmek için.

Yaralanmaları çok derin değil gibiydi ama elime bulaşan kanın rengi gittikçe değişirken kaşlarım çatıldı. Kanı koyulaşmaya başlıyordu, Ateş'in kanı siyaha dönüyordu.

"Bu olmadan gözlerini açabileceğini sanmıyorum," dediğinde başımı kaldırıp ona baktım. İçi sıvı dolu bir enjektör vardı elinde.

"Sana neden inanayım?" Ateş'in saçlarını sakinleşmek için okşamaya devam ediyordum.

"Orası senin bileceğin iş, istersen inanma," dedi omuz silkerek. "Başka bir seçeneğin var mı?"

"Alırım onu o zaman," dedim kararlı şekilde.

"Beni öldürürsün, değil mi? Bu senin için yeni bir şey olmaz."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Bağırışım onu daha fazla eğlendirdi sadece. "Ölmüştün sen! Emindim!" Bağırışım onu sadece güldürdü. Bu keyifli bir gülüş

değildi. "Ver bana onu! Hemen." Ateş'i bırakarak ayağa kalktığımda onunla karşı karşıyaydım.

Kardeşim.

Kardeşim karşımdaydı.

Enjektörü havaya doğru kaldırdı, yanında kuyu vardı. Elini tam kuyunun üstünde tuttu.

"Eğer sana bunu vermemi istiyorsan, o zaman sen de bir şeyler yapacaksın."

Silahımı çıkartıp ona doğrulttum ama yüzündeki ifade hiç değişmedi. Bunu bekliyormuş gibiydi.

"Seni öldürürüm! Ver onu bana."

"Gel ve al," dedi pişkin şekilde. Parmaklarının ucunda enjektörü sallıyordu. "Sanırım bir iki dakikası kaldı." Ateş'e bakıyordu. "Yazık, çok seksi bir adam. Sana da çok âşıktı ama bence sen güzel olan hiçbir şeyi hak etmiyorsun."

"Ne istiyorsun?" dedim buz gibi sesimle.

"Yalvar." Başını kibirle kaldırdı.

"Siktir git," dememle omuz silkti. Eli kuyuya doğru gitmişti ki bağırdım tekrar. "Dur!"

"Yalvar, diz çök," dedi büyük bir nefretle.

"Neden? Benden neden bu kadar nefret ediyorsun? Senin de mi beynini yıkadılar?" Hiçbir şey söylemedi, sadece bana bakarken nefreti biraz daha arttı.

"Zamanı kısıtlı."

Bakışlarım Ateş'e kaydı. "Yalvarırsam onu verecek misin? Ayrıca sana nasıl inanacağım?"

"Başka seçeneğin yok," dedi eğlenerek.

"Yalvarmam sana ne katacak? Alçak egonu mu tatmin edeceksin?"

"Sadece yalvarman yetmeyecek ki," dedi eli hâlâ sallanırken. "Vücudundaki zehir tek dozla bitebilecek bir şey değil. Belki uyanır ama ikinci dozu almazsa ölür, sonra yine alır ama üçüncü dozu almazsa da ölür."

"Ne istiyorsun peki?"

"İstediklerimi yapmanı istiyorum. Önce yalvaracaksın." Bakışlarım tekrar Ateş'e kaydı.

Kaybedecek vaktim kalmamıştı. Ve o benim kibrime yenik düşemeyeceğim kadar değerliydi. O benim her şeyimdi. Yaşadığımız kavgalar, birbirimize oynadığımız oyunların günün sonunda bir önemi yoktu. Çünkü hep biliyordum ki kıyamet de kopsa eninde sonunda onunla olacaktım. O olmayacaksa da geriye hiçbir şeyin anlamı kalmıyordu.

Dizlerim üstüne çöktüğümde bana yukarıdan kibirli bir bakış attı.

"Ver onu bana, lütfen."

Kafasını iki yana salladı. Enjektörü sallamaya devam etti. "İkna olmadım, daha içten yap. Son bir dakikası var sanırım."

Ateş'in ağzından çıkan köpükleri gördüğümde içimi saran öfke ve korkuyla ne yapacağımı belki de ilk defa böylesine şaşırdım.

"Şu siktiğimin iğnesini bana hemen var!" Yerimden kalkacaktım ki biraz daha indirdi elini kuyuya. "Yalvarırım! Sana yalvarıyorum! Ver o iğneyi bana."

"Devam et."

Ateş'in ağzından çıkan köpükler arttı. Rengi daha da kötü oluyordu.

"Lütfen! Lütfen! Onu kaybedemem. Öldür beni ama onu yaşat! Yalvarıyorum sana!" Ağlayışlarım arasında ne söylediğimi bilmeden yalvarışlarım hoşuna gitti.

"Koskoca V! Nasıl da yalvarıyor ama," dedi keyifle. İğneyi bana doğru attığında hızla havada yakaladım enjektörü. "Göğsünden sertçe vurursan daha etkili olur." Bir de iyilik yaptı kendince.

Gözyaşlarım önümü görmemi engellerken Ateş'in göğsüne sertçe batırdım iğneyi. Tüm sıvıyı enjekte ettiğimde hâlâ ellerim titriyor, ağlamam artıyordu.

Nabzı atmıyordu.

Nabzımın atmasının tek sebebi olan adamın nabzı atmıyordu.

"İşe yaramıyor!" derken acı içinde inliyor, düşmanımın gözlerinde çare arıyordum.

"Çok çene yaptın, tahtalı köye gittiyse yapacak bir şey yok." Kollarını göğsünün altında birleştirip kalçasını yanındaki kuyuya yasladı.

"Seni mahvedeceğim! Seni de buna sebep olan herkesi de mahvedeceğim!" Bağırışlarımı sakin şekilde dinliyordu.

"Kocana olan aşkın çok duygusal. Çok tuhaf ya... Bir canavar, bir denek nasıl olur da böylesine insancıl duygular hisseder ki? Hâlâ şaşırıyorum. Alanguva gibi sert bir adamın sana âşık olmasına da ayrı şaşırıyorum. En başından beri beni şaşırtan bir aşk oldu sizinki. Koskoca Cebonayan lideri Ateş Alan-

guva, denek olan bir kiralık katile âşık oldu. Ne dramatik, on kitap konusu çıkar herhâlde."

"Dua et! Dua et o yaşasın," dediğimde gülmeye devam etti.

"Ne yapacaksın ki? Daha fazla ne yapabilirsin ki V?"

"Ne yaptım ki? Ne yaptım ben sana?" Yine sustu. "Gittiğim için mi? Öldüğünü sandım. Küçüktüm daha ben de. Küçük olmasam zaten..."

"Sus!" derken gülüşü tamamen kaybolmuştu.

"Beni mi suçluyorsun?"

"Sana sus dedim!"

"Yazık," dedim sadece ama bu onu daha da öfkelendirdi. "Sana yazık, neden biliyor musun?"

"Nedenmiş?" dedi pişkin bir şekilde.

"Çünkü V'nin düşmanı oldun çünkü sevdiklerimin ölümüne neden oldun çünkü kocamı bu hâle getirdin. Neye bulaştığını biliyor musun sen?" Hâlâ nasıl böyle sakin konuşabildiğimi bilmiyordum çünkü Ateş hâlâ kollarımda hareketsizdi.

"İşe yaramayacak mı?" Bağırışımla omuz silkti.

"Kısmet."

Tam daha fazla dayanamayarak yerimden kalkacaktım ki kollarım arasındaki Ateş'in heybetli bedeni ısınmaya başladı. Soluk rengi, hızla yok olurken bedeni de normal ısısına dönüyordu.

"Çok sevinme, ne zaman uyanacağı belli olmaz."

"Benden ne istiyorsun?" dediğimde kuyunun yanından ayrılarak yaklaştı.

"Senden çok şey istiyorum, senden kendini yok etmeni istiyorum."

"O zaman soğuyacak mı için? O zaman ailemi rahat bırakacak mısın?" Tükürürcesine konuşmam onu öfkelendirmedi ama ailem demem öfkelendirdi.

"Bu öyle kolay olmayacak. Kocan uyanabilir ama uyansa da bu panzehrin diğer dozlarına ulaşması gerek. Bu özel bir zehir, biz ürettik. Evet, tek kendini bilime adayan senin kocan değil. Panzehir de sadece bizim elimizde. Ve üç kez almazsa ölüm kaçınılmaz, yine ölebilir gerçi. Biz de deney yapmış olacağız, senin kocan sever deneyleri. İstediği kadar bilimini kullansın, istediği kadar kanındaki zehri araştırsın, yine de panzehri bulamazsınız. Denemesi bedava."

"Ne istiyorsun? Açık konuş."

"Türkiye'de kalacaksın, yakalanman beni ilgilendirmez çünkü o zaman yine panzehre ulaşamazsınız. Yani saklanmak için elinden geleni yapsan iyi

edersin. Ayrıca şu an gittiğin hedefe doğru yürümeye devam edeceksin. Kocan kendine gelmeden Cebonayan lideri olacaksın."

"Neden?" Sorumla omuz silkti.

"Kocanla bir daha birlikte olmayacaksın, senden istediğimiz her şeyi yapacaksın."

"Siz kimsiniz?"

"Çok sorgulama. Ayrıca eğer o zekâna güvenerek bir şeyler planlarsan geri kalan tüm panzehri de formülü de yakacağıma söz veriyorum. Yerinde olsam hiç yeltenmem. He bir de birine bu anlaşmayı anlatırsan, o zaman yine panzehir yok olur. Neyi neden yaptığını kimseye açıklamayacaksın."

Anlıyordum. Beni nasıl yok etmek istediklerini görüyordum. Bunu beni yalnızlaştırarak yapacaklardı, bunu beni biraz daha canavarlaştırarak yapacaklardı.

Ancak bilmedikleri bir şey vardı. Ben kibirli olduğum kadar kindardım da.

Onlara acıdım. Karşımda oldukları için onlara acıdım. Çünkü V kimseye acımayacaktı.

"Seninle tekrar görüşeceğiz. Aradığımda açacaksın. İstediğim her şeyi yapacaksın yoksa yakışıklı kocana veda etmen gerekecek."

Bana son bir bakış atarak arkasını döndü. Yürümeye başladığında bağırdım. "Vera!" Aniden durdu. Ama kafasını çevirip bana bakmadı. "Umarım bu adı kullanmıyorsundur. Umarım benim kardeşimin adını, bedeninde kirletmiyorsundur."

Cevap vermedi, dönmedi de. Sadece yanımdan hızlıca uzaklaştı.

Kollarım arasındaki Ateş'in bedenine daha çok sarıldım, başımı saçlarına yaslayıp onun varlığıyla kendime gelmeye çalıştım.

Ateş'i sevdiğimi biliyordum, ona âşık olduğumu biliyordum ama ona ne kadar körü körüne bağlandığımı bugün daha iyi anlamıştım.

Ateş.

Bana sadece aşkı değil, yaşamayı öğreten adam.

Her şeyim.

Tek şeyim.

Ona olan aşkımın altında ezildim çünkü bu aşkı V'nin kaslı kolları bile kaldıramıyordu.

"Yaşa, yeter ki sen yaşa," dedim ona sıkı sıkı sarılırken. "Sen de bırakma beni."

"A-Ateşpare." Ateş'in sesiyle dolu gözlerimi kırpıştırdım. Gözlerini açmıştı ama o kadar yorgundu ki tam açamıyordu.

"Bırakma beni. Özür dilerim."

"Seni seviyorum," dedi güzelim sarı gözleriyle bana bakarken.

"Ben de seni seviyorum," dedim ama duydu mu bilmiyorum çünkü gözleri tekrar kapandı.

Ateş'e duyduğum aşk her şeyin ötesindeydi. Bu hastalıklı, beni bitiren şeyin adı aşk mıydı, onu da bilmiyordum ama bir şeyi biliyordum. O her şeyden öteydi.

Uzaktan kulağıma sesler geliyordu, o sesler gittikçe hızla yanımıza yaklaşıyordu.

"Aşkın!" Pusat'ın sesiyle kafamı kaldırdığımda bize ışık tuttuklarını ama bunu bile fark etmediğimi anladım. Birden etraf çok kalabalık olmuştu. "Ateş!" Pusat yanıma hızla koşarak Ateş'i kontrol ettiğinde Ateş'i yavaşça bıraktım.

"Derek nerede?" dedi Murat etrafa bakarak.

"Lila nerede?" dedi Selin de.

Çelik sadece gözlerime baktı. Orada ne gördü bilmiyorum ama sanki her şeyi anladı. İrkilerek geriye doğru bir adım attığında sesim çıkmıyordu.

Pusat, Ateş için helikopteri indirtirken Tarık'ın omuzlarıma bir ceket bıraktığını hissettim.

"Onlar nerede, Aşkın?" dedi Murat.

"Özür dilerim," dedim ama sesimi duydular mı emin değildim. "Sizin de hayatınızı mahvettiğim için özür dilerim."

Derek ve Lila intikam almaya çalıştıkları adam için ölmüşlerdi.

Onlar aslında benim için ölmüşlerdi. Yüzlerine onlara bağlanmamak için uzun uzun bile bakmaya cesareti olmayan benim için.

"Ateş nefes alıyor, doktor da hemen yanımızda." Tarık bir şeyler diyordu ama algılayamıyordum.

"Aşkın doğru düzgün anlatsana! Nerede onlar?" Selin artık bağırmaya başlamıştı.

"Öldüler, onlar da öldü." Ölmesi gereken asıl kişi ölmüyor ama onun yüzünden bir sürü kişi ölüyordu.

Ben nasıl bir ölüm makinesiydim de ölümden başka hiçbir şey getirmiyordum. Yaşam bana yasaktı, yaşamayı istemek de yasaktı. Ben öyle bir ölüm makinesiydim ki bana ölmek de yasaktı.

Ateş'i Türkiye'ye getirmiştik. Vücudu kendine bir türlü gelmiyordu, ara ara uyansa da tekrar baygın şekilde yatmaya devam ediyordu.

Çok kayıp vermiştik.

Ve de kaybetmiştik.

"Aşkın, burada böyle oturamazsın. Bak kimse hastaneye girmesin diye elimizden geleni yapıyoruz ama çalışanlardan biri bile seni..." Pusat'ın konuşmasını boş bakışlarımla böldüm. "Sikeyim..." Küfrederek yanıma oturdu. "Neyin var kızım senin? Kendine gel, amma koyayım! Yine çip mi taktılar bir taraflarına?"

Tepkisizdim ama bu sefer bir çipin etkisinde değildim. Belki şoktaydım. Belki uğruna V olduğum her şeyin yalan olduğunu öğrenmiştim. Belki de gerçekten takatim kalmamıştı. Tek istediğim Ateş'in yaşamasıydı. Başka hiçbir şey istemiyordum.

"Aşkın! Cevap versene, amına koyayım! Bak korkuyorum!"

"Korkma, kendimdeyim," dedim yerimden doğrularak.

"Ne yapacağız şimdi peki? Önceden olduğu gibi plan falan üret! İntikam almak için bir şeyler yap," dedi ama benim sessizliğim devam etti. Eli enseme doğru gitti, bir süre saçlarını çekip ensemi kontrol ettikten sonra pes ederek elini indirdi. "Bu sefer başka bir yerden mi taktılar çipi acaba?"

"Biraz daha ellersen ben çipi senin götüne takacağım, amına koyayım," dediğimde güldü.

"He şöyle be kızım, vallahi sen küfretmeyince falan korkuyorum ben." Rahatlamış şekilde arkasına yaslandı, ikimiz de karşımızdaki düz duvarı izliyorduk. "Ateş yaşıyor ve durumu da iyiye gidiyor, ara ara konuşuyor bile. Sen neden bu hâldesin?"

"Sen sor diye, amına koyayım," dediğimde biraz daha rahatladı, hatta keyifle güldü.

"Bir insanın küfretmesi nasıl içimi rahatlatabilir, amına koyayım?" Sözleriyle güldüm. Sigara çıkarıp yaktığımda gözleri irileşti. "Hastanedeyiz lan."

"Koskoca hastaneyi kapattırmadınız mı, pezevenk?"

"Sen bana böyle kırıcı küfürler etmezdin. Neyse, geçirdiğin zor günlere vereceğim. Zaten Cebonayan da kuduruyor! Ateş'in yerini sallamaya çalışanlara gün doğdu," dediğinde bakışları benimle kesişmişti.

Önüme dönüp sakin kalmaya çalışarak sigaramdan derin bir nefes aldım.

"Aşkın, bir şeyler mi planlıyorsun sen yine?"

"Ben hep bir şeyler planlarım."

Gözleri kısılırken sanki neleri yapıp yapamayacağımı kafasında tartıyor gibiydi. Gözlerine bakmak istemedim, yüzüne de bakmak istemedim.

"Pusat, ben ne öğrendim biliyor musun?" dediğimde Pusat da hastanede olduğumuzu umursamadan kendisine bir sigara yakarak bana eşlik etti.

"Ne öğrendin?"

"Hani bir keresinde Ateş benim için, sırf benim için, abisine ihanet etmişti ya... Ben de ona kızmıştım falan." Sözlerimle kafasını ağır ağır salladı. "Ateş'in aptal olduğunu düşünmüştüm, ben asla öyle bir şeyi onun için yapmam demiştim." Durakladım. "Yaparmışım, ben onun için her şeyi yaparmışım."

"Sana yalan söylese, senden gerçekleri saklayarak seninle evlense bile mi?" Söylediklerimle güldüm.

"Sen de Ateş'in düşmanı mısın, dostu musun belli değil, amına koyayım?" dediğimde onun da omzuma yaslı omuzları sarsıldı, yüzüne bakmasam da güldüğünü anladım.

"Çok aşk da bitirir adamı," dedi düşünceli şekilde.

"Kadını bitirmez mi?" dedim sadece ona gıcıklık vermek için.

"Şurada edebiyat kasmaya çalışıyorum, bozmasan olmaz değil mi, amına koyayım!"

"Düzgün yap o zaman," diye tersledim.

"Off, sana da hiçbir şey söylenmiyor. Kişi anlamında dedim onu! Neyse, yapmıyorum edebiyat falan, sana çok..." Başımı yorgunca omzuna yasladım.

"Yorgunum sanırım biraz..." Söylediklerimle başımın altındaki omzunun sertleştiğini ve vücudunun buz kestiğini hissettim.

"Sen yoruldun mu?" dediğinde başımı olumluca salladım. "Neden yoruldun?"

"Sürekli sevdiklerimi kaybetmekten. Artık kimseyi kaybetmeyeceğim, Pusat." Kararlı ses tonumla sessiz kaldı.

"Bizim hayatımız bu, tüm aksiyonun ve vahşetin içinde yaşamak bizim hayatımız. Ben de isterdim ki normal olmayı. Şimdi bak, Bahar ne güzel üniversiteye falan gidiyor, orada normal adamlarla da tanışıyor. Ne yapsın benim gibi belayı? Hayatım boktan, işim boktan, korkunç herifin tekiyim."

"Güzel ya da yakışıklı olduğunun farkında olup bunu karşı tarafa söylettirmeye çalışanlar gibisin."

"Yakışıklılıktan bahsetmiyorum ki... Ben ne kadar karizmatik bir adam olduğumun farkındayım zaten," dediğinde güldüm, sanırım benimle çok takılmıştı. "Bu hayattan bahsediyorum. Zaten Bahar'la olmayı artık ben de istemiyorum. Bu karanlık hayatta ona zarar gelecek bir şey olmasına katlanamam."

"Sen onun hayatından çıkınca her şey düzelecek mi sanıyorsun?"

"Bir şeyi de düzelse yeter bana," dedi aynı yorgunlukla.

"Ateş'i çok özledim." İtirafımla şaşırdı.

"Git bak o zaman, karşındaki odada."

"Onunla olmayı özledim. Ben hiçbir şeye yenilmezdim de ona duyduğum aşka yenildim."

"Belki bu yenilgi çok da kötü değildir. Zaten en diptesin ki... Daha ne kadar batabilirsin? Öyle düşün." Sanki beni teselli ediyormuş gibi konuşması beni güldürdü.

"Oluyor Pusat, her seferinde, '*Daha ne olabilir ki?*' dediğimde daha beteri oluyor," dedim ve yine sessizliğe gömüldük.

Ateş'e tüm testlerin yapılmasını istemiştim ama kanında ne zehre ne de panzehre dair bir şey çıkmamıştı.

Ateş'in kaldığı odadan Ferda çıktı. Abisinin yanından ayrılmıyordu, zaten sağlığı yerinde değilken bir de burada kendini yıpratıyordu. Pusat hemen yerinden kalkarak ona destek vermeye çalıştı, koltuk değnekleri olmadan pek dengede duramıyordu ama o değnekleri kullanmamak için de diretiyordu.

"Yürürüm ben!" Onun bağırışıyla Pusat çaresizce bir adım uzaklaştı.

Ama Ferda üçüncü adımında daha fazla dengede duramayarak dizlerinin üstüne düştü. Hızla yerimden kalktım, Pusat da eğilmişti ki Ferda boş koridoru inletecek şekilde hıçkırarak ağlamaya başladı.

Yanına diz çöktüğümde ağlayışları arttı. "Ferda, güzelim, Ateş'in durumu iyiye gidiyor."

"Dayanamam Aşkın, ben dayanamıyorum artık. Onu bu hâlde görmeye bile dayanamıyorum. Kimsem kalmadı, Aşkın, bir abim kaldı. Aşkın, abimin de gitmesinden çok korkuyorum. Ben de öleyim o zaman, ben de gideyim..."

"Abin hiçbir yere gitmiyor. Durumu iyi! Daha bir saat önce konuştu bizimle, sadece kendine gelmeye çalışıyor. Kendini toparla."

"Hâlimize baksana Aşkın, ne hâle geldiğimize bir baksana," dedi ellerini iki yana doğru açarak.

Ağlama krizi devam ettiğinde ona sarıldım. "Sana söz veriyorum. Ateş yaşayacak." Sarılışıma sıkıca karşılık verirken onun ne kadar yıprandığını daha iyi anlıyordum.

Kollarımda sanki küçük bir çocuğun bedeni varmış gibiydi, ince teninin altındaki kemikleri ona sarıldığım her tarafıma batıyordu.

Sakinleşince onu alıp bahçeye çıkardım. Sadece hastanenin içi değil, resmen dışı da kapatılmıştı. Pusat ülkeye dönmemem için her şeyi yapmıştı ama döndüğümde de yüzümü kimsenin görmemesi için her şeyi yapmıştı. Ateş'in benim için yapacağı her şeyi o yapıyordu yani.

Bahçede oturduğumuzda Ferda'ya birkaç yudum da olsa su içirebilmiştim. "Eğer böyle yaparsan daha güçsüz düşeceksin," dedim ama kollarını kendine sararak önünü izlemeye devam etti.

"Normal bir hayat istiyorum, Aşkın. Böyle pahalı arabalarımızın olmadığı, villalarımızın olmadığı, marka kıyafetlerimizin olmadığı, kanlı paralara sahip olmadığımız bir hayat istiyorum. Normal olmak istiyorum."

"İsyan etmen hiçbir şeyi düzeltmez, Ferda. Dik durmazsan tökezlemeye mahkûmsun."

"Artık dik de duramıyorum zaten," dedi buruk şekilde.

Onu böyle görmek canımı acıttı. Şimdi daha iyi anlıyordum, Ateş'e nasıl bağlandıysam onunla yaşadığım hayata da o kadar bağlanmıştım ve Ferda sanki Ateş'in değil, benim öz kardeşimdi.

Hâlbuki her şeyin başına dönecek olursak onların öz babaları değil miydi bütün bunların sebebi?

"Tarık gelmedi mi?" dedi çok kısık bir sesle.

"Hayır, evdekilerle birlikte. Gelmesini mi isterdin?" Sessiz kaldı. "Tarık konusunda hâlâ şımarık mısın?" Sessizliği devam etti. "Onu sevdiğini düşünmüyorum, Ferda. Onu sevsen onunla sevişirken başka bir adamın adını söylemezdin."

Dudaklarında buruk bir gülüş oluştu, bakışları ağırlaştı. "Bilerek söyledim."

Kısa cümlesini anlamam cümlesinden daha uzun sürdü. "Af buyur?"

"Bilerek söyledim."

"Neden?" Şaşkınlığın sesimi yükseltmesine engel olamadım.

"Çünkü gerçekten sevdiğim herkesi kaybediyorum, Aşkın... Çünkü o bu hayata çekilmeyecek kadar değerliydi... Çünkü o normaldi çünkü o yaşasın istedim!"

Sözlerini sindirmem zaman aldı. Tarık'ın bunu bana söylerken ki acısını çok net hatırlıyordum. Ferda'nın umursamaz görünme çabalarını da. Her şeye rağmen Ferda'nın onu başka bir kadınla gördüğünde çektiği acıyı da.

"Aynı abin gibi kıt düşünüyorsun sen de işte! *Max* Alanguva beyni!" Kızmama tepki vermedi. "Tarık çok mu normal sanki? Tarık çok mu normal bir hayat yaşıyor sanki? Gereksiz gereksiz fedakârlıklar işte."

"Bunu bilmesin," dedi kısık sesle.

Telefonuma gelen mesajla dikkatim dağıldı. Mesajı atan *Shrek*'ti.

Yukarı koş. Ateş uyandı. Hem de bu sefer baya iyi.

Ya da koşma.

Kocan bana kalsın.

Karar senin.

"Ateş uyanmış," dedim Ferda'ya.

"Uyumasın bir daha. Herkes uyuyor zaten," dedi ama abisinin yanına tekrar çıkacak takati bulamadı.

"Seni de yatıralım buraya ya da topluca akıl hastanesine yatalım çünkü bizi anca o paklar bu saatten sonra," dediğimde başını ağır ağır salladı.

Ferda'yı gerçekten hastanenin odalarından birine yatırıp bir de serum taktırdım. Zaten son zamanlarda genelde serumla beslendiğini biliyordum.

Yukarı çıktığımda direkt Ateş'in odasına girdim. Sırtını doğrultmuş, sanki bir zehrin etkisinde değilmiş gibi dinç gözüküyordu.

Pusat da hemen başındaydı, ona ne anlatıyorsa Ateş onu sırıtarak dinliyordu.

"Seksi puşt?" dediğimde gülümseyerek bana baktı.

"Kahramanım?"

Sikeyim.

Onu çok özlemiştim.

Onunla ayrı kaldığım bir yılda bile bu kadar özlememiştim. Çünkü o zaman öfkeliydim çünkü o zaman istediğim an onu görebileceğimi biliyordum çünkü yaşadığını biliyordum.

"Uyanır uyanmaz *Shrek* cazibesiyle seni etkilemeye mi çalıştı?" dediğimde güldü yine. Elini bana doğru uzattı.

Dayanamadım. Sonra istediklerini yapardım, şimdi biraz ona sarılsam ne olurdu ki? Birazcık? Ona birkaç adımda ulaşıp sıkıca sarıldığımda elleri he-

men beni kendisine çekti. Saçlarımı kokladığını, saçlarıma öpücükler bıraktığını hissediyordum.

"İlla ölümle mi savaşmam gerekiyor bana böyle davranman için?" dedi keyifle.

"Ölümden dönmüş biri olarak çok neşeli değil misin?" Çenemi göğsüne hafifçe yaslayarak o güzel yüzüne baktım.

Kirli sakalları, beni içine çeken sarı gözleri ve tatlı gamzesi...

"Uzun zaman sonra hayalimi yaşıyorum, bırak da neşeli olayım," dedi beni biraz daha sararken.

Nasıl yapacaktım? Nasıl dayanacaktım? Yaşayacak mıydım bu işin sonunda? Yoksa sonunda bile ölmek yasak mıydı bana?

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun sen?" Pusat resmen bizim bu samimiyetimize dayanamayıp kıskanmıştı.

"Hayal meyal, kafam yerine geldikçe sanki netleşiyor ama emin olamıyorum." O konuşurken göğsünden ayrıldım, yanında otururken güzel yüzünü okşamaya başladım.

Bakışları ağırlaşırken güzel başını elime yasladı.

"Sana bunu yapan herkesi yok edeceğim," dedim yemin edercesine.

"Ona ne şüphe." Ateş avucumun içine bir öpücük bıraktı. "Ama bana bu kadar sevgiyle gelme, sonra kalp krizinden gitti dersiniz."

"En son hatırladığın ne peki?" Pusat yine aramızdaki bakışmaları böldü. "Lan koskoca adamsın, kaçırıldın amına koyayım!" dedi Pusat sanki bunun suçlusu Ateş'miş gibi.

"Haklısın, ayıp etmişim," dedi o da ona laf sokarak.

"Siktin hepimizin psikolojisini! Bir daha biriniz kaçırılsa kılımı kıpırdatmayacağım. Yeter la!" Pusat kendi kendine yükselip odadan çıkarken Ateş gülüyordu.

"Ateş, günlerce işkence gördün." Bu cümleyi söylemek benim için hiç kolay değildi. "Şimdi ne bu neşe, amına koyayım?"

"Sen varsın," dedi omuz silkerek. "Bana olan öfkeni, intikamını, falan filanını da bir köşeye koymuş gibisin. Sen bana bir daha böyle bak diye ben yüzyıl daha işkence çekerim."

"Sana böyle bakıyorum diye unuttum mu sanıyorsun her şeyi?" dedim ama gözlerine bakamadım.

"Unutma, olsun. Böyle bak, yeter bana."

"Ağrın var mı?" dedim derin bir nefes alarak.

"Ağrı kesicim yanımda." Beni kendisine çekip alnıma bir öpücük bıraktı. "Neyin var, Ateşpare?"

Anladı, o beni hep anladı.

"Bir şeyim yok." Hiçbir şey konuşmak istemiyordum.

"Sen benim bir parçamsın. Ben anlamaz mıyım senin gözlerinden, ben anlamaz mıyım senin nefeslerinden, ben anlamaz mıyım senin titreyen bedeninden? Sen benim Ateşpare'msin."

Belki de ilk defa hayatım boyunca kendim ağlamak istedim. Onun göğsüne sarılmak ve saatlerce ağlamak.

"Ateş," dedim sadece ama neden dediğimi bilemedim. Belki de ona böylesine sarılırken adını zikretmeyi çok özlemiştim.

"Ateşpare'm." Bir kez daha alnımı öptü. "Keşke tüm acılarını, tüm korkularını senden silip atsam."

"Ben korkmam ki," dedim ondan uzaklaşarak.

"Bugün korkuyorsun ama endişelenme, günün sonunda ne olursa olsun sıcak kollarımla seni bekliyor olacağım."

"Ne olursa olsun mu? Ne yaparsam yapayım mı?"

Gözleri kısılırken bakışlarında kuşku dolu bir perde belirdi ama yine de beni kendinden uzaklaştırmadı.

"Ne yaparsan yap," dedi saçlarımı okşarken. "Çünkü ben de sana çok şey yaptım, senden çok şey gizledim ve bunu yaptığım için kendime olan kızgınlığım ölene kadar sürecek."

"Çok yorma kendini, dinlen," dedim konuyu kapatmaya çalışarak.

"Sen de yanıma uzanırsan olur." Onu kırmadım. Bana yer açtığında yanına uzandım, başımı tekrar göğsüne yasladım. "Sence bunu kim yaptı?" derken kolumu okşuyordu.

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Pek değil, sadece bir kadın ve birkaç adamı hatırlıyorum ama yüzleri bile tam net değil. Derek ve Lila için de üzgünüm." Son cümlesinde sesi kısılmıştı. "Omuzlarına benim yüzümden biraz daha ölüm yüklediğin için üzgünüm."

Sessiz kaldım, ikisinin ismini bile duymak canımı yakarken onların isimlerini de zihnimdeki kimsesizler mezarlığına gömdüm. Kimsesiz oldukları için değil, beni kimsesiz bırakanların yanına katıldıkları için.

Gözlerimi yumdum, sadece uyumak istiyordum. Ateş'in kollarında uyumak ve bir daha uyanmamak.

Ateş'i eve almıştık ama hâlâ durumu pek iyiye gitmiyordu. Ara ara tamamen iyileşiyor, ara ara yeniden ağır hâle geliyordu. Bu durum onu fazlasıyla gererken doktorlar da tam olarak sebebini bulamıyordu.

Aynı zamanda Türkiye'de olduğum için çok huzursuzdu. Beni göndermek için elinden geleni yapıyordu. Pek takati olmadığı için bu konuda kendisini fazla yoramıyordu.

Onu bu hâlde görmek beni biraz daha öfke çukuruna sürüklerken sürekli düşünüyordum. Mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyor ve hep olduğu gibi kıvrak oyunlarımla bu işin içinden sıyrılmayı hedefliyordum. Ancak o oyunları oynarken hiçbir zaman Ateş'in hayatını tehlikeye atmıştım.

Ben kendi hayatımı riske atabilirdim. Ama onun hayatını en ufak bir riske bile atamazdım. Şimdi karşımda yine baygın şekilde yatarken bunu daha iyi anlıyordum.

Fikret beni birkaç kez aramış ama açmamıştım, şimdi bir de mesaj atmıştı.

Cebonayan üst üyeleri seninle konuşmak istiyor.

Vakti olmadığının farkındayım ama bu tek şansın olabilir.

Fikret'in bu işte parmağı var mıydı bilmiyordum ama beni en çok lider yapmaya çalışan kişinin o olduğunu düşünürsek ve Alanguva kanı taşıyıp bir de Kaptan gibi bir adam tarafından büyütüldüğünü hesaba katarsak her şeyi yapmış olabilirdi. Belki de benim Ateş'i affedeceğimden korkmuş ve asıl kozunu oynamıştı.

Peki bu koz nasıl mümkündü?

Düşünmemeye çalışıyordum çünkü karşımdaki o kadını düşündükçe kendimi biraz daha aptal gibi hissediyordum. Kendimden şüphe ediyordum.

Telefonuma kayıtlı olmayan bir numaradan mesaj geldi.

İkinci doz, o koltuğa geçtiğin an sende olacak. Yerinde olsam elimi çabuk tutardım.

Kardeşim.

Telefonun ekranını kapattım. Yerimden kalkıp Ateş'in yanına oturarak elini tuttum. Önce elinin üstüne bir öpücük bıraktım. Ardından da o çok sevdiğim dudaklarına.

V bir tarafımda kötü kötü düşünceler fısıldayıp dururken Ateş'i izlemeye devam ettim çünkü biliyordum ki ne kan doyururdu onu ne de öldürmek.

Ateş'e son bir bakış atıp yanından kalktım ve odadan hızla çıktım. Bu sırada Ceylan'la karşı karşıya geldim. "O iyi mi?"

"Olacak," deyip yanından geçecektim ki kolumu tutarak beni durdurdu.

Ona dönüp önce kolumdaki eline, sonra da yüzüne baktığımda çekinerek hızla çekti elini.

"Ateş'e değer veriyorum çünkü benim için çok şey yaptı. Seni ne kadar sevdiğini biliyordum ve seni o kadar sevdiği hâlde senin gitmen bana hep çok bencilce gelmişti. Ama şimdi görüyorum ki sen de onu en az onun seni sevdiği kadar seviyorsun."

"E yani?" dedim sabırsızca.

"Nasıl bir belada olduğunu biliyorum ama belki hâlâ şansınız var çünkü birbirinize âşıksınız. Ona daha fazla acı çektirme, kendine de." Konuşurken hem çok çekiniyor hem de içindekileri söylemek istiyordu.

Kafa salladım, odaya gireceğini fark ettiğimde içimi kaplayan huzursuzlukla yutkundum.

"Uyuyor, rahatsız etme."

"Onu benden kıskanmana gerek yok," dediğinde cevap vermedim.

Onu başka bir kadının izlemesinden mi rahatsız olmuştum? Hayır, ben kıskanç bir insan değildim bir kere. Sadece kimseye güvenmemeyi öğrenmiştim. Hem de defalarca.

"Kıskanmıyorum zaten," dediğimde kaşları havalandı.

Çünkü gözünün benden başka kimseyi görmediğini biliyordum. Belki görseydi bu kadar acı çekmezdi...

Koridorun ilerisindeki Pusat'ı görmemle rahatladım. Pusat nedenini sormuyor ama Ateş'i yalnız bırakmak istemediğimi anlıyordu.

"Bir şeyler ye," dedi Pusat çatık kaşlarıyla. "Hasta olacaksın." Tam konuşacaktım ki devam etti. "Evet, sen bile olacaksın bu gidişle."

Elimi omzuna koydum. "Ona iyi bak." Anında gerilerek bir kapıya, bir de bana baktı.

"Ne karıştırıyorsun yine?"

Cevap vermedim, omzundaki elimle iki kere omzuna vurdum. Yanından geçip giderken gerginliğinin arttığını ve huzursuzlaşmaya başladığını biliyordum.

Aşağı indiğimde etraf sessizdi. Naz, Bahar, Tarık ve Deniz buradan pek çıkmıyordu. Ateş'in evine çökmüşlerdi.

Salona indiğimde onları yine koltuklara dizilerek otururken gördüm. Deniz'in ilk kez bu eve geldiğinde verdiği tepkileri hatırladığımda sanki üstünden onlarca yıl geçmiş gibi hissettim. Mafya patronumu ve sevgilimi araştırmaya çalışıyordu.

Şimdiyse durgun bakışlarla Naz'ın karnına bakıyordu. Evet, mafyayı yakalamaya çalışan bir polis olarak geldiği evde şimdi o mafyayla birlikte çalışan ve âşık olduğu kadının karnında olan bebeğine bakıyordu.

Hayat cidden çok tuhaftı.

Tarık beni fark ederek yerinden kalktığında Bahar da hemen kafasını kaldırdı.

"Sen neden okula gitmiyorsun?" dedim Bahar'a.

"Şu durumda okulla mı uğraşayım, Aşkın ya?" dedi Bahar da bacaklarını kendisine çekerek. "Nereden biliyorsun ki hem bugün dersim olduğunu?"

"Aşkın o, her şeyi bilir." Tarık yanıma ulaşıp koluma girdi.

"Görüşürüz," diyerek hepsine tek tek baktım. "Naz, dikkat et bebeğe, zaten artık aldıramazsın. Naz yapma artık şu adama, helak oldu." Naz şaşkınca bir Deniz'e bir de bana baktı.

Tarık'sa daha fazla konuşmama müsaade etmeden beni dışarı çıkarttı.

"Ne oluyor, Aşkın?" Çıkar çıkmaz kendisine hemen bir sigara yaktı. Onun paketinden bir dal aldım ben de. Bir sigaralık vakit ayırabilirdim burada durmak için.

"Bir şey yok."

"Var, büyük bir şey var. Kızım sen kimi kime anlatıyorsun? Sorun Ateş, değil mi? O kaçırıldığında çok üzüldün, çok affetmek istiyorsun ama kendine de yediremiyorsun." O kadar emin konuşuyordu ki onu bozmadım.

"Lütfen Aşkın, dur artık. Bak, etrafta ne kadar sizi mahvetmeye çalışan insan var. Sizin birlikte olmanızdan bile korkuyorlar ki sen onu affedecek gibi olduğun an adamı bu hâle getirdiler. Bunları anlatmama gerek yok, sen daha iyi biliyorsundur. Ama Ateş'e duyduğun öfkeyi de abartma artık. Anlıyorum seni, cidden anlıyorum bak ama bu adam da sana yalan söyleyip cenneti yaşamadı ki... Ne hâldeydi, bilmiyorsun ki." O kadar hızlı konuşuyordu ki kendi söylediklerini kendi anlayabiliyor muydu, merak ediyordum.

"Bir nefes al, amına koyayım," dediğimde o da aynı Pusat gibi baktı. "Küfrediyorum diye şöyle duygulu bakmayın bana. Hiç normal değilsiniz."

"Özlemişiz! Özletmişsin," dedi alıngan şekilde. "Neyse diyorum ki sana, iki dakika o kızının üstüne otur da başına bela açma."

"Benim bir şey yapmama gerek yok ki... Ben zaten belanın tekiyim."

"Aynen en tehlikelisin, tehlikenin içinden geldin..." Elini havaya kaldırarak saydırmaya başlamıştı ki koluna küçük bir yumruk attım.

Tabii Tarık fazla dram yapmayı ve abartmayı sevdiği için sanki kolunu delmişim gibi geriye doğru savruldu.

"Demir yumruk be! Aman aklıma Çelik malı geldi. Dur! Bir dakika! İnşallah onun yanına gitmiyorsundur. Bak çatlarım kıskançlıktan! Bak var ya, ortadan ikiye ayrılırım kudurmaktan!"

"Niye? Birlikte güzel bir takım olmuş gibiydiniz?" dedim alayla.

Hemen kaşlarını kaldırarak başını farklı yöne çevirdi. "Bunun sebebi aynı ekipte olmamızdı! Ayrıca adam cidden manyak. Bizim *Shrek*'ten bile fena bu. Hem iri hem güçlü, ormanda bir gör sen bunu! Var ya vahşi hayvan gibiydi! Bir ara doğal ortamını görünce kendini çok kaptırdı, ormandaki ayılarla kaynaşmaya başlayacaktı ki biz zor tuttuk herifi."

"Seni korudu mu?" dediğimde sorumu duymamış gibi yaptı. Yineledim soruyu.

"Yani bir şeyler yaptı işte. Ama çok bir şey değil, birkaç tuzaktan kurtardı, bir kere kendini önüme siper etti falan yani. Hep de önümden falan yürüdü. Kim olsa yapar," dedi omuz silkerek. "Bunlar normal şeyler."

Sigaramı içmeye devam ettim ama Tarık'ın Çelik merakı bitmedi. "Yazık oldu o çifte ya, gerçi hiçbirini sevmiyordum ama üzüldüm. Çelik de üzülmüştür bayağı."

"O pek üzülmez, genelde kendini deliliğe vurur, biraz daha insanlıktan çıkar." Öfkesini dindirmek için cinayet işlemeye bayılırdı.

"O da gitsin Ç yazsın cesetlerin üstüne, amına koyayım! Bir o eksikti zaten." Sigaram bitmek üzereydi. "Gerildim ben yine, geliyorlar bana."

"Hiç gitmiyorlar ki," deyip işaret parmağımı bükerek tersiyle alnına hafifçe vurdum. Tabii o yine kendini yerlere savurdu.

"Şu sıralar çok dışarı çıkmayın. Ateş'in yanında da Pusat olmadığında sen oradan ayrılma. Tamam mı?"

"Sen nereye gidiyorsun ki? Ayrıca tüm dünya senin peşinde! Asıl sen dışarı çıkma. Biri ihbar etse yine ortalık elli altı."

"Ben hep bir yolunu bulurum, Tarık," dediğimde sözlerime güvendi.

Yanından ayrılıp Ateş'in film kaplı arabalarından birini aldım. Bir saat önce taktığım siyah peruk ve mavi lens beni nispeten de olsa kamufle ediyordu. Yanımda da sahte bir kimlik vardı ülkeye gelmeden önce ayarlattığım.

Fikret ve diğerleri ne yapıyorlar, bilmiyordum. O günden beri hiçbiriyle konuşmamıştım ama hepsinin Fikret'in İstanbul'daki evinde kaldıklarını biliyordum.

Ben hep çok düşünür ve plan yapardım ama şu birkaç gündür düşündüğüm kadar hiçbir zaman düşünmemiştim. Her yanlış hamlemin felaketle sonuçlanacağını biliyordum.

Sabırlı ve sakin olmalıydım.

Dayanmalıydım.

Halledecektim.

Yirmi dakika yolun ardından Fikret'in evine gelmiştim. Fikret denizleri pek sevmezdi, hatta nefret ederdi ama Kaptan'ın yanında olduğu için yine de vazgeçmiyordu deniz kenarlarından.

İki katlı müstakil bir evdi, etrafta pek ev yoktu. Arabayı kapının önüne bırakıp zili çaldım.

Kısa süre içinde kapı açıldığında Çelik karşımdaydı. Siyah saçları dağılmış, üstü çıplak ve kan içindeydi. Elinde bir içki şişesi, gözlerinde o bitik ifadeyle onu en berbat gördüğüm anlardan birindeydi.

"V hazretleri gelmiş," derken kollarını iki yana açmıştı.

Arkasını dönüp içeri geçerken içeriden gelen kokuyla yüzümü buruşturdum. Leş kokuyordu, üstelik kokmasınlar diye klimayla içeriyi buz gibi yaptığı için de içeri girdiğim an buzluğa girmiş gibi hissettim.

Koridor normaldi ama Çelik'in arkasından salona girip de salonun hâlini görünce durdum. Yerde bir sürü ceset vardı. Her taraf kandı.

Büyük ve zevkle döşenmiş, deniz kıyısındaki duvarın tamamen cam olduğu bir salondu ama salonun pek oturulabilecek bir hâli kalmamıştı. Camda kanlı bir el izi bile vardı.

Çelik sigarasını içerek koltuğuna oturdu. Oturduğu an da sanki susuz kalmış gibi şişeyi tamamen dikmişti.

"Yas tutma şeklin çok etkileyici," dedim etraftaki cesetleri incelerken. Bazılarına işkence ettiği belliydi. "Dahmer misin sen, amına koyayım? Adamların hepsini dizmişsin? Etlerini de yedin mi?" Güldü sadece. "İçlerinde masum olan var mı?" Sert sorumla gülüşü hızla soldu.

Yüzüme dik dik bakarken işte şimdi tam olarak Azrail'in Kılıcı gibi duruyordu.

"Bayılıyorum sana ya! Merhametli katilim benim. Vicdanını da böyle rahatlıyorsun, değil mi? Suçlularsa sorun yok. Herkesi kandırırsın ama beni asla! Bunu seviyorsun sen de... Kanı seviyorsun, öldürmeyi seviyorsun, bundan haz duyuyorsun! Eee ne önemi kaldı suçlu olup olmamalarının?"

"Hayır, ben masumların kanından haz almıyorum. Ben siyah kanlardan haz alıyorum çünkü o rengi sadece ben görüyorum," dedim başımı dikleştirerek.

Güldü yine, biten şişeyi cesetlerden birinin üstüne doğru attı.

"İçlerinde masum var mı?" dedim sorumu yenileyerek.

"Sana ne? Ne yapacaksın? Beni de mi öldüreceksin varsa? Benim de vaktim gelir zaten."

"Çelik, sikerim senin belanı, yavşak! Anladık acılısın ama düzgün dur, almayayım ayağımın altına."

"Al hadi! Umurunda mı lan senin kimse? Varsa yoksa kocan, varsa yoksa ailen! Biz kimiz ki amına koyayım? Derek öldü lan, Lila öldü! Hiç üzüldün mü sen? Gittin kocanın yanında yas tutmaya? Kocanın ailesi getirdi bizi bu hâle! Derek ve Lila da o adam uğruna öldü lan!"

Artık pek sabrım kalmamıştı. Sakince elim pantolonumun arkasındaki silaha gitti. Çok sakin ve hızlı şekilde tabancamı çıkararak tetiği çektim, Çelik'e ateş etmem saniyeler bile sürmemişti.

Bunu o kadar hızlı yapmıştım ki Çelik'in aşırı iyi refleksleri olmasına rağmen ne kaçabilmiş ne de bir tepki verebilmişti.

Onu omzundan vurmuştum ama kafasından da vurabilirdim.

"Sikeyim Aşkın!" Bağırarak omzunu tuttuğunda gözlerim kısıldı.

"Düzgün konuş! Kimin kimin sikeceği belli olmaz. Mermi yersen kendine gelirsin dedim ama bu gidişle o mermiyi senin başka taraflarına sokacağım."

"Sikeyim!" dedi bir kez daha bağırarak. Yerinden kalkıp banyoya geçerken onu bir kez daha vurmamak için kendimi çok zor tutmuştum.

O on dakika boyunca banyoda kurşun yarasıyla uğraşırken ben de Fikret'i defalarca kez aramış ama dönüş alamamıştım.

Tam pes ederek arama yapmayı kesmiştim ki bu sefer Fikret aramaya başladı. Telefonu açıp direkt konuştum. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun bunak?"

"Henüz bunak değilim bence." Bu Fikret değildi, bu oydu. Vera.

"Her halttan çıkmaya başladın."

Bu sırada Çelik de banyodan çıkıyordu. Kurşunu çıkardı mı, bilmiyordum ama omzunu sargıya almıştı.

"Daha bu ne ki? Özlem gidermemiz lazım bizim çokça. Yoksa o yılları nasıl dolduracağız, değil mi kardeşim?"

"Fikret yanında mı?"

"Evet ama hâlinden pek memnun değil. Hâlbuki adama diyorum ki istediğini yapacağım, yükünü azaltacağım. Bu erkeklere de hiçbir şey yaramıyor." Fikret'i de kaçırmıştı ya da tahmin ettiğim gibi Fikret de en başından beri onunla çalışıyordu ve zamanı geldiğinde işin içinden sıyrılmak için de böyle bir yol izliyordu.

"Sana bir tavsiyem var," derken beni dinliyordu. Çelik de çatık kaşlarıyla bana bakıyor, kiminle konuştuğumu anlamaya çalışıyordu.

"Neymiş?"

"Bence hemen ülkeden kaçmalısın." Sözlerimle güldü, eğlendiği kesindi. Eğlenmeye devam edebilirdi.

"Türkiye'de olduğumu nereden biliyorsun?"

"Ülke söylemedim ki olduğun ülke fark etmez. Gerçi Türkiye'de olduğunu da öğrenmiş oldum. Şimdi sen mutant değilsin ya..." Durakladım. "Bir dakika, değilsin değil mi? Neyse öyledir diye düşünüyorum." Konuşmaya devam edecektim ama hızla konuşarak beni böldü.

"Bu durumda bile egonu konuşturman çok özel. Gerçi o yalvarışlarından sonra hâlâ nasıl bu kadar egon olabiliyor, onu da hiç anlamış değilim," diyerek beni küçük düşürdüğünü sandı.

"Kocamın hayatı için yalvarmaktan gocunmuyorum çünkü o da aynısını benim için yapar. Ama merak ettiğim bir şey var. Hayatın boyunca senin hayatın için yalvaracak kadar biri sevdi mi seni? Yoksa bir canavarı yakalayacağım derken daha çok canavarlaşırken kimse sevmedi mi seni?" Sessiz kaldı.

Onu tanımıyordum. Nasıl bir hayat sürdü ve şu an karşımdaki kadın oldu, onu da bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı: Sevgisiz büyüyen bir insan her şeyi yapardı.

Ne kadar yalnız ve canavarca büyütüldüğümü söyleyip dursam da aslında öyle olmadığını biliyordum. Kaptan belki iyi değildi ama hep yanımdaydı, ablam yanımda değildi ama hep vardı. Tarık, Naz, Bahar ve Deniz de vardı. Her ne kadar beni gerçek kimliğimle sevmeyeceklerini düşünsem de en azından bir yanımı sevdiklerini hep biliyordum.

Peki o? Onu kimse sevmiş miydi benden başka?

"Ben hayatım boyunca sadece bir kez sevdim ve sevildim ama öğrendim ki sevgi insanı mahveden bir safsatadan ilerisi değil." Sesi düzdü, az önceki kadar hararetli değildi konuşurken.

"Belki mahveden sevgi değildir, belki mahveden o sevgi için neler yapabileceğindir? Ve görüyorum ki hâlâ o sevgi yüzünden yapıyorsun her şeyi." Yine sessizleştiğinde manipülatif şekilde konuşmaya devam ettim. "Böyle olması

şart değildi. Keşke her şey olsaydın da düşman olmasaydın. Keşke yıllarını daha sebebini bile bilmediğim bir intikam hırsıyla geçirmeseydin. Çünkü ben de aynı intikam hırsıyla yaşadım hayatım boyunca, sözde kardeşimin intikamını alacaktım ama baksana, ortada intikam alınacak hiçbir şey yokmuş."

Gittikçe Kaptan'a benziyordum. Onun gibi konuşmaya başlamıştım.

Çelik hâlâ beni izlerken bir elini beline koymuş, kısık gözleriyle kiminle konuştuğumu çözmeye çalışıyor ama bir türlü bulamıyordu.

"Sen benim için mi V oldun yani?" diyerek kahkaha attı. "Sen öyle yaratıldığın için V oldun! Ben sadece aracıydım. Neyse, seninle uzun uzun konuşmak isterdim ama tahammül seviyem dolmuş durumda, ayrıca hemen harekete geçsen iyi olur. Zaman daralıyor, üst üyeleri en kısa sürede ayartman gerek. İkinci dozu istiyorsan o koltuğa hemen oturmalısın. Ayrıca sana küçük bir motivasyon da lazım." Cümlesi bittiği an evin etrafında silah sesleri duyulmaya başladı.

Hemen karşımdaki cama ateş ediyorlardı.

"Yerinde olsam hayatta kalırdım yoksa kocan da hemen peşinden gelecek. İyi eğlenceler." Son sözlerini söyleyip telefonu kapattığında küfrederek camdan uzaklaştım.

Çelik eline kaptığı silahla yanıma geldi ama neler olduğunu anlamıyordu. Silah almak için açtığı çekmeceye baktım. Fikret'in evinde el bombası olması şaşırtıcı değildi. İki tanesini kaptım.

"Kiminle konuşuyordun? Yine hangi belaya bulaştın? Kim bunlar?"

"Çok konuşma da hareket et. Silah seslerine bakarsak çok fazlalar, vurulmadan arabaya ulaşalım." Çelik sözlerimle ters ters önce bana, sonra da omzuna baktı.

"İyi halt ettin! Bu hâlde bir de çatışmaya mı gireceğim?"

"Mutantsın sen, bu kadar çıtkırıldım olma." Bana tam cevap verecekti ama ben harekete geçmiştim bile.

Koridora geçip dış kapıyı açtığımda düşündüğümden da kalabalık olduklarını gördüm. Çelik de peşimden gelirken arabayla aramızdaki mesafeye baktım.

"Arabaya gidene kadar koru beni!" O bana cevap bile veremeden kendimi dışarı attım. Bombalardan birini olabildiğince ileri fırlattım.

"Atla atla, ruh hastası!" Çelik'in bağırışını umursamadan, kafamı eğerek koşarken beni koruduğunu biliyordum. Her ne kadar bir omzu benim yüzümden yaralı olsa da acıyı pek umursamayarak iki eline de tabanca almıştı.

Bu sırada şiddetli bir patlama sesi duyuldu, bu patlama bana arabaya ulaşana kadar vakit kazandırdı. Arabanın yolcu kısmından girerek ön tarafa geçtiğimde bu sefer arabayı hedef almışlardı. Ateş'in tüm araçlarını zırhlı yapturması en çok benim işime yarıyordu. Arabayı çalıştırıp kapının önüne çektim. Çelik hızla içeri atlarken küfretmeye de devam ediyordu.

"Ne oluyor lan birden? Kim bunlar? Yeni düşman mı çıktı başımıza?" O nefes nefese konuşurken ben de sadece saniyeler içinde hızlanarak yola sürdüm.

Yolu kapattıkları için onlar bize ateş ediyor, ben de üstlerine doğru sürüyordum. Arabaya ateş etseler de pek bir işe yaramıyordu.

Onlar hızımı yavaşlatmayacağımı anladıklarında kaçmaktan başka çare bulamadılar. Yola çıktığımda peşime takılmışlardı ama bu sürüşümle peşimizde de çok duramazlardı.

"Sana diyorum! Kim bunlar?"

Dikiz aynasından arkama baktım, dört araba saymıştım bile. İlk önce hızımı düşürdüm, bana yaklaştıklarını düşünmelerine izin verdim. Dibime kadar girdiklerinde de camımı açıp el bombasının pimini çekerek onlara doğru fırlattım. Aynı anda hızımı da arttırarak kendi yarattığım patlamadan son anda kurtuldum.

"Sikeyim, makinesin sen," dedi Çelik kafasını çevirip arkasına bakarken. "Siktin hepsini." Güldü keyifle. Patlamalar bu herife aşırı keyif veriyordu. "Telefonda konuştuğun kişiydi bunu yapan. Ne saklıyorsun? Kim lan bu?"

Küçük Aşkın'ın dostu, kardeşi. V'nin düşmanı.

"Sadece eski bir dost."

⌛

Karşımdaki bilgisayar ekranını incelerken artık o kadar uykusuz ve yorgundum ki gözlerimin kararmaya başladığını hissediyordum.

Bir haftadır yerimde hiç durmamıştım. Cebonayan'ın üst üyeleriyle görüşmeler ayarlıyor, aynı zamanda düşmanım hakkında bilgi toplamaya çalışıyordum. Telefonlarımı kapatmış ve kendimi tamamen gizlemiştim. Ne Ateş ile ne de diğerleriyle konuşabilmiştim. Zaten şu sıra benimle pek konuşmak istediklerini sanmıyordum.

Beni bulamayacakları bir yerdeydim çünkü bu kadar basit bir yerde olacağım kimsenin aklına gelmezdi. Rıhtımdaydım, kulübenin altındaki o eski yerimde. Sadece Ateş'ten değil, aynı zamanda polisten de saklanmam gerekiyordu. Dışarı çıkarken dikkatli olsam da her an tetikteydim.

Masanın üstünde, klavyenin yakındaki dolu kadehe baktım, pek içesim gelmiyordu. Ya da daha iyi düşünebilmek için hiçbir şeyin bana mâni olmasını istemiyordum.

"Bu adamı da ayartırsak liderliğin kesinleşir." Çelik'in sesiyle sandalyemi ona doğru çevirdim. "Bir şeyler ye," dedi çatık kaşlarıyla.

"Bu adam dediğin kim?"

"Harun Karabat," dedi Çelik elindeki dosyayı bana uzatarak.

"İmkânı yok, o adam Ateş'i çok seviyor. Ayrıca tek liderin o olabileceğini düşünüyor."

"Artık orası senin yeteneklerine kalmış. Bu adamı ikna edemezsen asla kesinleşmez." Dosyayı incelemeye gerek duymadan masanın üstüne bıraktım.

"Burası çok basık. Bir de bana laf edersin! Yerin altında yer kurmuşsun kendine." Söylenerek yanıma oturdu.

Çelik bir şeyler biliyordu, sadece düşmanımın tam olarak kim olduğunu bilmiyordu.

"Anlamıyorum," dedi arkasına yaslanırken. "Zaten senin amacın bu adamın liderliğini almak değil miydi? Şimdi neden karalar bağladın?"

"Değildi," dediğimde kafasını hızla bana çevirdi. "Sizi kandırıyordum. O raddeye kadar gelecektim, liderliği alabildiğimi gösterecektim ama son anda geri çekilecektim. Liderliğin gitmesi demek, Ateş'in güç kaybetmesi demek, Ateş'in açık hedef hâline gelmesi demek." Bir dakika boyunca yüzüme bakakaldı.

"Bizi kandırıyordun yani?"

"Pek sayılmaz, kocam lider olsa da Cebonayan'ın sonunu getirecektim."

"Şimdi anlaşıldı," dedi ağır ağır kafasını sallarken. Ne anladı bilmiyorum ama kısık gözleriyle ve allak bulak yüz ifadesiyle bana bakarken pek hayırlı şeyler anlamadığı kesindi.

"Peki yalan söylüyorsa bu gizemli düşman? Ya panzehri vermezse?" Tahminimin aksine yükselmemişti. Sessiz kaldım ama sessizliğim onu rahatsız etti. "Aşk bu mu? Aptallık mı? Sadece bir ihtimal için bile her şeyi mahvetmek mi?" dedi anlamıyormuş gibi.

"Eğer onunla hiç tanışmamış olsaydım ben de senin gibi düşünürdüm. Hatta onu tanımadan önceki ben karşıma geçse önce güler, sonra da saçmaladığım için beni işkenceyle öldürürdü. Ama o ben, onunla hiç tanışmadı."

"Her şeye rağmen mi? Senden sakladıklarına, senden aldıklarına rağmen mi?" Kafasını iki yana sallarken anlam veremiyor gibiydi. "Madem öyle, sen nasıl oldun da bizimle iş birliği yaptın?"

"Yaptıkları için ona öfkeliyim, bu öfkem hâlâ sürüyor. Ama bir şey fark ettim."

"Ne fark ettin?"

"Hayat öfke için çok kısa ve o benim öfkemde harcayamayacağım kadar değerli."

"Bir an için tüm hayatı yakmak gibi, öyle mi?" Artık öfkeli değildi, arkasına yaslanmış ve düşünüyordu. "Senin gibi bir katilin böylesine âşık olması çok garibime gidiyor çünkü sen benim dişi hâlim gibisin. Bazen düşünüyorum, ben de senin gibi aşkı hissedebilir miyim? Ama çiftlere baktığımda sadece mide bulantısı geliyor."

Düşünceli şekilde karşısına bakarken yine çıplaktı, bu adamı bir giydiremiyordum zaten. Birden bana döndü. "Ama sen kocanı bıraksan kesin sana âşık olurum," dedi yavşakça sırıtarak.

Ona orta parmak çektiğimde gülerek arkasına geri yaslandı. Masadaki kadehime uzandı. "Hayret içmemişsin. Başımıza taş mı yağacak?"

"Yağamaz ki kocam hasta."

"Hay senin kocana," derken bir yandan da kadehteki viskiyi tek dikişte içti. "Şaka maka Fikret'i de kaçırdılar. Kim la bu? Herkesi sırayla kaçırıyor."

"Belki de Fikret'le birlikte çalışıyordur," dediğimde onun da kaşları çatıldı.

"Bu devirde babana bile güvenmeyeceksin." Yine dalgaya aldı ama kısılan bakışlarıyla olanları kafasında tartmaya başladığını görüyordum.

Yukarıdan bir ses geldi, bu çok kısık bir sesti. Sadece ezilen ahşabın sesiydi ama Çelik de ben de aynı anda duyarak yerimizden doğrulduk.

Çelik hemen iki tabanca kapıp birini bana fırlattı. Ben de şifreli demir kapıya yaklaştım. Ses gittikçe yaklaşıyordu.

Çelik hızla kapının arkasına geçerken ben de tetiğimi çekerek hazırda tuttum ve seri hareketlerle kapıyı açıp silahı karşıma doğrulttum.

Durdum.

Ateş.

Karşımda duruyordu, namlumun tam ucunda.

Saçları karışmış, sakalları uzamış, yüzü solgunluktan çökmüş ve bir o kadar da yorgun görünüyordu. Her şeye rağmen yine de çok güzeldi. Onu bir haftadır görmüyordum.

"Beni vuracak mısın?" dedi hâlâ havada tuttuğum silaha bakarak.

"Yeni bir şey olmaz herhâlde," derken bir yandan da silahımı indiriyordum.

"Ben bıçağa ve bombaya alışkınım, bu yeni bir şey," dedi ama acele etmedi. O da uzun uzun beni izliyordu.

Çelik tehlike olmadığını sezerek kapının arkasından çıktı.

Ateş onu görür görmez çatılan kaşlarıyla ve gerginliğiyle nefesini seslice verdi. Önce onu gördüğü için sinirlendi; sonra çıplak gördüğü için, en sonunda da yine onun göğsündeki V dövmesini gördüğü için sinirlendi. Yani epey sinirlendi.

"Nasıl bildin?" dedim kapıyı açarak.

Çelik yanımızdan uzaklaşırken beni pek duymamış gibiydi. Tamamen ona kilitlenmişti. "Bırak da *karımı* tanıyayım biraz." Karısı olduğumu söylerken baskı yapmıştı Çelik'e baka baka.

"Bu hâlde neden çıkıyorsun dışarı?" Ayakta durmasını istemediğim için kolundan tutarak içeri çektim. "Şuraya bak! Ayakta zor duruyorsun!"

Onu aradaki koltuğa çekene kadar peşimden sürükledim. İçerideki odayı görmemesi gerekiyordu ve Çelik de zeki bir adam olduğu için hemen kapıyı çaktırmayacak şekilde kapatmıştı.

"Sana diyorum, Ateş! Neden bu hâlde buradasın?"

"Ben bu hâldeyken koltuğumu almaya çalışan karımı bulmaya çalışıyordum." Laf da sokmasa olmuyordu. Gerçi ben onun yerinde olsam sadece laf sokmakla da kalmazdım.

"Tek mi geldin?" dediğimde cevap vermedi.

"Bir de bu itle misin? Bir de bu itle mi çalışıyorsun?"

"İt falan ayıp oluyor yalnız," dedi Çelik yanındaki duvara omzunu yaslayarak.

"Evet, Ateş! Sen bu hâldeyken ben herifin biriyle senin koltuğunu almak için planlar kuruyorum. Ben bunu yaparken sen neden gelip beni buluyorsun?"

Arkasına yaslandı, yorgundu. O zehir hâlâ vücudundaydı.

Bakışları önce tuğla duvarlarda gezindi, ardından silahlarla dolu dolapta. Tavandaki küçük lambaya ve yerdeki Kaptan'ın hasır halısına kadar her şeyi dikkatle inceledi.

"Özledim," dedi en sonunda da gözlerime bakarak.

Derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha.

"Sen gerçekten hastalıklı bir âşıksın," dedim gözlerine baka baka. "Takıntılısın."

Güldü alayla. O alaylı gülüşünü bile özlediğim için kendime kızdım. "Hayır, sadece görüyorum," dedi hep yaptığı gibi bilmişlik yaparak.

"Neyi?"

Yine sessiz kaldı.

"Yakında koltuğunu kesin olarak alacağım. Biliyorsun, seni mahvedeceğim. Sen de gelmiş beni özlediğini mi söylüyorsun?"

"Seni tanıyorum, Aşkın. Her ne kadar kimsenin seni tanımadığına inandığın saçma bir hayal dünyan olsa da ben seni tanıyorum. Ben senin her hâlini gördüm; aşkını, öfkeni, sevgini, nefretini, merhametini, kinini. Öfke ve intikam dolu olduğunda nasıl olduğunu o kadar iyi biliyorum ki..." dedi ve güldü yine. "Ama şimdi başka bir şey var sende. O şey ne bilmiyorum ama maskelerinin altında sakladığın o buruk ifadeyi biliyorum ben. Şimdi karşıma geçip de kendini bana anlatma."

Anladı.

O beni hep anladı.

Tırnaklarımı koltuğun derisine geçirirken kendimi tutuyordum. Kendimi onun kollarına atıp her şeyi anlatmamak için kendimi tutuyordum. Planlarım vardı ama Ateş benim gözlerimde göreceği bir saniyelik acı için bile bir katliam yaratırdı.

"Vay be, aşka bak." Çelik duyduklarıyla alkış tutup dalga geçmeye başladı.

"Git, Ateş. Hemen git," dedim ama onu bu inancından vazgeçirmek için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Sadece artık canı yansın istemiyordum.

O sarı hareleri üstümde gezinirken biraz daha yayıldı oturduğu yere. Bir bacağını diğer dizinin üstüne koyarak siyah tişörtünü gerecek şekilde kollarını iki yana açtı.

"Olanları çözene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Olay falan yok, hedefime yürüyorum."

"Aşkın!" Sonunda ciddileşmişti. "Sen bunu zaten yapıyordun ama kaçarak değil. Sen benim gözüme baka baka yapıyordun bunu. Şimdi ne oldu da benden kaçıyorsun?"

"Çünkü bir daha seninle birlikte olmak istemiyorum," dedim hızlıca. "Seninle benim bir sonumuz yok ve olmayacak. Asla sana olan aşkım, kinimin önüne geçmeyecek."

"Yalan söylüyorsun." Aşırı emindi kendinden.

Bu imkânsızdı! Ben istediğim an hislerimi gizleyebilirdim ve eminim ki gizliyordum da. Daha acımasız mı olmam gerekiyordu?

"Ne yalanı Ateş? Bir sevişip geçmişi yâd ettik diye unuttum mu her şeyi?"

Kafasını iki yana salladı. "Bir kez değildi, iyi düşün," dedi göz kırparak.

Bu adam beni çıldırtıyordu!

Çelik arkadan kusma efekti verdi.

"Daha fazla saçmalayıp kendini küçük düşürme. Bitti, Ateş. Artık seninle sevişmek için de başka bir şey için de birlikte olmayacağım. Ben bir canavarsam sen de bir canavarın çocuğusun ve o canavar benim anneme sebep oldu. O canavarın çocuğu da beni kandırdı. Bu kadar, Ateş. Sen ve ben olamayız çünkü benim artık tek isteğim intikam." Ben konuşurken sakince beni dinleyip sonunda da kafasını olumluca ağır ağır salladı.

"Doğru söylüyor, dün gece yatakta hiç de sana geri dönecekmiş gibi değildi. Merak etme, yerini tamamen dolduruyorum," dedi Çelik kışkırtıcı şekilde. Benim yapamadığımı yapıyordu, Ateş'i soğutmaya çalışıyordu. Ama Ateş'i benim kadar iyi tanımıyordu.

"Sikerim seni." Kısık gözleriyle tehditkâr şekilde Çelik'e baktı.

"Erkekleri tercih etmiyorum," dedi hemen Çelik de.

"Bunun yalanını bile atamazsın sen yavşak." Yerinden doğruldu.

"Belki de yalan değildir," dedim aniden.

"He Aşkın, ben de salağım zaten." Ateş bunu o kadar kendinden emin söylemişti ki bir an ben bile yalan söyleme yeteneğimi sorgulamıştım. Bakışlarını yine Çelik'e çevirdi. "Karımla ilgili hayaller kurmaya devam edersen, ona yan gözle bakarsan o kalbindeki V harfinin yenisini kazırım ama derinin üstüne değil, ben direkt organdan çalışırım." Bunu o kadar karizmatik söylemişti ki bu hâlde bile bu kadar seksi olması artık pes dedirtmişti.

"Off, sek erkek," dedi Çelik alt dudağını ısırıp gözlerini kapatarak.

"Yeter Aşkın! Bitir bu şaklabanlığı." Sesini yükseltirken enerjisini fazla harcamış olacak ki kısa bir an gözlerini yumdu.

Yüzünü buruşturduğunda canının acıdığını anladım ama onun yanına koşmamak için koltuğa biraz daha sıkı tutundum.

"Sen daha ayakta bile duramıyorsun. Gelmiş burada bana ahkâm kesiyorsun. O kadar kötü hâldesin ki konuşamıyorsun bile. İyileşmen gerekiyor ama iyileşemiyorsun da. Yaraların da geçiyordur, neren ağrıyor böyle? İyice düştün formdan." Hızlı hızlı konuşmam karşısında gözlerini zorlukla açtı ama acı çektiği belliydi.

"Mesela şimdi laf arasında neremin ağrıdığını bulmaya çalıştın. Anlamıyorum, çok değişik bir şey. Bir an iyi oluyorum, sonra yine çöküyor tüm sistemim."

"Git de evinde bayıl," dedim yerimden kalkıp onu da kaldırırken. Tenine dokundum, ateşi vardı. Ayağa kalkarken gözü kararda ama bunu belli etmemeye çalıştı.

Direnecekti ama takati kalmamıştı.

Onu böyle görmek canımı yakarken kapıya sürüklüyordum bu sefer de. "Koltuğunu almaya çalışırken bana ayak bağı olma. Ayrıca anlasan iyi olur, seninle bir daha olmayacağım."

Kapıyı hızla yüzüne kapattım çünkü bunu yapmasam onu bırakamayacağımı biliyordum. Hızlı adımlarla odaya dönüp bilgisayarın başına geçtim. Kulübenin etrafındaki tüm kameraları açtım. Ateş yavaş adımlarla dışarı çıktı, canı acıyordu. Hızla yere eğildiğinde kustuğunu anladım.

Bakmam gerekiyordu, iyi değildi.

Tam kalkacaktım ki Çelik ellerini omuzlarıma bastırdı. "Dayan," dedi sadece.

Ateş en sonunda zorlukla doğruldu. Kulübenin karşısındaki siyah minibüse yaklaşırken eli karnına gitmişti. Tam düşecekti ki minibüsün yanında duran Yusuf onu tuttu. Ve Ateş'i arabaya bindirip uzaklaştırdı.

Yorgunca arkama yaslandım. Gittikçe daha kötü oluyordu, hızlanmam gerekiyordu.

"Herif manyak, her şeye rağmen güveniyor sana," dedi omuzlarımı sıkarak. "Üstelik sen V olarak hata yapıyorsun."

"Ne yaptım?"

"Mutlu oldun. Ne yaparsan yap, sana inandı diye mutlu oldun."

Şu durumda mutluluk kelimesi yanımdan bile geçemezdi ama onun bana olan inancı hâlâ umut olduğunu hissettiriyordu.

Ben de o umut damlasına sarılacaktım.

Ateş'in o hâlsiz ve hasta hâli aklıma dolduğunda omuzlarımı dikleştirdim. "Hazırlan, gidip bulalım şu Harun Karabat'ı bakalım."

⧖

Saçımdaki küt kesim, çenemin altında biten düz siyah peruğum ve simsiyah elbisemle yürürken bu sefer Ateş'in bile görse tanıyamayacağı kadar iyi bir plastik makyaj yapmıştım.

Şık restorana girdiğimde içerisi çok kalabalık değildi. Harun Karabat restoranın ortasındaki bir masada oturuyordu. İçerisi loş olmasına rağmen gözünde güneş gözlükleri vardı, kafasında fötr bir şapka ve masaya yasladığı topuz kısmı aslanlı olan değneğiyle *ben mafya babasıyım* diye bağırıyordu.

Evet, gerçek mafya babaları böyle oluyordu, benim kocam sadece bir istisnaydı.

Dar elbisem yürüyüşümle yukarı çıksa da düzeltme gereği duymadım, ten rengimi vücut boyasıyla biraz daha açmıştım. Her tarafıma sahte dövmeler çizmiştim. Harun beni dikkatle süzerken kırmızı rujumla ona gülümsedim ve karşısına yerleştim.

"Ben V'yi bekliyordum," dedi ama gözleri kapalı olduğu için bakışlarını göremiyordum. "Bir afet değil."

"Nişana gelmiştin, hani çok değerli bir elmas da takmıştın ya bana," dedim gülümseyerek.

"Başarılı bir kılık değişimi olmuş." Kafasını ağır ağır salladı. "Beni buraya neden çağırdığını biliyorum kızım."

"O zaman çok uzatmayalım," dedim ama masa donatılmaya başlamıştı bile.

"Ateş sana bu kadar âşık olmasaydı seni oğullarımdan birine alırdım." Nefesini verdi. "Belki onları biraz adam ederdin."

"Kadınlar, yanlış büyütülmüş erkeklerin öğretmenleri ya da rehabilitasyon merkezleri değildir. Ama sen bana bir gün gönder onları, hepsini mum ederim." Güler gibi oldu ama o kadar ciddi bir ifadesi vardı ki mimiklerini okumak benim için bile zordu.

"Boşuna çeneni yorma kızım, benim kararım asla değişmeyecek. Ateş bir lider için biçilmiş kaftan, eğer şu an o lider olmasaydı kimse Cebonayan'ı zapt edemezdi. Zaten o yüzden seni getirerek kafalarını rahatlatmayı düşünüyorlar ya."

"Kocam iyi bir lider olabilir ama ben de V'yim," dedim, bu sırada kadehler dolmuştu.

"İçmeyecek misin?" Sorusuyla ondan çekindiğimi düşünmesin diye kadehi yudumladım.

"Ateş sana âşık, senin için neler yaptı bilsen, şu an dizini kırar, kocanın yanında olurdun." Gergin sözlerine sadece kafamı sallayarak cevap verdim.

"Aşk fedakârlık gerektirir. Bunu Ateş için yapıyorum." Sözlerim karşısında şaşırdı.

"Ateş için mi Ateş'in koltuğunu almak istiyorsun?" Güldü bu sefer gerçekten.

Ciddileştim. "Eğer almazsam ölecek."

"Eğer alırsan daha kötü bir ölüm yaşayacağı kesin."

"Ben kocamı korurum ama şu an onu korumak elimde değil. Başka çarem yok." Artık o da gülmüyordu.

"Sana inanmamı beklemiyorsun herhâlde."

"Bunu Ateş bilmesin, senin ona ne kadar değer verdiğini bildiğim için söyledim sana da. Çünkü başka çarem yok. Zamanımız kısıtlı." Bir süre sustu, başını önce sağ, sonra da sol tarafa çevirdi. Nereye baktığını tam olarak göremesem de bir şeyleri kontrol ettiği kesindi.

"Bak kızım, beni tanımıyor olabilirsin ama ben insan sarrafıyım. Ayrıca daha düne kadar Ateş'e savaş açmıştın, şimdi bu savaşı onun için mi açtığını söylüyorsun?" Kelimelerimi dikkatli seçmem gerekiyordu, bu adam onaylamazsa liderlik zordu. Ve Ateş'in kaybedecek vakti yoktu.

"Başta amacım ona ders vermekti ama şu an işin boyutu çok başka. Bana inanman lazım, Karabat çünkü Ateş için başka şansım yok. Onu seviyorum."

"Sana inanmıyorum, bana ona olan aşkını kanıtlaman gerek." Bu adam cidden değişikti.

"Nasıl kanıtlayacağım?" Bu bunaklar beni bir gün öldürecekti! İsteğe bak, amma koyayım.

Durdu, etrafına bakındı. "Şu an etraftaki masalar var ya..."

Zaten oturduğumuzdan beri çoğu masanın çaktırmadan bize baktığının farkındaydım. Karabat'ın gözcüleri olduğunu daha ilk girdiğim an anlamıştım.

"Hepsi polis," dediğinde başımı hızla ona çevirdim. "Bugün V'yi tanıyan biriyle yemeğe çıkacağımı söyledim ama emin olmadığımı da söyledim. Eğer sol ayağımın altındaki kırmızı düğmeye basarsam V olduğunu doğrulamış olacağım, sağ ayağımın altındaki mavi olan düğmeye basarsam da yanlış alarm olduğunu söylemiş olacağım."

Kurnaz bunak, neydi bu bunaklardan çektiğim? Bence götü yere yakın olandan değil, buruşuk olandan korkacaktın.

"Bu şekilde nasıl kanıtlayacağım Ateş'e olan aşkımı?"

"Sorularıma doğru cevap verirsen inanacağım. Başlıyoruz," dedi ve arkasına yaslandı. "Ateş'in en sevdiği ülke?"

"İçinde benim olduğum ülke," dedim ama tepki vermeyince devam ettim. "Kendi adası. Ama ilki daha doğru."

Kafasını ağır ağır salladı. "Ateş'in ilk icadı?"

Bundan emin değildim. "Yapay aslan," dedim ama yanlış çıkması olasıydı.

"Hayır, Ferda için elektronik bir *Barbie* evi hazırlamıştı. Bir şans daha veriyorum. Ateş'in en nefret ettiği şey?"

"Otoritesinin sarsılması," dedim hızla cevap vererek.

"En sevdiği yemek?" dediğinde sessiz kaldım. Ateş'in en sevdiği yemek neydi ki? O pek yemek seçmezdi. Ama illa ki en sevdiği vardı ve ben bunu bilmiyordum.

"Ateş'in en sevdiği renk?" dedi bir şans daha vererek.

"Gözlerimin rengi. Bunak, sen şaka mısın, amına koyayım ya! Hem sen nereden biliyorsun bunları? Ateş'le bilmediğim bir geçmişin mi var? Kaç yıllık karısıyım, daha ben bilmiyorum." Dayanamayıp patlamam onu keyiflendirdi.

"Sadece seninle dalga geçiyorum." Öne doğru eğildi. "Lider olduğunda ne yapacaksın?"

"Ateş'in ve tüm ailemizin güvenliğinden emin olacağım. Her şeyi yoluna koyduktan sonra ya her şeyi bırakacağım ya da Cebonayan'ı bitireceğim."

"Sana güvenmiyorum ama senden bir isteğim var." Öne doğru eğildi. "Eğer sana vereceğim ismi öldürürsen lider olman konusunda düşüneceğim."

"Kim?"

"Sadece adrese gideceksin. Kimi öldüreceğini gidince göreceksin."

"Masum olan kimseyi öldürmem." Daha fazla gizem istemiyordum. Hem de hiç.

"Emin ol, hiç masum değil."

"Eğer onu öldürürsem toplantıda bana oy verecek misin?"

"Düşüneceğim," dediğinde başka çarem olmadığını biliyordum.

"Tamam, bas şu siktiğimin mavi düğmesine de gideyim," dedim ama boş boş suratıma bakmaya devam etti. "Sana diyorum, bunak." Elini çenesine koymuş, bakışlarını masaya dikmiş, kara kara düşünüyordu.

"Hangisi doğruydu onu hatırlamaya çalışıyorum."

"Sol kırmızı, sağ mavi demiştin ya."

"Ben renk körüyüm," dediğinde artık sinirden gülesim geliyordu.

"Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

"Tamam, sen gidene kadar hiçbir şeye basmayacağım, elini çabuk tut."

Bu bunakları bana sayıyla mı veriyorlardı!

"Sözünü tutmazsan çok pişman olursun," dedim ama bu bir tehdit değildi ve o da tehdit olarak algılamamıştı.

Kalktığımda dikkatleri üstüme çekmiştim, her şeyden habersizmiş gibi hareket ederken ilk önce lavaboya gidecekmiş gibi yürümüş, peşime takılan kadının birini de atlattıktan sonra hızla dışarı çıkmıştım.

Çelik de sanki alarm takmış gibi beni gördüğü an arabayı kapıya çekmişti. Arka koltuğa oturup arkama yaslanırken restorandaki hareketliliği fark ettim.

"Bunak yanlış tuşa basmış."

"Ne? Ne oldu? Anlatsana."

"Halledeceğim," dedim sadece ve gözlerimi kısa bir süreliğine de olsa yumdum.

Bu sırada telefonuma gelen mesajlarla söylenerek gözlerimi geri açtım. *Shrek* mesaj atmıştı.

Sen beni engelledin mi?

Sadece seni değil, hepinizi engelledim.

Bir dakika.

Sen nasıl mesaj atıyorsun?

Sus. Konuşma.

Başımıza yine bir sürü dert açıyorsun.

Yarın toplantıda lider olursan kötü şeyler olur.

Onu azıcık seviyorsan kendi ellerinle sonunu getirmezsin.

İçime düşen sıkıntıyla nefesimi verdim.

En başından beri hak ettiğim şeyi alacağım.

Ateş hâlâ sana güveniyor.

Sen?

Güvenimi boşa çıkarmayacağını umuyorum.

Tarık da grip oldu, Ateş'ten çok onunla uğraşıyoruz.

Bunu da başımıza bela ettin.

Ateş nasıl?

Garip, ara ara kendine geliyor ama sonra yine güçsüzleşiyor. Sen de kocan bu hâldeyken zibidinin tekiyle kocanın koltuğunu almaya çalış!

Utanmaz arlanmaz kadın!

Her şeye rağmen Ateş beni seviyor diye nasıl da kuduruyorsun.

Engeli nasıl kırdın bilmiyorum ama şimdi yine engelleyip sinyalleri keseceğim.

Yarın iyi olan kazansın.

Daha fazla mesaj yazmasına müsaade etmeden engelledim onu.

"Şimdi ne yapacağız?" Çelik, arkada oturduğum için dikiz aynasından bana bakıyordu.

"Polis peşimizde mi?"

"Hayır, temiz," dediğinde telefonuma mesaj gelmişti. Harun Karabat bana bir adres göndermişti. Anlaşılan bu gece epey uzun olacaktı.

Karşımdaki eski fabrikayı incelerken içeride kimin olabileceğini düşünüyordum. Çelik bunun bir tuzak olduğuna emindi ama bana pek öyle gelmiyordu.

Buraya gelmeden önce üstümdeki siyah elbiseden kurtulup ajan tulumumu giyinmeyi neyse ki başarmıştım.

Çelik uzakta dürbünüyle birlikte duruyordu. Ben de daha fazla kaybedecek vaktim olmadığı için hızla içeri girdim.

İçeride de harabe görmeyi bekliyordum ama tek gördüğüm bir harabe değildi. Her tarafta aynalar vardı; uzun ve karşılıklı duran aynalar.

Bir süre yürüdüm ama aynadan başka hiçbir şey yoktu, en ufak bir ses bile yoktu. Tek ses kalın tabanlı botlarımın yeri ezerken çıkardığı sesti. Bu eski fabrikayı aydınlatan tek şey büyük ve kırık camlardan içeri giren ay ışığıydı.

En sona ulaştığımda karşımda sadece bir ayna vardı. Aynanın yanındaki sandalyenin üzerinde de işlemeli bir bıçak duruyordu.

Eldivenli elim bıçağa gitti, üstünde bir not vardı.

En büyük düşmanınla yüzleş evlat.

"Sikeyim senin yapacağın işi," dedim mırıldanarak.

Bıçağı elime alıp aynaya baktım. "Kendimi kessem kalırsın göt gibi ortada bunak."

Aynadaki yansımama baktım, aynanın rengi füme olduğu için yansımam daha koyu duruyordu. Cama iki kez elimin tersiyle vurduğumda camın arkasının boş olmadığını anladım. Bir adım geri çekilip incelemeye devam ettim.

En büyük düşmanım, kendim miydim? Yoksa beni bu hâle getirenler miydi?

Bıçağı kaldırıp yansımamdaki kalbime sapladım. Bunu o kadar sert yaptım ki sadece bir vuruşumla önce küçük bir delik açıldı, ardından da tüm cam tuzla buz olarak yere döküldü.

Camın arkasındaki boşluktan çıkan kâğıdı elime aldığımda gördüğüm el yazısı çok tanıdıktı.

Seninle vedalaşamadım ama sana söylemek istediğim bazı şeyler var evlat. Özür dilerim. Seni diğerleriyle aynı yetiştirmediğim için, seni insanlıktan uzaklaştırdığım için özür dilerim. Bunun senin genetiğinde olduğuna ve eğitilmezsen daha kötü olacağına inandığım için yaptım. Hem kahraman yaratmaya çalıştım hem de o kahramanı bir canavar gibi hissettirerek bastırdım. Eğer geriye dönme şansım olsaydı, eline bıçak değil de çiçek mi verirdim hâlâ bilmiyorum çünkü şartlarım hiç normal değildi ama iyi bildiğim bir şey var. En büyük acı pişmanlıktır, kızım. En büyük acı pişman olacağını bile bile o yolda devam etmektir. Ne yapacağını biliyorum, kendini nasıl yok edeceğini de biliyorum çünkü bunu da sana ben öğrettim ama artık sen benim büyüttüğüm kız olma. Beni hiç affetme ama unutma da... Bana ve benim gibi seni kullananlara inat yaşayarak intikam al. Beni dinlediğin için hep pişman olduğunu biliyorum ama unutma, yelkeni olmayan gemiye rüzgâr da yardım edemez.

-Kaptan

Yelkeni olmayan gemiye rüzgâr da yardım edemez.

Bu sözü bana ilk söylediği zamanı dünmüş gibi hatırlıyordum. Sözlerinin sonuna bir de fotoğraf bırakmıştı. Kaptan'la rıhtımda yan yana durduğumuz bir fotoğraf. Onunla teknedeyken bir elimde halatla ona bakıyordum, o da elini omzuma koymuş ve gülümsemişti. Kaptan'la olan ilk ve son fotoğrafımızdı.

Kaptan'ın bu Karabat denen adamla nasıl bir bağlantısı vardı bilmiyordum ama artık hiçbir şeye şaşırmıyordum. Belki de düğümlerin çözülmeden önce daha da dolanmasına alışmıştım.

Bildiğim tek bir şey vardı: Kaptan bana hiçbir zaman yelken olmamıştı, o bana rüzgâr da olmamıştı. O aslında hiçbir şey olmamıştı.

Benim gemim batmıştı, altında yalandan umutlarım kalmıştı.

Gemimi batıran da bana yüzmeyi öğreten de aynı adamdı.

Kaptan'ın bana bıraktığı son parçayı aldım, yerdeki paramparça olmuş ayna parçalarındaki yansımama baktım. Paramparça olan V değildi. Paramparça olan Aşkın da değildi. Paramparça olan yelkeni olmayan o gemiydi.

Siyah uzun yırtmaçlı elbisemle arabanın camından bakarken Çelik de şoförlüğümü yapıyordu. Üst üyelerin karar vereceği toplantıya gidiyorduk.

"Sessizsin." Çelik dikiz aynasından beni kesiyordu.

"Bakışlarını memelerimden çek," dediğimde güldü.

"Bu aralar büyüdüler sanki, spora mı abandın?"

"O gözlerini oyarım, Çelik." Kafasını ağır ağır sallayarak hızını yavaşlattı. Ormanlık bir alandaydık.

Birden durduğunda etrafıma bakındım. "Üst üyelerin yeri burada mı?" dedim etrafta bir şey görmeye çalışarak.

Sadece ultra lüks arabalar vardı, gözlerim Ateş'in plakalarını aradı.

"Yer altında." Bana doğru döndü. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" derken yüzünde ilk defa alay yoktu.

"Başka şansım yok," diyerek arabanın kapısını açtım.

Ben arabadan inerken aynı anda yanımızda da bir araba durmuştu. Ve bu araba Ateş'in arabasıydı.

O da benimle aynı anda arabadan inerken bakışlarım üstünde uzun uzun gezindi. Hâlâ hastaydı ama kendine gelmeye çalıştığı kesindi. Sakallarını kesmiş, simsiyah bir takım giyinmiş, gömleğinin üsten üç düğmesini açık bırakmıştı. Sanki yeterince iyi değilmiş gibi bir de gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Kolunda ona aldığım saat vardı.

Onun da bakışları üstümde uzun uzun gezinirken Pusat onun arkasındaki yerini almıştı. Aynı sırada Çelik'in de arkamda durduğunu hissettim.

Ateş bana doğru birkaç adım attığında ben de ona doğru yürüdüm.

En sonunda aramızda iki adım kala durduğumuzda ilk konuşan o oldu. "Hazır mısın?"

"Her zaman," dedim onu incelerken. Gözlerim kısılırken yüzündeki değişikliği anlamaya çalışıyordum. Sanki yanakları fazla al, dudakları fazla pembeydi normale göre.

"Sen makyaj mı yaptın?" Kendi sorduğum soruya şaşırırken Ateş hemen kafasını Pusat'a çevirdi.

"Hani belli olmayacaktı, hani oyuncu makyajıydı bu, lan!"

Çelik arkamdan katıla katıla kahkaha atıyordu, ben de bu kadar gergin olmasaydım kesinlikle gülerdim.

"O hâlde dışarı çıksaydın insanlar senden korkardı! Grileştin, siyahlaştın, morardın, bir şeyler oldu sana, ne yapsaydık? O hâlde bırak senden liderliği almalarını, seni direkt morga götürürlerdi. Bana teşekkür edeceğine..." Pusat hızlı hızlı konuşurken Ateş'in kısık bakışlarıyla sustu.

Demek kamufle etmeye çalışacağı kadar kötü bir hâldeydi.

"Sen de kocan bu hâldeyken hâlâ şu piçle planlar yap! Aferin, amına koyayım!" Pusat sinirlenip söylene söylene uzaklaşırken Ateş sessizdi.

İkimiz de adım atmak için bir hamlede bulunmayınca Ateş elini öne doğru uzatarak bana yol verdi. Birkaç adım atmıştım ki hemen ardından Ateş'in elini belimde hissettim. O büyük eli, belimi sardı ve beni kendisine çekti. Yavaş yavaş yürürken burnunu boynuma doğru yaklaştırdı. Kokumu derince solurken ona dönüp sıkı sıkı sarılmamak için kendimi tutmam gerekti. Birden Ateş durduğunda, ayağımızın hemen dibindeki çimenler içeri doğru çekildi. Bir kapı açılırken kaşlarım havalanmıştı.

"Hoşuna mı gitti?" dedi bana alttan alttan bakarken.

"Gizemli şeyler seviyorum," dedim ve durdum. "Bir de büyük." İmalı sözlerimle güldü. Tam içeri adım attığım an omzuma bıraktığı öpücükle gözlerimi sıkı sıkı yumdum.

Çelik'le Pusat da söylenerek peşimizden geliyorlardı. Bir ara kapıdan geçmek için birbirlerini ittirdiklerini görmüştüm.

Merdivenler aşağı doğru uzanıyordu ama geniş ve sık oluşu normal bir evin merdiveni gibi hissettiriyordu. Merdivenler bittiğinde etrafımı inceliyordum. Her tarafta bordo renkler hâkimdi, duvarlar bile kadife gibi duruyordu. Her tarafta büyük heykeller ve tablolar vardı.

Bir asansörün önünde durduğumuzda daha ne kadar aşağı ineceğimizi merak ediyordum. "Cebonayan toplantılarını çekirdekte mi yapıyorsunuz?" dediğimde eli belimi biraz daha sıktı.

Açılan asansöre bindiğimizde Çelik ve Pusat da binmeye yeltenmişlerdi ama Ateş bakışlarıyla Pusat'ı uyarmıştı. Tabii Pusat da kocamla bakışlarla anlaşabilecek kadar derin bir bağ kurduğu için bu uyarıyı hemen anlamış ve hatta Çelik'i de tutarak binmesini engellemişti.

Asansörün kapıları kapandığında, elini belimden çekmeden bana döndü ve beni de kendisine döndürdü. Yüz yüze, nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yakın durduğumuzda o kısık sarı hareleri gözlerimde uzunca gezindi.

"Ne yapıyorsun?" dediğimde bir eli yanağıma çıktı.

"Sana doymaya çalışıyorum ama pek mümkün görünmüyor," dedi kısık sesiyle.

"Neden bana doymaya çalışıyorsun?" Benim de sesim hep olduğunun aksine fazla kısık çıkmıştı.

"Çünkü bu geceden sonra çok şansımız olmayabilir," dedi yanağımı ağır ağır okşayarak.

Eğilip yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktığında, güç bulabilmek için gömleğinin yakasını sıkı sıkı tutmuştum.

"Bu gece senin sonunu getireceğimi biliyorsun, biliyorsun da neden hâlâ bana böyle bakıyorsun? Neden öfkelenmiyorsun? Neden hiçbir şey yapmıyorsun, Ateş?" Bu çaresizlik değildi, bu çareyi en imkânsız anda aramaktı.

"Çünkü," dedi alnını alnıma yaslarken. "Değerdi." Onun huzur veren kollarında gözlerimi kapatırken kalbim hızla atıyordu.

"Değmezdi Ateş, değmezdim."

Cıkladı. "Sen Ateşpare..." Durakladı. "Seninle olmak, seni tanımak, seni yaşamak, aslında her şeye değerdi."

"Ateş..." Adını inlercesine söylerken sesimin çaresizliğinden nefret ettim çünkü bu çok yaşadığım bir şey değildi. "Ben bile bile bizi sona götürüyorum! Sen böyle bir adam değilsin, sen güçlüsün, Ateş. Bana olan aşkın için kendini mahvedemezsin ya da bunu kendine reva göremezsin. Baksana! Her şeyi bilerek yapıyorum, hâlâ nasıl oluyor da beni böyle güzel seviyorsun?"

"Çünkü seni biliyorum, seni tanıyorum. Ben en başta, daha sen hayatıma ilk girdiğin zamanda her şeyi göze aldım. Sana âşık olduğumda bugünün geleceğini biliyordum. Ve Aşkın, seni cidden tanıyorum." Son zamanlarda bana, beni tanıdığını sık sık söylüyordu.

"Ve sen Ateşpare..." Devam ederken burnunu burnuma sürttü. "Sen de beni tanıyorsun, zaten o yüzden gerçekleri öğrendiğinde beni mahvetmemek için aslında kendinden kaçmadın mı? Evet, ateş parçası, sen aslında kendinden kaçtın. Sen beni mahvetmek istemedin, sen içini soğutunca beni affetmek istedin. Çünkü beni tanıdın, bana güvenmediğini hissederken bile güvendin. Bu öyle sağlam bir güvendi ki her şey ortaya çıktığında bile içten içe bana hak verdin. Aslında haklı değildim, bunu yediremedin ama yine de vazgeçemedin."

Dudaklarını dudaklarıma yasladı, yumuşak dudaklarının tadı başımı biraz daha döndürürken elim, çenemdeki elinin üstüne çıktı.

Bu sırada bakışlarım saate kaydı. Ona benim hediye ettiğim saate. Zihnimde şimşekler çakarken taşları yerine oturtmaya başlamıştım.

O beni öpmeye dalmışken bir elimi göğsüne koydum. Elim aşağı inerken dudaklarını daha derin öptüm. Sanki vücudumu okşamasını istiyormuş

gibi yüzümdeki elini aşağı doğru indirdim. Gerçi, sanki demeye gerek yoktu. Onun bana her an dokunmasını istiyordum ama şu an yaptığım şey farklıydı.

Eli göğsümün kenarını okşarken beni asansörün duvarına yaslamıştı. Ben de elini okşarken elim bileğine doğru çıktı. İlk önce saatin iç taraftaki klipsini açtım, dikkatini dağıtmak için diğer elimi biraz daha aşağı indirirken inledim.

Bu sırada asansörün kapısı açılınca birbirimizden hızla uzaklaştık, ben de hızla saati çıkarıp aldım. Ateş kolundaki saatin çalındığını anlamayacak kadar dalgın bir adam değildi ama ben hem inanılmaz bir el çabukluğuna sahiptim hem de onu öperek aklını başından almıştım. Bir de vücudunda zehir olduğunu da asla unutmamak gerekiyordu.

"Yok, amma koyayım ya!" Bu elbette Pusat'ın sesiydi.

Çelik'le Pusat nefes nefese kalmış şekilde asansörün kapısında dikiliyorlardı.

Ateş önce bana bakıp başparmağıyla dağılan rujumu, hemen ardından da elinin tersiyle kendi dudaklarını temizledi kırmızı rujdan.

"Senin rujun daha bulaşıcıydı bu sefer," diye dalga geçtiğimde sırıtarak bir kez daha elini belime koyarak beni kendisine çekti.

Pusat hâlâ bir eli belinde, asansörün dışında bize bakıyordu. Çelik de çatık kaşlarıyla ikimizi süzüyordu.

"Kocamı artık kıskanma," dedim Pusat'a. "Ayrıca siz niye nefes nefese kalmışsınız? Öpüşen bizdik."

"Pusat yordu beni," dedi Çelik sırıtarak.

Pusat dehşet dolu bakışlarını, irileştirdiği gözlerini bu sefer bizim üstümüzden alıp ona çevirdi. "Ne diyorsun la sen?"

"Tamam, aramızda," diyerek bir de göz kırptı Çelik ona.

"La yavşak, bir ben kalmıştım yavşamadığın zaten."

"Elimde değil, o kâğıt yiyişini gördükten sonra sana karşı duyduğum hislere karşı koyamadım," dedi Çelik omuz silkerek. "O kâğıdı büzüşün, ağzına atıp yavaş yavaş..." Çelik fazla tutkulu şekilde anlatmaya başlamıştı ki Pusat onun üstüne yürüdü.

Sonra Çelik'in bu yürümeden hoşlandığını fark edince de hemen geri çekildi.

Ben de bu sırada arkamda sakladığım saati hızla topuklu ayakkabımın arkasına sıkıştırdım. Pek konforlu bir yürüyüş olmayacaktı ama düşmediği sürece sorun yoktu.

Sonunda asansörden çıktığımızda yine uzun bir koridora girmiştik. Bir sürü kapının arasından geçtik, bu daha önce geldiğim Cehonayan toplantısını hatırlattı bana.

O zaman Ateş'e, "*Beni eziklerin masasına mı getirdin?*" diyerek kızmıştım. Toplantı sonunda da sevişmiştik. Zaman cidden tuhaftı.

Ateş de aynı şeyi düşünüyor olacak ki bakışları dalmıştı. Hastalığına rağmen ne dik duruşunu kaybetmişti ne de düşmana korku verecek o ifadesini.

"Bana öyle âşık âşık bakarsan koltuğumu alamazsın, *karıcığım*," dedi dümdüz önüne bakıp sırıtırken.

"Eğer öyle güzel sırıtırsan zaten koltuğu almak yerine o koltukta üstüne çıkabilirim," dediğimde güldü. "Koltuk falan kırarız sonra, gerçi o kolay olur, biz seninle daha uçak düşürecektik."

Peşimizden gelen Pusat durduğunda, Çelik'i de durdurdu. Kapılardan birinin eşiğindelerdi.

"Devamına gelemezler," dedi Ateş kısa bir açıklama yaparak.

Biraz daha ilerledikten sonra en sondaki kapıya ulaştık, çift taraflı büyük kapı iki yana doğru açıldı.

İçeride upuzun bir masa vardı, hepsi de yaşlıydı. "Ne bu? Ahiretten önceki son durak mı?" dediğimde Ateş gülüşünü bastırdı ama o tatlı gamzesinin belirginleşmesine engel olamadı.

En sonunda içeri ulaştığımızda tüm bakışlar üstümüze dönmüştü ama en dikkat çeken şey içeri birlikte girmemizdi.

Ateş'in beni bırakmasını bekledim ama öyle yapmadı. Elini belimden çekmeden beni kendi koltuğuna kadar çekti. Koltuğu benim için çekip beni oturttuktan sonra omzuma bir öpücük bıraktı. Bu onun koltuğuydu, masanın en başındaki koltuk. Ateş de beni bıraktıktan sonra hiçbir şey söylemeden masanın diğer ucuna geçti. Tam karşımdaki koltuğa oturdu; uzun masanın bir ucunda o, diğer ucunda ben vardım.

"Ateş direkt kazananı belirlemiş gibi," dedi bir numaralı moruk.

"Bir açılış konuşması yapmayacak mısın?" diye sordu ona iki numaralı moruk.

Ateş arkasına yaslanırken bir elini masanın üstüne koydu. Bunu yaparken bileğinin boş olduğunu, saatin yerinde olmadığını fark etti. Kaşları çatılırken bakışları beni buldu.

"Hayır, artık lider olmamı istemediğinize göre ve burada bir seçim için toplandığımıza göre bir konuşma yapmama gerek yok."

"Ne yani? Kendini savunmayacak mısın?" dedi üç numaralı moruk da.

"Savunmayı suçlu insanlar yapar, İnan," dedi Ateş yüzünde o kendinden emin ifadeyle. Acaba adamın adı mı İnan'dı yoksa inan anlamında mı demişti? "Benimse harika bir lider olmaktan başka bir suçum yok." Ateş kendinden emin şekilde konuşmaya devam ediyordu.

İşte benim kocam.

İşte Ateş Alanguva.

"Eğer konu buralara kadar geldiyse sandığın kadar iyi bir lider değilmişsin demek, Ateş," dedi dört numaralı porsuk moruk.

"Hayır, sadece fazla iyiydim." Ateş de bakışlarını o moruğa dikti. Bu ne anlama geliyor bilmesem de Ateş ona alttan alttan bir uyarı vermiş olacak ki yutkunarak sustu yaşlı kadın.

"Evet, bizi buraya dizerek tehdit eden bir diktatördün!" dedi bir numaralı moruk.

"Tartışmak yerine neden işe yarar bir şeyler yapmıyoruz. V'yi hiç dinlemedik mesela," dedi Harun Karabat bakışlarını bana çevirerek. Koltuğu sağ tarafımdaydı çünkü aslında Ateş'in oturması gereken yerde oturuyordum.

Tam konuşmaya başlayacaktım ki Ateş'i öksürük tuttu. Öksürüğünü bastırmaya çalışırken yumruğu ağzına gitmişti. Elini çektiğinde gördüğü siyah sıvıyla kaşları çatılırken diğerleri bunu görmesin diye yüksek bir sesle dikkatleri kendime çekmeye çalıştım.

"Kendimi tanıtmayacağım, hepiniz beni tanıyorsunuz. Size ne kadar zeki, kurnaz, ileri görüşlü, dayanıklı ve mükemmel olduğumu da anlatmayacağım çünkü kırmızı bültenle aranırken burada oturmam bile bunların hepsinin kanıtı aslında. Merak ettiğiniz kısımlara hızlıca gelmek istiyorum, büyük ihtimalle neden kocamın liderliğini almaya çalıştığımı merak ediyorsunuz hepiniz..." Durakladım, Ateş su içerek öksürüğünü gidermeye çalışıyordu ama gözleri kızarmıştı. Herkesin önünde bir bardak viski ve bir bardak da su vardı. Ateş sudan bir yudum aldı.

Kaybedecek vaktim yoktu.

"Ben bir deneğim ve bu harika deneyi bana yapan kişi Tuğrul Alanguva. İnanılmaz bir zekâ ve inanılmaz bir güce sahipmiş kendisi. Beni ölmek üzereyken, annemin karnındayken kurtarmış ve böyle harika bir silaha dönüştürmüş. Bunu da Cebonayan için yapmış çünkü anladığım kadarıyla Tuğrul Alanguva işine ve görevine âşık bir adammış. Belki de beni bugün bu koltukta oturmam için seçti, belki de en başta deneyin amacı buydu. Sonuçta her şeyi Cebonayan için yaptı ve ben ona minnettarım.

Ateş'e zarar vermek istemiyorum, o yüzden bunu onun soyadını taşırken yapmak istiyorum. Tek amacım bu topluluğun hak ettiği değere kavuşması. Evet, Ateş çok zeki bir adam ama merhametli. Ve korkarım bu yeraltı dünyasında merhamete yer yok. Şimdi diyeceksiniz ki Cebonayan'ı yönetmek cinayet işlemeye benzemez, haklısınız. Belki tecrübelerimi sorgulayacaksınız ama buna da gerek yok çünkü tek vasfım katil olmak değil. Aynı zamanda Kuznetsov Krallığı'nın yeni yöneticisiyim, Rusya'nın yeraltı dünyasını avuçlarımda tutuyorum. Cebonayan'ı da isteme sebebim açgözlülüğüm değil, sadece hak ettiği değere kavuşmasını istemem."

Uzun konuşmamın ardından içeride derin bir sessizlik oluştu. Herkes bir şeyler düşünüyordu, Ateş'se sadece gözlerime bakıyordu.

"Sen de kendini anlatmalısın, Ateş, neler yapacağını anlatmalısın," dedi bir numaralı bunak.

Ateş sessiz kaldı, sadece bana bakmaya devam etti.

"Oy vermeye başlayabilirsiniz," dedi sadece.

"Bu sessizliğin sonucu sana ağır olabilir, Ateş," dedi Harun Karabat.

"Peki, herkesin karar verebilmesi için biraz zaman tanıyalım," dedi altı numaralı bunak da.

"Gerek yok," dedi Ateş hızlıca. "Çekiliyorum, liderliği bırakıyorum." Sözleri masada büyük bir etki bırakırken o sadece gözlerime bakıyordu.

"Kaçma Ateş, cesurca savaş," dedim sakin bir tonda.

Başparmağını çenesine yaslarken hareketlerimi inceliyordu.

"Sana istediğini veriyorum işte, liderliği veriyorum, o çok istediğin koltuğu veriyorum. Bitti, bitmesin mi? Yorulmadık mı? Ben sevdiğim kadını karşımda görmekten çok yoruldum." Koltuğunu geriye doğru çekti ve yerinden kalktı. "Ve eminim, her işte olduğun gibi bunda da iyi olacaksın. İyi bir lider olacaksın."

"Ne olacak şimdi? Böyle bir şey mümkün mü?" dedi sekiz numaralı bunak.

"Eğer lider çekilirse mümkün," dedi Harun Karabat.

"O zaman yeni liderimiz V mi?" dedi dokuz numaralı bunak.

Tam bu sırada topuklu ayakkabıma sakladığım saati çıkartıp önümdeki viski bardağının içine attım ve ben de yerimden hızla kalktım.

"Aslında benim bir teklifim daha var," dedim Ateş'in gözlerine bakarken. "Ateş'le aynı anda lider olabiliriz." Bu sözüm masada yankı uyandırırken bunakların hepsi birbirleriyle konuşmaya başlamışlardı bile.

Ateş ayakta durmakta zorlanıyor olacak ki ellerini masaya yasladı ve öne doğru eğildi. Onu benim kadar iyi tanımayan biri üstünlük taslamak için bunu yaptığını sanabilirdi. Ateş kısık gözleriyle ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyor ama anlam veremiyordu.

"Neden böyle bir şey istiyorsun?" dedi dört numaralı bunak.

"Çünkü Ateş'in zekâsını da görmezden gelemeyiz. Hatta şöyle yapalım, oylamaya devam edelim. Oylamayı kazanan gerçek lider olarak bilinsin, diğeri de gizli hamle olsun." Sözlerimle içerisi sakinleşirken bakışlarımı hemen Karabat'a çevirdim çünkü en kritik oy onunkiydi.

Gözlerini açıp kapattı desteklercesine.

Bu benim alacağımı gösteriyordu, masadakilere tekrar baktım.

"İyi de o zaman ne anlamı var bu oylamanın? Çok gereksiz," dedi Ateş'i istemeyen bunaklardan biri.

Bir süre yüzlerine bakarak tepkilerini ölçtüğümde Ateş'i istemeyenlerin çoğunlukta olduğunu anladım.

"Peki, toplantıyı hemen bitirmeye gerek yok. Bir saatlik zaman tanıyalım. Hem bu teklifini hem de lideri seçme konusunda düşünelim," dedi yaşına göre fazla dinç duran bir kadın.

"Evet, en mantıklısı bu," dedi altı numaralı bunak da.

Harun Karabat yerinden yavaşça kalktı, koyu renkli duvara yaklaşarak koca kum saatini ters çevirdi.

"Bir saat içinde herkes bir karar vermiş olacak," dediğinde dışarı çıkacak sandım ama o başka bir duvara doğru yürüdü.

El izini okuttuğunda duvar görünümlü kapı iki yana açıldı. Diğer taraf koca bir salondu, her tarafta deri koltukların olduğu, siyah renklerin ve loş ışıkların olduğu bir salondu.

Herkes ayaklanırken Ateş'le ben ayakta dikilip birbirimize bakmaya devam ediyorduk.

Ateş saate bakarken ben de o saati viskinin içinden çıkardım. Masanın üstündeki peçeteyle kuruladım. Ateş elbette içinde ses dinleme cihazı olduğunu anlamıştı.

Ona yavaş yavaş yaklaştım, bana döndüğünde saati koluna geri taktım. Tam konuşacağı sırada işaret parmağımı yumuşak dudaklarına götürerek onu susturdum.

Parmağımı öptü.

Ateş ayakta durmakta zorlanıyor olacak ki ellerini masaya yasladı ve öne doğru eğildi. Onu benim kadar iyi tanımayan biri üstünlük taslamak için bunu yaptığını sanabilirdi. Ateş kısık gözleriyle ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyor ama anlam veremiyordu.

"Neden böyle bir şey istiyorsun?" dedi dört numaralı bunak.

"Çünkü Ateş'in zekâsını da görmezden gelemeyiz. Hatta şöyle yapalım, oylamaya devam edelim. Oylamayı kazanan gerçek lider olarak bilinsin, diğeri de gizli hamle olsun." Sözlerimle içerisi sakinleşirken bakışlarımı hemen Karabat'a çevirdim çünkü en kritik oy onunkiydi.

Gözlerini açıp kapattı desteklercesine.

Bu benim alacağımı gösteriyordu, masadakilere tekrar baktım.

"İyi de o zaman ne anlamı var bu oylamanın? Çok gereksiz," dedi Ateş'i istemeyen bunaklardan biri.

Bir süre yüzlerine bakarak tepkilerini ölçtüğümde Ateş'i istemeyenlerin çoğunlukta olduğunu anladım.

"Peki, toplantıyı hemen bitirmeye gerek yok. Bir saatlik zaman tanıyalım. Hem bu teklifini hem de lideri seçme konusunda düşünelim," dedi yaşına göre fazla dinç duran bir kadın.

"Evet, en mantıklısı bu," dedi altı numaralı bunak da.

Harun Karabat yerinden yavaşça kalktı, koyu renkli duvara yaklaşarak koca kum saatini ters çevirdi.

"Bir saat içinde herkes bir karar vermiş olacak," dediğinde dışarı çıkacak sandım ama o başka bir duvara doğru yürüdü.

El izini okuttuğunda duvar görünümlü kapı iki yana açıldı. Diğer taraf koca bir salondu, her tarafta deri koltukların olduğu, siyah renklerin ve loş ışıkların olduğu bir salondu.

Herkes ayaklanırken Ateş'le ben ayakta dikilip birbirimize bakmaya devam ediyorduk.

Ateş saate bakarken ben de o saati viskinin içinden çıkardım. Masanın üstündeki peçeteyle kuruladım. Ateş elbette içinde ses dinleme cihazı olduğunu anlamıştı.

Ona yavaş yavaş yaklaştım, bana döndüğünde saati koluna geri taktım. Tam konuşacağı sırada işaret parmağımı yumuşak dudaklarına götürerek onu susturdum.

Parmağımı öptü.

Masadan uzaklaşarak biz de bunakların girdiği salona girdik. Devasa bir salondu. Ateş'le karşılıklı tekli koltuklarda oturduğumuzda hâlinin gittikçe daha kötü olduğunun farkındaydım.

"Kazanma şansın yok. İstedikleri kadar düşünsünler," dedim etrafı incelerken.

Ateş önce saate, sonra da bana baktı. "İyi olan kazansın," dedi ama gözleri başka bir şey anlatıyordu.

Bir saat.

Bir saat ne kadardı? Bir saat ne kadar kısa sürebilirdi?

Onun gözlerinde bir saat, dünyadaki bir dakikaya eşitti. Onun gözleri bir gezegendi, ne güneşe benzerdi ne de keşfedilmiş bir gezegene. O evrenin en derinlerinde saklı gizli bir hazineydi.

Kum saatinin içinde kayan kumlar geçen zamanın mı habercisiydi? Yoksa asıl zaman onun sarı harelerinin beni hapsettiği o sonsuz derin boşlukta mı gizliydi?

Bilmiyordum.

Bildiğim tek bir şey vardı, onun yaşaması için her şeyi yapacaktım.

Bir saat boyunca ikimizin de dudaklarından bir kelime çıkmadı, sadece sessizliğimizi dinledik. O bir saatin içinde ara ara vücudu hâlsiz düştü ama kendine gelebilmek için direndi.

Zaman dolduğunda da herkes masaya geçti.

Ateş'le birlikte en son kalktık. İkimiz de masaya geçmek için acele etmiyorduk.

"Ne olursa olsun kendine zarar verme," dedi Ateş en sonunda sessizliği bozarak. "Senden çok şey isteyecekler, kendine çok güvenme çünkü amaçları ilk başta bu olacak. Cebonayan'ı bitireceğim diye kendini bitirme."

"Neden vedalaşır gibi konuşuyorsun?"

"Çünkü vedalaşıyorum," dedi aramızda bir adımlık mesafe varken. "Seninle vedalaşıyorum ama endişelenme, lider olduğunda tekrar tanışacağız."

"Ne demek bu?" dedim çatılan kaşlarımla. "Lider olursam artık Ateşpare'n olmayacak mıyım?"

Güler gibi oldu. "Son nefesime dek olacaksın."

"Böyle gizli kapaklı konuşmalardan ve imalardan nefret ettiğimi biliyorsun!"

Tam konuşacağı sırada masadan seslendiler. "Artık gelmeniz gerek!"

Ateş söyleyeceği şeyi yuttu ve önüne döndü. Ben de onunla birlikte yürürken yine karşılıklı yerlerimize geçtik ama oturmadık.

"Karar alınmıştır," dedi aralarındaki en yaşlı kadın.

"Topluca düşündük ve ortak bir karar aldık." En yaşlı bunak konuşmuştu. Heyecan yaratır gibi susup önce yüzlerimize baktı. Ateş diğer kimseyle ilgilenmiyor, sadece beni izliyordu.

"Ateş'in yaptıkları ortadayken, Cebonayan üyelerini ve hatta üst üyelerini de tehdit ettiği bilinmekteyken, Cebonayan'a son zamanlarda hiçbir katkısı olmadığı da belliyken liderlikle başa çıkamadığına karar vererek Cebonayan'ın yirmi birinci üst kurulu olarak, ortak rızamızla Aşkın Alanguva'yı Cebonayan ailelerinin soyunu taşımamasına rağmen vücudunda Cebonayan'ın genlerini taşıdığına karar kılarak Cebonayan'ın kırk beşinci lideri olarak seçilmesini uygun gördük."

İçeride derin bir sessizlik oluştu.

"Yeni liderimiz Aşkın Alanguva," dedi adam en sonunda.

Herkes konuşup bir şeyler söylemeye başladı, her ağızdan başka bir ses çıkarken ben hiçbirini duymuyor, sadece Ateş'e bakıyordum.

Masadakiler ayaklandıklarında bana bir şeyler söylüyorlardı ama anlamıyordum.

Ateş ellerini masanın üstünden çekti ve masadan yavaşça uzaklaştı. Kapıya doğru yürürken ona gidecektim ama bu ihtiyarlar her tarafımı sarmışlardı.

"Liderliğini taçlandırmalıyız," diyordu biri.

"Önce yemini okuması lazım," dedi başka biri de.

Bu sırada sadece Ateş'e bakıyordum. Kapıya ulaştığında omzunun üstünden bana son kez baktı. Gözlerini açıp kapattı ve olduğum yere bakarken yüzünde buruk bir ifade oluştu. Bu buruk ifadenin sebebi liderliğini kaybetmesi değildi, belki de hasta hissettiğinden ve çaresinin de olmadığını sandığından benimle vedalaşıyordu aklınca. Bu bakışı canımı acıtmak üzereyken bana göz kırptı, ardından küçük bir gülüş oluştuğunda kimse onu görmüyordu çünkü herkes bana bakıyordu.

Sol kolunu hafifçe havaya doğru kaldırarak bana saatini işaret etti. Bu inanılmazdı. Hiç konuşmuyorken bile birbirimizi böyle anlamamız, plan kurmamız ve hatta o planı sürdürmemiz de inanılmazdı. Gözlerime yeterince baktıktan sonra arkasını dönüp tamamen çıktı toplantı odasından. İkimizin de çok iyi bildiği bir şey vardı.

Bu bir kaybediş değildi, ne onun için ne de benim için. Bu bir boyun eğiş de değildi. Bu aslında bize son şansı verecek o can alıcı hamleydi.

Ateş yaşayacaktı ama onu bu hâle getiren kimse bu işin sonunda yaşamayacaktı.

Kendi sonlarını hazırlayan düşmanlarımızla yüzleşene kadar kaybetmeyecektik. Ne geçmişin kirine ne de geleceğin bilinmezliğine birbirimizi kurban edecektik. Çünkü biz Ateş ve Ateşpare'ydik.

Önüme dönerken dudaklarımda kurnaz bir gülüş oluştu. Bu gülüş gelecek savaşın çanlarıydı ve biliyordum ki bu bizim son savaşımız olacaktı.

Çünkü ben Cebonayan'ın lideriydim, ben Cebonayan'ın son lideriydim.

6

İSYAN

Lider olmak, bir topluluğu yönetmek bana hiçbir zaman etkileyici gelmemişti. Beni sadece güç etkilerdi. Beni güce hükmetmek etkilerdi.

Ben bir lider değildim, ben bir lider olamazdım.

Ben isyan bayrağını taşıyan bir savaşçı olurdum sadece. Ben sistemi oluşturmazdım, ben sisteme karşı çıkardım.

Şimdi elimde bulunan güç beni cezbedemezdi çünkü bu güç benim bitirebileceğim bir kötülüğün bütünüydü.

Etrafımdaki insanları izlerken sonlarını nasıl getireceğimi düşünmüyordum, bunları asıl liderle görüşecektim. Evet, Çebonayan korkunç bir topluluktu ama bir tek Ateş bu örgütün dizginlerini tutabilirdi. Zaten bundan korktukları için Ateş'i saf dışı bırakmaya çalışmış ve beni lider yapmışlardı.

"Yemin etmen gerekli," dedi bunaklardan biri.

"Ne yemini?" Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyordum.

Benim kocam orada yaşam mücadelesi veriyordu, bunlar hâlâ yemin derdindeydi.

Zaten az önce kafama taktıkları taç beni sinirden neredeyse gülme krizine sokacaktı. Kafama cidden altından bir taç takmışlardı! Bunlar örgüt falan değildi, bunlar düpedüz kafayı sıyırmıştı.

Bana söyledikleri yeminleri birkaç kez yarım ağız sıralayıp ardından da tacı da bırakarak hızla ayrılmıştım bunakların yanından.

Ateş'in durumu kötüydü, onu hemen görmek istiyordum. Panzehrin ikinci dozunu ona hemen ulaştırmam gerekiyordu, kaybedecek bir dakikam bile yoktu.

Üst kata çıkana kadar kimseyle karşılaşmamıştım, Çelik de ortalıklarda görünmüyordu.

Sonunda tamamen dışarı çıkıp gökyüzünü görebildiğimde hava kararmıştı. Pusat biraz ileride, arkasındaki araba yaslı şekilde durmuş sigara içiyordu.

"Ateş nerede?" Sesimi duyduğunda kaşları çatıldı, koyu gözleri üstümde uzun uzun gezinirken onda alışık olmadığım bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Gitti."

"Nereye gitti?" dediğimde omuz silkti.

"Tebrik ederim." Sigarasını yere hırsla atıp arabasının kapısını açtı.

"Ateş nerede dedim sana?"

Birden bana dönüp bağırdı. "Umurunda mı?"

"Onunla henüz işim bitmedi," dediğimde biraz daha öfkelendi.

"Siktin adamın hayatını, daha ne yapacaksın? Hep haklıydım, onun sonunu sen getireceksin," dedi ve daha fazla benimle konuşmaya tahammül edemiyormuş gibi hızla arabasına bindi.

Sadece saniyeler içinde araziden uzaklaşırken bu seferki öfkesinin çok daha büyük olduğunu biliyordum, haklıydı da.

İlk başlarda Bahar'dan hoşlandığında Bahar'a zarar verecek diye Pusat'a yapmadığımı bırakmamıştım. O Bahar'a zarar vermemişti ama ben Ateş'e çok zarar vermiştim. Sadece zarar vermekle de kalmayıp her şeyi mahvetmiştim.

"Aşkın." Çelik'in sesiyle arkama döndüm. Elinde telefonum vardı ve telefon ısrarla çalıyordu.

Telefonu aldığımda arayan kişi Fikret olarak görünüyordu ama ben onun aslında kim olduğunu çok iyi biliyordum.

"Tebrik ederim! Yeni liderimiz kutlu olsun," dedi Vera neşeyle. "O koltuğa çok yakıştın, tam sana layık, kan dolu."

"Panzehri ver bana," dedim ürkütücü bir sakinlikle.

"Evde oturuyorum, hiç çıkasım yok, V. Gel sen al." Telefonu kapattı. Bu sırada telefonuma konum da gelmişti.

"Neler oluyor?" dedi Çelik merakla. "Artık anlatacak mısın?"

"Henüz bir şey olmuyor ama olacak." Hepsine çok yazık olacak.

⧖

Önünde durduğum uzun binayı inceledim. Güzel bir muhitte, site içinde bir evdi. İçeride bir çocuk parkı, her tarafında yeşillikleri vardı.

Binadan içeri girip asansörle beşinci kata çıkarken üstümde hâlâ siyah elbisem vardı. Çelik'i gönderip tek başıma gelmiştim.

Uzun koridorda yürüyüp adresteki kapı numarasının önünde durdum. Derin bir nefes aldım. Zile bastığımda sadece saniyeler içinde kapı açıldı. Vera karşımdaydı.

Üstüne beyaz bir elbise giyinmiş, buğday tenini biraz daha ortaya çıkarmış, saçlarını dalga dalga omuzlarına bırakmıştı. Bana gülümsedi.

İçimdeki acıyla gözlerim kısıldı.

Sanki o hiç düşmanım olmamış da yıllar sonra karşılaşmışız gibi bir andı.

"Hoş geldin, geçsene içeri," dediğinde içeri girdim, sanki hep geldiğim bir eve geliyormuş gibiydim. "Elbise çok yakışmış."

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedim ama sesim çok da güçlü çıkmamıştı.

"Çok geç kaldın, yemeği soğuttun." Enerjik şekilde konuşurken önümden yürüyordu.

Ev küçüktü, küçük ama sıcak. Krem renkleri ağırlıktaydı ama loş ışıkların ve köşedeki tekli siyah deri koltuğun kattığı karanlık bir tarafı da vardı. Bir de yemek masası hazırlamıştı.

"Şu panzehri ver bana!" dedim ama o beni duymuyormuş gibi davranmaya devam etti.

"Sus, sus ve devam et. Yoksa panzehri unut," dediğinde sabırlı kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

O yemek masasına oturduğunda ben de geçip karşısına oturdum. Et yemeği yapmıştı. Yanında da bol bol çikolatalı tatlılar vardı. Derin bir nefes daha aldım.

Yetimhanede sürekli tavuk çıkmasından şikâyet eder, et çıktığı günler havalara uçardık.

Yerinden kalkıp şarap servisi yaptığında sessizce onu izliyordum.

"Beni zehirleyecek misin?" dediğimde güldü. "Yoksa zehirleme kotasını kocamda doldurdun mu?"

Tam konuşacağı sırada salondaki hareketlilik dikkatimi çekti. İki tane kedi vardı, biri beyaz, diğeri de siyah. Evin içinde koşturarak birbirleriyle oynuyorlardı.

Artık nefes de alamıyordum.

Karşıma tekrar geçip oturduğunda yemeklerde zehir olmadığını göstermek için tabakların değişik noktalarından alarak kendisine doldurdu.

"Soğutmadan ye bence," dedi yemeğe başlarken. "Günün nasıl geçti?"

"Lider oldum." Ben de ona ayak uydurup tabağımı doldurmaya başladım.

"Tebrik ederim, senin yapamayacağın hiçbir şey yok zaten." Beni destekleyen sözleri ve hiçbir şey yokmuş gibi davranması onun psikolojisini sorgulamama neden oluyordu. Zaten psikolojisinin yerinde olmadığına emindim ama benden de daha ruh hastası çıkacak gibiydi.

"Sen ne yaptın peki?" dediğimde durakladı.

"Ben de evdeydim işte, yemek hazırladım."

"Genel olarak neler yaptığını merak ediyorum, görüşmediğimiz o yıllarda." Sorum ona beklenmedik gelse de yüz ifadesi hiç değişmedi.

"Pek güzel günler geçirdiğim söylenemez. O geceden sonra..." Durakladı. "Yaşadım ama yaşadım mı bilmiyorum. Yetimhaneyi hiç sevmezdim ya, o yetimhaneye geri dönmek için her gece ağladığımı hatırlıyorum." Bunları duymaya hazır değildim ama ben zaten hep hazır olmadığım yerlerden darbe yemiştim.

"Kim aldı seni?" dedim merakla. Beni asıl şaşırtan şey bana bunları anlatmasıydı.

"Herkes aldı, herkes kullandı," dedi bakışları gözlerime dalarken. "Önce aylarca hastanede kaldım, iyileşmem zaman aldı. Sonra da bir adam babam olduğunu söyleyerek geldi. Adam babam falan değildi. Zaten ben de artık aile falan istemiyordum." Gözlerimi kısa bir an yumdum. "Beni bir ekibe aldı ama bu seninki gibi bir ekip değildi. Sevgi yoktu, sadece vahşet vardı. İlk başta ne olduğunu anlayamıyordum ama büyüdükçe anlamaya başladım."

"Ne yaptılar orada sana?"

"Her şey," dedi omuz silkerek. "Aklına gelebilecek tüm pislikleri. Hırsızlık, uyuşturucu taşımacılığı, cinayet, fuhuş, ne düşünürsen o işte." Durakladı. "Bunlar sadece başlangıçtı, beni kendilerine benzettiler. Sonra da bu hâle gelmeme sebep olan kişiyi öğrendim."

O kişiyi biliyordum. O kişinin daha kaç kişinin hayatını mahvettiğini de biliyordum.

"Her şey seninle arkadaş olduğum içindi," dedi sertleşen bakışlarıyla. "Her şey senin yüzündendi."

"Eğer yaşadığını bilseydim, seni bulmadan bir gün bile nefes almazdım," dedim gözlerine bakarken dürüstçe.

"Aldın, önce gittin, sonra da aldın. Gittin kendine aile kurdun." Sonlara doğru sesi kısıldı.

"Aile falan kurmadım! Senin intikamını almak için canavar olmaya çalışıyordum!" Sesimi yükseltmemle irkildi.

"Sen zaten canavardın, ben sadece aracıydım, bu hâle gelmen için," dedi sakince yemeğine geri dönerken.

"Yaşadıkların için üzgünüm, Vera. Ama o gece senin yerinde olup ölmeyi kaç kez dilediğimi sana anlatsaydım şimdi karşımda böyle oturmaya utanırdın. Tabii, utanacağın bir yüzün kaldıysa şayet."

"Büyük kahraman V!" dedi arkasına yaslanırken. "Kadınların ve çocukların kahramanı! Kötülerin korkulu rüyası! Kendini böyle mi kandırdın? Yap-

tığın cinayetleri bu şekilde mi meşrulaştırdın? Sen zaten bunun için yaratılmıştın, V!"

"Kendime neden V dedim hiç düşündün mü?" dediğimde sessiz kaldı. "Yaşadıkların için beni suçladığını anlıyorum ama geçmişi değiştiremem. Belki haklısın, belki seni hiç tanımasam bile yine V olurdum ama ben seni tanıdım. Ben uyurken seni aldılar diye bir daha hiç huzurlu uyuyamadım. Ben seni alanları öldürürken öyle bir işkence yaptım ki günlerce kusmaktan kendime gelemedim."

Artık yemek yiyemiyordu. "Sen beni hiç seçmedin, ben sadece bir aracıydım." Demek o yüzden karşıma çıkacağı zaman Ateş ve Vera yazılı iki yol sunmuştu bana. Kimi seçeceğimi görmek istemişti.

Merak ettim, seçimim farklı olsaydı bir şey değişir miydi diye merak ettim.

"Peki, kimdi seni bana karşı kullanmak isteyen ve seni bugün karşıma çıkaran?" Soruma cevap vermek istemeyerek yemeğine döndü. "Vera. Buna hâlâ son verebiliriz, hâlâ bir şans var." Kısa bir an duraklayıp sonra yemeğe devam etti. "Birlikte olabiliriz, sana bunu yapanları mahvedebiliriz, bak bana."

"Bana bunu sadece sen yaptın," dedi büyük bir öfkeyle.

Beyni yıkanmıştı, yaşadığı her şeyin suçlusu bendim, ona zarar veren tüm bedenlerin yüzü benim yüzümdü zihninde. Belki de gerçekten öyleydi.

"Peki, her şeyin sorumlusu bensem neden şu an benimle yemek yiyorsun? Neden kurduğumuz hayallerdeki gibi bir evde yaşıyor, iki kedi bakıyorsun?"

"Küçüklük hayalimi gerçekleştiriyorum sadece." Tatlı tabağını çıkarıp onu da doldurmaya başladı.

Kendi tabağına yarısını alıp geri kalan yarısını da benim tabağıma doldurdu.

"Ben sevmiyorum zaten," dediğimde eli havada kaldı.

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık.

"Biyolojik anne babamla da tanıştım," dedi konuyu değiştirmek isteyerek. "Haklıymışsın sen, yaşıyorlarmış. Sadece beni istememişler. Boşanmışlar, başka çocukları olmuş." Küçük Vera'nın tek hayali ailesine kavuşmaktı. O merhametliydi, umutluydu, hayalperestti.

Karşımdaki kadın ise acımasızdı, umutsuz ve rotasızdı.

"Ablam öldü," dediğimde şaşırmadı. "Beni affetmeden öldü."

"Biliyorum." Sesi kısıktı.

"Ben o gün öldüm, sen hani beni bitirmeye çalışıyorsun ya, ben zaten çok önceden bittim. Zaten Ateş'le tanışmamış olsaydım çoktan bir kıyamet başlatıp ölmüş olurdum. Belki denek olmak canavarlaştırmaz ama sevgisizlik canavarlaştırır."

"Aylin'in öldürüleceğini biliyordum," dediğinde bir an buz kestim. "Parmağım yok ama haberim var."

Şaşırmadım, artık hiçbir şeye şaşırmıyordum. Üşüdüm, birden çok üşüdüm ama hiç şaşırmadım.

"Keyif aldın mı acı çektiğimi izlemekten?" dediğimde yüzüne yine acımasız maskesini geçirdi.

"Çok sıkıldım, tüm heyecan kaçtı, ülkeden gittin. Zaten sonrasında pişman oldum durdurmadığıma, en azından ablan seni affetmezken acı çekerdin."

Alaylı bir gülüş oluştu dudaklarımda. "Endişelenme, çektiğim acıya eş hiçbir şey yok. Ama ne için endişelen, biliyor musun?" Kollarını göğsünün altında birleştirdi. "O gün gerçekten ölmediğin için endişelen." Sözlerimle gerilirken kaşları derince çatılmıştı.

Yerimden hızla kalktım. "Ver artık şu panzehri! Seninle daha fazla kaybedecek vaktim yok."

Rahat şekilde yerinden kalktı ve kenarda duran siyah kare çantanın gümüş tokalarını açtı. Bunu yaparken parmak izini de çantaya okutmuştu.

Çantanın içinde tek bir enjektör vardı. Bu sefer hiç oyalanmadan bana uzattı.

Hızla elinden alıp ona arkamı döndüm. "Üçüncü doz için isteyeceklerime hazır ol, lider olmandan çok daha zorlayıcı olacaklar."

Omzumun üstünden ona baktım. "Kim? Kim bunlar?" Sorumla sessiz kaldı.

"Kim olduklarının bir önemi yok, ne de olsa bu işin sonunda sen de yapayalnız kalacaksın. O çok sevdiğin herkes sana sırt çevirecek! Önce kocan, sonra da diğer tüm ailen, yapayalnız kalacaksın, tıpkı benim gibi."

O hep yalnızdı ve beni de yalnızlaştırarak intikam almaya çalışıyordu, belki de yine yalnızlaşıp sadece onunla olacağım sanıyordu.

Sözlerine cevap vererek daha fazla vakit kaybetmedim. Hızla binadan çıkıp sitenin önüne park ettiğim arabaya bindim.

Arabayı çalıştırırken bir yandan da yan koltuğa bıraktığım krem renkli uzun trençkotu giyiniyordum. Makyajı gelirken azalttığım için çok göze batmıyordu. Başıma da siyah bir şal geçirip kavanoz dibi gözlükler taktım.

Şimdi sırada kocama kavuşmak vardı.

Alanguva malikânesine gitmiş ama Ateş'i bulamamıştım, Pusat her yerde onu arıyordu. Hasta hâliyle bir yerlerde tek başına olması beni ne kadar geriyorsa Pusat'ı da o kadar geriyordu.

"Aşkın neler oluyor Allah aşkına?" Tarık etrafta dönen şeylere anlam veremiyordu.

Alanguva malikânesinin gösterişli bahçesinde durmuş, sigara içiyordum sakinleşmek için. "Halledeceğim," dedim sadece kısık sesle.

Ateş'in nereye gitmiş olabileceğini düşünüyordum, panzehri acilen alması gerekiyordu ama ne telefonlarını açıyordu ne de sinyalinin bulabiliyorduk.

"Şimdi lider sen mi oldun?" dedi Deniz de gergince. "Bir o halt kalmıştı zaten olmadığın. Seni hapis de paklamaz bu saatten sonra, direkt zindanlara atarlar."

"Harbiden bir o eksikti, amına koyayım, oldun da ne oldu şimdi?" dedi Tarık da arkasındaki heykele yaslanırken. "Değil mi, Brütüs? Sana demiştim ya geçen." Deniz'le ona olan bakışlarımızı fark ettiğinde boğazını temizledi. "Yeni arkadaşım, Alanguva malikânesinin heykelleri çok kafa."

"İyice sıyırdı kafayı," dedi Deniz kafasını iki yana sallayarak.

Bu sırada evin camından Ferda bizi izliyordu. Abisinin hasta hâliyle ortadan kaybolması onu daha da kötü bir ruh hâline sokmuştu.

"Ferda'nın yanında ol, abisinin iyi olacağına inandır," dediğimde Tarık güldü.

"En son Ferda'ya iyi hissettir dediğinde neler olduğunu hatırlıyor musun?" Sırıtırken bir yandan da arkadaşı Brütüs'ün omzunu ovalıyordu.

"Irz düşmanı," dedi Deniz.

"Sen sus! Benim en azından ne olduğum belli. Senin gibi saman altından su yürütmüyoruz. Kız sana abi diyordu, sen kızı hamile bıraktın, amına koyayım!"

"Ben sana bir koyacağım şimdi," dedi Deniz onun üstüne yürürken. Tarık da hep olduğu gibi benim arkama geçti.

"Sohbetinize doyum olmuyor beyler ama kocamı bulmam gerek."

"Kocan da ne nazlı ya, sürekli küsüp ortalıklardan kayboluyor yeni gelinler gibi." Tarık da arkamdan çıkıp kendisine bir sigara yaktı.

Bir kez daha Ateş'i böyle aramıştım ve sadece ben bulmuştum. Şimdi yine aynı yerde olabilirdi.

"Dediklerimi unutmayın," dedim ikisine de gözlerimle uyarıcı bir bakış atarken.

Vakit kaybetmeden evin önünde duran arabaya döneceğim sırada Pusat evden çıkmış ve arkamdan bağırmıştı.

"Neden arıyorsun ki onu? Mahvettiğine emin olmak için mi? Bak kalmadı hâli de takati de... Gözümün önünde gün geçtikçe eriyor, artık bırak da kendine gelsin."

"Pusat," dedim uyarıcı şekilde. Bu sırada verandadan inip yanıma ulaşmıştı.

"Onu sevdiğini biliyorum ama en büyük zararı sevdiklerine verdiğini de biliyorum. Ben kardeşimi kaybetmek istemiyorum, dur artık Aşkın. Lütfen dur. Bak aldın liderliğini de dışarıda bir yerde kafasına sıksala..."

"Pusat, kapat sıktığımın çenesini! Kendine gel, amına koyayım, benim asabımı bozma. Ben hâlâ bir Alanguva'yım ve burası da Alanguva malikânesi, yani kimse Alanguvalara ait arazilere de hatta Alanguva soyadını taşıyan birine de bulaşmaya cesaret edemez."

"Peki neden yaptın? Neden aldın liderliği?" dedi Pusat aynı hayal kırıklığıyla. Bu bakışı en son ablamın gözlerinde görmüştüm. O yüzden daha fazla yüzüne bakmaya tahammül edemedim.

"Başka yolu yoktu," dedim sadece ve arabaya bindim.

Dikiz aynasından Pusat'ın bana olan öfkeli bakışlarını kısa bir an gördüm ve bu görüntüden uzaklaşmak için hızla gaza basarak oradan uzaklaştım.

⧖

Yağmur hafif hafif çiselerken hava kararmaya başlamıştı. Ateş'in arabası buradaydı, kapının önünde.

Kapıya gitmedim, büyük camın önünde durdum. Ateş içerideydi, koltukta oturmuş, karşısında harla yanan şömineyi izliyordu.

Rengi fazla soluk, vücudu fazla bitikti. Onu izlediğimi fark etmiş gibi kafasını kaldırdı.

Acı bir dejavu ikimizi de sararken yutkundu derince. Zorlukla yerinden kalktığında onun gibi güçlü bir adamın bile bu hâle gelmesi içimi acıttı.

Cam kapıyı açtığında hızla içeri girdim. Kollarımı boynuna doladığım an o da kollarını bana sardı. Saçlarıma bıraktığı öpücükler tüm vücudumu gevşetirken onun sıcaklığını hissetmek bu gevşemeyi hemen götürdü. Ateşi vardı, vücudu yanıyordu.

"Saat yanında mı?" dediğimde kafasını iki yana salladı. "Ateş."

"Ateşpare," dedi kısık sesiyle.

Ayakta durmaktan bile zorlanıyordu. Onu az önce oturduğu koltuğa oturup hızla gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığımda sırıttı.

"Şimdi olmaz, bebeğim." Sözleriyle güldüm. Üstünde hâlâ toplantıdaki siyah gömleği vardı, rengi daha da solmuştu.

"Makyajın akmış." Kafasını koltuğa yaslayıp yorgunca güldü. "Bu biraz canını yakabilir," dedim açıkta kalan göğsüne bakarken. Sol göğsündeki bıçak izi duraklamama sebep oldu.

O bana ne kadar zarar vermişse ben de ona o kadar zarar vermiştim. Sanırım onu gerçekten mahvetmiştim. Şu anki hâlinin tek suçlusu da bendim.

"Senin suçun değildi," dedi Ateş de kısık gözleriyle beni yorgunca izlerken.

"Aklımı okuyacak bir teknoloji geliştirdiğine yemin edebilirim ama kanıtlayamam." Daha fazla vakit kaybetmeden iğneyi aynı ilkinde yaptığım gibi göğsüne bastırdım.

Biraz kalın bir iğne olduğu için canı yanmıştı ama sanırım acı veren şey içindeki sıvıydı. Sıvıyı bedenine enjekte ederken dişlerini de yumruklarını da sıkmıştı.

Onun acı çekmesinden nefret ediyordum ama tüm acılarının sebebi olduğumu da biliyordum. Tüm sıvıyı bitirdikten sonra iğneyi çıkarıp öfkeyle salonun bir köşesine fırlattım.

"Sorun yok, iyiyim," dedi bitik şekilde, hâlâ beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Bacağımı okşadı. Dudaklarımdan kaçan hıçkırıkla, yorgun gözleri biraz daha açıldı. "Ateşpare, Ateşpare'm." Beni başımın arkasından tutup çıplak göğsüne yasladı.

"Canın yanıyor," dediğimde göğsünde hissettiği sıcaklıkla irkildi.

"Ateşpare'm benim için ağlıyor mu?" Sorusuyla dudaklarımdan bir hıçkırık daha çıktı. "Sen sadece bittiğin gün ağladın, bir daha ağlamana izin vermeyeceğim," derken eli yanağımdaki yaşları temizledi.

"Bozuldum herhâlde, artık ağlayabiliyorum," dediğimde güldü yorgunca. Başımın üstüne derin bir öpücük bırakırken kokumu da öyle derin çekmişti ki içine, hareketlenen göğsüyle biraz daha doğrulmuştu başım.

Ağlamaya devam ettim. Sevdiğim adamın yaralı göğsünde içimdeki acı katranı atarcasına ağladım.

Ağlamak güçsüzlük değildi, ben de zaten hiçbir zaman ağlamayı güçsüzlük olarak görmemiştim. Ben sadece ağlamaya cesaret edememiştim. Ateşpare, Ateş'in kollarının arasında dakikalarca ağladı.

Ateşpare aslında sadece evine dönmüştü. En sonunda çenemi göğsüne yaslayıp kafamı yüzüne doğru kaldırdığımda onun sarı gözlerinin de yaş dolduğunu fark ettim.

"Canın yanıyor mu?" dediğimde gülümseyerek kafasını iki yana salladı.

"Geçti."

"Ağrı kesicin yanında diye mi?" dedim hemen muzip şekilde.

"Öyle, ağrım da ağrı kesicim de yanımda." Eğilip dudaklarıma sıcak dudaklarıyla uzun bir öpücük bıraktı. Ateşi de hızla düşüyordu.

Onu daha fazla rahatsız etmemek için kucağından kalkacaktım ki o beni daha sıkı tutarak kalkmamı engelledi.

"Ateş," dedim merakla. "Nasıl anladın?" Sorumla dudaklarında tatlı bir gülüş oluştu.

"Dedim ya ben sana, sen benim parçamsın. Bunu söylerken mübalağa yapmıyordum, sen benim kalbim gibisin, sen benim beynim gibisin, tek farkın vücudumda olmaman."

Söyleyecek çok şey vardı ama ben onunla söyleyemediklerime hasrettim.

"Beni zehirlediler ve seni de sanırım ilaçla tehdit ettiler." Ateş Alanguva zeki bir adamdı, zeki ve eşsiz.

"Vera yaptı bunu." İşte bunu beklemiyordu, gözleri hafifçe irileşirken kaşları derince çatıldı. Bir süre kurduğum cümleyi idrak etmeye çalıştı. "Vera ölmemiş, yaşamış ama yaşamamış. Ben onun için V olurken o da benden intikam almak istemiş. Onun da hayatı benim yüzümden mahvolmuş. Sanki evrendeki tüm sorun benim, sanki evren benden kurtulsa rahatlayacakmış gibi, değil mi Ateş?"

"Değil. Sen rotasız gezen bir gezegensin ama bunun tek suçlusu evren. Sen yörüngeni hiç bulamamışsın, sonra da yalnızsın sanmışsın. O evrenin asıl dengesi olduğunun farkına hiç varmamışsın."

Sarı gözleriyle beni bir gezegen olmakla suçlarken güneşin görevini çaldığından bihaberdi. Belki de haklıydı, asıl evren onun bana bakan gözlerinde saklıydı.

"Vera çok acı çekmiş, sırf küçücük çocukken benim arkadaşım olduğu için," dedim yeni öğrendiğim şeyleri sindirmeye çalışırken. "Onun Kaptan'ı yokmuş, sadece canavarları varmış."

"Ona olanlar için kendini suçluyorsun ama yine de hâlâ ona çok öfkelisin."

"Çünkü o benim sevdiklerimin ölümüne sebep oldu çünkü o asla yapmaması gereken bir şeyi yaptı; beni senin canınla sınadı."

Ateş derin bir nefes aldı, aldığı derin nefeslerin bile beni rahatlattığından bihaberdi.

"Anlamadığım şey şu Ateş, ben zaten bir yıl saklandım, ben zaten senin koltuğunu almak için döndüm. İlk başlarda inanırken sonra nasıl tehdit edildiğimi düşündün?" Onun yerinde olsam ben kendimden bu kadar emin olur muydum, hiç bilmiyordum.

"Bakışlarından, sen herkesi inandırırsın ama beni inandıramazsın," dedi kendinden emin şekilde.

"Sana karşı bu kadar şeffaf olmak inanılmaz derecede canımı sıktı," dediğimde beni bir kez daha kendisine çekti. Bu sefer yanağıma uzun sert bir öpücük bıraktı.

"Canını sevdiğimin katili, bir tek kendisini zeki sanıyor." Söyledikleriyle ben de gülmüştüm. Panzehir anında etkisini gösteriyordu, rengi normale dönerken gözlerindeki yorgunluk bile silinmeye başlamıştı.

"Vera'nın arkasında birileri var, kim bilmiyorum ama bu her kimse her şeye uzanıyor, her şeyi biliyor ve bizden nefret ediyor. Düşmanlar bir bitmiyor, amına koyayım, mitoz bölünüyorlar." Sözlerimle bir süre düşündü, aklına gelebilecek tüm düşmanları değerlendirdiğine emindim.

"Çıkar elbet, çıktığı deliğe de geri döner," dedi hemen kısılan sesi ve tehditkâr bakışlarıyla. Kimse bu öfkenin sahibi olmak istememeliydi.

"Koltuğu senden almamı istemesindeki amaç ne, emin değilim. Seni güçsüzleştirmek mi yoksa beni lider yaparak bitirmek mi? Ya da ikisi birden mi, karar veremiyorum. Bunlardan çıkarı olan kişileri tespit etmemiz gerekiyor." Ben konuşurken kafasını sallayarak beni dinliyordu sakince. "Koltuğunu aldığım için bana kızgın mısın?" Sözlerimle gamzesini göstererek sırıttı.

"Cebonayan lideri olarak gözüme biraz daha seksi geldiğin için sana kızgınım." Onu cimcikleyecektim ama zaten her tarafı acıyordur diye hemen vazgeçtim.

"Sana anlatmadığım için kızgın değil misin?" dediğimde kafasını iki yana salladı.

"Şartlarını tahmin edebiliyorum. Tek kızgın olduğum konu lider olarak tüm dikkatleri üstüne çekmen. Zaten ülkede olman bile bu kadar tehlikeliyken sen bir de Cebonayan lideri oldun. Şu Rusya'daki saçma şeyi söylemiyorum bile. Ben seni çıkarmaya çalışırken sen daha da dibe batıyorsun ve bir gün sana ulaşamamaktan korkuyorum."

"Yakalanmak umurumda değil ama endişelenme, sen iyileşene kadar kimseye yakalanmaya niyetim yok." Sözlerim hiç hoşuna gitmezken hemen gerilmişti.

"Bana ne verdiklerini bulmaya çalıştım ama kanımda hiçbir şey çıkmıyor," dedi konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Her ne haltsa kanda kendini gizliyor, bu nasıl mümkün bilmiyorum. Ben üstün bir insan olabilirim ama doktor ya da senin gibi bilim insanı değilim. Üç dozdan sonra kendine geleceğini söyledi." Sözlerimle bir süre sessiz kalarak düşündü.

"Bir dakika! İlk karşına çıktığımda çok kötü hâldeydim, sonrasında kendime gelip şimdiye kadar dayandım. İlk dozu o zaman sana verdiler mi?" Kendi sorduğu soruda cevabı kendi buldu. Kaşları düz bir çizgi hâlini alırken gerilmişti. "Senden ilk doz için ne istedi?"

"Saçma sapan şeyler istedi, geçmiş hakkında sorular sordu," dedim konuyu kapatmaya çalışarak.

"Aşkın," dedi Ateş hemen uyarıcı bir tonla. "Senden ne istedi?"

Bu sırada telefonum çalmaya başlamıştı. Arayan Fikret'ti ama Fikret ortada yoktu ve telefonunu Vera ele geçirmişti.

Telefonu açıp hoparlöre aldığımda Ateş bana destek olmak istercesine sırtımı okşadı.

"Ne istiyorsun yine?" dedim sıkıntılı şekilde nefesimi vererek.

"Hâlini hatırını sormak istedim, uzak olduğumuz zamanların arasını kapatıyorum işte, ne güzel," dedi sahte bir samimiyetle.

"Şansını çok zorluyorsun," dediğimde de keyifle gülmüştü.

"Kocana panzehri verdin mi?"

"Verdim," dedim gözlerim Ateş'in gözlerindeyken. "Panzehri Ateş'in bilinci yerinde değilken yapmam gerekiyordu ama sen panzehri verirken bunun için beni uyarmadın."

"Çünkü ilk dozu almasının ardından epey bir vakit geçti, hiçbir vücut o kadar dayanamaz o zehre. Hatta Cebonayan toplantısına gelebilmesi bile beni çok şaşırttı. Kocan yakışıklı olduğu kadar sağlam da."

"Kocamdan bahsetme," dedim uyarıcı bir tonda.

Tabii bunu duymak Ateş'in aşırı hoşuna gitti ve vücudunda zehirlerin cirit atmasına rağmen tatlı tatlı sırıttı.

Onun güzel sırıtışını izlemek beni yumuşatmasın diye bakışlarımı üstünden çektim hemen. Ateş'in yaralı göğsüne bakarak öfkemi tazeledim.

"Kocan da kocan, ne kocaymış! Gerçi sen onun hayatı için ayaklarıma kapanıp, diz çöküp ağlayarak yalvardın da bana, şaşırmamam lazım." Kafamı kaldırıp Ateş'in yüzüne bakmadım ama ne kadar şaşkın olduğunu biliyordum.

"Ne istiyorsun?" dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Yarın sana vereceğim adrese gidip istediğim birini öldüreceksin. Üçüncü doza ulaşman hiç kolay olmayacak."

"Üçüncü dozu aldığım gün öleceksin," dediğimde gülmüştü. "Benimle oynamaya devam et, ateşine biraz daha odun at."

"Kendine iyi bak kardeşim," dedi ve telefonu kapattı.

Salonda derin bir sessizlik oluşunca Ateş'in kucağından kalktım. Kendime bir sigara yakarken salonda ondan en uzak köşede ayakta dikiliyordum.

Ateş yanındaki kumandayı kaldırıp birkaç tuşa bastığında karşımdaki camın rengi koyulaşmıştı. Dışarıdan görülmeyi engellemişti.

"Aşkın..." Yerinden yavaşça kalktı.

"Kalkma, daha kendine gelmedin," derken kafamı hiç ona çevirmedim.

"Aşkın," dedi bir kez daha adımı sayıklarcasına.

Sigaramı derince içime çekmeye devam ettim. Bu sırada yanıma kadar gelmişti, koyulaşan cama önce sarı gözlerinin parıltısı, sonra da bedeninin gölgesi düşmüştü.

Beni kendisine çevirdiğinde yüzüne bakmıyordum. "Ateşpare," dedi acı çekercesine. Sesinde acıyı hissetmek hemen bakışlarımı yüzüne çevirdi. "Sen ne yaptın?" Sesi gittikçe kısılıyordu.

"Hiçbir şey," dedim omuz silkerek.

"Sen..." Konuşmaya devam edemedi. Kafasını havaya kaldırarak derin bir nefes aldı.

Sindirmeye çalışıyordu, onu anlıyordum çünkü ben de onun bana olan aşkını sindirmek için epey bir uğraşmıştım.

"Sen benim için..." Durakladı yine. Bir eli belindeyken diğer eliyle yüzünü sıvazladı. Sigaramdan derin bir nefes daha çekip başımı arkamdaki cama yasladım. Dudaklarımdaki sigarayı çaldı buna çok ihtiyacı varmış gibi.

"Sen benim için kibrinden de gururundan da vaz mı geçtin?" Konuşurken hesap soruyor gibiydi.

Omuz silktim.

"Sen benim için..." Yine devam edemedi. "Yapmasaydın keşke, kendine olan saygını zedelemeseydin, zaten yaşamak için çok da hevesli olduğum söylenemez."

"Ne saçmalıyorsun sen!" dedim hemen yükselen sesimle.

"Aşkın," dedi yorgunca. "Sen beni kibrine de gururuna da tercih etmişsin." İkisi de bende en şikâyetçi olduğu şeylerdi ama şimdi bunu yaptığım için öfkeliydi.

"Ateş, saçmalama daha fazla."

"Bıraksaydın Aşkın, ona istediğini vermeseydin. Bunun nasıl bir zehir olduğunu bilmiyoruz, üç dozla bitecek mi, onu da bilmiyoruz. Belki de öleceğim en başından beri belli..."

"Kapa çeneni! Ölmeyeceksin!" dedim daha fazla dayanamayarak. "Bunu aklından bile geçirmeyeceksin. Bir yolunu buluruz, hep bulduk."

Öfkeyle konuşurken kendimi aynı onun gibi hissetmiştim. Biz defalarca Ateş'le bu konuma ve karşı karşıya gelmiştik. O hep kurtarmaya çalışan taraf olmuştu, bense ölüme koşmaya meraklı olan...

Şimdi anlıyordum.

Zor olan ölüme koşmak değildi, zor olan ölmeye meraklı birini kurtarmaya çalışmaktı.

"Aşkın, bu zehir çok güçlü," dedi bitik hâlde. "Sanki bedenimi bir şey içten içe tüketiyormuş gibi, sanki damarlarımda asit geziyormuş gibi..."

"Canın çok yanıyor işte, bir de güçlü durmaya çalışıyorsun." Konuşurken bırak o hissiz maskemi takmayı, içimdeki yüzler arasında bulmayı bile beceremiyordum.

"Dayanacağım, sen benim için savaşırsın da ben dayanmaz mıyım?" Beni bir kez daha çekip göğsüne yasladı.

"Plan yapmamız gerek! Onları hemen bulup mahvedeceğimiz planlar yaparak doğduklarına pişman etmemiz gerek!" Ben öfkeyle konuşurken o beni sevmeye devam ediyordu.

"Olur, yapalım ama bu gece birlikte uyuyalım mı?"

"Uyuyalım." Ona biraz daha sokuldum. Zaten günlerdir doğru düzgün uyumadığım için artık vücudumun da zihnimin de tükendiğini hissediyordum.

Uzun zaman sonra yine onun göğsünde, tüm felaketlerden uzak ve bir kıyametin ortasında değilmişiz gibi gözlerimi yumdum.

Belki de gerçekten onun göğsü tüm kıyametlerden uzak bir mabetti.

Belkisi fazlaydı, o her şeydi.

Ateş'in sıcak göğsünde mırıldanarak gözlerimi açtığımda aşırı şekilde uykumu almıştım.

"Kaç gündür uyumuyorsun sen?" dedi Ateş tenime bıraktığı öpücüklerle.

"Birazcık oldu," dedim gözlerimi kırpıştırarak.

Uyandığımda ilk onu görmeyi özlemiştim. Saçları dağınık, sarı gözleri hafif aralıktı, kirli sakalları da ona inanılmaz bir yakışıklılık katıyordu.

"Benden sonra uyanmana alışık değilim, bu sefer prenses sen oldun," dediğinde kıkırdadım.

Elim ipeksi teninde gezinirken onun güzelliğini seyrediyordum. "Normalde hep prenses olduğunu kabullendin yani." Çıplak göğsüne bir öpücük bıraktım.

"Seni çok özledim," dedi dudakları dudaklarıma sertçe kapanırken.

Öpüşüne aynı tutkuyla karşılık verirken eli tenimi okşuyordu. Gece uyumadan önce onun tişörtlerinden bir tane giyinmiştim, kalçamı avuçlayarak beni tam kucağına çektiğinde zevkle gözlerimi yumdum.

"Hastasın Ateş, olmaz." Kalçamı avuçlayan elini de diğer elini de tutup başının üstünde birleştirdim.

"Sürekli aynı muhabbeti yaşamaktan sıkıldım, hasta falan değilim ben, aslan gibiyim. Deneyelim." Bir elimle iki elini tutarken güldüm.

"Sen fazla bana benzedin, olmuyor böyle bak, bebeğim."

"Bebeğim diyen o ağzını yerim senin," dedi ve kollarını tek bir hamleyle benden kurtarıp beni altına aldı.

"İyileştiğinde, şu zehri tamamen vücudundan attığında seninle bir hafta boyunca aralıksız sevişeceğim." Sözlerimle gözleri parladı, hiçbir şey için olmasa bile sadece bu motivasyonla bile kendini tamamen iyileştireceğine emindim.

"Avans istiyorum," dediğinde kaşlarım havalandı. Üstümdeki tişörtü tek eliyle yukarı doğru çekip ağzını çıplak göğsüme yasladı. Tenimi emerken gözlerimi zevkle yumdum.

Ardından karnıma doğru indi yaramaz öpüşleri. Islak dudakları tenimde gezinirken aldığım zevk başımı döndürüyordu.

"E sen kaşındın, günah benden gitti be güzelim," diyerek onu iki bacağımın arasına alarak altından çıktım.

Üstüne çıkıp kendimi sertliğine bastırdığımda kafasını yastığa yaslayarak derince yutkundu. Hafifçe aşağı doğru kaydım. Dudaklarım sıcak teninde gezinirken göğsünden aşağı doğru iniyordum.

Kasıklarına indiğimde nefes nefese kalmıştı. "Aşkın," dedi kurumuş dudaklarını ıslatarak.

"Bebeğim," dedim yaramaz şekilde.

Tam bu sırada evin içinde alarm sesi yükseldi. "Hay sikeyim," dedi Ateş yüzünü ovuşturarak.

"Bu ne sesi? Telefon sesine alıştık da bu bildiğin siren sesi, biz sevişmeyelim diye bu dünyaya uzaylı bile iner, amına koyayım!" Öfkeyle söylenerek kucağından kalktığımda Ateş de hızla kenarda duran tabletini eline aldı.

Tableti olmadan gezseydi şaşardım zaten.

"Güvenlik sistemi. Araziye beş yüz metre yaklaşan bir araç olduğunda uyarı veriyor," dediğinde kaşlarım havalanmıştı. "Ne sandın? Tüm dünya senin peşindeyken işimi şansa bırakacağımı mı?" Konuşurken bir yandan da kısık gözleriyle ekrana bakıyordu.

Gördüğü görüntüyle rahatlarken kaşları da düzelmişti. "Pusat gelmiş, tek de değil. Peşine kaç tane araç takmış."

"Sen bunları nereden izliyorsun? *Drone* görüntüsü mü?" Sorduğum soruyla başını olumluca salladı.

"Arazide hareketlilik olduğunda havalanıp peşlerine düşüyorlar." Kocam bir dâhiydi, benim yanıma da böyle bir koca yakışırdı zaten.

"Pusat hissetmese şaşarım zaten, bak sevişeceğimizi hissettiği için gelmediyse ben de başka bir şey bilmiyorum! Radar var götünde." Söylene söylene banyoya geçerken Ateş de peşimden geliyordu.

Tamamen soyunup soğuk suyun altına geçmemle Ateş de soyunmaya başlamıştı. "Beklesinler biraz. Kimse karımla geçireceğim sabah keyfini bozamaz."

Ateş'in de yanıma geleceğini anlayınca hasta olmasın diye suyu sıcağa doğru çevirdim.

Ben saçlarımı yıkarken o da vakit kaybetmeden kendi saçlarını yıkamaya başlamıştı. Bu sırada duş jelini life sıkıp onun pürüzsüz, kaslı vücudunu lifleme ye başladığımda şaşırdı.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi gülerken.

"Kocamı yıkıyorum; hayır, elbette o güzel götünü ellemek için yapmıyorum." Konuşurken bir yandan o yuvarlak kalçasına küçük şaplaklar atıyordum.

"Beni öyle ellemeye devam edersen dışarıdakileri siktir edip seni duvara yapıştıracağım," dedi uyarıcı şekilde.

"Evet, lütfen..." İnlercesine ses çıkarıp başımı salladım.

Ateş tam beni duvara yapıştıracağı zaman da arkasına geçip hiçbir şey olmamış gibi sırtını liflemeye devam ettim. Durulanmadan önce kafama masaj yaparcasına saçlarımı yıkamıştı.

En sonunda duştan çıktığımızda ev zil sesiyle inliyordu. Ateş dolabından kendi kıyafetlerini çıkartırken birden durdu. Ateş'in bu evinde hiç kıyafetim yoktu; evet, diğer tüm evlerinde vardı.

"Aylin'in kıyafetleri var yan odada," dedi kafasını bana çevirmeden. "Getireyim mi sana?"

Üstümdeki havluyla yatağa oturdum. "Onun gibi kokuyor mudur hâlâ?" Soruma cevap vermedi, üstünü giyindi hızla ve odadan çıktı.

Bir dakika içinde geri döndüğünde elinde bir tayt ve tişört vardı. Ateş odadan çıkmadan önce yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı.

Elimdeki kıyafetlere baktım. Kıyafetlere sarılıp burnumu yasladım, derin bir nefes çektim içime.

Çok yoğun değildi ama hâlâ ablamın teni gibi kokuyordu sanki. Belki psikolojik belki de insanüstü duyu kabiliyetlerim olduğu içindi.

O kıyafetlere biraz daha sıkı sarıldım.

Kokuyu kaybetmekten korktuğum için onları katlı şekilde bırakıp Ateş'in dolabındaki şifreli kasaya koyacaktım. Bu elbette bir koku saklama yöntemi değildi, sadece ben çok çaresizdim.

Kasanın şifresi evlilik yıl dönümümüzdü. Tam kasayı açtığım sırada gördüğüm ışıltıyla durakladım.

Bir takı setiydi, beyaz taşlar parlarken aralarındaki tek renk kan kırmızısıydı. Gördüğüm en güzel takı setiydi. Kolyeyi kaldırıp incelerken arkasındaki yazıya takıldı gözüm. "*Ateşpare'me*" yazıyordu. Acaba bunu ne zaman yaptırmıştı?

Seti geri yerine bırakıp kıyafetleri de üstüne koydum. Ateş'in dolabından siyah bir tişört çıkardım; evin içinde giydiği, belinde ip olan şortlarından birini giyindim. Şortun belini sıkıca bağladım düşmemesi için.

Aşağı indiğimde epey gürültü vardı. Yüzümü buruşturdum baş ağrımla. Midem bulanıyordu, benim midem de öyle kolay kolay bulanmazdı.

Durakladım.

"Lidermiş! Kıçımın lideri." Bu öfkeli ses Pusat'a aitti.

Merdivenleri tamamen [illegible]
mı biraz daha ağrıttı.

Naz, Deniz, Tarık, Bahar ve hatta Çelik bile buradaydı.

"Ateş senin kadar tribe girmedi, amına koyayım," dedim söylenerek.

"Sen anca kocanın koltuğunu çal ve küfret, amına koyayım!" dedi o da yükselerek. "Sen de yine affet! Lan senin ağzına sıçtı, hâlâ içeri girdiğinde hayran hayran bakıyorsun. Kafayı yiyeceğim ben." Pusat kıskançlıktan kudurken ben Ateş'in yanına ulaşmıştım bile.

Kolunu bana sarıp yaptığı filtre kahveyi uzattı. Pusat tabii daha çok kudurdu kıskançlıktan.

"Neden buradasınız?" dedim sıcak kahveden büyük bir yudum almadan hemen önce.

"Ortalık karışık, teşkilat senin ülkeye döndüğünü biliyor," dedi Deniz gergince. Sözleriyle Ateş'in hemen bedenime yaslı bedeni buz kesmişti. "Halka duyurulmamaya çalışılıyor, destekçiler yine ortaya çıkar diye endişeleniyorlar."

"Sen nereden biliyorsun bunları?" dedim hemen.

"Var hâlâ benim de kendi çapımda bir şeylerim," dedi Deniz konuyu kapatmaya çalışarak.

"Deniz bak, başını bu iş için belaya sokarsan çok kötü olur," desem de pek umursamadı.

"Ülkede olman tehlikeli." Ateş hemen başımın arkasından kısık sesle konuşuyordu.

Ben yakalanmaktan hiçbir zaman korkmamıştım ama ona tüm panzehirleri ulaştırana kadar yakalanmaktan korkuyordum.

Hem de hiçbir şeyden korkmadığım kadar.

"Neden topluca buradasınız?" dedi Ateş, kocam yine çok haklı bir konuya değinmişti.

"Ölmek üzereydin ya en son enişte, ondan," dedi Tarık da oturduğu koltuğa biraz daha yayılarak.

"Hepimiz bir yerlere dağılıp duruyoruz, oturup doğru düzgün konuşmamız gerek," dedi Naz da sıcaklamış şekilde. Yüzü fazla kırmızıydı. "Bu sıcakta nasıl duruyorsunuz siz ya." En sonunda camı açıp hava aldı.

"Hava buz gibi! Hamilelik hormonları seni iyice çıldırttı," dedi Tarık da. "Yakında aşermeye de başlarsın, korkunç."

"Sana ne oluyor? Aşersin istediğini," dedi Deniz de sanki ona küfretmiş gibi.

"Aman gören de Naz'ı değil, seni hamile sanacak! Her şeye üzülüp kızıyorsun, bıktım be senden. Genç yaşta sizin yüzünüzden *Shrek* gibi saç dökeceğim, nedir benim bu çektiğim ya!" Hepimiz durmuş Tarık'ın dramasının bitmesini bekliyorduk.

"Ben ne alaka? Ben kel miyim?" dedi Pusat fazla alıngan şekilde.

Ateş yüzünü ovuşturdu bıkkın şekilde, zaten hastaydı, bir de Pusat'ın triplerini çekiyordu.

"Bana neden kel deyip duruyorsunuz?" dedi yine yüksek sesle. Pusat yine bir şeyleri içinde çok biriktirmişti.

"Aşkın senin liderliğini aldı! Bu ne demek? Bu seni tamamen savunmasız bırakmak demek! Hâlâ nasıl oluyor da onun yüzüne bakabiliyorsun?"

"Pusat, sakinleş öyle konuşalım," dedi Ateş de Pusat'ın ruh hâlini anlayarak.

"Sakinleşemem. Ucunda sevdiklerimin hayatı varsa ben sakin falan olamam!"

"Bu herif niye bu kadar alıngan?" Çelik ilk defa konuşmuştu. "Güzelim, sen bu herifi neden çektin o kadar zaman?" dedi Bahar'a bu sefer de.

"Kime güzelim diyorsun lan sen!" Pusat zaten patlamaya hazır bir bomba olduğu için bu da onun sabrını taşıran son damla olmuştu.

"Bahar'ıma diyorum, kendisi rahatsız olmuyor. Sana ne oluyor?" dedi Çelik de.

Pusat birden onun yanında bitip bir de suratına sert bir yumruk attığında Çelik üstün kabiliyetlerine rağmen hazırlıksız yakalanmıştı.

"Çelik sakın," dedim uyarıcı bir tonda.

Ateş, Pusat'ı kolundan tutarak dışarı çıkardı.

"Feci çaktı koca devim." Tarık da kısık sesle konuşurken elini ağzıyla kapatmıştı.

"Çok gereksiz bir yumruktu," dedi Naz da gergince. "Hepimiz sıyırdık!"

Bahar geldiğinden beri hiç konuşmamıştı, sadece etrafında olan biteni seyrediyordu.

Çelik'in elmacık kemiği yumruğun etkisiyle kızarmıştı. "Sen neden buradasın?" dediğimde alayla güldü.

"Doğru, ne işim varsa burada," dedi kısık sesle.

"Sen de bize yardımcı olmaya çalışıyorsun." Deniz de Çelik'i savunmuştu.

"Bu herifin ne yardımı olacak bize! Benim koca devimi de gerdi," dedi Tarık, Çelik'e kötü kötü bakıyordu.

"O sadece yanımızda olmak istiyor!" dedi Bahar birden konuşmaya dâhil olarak. "Anlamıyor musunuz?" Bu kısacık sorunun altında çok şey gizliydi.

Anlıyordum, anladığım için öfkeleniyordum.

"Sen bana karşı bu herifi mi savunuyorsun?" dedi Tarık da hemen. "Şu iki günlük herifi?" Çelik sakince onları dinliyordu, sanki başkası hakkında konuşuyorlarmış gibi.

"Çelik'in hisleri yokmuş gibi davranıyorsunuz. Bize bir zararı olmadı ki aksine yardım etmeye çalışıyor," dedi Bahar yükselmeye devam ederek.

"Bahar haklı." Konuşmamla en çok şaşıran kişi şüphesiz Çelik olmuştu. "Biz bir arada büyüdük, Çelik yalnız büyüdü. Çelik bizi tanıyarak ve izleyerek büyüdü. Bu onun seçimi değildi. Kimse böyle bir yalnızlığı seçmez. Tarık, sen kendi ağzınla söyledin, onun seni defalarca kez koruduğunu. Emin ol, daha haberin olmadan da senin hayatını kurtardığı zamanlar oldu. Benden bir yıl uzak kaldıktan sonra onun yanında olduğumu duyduğunuz için kızgın olabilirsiniz ama burada asıl kızgın olmanız gereken kişi o değil." Çelik onun yüzünde ilk defa gördüğüm bir ifadeyle bana bakıyordu.

Benim kadar soğukkanlı bir katilin gözlerinde bu ifadeyi görmek beni şaşırtmadı, ben en büyük şaşkınlıkları kendi hislerimde yaşamıştım çoktan.

Salonda derin bir sessizlik oluşurken Tarık'ın sebepsiz öfkesinin devam ettiğini biliyordum. Dışarı çıktığımda Ateş'i gördüm ilk. Biraz ilerde çaresizce durmuş Pusat'a bakıyordu. Pusat biraz ileride, sırtı bize dönük şekilde sigara içiyordu.

"Konuşmuyor, çok atmış içine." Ateş, can dostuna hüzünlü gözlerle bakıyordu. "Bahar'la bir daha olamayacağını düşünüyor artık. Bir de benim sağlığımı kaybettiğimi görüyor, hiçbir şey anlamıyor, elinden de bir şey gelmiyor."

"Daha yeni çıktın duştan, içeri geç, üşütme bir de," dediğimde sözümü dinledi, içeri geçmeden önce de alnıma bir öpücük bıraktı.

Pusat'ın yanına yürüdüm, karşımızda koca bir orman manzarası vardı, üstümüzdeki puslu hava görüş alanını düşürüyordu.

O sigarasını bitirene kadar sessiz kaldım.

"Ateş iyi olacak, Bahar seni affedecek, her şey düzelecek." Sözlerimle kafasını kaldırdı ama bana değil, karşısına baktı.

"Çok bekledim, hiçbir zaman düzelmedi, aksine daha da kötüye gidiyor ve ben işe yaramaz bir herif gibi hissediyorum. Benim ne annem var ne babam, kardeşim de yok. Benim bir tek Ateş'im var, o benim için kardeşten de

öte." Bana döndü. "Sen tutuklandığında da buna benzer bir acı yaşadım ama Ateş için güçlü durdum. Ateş gözlerimin önünde eriyor ve sen bunu seyrediyorsun. Aşkın, sana yalvarıyorum. Kardeşten ötemi alma benden."

"Pusat sana söz veriyorum, Ateş'i yaşatmak için her şeyi yapacağım. Belki sözlerime inanmıyorsun, belki de hâlâ devam eden hırsım için benden nefret ediyorsun ama sen onu ne kadar seviyorsan ben de o kadar seviyorum."

"Sevmen böyle acı verecekse sevme, Aşkın." Pusat bana karşı ilk defa bu kadar ciddi konuşuyordu. Haklıydı, her bir kelimesinde haklıydı. "Kendine de zarar verme, Ateş'e bir şey olmasından ne kadar korkuyorsam sana olmasından da o kadar korkuyorum. Yolun daraldığını görüyorum ama size ulaşamıyorum."

"Geçecek, bitecek ve o gün tek kazanan biz olacağız, Pusat," dedim bugün ona büyük bir söz vererek. "Ve sen Pusat, asla işe yaramaz bir adam olamazsın. Senin en büyük işin Ateş'i elimden almaya çalışmak." Son cümlemle birlikte dudaklarında acı bir gülüş oluştu.

"Saçların ıslak, mutant olmasan görürdüm ben seni. İçeri geçelim, bir de sen de Ateş gibi hasta olursan mahvederim seni." Kolunu omzuma atarak beni de kendiyle birlikte eve doğru yürütmeye başladı.

"Kendine gel, *Shrek*'sin sen," dedim ben de kolumu beline sararak. "Bu arada *Shrek*'in insan hâline inanılmaz benziyorsun. Şu saçın hafif uzayınca, sakallarını da kesince yemin ederim aynısı oluyorsun."

"*Shrek* olsam neye yarar, Şirine'yi Gargamel kapmak üzere," dedi mutsuzca. Birden durdum.

"Aa, şimdi anladım. Sen Çelik'i köpek gibi kıskanıyorsun! Of, keşke kardeşten ötenin zekâsından azıcık nasiplenseydin. Çelik asla ona başka bir gözle bakmaz, küçüklüğünden beri çok içselleştirmiş, kardeşi gibi görüyor. Aynı şekilde Bahar da onu abisi gibi görüyor. İnsanda azıcık beyin olur, amına koyayım." Ben konuşurken o da küskünce beni dinliyordu. "Şu ruh hâlinden çık, germe beni."

"Hmm, tamam," dediğinde onu dövmemek için kendimi zor tutmam gerekmişti.

Salona döndüğümüzde Naz da elinde kahve tepsisiyle içeri giriyordu. Deniz hemen yerinden kalkarak elinden tepsiyi aldı. "Hani lavaboya gidiyordun? Ne diye kendini yoruyorsun? Canının kahve çektiğini söyleseydin ben sana en güzelini yapardım."

"Abart Deniz, abart," dedi Naz da Bahar'ın yanına geçip otururken.

Ateş tekli koltukta oturuyordu, Çelik de nedendir bilmem, Ateş'in oturduğu koltuğun kenarına kalçasını yaslamış, yarı oturur vaziyetteydi.

Pusat'la ikili koltuğa geçtik, burada onlarla olmak bile bana iyi hissettiriyordu. En azından onlar hayattaydı.

"Naz içindeki hamaratı durduramıyor," dediğimde Naz bana da burun kıvırdı.

"Biraz senin içinde de hamaratlık olsa keşke, hasta kocana bir çorba bile yapmamışsın. Sen anca git adam öldür." Bugün herkes başka bir kafadaydı ve ben de birazdan kafayı yiyecektim

"Senin canın çorba mı çekti?" dedim Ateş'e bakarak.

"Çorba mı? Ne alaka?" Ateş de konuşurken dalgın bakışlarını yerden çekti. Bu bakışlarını iyi biliyordum, dalgınlığının sebebi düşünmesiydi, bir şeyler planlarken böyle kısılırdı gözleri. Ya da beni çıplakken süzerken.

"Çorba çekmiş canın," dediğimde kafası karıştı.

"Çorba mı çekmiş canım?"

"Bu adamın kafa gitti! Bak adamın beyni hastalıktan küçülmeye başladı, bu adam önceden üstün zekâlıydı!" dedi Pusat yine kendini deliliğe vurarak.

"Çorba güzel bir yemek, sıcak ve lezzetli. Ayrıca çok da hafif," dedi Tarık da eli çenesindeki sakalları okşarken.

"Mercimek kraldır, diğerleri anca getir götürünü yapar." Çelik de kollarını göğsünün altında birleştirmiş şekilde aynı ciddiyetle konuşmuştu.

"Tarhana kraliçedir, aksini iddia eden zevksiz bir pezevenktir," dedi Tarık da.

"Ezogelin baş tacıdır, aksini iddia eden damaksız bir s..." Pusat küfredecekken salonda Bahar var diye yarıda kesti.

İlk gülmeye başlayan kişi Bahar oldu, yüksek sesle güldü, onun gülmesiyle hepimiz gülmeye başlamıştık. Ateş bile yorgunca güldü.

Hepimizin sinirleri harap olmuştu ve cidden hepimiz kafayı yemiştik. Uzun zamandır gülmediğim kadar güldüm, beni daha da çok güldüren şey Tarık'ın gülerken çıkardığı seslerdi.

Gülme krizine girdiğinde domuz sesi çıkarıyor, etraftakileri daha çok güldürüyor ve herkes güldüğü için de daha çok krize giriyordu.

"Dur artık Allahsız pezevenk, karnım ağrıdı." Pusat bir yandan gülüyor, bir yandan da Tarık'ı susturmaya çalışıyordu.

Tarık kendini durduramıyordu, gülmekten rengi kızarmıştı.

"Çok da çirkin gülüyor piç, dışarıdan duyan içeride domuz kesiyoruz zannedecek," dedi Çelik de gülerken.

"Bu yine krize girdi, nefessiz kalacak şimdi." Deniz gülmekten yaşaran gözlerini siliyordu.

"Bir kere daha böyle olmuştu ya! Yandaki balıkçılar evde eşek gırtlaklıyorlar diye bizi şikâyet etmişti." Bahar'ın hatırlattığı anı hepimizi daha da güldürürken Tarık artık kendini yerlere atmıştı.

"Polis kapıya geldiğinde Tarık yine gülme krizine girmişti bir de. Polisi de krize sokmuştu, polis de Tarık gibi gülüyordu. Ay hatırladınız mı? Yarım saat boyunca anıra anıra karşılıklı gülüp bizi de mahvetmişlerdi..." Naz da gülerken karnını tutuyordu.

"Güldürmeyin lan artık! Bebeğim içeride rahat etsin," dedi Deniz de hemen ciddileşerek. Ateş buruklaşan gülümsemesiyle Naz'ın karnına ve Deniz'in sevincine baktı kısa bir an.

"La bu kızardı, morardı," dedi Pusat eğilip Tarık'a bakarken.

"Suni teneffüs yaparım ben ona," dedi Çelik.

"Sen hayırdır, ben varım burada!" Pusat hemen ona karşı gelmişti. Bu Tarık'ın anırmaya benzeyen gülüşünü biraz daha arttırdı.

"Tamam, gülmeyin artık, bayılacak şimdi," derken gülmekten gözümden gelen yaşları elimin tersiyle siliyordum.

Ateş'in gülmesi durmuş, gülmemi izlerken dudaklarında tatlı bir sırıtış oluşmuştu.

Sonunda Tarık sakinleşebildiğinde bir eli kalbindeydi. "Ne pis insanlarsınız, krize girdim burada, bana yardım edeceğinize daha beter ediyorsunuz."

"Tarık," dedi Ateş, ciddileşip tüm bakışları üstüne çekmişti. "Harbiden çok çirkin gülüyorsun, bir daha olmasın."

"Tamam enişte, tamam zengin eniştem. Ne güzel bakıyor, sarı gözlerine kurban olduğum," dedi Tarık nefes nefese.

"Heriflerden o kadar para kopardın, hâlâ gözün doymuyor, puşt!" dedi Pusat da.

"Ne parası?" dedi Ateş merakla.

"Şu uyanık var ya," dedi Pusat da hemen. "Baybora'ya dedi ki: '*Bizden kız almak kolay değil. Kayınçoya kilosu kadar altın takmak gerekiyor bizim orada!* Biz de üç tane kız aldığımız için üç kere buna kilosu kadar altın takacakmışız. Sözde yüz kiloymuş bir de... Lan benim bir bacağım senden daha ağır, yetmiş etmezsin sen."

"Ben üç demedim bir kere, Bahar'ı alamazsın zaten! İki dedim," dedi Tarık da kendini savunarak.

"Baybora da işte beynini silmeden önce şu itin hesabına iki yüz seksen kilo altın bırakmış." Hepimiz dehşet içinde Pusat'ı dinliyorduk.

"Bizden de kız alsanıza, direkt beni al hatta," dedi Çelik kafasını Ateş'e eğerek. Ateş'se hâlâ duyduklarının şokunu yaşıyordu.

"Oha! Kaç milyon yapıyor!" dedi Naz irileşen gözleriyle.

Deniz telefonunu çıkarmış, hesap makinasıyla parayı hesaplamaya çalışıyordu.

"O parayı nereye harcadığını anlamak için kaç hafta kafa patlattım, paravan şekilde yaptığı için giden hesabı görememiştim," dedi Ateş hüzünlü şekilde gülümserken.

"Onu iki yüz seksende durduran ne olmuş acaba? Neden üç yüz kilo değil de iki yüz seksen?" dedim ben de merakla.

"Bu itin yüz kilo olduğuna kimse inanmaz çünkü... Bari kişi başı doksan yapayım demiştir," dedi Pusat da.

"Otuz kilo eksik vermiş, neyse büyüklük bende kalsın, bir şey demeyeceğim." Tarık az önce gülerken düştüğü koltuğa geri oturdu.

"Yirmi kilo oluyor," dedi Bahar gülerek.

"Abini çarpmış resmen," dedim Ateş'e. "Fakirleşmedik, değil mi?"

Güldü sözlerimle. "Daha neler." Ateş'in tepkisiyle hepimiz tekrar gülmeye başladık ama Ateş ne olduğunu anlamamıştı. "Komik bir şey söylemedim," dedi anlam veremeyerek.

"Sen bu adama neden hiç *Aşk-ı Memnu* izletmedin?" derken bir yandan gülüp bir yandan da Pusat'ın koluna vuruyordum.

"Dört yüz doksan iki milyon yüz altmış dokuz bin lira yapıyor!" Deniz heyecanla kafasını hesap makinesinden kaldırdı.

Ateş arkasına yaslanırken gülmüyordu. Bu sırada Çelik'in onun başında ve hatta dibinde olduğunu yeni fark ederek kafasını kaldırıp ona baktı. "Sen hayırdır?" dedi Çelik'e. Çelik sadece sırıtarak ona baktı. "Karım bitti, şimdi de bana mı göz diktin?" Ateş aşırı ciddi şekilde konuşuyordu.

"Hee, diğer göğsüme de A harfi kazıyacağım." Çelik de gevşek gevşek gülüyordu.

Ateş sabır çekerken Çelik'in bu lafına benden çok alınan kişi elbette Pusat oldu. "Kalk lan Ateş'in dibinden."

"Ben Aşkın'a yürüyorum diye bana laf ediyorsunuz da Pusat bu herifin kıçından ayrılmıyor ve aşkını açık açık da itiraf ediyor." Çelik konuşurken hâlâ Ateş'in dibinde oturmaya devam ediyordu.

"Aşkın'a yürüyemezsin sen, emekleyemezsin bile." Ateş konuyu bambaşka yerlere çekmişti.

"Erkek ya!" Çelik konuşurken gözlerini kısıp alt dudağını abartılı şekilde ısırıyordu. Ateş onu ittirdi ama o düşmemek için direndi. En sonunda sağlam bir ittiğinde Çelik ayağa kalkarak bana baktı. "Tamam, ben Aşkın'ımın yanına geçeyim," dediği an Ateş onu tişörtünden yakalayıp az önceki yerine geri oturttu.

"Ben de çorba yapayım bari, hepiniz acıkmışsınız," dedi Naz yerinden kalkarak.

"Yorma kendini, ben yaparım." Deniz de hemen peşinden ayağa kalktı.

"Sen yumurta bile kıramazsın ki," dedi Naz hemen.

"Olsun, öğretirsin." Deniz'in sözleriyle Naz derince yutkundu. Deniz'in onun için ne kadar çabaladığını ve değişmeye çalıştığını aslında en iyi o görüyordu.

"Tamam, öğreteyim," dedi Naz gülümseyerek.

Onlar salondan çıkarken Tarık düşünceli şekilde arkalarından baktı. "Acaba hangi çorbadan yapacaklar?"

"Ferda iyi mi?" Ateş kardeşini düşünmeden duramadığını belli eden bu soruyu aslında Pusat'a sormuştu ama soruya atlayan çok yanlış biri oldu.

"İyi olacak, ben onu iyi yapacağım," dedi Tarık dalgınca.

"Sana sormadım ki. Ayrıca sen hayırdır? Kimi iyi yapıyorsun?" Ateş'in kısık bakışları ve ürkütücü ses tonu Tarık'ın hemen rengini soldururken yerinden doğruldu.

"Şeyden dedim, enişteciğim, iyiliğimden. Beni biliyorsun, ben biri kötü olduğunda onu iyi yapmak için her şeyi yaparım. İnanmıyorsan bizimkilere sor, anlatsana Aşkın. Öyle değil mi, Bahar?" Hızlı konuşması resmen başımı ağrıtmıştı.

Ateş ona kötü kötü bakmaya devam etti. Tarık'la Ferda'nın arasında bir şeyler döndüğünü tahmin ediyor ama tam olayı bilmiyordu. Bilmemesi çok daha iyiydi Tarık'ın hayatı için.

"Pusat," dedi Bahar iri gözlerini Pusat'ın yüzüne dikerek. "Neden hiç yüzüme bakmıyorsun?" Pusat bugün bir kez olsun başını Bahar'a çevirmemişti, hep yaptığı gibi onun yüzünü uzun uzun da izlememişti.

"İlgimi çeken bir şey yok," dedi kafasını hiç ona çevirmeyerek.

Bahar önce şaşırdı, sonra da hüzünle yutkundu. "Gerçek olmadığını biliyorum ama yine de incitti." Pusat, Bahar'ın son sözüne dayanamadı ve hemen kafasını kaldırıp ona baktı.

"Canını mı yaktım?" dedi hüzünlü gözleriyle.

"Yalan söylemen yaktı sadece ama biraz daha böyle giderse artık yalan olduğunu düşünmeyeceğim." Bahar gözlerini kırpıştırarak konuşmuştu.

Pusat sessiz kaldı, Bahar bakışlarını eğdiğinde de hemen Bahar'a baktı içli içli.

"Şimdi enişte, senin tam olarak neyin var?" Tarık yüzünü avucuna yaslayıp merakla Ateş'e bakıyordu.

"Enîştenin ebesini bellemişler," dedi Çelik de.

"Düzgün konuş, almayayım ayağımın altına," dedi hemen Ateş.

"Ateş'in şu an bir hastalığı yok, böyle olması için bir sebep yok. Bir haftada en iyi doktorları topladım ama hiçbiri bir şey bulamadı," dedi Pusat gergince.

Ateş ona zehirlendiğini hâlâ söylemiyordu, belki de onu daha çok üzmek istemiyordu.

"Yorgunum sadece, biraz karımla dinlenirsem kendime geleceğim," dedi Ateş de imayla. "Çok güzel dinleniyordum da siz gelene kadar."

"Bir ton bela var başımızda, dinlenme vakti mi?" Çelik konuşurken hâlâ onun başında dikiliyordu.

"Başımızda?" Pusat da hemen lafa atlamıştı.

"Halledeceğiz," dedi Ateş de gözlerime bakarak. Ona göz kırptım.

"İyileşeceksin ama değil mi, Ateş abi?" dedi Bahar cılız sesiyle.

"İyileşeceğim elbette."

"İyileş ne olursun, artık birbirimizden ayrılmayalım." Bahar dolu gözlerini kırpıştırdı.

Yokluğumda Ateş onların yanında olmuştu ve hepsiyle arasındaki bağların güçlendiği belliydi. Naz'la bir sırdaş gibi, Bahar'a bir abi gibi, Deniz'e arkadaş gibi, Tarık'a da aynı benim gibi davranmıştı.

"Ateş'e abi diyorsun, şu itle sevgilisin," dedi Çelik de rahat durmayarak. Pusat yerinden kalkacakken onu kolundan tutarak durdurdum.

"Artık sevgili değiliz, zaten... Zaten artık Pusat beni istemiyor, Yade'yle görüşüyormuş." Bahar'ın sözleri hepimizi şok etmişti ama en çok şok olan Pusat'tı.

"Ne? Ne alaka?" dedi hemen Pusat gözlerini irileştirerek.

"Yade anlattı bana, fotoğraflarınızı da gördüm, çok yakındınız." Bahar bu sefer doğrudan Pusat'ın yüzüne bakarak konuşuyordu. "İlk başta yine eskisi gibi beni doldurmak için yaptığını düşündüm ama sonra taşlar yerine oturmaya başladı. Yade hep haklıydı, sen beni hiçbir zaman bir sevgili gibi görmedin. Sen yufka yürekli bir adamsın ve ilk başlarda hâlime üzülüp bana sempati duyuyordun." Pusat onu bölmeye çalıştı ama Bahar buna müsaade etmedi.

"Sakın deme şimdi bana ne saçmalıyorsun diye... Pusat, sen zaten hiçbir zaman bir kadınmışım gibi yaklaşmadın ki... Beni hep küçük bir kız çocuğu gibi gördün. Ya sırf sen beni biraz da olsa kadın gibi gör diye gidip asla tarzım olmayan şeyler giyinip çıktım karşına. Sense bana bakıp güldün. 'Bu ne Bahar'ım, annesinin kıyafetlerini giyen kızlara benzemişsin,' deyip dalga geçtin!"

Pusat'ın yüzü kızarırken ne düşünüyor bilmiyordum ama salon fazla kalabalık olduğu için içindekileri dökemediğine emindim.

"Bahar'ım gidip kırmızı leoparlı bir şey giyinmiştin!"

"Sen seversin sanmıştım! Belki biraz kadınsı olursam hoşuna gider sanmıştım. Ya millet sevgilisini romantik yemeğe götürür, sen beni lunaparka götürüp pamuk şeker yediriyordun."

"İyi de ben böyle eğleniyorum seninle. Zaten sana tutulma sebebim senin hayata çocuksu bakışın; ben senin kadınsı olmanı hiçbir zaman istemedim ki. Üstelik sen karşımda ne hâlde olursan ol, ben seni çok seviyorum."

"Sevmiyorsun! Ya insan sevgilisine karşı azıcık tutku hissetmez mi? Sana her yakınlaşmaya çalıştığımda beni durduruyorsun sen!" Hepimiz şaşkınca Bahar'ı dinliyorduk ama en şok olan kişi Tarık'tı. Bir karış açılmış ağzını eliyle kapatmaya çalışıyordu.

"Evlenmeden olmaz çünkü!" Pusat da söylediklerıyle bizi daha çok şoka sokmuştu.

Ateş bir köşede sabır çekiyordu.

"Ya Pusat, bir git Allah aşkına, itiraf et de rahatla. Sen beni seviyor olabilirsin ama bana karşı tutku ya da benzeri hiçbir şey hissetmiyorsun." Bahar'ın sözleriyle Pusat gittikçe kızarıyordu.

Bahar konuşmaya devam ederken Pusat daha fazla dayanamayıp ayağa kalktı. Birden Bahar'ı kucaklayıp omzuna attı ama Bahar ona saydırmaya devam ediyordu. "Aşkın kurtarsana beni şunun elinden!" diye bağırıyordu ama Pusat onunla çoktan üst kata çıkmaya başlamıştı.

"Ana, biz de Pusat'a kızıyorduk. Asıl bizim kız herifin ırzına geçmeye çalışıyormuş! Kör olsaydım da görmeseydim, sağır olsaydım da duymasaydım." Tarık dizlerine vura vura ağıt yakıyordu.

"Bahar da o devde ne buluyorsa, bildiğin dağ ayısı. Büyürken yanında ben olsaydım böyle olmazdı," dedi Çelik de dertli dertli.

"Sensin dağ ayısı." Ateş de hemen kumamı savunmuştu.

"Sen istersen onu da olurum," dedi Çelik yine onun başında durup yavşakça sırıtırken.

"Ben artık Pusat'a üzülüyorum, dayanamıyorum, gidip onları durduracağım," dedi Tarık yerinden kalkarken. Çelik de onun peşine takıldı hemen. İkisi de üst kata çıktıklarında Ateş'le baş başa kalmıştık.

"Çok yoruyorlar," dedi Ateş yüzünü ovuşturarak. Belli etmemeye çalışsa da hâlsiz olduğunu görüyordum.

Yanına ulaşıp kucağına oturduğumda hemen kolunu belime sardı. Başımı omzuna yaslayıp karşımdaki manzarayı seyrettim.

"Bunu özlemişim," diyerek yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı.

"Bu gece cinayet işleyeceğim, bu benim için normal bir şey ama bugün..." Durakladım. "Bugün yeni bir isyanın başlangıcı olacak."

Sıkıntıyla verdi nefesini. "Yapmanı istemiyorum, onun isteklerinin bir sonu olmayacak. Ona istediklerini vererek kazanamayız, çizgiyi biraz bozmamız gerekecek." Söyledikleriyle başımı göğsünden kaldırıp güzel sarı gözlerine baktım.

"Ona planının sağlam gittiğini düşündüreceğiz, benden nefret ediyormuş gibi davranacaksın, bense yapayalnız kalmış gibi," dedim sırıtarak.

Gamzesini göstererek gülümsedi. "Onlara Alanguvalarla oynamamaları gerektiğini öğreteceğiz, karıcığım."

"Karıcığın seni yer, hatta s..." Dudaklarımı öperek susturdu beni.

İkimizin de en başından beri iyi bildiği bir şey vardı. Ateş ve Ateşpare birlikte oldukları sürece hiçbir yangında kül olmaz, hiçbir savaşta mağlup olmazdı. Onlar da bunu bildiği için bizi ayırmaya çalışıyorlardı.

Bilmedikleri şeyse bizim iki farklı bedende tek bir ruhun yangını olduğumuzdu.

⌛

Tüm gün Ateş'in dağ evinde vakit geçirmiştim. Diğerleriyle birlikte yemek yedikten sonra Çelik'le beraber yanlarından ayrılmıştık.

İlk önce kendi mabedime çekilip Vera'nın gönderdiği ismi araştırmıştım. Öldürmemi istediği kişi, kriterlerime uygundu. Mehmet Kul onu öldürmem için gerekli her şeyi fazlasıyla sağlıyordu. Pisliğin tekiydi.

Tam olarak emin olamadığım şey de Vera'nın neden onu öldürmemi istediğiydi. Bu ona nasıl bir fayda sağlayacak, emin değildim.

Bir fikrim vardı elbette. Ülkede olduğum biliniyordu, belki de bunu tasdiklemek için yapıyor, peşimdekileri kışkırtmak istiyordu. Ama onun bilmediği bir şey vardı.

Zaten benim bu ülkeyle bitmemiş bir meselem vardı.

V ölmemişti çünkü V öldürülemezdi. Bu ülkede tüm vahşiliklere karşı çıkan, adalet için savaşan son bir kişi kalana kadar da ölmeyecekti. V vahşiydi ama karşısındaki pislikler vahşetin ötesindeydi. V kaybetmeyecekti. V ümidi tükenen insanların nefesinin bitmek üzere olduğu o anda içlerine dolan isyan ateşi olacaktı.

Deri ceketim, kaskım ve siyah motorumla ülkenin sokaklarında görünür bir hayalet gibi gezmeyi özlemiştim.

Şatafatlı köşkün merdivenlerinden, yüzümdeki siyah maskeyle çıkarken dışarıdakilerin işini çoktan halletmiştim. Susturucu kullanmam ve içerideki gürültü beni duymalarını engellemişti.

Mehmet Kul bir ruh hastasıydı. Kendini ilahlaştıran ve insanların ona tapmasını isteyen bir manyaktı. Kurduğu tarikatta genç ve güzel kadınları, hatta çocukları rehin alarak beyinlerini yıkıyor, onları köleleştiriyordu. Her şeyi alenen yapıyordu ama kimse hiçbir şey görmüyordu.

Onun için çalışan adamlar da onun istediği gibi kızları ağlarına düşürüyor, tehditle yanlarında tutuyor, onları fuhuşa sürükleyip daha bir sürü iğrençlik yapmaları için onları zorluyorlardı.

Büyük köşkün salonuna girdiğim an silahımı kaldırıp köşelerdeki takım elbiseli adamlara sıktım. İçerideki heriflerin hepsi bu tarikatın pisliklerini büyütmeye çalışan müritleriydi. Bunlara sebep olan herkesi işkenceyle öldürmem gerekiyordu ama bu günlerimi alacağı için bu gece sadece iki kişiyi işkencelerimle tanıştırma şerefine nail edecektim.

Karşı taraf da bana ateş açmaya başladığında hızla girdiğim kapının arkasına geçtim. İçerideki kızlar çığlık atarak kaçıyordu. Birkaç kişi daha vurduktan sonra kapıyı ardına kadar açtım. İçerideki kadınların kaçabilmesi için tüm kapılar ardına kadar açıktı.

Zaten hedeflerim bu kapıdan çıkmaya cesaret edemeyecekti.

Hızla olduğum kapıdan uzaklaşarak köşkün arka kapısına yanaştım. Tam da tahmin ettiğim gibi bu taraftan kaçmaya çalışıyordu Mehmet. Köşkün taş merdivenlerinden nefes nefese inerken etrafında bir sürü adamı vardı. Karanlığa kamufle olup iki silahımı da onlara doğrulttum.

Adamlara hızla sıkarken son kalan iki kişi hedefimdi. Arabalarının lastiklerini de patlattım, bana ateş etmeye çalışıyorlar ama tam olarak göremiyorlardı.

Onlara ateş ediyor ama bilerek ıskalıyordum, Mehmet'in elinde silah bile yoktu; sadece yanındaki başadamı sıkıyordu. Amacım onları koruya doğru çekmekti.

Ağaçların arasına girdiklerinde hâlâ kıskacımdalardı. Ateş etmeyi kestim, çalıların üstünde ses çıkarmamaya çalışarak bir hayalet gibi yürürken etraflarında halka çiziyordum.

Belimdeki ipi çıkarmış, yavaş yavaş bir elime doluyordum.

"Gittiler mi?" dedi Mehmet korkuyla.

"Sanırım," dedi başadamı. Bu sırada arkasından üstüne doğru atlayarak ipi boynuna geçirdim; geriye doğru çekip ağaca bağladığımda o daha ne olduğunu anlayamadan tamamen ağaca mıhlamıştım bedenini.

Mehmet'e döndüğümde koşarak kaçacaktı ki hızla davranarak bacağından tuttum. Onu yere düşürüp yüzüne sert bir tekme attım, bir süre bayılacak mı diye bekledim.

Kollarını arkadan bağlayıp adamını da bağladığım iple ortadan düğüm yaptım.

"Mehmet, nasılsın?" dedim ona doğru eğilerek.

"Sen kimsin?" dedi korkuyla.

"Bilmem, sence kimim?" dedim yüzüne doğru eğilerek. "Yaptıklarını itiraf edersen seni daha az işkenceyle öldürecek biriyim." Konuşurken bir yandan da bel çantamdaki küçük kamerayı çıkarıyordum.

"B-ben bir şey yapmadım," derken kaçmaya çalışıyordu, o çabaladıkça ağaca bağlı olan başadamının vücuduna bağlı olan ipler geriliyor, gerildikçe vücudunda yaralar açmaya başlıyordu.

Kafamı hafifçe sallayarak çantamdan çıkardığım daire şeklindeki diski kaldırdım. Diskin etrafında karanlıkta bile parlayan gümüş, bir aslan dişi kadar keskin bıçaklar vardı. Bıçağı karnına sapladığımda acıyla çığlık attı.

"Sen debelendikçe içindeki bıçaklar biraz daha derine inecek." Diskin arkasındaki zinciri elimde tutarken kamerayı yüzüne doğrulttum. "Bağırırsan

bu zinciri yavaş yavaş çevireceğim." O bağırmıyordu ama karşısındaki başadamı bağırıyordu. "O bağırırsa da çevireceğim."

"Sus! Kapat o siktiğimin çenesini," diye bağırdı Mehmet ama bu yeterli olmadı. Sonra onun iplerinin de kendine bağlı olduğunu hatırladı ve geriye doğru attı kendisini. Diğeri acıyla haykırırken artık bağırmayı kesmişti.

"Güzel, aferin. Şimdi başla bakalım."

"Ben suçsuzum," dediğinde cık cıkladım.

"Yapma Mehmet, sonra bana cani diyorlar. Bak vücudun çok deforme olacak, diğer tarafta karıştırırlar sonra seni." Elimdeki zinciri hafifçe döndürdüğümde Mehmet kan kusmaya başladı. Ölmemesi gerekiyordu. "Anlat!"

"Ben önemli bir adamım," dedi kameraya bakarak. Yine cık cıklayarak zinciri hafifçe oynattım.

"Her şeyi biliyorum, anlatmadığın her şey için daha çok acı çekeceksin." Zinciri diğerinin ipinin üstüne bıraktım.

Belimdeki kemerden çıkardığım bıçakla yanına ulaştım. Bıçağı kasıklarına yakın bir yere, derin olmayacak şekilde geçirdiğimde acıyla inledi. Derisini yukarı doğru yüzerken yalvarıyordu.

"Anlatacağım! Yalvarırım dur!" dediğinde güldüm.

"Güzel, başlayalım." Karşısına geçtim tekrar.

"Her şeyi bir amaç uğru..." Konuşmasını bu sefer daha sert şekilde kestim. Derisini biraz daha yukarı doğru çektim.

"Sadece doğruları anlatacaksın! Yediğiniz her bir haltı tek tek anlatacaksın!" Bağırışımla başını olumluca salladı daha fazla acıya dayanamayarak.

"Ben bir tarikatın sahibiyim; genç kızları, çocukları uzun uğraşlarla ve manipülelerle tarikata çekiyoruz. Onları tehdit ediyor, beyinlerini yıkıyoruz, onları seks işçisi olarak çalıştırıyoruz. Kadınlara toplu tecavüz uygulayarak tarikata olan bağlılıklarını arttırıyoruz." O anlatmaya devam etti, ben de kayda almaya.

Araştırmalarımda bile görmediğim kan dondurucu detayları kayda alırken içimdeki V'yi zapt etmek çok zordu. Ve daha anlatmadığı bir sürü pisliği de bizzat yaptığını biliyordum.

En sonda kaydı bitirdim. Onun etlerini lime lime etmek istiyordum ama çok vaktim kalmamıştı. Zinciri çevirmeye devam ettiğimde artık dayanamayarak kaçmaya çalıştı.

Bu çalışmasıyla birlikte ağaca bağlı olan adamının bedeni iplerle birlikte parçalanarak vücudundan ayrıldı. Mehmet'in zincirini bu sefer daha sert çektiğimde acıyla yere yığıldı.

Devam edeceğim sırada öldüğünü fark ettim. İkisi de ölmüştü.

Mehmet'in bedenini ters çevirerek bıçağımı sırtına sapladım. İki eğik çizgi çizip o çizgileri bir noktada birleştirerek koca bir V harfi çıkardım ortaya.

Uzaktan gelen polis sirenlerini duyduğumda burada işimin bittiğini anlamıştım.

Motoruma binip oradan hızla uzaklaştım.

Cinayetin hemen ardından Mehmet'in itiraf videosunu yayınlayıp kanıtları da sunmuştum medyaya. Esaretten kurtulan kadınların verdiği ifadeler de videoyu doğrulayan ve hatta devamını da anlatan cinstendi.

Oturduğum uzun binanın korkuluklarından bacaklarımı sallandırıyordum. Şehrin ortasındaki büyük bina kocamın şirketine aitti.

Kendime bir sigara yakacağım sırada vazgeçerek Ateş'i aradım.

İlk çalışta yanıtladı aramamı. "Güzelim," dedim bacaklarımı sallandırmaya devam ederken.

"Söyle, bebeğim," dedi gülerek.

"Hallettim."

"Biliyorum, izliyorum. Ortalık karışmaya başladı mı?" dediğinde kalabalıklaşmaya başlayan caddeleri izliyordum.

V'nin cinayeti ve yayınlanan kanıtlar ortada büyük bir kargaşa yaratmıştı. Videoda sadece bu caniliği yapanlar değil, göz yuman ve böylesine bir iğrençliğin devam etmesini sağlayan kişilerin de isimleri geçmişti.

"Başlıyor. Videoyu yayınlayabilirsin," dediğimde bir süre sessizlik oluştu.

"Bunu bana yaptırdığına inanamıyorum. Gönderiyorum." Nefesini sıkıntıyla verdi.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." Ayaklarımın altındaki şehri izliyordum.

"Bu çok zor iş, daha önce nasıl tek başına hallettin?" dedi bilgisayarla uğraşırken.

"Çünkü AMBV güzelim."

"Güzelin seni yer," dedi gülerek. "Tamam, oluyor. Herkese keyifli seyirler diyelim o zaman."

"Videonun son hâlini benim de izlemem gerek. İşim bitince yanına geleceğim, öptüm ama ağzından değil." Hızlı hızlı konuşarak telefonu kapattım.

Ateş daha önce benim yaptığım bir şeyi yapıyordu. Ulusal kanalları *hackleyerek* tüm kanallara aynı videoyu yansıtıyordu.

Sadece televizyon ekranları yetmemiş olacak ki şehrin ortasındaki büyük ekranlar da görüntüyle aydınlanmaya başlamıştı.

Telefonumdan videoyu açtım ve ben de tüm dünyayla aynı anda izlemeye başladım.

"Herkese merhabalar..." Bu ses aslında bana aitti, Ateş bunu alenen yapmama dayanamayacağı için sesimi bilgisayarla kalınlaştırmıştı ama bir erkek sesi gibi değildi. Bir kadın sesi gibi de değildi gerçi.

Ekranda hızlı hızlı geçen görüntüler; kadın cinayetleriyle ilgili, yolsuzluklarla ve suçu ortaya çıktığı hâlde örtbas edilen o insanlık katillerine aitti.

"Beni özlediğinizi duydum. Bir süredir sessizdim ve hakkımda dönen şeyleri epey keyifle izledim ama yokluğumda olanları keyifle izleyemedim. Ortadan yok olmamın sebebi korkmak ya da kaçmak değildi, bir direnişi devam ettirmekti. Bu direniş hükûmete karşı ya da belirli bir insana karşı değil. Bu direniş sisteme karşı. Çünkü görüyorum ki yokluğumda hiçbir şey değişmedi. Ne kadın cinayetleri durulduu ne de o caniler yeterli cezayı aldı."

Ateş o kadar mükemmel bir görsel şölen hazırlamıştı ki hızlı hızlı geçen görsellerin arasında sesin bir sağ taraftan bir de sol taraftan gelmesi videoya üç boyutlu bir hava katıyordu.

"Şimdi diyecekler ki adalet sistemini eleştirmek bir katile mi kaldı? Görünen o ki evet. Ben bugün hâlâ kadınları pazarlayan, üstüne üstlük bu bilindiği hâlde sessiz kalman bir çeteyi çökertiyorsam o sistemi eleştirmek de başkaldırmak da bana kaldı. Size yok olmayacağımın sözünü vermiştim. Ben karşınızda gördüğünüz bir yüzden ya da kişiden ibaret değilim." Son cümleyle birlikte benim sesimle aynı anda kalınlaştırılmış birden çok ses de aynı cümleyi söylemişti.

"Bu bir isyansa, isyan bayrağını taşımaktan çekinmeyeceğim. Bu zamana kadar olan her şey sadece uyarıydı, defalarca kez dışarıda insan kılığında gezen o pislikleri yakalayıp suçlarını açığa çıkardım. Aynı şekilde o suçları kimlerin örtbas ettiğini de açığa çıkardım. Peki kaç tanesi gerçekten hak ettiği cezayı aldı?" Ateş tek tek o yüzleri de hızlı hızlı geçirmişti ekrandan. Yanlarında suçları da yazıyordu ama durdurulmadan okunmalarının pek imkânı yoktu.

"Evet, geri geldim ve bu gelişim ebedî olacak. Çünkü adalet olsaydı V doğmazdı." Son cümleler bunlar olurken ekrana yakalandığımda bağıran o güruhun görüntüsü verilmişti.

Videonun bitmesinin hemen ardından hareketlenen şehri izledim.

Ateş benim tekrar hedef olmama dayanamazdı. Ben de bu sefer kocamı çok üzmek istememiştim. Hazırladığı videoda yüzümün, sesimin ve hatta benim kimliğime dair hiçbir şey olmaması videoyu yapanın Aşkın Alanguva olduğunu değil de V destekçileri olduğunu düşündürtecekti.

Çalan telefonumu keyifle açtım. "Şovu beğendin mi?" dedim alayla.

"Çakma kahraman V!" dedi Vera da benimle alay ederek. "Senden sadece o adamı öldürmeni istedim, bir isyan başlatmanı değil."

"İsyan başlatmadım, sadece bir hatırlatma yaptım. Şu an sokağa dökülen insanlar etrafı taşlayıp bir tarafları yakmayacaklar, onlar şu an sadece zafer kutlamaları yapıyor."

"Ne zaferi?" dedi merakla.

"Umut," dedim sokaktaki neşeli bağırtıları gözlerim kapalı dinlerken.

"Sen çakma bir kahramansın, V! İnsanlar sokağa dökülüp birbirlerine zarar verecek, polislere direnenler zarar görecek. Sen bırak kahramanlığı var ya, aslında kaos âşığı bir manyaksın," dediğinde sıkılmış şekilde nefesimi verdim.

"İstediğini yaptım, panzehri istiyorum."

"Bu üçüncü doz için sadece ilk isteğimdi, sana istediğim her şeyi yaptırana kadar durmayacağım. Hem bu arada, sırf böyle bir şov yaptığın için sana panzehri vermekten vazgeçersem de bana kızamazsın." Vazgeçmeyecekti çünkü benden daha isteyeceği çok şey olacaktı.

"Zaman işliyor, Vera, son zamanlarının keyfini çıkar."

"Yerinde olsam kocam o hâldeyken çok konuşmazdım."

"Sıradaki isteğin ne peki?" dedim boyun eğmiş gibi.

"Sürpriz olsun," dedi o da keyifle. "Keyif kahvesi içmek istersen kapım sana açık."

"Kapını açık tutma, Vera. Bir bakarsın dostun, düşmanın çıkar sonra." Telefonu kapattı.

Ayağa kalktığım sırada fırlatılan havai fişekleri ve sevinç nidalarını yüzümdeki gülümsemeyle seyrettim.

Bu kanlı bir savaşın başlangıcı olamazdı çünkü vahşetin kurbanları savaşa kucak açmazdı. Bu sadece umut savaşıydı.

Neşeyle aydınlanan şehre arkamı döndüm ve Ateş'in hazırda bekleyen helikopterine atladım. Pilot ve Ateş'in korumaları eşliğinde şehrin üstünden geçerken hiçbir sokakta kargaşa görmedim.

Sadece umut savaşçılarının kutlamalarını izledim.

Açılan beyaz barış bayraklarını, V'nin dönüşünün sevincini yaşayan insanların mutluluklarını izledim.

V katildi, V vahşiydi ama V sadece bunlardan ibaret değildi. V bir umut savaşçısıydı, sokaklarda bu umut savaşını kutlayan herkes de V'nin eseriydi. Belki de V o kadar korkunç değildi. Belki de Kaptan hep haklıydı. Belki de bugünün gelmesi için tüm o korkunç şeylerin başıma gelmesi gerekiyordu, belki de ben sadece küçük bir bedeldim. Sanırım ben Kaptan'a hiçbir zaman gerçekten kızgın olmamıştım, ben onu hep anlamıştım.

Sırada Ateşpare'ye hayat veren o Ateş'in hayatını kurtarmak vardı.

7

EN GÜZEL ZARAR

Hiçbir zaman kolay bir hayatım olmamıştı. Hiç gözlerimi kapattığımda tamamen huzurla dolduğum bir ömrüm de olmamıştı. Hep savaşmak zorunda kalmıştım çünkü ben aksini hiç öğrenmemiştim.

Yaptığım tüm vahşilikleri bir amaç uğruna yapmıştım, hep bir hedefim vardı ama bunların peşinde koşarken nasıl bir kuklaya dönüştüğümü de nasıl bir ateş parçası olup etrafımı yaktığımın da farkında olmamıştım.

Ama şimdi bir adam vardı. İşte o adam bana ömrümde gözlerimi kapattığımda hiç hissetmediğimi iddia ettiğim huzurun kaynağı olmuştu.

Huzur onun gülen sarı gözlerinde, tenimi saran kokusunun o mayıştırıcı etkisindeydi. O adam etrafa düşen ateş parçasını yangınına katmıştı. O adam Ateş Alanguva'ydı.

Şimdi burada onun karşısında olmamam gerekiyordu, bu onun hayatını tehlikeye atıyordu. Gitmeme izin vermiyordu çünkü o da huzuru çok yanlış bir çift katil gözde bulmuştu. O katilin onu öldüreceğini bile bile hiç vazgeçmemişti.

"Gitmeliyim, Ateş. Senin yanında olduğumu öğrenip birlikte çalıştığımızı anlarsa her şey bozulur. O son dozu alana kadar çok dikkatli olmalıyız." Sözlerimi pek umursuyormuş gibi değildi, alacalı gözlerimde daha çok umursadığı şeyler vardı.

O bana böyle bakarken o bakışlarda hiç olmamış bir hayatı bile bulabilirdim. Belki de asıl hayat buradaydı, onun o güzel sarı gözlerindeydi.

"Gitme, sensizliğe daha fazla tahammülüm kalmadı," dedi saçlarımı o iri eliyle yavaş yavaş okşarken.

"Hayatını tehlikeye atamam." Bunu zaten defalarca yapmıştım.

"Bazen bir an için ölmeye değer, Ateşpare." Son zamanlarda sürekli ölümden bahsediyordu ve bundan nefret ediyordum. Düşüncesi bile tüm beynimi uyuşturuyor, sanki o anı gerçekten yaşamışçasına hüzünle dolduruyordu.

"Ölümden bahsedip durma! Yeter artık," dedim yanında sere serpe uzandığım rahat koltuktan doğrularak.

"Nasıl olduğunu anlıyor musun? Ben en başından beri her an sana bir şey olacak korkusuyla yaşıyorum." Rahat ifadesi sinirimi bozuyordu.

"Vakit oturup birbirimizle koklaşacağımız vakit değil! Ateş her dakika çok önemli. Sen şu boş enjektörü adaya gönderdin mi araştırma için? Sonuç çıkmadı mı?"

Gözlerini kaçırdı. Çenesinden tutarak kendime çektim, dizlerim üstünde dururken gerginliğim de artmıştı. "Çıkmadı."

"O kadar yapay aslan yapıyorsunuz, adam diriltiyorsunuz, otuz yıl öncesinde denek insan yapmayı bulmuşsunuz. Bir panzehri bulamadınız, amına koyayım!" Çenesi hâlâ avucumun içindeydi, kirli sakalları tenime batıyordu.

"Kimyager değilim ben, benim aklım da bir yere kadar, Aşkın," dedi tripli şekilde.

Kafamı sinirle iki yana salladım. "Yeterince araştırma yapmıyorsun! Yeterince çabalamıyorsun bile! Ateş, gözlerim önünde erimene katlanamam. Ben farkında değil miyim senin ne kadar acı çektiğinin? Ben farkında değil miyim bunu belli etmemek için elinden geleni yaptığının? Uykuda acıdan inliyorsun sen!"

Benim öfkeli sözlerimin aksine fazla sakindi. "Sakin ol ateş parçası." Çenesindeki elimi çektim, ona iyi bir tokat atıp kendine getirmek istiyordum. Ama zaten yeterince acı çektiği için bunu hiç yapmak istemedim. Elim havada yumruk olduğunda gülümsedi o güzel gamzesini göstererek.

Yumruk olmuş elimi tutup dudaklarına götürdü ve bir öpücük bıraktı.

"Çabalamaman beni delirtiyor, o zehir benim vücudumda olsaydı panzehir yaptırana kadar durmazdın! Ne yapayım ben? O kadar işimin arasında bir de senin adana gidip, kimyager olup panzehir mi üreteyim?"

"Senin kokun panzehir bana."

"Yeter! Bu kadar romantiklik yeter. Bir kalk, silkelen kendine gel, amına koyayım ya! Sen Ateş Alanguva'sın! Cebonayan liderliğin de gidince iyice nazlı prenses kesildin başıma!" Sözlerimle sadece gülüyordu ve bu beni daha da sinirlendiriyordu.

"Şu an panzehir kadar önemli olan başka şeyler de var. Ortalığı iyice karıştırdın ve şu an çok pis bir bataktasın. Son videoda anonim bir paylaşım yapmış olabiliriz ama sen daha Rusya'dayken kendini açık açık gösteren bir video çekmiştin! Kuzentsov saçmalığını hesaba bile katmak istemiyorken bir de başımıza Cebonayan liderliği çıktı." Hâlâ sadece beni düşünüyordu, çıldıracaktım!

"Ben bunların hepsinden sıyrılabilirim ama istemem lazım ve eğer sana bir şey olursa bu dünyayı yakarım!"

"Nasıl yakarsın? Anlatsana biraz?" dedi sanki zehir içinde değilmiş de tek derdi benimle cilveleşmekmiş gibi!

"Yok ben kafayı yiyeceğim, amına koyayım!" Kalkacakken tuttu beni gülerek.

"Hasta kocanın nazını çekemiyorsun hiç."

"Sen hasta olmadığında da nazlısın, sen hep nazlısın. Başıma ağrılar soktun." Söylene söylene yanına oturduğumda hâlsizliğini belli etmemeye çalıştığının elbette farkındaydım.

"Kuzentsov, Cebonayan'dan çok daha tehlikeli. Seni canlı canlı yerler. Şu anki sessizlik fırtına öncesi sadece."

"Biliyorum, geçen Putin'le görüşecektim işte." Sözlerimle kaşları havalandı. "İnanmıyor musun? Putin aradı ama dedim ki müsait değilim, kocam hasta."

Güldü. "Sen yaparsın, ona da inanırım."

"Putin de kel falan, yaşı da var ama karizma adam." Gülüşü anında soldu. Bu sefer ben güldüm. "Ya sen ne kıskanç tatlı bir puştsun ya!"

"Kocana küfretmek yakışıyor mu hiç? Hasta kocana?" Elini göğsüne koyup gözlerini irileştirerek sorması onu gözümde daha da tatlı yapmıştı. Dayanamayıp yanağına sert ve uzun bir öpücük bıraktım. "Hoşmuş bu."

"Hoş olan sensin."

"Yatakta daha hoşum..." Öksürdü. "Pardon masada."

"İyileşene kadar seninle sevişmeyeceğim. Herifin ayakta duracak hâli yok, hâlâ masa kırma peşinde..."

"Tamam, Aşkın! Kuruyayım ben, zaten bir yıldan sonra anca bir gece geçirdik, öleyim ben." Yine drama yaratıyordu.

"Ölme, amına koyayım, iki dakika ölümden bahsetme bana! Ben senden daha düşkünüm masa kırmaya, merak etme. İyileşene kadar yok sana hiçbir şey, otur burada tabletinle oyna işte. Zaten o tabletle bir dünyayı ele geçirmediğin kaldı."

"Şimdi biz o kadar süre ayrı kaldık ya," dedi sırıtarak. "Sen de benden başka kimseyi istemedin ya..." Başını koltuğa yaslayıp tatlı tatlı sırıtması onu yeme isteği uyandırıyordu bende. "Şimdi senin şu oyuncakların falan vardı ya..."

Rusya'da otel odamdaki çekmecemde gördüğü şeylerden bahsediyordu. "Hee?" Merakla yüzüne baktım.

"Onları kullanırken beni hayal ediyordun, değil mi?" Sorusuyla hemen başımı iki yana salladım.

"Yoo, bir gün Henry Cavill, bir gün Chris Hemsworth, bir gün..."

"Sus Aşkın!" dedi aşırı gerilirken. "Benim onlardan ne eksiğim var? Şu an aşırı gerildim." Tüm yüzü düşmüştü. "Git onlar kocan olsun, git."

Güldüm, dayanamayıp bir kez daha çenesini tutarak sevdim onu. "Neden? Sen dört mankenle işi pişirmesini biliyorsun."

"O senden önceydi."

"Hani *o öyle değildi*, deyip duruyordun? Şimdi kabulleniyor musun?" Hemen çenesini sevmeyi bıraktım.

"Öyle değildi çünkü." Ağzında geveledi sözleri yine.

"O öyle değildi, o öyle değildi, e nasıldı amına koyayım? Anlat da bilelim."

"Yine çok küfretmeye başladın sen bugünlerde."

"Konuyu değiştirme, hemen anlatıyorsun! Sürekli bu konudan sıyrıldığının farkında değilim sanma, o gün bugüne kadarmış."

"Sen git milleti hayal et, ne yapacaksın benim geçmişimi?" Kollarını göğsünün altında küskünce birleştirmişti ve bana değil, karşısındaki şömineye bakıyordu.

"Sen deli misin? Benim gözüm sanki senden başkasını mı görüyor? Artık baban bana anne karnındayken ne yaptıysa... Okudu üfledi mi, DNA yapıma seni mi ekledi, bilmiyorum ama senden başkayı kimseyi istemeyi bırak, düşünemiyorum bile." Bu durumu memnuniyetsizce anlatmamı bile umursamadan sonunda kafasını bana çevirdi.

"Yani beni düşünüyordun o anlarda hep?" Bu adam hasta olunca çocuklardan beter oluyordu.

"Senden iki tane olduğunu falan da düşünüyordum," dedim yine onu çıldırtmak için.

"Ben tek başıma sana yetmiyor muyum, Aşkın? Neden öyle bir şey hayal ediyorsun?"

"İnsan kendini de kıskanmaz, amına koyayım! Yeter ya, bıktım usandım senin nazlarından. Ayrıca konuyu yine başarılı şekilde değiştirdiğinin farkındayım, dört manken olayını anlat hemen bana."

"Yeni tanıştığım bir manken vardı..." Hem konuşuyor hem de yandan bakışlarla beni kontrol ederek tepkimi ölçüyordu. "İşte beni çağırdı, ben de

gittim. Odaya girdiğimde bir de ne göreyim? Üç manken daha varmış fazladan."

"Eee?" Havalanan kaşlarımla nefesini sıkıntıyla verdi.

"Öyle oldu işte, sonra Ferda kapıyı çaldı falan..." Kelimeleri ağzında geveliyordu ve ne dediğini anlaşılmıyordu bile.

"He bir şey olmadı yani?" dediğimde yine geçiştirircesine kafasını salladı.

"Aman, üstünden kaç yıl geçmiş, hatırlamıyorum bile. Niye merak ettin bu konuyu bu kadar? Şu an daha ciddi mevzularımız var."

"Sen utanıyor musun? Her seferinde bir şekilde kaçıyorsun bu sorudan? Dört tane mankeni götürürken utanmadın, şimdi mi utanıyorsun?"

Omuz silkti. "Dediğim gibi, hatırlamıyorum bile ne olduğunu."

Bu sırada Pusat girdi salona aşırı gergin şekilde, zaten gerginliği hiç bitmiyordu bu adamın son zamanlarda.

"Ortalık fena karıştı, videodan sonra senin daha çok peşine düşenler de oldu, videoyla alakan olmadığını düşünenler de." Pusat başını telefondan kaldırmadan karşımızdaki koltuğa oturdu.

"Pusat, Ateş'in dört manken olayını biliyor musun?" Sorumla şaşkınca kafasını kaldırdı.

"Pusat mı? Kızdın mı sen bana? Ne yani, ben senin *Shrek*'in değil miyim?" Sözleriyle güldüm.

"Sen hep benim *Shrek*'im olacaksın ama şu an ciddi bir mevzu var. Dört manken olayı, o gece tam olarak ne oldu?"

Pusat bir bana bir Ateş'e baktı şaşkınca. "Vallahi ben orada değildim."

"Orasını biliyoruz zaten, sen orada olsan bırak dört mankeni, birine bile müsaade etmezsin kıskançlığından." Sözlerime hak veriyor olacak ki karşı çıkmadı.

"Zina haram," dediğinde Ateş de güldü.

"Pusat sen bakir misin?" En son dayanamayıp merakla sormuştum.

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum, bu benim mahremim." Mahremim derken göğsünü tutmuştu. "Ayrıca bence bu kadın için de erkek için de çok çirkin bir soru. Sana hiç yakıştıramadım. Ayrıca bir erkek buna evet dese aşağılanır, bir kadın evet dese o da aşağılanır. O yüzden hiç hoşuma gitmedi."

"Ya ben seni var ya..." Yerimden kalktım, üstüne yürüdüğümde ona vuracağımı zannederek bir irkildi ama ben ona kocaman sarılarak yanağına bir öpücük bıraktım. "Seni bu yüzden seviyorum bak, bir tanesin."

O da gülerek yanağımdan öptü. "Seviyor musun kız beni, Şam şeytanı?" dediğinde başımı olumluca salladım. "Ben de seni çok seviyorum şerefsizim!" Ondan ayrılırken elimi omzuna koydum, alttan alttan bana bakıyordu.

"Yani Ateş'e laf ediyorum, yaptıklarına rağmen seni seviyor diye de ben de farklı bir halt değilim." Sözleriyle omzundaki elim sertleşti. "Ayrıca ne bu sevgi dolu hâller, amına koyayım? Sen bana böyle sarılmazdın, hastalık Ateş'ten sana mı bulaştı acaba?" Telaşla yerinden kalkıp elinin tersini alnıma götürerek ateşime baktı.

"Mutandım oğlum ben, bana bir şey olmaz."

"Orası hiç belli olmaz. Takarlar bir çip, dünyayı tersten gösterirler. Biz normal hayatlar mı yaşıyoruz, amına koyayım! Yaşadığımız şeylere bak." Söylenirken bile ne kadar yorulduğunu görüyordum.

Ateş dudağında tatlı bir sırıtış ve gözlerindeki o sevgi dolu ifadeyle bizi izliyordu.

"Sen onu bunu bırak da bana manken olayını anlat," dedim inatla.

"Yani şimdi ne diyeyim bilemedim, ben de çok şaşırmıştım duyduğumda." Kulağıma doğru eğildi. "Ertesi günü şey demişti, *hayatımın en iyi gecesiydi*, falan demişti." Fısır fısır konuşurken Ateş duymasın diye de ağzını eliyle örtüyordu.

"Ateş?"

"Seninle geçirdiğim her gece hayatımın en güzel gecesi," dedi Ateş hemen.

"He oldu yani o gece dört mankenle... Hani öyle değildi?"

"Öyle değil zaten ya," diye geveledi yine ağzında.

Duyduğumuz bağırışlarla bakışlarımız salonun kapısına kaydı. Tarık ve Çelik kavga ede ede içeri giriyordu.

"Peşimden ayırmıyorlar bunlar," dedi Pusat bıkmış şekilde. "Birdiler iki oldular, al şunları başımdan."

"Pusat'ım, koca devim, seni çok özledim. Beni bu herifle baş başa bıraktın. Laf da sokamıyorum, Aşkın'ın erkek hâli bu, çok korkunç." Konuşurken hızlı hızlı Pusat'ın yanına gelmişti.

"Yok, ben bu evde karımla iki dakika rahat oturamayacağım!" dedi Ateş bıkmış şekilde.

"Aşkın, ortalık karışık. Kılık değiştirsen bile dışarı çıkman tehlikeli." Çelik de gerginlikle konuşurken yanımıza ulaşmıştı.

Ateş sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu, zaten hasta olduğu için bir de üzülmesini istemiyordum. "Aslında videoda amaç ilgileri Aşkın'ın üstünden çek-

mekti, Rusya'da paylaştığı video yüzünden tekrar hedef hâline gelmişti ama o zaman ülkede değildi. Videoyu anonim şekilde hazırlayarak V'nin sadece Aşkın olmadığını düşündürtmeye çalıştım." Bu durum hoşuma gitmiyordu, ben bu amaç uğruna ölmekten de çekinmezdim ama ben bu amaç uğruna Ateş'i kaybetmekten çekinirdim.

"Biraz başarılı oldu ama bu hâlâ V'nin tüm dünyada kırmızı bültenle arandığı gerçeğini değiştirmiyor. Ne Cebonayan ne de Kuzentsov onu koruyacak." Çelik konuşurken benim az önceki yerime, Ateş'in yanına oturmuştu. "Sen nasıl oldun?"

"İyiyim," dedi geçiştirircesine.

"Nah iyisin, gözlere bak. Of, kıyamam, amına koyayım ya." Pusat ağladı ağlayacak gibi duruyordu. "Aşkın sen neden hâlâ Türkiye'desin? Bak bir de cinayet işlemeye devam ediyorsun. İkiniz de göz göre göre bok yoluna gidiyorsunuz."

Ateş'le planlarımız vardı ama dikkatli hareket ederek ilerlememiz gerekiyordu. Vera'yı oyuna getirmenin zor olacağını düşünmüyordum ama arkasındaki isimleri tam olarak çözememiştim.

"Cebonayan seninle toplantı istiyor, Kuzentsov Rusya'ya dönmeni istiyor. V, gittikçe göz göre göre batıyorsun."

"Kuzentsov'la ne işim var benim?" dedim Çelik'e dönerek. "Ben neden Rus yeraltı dünyasında hüküm sürmek isteyeyim ki Çelik?"

Kaşları çatılırken bir süre düşündü. "Güç için?"

"Evet, güç için. Peki bu gücü neden istedim? Güçsüz olduğum için mi?"

"Benim aklım almıyor, sizin kadar zekâm yok benim, biraz açıklayıcı olur musun?" dedi Tarık kafası karışmış şekilde.

"Kuzentsov benim hürriyetimi sağlayacak." Hürriyet isteğim yoktu, hep bir gün gerçekten cezamı çekeceğimi ya da öldürüleceğimi düşünmüştüm. Aslında bugüne kadar bu şekilde yaşamam da şaşırtıcıydı. Ancak artık dışarıda olmak için çabalayacağım çok önemli biri vardı; ateş parçasının Ateş'i...

"Buna gücü yeter mi?" dedi Çelik merakla.

Ateş sadece gözlerini kısmış, o kurnaz aklımda ne tilkilerin döndüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Sonuçta sen her şeyi açık açık yaptın! Sen isyan başlattın," dedi Pusat da aynı gerginlikle.

"Dün gece bir isyan başlatmadım, bu bir isyan olsaydı insanlar saldırgan olurdu. Biz aslında dün gece bir beyaz bayrak çektik. Hem durmayacağımızı hem de istediklerimiz olduğu sürece halkı sadece umutla ayaklandıracağımızı

gösterdik." Ben salonun ortasında yavaş yavaş yürüyüp konuşurken hepsi can kulağıyla beni dinliyordu.

"E yani?" dedi Tarık da.

"Sen ya bugün ya yarın teslim olmaya gideceksin," dedi Ateş parlayan gözleriyle. Gözlerinin parlamasının sebebi planımı sevmesi değildi, o benim zarar göreceğim hiçbir planı sevmezdi. Zekâmdı onun gözlerini böyle parlatan.

"Evet. Basın önünde teslim olmaya gideceğim, ben tutukluyken dün yayınlanan videonun benzeri yayınlanacak. İşte bu pek barış odaklı olmayacak. Yurt dışında güçlü bağlantılarım, Kuzentsov ve Cebonayan... Üçü de beni serbest bırakmaları için yeterli olmayacak elbette."

"E peki ne olacak?" dedi Pusat da.

"Devlet gücünü göstermek için beni abartılı şekilde tutuklayacak, bu da işleri kızıştıracak. Destekçilerin hoşuna gitmeyecek, başkalarının da..." Başkaları değdiğim Vera ve arkasındakilerdi.

"Birlikte teslim olacağız," dedi Ateş birden.

Anında çatılan kaşlarımla ona baktığımda kurnaz zekâsıyla yine bir şeyler çevirdiğini biliyordum ama onun bu hâlde hiçbir işe bulaşmasını istemiyordum.

"Kuzentsov beni henüz tam olarak tanımıyor bile, Çelik burada devreye sen giriyorsun. Hemen Rusya'ya gidip adıma toplantılar yapman, bulabildiğin tüm güçlü isimlerle anlaşmaya oturman, hükûmetle de iş birliği yaparak beni Rusya'da sadece iki günde daha önemli bir konuma getirmen lazım." Ona güveniyordum, Çelik belki de bu işi yapabilecek tek kişiydi.

"Tarık sen de Çelik'le birlikte gidiyorsun," dediğimde şok içinde bana baktı.

"Ben Rusça bilmem, ben anlamam, ben o herifle tuvalete bile gitmem. Ben soğuk memleket sevmem. İbiza deseniz olur bak ama Rusya, yok kalsın. Ben ne anlarım mafya işlerinden? Tövbe tövbe, beni de mafya yapacaklar illa. Pusat, bir şey desene güzel devim."

"Planlara uygun gitmemiz gerek." Pusat hep emir adamıydı.

"Bana ne ya gidemem, ben ne anlarım?"

"Ben öğretirim sana," dedi Çelik de onun yüzüne bakmadan.

"Ne öğreteceksin be? Ben normal bir insanım, sizin gibi mutant değilim, bir çaksalar öbür tarafa geçerim. Aşkın, bunu bana nasıl yaptırırsın? Beni beni Tarık'ını!"

"Çelik sana göz kulak olur." Rahat tavrımla Tarık daha da gerildi.

"Ay başıma ağrılar girdi..."

"Peki sonra ne olacak? Ateş zaten bu hâlde?" dedi Pusat.

"Çok fazla tutuklu kalmayacağız, tüm suçlarımızı kabul ettiğimiz hâlde serbest bırakılacağız," dedi Ateş emin şekilde ama Pusat'ı rahatlatmak için yumuşatıyordu.

"Eğer işler istediğimiz gibi gitmezse zaten yaşatmazlar. Ben V'yim ve tüm dünya bunu biliyor, beni bırakmaları hükûmetin otoritesini sarsar. Ancak diplomatik ilişkileri zarar görmesin diye bir yerde durmaları gerekecek, kılıfına uydurarak ilerletecekler. Beni destekleyen Cebonayan üyelerinden siyasetin içinde olanlar var, yeni kuklalarını kaybetmek istemeyecekler. Şu an tüm iplerin düğümlendiği o noktadayız. Kumar oynayacağız. Belki acımasız olacaklar, belki de sonumuz ama kazanırsak..." Durdum ve hayat bulduğum o sarı gözlerine baktım.

"İstediklerimizi yaptırabilirsek ve tutuksuz yargılanırsak her şeyin sonunu getireceğiz." Ateş de sanki zihnimdeki planları okuyabiliyormuş gibi devam ettirdi.

"Peki ya olamazsa? Ateş zaten bu hâlde, senden zaten nefret ediyorlar. Ya kazanamazsak?"

"O zaman bu dünyadan bir Ateş ve V geçmiş olacak," dedi Ateş.

"Benim kafam hâlâ çok karışık. Neden teslim oluyorsunuz?" Tarık'ın sorusuyla gözlerimiz kesişti. Çünkü ikimiz de bu oyunun devamını görüyorduk.

Vera önce Cebonayan hakkında bilgiler isteyecek, Cebonayan'ın gücünü kendi için kullandıracaktı, daha doğrusu çalıştığı o kişiler için. Ancak benden son isteği tutuklanmam olacaktı.

Bu tahmin değildi, bu kumar da değildi aslında, bu on hamle ötesini görmekti. İşte Ateş ve Ateşpare böyleydi.

Tüm oyunların ötesinde, tüm adaletsizliklerin ötesinde, kanlı bir oyunun ortasında güçlü iki savaşçı. Birlikte olduğumuzu göstermeyecektik tutuklanacağımız o ana kadar.

Çünkü en korktukları şey bizim birlikteliğimizdi çünkü bizim birlikteliğimiz kıyametin ta kendisiydi.

O hasta gözleriyle gözlerime kararlılıkla bakarken bu savaşın sonunda ne olacağını kestiremesem de onunla olacağımı biliyordum. Belki bu hayatta, belki başka bir hayatta.

"Ortalık epey karışacak desenize," dedi Tarık keyifsizce.

"Hayır, ortalık karışmayacak, ortalık alev alacak." Çünkü tüm dünya Ateş ve Ateşpare'yi görecek.

Ateş'i bu işin dışında tutmak istesem de bir yerden sonra asla durmayacağını biliyordum. O benimle son nefesine kadar savaşmaya hazırdı, o benim davam uğruna bile tüketirdi kendisini. İşte ben de tam bu yüzden onun yanına bu sefer ateş parçası değil, bir buz parçası olacaktım.

Telefonum çalmaya başladı, arayan kişi yine Vera'ydı. Aramayı hoparlöre alarak tekli koltuğa geçip oturdum.

"Selam kardeşim, nasılsın?" dedi o keyifli ses tonuyla.

"Yine bir kahramanım, sen nasılsın?" dedim onu gıcık etmek için. İnsanların gözünde kahraman gibi görünmemi, iyi anılmamı sevmiyordu. Aslında bunu bile kıskanıyordu.

"Sen kahraman falan değilsin! Sen koca bir canisin ve tüm yaptıklarının bedelini ödeyeceksin." Nefretle konuşması karşısında sadece nefesimi vererek onu dinledim.

"Üçüncü dozu hemen bana vereceksin," dediğimde gülmüştü. Pusat kısık gözleriyle ne dozundan bahsettiğimizi anlamaya çalışıyordu.

"Henüz değil, bence yakışıklı kocan biraz daha dayanabilir."

"Kocama bir kez daha yakışıklı dersen başka bir yakışıklı görecek gözlerin kalmaz." Sözlerim onu daha çok keyiflendirdi.

"Aslında kocanla daha önce de karşılaşmıştım," dediğinde kaşlarım havalanırken Ateş'e baktım. Hemen ellerini havaya kaldırmıştı *ben masumum* der gibi.

"Ne zaman?" Yerimde çok oturamayıp ayağa kalkmıştım tekrar.

"Sen ortada yokken kaldığı bir otelin barında." Sanırım beni bu şekil gereceğini sanıyordu.

"Eee?"

"Onunla bir gece geçirdik, kopamayacağın kadar varmış. Adımı Isabell olarak biliyordu, sorarsan eminim hatırlar," dediğinde gülecek gibi oldum ama alt dudağımı ısırarak kendimi durdurdum.

Pusat irileştirdiği gözleriyle Ateş'e bakıyordu, Çelik'le Tank neredeyse çekirdek çitleyerek izleyecekti.

"Acınası oluyorsun, Vera. Birazcık düzgün bir düşman ol ki seni ciddiye alabileyim. Beynin epey küçük, yazık."

Güldü telefonun diğer tarafından. "İyi, inanmıyorsan kocana sor. Gerçi sorabileceğin hâlde mi, onu da bilmiyorum ama işin sonunda yaşarsa yeni karısı olabilirim."

"Sikerim senin belanı, düzgün konuş." En sonunda dayanamamıştım.

"Tamam, tamam," dedi Vera kahkaha atarak. "Kocanı test ettim, herifin gözü bile kaymaz mı yanlışlıkla! Karısı da yok ortada, bekâr adam sayılırdı yani. Kocan sana kalsın, tabii yaşarsa." Sınanıyordum, resmen sınanıyordum.

"Amacın ne? Neden aradın beni? Üçüncü dozu ne zaman vereceksin?" Bu sabrım beni de şaşırtıyordu ama işin ucunda Ateş'in hayatı vardı.

"Sadece sesini duymak istedim, çok sıkılıyorum. Neredesin?" Odadaki dört adam da fazlasıyla şaşkındı, ben değildim.

Çünkü onu görüyordum.

Çünkü kime benzediğini biliyordum.

"Beni gerçekten bunun için mi aradın?"

"Cebonayan toplantısı yapıp büyük bir işe girişmeni istiyorum. Üst üyelerin tüm yasa dışı pis işlerine müsaade edeceksin. Uyuşturucudan tut, yolsuzluğa kadar. Onların her istediğini yapacaksın."

Cebonayan üyelerinin isteklerini yerine getirmem beni onların karşısında yüceltirdi ama V... V ölürdü. Dayanamazdı.

"Baksana, bence buraya gel, yüz yüze konuşalım," dediğimde Ateş'in bile gözleri irileşmişti.

"Neredesin?" dedi hemen.

"Sana konum atacağım."

"Tamam, evdeysen ona göre giyineceğim," dediğinde sinirden bir kez daha güldüm.

"Kefen giy sen."

"Tamam, beyaz giyiniyorum. Geliyorum hemen," dedi ve telefonu kapattı.

Salonda sessizlik oluştu, dördü de yüzüme aval aval bakıyordu.

"V-Vera?" dedi Tarık kısık sesle anlamaya çalışarak. "Anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum. Ne üçüncü dozu, amına koyayım, korona aşısı mı?" dedi Pusat. "Bunlar zarar verdi, değil mi Ateş'e? Ateş'ime bir şey yapmışlar. Zaten belliydi, gencecik herif niye bu hâle gelsin!" Pusat konuşurken hızını alamayıp ayağa kalkmıştı.

"Ciddi misin sen?" Ateş en sonunda dayanamamıştı, diğerlerinin sorularından daha önemli şeyler vardı şu an. "Ya da bu Vera mıdır ne halttır, o ciddi mi?"

"Evet, çok ciddi." Telefonu koltuğun üstüne bıraktım. "Teslim olma işini bugünlük erteliyoruz. Daha iyi bir planım var."

"Nedir plan?" dedi hemen Çelik.

"Vera yalnız, Vera benden nefret ediyor ama hâlâ içten içe seviyor." Bunu bize hazırladığı yemekten, evindeki kedilerden ve hatta çevremdekileri öldürmek istemesinden anlıyorum. Beni yanında istiyordu, Vera aslında sadece geçmişte yaşıyordu.

"Psikolojisi normal değil, zaten bunları yapabilecek kapasitede değil. Birileri onu oynatıyor. Manipüleye çok müsait ve benim Kaptan'dan çok iyi öğrendiğim bir şey var."

"Manipüle," dedi Tarık kısık sesle ama hâlâ olanları kafasında oturtamıyordu. Benim de alışmam kolay olmamıştı zaten.

Başımı olumluca salladım. "Bahar, Naz, Deniz, hatta Ferda'yı, gelirlerse Murat'ı ve Selin'i de çağırın hemen. Herkesi gelmeden önce uyarın."

"İyi güzel diyorsun da zaten amacı seni benden ayırmaktı. Senin benim yanımda olduğunu öğrenirse daha çok kızışmaz mı işler?" dedi Ateş gergince.

Elimi omzuna koydum. "Bebeğim, güvenlik sistemine çok güveniyorsun ama eminim o şıllık benim seninle olduğumu biliyor." Geçen telefonda konuştuğumuzda yalvardığımı da bilerek söylemişti zaten, Ateş'in duyması için.

"Ya neden zarar vermek istiyor ki sana? Olay ne? Ateş'i kaçıran da o muydu? Ya da şu an neden duruyor o zaman?" dedi Tarık da. "Ben yine hiçbir şey anlamadım, beynim Naz'ın çorbasından daha karışık."

"Güzel çorbaydı ama," dedi Çelik.

"Çünkü tek başına karar vermiyor, o bir kukla. Biz de bir hamle yaparak bu tarafa çekilmeye müsait mi diye bakacağız. Vera'nın tek hayali bir aile, ona bugün bir ailedeymiş gibi hissettireceğiz."

"Dediğin kadar basit biri olsaydı bu kadar işe kalkışamazdı." Ateş eli çenesinde düşünüyordu.

"Basit değil ama zaafını görüyorum." İnkâr etsem de onu tanıyordum, küçüklüğünden beri tek istediği şeyin ne olduğunu da biliyordum.

"Peki bize yaklaşırsa ne olacak?" dedi Çelik merakla. "Hem bu hamlemizin işleri daha fazla karıştırmayacağına emin olabilir misin? Belki de senin aileni görünce daha da kinlenecek."

"Karım kumar oynamayı sever," dedi Ateş, bu sefer de omzundaki elimin üstüne elini koyup sıkmıştı.

"O, Lila ve Derek'in ölümüne sebep oldu," dedi Çelik koyu gözlerinin altında kopan fırtınalarla. "Ben burada olursam onu öldürebilirim." Tırnaklarını oturduğu koltuğun derisine geçirmişti.

"Kalmanı istiyorum, onların intikamını alacağız," dediğimde nefesini sıkıntıyla verdi.

"Murat, Selin ve Hazel gelirlerse dayanamazlar. Onlar bu işin dışında kalsın," dedi Çelik sabırlı olmaya çalışarak.

Derek ve Lila.

Gözlerimi acıyla yumdum.

Eğilip Ateş'in başının üstüne bir öpücük bıraktım. Kokusunu derince içime çekerken içimdeki acıyı onun huzuruyla bastırmaya çalıştım.

"Bunlar çok sevgi dolu değişik bir şey oldular. Sözde biri seri katil, diğeri de mafya," dedi Tarık ama bunu sadece Pusat'a anlatıyordu. Pusat'sa eli belinde ayakta durmuş, çatık kaşlarıyla bize bakıyordu.

"Bir dakika, biz neden bu kadını ikna etmeye çalışıyoruz ki? Neyinden korkuyoruz? Nasıl istediklerini yaptırıyor?" Pusat'ın sorusuyla Ateş'le birbirimize baktık. "Ateş'e tam olarak ne yaptı bu piçler?"

"Behlül neyi açıklayacak Firdevs Hanım? Bihter'le ne ilgisi var?" dedi Tarık da birden yerinden kalkarak.

Pusat'la karşı karşıya durdular, Pusat'ın yüz ifadesi değişmeyince şirinlik yapmaya başladı. "Canım devim, biraz sakin ol, böyle çok öfkeli duruyorsun."

"Kanımda zehir var," dedi Ateş en sonunda. "Aşkın'ı bununla tehdit ediyor. Aşkın ilk başta beni koruyacağını düşünerek bunu gizledi ama kocasının onu ne kadar iyi tanıdığını unuttu. Zaten bu tek kişilik bir savaş değil ve o da tek olmayacak. Bunu şimdi size anlatıyorum çünkü siz benim ailemsiniz ve bunun altından birlikte kalkacağız."

Pusat dolu gözlerini kırpıştırdı. Ateş'in hasta olduğunu düşünmesine dayanamazken bir de zehirlendiğini öğrenmişti.

"Ben de ailedenim o zaman?" Çelik duyduklarıyla sırıtıp bacak bacak üstüne attı.

"Karımdan gözünü çekersen evet," dedi Ateş de memnuniyetsizce.

"Artık daha çok sende gözüm var." Çelik ona göz kırptığında Ateş sabırla derin bir nefes aldı. "Aşkın'ın senden başkasını neden göremediğini de anlamış oldum." Konuşurken bir yandan da Ateş'i süzüyordu. "Taşaklı adamsın."

"Ateş zehirlenmiş, amına koyayım ya!" diye daha çok tribe girdi Pusat ve ağlamak için dışarı çıktı.

"Benim devimin jeton köşeli." Tarık da hemen peşinden koştu. Eskiden Pusat, onu dövmek için peşinden koşardı.

"Pusat tam bir emir adamı," dedi Çelik düşünceli şekilde. "Vera arayana kadar o kadar şey konuştunuz, hiçbirini sorgulamadı, tek görevi Ateş'i korumak."

"Sen de benim Pusat'ım değil misin?" dediğimde sırıttı.

"Karıma öyle bakma, sikerim senin belanı." Ateş yine küçük bir kıskançlık krizine girmişti. Eğilip bir kez daha öptüm başının üstünden.

Midem bulanıyordu, midem inanılmaz şekilde bulanıyordu. Canım hiçbir şey yemek istemiyordu. Yine birileri tarafından zehirlenmiş olabilirdim. Ya da...

Bu konuyu bir süredir düşünmek istemiyordum ama düşünmediğimde yok olmayacağını da biliyordum.

"Bunlar ne yapıyorlar bahçede?" Çelik de merakla yerinden kalktı.

"Bizimkileri aramayı unutmayın." Sözlerimle kafasını sallayarak onayladı ama şu an amacı daha çok Tarık ve Pusat'ın arasına girmek gibiydi.

Bilgisayarımı alıp Ateş'in yanına geçtim. "Sence Vera oltaya gelecek mi?" dedi Ateş düşünceli şekilde.

"Göreceğiz, sen de biraz daha hasta dur." Güldü sözlerimle. "Bu ilk başta hoşuna gidecek ama eğer işler planladığım gibi giderse vicdan azabı duymaya başlayacak."

Ben ona hasta dur deyince o da yanında duran ince battaniyesini üstüne örttü. Gözüme yine aşırı tatlı gelirken sırtımı göğsüne yasladım.

"Yine neler karıştırıyorsun ekran başında?" O da başını başımın yanına eğip kucağımdaki bilgisayarın ekranına bakmaya başladı.

"Bir dahaki yayınımız için paylaşacağımız yazıları hazırlıyorum. Cebonayan üyelerini toplantıya çağırıyorum,"

"Vera senden pis işler yapmanı isteyecek, bu belli, ne yapacaksın? Sen V'sin ve o senin öldürdüğün pisliklere benzemen için elinden geleni yapacak." Ateş'in sözleriyle durdum.

"V'nin hep bir planı vardır."

"Bana da söyle, hani birlikte ilerletiyorduk?"

"Olmaz, V'nin planı gizlidir." Ve o plan en çaresiz anda kullanılacak bir plandır.

"Yeminler V'yi," dedi ve nefesini verdi. "Gerçi ne zamandır yiyemiyorum. Neyse dur bakalım, aç şu sayfayı." Az önce kapattığım rekmeyi açtım.

İnternetin karanlık yüzündeydik. "Eski Cehennemin lideri olarak karıma yardım edebilirim."

"Sen eski devince bir değişik oldu," dedim memnuniyetsizce.

"Ha sen, ha ben kancığım? Ne fark eder, değil mi? Başlayalım bakalım, sana tek tek üyelerin zayıf noktalarını göstereceğim. Sen Vera'nın her dediğini yapacak ve kirli işlere izin veriyormuş gibi davranacaksın. Ben de bu süreçte elimdeki bilgilerle onları tehdit edeceğim."

Şaşkınca başımı ona çevirdim. "Madem böyle bir tehdit gücün vardı, neden lider olarak kalmak için kullanmadın?" Omuz silkti.

"Benim için değişen bir şey yok. Senin lider olmanı istememe sebebim zarar görmemendi ama sen zaten başlı başına bir zararsın."

"Zarar mıyım?"

"En güzel zararsın," dedi yanağıma uzun sert bir öpücük bırakarak.

Güzelliği tartışılırdı ama zarar olduğum kesindi. Neyse ki Ateş Alanguva bütün zararları kâr dolu bir güzelliğe çevirebilecek bir adamdı.

⌛

Aradan bir buçuk saat geçmeden salon epey kalabalıklaşmıştı. Ateş'in malikânesinde değil, dağ evindeydik. Ferda, Naz, Deniz, Bahar ve hatta Hazel de onlarla gelmişti.

Ferda gelir gelmez abisine sokulmuş, ona sarılarak koltuğa kedi gibi kıvrılmıştı. Olan biteni boş gözlerle seyrediyordu; Ateş için ne kadar endişeleniyorsam onun için de endişeleniyordum. Kardeşi gözleri önünde eriyordu ve o bir şey yapamıyordu.

"Ben iyileşeceğim, çiçeğim benim," dedi Ateş kardeşini sarmalarken.

"O kadının Derek ve Lila'nın ölümüne sebep olduğunu bilmek bile beni çıldırıyor," dedi Hazel. Bahar'ın yanında oturuyordu. Kızıl saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı, üstüne pembe tonlarında pelüş bir takım giyinmişti.

Bahar ona yandan bir bakış attı. "Gelmeseydin." Bahar'ı ilk defa birine bu kadar gıcık olduğunu görüyordum, Yade dışında elbette.

Bahar bugün mavi bir elbise giyinmiş, sarı saçlarını dalga dalga şekillendirmiş ve hafif de bir makyaj yapmıştı. Çok güzel genç bir kadın olmuştu. Pusat zaten geldiğinden beri gözünü onun üstünden alamıyordu.

"Sen neden Pusat'a bakıp duruyorsun!" dedi Bahar dayanamayarak.

"Of, bıktım senden, ben şaşıyım kızım, şaşı. Bak şu an Aşkın'a bakıyorum." Hazel'in sözleriyle Bahar bir an utandı.

"Pusat'a bakmıyorsun yani?"

"Arada ona da bakıyorum, çok yakışıklı," dedi sırf Bahar'ı gıcık etmek için.

Pusat, Bahar'ın onu kıskanmasını sırıtarak izlerken Bahar ona da sinirlendi. "Ne sırıtıyorsun? Hoşuna mı gitti?"

"Benim hoşuma bir tek sen gidersin." Pusat'ın ağzı kulaklarındaydı. Bahar'ın da siniri yavaştan dinmiş, yine bakışmaya başlamışlardı.

"Hoşt be! Yeter!" diye bağırdı Tarık.

Bu sırada kapı çalmıştı. Ateş'le bakışlarımız buluştu, beklediğimiz kişinin geldiğini biliyorduk.

Yerimden kalkıp kapıyı açtım. Vera üstünde beyaz günlük bir elbise ve ince bir trençkotla kapıda dikiliyordu. Koyu kahve saçlarının üstüne beyaz fötr bir şapka takmıştı. Ela gözleri üzerimde uzun uzun geziniyor, o da beni süzüyordu.

Onun aksine ben yine siyahlar içindeydim. "Hoş geldin," dediğimde gülümsedi.

"Hoş buldum." Kapıyı tamamen araladım geçmesi için. "Dışarıda epey araba var, benden korkup koruma mı getirdin?" Konuşurken bir yandan da trençkotunu çıkarıp portmantoya asıyordu. Şapkasını da ceketinin üstüne koydu.

"Hayır, bizimkilerle oturuyorduk sadece."

"Sana kocanın yanında olursan panzehri vermem dedim," dedi çatılan kaşlarıyla. "Ve sen bunu gözüme mi sokuyorsun?"

"Ateş zeki bir adam, onu kandıramazsın, ben de kandıramam. Elimde olan bir şey değildi." Sanki basit bir şeyden bahsediyormuş gibi omuz silktim. O da bu konunun üstüne daha fazla gitmedi. Üstüne gitmeme sebebi bunun basit olması değildi, sadece benim böyle göstermemdi.

Elimle yol gösterdiğimde salona girdi. Kalabalığı görünce önce şaşırdı, ardından omzunun üstünden bana baktı. "Beni sorguya mı çekeceksiniz?" dedi alayla.

"Seni sorguya çeksek buraya değil, Alanguva zindanlarına götürürdük," dedim ona göz kırparak. Kocamın yanına oturduğumda o hâlâ ayakta dikiliyordu.

Salondaki herkeste gözleri tek tek gezindi. En sonunda da tek boş yer olan Tarık'ın yanına oturdu.

"Biraz küçük bir ev sanki Alanguvalar için," dedi etrafı incelerken.

"Burası aile evimiz," dedi Ateş de sakince.

"Benim buraya gelmeme nasıl izin verdiniz peki?" Bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı.

"Sonuçta eski bir dostsun." Ben de Ateş kadar sakin konuşmuştum. Vera güldü soğukça. "Sonuçta yanıma gelmek isteyen sendin."

"Cidden, bu kızın burada ne işi var?" Hazel üzerine düşen role uygun davranıyordu. "Derek ve Lila daha gencecikti! Patlayarak öldüler!"

"Sakin ol," diye uyarıda bulundu Çelik.

"Onu buraya sorgu için çağırmadım bugün." Omuz silktim.

Vera havalanan kaşlarıyla bana baktı, anlamaya çalışıyordu. Aslında inanası gelmiyordu ama içindeki sevgiye aç o kısım kanmaya çok müsaitti.

"Benim canım ejder meyvesi çekti," dedi Naz birden.

"Ejder meyvesi mi? Sen Kaptan'ın evinde ejder meyvesi mi gördün?" dedi Tarık hemen.

"Ayrıca dünyadaki en tatsız meyve," dedi Pusat da.

"Size ne ya? Canı istediğini çeker, size mi soracak? Ben hemen alıp geliyorum," dedi Deniz ayağa kalkarak.

"Bizim çocuklardan istetirim, otur sen," dedi Pusat.

"Olmaz, bebeğimin canı çektiyse kendi ellerimle gidip almam lazım," dedi Deniz kabul etmeyerek.

"Dolapta vardır," dedi Ateş. Hepimiz ona baktığımızda da omuz silkti. "Hasta bir adamım, bol bol vitamin tüketmem gerekiyor."

Deniz bu sefer mutfağa gitti bakmak için. Vera sessizce seyrediyordu etrafını.

"Sizin bebenin cinsiyet niye belli değil daha?" dedi Pusat merakla. "Benim bebem olsa var ya..." Konuşurken yandan yandan da Bahar'a bakıyordu. "Bir de böyle sarı saçlı, mavi gözlü olsa var ya..."

Bahar'ın beyaz teni hemen kızarırken elini ağzına götürmüştü utançla. Zilli daha geçen bu salonda *beni kadın gibi görmüyorsun* diye cırlamasını biliyordu.

"Hazır hissetmiyoruz, hem daha evli bile değiliz," dedi Naz düşünceli şekilde.

Tarık güldü. "Lan bebek dört aya doğacak neredeyse, hâlâ *hazır hissetmiyoruz* diyor ya. Ben şimdi dayı mı oluyorum, amca mı? Kafam çok karışık ama baba tarafı olmaya hiç hazır değilim."

"İsim düşündünüz mü?" dedi Pusat da.

"Cinsiyeti öğrenmeye karar verince düşüneceğiz," dedi Naz, artık bebekten bahsedince yüzü gülüyordu. Bebeğini artık benimsemiş ve kabullenmişti.

"Sen ne işi yapıyorsun?" dedi Bahar bu sefer Vera'ya bakarak.

Vera bir an şaşırdı, hatta kendisine söylediğini bile anlamadı. "Ajanlık falan," dedi geçiştirircesine.

"Çok havalı," dedi Tarık da. "Kim için çalışıyorsun? ABD falan mı? Beni de alsana. Ne kız düşer var ya..."

"Bir ülke için değil." Vera detay vermedi.

"Pek bir ajan tipi yok sende," dedi Çelik de ona ters ters bakarak. "Senden olsa olsa yeni gelin olur."

"Sen ne diyordun kendine? Azrail'in Kılıcı mı?" Vera'nın alaylı sözlerine rağmen Çelik sinirlenmedi.

"Gerçek kılıcı gösterebilirim istersen." Çelik onu uzun uzun süzdü.

"Sonra çakı çıkmasın?" dedi Vera da onun gibi çapkınca.

"Tadına bak istersen." Çelik göz kırparak dirseklerini dizlerine yaslayıp öne doğru eğildi.

"Çüş! Oha! Aile var burada lan," diye cırladı Tarık.

"Gidin dışarıda hâllenin," dedi Ateş de.

"Sen nasılsın, enişte?" dedi Vera bu sefer ona bakarak. "İyi gördüm seni."

Bu sırada Ateş öksürdü. Alayla kafa salladı sadece. "İyi olacak," dedim emin şekilde.

Bu sefer bakışları Ferda'ya döndü. "Koskoca Ferda Alanguva bu hâllere mi düşecekti?" Soruyu sorarken sırıtıyordu.

"Ne varmış hâlinde?" dedi Tarık hemen.

"Önceden magazinden düşmezdi, şimdi zor yaşıyor gibi, karma bu olsa gerek. Alanguva laneti işte. Bu arada kafana sıkacaklarından haberim vardı." Vera'nın sözleri salonun havasını aniden soğutmuş, Ateş'in avucumdaki eli yumruk olmuştu.

Sakin kalması için onu tuttum.

"Nasıl her halttan haberin varmış senin?" dediğimde omuz silkti. "Arkandaki kimse seni güzel kullanmış." Son cümlemle yüzü düşmüştü.

"Haklısın," dedi Ferda abisinin omzundan başını kaldırarak. "Bir şekilde ailemizin günahlarını ödüyoruz."

"Senin hiçbir suçun yok, Ferda, şu psikolojiden çık artık," dedi Ateş sert şekilde.

Deniz'in elinde koca bir meyve tepsisiyle salona girmesiyle içerideki gerginlik dağıldı. "Tarık koş, diğer tepsiyi de getir, bebeğimin canı meyve çekmiş."

Tarık oflayarak yerinden kalktı. "Evin en küçük erkeği olmak çok zor." Söylenerek giderken Vera onun arkasından da baktı.

Vera, "Hepinizin de maşallahı var, modellik ajansından çıkmış gibi," diyerek arkasına rahat bir şekilde yaslandı.

"Şimdi sen ne ayaksın?" dedi Pusat artık dayanamayarak. "Sen kim oluyorsun?"

"Eski bir dost," dedi Vera gözlerime bakarak.

"Ama aynı zamanda düşmanımızsın?" dedi Pusat sorarcasına, gergin gözükmemeye çalışıyordu.

Vera elini saçlarına götürüp gözlerini bana kilitledi. Ela gözlerinde çok şey geçiyordu.

"Eski dosttan düşman olur mu?" dedi Bahar da.

"Olur," dedim ben de Vera'dan gözlerimi ayırmadan. "Çok güzel olur." Gözlerime bakmaya dayanamadı, ilk gözlerini kaçıran o oldu.

"Beni neden buraya çağırdın?" dedi Vera bir kez daha. "Amacın ne?"

"Beni arayan da yanıma gelmek isteyen de sendin. Burada biz bizeyiz." Umursamaz bir tavırla konuşmuştum, sanki onun burada olması benim için de bu odadaki kimse için hiç problem değilmiş gibi.

"Bu kız çok gergin," dedi Tarık masaya koyduğu tepsiden bir portakal alırken.

"Elma yolla bana," dedi Çelik avucunu açarak. Tarık elmayı onun kafasına denk getirmek için hızla attı ama Çelik kafasına gelmeden havada yakaladı. Yeşil elmadan koca bir ısırık alarak güldüğünde Tarık burun kıvırdı.

"Bu herifin mutant olduğunu hep unutuyorum."

"Sen de ister misin?" dedi Çelik, Vera'yı süzmeye devam ediyordu.

"Elmayı istemem, kılıcı belki..." Vera da onu açık açık süzüyordu. Çelik hem sırıtıyor hem de o çapkın bakışlarından atıyordu. Çelik'in çapkın bakışlarına benim dışımda kurban gitmeyen kimseyi görmemiştim.

Tarık'ın yediği meyve boğazında kaldı. Öksürmeye çalışırken rengi gitti.

"Bu çocuğun yemek borusu küçük bence." Deniz konuşurken pek de bunu umursamıyor, Naz için ejder meyvesi soymaya devam ediyordu.

"Bu kız Aşkın'a benziyor," dedi Pusat da ama eşeğine dayanamayarak yerinden kalktı. Tarık'ın sırtına iyi bir tane vurmasıyla Tarık yere yapıştı.

Bir kez daha vuracaktı ki Tarık çığlık attı. "Tamam, yuttum. Allah belamı versin ki yuttum. Bir kez daha vurursan öbür tarafa geçeceğim."

Vera ifadesiz bir yüzle onları izliyordu ama gözleri yüzü kadar ifadesiz değildi.

"Ojelerin ne kadar güzelmiş," dedi Hazel, Bahar'ın mavi ojelerine bakarak.

Bahar da gülümseyerek ellerine baktı. "Pusat'ım sürdü çünkü... Gözlerim görmüyorken de hep o sürerdi zaten."

"Ben bu adamlar yüzünden kaçırıldım." Ateş battaniye altında otururken yaşlı amcalar gibiydi. "Biri gider oje sürer, biri gider..."

"Sus!" dedi Deniz birden.

"Ne?" dedim hemen merakla. "Ne yapmış ki?"

Ateş yerinden doğruldu, çok ciddi bir mevzu anlatacakmış gibi. "Naz hani cinsiyeti öğrenmek istemiyor ya... Bu herif de nereden duymuş bilmiyorum, bir makas bir de bıçak alıp minderlerin altına koymuş. Naz bıçak olan mindere otururşa erkek, makas olan mindere otururşa kız olacakmış. Bu herifler benim koruma şefimken ben kaçırılırım da zehirlenirim de çok normal."

Vera'ya dönerken gülüyordum. "Sen şimdi çıkarıp bizi vursan ne olduğunu anlamazlar, Ateş'in heriflerin kıçında pireler uçuşuyor."

Sesim çok duyulmamıştı çünkü Tarık yine gülme krizine girmişti. Vera alt dudağını ısırarak gülüşünü bastırmaya çalıştı.

"La sen onu nereden uydurdun?" dedi Pusat da gülerken.

Deniz ejder meyvesini büyük bir ciddiyetle soymaya devam ediyordu. "Bir teyze söyledi. Eski toprak sonuçta, bilir dedim."

"İnanmıyorum sana! Ya bir tarafıma batsaydı?" dedi Naz da ağzı doluyken.

"Ben öyle koyar mıyım hiç? Çok dikkatli koydum," dedi Deniz ama Tarık'ın gülüşü yüzünden sesler duyulmuyordu.

"Peki Naz hangisine oturdu?" dedi Ferda da merakla.

"İkisinin arasına oturdu," dedi Deniz, bu durumdan hoşnut olmadığı belliydi.

"Bebek eşcinsel olacak," diyerek espri yaptığını sandı Tarık ve bu onu daha çok güldürdü.

"Bu kadar merak ediyorsan öğrenirdik, böyle şeylere girişmene gerek yoktu. Bizim sorunumuz bu işte, iletişimsizlik." Naz meyve yemeyi bıraktı. "Her şeyi söylemeye çekiniyorsun, millete gelince açılıyor ama o çenen. Karnım burnuma gelecek, hâlâ..."

"Hâlâ ne? Ayrıca sen millet değilsin. Sen benim..." Deniz durakladı. "Âşık olduğum kadınsın."

"Gol be!" diye bağırdı Tarık yattığı yerden kalkarken.

"O yüzden mi hâlâ evlenme teklifi etmeyi düşünmüyorsun?" dedi Naz da daha fazla dayanamayarak.

Deniz'in gözleri irileşti. "Sen benden evlenme teklifi mi bekliyorsun?"

"Sen şaka mısın, Deniz? Karnımda senin çocuğun var! Kimden bekleyeceğim?"

"Beni istemediğini düşünüyordum," dedi Deniz birden dalgınlaşırken. "Kabul etmezsin sandım."

"Hep öyle sanıyorsun ama hiç çabalamıyorsun."

Hepimiz durmuş onları izliyorduk. En çok Vera'nın ifadesine dikkat ediyordum. Burada sıkılmıyordu ya da laf sokmaya devam etmiyordu. Sadece öylece oturuyordu, burada olmak ona kötü hissettirmiyordu, *her şeye rağmen...*

"O zaman..." Deniz birden ne yapacağını şaşırmıştı. Önce ayağa kalktı. Sonra da Naz'ın önünde diz çöktü. "Benimle evlenir misin? Hiç hazırlıklı değilim çünkü kabul edeceğini bile düşünmüyordum ama sana söz veriyorum, en güzelini..."

"Evet," dedi Naz buruk bir gülümsemeyle. "Çünkü ben de seni seviyorum." Deniz dizlerinin üstünden kalkarak Naz'a sıkıca sarıldı.

"Sen bana evlilik teklifi etmemiştin," dedim Ateş'e yandan bir bakış atarak.

"Etmiştim." Hemen kaşları çatılmıştı. "Tamam, çok bir şey yapamadım ama yapacağım gece de sen kaçırılmıştın," dediğinde başımı sallayarak onu onayladım.

"Aşırı duygusalım, bugünleri de gördüm ya, artık ölsem de gam yemem." Tarık, Pusat'ın koltuğunun kenarına oturmuş, gözlerini mendille siliyordu.

"Kutlama yapalım o zaman." Çelik yerinden kalkıp Ateş'in içki dolabına yöneldi.

"Kendi evinmiş gibi rahat et," dedi Ateş laf sokarcasına, Ateş'e omzu üstünden bakıp öpücük attı.

"Ferda ben sana bir hediye hazırladım." Ferda meraklı ona bakarken yerinden kalkmıştı bile. "Madem bugün âşıklar kavuşuyor."

"Ne âşığı?" dedi Ateş hemen gerginice.

"O anlamda değil, enişteceğim ya. Hemen de kızma kurban olduğum." Bu sırada Ateş'in diğer tarafına ulaşıp Ferda'nın önünde durmuştu.

Elini cebine atıp siyah bir ip çıkardı. İpin üstünde bir çiçek deseni vardı, bir de bacağı kopuk bir balerin. Aralarında bu konu hakkında nasıl bir muhabbet vardı bilmiyordum ama Ferda bileklikği gördüğü an kafasını hızla kaldırarak Tarık'a baktı.

"Takabilir miyim?" dedi Tarık yutkunarak.

"Teşekkür ederim." Ferda inecik kalmış bileğini ona uzattı.

"Lan kız milyoner, sen gidip kıza ip bağlıyorsun. Daha geçen bunlardan kaç yüz kilo altın kopardığını öğrendik, insan gider düzgün bir şey alır," dedi Çelik de iki şişeyle yanımıza dönerken.

"Ben cimri bir insanım," dedi Tarık omuz silkerek. Pusat da kadehleri getirmişti.

Ateş hasta olduğu için içmiyordu zaten, kocam içmezken ben de içmezdim. Naz da hamile olduğu için içmiyordu, Deniz de zaten mutluluktan sarhoş olmuştu.

Çelik doldurduğu kadehi Vera'ya uzatmak için yanında durduğunda Vera onu daha yakından süzdü. Uzattığı kadehi aldı ve tek dikişte içti.

"Yamulmayasın? Sen bizim gibi denek değilsin ne de olsa." Çelik o baştan çıkarıcı sesinin etkisini Vera üstünde fazlasıyla kullanıyordu.

"Sert, severim," dedi o da Çelik'e meydan okurcasına.

"Güzel." Başında durmaya devam ederek Vera'nın kadehini yeniledi.

"Kim için çalıştığını bilmiyorum ama tahmin ediyorum," dedi Ateş birden. Vera bakışlarını bize çevirdi.

"Öyle mi?"

"Hector," dedi Ateş kendinden emin şekilde. Vera ilk önce şaşkınlığını gizlemeye çalıştı ama bizim nasıl bir avcı olduğumuzu bilmiyordu. Vera tam konuşacakken Ateş konuşmaya devam etti. "O herifin ne kadar korkunç olduğunu, neler yapabileceğini biliyorum. Eskiden bu deneyler yapılırken babamla ortakmış ve işler istediği gibi gitmediği için babamı satmış. Babam onu saf dışı bırakınca öfkelenmiş, en başarılı deneyini mahvetmek istemiş." Ateş bunları bana bile anlatmamıştı, ne ara öğrendiğini bile bilmiyordum ama taze bilgiler olduğuna emindim.

"Sana zarar veriyorsa, seni de kurtarırız," dedim ben de Ateş'in sözlerini destekler şekilde. "Verdiğini biliyorum."

"Onunla amaçlarımız ortak," dedi Vera sadece.

"Amaçları boş versen?" dedim üstüne giderek. "Her şeyi unutsak?"

Sessiz kaldı, düşünüyordu. Bunu o buraya gelmeden önce söylesem direkt reddederdi ama şimdi düşünüyordu.

"Hector'un nasıl pislik bir şerefsiz olduğunu iyi biliyorum. Ama istesek seni bağlayıp işkence ederek ve hatta teknolojimizle o beynine girerek istediğimiz her şeyin cevabını alırdık," dedi Ateş de yine o ciddi ve karanlık tonuyla. Düşmanlarını bu ses tonuyla korkutmaya bayılıyordu.

"Ama bunu istemiyorum," dedim Vera'nın gözlerine bakarak. "Küçük kardeşimi geri istiyorum."

Yutkundu, gözlerini kaçırdı bir kez daha. Bu konuda konuşmak değil, burada oturmaya devam etmek istiyordu.

Biz de onun istediğini yaptık.

Sanki o Ateş'i zehirlememiş gibi buradayken rahat bir şekilde sohbet etmeye devam ettik. Salondaki dört kişi dışında herkes içerken gevşemeye başlamıştı, Vera da dâhil. Alkole dayanıklı olabilirdi ama Çelik kadar değildi ve Çelik'le aşık atmaya çalışıyordu.

Tarık eline aldığı tarakla -sanırım o tarak Ateş'indi- salonun ortasında karaoke yapıyordu. Çoktan kafası gitmişti. Hatta bir ara Bahar ve Hazel bile gülerek sohbet etmeye başlamıştı.

"Bu şarkı kara meleğime gelsin," diyerek eliyle beni işaret etti.

"*Derbeder yine gönlün, yalandır her gülüşün, her bakışın,* [4]

Kimsin sen?

Hem melek hem de şeytan, ağlayan ve ağlatan aynı insan.

Kimsin sen?

Kanayan yüreğinde dinmiyor yangınlar, kavrulur gider mi sana âşık yürekler?

Sevdim dedin, hiç sevmedin, sen kimleri mahvettin, kara melek?

Sen bu hayat oyununda zalim bir yürek.

Sen mutluluk masalında kara bir melek."

Hepimiz Tarık'ı alkışladığımızda o da iyice moda girmişti. Pusat da yanına çıkmıştı ve birlikte dans ediyorlardı.

[4] 1997- 2000 yılları arasında yayınlanmış, dram ve macera türündeki *Kara Melek* dizisinin jenerik müziği. (e.n.)

"Bu şarkıyı da Bahar'ıma ben ithaf ediyorum o zaman," dedi Pusat. Ceketini beline bağlamıştı.

Yaşar'ın "Divane" şarkısı çalarken ikisi de çok güzel kıvırtıyordu. Gülerek başımı Ateş'in omzuna yasladığımda o da beni sarmaladı.

Pusat şarkıyı söylerken Bahar'a eğilip yanağına koca bir öpücük bırakmıştı. Sonrasında da Bahar'ı da kaldırıp dans etmeye başlamıştı ki Tarık aralarına girdi.

Vera artık onları izlerken yüzündeki maskeden tamamen uzaklaşmıştı, gülüşünü bile gizleyemeyecek kadar hem de.

En sonunda Tarık onların arasından çıkıp elini Ferda'ya uzattı. Tabii bunu yapmadan önce Ateş'e eğilip kulağına fısır fısır bir şeyler söyledi.

Ferda ayakta durmakta bile zorlandığı için kafasını iki yana salladı ama Tarık onu iki elinden de yavaşça tutup kaldırdığında daha fazla direnmedi. Tarık onun bedenini sıkı sıkı tuttu dengesini kaybetmesin diye.

"Kulağına ne söyledi?" dedim hemen merakla.

"Aramızda."

"Aman ne demiştir, 'Enişteciğim kurban olurum kızma, sadece dans edeceğiz,' demiştir." Sözlerimle güldü Ateş.

Deniz, Naz'ı yormamak için oturduğu yerde sadece kollarını hareket ettirerek dans ediyordu.

Çelik de elini Vera'ya uzattı dansa kaldırmak için. Vera bir ona bir de eline uzun uzun baktı. Çelik ona eğilip etkileyici bir gülüş attığında da daha fazla dayanamadı ve dans teklifini Çelik'in elini tutarak kabul etti.

"İşe yarayacak mı sence?" dedi Ateş kulağıma doğru sessizce.

"Göreceğiz," derken onları izliyordum.

Bizim dışımızda hepsi keyifle dans ediyorlardı. Sezen Aksu "Hoş Geldin" çalıyordu.

"Yaşlandık galiba," dediğimde Ateş güldü.

"Biz dans edersek onlar utanıp otururlar, böyle dans mı olur?" Kesinlikle haklıydı. "Peki işe yararsa ne olacak? Onu affedecek misin?"

"Hayır," dedim kesin şekilde.

Şu an tek amacım Ateş'i iyileştirebileceğim her yolu denemekti. Salonda keyifle, gülerek dans ederlerken bu keyfi bölen büyük bir ses duyuldu. Bu ses hepimizin aşina olduğu bir sesti.

Silah sesi.

Ateş elbette önlem almış ve evi bir kale gibi korumaya almıştı ama dışarıda nasıl bir kuşatma olduğunu bilmiyorduk.

Pusat hemen Bahar'ı arkasına alarak belindeki silahını çıkardı. Deniz de yerinden hızla kalkmış, Çelik de aynı hızla silahına elini atmıştı.

Ateş tabletini eline alıp baktığında kaşları çatıldı. "Epey kalabalık gelmişler..."

Yerimden hızla kalkıp salonun köşesindeki çekmeceden iki tane silah çıkardım. Bakışlarım Vera'ya döndü. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Seni mahvedeceğim," dediğimde bana cevap vermedi.

"Ben yapmadım," dedi sadece kısık sesle.

Başımı iki yana salladım. "Her şeye rağmen, sadece o iki küçücük çocuğa ihanet etmemek için seni affedecektim!" Sözlerimle sarsıldı. Öylece salonun ortasında dikiliyordu, hiçbir şey yapmıyordu.

Ateş gergince yerinden kalktı. "Polis de gelmiş." Gözleri tedirgince beni buldu.

"Yerine otur, Ateş!" dedim hemen.

Siren sesleri etrafta yükselmeye başlamıştı. Dışarıda yoğun bir çatışmanın sesleri yükselirken Pusat ve Çelik dışarı çıkmıştı.

"Camlar kurşungeçirmez, dışarı çıkmayın!" dedi Ateş de kendine bir silah alırken.

"Çatışacak durumda değilsin!" Bağırmamı umursamadı. Dışarıdaki silah sesleri gittikçe çoğalıyordu.

"Burada kalacaksın, Aşkın!" dedi Ateş uyarıcı bir tonla.

"İstedikleri benim, alana kadar durmayacaklar." Onun dudaklarına bir öpücük bıraktım.

"Hayır! Hayır, aklından bile geçirme, Aşkın!" Ondan hızla uzaklaşıp cam kapıyı açtım. Ateş'in tabletini çaldım.

Ateş beni durdurmak için hızla üstüme gelirken çoktan camın diğer tarafına geçip kapıyı kapatmıştım. Tabletten camı kilitledim.

"Buradayım!" diye bağırarak kollarımı kaldırdım. Helikopterlerin beyaz ışıkları üstüme gelirken Ateş camın diğer tarafındaydı.

Ateş'in sarı gözleri üzerimde acıyla geziniyordu. Onun acı çekmesinden nefret ediyordum, sebebi ne olursa olsun.

İki üniformalı özel kuvvet giysili polis yanıma ulaştığında kollarım havadaydı. Önce Ateş'e baktım, sonra da hepsine tek tek ama en son Vera'ya

baktım. Olan şeyleri anlamıyordu, kaşları çatıktı ve bu manzaradan hoşlanmamıştı.

Kısa boylu olan beni sertçe yere ittiğinde düşüşümü yavaşlatmak için ellerimle çime tutundum, vücudumun yavaşça düşmesini sağladım. Sırtıma ayakkabısını yasladığında Ateş camı yumrukluyordu öfkeyle.

Bu sırada ters kelepçe yapıp beni yerden kaldırmışlardı bile. Hızla siyah bir arabaya bindirildim, sessizliğim dağ evinden uzaklaşana kadar devam etti.

"Selin, senin ayakkabının bağını sikeyim," dedim plastik kelepçeyi çıkarıp atarken.

"Gerçekçi olmamızı istedin! Biz azılı suçluları yakalarken böyle davranıyoruz," dedi rahatça.

"Dua et ben atmadım o tekmeyi," dedi Murat da gülerek.

"Sizin benimle bir derdiniz var zaten," derken sırtımı ovalıyordum.

"Aman sen deneksin, ne olacak?" dedi Selin de hemen. "Bu sefer yine ne halt yedin? Ne planı yaptık? Kime oynadık?" Sözleriyle sırıttım.

"Çok hak eden birine."

İki Saat Önce

"Onun buraya gelirken peşine birilerine takacağına eminsin yani?" dedi Ateş düşünceli şekilde.

"Evet, ya bilerek ya da bilmeyerek arkasındakileri buraya sürükleyecek. Onların şu an en işine yarayacak kişi kim?"

"Sensin," dedi Çelik düşünceli şekilde.

"Evet çünkü Cebonayan lideriyim. Çünkü bana yaptırmak istedikleri çok şey var. Ve benim yakalanmam yine şu dakika en çok kimlerin işine gelmez?"

"Vera'nın arkasındakilerin," dediğinde başımı olumluca salladım.

"Vera olaya romantik yaklaşıyor, beni bitirmek için hamle yaptığını düşünüyor çünkü manipüle ediliyor. Bu işi ona yaptırıyorlarsa ona güvendikleri de kesin. Peki ben Vera'nın önünde tutuklanırsam ne olur?" dedim heyecanla yerimden doğrularak.

"Tutuklanmış olursun." Tarık'ın da kafası karışmıştı.

"Evet! Tutuklanmış olurum. Ama ya gerçekten tutuklanmazsam, ya sahte bir tutuklanma olursa bu?" Üçü yine yüzüme aval aval bakıyordu. Ateş sadece parlayan gözlerle seyrediyordu beni, zekâma her seferinde ayrı âşık oluyordu, seksi puşt.

"İyi de Vera senin tutuklandığını düşünürse ne olacak ki? Bu bize ne kazandıracak?" dedi Çelik yine.

"Ben gerçekten tutuklanmayacağım için bu duyurulmayacak. V yakalanacak ve bu sessiz tutulacak, öyle mi? Duyurulmadığı için kafaları karışacak. Nedenini öğrenmek için kafayı yiyecekler. Ortada neler döndüğünü öğrenmeye çalışmak için ellerindeki isimleri ve güçleri kullanacaklar," dedim tek tek açıklama yaparak.

"Böylece bizim karşımızda kimlerin olduğunu, hem istihbaratta hem siyasette kimlerin adamlarının olduğunu ve bu adamların isimlerini öğrenmiş olacağız," dedi Ateş de gülümseyerek.

"İyi de öğrenmemiz ne katacak tam olarak? Bunun Ateş'in iyileşmesine ne gibi bir katkısı olacak?" Pusat kafası karışmış şekilde olanları anlamaya çalışıyordu.

"Günlerdir araştırma yapıyorum, en mantıklı isim Hector geliyor çünkü Aşkın ortadan yok olduğunda tamamen beni bitirmeye oynadı ve şirketle eski bir bağı var. Ama bu olay Hector'un da üstünde olabilir. Düşmanlarımızın kim olduğunu daha rahat görürsek biz de onları bitirmeye oynarız ve belki de panzehri kendileri vermek zorunda kalırlar," dedi Ateş de ama ben yine bu şekilde panzehri vereceklerini düşünmüyordum.

Ayrıca Vera tutuklanırsam da kocamın öleceğini söylemişti, beni tutuklu bildikleri süreyi oldukça kısa tutmam gerekiyordu.

"Vera'nın olayı seninle ama onların tamamen derdi sen değilsin. Onların derdi güç. Sana yaptırmak istedikleri şeyleri artık direkt benden isteyebilirler. Bu yüzden ortada olmayacağın süre için endişelenme, beni ölene kadar gözden çıkaramazlar." Ateş yine beynimi okumuş gibi konuşmuştu.

"Bu kumar," dedi Pusat sinirle. "Ateş'in durumu aniden ağırlaşabilir."

"Bak yine aynı halt oluyor zaten. Bizi oyalıyorlar, zaman geçirmeye çalışıyorlar, isteklerini tek tek söylüyorlar ama o istekler hiç bitmeyecek!" dedi Ateş gerginleşirken.

"Eğer dediklerine boyun eğersek kaybederiz." Ateş'in elini tuttum. "Oturup bekleyecek değiliz."

Elimi kaldırıp öptü.

"Ama eğer olur da beni tutuklu bildikleri sürede Ateş'in durumu aniden ağırlaşırsa, işler istediğimiz gibi gitmezse o zaman çıkıp panzehri alana kadar durmayacağım," dedim kararlı şekilde.

"Aşkın..." Ateş'in itiraz etmesine izin vermedim.

"Bunu da bana direkt sen haber vereceksin Pusat," dediğimde kafasını olumluca salladı.

"Daha yarım saat önce gerçekten teslim olmaktan bahsediyordun? Şimdi ne değişti, anlamadım. Zaten kafam çorba oldu," dedi Tarık başını tutarak.

"Çünkü yarım saat önce Vera beni aramamış ve buraya gelmeyi kabul etmemişti. Bu planı on dakikada yaptım."

"Zeki karım ya." Ateş bu sefer de şakaklarımdan öpmüştü.

"O plan köşede, dediğim gibi beynim şu an aynı anda on tane plan üretiyor ve ben en kârlı çıkacağımız planı seçmeye çalışıyorum."

"Bizimkileri uyaralım," dedi Pusat. "Gelmeden bilsinler. Onlar da şok olmasın."

"Naz hamile bir de... Aman, çocuğu falan düşürür." Tarık konuşurken bir yandan elinin tersini öpüp Çelik'in alnına vurdu tahtaya vururmuş gibi.

"Hadi kalkın, hazırlık yapın. Gerçekten saldıracakları için inanılmaz bir güvenlik oluşturmanızı istiyorum, bu evdeki kimsenin kılına bile zarar gelmeyecek. Zaten polisin devreye gireceği yerde çekilecekler," dedi Ateş kendinden emin şekilde.

Bakışları bana döndü. "Sahte bile olsa bir daha tutuklandığını izlemeye tahammülüm yok." Gözleri yorgundu.

"Dayanabilirsin." Kirli sakallı çenesini okşadım. "İyileşince kıracağımız masaları düşün." Güldü.

"Bu işin sonunda tek isteğim ailemle birlikte olmak, kimseyi kaybetmemek. Seninle bir ömür yaşamak."

"Hiç dolu dolu bir ömür yaşamak istememiştim, senin sarı gözlerinde güneşimi görene kadar. Sana söz veriyorum, Ateş, bu işin sonunda dileğini gerçekleştirmek için her şeyi yapacağım."

Dudaklarında buruk bir gülüş oluştu. "Sen benim aksime sözlerine sadıksın."

"Senin de sadık olmak için çok çabaladığını biliyorum." Sözlerimle gözleri ağırlaştı. "Onlara Ateşpare ve Ateş'iyle oynamamaları gerektiğini gösterelim, güzelim."

Kolay olmayacaktı, son savaşlarımızın dönüm noktalarındaydık. Her taraftan kuşatılmıştık. Daha yakmak istediğimiz çok yer vardı.

Bu savaşın sonunda istediğimiz her yeri yakıp yangının ortasında bir bahçe hazırlayacaktık.

Belki çiçekleri bile ateşten olacaktı ama bizim olacaktı.

Belki çimenleri bile ateş parçalarından olacaktı ama bizim ayaklarımızın altında olacaktı.

Belki ağaçlar bile silah olacaktı ama birlikte olacaktık.

Kolay olmayacaktı ama zaten biz daha önce hiç kolay oynamamıştık.

Evde neler olduğunu tam olarak bilmiyordum, henüz Ateş'le konuşmamıştım. Vera'nın nereye gittiğini de bilmiyordum ama Çelik onun da peşine düşecekti.

"Sizin planlarınız benim kafamı çok karıştırıyor ya," dedi Murat yüzünü ovuşturarak.

"Aslında çok basit." Omuz silktim. "Sadece doğru hamleleri yapmamız gerek. İstihbarat kısmını sana bırakıyorum."

"Birazdan gideceğim zaten," dedi Murat. "Kimlerin sazan gibi atladığını görürüm ben."

"İyi, vakit kaybetmeden git," dedim onu kovarcasına.

Şehrin biraz dışında Ateş'in başka bir evindeydik. Herifin her yerde evi vardı. Burası da göl eviydi.

"Tamam, yapmam gereken bir şey olursa haber ver bana," dedi salondan çıkmadan önce. O çıktıktan sonra çok geçmeden Selin girdi salona elinde poşetle.

"Bunu benden neden istedin?" Bir poşete bir de bana bakıyordu.

"Hamilelik testi istediğime göre gribim!" Gergince yerimden kalkıp uzattığı poşeti aldım.

"Neden söylemedin? Seni yere ittim!"

"Olduğumu sanmıyorum, sadece içimdeki şüpheyi gidereceğim," dediğimde bana far görmüş tavşan gibi bakıyordu.

"Ateş'in haberi var mı bundan?"

"Olursa söylerim! Üstüme gelme, Selin." Gerginliğim elimde tuttuğum poşetle daha da artıyordu.

"Üstüne falan gelmiyorum! Git de bak! Bu kadar işin belanın arasında bir de sürpriz Alanguva bebesi çekemeyiz!"

"Sus Selin!" Bağırmamla nefesini verdi.

Ensesinde biten siyah saçları, kâkülü ve üstündeki siyah giysilerle tarzı hiç değişmiyordu.

"Başımıza bunların geleceğini biliyordum!" dedi söylenerek. "Hadi git de bak. Çatlayacağım meraktan."

Poşetle aramda uzun bir bakışma geçti. Tam harekete geçecektim ki Ateş aramaya başladı.

Selin sinirle üflerken ben de Ateş'in aramasını yanıtlayıp koltuğa oturdum.

"Sana o tekmeyi atan Selin miydi?" dedi öfkeyle. "Onun o bacağını koparırım."

"Ben senin kadar nazik değilim, güzelim, endişelenme. Orada neler olduğunu anlat bana."

"Vera sudan çıkmış balığa döndü. Bence hem şaşırdı hem de üzüldü, senin tutuklanmanı istemiyordu. Sen tutuklandıktan sonra Bahar falan onu savundu, konuştuğumuz gibi, Çelik de üstüne gitti. İyi polis, kötü polis olayını başarıyla oynadık. Önce onu alıkoymayı düşünüyormuş gibi davranıp sonra serbest bıraktım. Çelik peşinde."

"Güzel, başka haber alabildin mi?"

"Etrafta bir hareketlilik olduğu kesin. Bugün ve yarın beni arayan Cebonayan üyeleri kendilerini zaten direkt açığa çıkaracaklar."

"Tamam ama sen yine de kendini çok yorma. Zaten hastasın."

"Tamam, tamam." Beni geçiştiriyordu.

"Ateş çok ciddiyim!"

"Sen de dikkat et, plana uymayan bir şey olursa bana haber ver."

"Tamam, öpüyorum ama yanağından değil." O gülerken ben de telefonu kapattım.

"Git bak şu teste artık! Çatlayacağım burada."

Poşet hâlâ elimde duruyordu. İçine baktım. "Burada bir sürü kutu var?"

"Senin hamile olma ihtimalin varsa bundan emin olmalıyız," dedi memnuniyetsizce.

Testleri de alıp banyoya girdim. Kalbim hızla çarparken gözlerimi yumdum. Ne hissedeceğimi de ne yapacağımı da bilmiyordum.

Aradan geçen yirmi dakikanın ardından banyonun zemininde oturmuş, önümdeki testlere bakıyordum. On tane test yapmıştım.

"Sana bebeği doğur demedik, test yap dedik, lan!" diye kapıyı yumrukladı en sonunda Selin dayanamayarak. "Lan iyi misin? Bak kapıyı kıracağım!"

On test.

Negatif çıkan on test.

Hamileydim.

Aşık olduğum adamın, Ateş Alanguva'nın çocuğuna hamileydim. Karnımda ikimizden bir parça vardı.

Ben çocuk istemezdim, ben hayatım boyunca hiç anne olmak istememiştim. Ben sadece bir isyan bayrakçısı, azılı bir katildim ve anne olmak için en yanlış kişiydim.

Selin en sonunda dayanamayarak kapıyı kırarcasına açtı. Beni gördüğünde durdu ve kilitledi. "Sikeyim, bir bu eksikti." Önümdeki testlere baktı. "Burası sıdık kokuyor, ne öyle dizmişsin karşına? Sergi mi yapıyorsun?" Söylenerek yanıma oturduğunda bir süre sessiz kaldı. "O tekmeye rağmen düşmemişse sen de aldırma bir zahmet," dediğinde yüzümü ovuşturdum.

"Ben anne olabilecek biri değilim!"

"Bence de değilsin," dedi hemen kafasını olumluca sallayarak. "Sen adam biçersin, hatta kan içtiğinden bile şüpheleniyorum ben senin, elbette anne olabilecek biri değilsin." Hızlı hızlı konuşurken bana değil, karşısındaki testlere bakıyordu. "Hem bu kadar aksiyonun arasında ne ara bebe yapacak vakti bulduniz, amına koyayım ya!"

"Ama Ateş..." Gözlerimi yumdum. "O baba olabilecek bir adam."

"Alınma ama onun da bir ayağı çukurda," dedi ama bakışlarımı gördüğünde sustu. "Ne yapacaksın peki?"

"Bilmiyorum." Uzun zamandır hiç bu kadar ne yapacağını bilemediğim bir an olmamıştı.

"Bebeyi yapmasını biliyorsunuz ama?" dedi kızgınca. "Ateş'e söyleyecek misin?"

"Evet." Hemen kaşlarımı çattım. Bunu bilmek ilk onun hakkıydı. Ne tepki vereceğini biliyordum, ne kadar mutlu olacağını biliyordum, hatta hayata tutunmak için bir neden bile olacağını biliyordum. Ama...

Bu kanlı ellerimle anne mi olacaktım bir de?

"Ne zaman söyleyeceksin peki?" dedi merakla.

"Telefonda olmaz, karşımdayken söyleyeceğim." Gözlerimi testten alamıyordum.

"V'yi hamile hayal etmek çok saçma," dedi oflayarak. "Seri katil anne mi olur? Baba da mafya babası, o bebeden hayır gelmez bak."

Derin bir nefes daha aldım. Sanırım şok yaşıyordum. Ne hissettiğimi ya da ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Kocasına körkütük âşık bir kadının bu habere ne kadar mutlu olması gerektiğini biliyordum ama asla o kadınlar gibi normal olamayacağımın da farkındaydım.

"Ben anne olamam ki zaten," dedim çaresizce. "Ben anne olmayı bilmem ki."

"Anne olmak bilinilecek bir şey değil zaten."

"Bu iğrenç dünyaya çocuk getirenlere küfrederdim ben, amına koyayım!"

Bağırmamla Selin irkildi. "Bana ne bağırıyorsun be? Git kocana bağır, ben mi koydum karnına bebeyi?"

"Sikeyim!" Gözlerimi yumdum. "Daha yapacağım bir sürü şey var, V'nin son hamleleri var, içinde olduğum bir batak var!"

"Aldırmayı mı düşünüyorsun?" dedi merakla.

"Ben anne olamam," dedim sayıklarcasına. "Ben katilim, benim hak ettiğim şey bir aile bile olamaz ki. İnsanları öldürmekten zevk alan biri nasıl anne olabilir?"

"Sen öldürmekten zevk almıyorsun," dedi Selin birden.

"Benden daha mı iyi bileceksin?" Kızmamla güldü.

"Sen bundan nefret ediyorsun." Abisinin tıpkısı olan gözlerini gözlerime dikmişti. "Öyle olmasaydı buna takılmazdın zaten. Sen sadece böyle büyümüşsün, öldürerek... Başka bir şey öğrenmemişsin, sonra da sevdiğini sanmışsın."

"Ben normal bir insan bile değilim, deneğim. Denek olduğumu öğrendikten sonra hamile olabileceğimi bile düşünmüyordum, bunu hiç araştırmamıştım, mesela Çelik'in aksine."

"Çelik hep çocukları çok sevdi, hep bir ailesi olsun istedi," dedi Selin. "Eğer senin yerinde olsaydı havalara uçardı."

"Ona eminim zaten." Son zamanlarda Ateş'e çok yüksekti.

"Sen böyle doğmadın, Aşkın," dedi Selin elini dizime koyarak. "Belki denektin ama yine de böyle doğmadın. Sen zorunda kaldın, hiç seçmediğin bir hayatın başrolü oldun. Öldürmekten zevk almak zorunda kaldın çünkü aslında hiç başka yolun yoktu. Sen V'yi seviyorsun ama sen V olmaktan nefret ediyorsun."

"Etmiyorum, V benim zaten." Hemen savunmaya geçmiştim.

"Kendinden nefret ediyorsun işte," dedi Selin hafif çekik olan gözlerini kısarak.

"V olmak bir amaç."

Güldü. "Öyle, emin ol en büyük V destekçisi benim ama bunlar senin sözlerin bile değil," dedi Selin gözlerimin içine kendinden emin bir ifadeyle bakarken.

"V bir isyan, o isyanı bırakamam."

"V sensin ama sen bir insansın ama V senden ibaret değil. Sen öldüğünde her şey bitecekse bu kadar şeye ne gerek vardı, değil mi? V kadınların umudu, insanların bahçesinde son kalan isyan çiçeği. İsyanlar mutluluktan doğmaz, isyanlar acıdan doğar ve sen büyük bir acının eserisin."

Başımı arkamdaki fayansa yorgunca yasladım. "V sonsuza dek hatırlanır mı?" dediğimde gülümsedi.

"Efsaneler unutulmaz, V bir efsane."

"Son oyunumu göstermedim, V'yi tarih sayfalarına yazdım ama henüz sonunu getirmedim." Yutkundum bir kez daha. "Karnımda bir bebek varken de bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Karnında bir bebek yok, karnında V'nin bebeği var, Aşkın'm bebeği var. Karnında bir savaşçı taşıyorsun sen."

"Hayır," dedim hemen. "O savaşçı olmak zorunda kalmayacak."

"O zaman onun savaşçı olmayacağı bir dünya hazırlamak bizim elimizde," dedi Selin kararlılıkla. "O ve onun gibi masum bebeler için." Sözleriyle gülümsedim.

"İşte hedefim buydu ama kendi bebeğim için değildi. V oldum çünkü gördüm. V oldum çünkü bir bebek oldum; bir çocuk oldum, bir genç oldum, bir kadın oldum ve tüm adaletsizlikleri gördüm. Ben bunun için dönüştüğüm canavarı kabullendim."

"Sen canavar değilsin." Gözlerimin içine güven verircesine bakıyordu. "Sen bir kahramansın ve tarih kitaplarında şanınla anılacaksın. Sonun nasıl olursa olsun."

"Sonumu hiç düşünmedim, hep ölecektim. Şimdi yaşamak zorundayım, şimdi yaşamayı istiyorum ama bunu hak etmiyorum."

"Belki de en çok sen hak ediyorsundur. Hayatını çalanlara inat bir hayat yaşayabilirsin. Sen V'nin bir kadın olduğunu gösterdin. Sen V'nin ne kadar güçlü olabileceğini ve bir kadının her şeyi yapabileceğini gösterdin. Bunun denek olmanla falan da alakası yok, senin yüreğinle ilgili. Sen tüm o kadınları korurken, onların üstünde gölgeni hissettirerek bile güven verirken şimdi karnındaki bebekle bunu yapamayacağını mı sanıyorsun?"

Selin haklıydı.

Ben kadınların her şeyi yapabileceğini göstermek istemiştim hep, tüm adaletsizliklere karşı durabileceklerini. Bunu sadece denek olduğum için mi yapmıştım?

Yoksa her gece ablasının dayak yemesini izleyen küçük Aşkın için mi? Arkadaşının vahşetle öldürüldüğünü izleyen Aşkın için mi? Ben bunu başka bir yerlerde yaşayan küçük Aşkınlar için yapmıştım. Onlara umut olmak için.

Çünkü bu hayatın karanlık yüzüydü. Öldürülen kadınlar, tecavüze uğrayan çocuklar, acımasızca çalınan hayatlar, umutsuz kalmış tüm o insanlar... V onlardı. V onların umutlarıydı.

Belki de bu işin sonunda gerçekten karnımdaki bebek için daha adaletli bir dünya yaratabilirdim.

Belki de kanlı ellerimi, masumların mutluluk gözyaşlarıyla temizlerdim.

Belki o zaman ablamın mezarına gidecek yüzü de bulabilirdim, karnımda bir bebek büyütecek yüreği de.

⧖

Karnımda bir bebek olduğunu öğreneli kırk sekiz saat olmak üzereydi ve bu bilgiden hâlâ bebeğin babasının haberi yoktu. Kırk sekiz saat boyunca sadece iki üç saat uyumuştum. Sürekli bilgisayar karşısında, daha çok bilgiye erişmeye çalışıyordum.

Ama o testleri gördüğümde beri karnımda bir canlının olduğunu düşünmek beni inanılmaz geriyordu.

Ben anne olamazdım ki!

Dağılan bakışlarımı yine bilgisayara çevirdim, ağzıma ne sigara ne alkol almıştım. Bu beni daha çok geriyordu.

Ben bir bebek doğurmaya hazır değildim, doğurabilecek biri de değildim. Ateş benim fikrime saygı duyardı zaten. Peki ya... Düşünmemek en iyisiydi.

Telefonum çaldığında çıkan *Seksi Puşt* yazısını gördüğümde gülümsedim. Onu özlemiştim.

"Güzelim?" dedim hemen.

Güldü. "Özleminden yataklara düştüm." Hemen yükselmese olmazdı zaten.

"Özlemimden değildir, zehirdendir, iyi düşün."

"Neden? Sanki beni hiç yataklara düşürmedin mi?"

"Masalara diyelim," diyerek düzelttim onu. Sesi pek iyi değildi, iyi çıkması için zorluyordu. "Sen nasılsın?"

"İyiyim, her şey planladığımız gibi gidiyor." Telefonlarımız dinlenmiyordu çünkü normal hatlar aracılığıyla değil, internet üzerinden benim hazırladığım korumanın ardından konuşuyorduk hep olduğu gibi.

"Cebonayan sana ulaştı mı?"

"Evet, hepsini tek tek listeledim," dedi keyifle. "Onları mahvedeceğim."

"Ona ne şüphe?.. Ben de Murat sayesinde istihbarattakileri öğrendim, düşündüğümüzden daha kalabalıklar. V'nin yakalandığına dair dedikodular dönmeye başlamış bile ama aradığımız kişiler bu dedikoduyu başlatan kişiler zaten." Konuşurken bir yandan da karşımdaki ekrandaki isimlere bakıyordum.

"Vera geldi az önce." Sözleriyle kaşlarım havalandı.

"Senin yanma mı?"

"Evet, seni sordu. Durumdan pek hoşnut değildi, eğer seni hemen içeriden çıkarmazsam bir daha panzehir vermeyeceğini söyledi. Sanırım ortaya çıkmanı sadece arkasındakiler istediği için istemiyor."

"Manyağın teki işte," diyerek geçiştirdim. "Panzehir hakkında başka bir şey söyledi mi? Ya da..."

"Hayır, sadece seni sordu." Konuyu hızla kapattığı elbette dikkatimden kaçmamıştı.

"Panzehri versin, çıkarım ortaya." Çenemi avucumun içine yasladım.

"Panzehri verme kararının onun elinde olduğunu sanmıyorum." Nefesini sıkıntıyla verdi, her alıp verdiği nefeste bile acı çektiğini hissediyordum.

"Canın mı yanıyor?" dedim kısılan sesimle. "Canımın canı mı yanıyor?" Bu aralar iyice duygusallaşmıştım, kesin karnımdaki şey yüzündendi.

Güldü, yorgunca güldü. "Canının canı he?" dedi keyifle. "Ben buna âşık olurum ama... Kendine âşık ettiğin yetmiyor, bir de böyle romantik olarak sözlerine de mi edeceksin?"

Dalgınca gözlerimi yumdum. "Onu çok önceden söylemiştim ama içimden, seni kaçırdıkları zaman. Canımsın sonuçta benim."

"Bebeğim, sana bunu demek istemem ama bugün sende biraz salaklık var gibi." Sözleriyle sersemce güldüm. "Çok mu içtin? Kendini çakır edecek kadar mı çok? Yoksa hiç uyumadın mı?"

"İkisi de değil ama burada önemli olan benim duygu durum değişikliğim değil, senin kanındaki zehir. An itibariyle bilgisayar başındaki araştırmamı sonlandırıyorum, harekete geçeceğim."

"Sakın Aşkın! Her şeyi mahvedersin. Sen plan yap ve ben de o planını yerine getirecek kişileri bulayım ama sakın oradan çıkma."

"Kimse ben olamaz ki!"

"Elbette kimse benim Ateşpare'm olamaz," dedi o da ama öksürmeleri tüm keyfimi kaçırdı. "Şu an peşimizde olanlar, en başından beri ikimizin de düşmanları. En baştan beri ikimizin de sonunu getirmek isteyenler ve hepsi birleşmişler. Epey çetin geçecek..." Sözleri yine öksürüğüyle bölündü.

Öksürüğü arttı. "Ateş?"

Öksürüğü kesilirken düşme sesi geldi.

"Ateş!"

Bir süre yanıt vermesini bekledim ama ses yoktu. Hemen masanın üstündeki diğer telefondan Pusat'ı aradım ama açmadı.

Yusuf'u ve Tarık'ı da aradım ama hiçbiri aramama yanıt vermedi.

En sonunda dayanamayarak yerimden kalkmıştım ki Pusat beni aradı, hızla aramasını yanıtlarken kalbim korkuyla çarpıyordu. Ona bir şey olmasından ölesiye korkuyordum.

"Ateş..." Sesimi ben bile çok zor duymuştum.

"Bayılmış, doktor çağırdık. Sana söylememem için beni uyardı ama durumu gittikçe kötüye gidiyor. Planlarız var ama Ateş'in o planlara dayanabilecek zamanı kalmadı."

"Tamam," dedim ve telefonu kapattım. Üstüme siyah uzun kaşe kabanımı giyip kenarda duran peruğu hızla başıma geçirdim.

Oyunumuz buraya kadardı, daha fazla onun canının yanmasına tahammülüm yoktu. İçindeki zehrin onu canlı canlı tükettiğini biliyordum. O tükendikçe ben de tükeniyordum. Acıyı çekmek için vücudunda hissetmek mi gerekirdi? Sevdiğinin acısı vücudunun acısını kendi vücudunda hissetmek mümkün müydü?

Hissediyordum, sanki zehir benim vücudumda geziniyormuş gibi acı çekiyordum. Onun yerine o zehri vücuduma almak istiyordum. Belki de asıl zehir sevgiydi.

Kaptan bu yüzden sevgiyi yasaklamıştı çünkü en tehlikeli zehir sevgiydi. Damarlarında gezer, uğruna her şeyi yok ederdi. Ama her şeyin başına dönersek yine bu zehri kanıma seve seve alacağımı iyi biliyordum.

Ateş'in kanındaki zehir de benim sevgimdi. Onu içten içe tüketmişti. Evden çıkacağım sırada kapıda gördüğüm kişiyle durdum.

"Fikret," Üstünde bu sefer hep giyindiği takım elbiselerinden biri yoktu ama yüzündeki o kendinden emin ifade yerindeydi.

"Aşkın, sakın dışarı çıkma." Beni kolumdan tutarak içeri sürükledi.

Yüzüne sert bir yumruk geçirdiğimde bir adım geriledi. "Bu işte senin de parmağın var! Vera'yla çalıştın değil mi? Arkasındakileri biliyorsun?"

"Hayır!" Başını hızla iki yana salladı. "Aşkın, Vera'nın arkasındakiler çok güçlü. Vera sadece bir piyon." Bunun farkındaydım zaten. "Kaptan bugünün geleceğini biliyordu."

"Ne oyunlar dönüyor yine?"

"Kaptan bir gün sonunun geleceğini biliyordu, V. Ateş'le olmanı bu yüzden hiç istemedi. Siz birbirinizin sonunu getirdiniz."

"Kaptan gibi konuşmaya başlayıp benim canımı sıkma, Fikret! Hem sen burada olduğumu nereden biliyordun?" Selin ya da Murat söylemiş olabilirdi çünkü onlar Fikret'e sadıktı.

"Aşkın, Ateş'e ne yaptıklarını biliyorum. Kanına verdikleri zehir zaten onu bitiriyor, panzehir sadece geciktiriyor. Ateş zaten ölecek!"

"Ölmeyecek!"

"Ölecek! Bir yolu yok, onların tek istediği size oyunlar oynayarak istediklerini yaptırmak ve bu işin sonunda ikinizi de yok etmek."

"Onlar kim?"

"Biziz," dedi birden değişen ifadesiyle. "Ben ve benim gibi Alanguvaların canını yaktıkları, senin canını yaktıkların. Sen kaç tane büyük ismi öldürdün bugüne kadar? Sen kaç tane büyük düşman kazandın?"

"Siz?"

"Biz. Ben de seni kullanarak intikam almaya çalıştım."

"Neyin intikamını aldın? Annenin mi? Herkes bir intikam peşinde. Tamam, ben masum olmayabilirim ama Ateş'in tek suçu babasının oğlu olması. Ve sen de onun kanındansın."

"Ateş'in kanındaki zehri durdurmanın bir yolu yok. Acı içinde ölecek. Üstelik sen V'yi tüm dünyaya göstereceksin, içindeki acıyla tamamen V olacaksın."

"Ablam da bu yüzden öldürüldü," dedim ağırlaşan bakışlarımla. "Ablam olduğu için... Şahin sadece manipüle edilmişti. Asıl olay V'yi yaratmaktı. V'yi Ateş'in babası yaratmadı. Kaptan da yaratmadı, istihbarat yarattı. Kaptan benim sevgimi zapt edemedi."

"Kaptan senin sevgini zapt etmek istemediği için intihar etti. Şimdi benimle gel ve bu oyunu bitirelim. V'nin vadesi doldu."

"Sen istedin, Cebonayan'ı ele geçirmemi de..."

"Çünkü daha güçlü olacaktın çünkü yalnız olacaktın." Ama planlamadıkları bir şey olmuştu. V'nin kibri ilk defa Aşkın'ın aşkına yenik düşmüştü.

"Her şeyde parmağın vardı yani, Derek ve Lila peki? Onları hiç sevmedin mi?"

"Kapana yakalanmaları talihsizlikti." Pek umursarmış gibi değildi. "Şimdi benimle geleceksin, zaten yoldalar. Seni alacaklar."

"Bir seri katille böyle konuşman salaklık ama anlıyorum. Galiba gerçekten benden daha kötü canavarlar varmış. Madem benim sonumu getireceksin, neden buraya tek başına geldin?"

"Çünkü bu Kaptan'ın benden son isteğiydi," dedi Fikret de kendinden o emin ifadesiyle.

"Ne istedi senden?"

"Oyunu bitirmeden önce son kez seninle konuşmamı, tek başıma." Sözleriyle kafamı ağır ağır salladım.

Kendine o kadar güveniyordu ki karşıma tek başına çıkıp böyle konuşabiliyordu. Kaptan'ı hâlâ seviyorum diye onu öldürmeyeceğimi sanıyordu ama yanılıyordu. Çünkü ben Kaptan'ı ondan çok daha iyi tanıyordum.

Sakince kabanımın içindeki silahı çıkardım.

Fikret'in kafasına ateş ettim.

Alnının ortasında bir delik oluşmuş, açık gözleriyle dizlerinin üstüne düşmüştü.

"Asıl suçlu canavarlar mı?" diye sordum karşımdaki cesede. "Yoksa o canavarları canavar yapanlar mı?" Nefesimi verdim sakince. Bir ölüden cevap alamayacağımı biliyordum. "Belki de asıl suç masum doğmak."

Eğilip önce işaret parmağımı alnının ortasındaki kanlı deliğe bastırdım, sonra da o kanla alnında bir V harfi bıraktım. Cebinden arabasının anahtarını aldım. Telefonunu ayağımın altında ezip evin kapısını da kilitleyerek çıktım. Murat'ın kenarda bıraktığı benzin bidonlarını evin çevresine döktüm, hemen ardından da kabanımın cebindeki *Zippo*'yu çıkartıp benzinin üstüne attım.

Yağan yağmur yangını durdurabilirdi ama yangının içeriyi mahvetmesini hemen sağlayamazdı.

Yaklaşan arabaların sesini duyuyordum.

Arkamda başlayan yangına arkamı döndüm, sakin adımlarla siyah arabaya yürüdüm. Fikret'in arabasına bindim, camları siyah film kaplıydı.

Ahşap evin yangını giderek büyürken oradan acele etmeden uzaklaştım. Beni almaya gelen polis arabalarının, tankların ve diğer çakarlı araçların yanından sakince geçerken dudaklarımda acı bir gülüş oluştu.

Eminim Kaptan bugünleri bile görmüş ve Fikret'i bu oyuna kurban etmişti. Belki de Kaptan bu sefer ilk defa Aşkın'ı tercih etmişti.

V ilk başlarda onların oyunuydu, sonra da Fikret'in ama hesaba katmadıkları bir şey vardı. Beslediğin canavar seni yerdi.

O kadar çok polis aracı gelmişti ki bir kilometrelik yol boyunca yanlarından hızla geçmiştim.

Ben görünmez değildim, ben görünen bir tehlikeydim.

⧖

Ateş'in olduğu dağ evine gelmiştim, yol boyunca Pusat'ı aramış ama ulaşamamıştım. Fikret'in arabasıyla kapının önünde durdum. Parmaklarımdaki kurumuş kan tenimi kaşındırıyordu.

Kapının önünde duran Yusuf beni gördüğünde şaşırdı. "Yenge, senin burada olmaman gerek."

"Ateş, o iyi mi?" Hızlı hızlı yürümeye devam ediyordum. Yüzünde gördüğüm ifade beni daha da endişelendirirken eve girdim.

Salonda sadece Tarık vardı. "Ateş, Ateş iyi mi?"

Sessiz kaldı. Ya da ben onun cevap vermesini bekleyemeyecek kadar telaş içindeydim. Üst kata çıkıp Ateş'in odasının kapısını hızla açtım. Pusat, Ateş'in başındaydı.

Ateş yatakta yatıyordu ama gözleri kapalıydı. Daha birkaç gün önce birlikte yattığımız yatakta onu öyle tek başına bilinçsizce görmek içimi burkarken derin bir nefes aldım.

"Ateş." Pusat dolu gözlerini bana çevirdi. Teni bembeyazdı. "Yaşıyor mu?" diyebildim yanımdaki kapının pervazına tutunarak.

"Bilmiyorum, doktor getirdim ama..." Pusat konuşmakta zorlanıyordu. "Sabaha çıkması mucizeymiş."

Ateş'i orada öylece yatarken görmeye dayanamıyordum.

"Adaya götürelim! Orada daha çok şey..."

"Aşkın, Ateş ölüyor," dedi Pusat yaş dolu, kızarmış gözleriyle.

"Hayır..." Başımı iki yana salladım. "Ben bulacağım, ben panzehri getireceğim. Dayanır o."

"Ateş, Cebonayan üyelerini tehdit edince malikâneye saldırı düzenlemişler," dedi Pusat acının getirdiği o basık sakinlikle. "Ateş'in babaannesi öldürülmüş, Naz'ın yaşadığı korkudan bebeği düşebilirmiş. Bahar..." Durdu. "Bahar baygınlık geçirmiş ya da başka bir şey var ama bana söylemediler."

"Bunlar ne zaman oldu? Benim neden haberim yok!"

"Yarım saat içinde, daha onların yanına gitmedim. Sen aradığında, Ateş'in başına geldiğim sırada..." Çok zor konuşuyordu.

Dayanamadım; burada durup beklemeye de onu öyle görmeye de diğerleri için endişelenmeye de.

Hızla evden çıktım ama Ateş'in hâli tüm dermanımı tüketmişti.

Bacaklarım üstünde durmakta zorlanırken kenarda duran bankın üstüne oturdum. Telefonu çıkarıp Vera'yı aradım. Aramam ilk seferinde cevaplandı. "Bana panzehri getir, onu bir gün yaşatmak için her şeyi yapacağım, yemin ederim."

"Getiriyorum ama..." Durakladı. "Karşılığında seni alacaklar."

"Alsınlar, Ateş'in evindeyim." Telefonu kapattım, kafamdaki peruğu çıkartıp kenara attım.

Bacaklarımda derman kalmazken yağan yağmurla ıslanmış verandanın basamağına oturdum yorgunca. Pusat da gelip yanıma oturdu, onun da benim kadar yorgun ve acılı olduğunu biliyordum.

"Kardeşim ölüyor." Sesindeki acı gözlerimi yummama sebep oldu.

"Sanırım gerçekten yolun sonuna geldik," dediğimde acısına öfke kattığını biliyordum.

Yine karanlık bir gecedeydik, hava soğuktu. Tüm gün yağan yağmur yerleri ıslatmıştı ama ıslak toprak kokusu bu geceyi yumuşatamıyordu. Sert rüzgâr saçımı savururken bana öfkeyle bakan adamın yanından sessizce kalktım.

Bu hikâyede tek mahvolan ben değildim, herkesi peşimde sürüklemiştim. Mahvolduğum kadar mahvetmiştim.

Birkaç adım atarak yanından uzaklaştım. "Aşkın!" Pusat'ın seslenmesiyle durdum. Ama ona dönmedim, devam etmesini bekledim. "Keşke hiç girmeseydin hayatımıza." Cevap vermedim ama dudağımda acı, küçük bir gülümseme belirdi. Yanından sessizce ayrıldım.

Haklıydı, keşke hayatlarına hiç girmeseydim.

Haklıydı, ben en başından beri zarardım.

Karnımda hissettiğim hareketlilikle durdum. Karnımdaki şey daha bir bebek bile değildi, içeride hareket edemezdi. Belki de psikolojikti.

En ölkendiğim anda onu hissetmem kaderin bir cilvesi miydi? Belki de o başlı başına bir kaderdi.

Aşkın ve Ateş Alanguva'nın bebeğiydi, bir savaşçıydı. Bir savaşçı olarak doğmak zorunda kalmayacaktı derken genetiğini unutmuştum.

Pusat'a geri döndüm, önünde durduğumda gözyaşları içindeydi. "Ateş bana bunu dediğini duysa senin belanı sikerdi! Adi bir puştsun sen! Bundan sonra *Shirk* falan değilsin, amına koyayım."

Burnunu çekerken yüzünü elinin tersiyle temizlemeye çalıştı ama çok yağmur yağdığı için zaten her tarafımız su içindeydi.

"Ne taraftan tutsak elimizde kalıyor! Kaybediyoruz! Ateş ölüyor!" dediğinde yüzüne bir yumruk geçirdim.

"Ölmeyecek! Ateş ölmeyecek."

Az önce yağmurdan ve ağlamaktan açılmayan gözü bu sefer yumruğumdan yamulmuştu.

"Hâlini görmedin mi?" Bağırmaya devam ediyordu.

"Ölemez, baba olacak o daha, nereye ölüyor, amına koyayım!" Bağırışımla irkildi.

Gözleri irice açılırken hiçbir şey söyleyemedi. Burnunu çekti bir kez daha, önce bana sonra da karnıma baktı.

"Ciddi misin sen, amına koyayım?"

"Yok şaka, amına koyayım ama sen var ya amca falan olamayacaksın! Bana o lafları söyledin ya, göremeyeceksin bile!"

Ben bağırıyordum ama Pusat ağlamaları arasında gülmeye başlamıştı.

"Sen ciddi misin, amına koyayım?"

"Hiç sevinme sen! Piç!" Gülmesi ve ağlaması devam etti histerik şekilde.

Bu sırada bir arabanın farının aydınlığı keskin şekilde üstümüze vurdu. "Uzunları açmış pezevenk." Ben konuşuyordum ama Pusat hâlâ gülmekle ağlamak arasında kaldığı o krizdeydi.

Farlar kapandı, Vera bindiği SUV siyah araçtan indi. Yanıma ulaştığında gözlerim arkasında başka birilerini aradı ama tekti.

Elindeki enjektörü bana uzattı. Pusat benden önce davranıp hızla aldı. "Göğsüne sertçe vur!" Arkasından bağırdım ama o kadar hızlı koşmuştu ki duymuş muydu, emin değildim.

Vera'ya döndüm ama gitmek için hareketlenmişti bile. Kolundan tutarak durdurdum onu. "Beni de almayacak mısın?"

"Bu son doz yeterli olacak mı bilmiyorum," dedi sadece.

"Beni neden almıyorsun?" İnatla yüzüne bakıyordum.

"Ateş ölürse seni istediğimiz gibi kullanamayız sonuçta." Sonunda bakışlarını yüzüme kaldırmıştı.

"Hayır, başka bir iş var. Onların haberi olmadan getirdin." Sözlerimle kolunu çekip kurtardı.

"Sen yakalanmamış mıydın? Kocanın öleceğini duyunca çıkabildin mi?" Sağanak yağmurun altında konuşurken birbirimize sesimizi duyurmak için bağırıyorduk.

"Son doz yeterli olmayacak mı?"

"Bilmiyorum!" Omuz silkti. "Deneyin işte ama bence işe yarar."

"Neden? Hani beni mahvetmek istiyordun?" Sorumla sessiz kaldı, cevap vermek istemedi. Beni her şeye rağmen sevdiğini belki de kendine bile itiraf edemedi.

Ateş'le oynadığımız oyun başarılı olmuştu, Vera gerçekten sevgisine yenik düşüp bize istediğimizi getirmişti. Bana cevap vermedi, hızlıca arkasına dönüp arabasına yürüdü. O kapıyı açarken ben bağırdım.

"Şimdi sen benim kardeşim mi oluyorsun?" diye bağırdığımda dolan gözlerini saklayamadı.

"Yoo, ne alaka?" Benim gibi bağırdı o da.

"Kardeşler hep korurmuş ya, sen de benim kardeşim mi oldun?" Sözlerimle daha fazla dayanmadı.

Dudaklarından bir hıçkırık kaçarken bana koştu. Bana sıkı sıkı sarıldığında ben de onun sarılışına karşılık verdim.

Bu bir affetme değildi, bu olanları unutmak da değildi. Bu sadece kavuşmayı bekleyen iki çocuğu kavuşturmaktı.

Sarılmamız kısa sürdü, tıpkı masumluğumuz gibi.

Benden uzaklaştı, arabasına binip kaçarcasına gitti. Belki de asıl kaçtığı kendisiydi. Kafamı havaya doğru kaldırdım yorgunca. Yağmurun yüzüme vurma şiddeti arttı.

"Abla bak hamileymişim." Gözyaşlarım yağmurla birlikte yüzümden aktı. "Biliyorum, onu da hak etmiyorum, seni de hiç hak etmedim zaten." Hıçkırdım.

"Anne bak, senin deney yaptırdığın adamın oğluyla evliyim." İç çektim. "Sizi görmeye geleceğim."

Başımı eğdim, elim karnıma gitti. Sonumuzun öyle kolay gelmeyeceğini biliyordum çünkü bu bir masalın sonu değildi, bu kan donduran bir serinin sonu olacaktı.

Sonumuz nasıl olacaktı bilmiyordum ama bir şey biliyordum; ne olursa olsun efsane olacaktık.

Kahramanlar unutulmazdı. Belki de bir yerlerde birilerinin en büyük kahramanıydık.

Duyduğum sesle başımı kaldırdım, Pusat sevinç çığlıkları atıyordu. Ateş uyanmıştı. Rahatlamış şekilde nefesimi verdim.

Ne V bitmişti ne Aşkın. Belki de ikisinin de sonsuza dek bitmeyecekleri fikrine alışmam gerekiyordu çünkü ikisi de savaşçıydı.

Son anıma kadar savaşacaktım çünkü ben V'ydim çünkü ben Aşkın'dım. Belki de tüm ihtimallerin dışındaydım.

Belki de ne piyon ne de vezirdim, ben aslında oyunun zeminiydim.

Ve kazanana ben karar verecektim.

8

EFSANELER UNUTULMAZ

Ben hiçbir zaman bir anne olabileceğimi düşünmemiştim. Bir canavar anne olmamalıydı bana göre, bu saçmalıktan ve bencillikten ilerisi değildi. Ne kadar tehlikeli ve zehirli bir varlık olduğumun farkındaydım.

Bu düşünce bile saçmalıktan ötesi değildi.

Fakat sonuç kısmına geldiğimizde, ben hamileydim. Hem de âşık olduğum adamdan, adı gibi yakıcı olan Ateş Alanguva'dan.

Bedenimde ikimize ait bir parçayı taşıyordum.

Ben çocukları sevmezdim bile, ben hiçbir zaman bir çocukla yakınlık kurmak da istemezdim. Çünkü çocuklar saf ve masumdu çünkü daha büyümemiş, hiç kirlenmemişlerdi. Gerçi benim bebekliğim bile temiz değildi.

Belki de çocukluğumda dönüştüğüm o canavar yüzünden hiç çocuklara sıcak bakamamıştım.

İç çamaşırlarıma kadar ıslanmış hâldeyken esen rüzgâr bedenimi titretiyordu, üşüdüğüm için değildi bu titreme, onu biliyordum.

Az önce ümitsizce çıktığım eve geri döndüm, üst kata yavaş adımlarla çıkarken bu sefer sevdiğim adamın iyi olduğunu biliyordum. Tarık etrafta görünmüyordu, onda da bir tuhaflıklar vardı.

Uzun koridorda yürüyüp açık kapıdan içeri girdim, Ateş'in yorgun gözleri beni gördüğü an parladı.

"Pusat bana bir ton kötü laf etti!" dedim mızmız bir çocuk gibi. "Keşke girmeseymişsin hayatımıza dedi." Konuşurken bir yandan da yüzümden akan yağmur damlalarını elimin tersiyle temizlemeye çalışıyordum.

"Pusat!" Ateş öfkeyle ona baktı ama bu Pusat'ın pek umurunda değildi çünkü şu an kardeşten ötesi yaşıyordu.

"Sonra kızarsın bana, önce sen bir kendine gel de." Pusat konuşmasının sonunda gözlerini bana çevirdi. Bebeği söyleyip söylemeyeceğimi merak ediyordu.

"Dışarı çık, bizim konuşacaklarımız var." Sözlerimle kaşları çatıldı.

"Ben de dinleyeyim, olmaz mı?"

"Olmaz, o hakkı az önce kaybettin sen!" Bağırışımla daha fazla şansını zorlamadı. "Ben bizimkilerin yanına gidiyorum."

"Her şey yolunda mı, Pusat?" Ateş yattığı yerden doğrularak çatık kaşlarıyla bize bakıyordu, bir şeyler döndüğünü biliyor ama tam olarak anlayamıyordu.

"Bir saldırı düzenlenmiş," Yutkundu. "Selma teyze..."

Ateş gözlerini sıkı sıkı yumdu acıyla.

"Kim yaptı?"

"Tam olarak bilmiyorum, henüz araştırmadım, senin yanındaydım."

"Malikâneye mi saldırmışlar?" Ateş'in sorusuyla Pusat sessiz kaldı. "Hemen git ve onları bul, Pusat!" Gözleri yine alev alevdi ve kimse o alevlerin karşısında olmak istemezdi.

"Peki, sen bir şey düşünmemeye çalış, önce kendine gel." Pusat hem konuşuyor hem de gönülsüzce odayı terk ediyordu. Çıkmadan önce kısa bir an mahcup bakışları üstümde gezindi, hemen ardından aceleyle çıktı.

Pusat odadan çıkınca ben de soyunmaya başladım, üstümdeki ıslak kıyafetleri çıkartırken Ateş beni dikkatlice izliyordu.

"Panzehri nasıl aldın?" Gergin sorusuyla omuz silktim.

"Aldım işte."

"Aşkın, yine başına büyük bir bela açtın değil mi?"

"Aslında evet, açacaktım." Dolabı açarken bir yandan da konuşuyordum. "Hatta panzehri getirip beni alın dedim." Ateş'in kazaklarından birini aldım, iç çamaşırımı da çıkarıp onun dolabından bir *boxer* aldım.

En sonunda ıslak saçlarımı havluyla kurularken yanına oturmuştum.

"Kendini mi sundun yine? Yine en önce kendinden mi vazgeçtin sen, ateş parçası?" Sorusuyla omuz silktim.

"Ama gerek kalmadı, Vera'yı gerçekten iyi manipüle etmişiz. Bana panzehri verip kaçtı, başına nasıl bir bela açtı bilmiyorum ama..."

"Onu affettin mi?"

Sorusuyla kısa bir an düşüncelere daldım. "Hayır, bu mümkün değil. O Derek ve Lila'nın ölümüne sebep oldu, o ablamın ölümünü biliyordu, Ferda'ya düzenlenecek saldırıyı biliyordu. Onu affedemem ama..." Durakladım. "Onu sevmekten hiç vazgeçmediğim için kendimden nefret ettim."

"Bence o da seni sevmeyi hiç bırakamadı, zaten hepsi bu yüzden olmadı mı?" Sevgi her şeyi batırmak için yeterli bir sebepti. "Yani panzehri öylece verip gitti mi?"

"Sarıldık..." Sözlerimle kaşları havalandı. "Bu bir veda değildi, özlem giderme de değildi, ne olduğunu bilmiyorum ama acıttığını biliyorum." İkimiz

de birlikte yaşayamadığımız ihtimallere açmıştık. "Bir ağrın ya da başka bir şeyin var mı? Bu son doz sözde, artık iyi olman gerekiyor ama Fikret evime gelip saçmaladı. Ne olursa olsun bu zehrin seni öldüreceğini falan söyledi, ben de onu öldürdüm. İyi yapmış mıyım?" Sorumla nefesini verdi sakince.

"Yapmışsın."

"Zaten onu öldürmemi Kaptan istedi benden."

"Kaptan mı? Kaptan yaşıyor mu?"

"Şimdi istemedi ki ama asıl amacı buydu, Fikret sadece bana sunduğu bir piyondu ve bunu çözeceğimi biliyordu çünkü bu dünyada Kaptan'ı bir tek ben gerçekten tanıdım." Zaten o yüzden ondan hiç nefret edemedim, içten içe hep anladım.

"Anlıyorum..." Kafa salladı ama pek anladığını sanmıyordum çünkü Kaptan'la aramdaki ilişki onunla olan ilişkimden bile daha hastalıklıydı.

"Neyse sen iyisin, gerisinin önemi yok."

"Babaannem..." Sustu, derin bir nefes aldı.

"Başın sağ olsun," derken kolunu hafif hafif okşayıp kendimi rahatlatmaya çalışıyordum.

"Başımız sağ olsun." Beni omzumdan tutup hafifçe kendisine çektiğinde ben de beklediğim an buymuş gibi başımı onun geniş göğsüne gömdüm. Başımın üstüne bir öpücük bıraktı, bana sıkı sıkı sarıldı. Kendini rahatlatmaya çalıştığını biliyordum, canı acıyordu ve o canını daha çok yakan o kişiye sığmıyordu.

İşte bu Kaptan'la olan ilişkime çok benziyordu.

"Uykum geldi," dedim yorgunca. "Sana bir şey olsaydı bu dünyayı yakardım ben. Sana hiçbir şey olmayacak, sağlıklı şekilde yaşayacaksın."

Bebeği söylemem gerekiyordu, en çok onun hakkı vardı bunu bilmeye.

"Sana bir şey söylemem gerek..." Derin bir nefes alarak göğsünden kalkmaya çalıştım ama beni daha sıkı tutarak ondan uzaklaşmama izin vermedi.

"Söyle, ateş parçası..." dedi o sakin yatıştırıcı sesiyle.

Önce derin bir nefes aldım, sonra ona biraz daha yaslandım. Bunu ona söylediğim an dünyanın en mutlu adamı olacağını biliyordum ve bunu her şeyden çok hak ettiğini de biliyordum.

"Sorun ne?" Hemen gerilmişti.

"Bu biraz büyük bir sorun." Sözlerimle ensemdeki saçlarımı okşamaya devam ederken hafifçe başımı ona doğru kaldırdı.

"Büyük bir sorun? Yine başına nasıl bir bela açtın? Polis mi peşinde? Yine büyük mafyaları mı peşine taktın? Putin'i mi karşına aldın? Cebonayan'a kafa mı tuttun? Kuzentsov'u mu kışkırttın? Ne yaptın?" Telaşlı soruları beni güldürürken hislerim karma karışık olmuştu.

Benim gibi düz ve net bir insan için bu kadar karmaşa rahatsız ediciydi.

"Yok yok, öyle bir şey değil bu sefer. Ayrıca benim tek başıma yediğim bir halt da değil, birlikte yaptık." Kaşları çatılırken düşünmeye başlamıştı, dudakları hafif büzülmüştü ve şu an aklında birlikte yürüttüğümüz işleri düşündüğünü biliyordum.

"Cebonayan'la ilgili bir sıkıntı, değil mi? Zaten saldırı da o yüzden oldu kesin, hemen anlat bana, Aşkın."

Derin bir nefes daha aldım ve göğsünden uzaklaştım. Bu sefer beni durdurmadı, bakışları üstümde dikkatle gezinirken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Bu seferki başımıza gelenlerin en büyüğü, en önemlisi, en çılgın olanı ve en imkânsızı." Bakışlarım sarı gözlerinde gezinirken onu sinir edecek kadar ağır konuşuyordum.

"Beni çıldırtmak mı istiyorsun, Aşkın?" Bana adımla seslendiğinde genelde kızgın oluyordu. "Bak ya, anlatır mısın Aşkın? Bak hazırlıklı olmadığımız her hamle için kayıplar verdiğimizi en iyi sen görüyorsun..."

"Bedenimde bir canavar taşıyorum."

Sözlerimle daha da sinirlendi. Aldığı derin nefesle burun delikleri genişlerken ne kadar öfkelendiğini sarı harelerinde net şekilde görebiliyordum.

"Hay sana canavar diyen dilimi..."

"Bu ikimize ait bir canavar," dedim ama hâlâ anlamıyor, yüzüme boş boş bakıyordu.

"Yine geçmişi hatırlayıp bana kinlendin, değil mi?" Konuşmaya devam edecekti ama daha fazla sabrım kalmamıştı.

"Ben hamileyim!"

Yüksek sesle kurduğum cümlemin hemen ardından aramızda uzun bir sessizlik oluştu. İlk başta duyduğu cümleyi kavrayamamıştı, gözleri kısılırken algılamaya çalışıyordu.

"H-hamile miyim?" Kekeleyerek zar zor kurduğu cümle beni histerik şekilde güldürürken başımı salladım.

"Biliyorum güzelim, benim yerime bebeği de sen taşımak istersin ama insan doğasına aykırı. Gerçi tıp ve teknolojide çareler tükenmez, bence on

yla kalmadan erkeklerin de hamile kalmasının bir yolu bulunur, gerçi bulunmuştu sanki..."

"Aşkın sen ne diyorsun?" Yerinden heyecanla doğruldu. "Sen ciddi misin?"

"Ciddiyim, bu gidişle sen de hamile olabilirsin." Sözlerimle gülerken bakışları karnıma kaymıştı.

"Sen hamilesin..." Sayıklar gibi konuşuyordu.

"Baba oluyorsun, Ateş Alanguva." Gözlerini kırpıştırdı. "Hepsi senin suçun! Bir yıldır sevişmiyorduk biz, elbette kafayı yiyip her haltı unutacaktık. Zaten sen yokken kimseyle olmadığım için korunmuyordum da... Sonrasında da kaçırıldın, başımıza bir sürü bela açtın, korunmayı unuttum."

Elleriyle yüzünü kapattı kısa bir an, konuşamadı. "Tamam üzülme, zaten ben de anne olmaya hazır değilim," dedim onu avutmaya çalışarak.

"Aşkın..." Yüzünü kapattığı için sesi boğuk çıkmıştı. Elini yüzünden yavaşça çektiğinde bakışları karnıma kaydı. "Sen ciddi misin?"

"Yok, şakadan hamileyim, amına koyayım. Bu işin ciddiliği mi olur?" Gerginliğimin bir şekilde çıkması gerekiyordu sonuçta.

Dolan gözlerini kırpıştırırken duyduklarını kavrayamıyordu, onu anlıyordum. Belki de bu hayatta en çok istediği şey gerçekliyordu.

"Sen hamilesin, karnında bizim bebeğimiz var." Herifin devreler yandı, amına koyayım. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Mutluluk sarhoşluğu gözlerine yansımıştı.

"Sana sormak lazım, o gece en az on kez aldın beni..."

"Aşkın..." Yüzümü avuçları arasına alarak kendisine çekti. "Sen bizim bebeğimize hamilesin." Gözünden akan yaşları içim burkularak izlerken başımı olumluca salladım.

Bu mutluluğu dolu dolu yaşamasına izin verdim. Önce gözyaşlarını zapt etmeye çalıştı, sonra da beni kendisine çekti ve sıkı sıkı sarıldı.

Saçlarıma öpücükler bırakırken gözyaşları da ıslak saçlarımın üstüne düşüyordu. Bana kaç dakika sarıldı, saymadım ama yaşadığı mutlu şoku atlatana kadar beni sarmalamaya devam etti.

"Baba oluyorum!" Mutlu haykırışı aklımdaki tüm soru işaretleri ve endişeleri süpürürken ona biraz daha sokuldum.

Ondan uzaklaştığımda kızarmış gözlerini kırpıştırdı. Gözyaşlarını başparmağımla sildim.

"Karım Aşkın Alanguva, benim bebeğime hamile." Bunu idrak etm için kendisine söyleyip duruyordu. "Rüyada mıyım? Ya da öldüm de di taraf mı geçtim? Yoksa bu an gerçekten yaşanıyor mu?"

"Ateş, ne kadar çocuk istediğini biliyorum ve baba olmayı hak ediyors ama..." Daha fazla konuşmama izin vermedi, işaret parmağını dudakları yasladı.

"Ama yok."

"Ateş, ben anne olamam ki." Sözlerimle kısa bir an gözlerini yumdu. "E kanlı ellerimle nasıl anne olacağım ben? Öldürmekten zevk alan bir canava ken nasıl bir çocuğu büyüteceğim? Baksana hâlimize; birimiz katil, diğerim mafya, biz bu hayatın içine nasıl sağlıklı bir çocuk getireceğiz?"

"Sen öldürmekten zevk almıyorsun, öyle olduğunu sanıyorsun, ateş pa çası ama ben seni senden daha çok tanıyorum. Bunun için suçluluk duy man bile asıl hislerinin zevk olmadığının kanıtı. Sana kandan zevk almay zorunlu kıldılar, sen de zevk aldığını sandın. Aslında sen sadece masum bi ruhtun." *Ben hiç masum değildim*, diyecektim ama o güzelim sarı gözleriyl bana inançla bakarken onun inancını kıramadım.

Ateş parçası gerçek ve acının arasında sıkışmıştı. Ateş parçası hep yanmıştı çünkü aksini öğreten olmamıştı. En acı kısmı da öğreten olsa bile yanmaya devam edeceğiydi çünkü onun tek yolu ateşti.

"Bana söylediğin için, saklamadığın için sana teşekkür ederim. Hayatım boyunca hiç baba olmayı hayal etmemiştim, ta ki seninle tanışana kadar. Ye min ederim, ateş parçası, seninle bir yuva kurmaktan başka hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim." Yine düşünceliydi, hep olduğu gibi.

"Bir süredir şüpheleniyordum ama bu şüpheyi kendime bile itiraf edemi yordum. Vera'ya oyun oynadığımız gün öğrendim ama yüz yüze konuşmak istedim. İlk başta çok korktum, evet, hiçbir şeyden korkmayan ben karnım daki bir hücreden korktum."

"Bebeği istemiyorsun, bebeğimizi." Buna fazlasıyla alınmış gibiydi ama yine de anlayışlıydı.

"Doğurmak istemezsem beni zorlar mısın?"

"Asla ama..." Yutkundu. "Ona bir şey olursa yaşayabilecek kadar da güçlü değilim." Islak kirpiklerini kırpıştırdı.

"Yedik bu haltı bir kere, aldırmayacağım. Bu dünyadan nefret ediyorum, çocukları da hiç sevmiyorum ama ben çocuklara kıyamam." Sözlerimle du daklarında acı bir gülüş oluştu.

"İleride annesinin onu istemediğini öğrenirse çok üzülür." Yine gözleri dolarken karnımı okşuyordu.

"Tamam, ağlama artık, hamile olan benim, sen değilsin." Çünkü onun ağlamasına dayanamıyordum.

"Aşkın, hamilesin!" Evet hâlâ inanamıyordu.

"Seni seviyorum, seninle bir aile olmak istiyorum, sorun burada değil, Ateş. Sorun tamamen olduğumuz kişiliklerde. Ben anne olmayı hak etmiyorum ki... Ellerimde o kadar insanın kanı varken ben nasıl bir cana hayat vereceğim?"

Ellerimi havaya kaldırdı, avuç içlerime birer öpücük bıraktı.

"Sen merhametli, yufka yürekli bir katilsin. Belki sen iyi bir anne olacağına dair inanca sahip değilsin ama ben eminim ki sen bu dünyadaki en iyi anne olacaksın. Ona yaşamayı öğreteceksin, ona sevgiyi öğreteceksin, ona adaleti öğreteceksin..."

"Peki V? O ne olacak? Bitecek mi her şey?" Anne olursam kiralık katillik mesleğimi bırakmam gerekiyordu.

"V sonsuza kadar yaşayacak. Amacın da bu değil miydi zaten?"

"Ama henüz son hamlemi yapmadım ki."

O son hamle benim de sonum olacaktı, tabii birden karnıma bir mucize yerleşmeseydi. Gerçi birden de olmamıştı, kaç kerede olmuştu.

"Son hamlen neydi?" Sorusuyla bakışlarımı daldığı yerden kaldırdım. Evet, bakışlarım yine onun güzel sarı harelerine dalmıştı.

Zaten o bir daldı, ben de o dalda rüzgârla savrulan bir yapraktım. Onun koca bir ağaç olduğundan habersizdim, bana hayat veren tek şeyin o ağaç olduğundan da habersizdim. Bir gün düşecek ve toprağına karışacaktım, belki de o zaman ona tamamen bulaşacaktım.

"Ölümdü." Sözlerimle kaşları çatıldı. "Sadece ölürsem ölümsüz olurdum. Bu dava uğruna ölürsem."

"Peki şimdi?" Kaşları çatılmıştı, ölüm kelimesinden bile nefret ediyordu, özellikle beni öyle düşündüğü için nefret ediyordu ve bunun sebebini biliyordum. Ben de ona ölümü hiç yakıştırmıyordum ve onu yaşatmak için her şeyi yapacağımı biliyordum.

"Belki de ölümler değildir yalnızca ölümsüzlüğü veren belki büyük bir yürekle bu davaya kurban gitmek değildir ölümsüzlük." Gözlerimi yumdum, beynim hiç durmuyor sürekli planlar yapıyordu ama karnımdaki canlı tüm planlarımın ötesindeydi.

Bu da sorun değildi, bu davanın hâkimi değildim, ben bu davanın zanlısı da değildim. Ben bu davanın ta kendisiydim.

"Nedir peki?"

"Unutulmamak," dedim bakışlarımı ondan ayırarak. Dışarıda şiddetli yağmur devam ediyordu.

"Peki nasıl unutulmayacaksın?"

"Efsaneler unutulmaz ve ben bir efsane olacağım." Sözlerim hoşuna gitmedi çünkü bir efsane olmak için neler yapabileceğimi düşünüyor, bana zarar gelmesini istemiyordu.

Endişelenmesine gerek yoktu, artık yaşamak için büyük bir sebebim vardı. Belki de bu sebep her şeye değerdi.

"Hamilesin, karnında ikimize ait parça taşıyorsun, ateş parçası." Buna inanmıyormuş gibiydi. "Bizim bebeğimiz." Eli karnımın üstüne gitti, hafifçe okşarken göz bebekleri titriyordu.

Bakışlarını gözlerime çevirdi, daha fazla dayanamayarak beni ensemden tutup kendisine çekti ve dudaklarıma başımı döndürecek bir öpücük bıraktı.

Sadece başımı döndürmedi, dünyamı döndürdü. Tüm yanlışlarımı doğruya çevirdi, belki de o yüzden bu kadar güzeldi.

⧖

Ateş başını karnıma yaslamış ve yorgunca orada uyuyakalmıştı. Saçlarını hafif hafif okşarken bakışlarımı karşımdaki istasyon saatine dikmiştim.

Her saniyenin önemli olduğunu biliyordum ama yine de burada oturmaya devam ediyordum.

Asla hayal edemeyeceğim bir tablonun içindeydim. Âşıktım, evliydim ve hamileydim. Birkaç yıl öncesine gidip kendime bunların olacağını söylesem iyi bir dayak yerdim.

Belki de artık eskisi kadar vahşi değildim, belki artık insan olmayı öğreniyordum.

"Söylediklerim için üzgünüm," dedi Pusat içeri girer girmez.

"Herkes iyi mi?" Sorumla kısa bir an sessiz kaldı, keyifsizce başını salladı. "Saldırganlar kim?"

"Araştırıyorum, birkaç aile birlik olarak gerçekleştirmiş gibi. Anlayacağın epey karışık ortalık." Sözleriyle başımı ağır ağır salladım. "Aşkın, hemen ülkeyi terk etmen gerek, eğer karnında bir bebek olduğu öğrenilirse seni bir gün bile yaşatmazlar."

"Siktir et, kurtulursun işte. Hayatınıza hiç girmemiş gibi olurum." Sözlerimle gözlerini sıkı sıkı yumarak kısa bir an sessizliğe gömüldü, konuşacak kelime bulamadığını biliyordum.

Üstündeki beyaz gömleği kırışmış, saçları birbirine girmişti. Gömleğine sıçrayan kan lekelerinin ona ait olmadığını biliyordum. Bu herife işkence yaparken kaç kez beyaz giyinme demiştim, inatla beyaz giyiyordu.

"O an duygusal bir çöküntünün içindeydim, öyle demek istemedim."

"Ama dedin, amına koyayım! Kocam komadayken kalbimi kırdın hamile hâlimle!" Sözlerimle gözleri kısıldı.

"Kalbin mi kırıldı?" Sorusunun hemen ardından yanımıza yaklaştı ve yatağa oturdu. "Kalbini kırmak istemedim." Omuz silktim. "Gerçekten bak." Bakışları Ateş'e kaydı. "Zehir onu çok yordu, gün içinde bu kadar uyuyamazdı." Yutkundu, tekrar bana baktı. "Aşkın ben Bahar'a yaklaştığımda bana ne kadar kızdığını hatırlıyor musun? Çünkü o da senin kardeşindi ve ona bir şey olmasından korkuyordun, aslında aynısı."

"Aynısı değil, Pusat, biz bir savaştayız. Biz karı kocayız, biz aileyiz." Sözlerimin ardından bakışları karnıma kaydı. "Naz ve Bahar nasıl?"

"Naz iyi ama doktor kontrolünde, Bahar da aşağıda Tarık'la," dedi bakışlarını karnımdan ayırmadan. Aramızda kısa bir sessizlik oluştu ama bu sessizliğe çok dayanamadı. "Ben şimdi amca mı oluyorum?"

"Evet, bu gidişle anca amca olursun zaten, Bahar senle çocuk yapmaz."

"Neden yapmazmış?" diye sordu hemen gerilerek. Ateş karnımda hareketlendi, dudakları büzülmüştü. O kadar tatlı duruyordu ki asıl bebek karnımda değil de karnımın üstündeydi sanki.

"Sessiz ol, kocamı uyandıracaksın."

"Hay senin kocana..."

"Sus be! Bundan sonra *Shrek* de demeyeceğim sana, sen artık benim *Shrek*'im falan değilsin. Sen artık dış kapının dış mandalısın, amına koyayım!"

"Tamam küfretmen iyi, bu da bir şey." Durakladı. "Enteresan, amına koyayım ya... Bir insanın bana küfretmesi beni nasıl rahatlatabilir?"

Hâlâ trip atmaya devam ederek başımı hafifçe kaldırdım, ona bakmıyordum. Suçlu bir çocuk gibi bana bakıyordu, tam koca bir bebekti.

"Ben de seni bebeğim," dedi kucağımda yatan Ateş bana daha sıkı sarılarak.

"Kocam uyurken bile bana çok âşık! Kıskan, kuduruk."

"Belki seni değil de dört mankenini görüyordur." Pusat'ın sözleriyle gözlerim şüpheyle kısıldı. Bir Pusat'a bir de Ateş'e baktım.

"Dört manken görse sikimi değil de asıl sikimi seni görüyorsa çıkar." Yüzümü Ateş'e doğru eğdim. "Bana çok mu âşıksın?" diye sordum Ateş'i izlerken.

"Çok," dedi o da hâlâ uykudayken.

"Ne kadar çok?"

"Çin Seddi kadar." Ateş'in sözleriyle daha fazla dayanamayarak kahkaha attım. Ateş hemen uyanırken Pusat anlamaz gözlerle bizi izliyordu.

"Ya ilk sevişmemizi de unutmazmış..." Ben Ateş'in yüzünü elimle severken Ateş esneyerek uyanıyordu.

Önce kısık gözleriyle bana baktı, ardından gülümsedi. "Ne sevişmesi? Sevişelim mi?" Arkası dönük şekilde yattığı için Pusat'ı görmüyordu.

"Olur vallahi, çok özledim. Kuduracağım en sonunda."

Ateş sırıttı hemen. "Bebeğimize bir şey olmaz herhâlde," diyerek dudaklarıma atılacaktı ki arkadan Pusat bağırdı.

"Çüş, amına koyayım! Yavaş lan ayı! Utanmasanız gözümün önünde bir bebe daha yapacaksınız. Siz ne utanmaz arlanmaz pis insanlar olup çıktığınız başıma. Ben bugünleri, bu iğrençlikleri de mi görecektim?" Pusat'ın dizlerine vurarak konuşması Ateş'le benim şaşkınlık dolu bakışlarımıza maruz kalmasına sebep oldu.

"Sana çüş, amına koyayım! Senin ne işin var bu odada? Burası bizim yatak odamız, mahremimiz yani." Kucağımdan tam kalkmıyor, Pusat'a dönerek konuşuyordu.

"Mahremin mi kaldı la senin? Az kalsın öteki tarafa geçiyordum, hâlâ bir taraflarının derdindesin!"

"Sen Bahar'la romantik vakit geçiremiyorsun diye bizi suçlama." Sözlerimle olmayan keyfi daha da kaçtı.

"Sus ya, hatırlatma zaten onu." Bakışları dertli dertli yere kaydı.

"İçine atmak zorunda değilsin," dedim ama henüz onunla barışmamıştım. "*Shrek*'im değilsin ama anlatabilirsin." *Shrek'im değilsin* demem onu daha da üzdü. Alt dudağım büzerek yüzünü ovaladı.

"Korkuyorum..." Pusat'ın sözleriyle kahkaha attım bir kez daha.

"Ya amına koyayım, sen çok yanlış vücutta doğmuşsun. Senin direkt Bahar'ın bedeniyle dünyaya gelmen gerekiyordu, bu narinlik senin iri bedenine çok fazla." Bana kötü kötü baktı.

"Öyle değil be..." Yere bakmaya devam etti. "Ona zarar veririm diye korkuyorum, hem daha evli de değiliz ki. Ben istemiyor muyum sanki? Yemin ederim en çok istediğim şey ama önce nikâh gerek, hem Bahar çok narin..." Pusat'ın konuşmasını bölen şey Ateş'in ona arkadan attığı tekme oldu.

Pusat yataktan düşerken küfretti, ikisinin hâli beni biraz daha güldürmüştü, bu sırada Ateş hâlâ göğsümden kalkmıyordu.

"Ben niye sabah sabah senin aşk hayatını dinliyorum, amına koyayım." Ateş durakladı, bakışları karnıma kaydı. "Bebeğimin yanında küfür yok."

"Öğrendin mi?" Pusat heyecanla düştüğü yerden kalktı. "Amca oluyorum la!"

Ateş birkaç saat önce resmen mutluluktan zafer sarhoşu olmuş ve karnıma sarılarak bayılıp kalmıştı. Şimdi karnıma bakarken yine sarı hareleri heyecanla ve büyük bir mutlulukla parlıyordu.

"Baba oluyorum, baba!" Ateş bağırarak yataktan kalkacakken onu durdurdum.

"Yeni iyileştin zaten, birden öyle kalkma."

"Baba oluyorum ben!" Ateş bağırarak doğrulduğunda kıkırdadım bir kez daha. Bu bebek bana fazladan mutluluk hormonu mu vermişti yoksa bana mı öyle geliyordu, bilmiyordum ama V'nin bir köşede kollarını göğsünde birleştirmiş şekilde bizi izlediğini görebiliyordum. Yüzü hep olduğu gibi ifadesizdi, zaten en korkunç yüzü de buydu. V başka biri değildi, V tamamen bendim. Belki de artık onu dışlamayı bırakmam gerekiyordu.

V'nin sessizliği Aşkın'ın çığlıklarının eseriydi.

Belki de en büyük acı sessizlikteydi.

Şimdiyse mutlu şekilde kıkırdıyordum, sessiz değildim, umutsuz değildim, acılı değildim. Sadece heyecanlıydım, içimde kıpır kıpır bir his vardı ve ben bu hisse çok uzak büyümüş, Ateş'le birlikte tanışmıştım. Şimdi de o hissin doruklarında, kıyametin kıyısındaydım.

Bir kıyını kapıdaydı ama önemi yoktu çünkü kıyım bizdik. Biz imkânsız ihtimallerin birleştiği bir dağın eteğiydik. Zirvede değildik çünkü yalnızlık artık işimiz değildi.

Ateş yataktan kalktığında ona ters ters baktım, yerinde duramıyordu. Bana doğru eğildi, yüzümü avuçları arasına aldı ve yanağıma sert bir öpücük bıraktı.

"Güzel karım benim." Sarı hareleri üstümde sevgiyle geziniyordu. Öyle bir aşkla bakıyordu ki sanki her gördüğü kareye tekrar tekrar âşık oluyor gi-

biydi. Onun gözlerinde daha önce mutluluğu defalarca kez görmüştüm, özellikle benimle olduğu zamanlar eğer tartışmıyorsak hep mutluydu.

Ama şu an, bu yüzündeki mutluluk bambaşkaydı. Az önce hasta yatağındaydı, şimdiyse sanki hiç zehirle mücadele edip ölümün kıyısına gelmemiş gibi canlı ve hayat doluydu.

"Yeter!" Pusat'ın bağırışıyla Ateş kafasını kaldırdı.

Birden aklına yeni dank etmiş gibi doğruldu, bir elini de beline koyarak Pusat'a baktı. "Sen Aşkın'ın hamile olduğunu bile bile mi o şekilde konuştun?" Pusat bu soruyla sessiz kaldı, verebilecek cevabı yoktu ama bence çok da haksız değildi.

Hayatlarına hiç girmemiş olsam eminim her şey çok daha kolay olurdu. Ablam yaşıyor olurdu, Bahar'a kalp bulmak zor olurdu, kayıplarımızın çoğu olmazdı ve büyük ihtimalle ben de bu zamana kadar yaşamıyor olurdum.

Evet, bu kesinlikle herkes için daha iyi olurdu.

Ama belki de böyle olması gerekiyordu. Belki de bana kurulan o kanlı kaderden bir şekilde kaçış bulmam gerekiyordu. Bunun uğruna çok bedeller ödenmişti, sırf ben bugün burada onunla olayım diye, belki de sırf o bedeller uğruna bu anı yaşamamız gerekiyordu.

Siktir.

Gittikçe Kaptan'a benziyordum. Yaşlanacak kadar yaşarsam onun dişi versiyonu olmaktan korkuyordum hep. Onu anlamak beni hep ürkütmüştü.

"Ne desen haklısın ama sen benim için..." Pusat da ayağa kalkıp kendini savunmaya geçmişti ama Ateş onun çok konuşmasına izin vermedi.

"O an ya Aşkın'a bir şey olsaydı? Aşkın benim karım, Pusat! Bana bir şey olursa böyle mi emanet edeceğim ben sana ailemi? Emanete böyle mi sahip çıkıyorsun?"

"Ben hediyelik eşya mıyım, amına koyayım? Kimi kime emanet ediyorsun sen? Ben daha sizin haberiniz olmadan götünüzdeki donu alırım, siz rüzgâra çıkınca fark edersiniz. Beni sinirlendirip saçma sapan konuşmayın, amına koyayım!" Ben de tabii sakin sakin oturmaya dayanamamış ve ayağa kalkmıştım.

"Kendini savunabileceğini elbette biliyorum ama bana bir şey olduğu takdirde bunun için çabalamayacağını biliyorum! Başka elimden ne gelirdi, ateş parçası?" Ateş çoktan Pusat'la olan tartışmasını unutup ilgisini bana çevirmişti.

"Ateş haklı," dedi Pusat aramıza girerek. "Komaya girmeden önce bana bir söz verdirtti ve ben o söze daha dakikasında ihanet ettim." Bakışları yerdeyken bir af beklemiyordu, sadece kendisini açıklamak istiyordu.

"Evet! İhanet ettin! Sen Aşkın'ın hamile olduğunu bile bile onu incittin ki burada sinirlenmeme sebep olan tek şey hamile olması da değil. Anla artık Pusat, Aşkın hayatıma gitmeden önce de ben tehlikeli bir hayattaydım. Kimse kendisine bir günah keçisi aramasın, hele o kişi benim karım sakın olmasın." İşaret parmağını kaldırmış şekilde bağırırken fazlasıyla seksi duruyordu ama Pusat'la tartışması hiçbir zaman hoşuma gitmiyordu.

"Haklısın kardeşim, ben bu işi zaten hiç beceremedim. İstifa ediyorum." Pusat'ın son cümlesi ikimizi de şoka sokmuştu ama Pusat fazlasıyla rahattı.

"Eğer böyle davranmaya devam edeceksen et zaten," dedi Ateş de. Onu çok iyi tanımama rağmen yüzüne öyle ifadesiz bir maske geçirmişti ki ben bile Pusat'ı önemsemediğini düşünebilirdim.

"Eyvallah," dedi Pusat ve daha fazla konuşmadan hızla odadan çıktı.

Ateş kısa bir an gözlerini kapattı, bu sırada elim karnıma gitti. "Baba sana bağırmadı..." Sözlerim ifadesini yumuşatırken dudakları gerildi.

"Elbette, ben size bağırmam."

"Pusat'a o şekilde bağırman gerekmezdi." Sözlerimle kaşları çatıldı.

"Sen kindar bir insan falan değilsin, boşuna kendini kandırma. Sana söylediği söz çok ağır, ben senin bunu kaldıramayacak hâlde olduğunu bilmiyor muyum? Pusat da biliyor ama bile bile söyledi çünkü bir şekilde acısını çıkarması gerekiyordu. Kimse benim ateş parçamdan bir şey çıkartamaz!" Öfkeli sözleri beni gülümsetirken başımı omzuma doğru eğdim.

"Pusat en başından beri haklıydı, sana büyü yapmışım." Sözlerimle gülümsedi. Beni belimden çekip göğsüne yasladı.

"Son nefesime kadar bu büyünün etkisinde olmak için yaşayacağım öyleyse."

"Sürekli sonlardan bahsetme!" Gergince, sert göğsünü ittirerek ondan uzaklaşacaktım ama beni daha sıkı tutarak buna engel oldu.

"Seninle birlikte olacağım her sona varım ben," dedi büyük bir ihtiyaçla.

Bu onun için sadece bir istek değildi, benimle bitmek onun için bir ihtiyaçtı, tıpkı nefes almak gibi. Başka yolu yoktu.

"Acıktım." Sonunda ondan kurtuldum, onun daha fazla ayakta durmasını istemiyordum, kendini yoruyordu.

Gülümsedi. "Normaldir, iki canlısın artık." Bunu söylerken tamamen mutluluk sarhoşuydu. Durakladı. "İnanamıyorum bu anın gerçekliğine." Derin bir nefes aldı, dolu gözlerini kırpıştırdı.

"Doğurmaya karar vermedim ki..." Sözlerimle hemen yüzündeki rahat ifade bozuldu.

"Aşkın..." Devam edemedi.

"Aşkın ne? Zorla mı doğurtacaksın?"

"Elbette zorla doğurtmayacağım ama bence..." Eğilip alnıma bir öpücük bıraktı. "Sen harika bir anne olacaksın."

"Emin misin? Bizim çocuğumuz nasıl bir şey olur, sen hayal edebiliyor musun?"

"Hayal bile edemeyeceğim kadar güzel olacak."

Tam itiraz etmek için dudaklarımı aralamıştım ki öperek susturdu beni. "Sen iyi misin?" Sorumla başını olumluca salladı. Mutluluktan gözlerinin içi gülüyordu. "Az önce Pusat istifa etti."

"Şu an moralimi bozacak hiçbir şeyi konuşmak istemiyorum çünkü bugün benim en mutlu ikinci günüm."

"İlki?" Sorumla yüzünde muzip bir gülümseme oluştu.

"Hayatımın aşkı, dünyada eşi benzeri olmayan karımla evlendiğim gün elbette."

Şu an içinde olduğum bu mutlu tabloya çok yabancı hissediyordum. Ama sadece buraya ait olduğumu da biliyordum.

Ateş beni elimden tutarak odadan çıkarırken ona karşı koymadım. Zaten yeni kendine gelmişti, onu yormak istemedim.

Aşağı indiğimizde Pusat etrafta yoktu, kesin küsüp evi terk etmişti. Çelik Bahar'ın yanına oturmuş, onunla sohbet ediyordu. Tarık etrafta gözükmüyordu. Ferda'nın ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Hazel de salonun bir köşesine oturmuş, telefonuyla uğraşıyordu.

Bahar beni gördüğünde gülümsedi. "Seni özledim." Yerinden kalkıp hızla bana koştuğunda sarılışına karşılık verdim.

"Karıma o kadar sert sarılma," dedi Ateş hemen.

"Neden?" Bahar benden uzaklaşırken kaşları çatılmıştı. Krem rengi elbisesinin içinde, atkuyruğu yaptığı saçlarıyla çok güzel gözüküyordu. "Yaralı mısın yine?"

"Hayır, bu sefer daha farklı." Yaralanmak alışkın olduğum bir şeydi ama hamilelik kesinlikle değildi.

"Ne oldu? Yine ne oldu?" Bahar söylenerek benden uzaklaşmış ve az önce kalktığı koltuğa geri oturmuştu.

"Ben..." Bunu nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Ben ve hamilelik birbirinden çok alakasızdı!

Tam konuşacaktım ki Ateş beni bakışlarıyla susturdu. İnsanlara olan güveni gözlerimi yaşartıyordu, bu konuda aynı benim gibiydi. Gerçi zamanında ben ona güvenmek gibi bir hataya düşmüştüm.

"Ben biraz hastayım." Ateş bana göz kırptığında Çelik bir bana bir de Ateş'e bakıyordu. Bir şeyler döndüğünü anlamıştı ama tam olarak anlam veremiyordu.

"Sen hasta olabiliyor musun?" Hazel'in sorusuyla omuz silktim.

"Demek bozuluyorum artık, kullanım tarihim doldu sanırım."

"Vera panzehri neden getirdi?" Çelik anlam veremiyormuş gibi gözlerini kısmıştı. "O kız iblis kılıklı bir şey, neden senden nefret ederken iyilik yapsın ki? Bu kadar aptal mı?"

"Sadece yalnız." Yalnızlığın nasıl bir şey olduğunu aslında tam olarak bilmiyordum, en azından onun kadar bilmiyordum çünkü bir yerlerde beni hep seven birileri olmuştu.

Yalnızlık bir canavarı bile öldürürdü.

"Peki iyileyecek misin artık, Ateş abi?"

"Umarım Bahar." Ateş'le ayakta dikilmeye devam ederken sözleri kaşlarımı çatmama sebep oldu. Fikret'in sözlerini elbette unutamıyordum.

"Ona abi diyorsun..." Çelik bakışları yerdeyken sanki pek ilgilenmiyormuş gibi konuşuyordu. "Bana da diyebilirsin."

Bahar parlayan gözlerini kırpıştırdı. "Olur, abi." Çelik gözlerini sıkı sıkı yumdu ve dayanamayarak kolunu Bahar'a atıp ona sarıldı.

Hazel bu manzaraya tahammül edemiyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. "Gerçekten kardeşin mi ki? Ne ayaksınız siz?" Kıskanıyordu. Çelik hep Hazel'e karşı çok hassas olmuştu ama şimdi aynı hassasiyeti başka birine göstermesi Hazel'i kıskandırmıştı.

"Birimiz esmer birimiz sarışın, değilizdir bence." Çelik bunları söylerken gülüyordu ama sakladığı bir şeyler olduğunu biliyordum.

Bahar'a olan bağının, küçüklüğünden beri onun savunmasız hâllerini ve masumluğunu izlediğinden kaynaklandığını bilsem de aralarında bu kadar kısa sürede oluşan bağ bana bir şeyleri düşündürtüyordu.

Gerçi Çelik sadece Bahar'a değil, diğerlerine de aynı bağ ile bağlıydı ama diğerleri Bahar gibi ona sevgi dolu yaklaşmıyorlardı.

"Pusat görmesin, çaldırır." Ben konuşurken Ateş beni elimden tutup yine sürüklemeye başlamıştı.

Yanlarından uzaklaşıp beni bir çalışma odasına soktu. Her taraf büyük bilgisayar ekranlarıyla doluydu. Bir yerde de uzay üssü olmasa şaşırırdım zaten!

"Hamileliğini tüm dünyaya haykırmak istiyorum, baba oluyorum diye tüm dünyayı yerinden oynatmak istiyorum ama..." Ateş'in açıklamasını böldüm.

"Ama bunun getireceği tehlikeleri de biliyorsun. Zaten bu zamana kadar canını yaktığımız tüm düşmanlar birlik olmuşken bir de ortaya bebek haberi çıkarsa beni de bebeği de yaşatmayacaklarını biliyorsun."

Her cümlemde biraz daha gerilirken bakışlarını kaçırdı.

"Size bir şey olmasına izin vermem, söz versem pek işe yarar olmayacak ama..."

"Ateş, ben seni yaptıkların yüzünden affedemiyorum, sakladıkların yüzünden hâlâ ihanetin acısını çekiyorum ama seni seviyorum. Ve senin de beni sevdiğini biliyorum. Bir ihtimalin olsa kaybettiğim herkes için canını vereceğini biliyorum ama ben senden geçmişin kinini değil, geleceğimizin umudunu istiyorum."

Çünkü ben V'ydim, V demek umut demekti.

"Hemen ülkeden çıkman gerek, burada kalman demek..." Ateş telaşla konuşurken onu böldüm.

"Sana acıktığımı söyledim, yemek yiyelim. Ayrıca son isyanımı gerçekleştirmeden hiçbir yere gitmiyorum."

Nefesini sıkıntıyla verdi.

"Aşkın, senin sözlerin benimkiler gibi değil. Sen bana bir söz verir misin?"

Bu kadar romantiklik yeter diyerek ondan uzaklaşıp planlar yapmak istiyordum ama karnımdaki canavar beni fazlasıyla duygusal bir şeye dönüştürmüştü. Bu hep böyle mi olacaktı? Dayanılmazdı!

Sessiz kalarak devam etmesini bekledim.

"Bu işin sonunda yaşar mısın? Sağlıklı ve bebeğimizle."

"Eğer sen de yaşarsan, evet. Söz veriyorum, elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Teşekkür ederim. Şimdi planlarımıza geri dönmemiz lazım, en hızlı şekilde seni ülkeden kaçırmalıyız."

"Peki kaçmasam? Daha önce de konuştuğumuz gibi?" *Yine ne planlar var o güzel aklında der* gibi baktığında sırıttım hemen. "Ve hamileliğimi de saklamasam?"

"Ne?" Bu sefer gerçekten anlamıyordu.

"V umut ya. ya bebeği de o umudun kanıtıysa? V kadınların son kez umudu olmak için dönerse, yakalanırsa ama bu sefer bir de üstüne hamileyse... Ortaya nasıl bir kaos çıkar?" Ben konuşurken Ateş benden uzaklaşarak cam kenarına oturmuştu.

İşine gelmeyen şeylerden kaçmayı çok iyi becerirdi beyefendi.

"Aşkım, saçmalama güzelim."

"Her şey ortaya çıkarsa, Ateş? V'nin bir denek olduğu, aslında yaptıklarını elinde olmadan yaptığı duyulursa... O zaman ne olur?" Ateş bana parlayan gözleriyle bakarken heyecanlanmıştı. "Ya denek olmak da bipolar ya da şizofren olmak gibi cezai ehliyeti etkileyen bir şeyse ve bu kanıtlanırsa?"

"Sen..." Elini yüzüyle kapattı. "Tanıdığım en zeki varlıksın."

"Varlığı denek olduğum için değil de oluşturduğun yapay zekâlardan daha zeki olduğum için söylediğini farz ediyorum ve teşekkür ediyorum. Ayrıca bunu yapmam babanın deneylerini de Alanguva mucizelerini de ifşa etmem demek, bunu kabul ediyor musun?"

"Buna itiraz etmeye hakkım yok ama seni açık bir yem hâline getirmeye de niyetim yok." Sözleriyle omuz silktim.

"Biraz da onlar üstümde deney yapsın canım, ne olacak?" Sözlerime kızmadı çünkü sarı gözleri kısılmış ve derin düşüncelere dalmıştı.

Kırmızıca parlayan gözleriyle bana sırıttığında onun da iyi bir planı ve önergesi olduğunu anladım.

Evet, biz bitirilemez bir takımdık.

Bir kiralık katil ve bir mafya babası.

Kulağa ne kadar ütopik geliyordu.

Belki de biz gerçek olamayacağımız her ihtimale bir başkaldırıydık.

⧖

Ateş'le yemek yedikten sonra saatlerimizi bilgisayar karşısında geçirmiştik. Ateş arada duruyor, hamile olduğumu hatırlıyor ve karnıma bakarak sırıtıyordu.

"Yaparken bu kadar keyifli değildin!" Sözlerimle güldü.

"Emin ol keyifliydim ama bu çok başka bir mutluluk."

Bilgisayar başından kalkmadan önce Ateş'in nemli saçlarını okşadım. Kendine gelmek için duş almış, enerji toplamak için bir sürü iğne yaptırmıştı.

Artık zehirden kurtulduğuna göre bence hemen kendisine gelmesi gerekiyordu ama gözleri ve vücudu hâlâ çok yorgundu.

"Pusat'ın sesi soluğu çıkmıyor." Sözlerimle bakışlarını tekrar bilgisayara çevirdi.

"Babaannemin katillerini bulmaya çalışırken istifa etti, onu arayacak değilim."

"Babaannenin katillerini öldürebilirim." Sorumla başını iki yana salladı.

"Kimseyi öldürmeni istemiyorum."

"Neden? Hamileyim diye mi? Bebeğe bir şey olur diye mi? Karnım burnumda olsa bile harika cinayetler işleyebilirim ki ben."

"Hayır, normalde de birilerini öldürmeni hiç sevmiyorum. Ne alakası var? Ayrıca bebeğimizi dışlaman hiç hoşuma gitmiyor." Haberi alalı daha kaç saat olmuştu, başıma on yıllık baba kesilmişti bu da.

"Ne yapacağımı sanıyorsun? Dizimi kırıp evde oturup sana meyve soyacağımı mı?" Bu soru beni ürkütmüştü, yüzümü buruşturduğumda bana dik dik bakıyordu.

"Neden? Çok mu imkânsız?" Gerçekten bozulmuştu!

"Ateş, ben seri katilim, amına koyayım, benim sinirimi bozma."

"Hamile bir seri katilsin."

"Ee ne olmuş yani? Karnımda bebek var diye işimi mi bırakacağım? Ben hem iş hem kariyer yapacağım bu saatten sonra. Ayrıca ben kaos olmadan yaşayamam."

"Anlaşılan hayatın boyunca yaşadığın kaoslar yetmemiş sana. Aşkın, ben senin katil olarak kabullendim ama o edecek mi bilmiyoruz."

"Onun söz hakkı yok, o daha doğmadı."

"Ama doğacak, büyüyecek ve anlayacak. Sen bu kaosun içinden sıyrılma derdinde değil misin? Kurtulsan da devam mı edeceksin?"

"Ben gidip sokaktan geçen adamları öldürmüyorum, hak edenleri öldürüyorum ve bu işin sonunda yine karşıma hak eden biri çıkarsa yine öldürürüm." Gergin konuşmam onu da gerdi ama onu anlıyordum. "Benim, annen gibi olmanı bekleme, ben o kadar masum olamam, Ateş. Ben bir annenin masumluğuna sahip olamam ki bir çocuk doğurmakla günahlarımdan da arınamam. Bence önce sen bunu kabullen."

Annelik kutsal bir şeydi ve ben buna layık olabileceğimi asla düşünmüyordum ama hep elimden gelenin en iyisini yapacağımı biliyordum.

"Çocuğumuz böyle sağlıksız bir ortamda büyümeyecek." Sözleriyle bir an sessizleşti, bence kendisi de söylediğinin ne kadar imkânsız olduğunu söylerken anlamıştı.

"Annesi zaten bir psikopat, nasıl sağlıklı bir ortamda büyüyebilir? Ayrıca babası da çok normal değil."

"Aşkın, ona güzel bir hayat hazırlamalıyız. Bizim gibi sürekli savaşmak zorunda olmamalı, o sadece normal bir insan olmalı. Güzel bahçeli bir evde, okyanusun kenarında huzurla büyümeli. Silahları sadece filmlerde görmeli." Durakladı, bakışları dalmıştı. "Ona, bebeğimize böyle bir hayat hazırlayamaz mıyız?"

"Aksi ona büyük bir kötülük olur." O benim gibi doğduğu güne lanet etmemeliydi, doğduğu için isyan etmemeliydi. Doğum günlerinde kendini alkolle uyuşturmaya çalışmamalıydı, doğum günlerini büyük bir neşeyle selamlamalıydı.

"Önümüzde sanırım sekiz ayımız var. Bence sekiz ay kusursuz, huzurlu bir hayat hazırlamak için yeterli bir zaman dilimi." Ateş'in bakışları önündeki bilgisayardayken konuşuyordu. Benim ne kadar planlarım varsa onun da bir o kadar planı olduğunu biliyordum.

"Anne baba mı olacağız şimdi yaşarsak?" Sorumla başını ağır ağır salladı.

"Ve endişelenme, her işte en iyisi olduğumuz gibi bu işte de en iyisi olacağız." Buna inancı tamdı. Benim de onun harika bir baba olacağına inancım tamdı ama kendime...

"Tarık'ın üstünde bir hâller var. Rıhtıma uğrayıp ona bakacağım." Yerimden kalkmamla Ateş'in kaşları çatılmıştı.

"Tüm ülke peşindeyken dışarı çıkmanı istemiyorum, Aşkın."

"Ateş, şimdiden başlama. Olur mu?" Yanağına bir öpücük bırakıp yanından ayrıldığımda ne kadar sinirlendiğini biliyordum.

Odadan çıkmamla Çelik'le burun buruna geldim. "Sen bizi mi dinliyordun?" Sorumla yüzünde sırıtış oluştu. "Geri bas, kocam görürse kötü olur." Üstüne dapdar siyah boğazlı bir kazak giyinmişti, son zamanlarda spora abanıyor olacak ki biraz daha irileşmişti.

Birden karşıma çıktığı için fazla yakındık. Sırıtışı genişledi, tam konuşacaktı ki Ateş az önce çıktığım odanın kapısını açtı.

İlk önce bize ters ters baktı, Çelik'le olan yakınlığımı gördüğünde hemen elini belime atarak beni kendisine çekti. Sırtım sert göğsüne yaslandığında keyifle kıskançlığını izledim.

"Sen hayırdır? Karımın dibinde ne halt yiyorsun?"

"Karın bugünlerde daha da güzelleşmiş, kilo mu aldın sen?" Beni süzerken sinir bozucu sırıtışı da yerini koruyordu.

"Çelik, sikerim seni." Ateş bunu söylerken fazla ciddiydi.

"Şöyle yapma, yükseliyorum sonra sana. Neyse hayırlı olsun."

"Ne? Ne hayrı?" diye sordu Ateş ama ben Çelik'i tanıyor ve ne kadar kurnaz olduğunu biliyordum.

Çelik güldü, kafasını iki yana sallarken bakışları karnıma kaydı. "Benden saklayamazsınız, ben Aşkın'dan daha zekiyim."

"Siktir oradan," dememle kollarını göğsünün altında birleştirerek bana bilmiş bilmiş baktı.

"Ben zaten senin hamile olduğunun farkındaydım, sadece senin ne zaman kabulleneceğini görmek istedim." Çelik zekiydi ama kadın doğum uzmanı falan değildi.

"Nereden anladın?"

"Kocanla bir gece geçirdin, sonrasında olaylar karıştı. Hep aldığın kokuları şimdi aldığında yüzünü buruşturmaya başladın. Bilincinde olduğun için sigarayı ve alkolü azalttın. Seni tanıyorum, Aşkın." Konuşurken yanındaki duvara yaslanmış ve bizi süzmeye devam etmişti.

"Bunu kimseye söyledin mi?" Ateş'in belimdeki eli biraz daha sertleşmişti.

"Hayır, söylemem de." Durakladı. "Ben senin aksine sözlerimi tutarım, Alanguva, endişelenme." Ateş bir adım atacaktı ki sırtımla baskı yaparak onu engelledim.

"Benim sinirlerimi bozma, Çelik, ayrıca o gözlerini de karımın üstünden çek." Ateş'in cümlesinin hemen ardından Çelik o parlayan gözlerini bu sefer Ateş'in üstüne dikti.

"Kocama da öyle hayran hayran bakma."

"O kadar yakışıklı, mükemmel bir herifim ki herkes beni kıskanıyor." Havalara girerken bir eliyle saçlarını düzeltti. "Artık çocuğunuz olacağına göre mutlu sona mı yaklaşıyoruz?"

Bizim sonumuzun mutlu olma ihtimali yoktu, buna hiçbir zaman inanmamıştım. Ama şimdi karnımda âşık olduğum adamdan bir parça taşırken

tüm düşmanlarımızın şahlanmış şekilde karşımızda olmasına rağmen bir ihtimal de olsa görüyordum.

İkimiz de bu ihtimal için savaşacaktık. Bu sefer hiçbir şey için değil, sadece kendimiz için girecektik bu savaşa.

"Ortalık çok karışık ve sen V, şu an herkesin hedefisin. Ne yapacaksın?"

"Aşkın'ın hamileliği biz duyurana kadar duyurulmayacak." Ateş'i sakinleştirmek için kamımdaki elinin üstüne elimi götürdüm, hafifçe okşadım güzel tenini.

"Anladım orasını içerideki bakışmalarınızdan." Nefesini verdi sıkıntıyla. "Bu duyurulursa sonunuz olur. Bu kadar belanın arasında bir çocuk yapmak da anca sizin yapacağınız bir azgınlık zaten."

"Çelik sana aşırı gıcık oluyorum ama sağlam herifsin, o yüzden kendini öldürtme bana." Ateş en başından beri ona feci gıcıktı, bunun en büyük sebebi elbette Çelik'in benden hoşlanmasıydı. Çelik kimsenin reddedemeyeceği kadar büyük bir cazibeye sahipti ve Ateş bunun farkında olduğu için ona daha da kuruluyordu. Ama tanımaya başladıkça Çelik'in şeytan tüyünden Ateş de nasibini almıştı. İlk zamanlardaki hâli olsa onu evine almayı bırak, ülkeye bile sokmazdı Ateş.

"Keşke baban bana da çocuk yapabilme özelliği yükleseydi, ayıp." Dalgaya vuruyordu, gülüyordu ama acı çektiğini biliyordum. "Neyse artık sizin bebeğe bakarım ben de... Olmadı birkaç tane daha yaparsınız."

"Bu konuda araştırmalar yapıyorum adada." Ateş'in sözleriyle ben de Çelik kadar şaşırmıştım. Başımı ona çevirdiğimde bana göz kırptı sadece.

"Kısır değilim, Alanguva, sadece baban yüzünden çocuk sahibi olmam imkânsız. Neyse konumuz bu değil. Acilen harekete geçmemiz gerekli, onlar her taraftan saldıracaklarsa bizim de her taraftan basturmamız gerekli."

"Burada birkaç işimiz var, sonrasında senin Rusya'ya gitmeni isteyeceğim." Çelik'in meraklı bakışları bana döndü sözlerimle. "Önce lehime birkaç hamle yapacaksın, orasını artık sana bırakıyorum. Hem kendini hem de beni tanıtacak ve güçleneceksin. Dediğin gibi desteğe ihtiyacımız var, elimizdeki her kozu kullanacağız."

"Senin sağ kolun olarak mı gideceğim? Aşkın daha Kuzentsov seni tanımıyor bile, şu an Rusya yeraltı dünyasının başı boş."

"İşte sen beni tanıtacaksın ama sadece tanıtmakla kalmayacaksın." Ateş de Çelik kadar merakla dinliyordu beni. "Kuzentsov'u alacaksın."

"Nasıl yani?" diye sordu Çelik kaşları çatılırken.

"Pavlik sana yardım edecek. Eğer bu işlerin içinden çıktığımda hâlâ yaşıyor olursam Kuzentsov'u sana devredeceğim. Kraliçe olmak beni yeterince yordu, her tarafın lideriyim, yeter bu kadar. Biraz da sen oyna." Elimi havada önemsizmiş gibi sallarken Çelik bana şaşkınca bakıyordu.

"Rus yeraltı mafyasına sahip olmak istediğimi sana düşündüren ne?" Sorusuyla omuz silktim. Çünkü onu tanıyordum.

"Güç istemiyor musun? Sana bu gücü vermeye çekiniyorum gerçi, başımıza Hitler kesilirsin sen bu canilikle ama böyle bir güçle anca sen baş edersin."

"Tek gitmeyeceğim o zaman. Tarık da benimle gelsin." Çelik'in sözleriyle Ateş'in göğsünden uzaklaştım.

"Neden, amına koyayım? Tarık'ı neden istiyorsun? O gelmek istemiyor."

"O gelmezse ben de gitmem o zaman..." Geçiştirmeye çalıştı ama ben anladım. Tek kalmak istemiyordu, yanında sevdiği birinin olmasını istiyordu. Tarık onu hiç sevmiyor olabilirdi ama o Tarık'ı uzun yıllardır tanıyor ve seviyordu.

"Tarık bilir orasını. İkna et madem... Çok oyalandım, çıkmam gerek." Ateş'e döndüm, dudaklarına bir öpücük bıraktım. "Her şey planladığımız gibi olacak, ben gelene kadar yatağı ısıt."

"Dikkatli ol, peşine koruma takacağım ama yine de bir şey sezdiğin an bana ulaş." Tenimi okşayarak bıraktı, gitmemi istemediğini biliyordum ama o hep benim seçimlerime saygı duymuş ve sabırla beklemişti.

"Nereye gidiyorsun? Ben de geleyim," dedi Çelik de hemen heyecanlanarak.

"Sandığınızın aksine aksiyona gitmiyorum." Gerçi ona da gidecektim ama önce farklı planlarım vardı. "Siz uslu uslu durup plana sadık kalın."

"Plan ne ki?" diye sordu Çelik merakla.

"Kocam anlatır, hadi bay. Çok oyaladınız beni." Onları koridorda bırakıp hızlı adımlarla yürümeye başladım, evden çıkana kadar Çelik'in Ateş'le uğraşmasını duyabilmiştim. Ateş en sonunda ona bağırdığında gülerek evden çıktım.

Kapının önündeki zırhlı araca bindim, Ateş'in korumalarının da peşime takıldığını biliyordum ama onları atlatmam hiçbir zaman zor olmamıştı.

Rıhtıma ulaştığımda arabayı bıraktım. Hava kapalı ve serindi. Sert rüzgâr denizi hırçınlaştırmıştı.

Tarık tam da tahmin ettiğim gibi rıhtımdaydı. Her zamanki sandalyesine değil de Kaptan'ın sandalyesine oturmuştu bu sefer. Sigara içerken derin

düşüncelere dalmıştı. Cem Karaca'nın "Çok Yorgunum" şarkısı çalıyordu. Kaptan'ın en sevdiği şarkılardan biriydi.

Yanına oturdum, kafasım bana çevirmedi. "Burada bu kılıkla olman tehlikeli," dedi sadece yorgun sesiyle.

"Tehlikeyi seviyorum, elimde değil." Uzattığı sigara paketini almadım. Nikotine ihtiyacım vardı ama ben her şeye dayanabilirdim. "Eskiyi mi özledin?"

"Evet," dedi hiç düşünmeden. "Hem de çok. Kaptan'ın burada olmasını, akşam bu masada oturmalarımızı, senin suratsız şekilde laf sokmalarını, Bahar'ın neşesini, Naz ve Deniz'in platonik aşklarını. Şimdi baktığımızda her şey daha yolunda ama neden değil gibi?" Sesindeki burukluk ve geçmişe özlem canımı sıktı.

"Çünkü biraz daha büyüdük, değiştik. Alışılmışı yaşamak kolay ve keyiflidir, Tarık. Asıl olan o alışılmışın dışını yaşamaktır."

"Sikeyim, Kaptan oldun." Gülerek söyledikleri beni de güldürdü.

"Bahar sağlıklı, Naz ve Deniz kavuştu, sen de âşık olup evlendin. Bense..." Durakladı. "Sizin için çok mutluyum, arada sana bir şey olacak diye endişelensem de Ateş'in hep yanında olacağını biliyorum ama bir şeyler sanki yolunda gitmiyor."

"Buraya gelmek hiçbirimiz için kolay olmadı."

"Kaptan'ı özlediğim için bana kızar mısın?" Sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Yaptığı her şeye rağmen ben de onu özlüyorum. Onu, ablamı..." Gözlerimi kapattım.

"Ben bir şey öğrendim, onun şaşkınlığını yaşıyorum aslında." Sözleriyle gözlerimi açtım.

Üstündeki bol siyah tişört ve eşofman altıyla fazlasıyla dağınık duruyorken rüzgâr saçlarını biraz daha dağıtıyordu.

"Çelik benim abimmiş." Sözleriyle gözlerim irileşirken ilk önce idrak etmeye çalıştım. "O denekti ya, anneme doğumda öldüğü söylenmiş."

"İyi de Çelik'in annesi ölmemiş mi?"

"Ölmemiş, sonra da beni doğurmuş." Bakışları dalarken gözleri doluydu. "Yani Çelik senden daha başarılı bir denekmiş ama işte söylememişler bizimkilere, annem evlat acısı çekmiş. Kaptan yapmış bunu, Çelik'i kaçırmış ve yerine başka ölü bir bebek koymuş. Ankara'daki evimizde onun odası hep hazırdı, annem o odayı hiç değiştirmedi." Duyduklarımı sindirmem zaman

alır diye bekledim ama o kadar şoka alışmıştım ki Tarık'ın bu anlattıklarını hızla sindirdim.

"Kaptan senin dayın değil mi? Bunu kardeşine nasıl yaptı?"

"Bilmiyorum, sanırım ortaya hırs ve intikam girince insan her haltı yapabiliyor. En üzüldüğüm de annemin ona hiç kavuşamadan bu hayattan göçüp gitmesi." Tarık'ın annesi yıllar önce vefat etmişti, babası da buna dayanamayıp kendisini alkole vurmuştu. Tarık da Kaptan'ın yanında büyümüştü. "Kaptan'ı son nefesime kadar affetmeyeceğim." Ama yine de bu onu özlemediği anlamına gelmiyordu, tıpkı benim gibi.

"Çelik biliyor mu bunu?" Sorumla omuz silkti.

"Bilmiyorum, biz hiç benzemiyoruz bile, ne alaka yani. O herifi de hiç sevmiyorum, nasıl abim oluyor şimdi benim?"

"Eğer bilmiyorsa öğrenmeye hakkı var." Sözlerimle sigarasını söndürdü yanında duran küllükte.

"Bu saatten sonra bizden kardeş ilişkisi falan beklemesin kimse, benim kardeşlerim sizsiniz zaten." Tarık kabullenemiyordu, sindiremiyordu.

"Aslında baktığımda benziyorsunuz, ikiniz de yavşaksınız," dediğimde güldü sinirle. "Kadın zevkleriniz de benzer, o da hayran bana."

"Sana hayran olmayan var mı ki?" Yandan çapkın bir bakış attığında omzuna vurdum. Biraz elimin ayarı kaçmış olacak ki acıyla inleyerek uzaklaştı benden. "Siktin kolumu..." Kolunu tutarak sanki yumruk atmamışım da bomba atmışım gibi fırladı yerinden.

"Küfrü azaltıyoruz." Sözlerimle gözleri irileşti şaşkınca.

"Neden? Hayır yani biz azaltırız, senin azaltman mesele."

"Öyle, sağlıklı bir aile ortamı yaratmaya başlıyoruz." Her duyduğu kelimeyle daha da şaşırıyordu.

"Neden?"

Derin bir nefes aldım. "Alanguva karnıma bir bebek yerleştirdi de ondan."

"Siktir! Sikeyim!" Eli bu sefer başına giderken bana doğru eğildi şaşkınca. "Sen ciddi misin, amına koyayım! Hamile misin?"

"Bağırma başımda." Yüzümü buruşturdum.

Dolan gözlerini kırpıştırdı. "Lan sen çocukları sevmezsin ki... Velet sesinden nefret edersin."

"Benim çocuğum velet falan olmaz," diyerek hemen onu savunduğumda durakladım. Sanırım ben de çabuk alışmıştım bu fikre.

"Nasıl yani, ben şimdi iki kez mi dayı oluyorum? Ay için bebekle Nazlı'nın bebeği arasında çok az vakit olacak! Bizim gibi büyüyecekler!" Üstüme atlayarak bana sıkıca sarıldığında ben de sarılışına karşılık verdim.

Başını boynuma gömdüğünde ağlayışı çoğalmıştı. Onu itmeye çalıştım ama uzaklaşmadı. "Üstümü salya sümük yapın," diyerek söylendim ama Tank daha da içli ağlayarak beni bırakmadı.

En sonunda ağlaması dindiğinde benden uzaklaştı. Tişörtümün eteğini havaya kaldırıp sümkürdüğünde yüzümü buruşturdum.

"Olaya bak, amına koyayım ya, ben çok fena oldum." Ağlaması azaldığında burun çekmeleri başladı. "En güzeli de senin bunu kabullenmen, kendine layık görmen. Aşkın, senin için hep en kötü sonları düşünüyordum elimde olmadan ama şimdi o kötü sonlar dışında da bir sonun güç var sanki."

Sessiz kaldım.

Neler olacağını düşünmek yapabildiğim tek şeydi ama bunu düşünürken hep kendimi feda etmek en yakın olandı. Şimdiyse feda edebileceğim tek şey kendim olmayacaktım olası bir aksiyonun ortasında.

Yerimden kalkıp içeri geçtiğimde Tank da peşimden gelmişti. "Burada daha fazla durma, Aşkın, resmen açık hedef hâlindesin."

"Bana biraz müsaade et," dediğimde daha fazla zorlamadı ve yanımdan ayrıldı.

Mutfağa geçip Türk kahvesi pişirdim. Kahveleri iki fincana doldurdum. Üst kata çıkıp ablamın odasına girdim. Sanki hâlâ burada gibiydi, hiçbir şeyin yeri değişmemişti.

En zoru da kaybettiğin birinin arkasında kalanlara bakmakmış. Onun bir zamanlar buralarda olduğunu bilmekti. Hissettiğim acıyla burnumun ucu sızlarken ablamın bana bıraktığı mektubu dolabından çıkardım. Onu buraya saklamıştım, bugün için.

Mektubu ve fincanları alıp rıhtıma çıkıp, masaya otururken bir fincanı karşıma koydum. Rüzgâr biraz daha sertleşmiş, hava biraz daha soğuklaşmıştı.

Titreyen parmaklarımla mektubu açtığımda bir damla döküldü beyaz kâğıda. Başımı gökyüzüne kaldırdım, yağmur çiselemeye başlamıştı.

Derin bir nefes aldım ve okumaya başladım.

Aşkın'ım, biricik kardeşim.

Eğer bu mektubu okuyorsan büyük ihtimalle ben çok uzaklara gitmişimdir. Sana olan öfkemden sürekli saçmaladığım için bunları yüzüne söylejecek cesareti bulamadım çünkü her konuştuğumda kalbini ne kadar kırdığımı görüyorum.

Baybora'yla buralardan uzaklaşmaya karar verdik, nereye gideceğimiz belli değil ama gideceğim yerde huzurlu ve mutlu olacağımı bilmeni istiyorum.

Öğrendiğim şeyler kolay değildi, Aşkın, hazmetmek benim için çok zor oldu. Zor olan senin insanların canını aldığın gerçeğiyle yüzleşmek değildi, zor olan senin hayatının mahvolduğunu öğrenmemdi. Aslında ben sana değil, kendime kızdım. Seni dışarıda bırakarak koruyacağımı sandım ama dışarısının içeriden daha pis olduğunu anlayamadım.

Sana söylediğim sözlerin canını yaktığını biliyorum, onlar sinirle söylenmiş sözlerdi. Ben sen dışarıda ol diye bir kez daha geçmişe dönsem bir kez daha aynı kararı verirdim. Sen benim kardeşimsin, sen benim bir parçamsın.

Baybora hakkında öğrendiğim gerçekler beni bir şoka daha soktu, ona sana verdiğim tepkiyi vermediğim için bana kızdığını tahmin edebiliyorum. Ama şartlar aynı değildi Aşkın. Ben bu hayatta kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim ve sevemem, canımın yanması da bu yüzden. Öğrendiklerim beni çok sarstı, Baybora'dan uzaklaşmaya çalıştım ama ona âşık oldum.

Sen de gerçekleri mecburiyetten gizledin biliyorum ama işte ağırıma gitti kuzum. Senin öyle kötü bir hayat yaşaman bana hapis yatmaktan çok daha ağır geldi. Seni affedemediğim için bana kızma ama seni affedeceğim. Sen bu kötülüklerden, bu korkunç hayattan kurtulursan, normal ve sağlıklı bir hayat kurarsan seni affedeceğim. Çünkü o zaman hiçbir şey boşa olmayacak çünkü o zaman ben mezarımda bile huzurla uyuyacağım.

Belki güzel çocukların olur, Ateş de seni çok seviyor. Belki bu kötülüklerden kurtulup kendinize tertemiz bir sayfa açarsınız. Ve o zaman yanında olsam da olmasam da gururla seni izleyeceğim.

Seni çok seviyorum, kuzum ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek. Belki planladığımız gibi birlikte olabileceğimiz huzurlu bir hayat kuramadık ama bir gün elbette kavuşacağız. Senden tek isteğim yaşaman, huzurla yaşaman.

Seni her şeyden çok seven ablan.

Omuzlarım sarsılıyordu, gözyaşlarım yağmurlarla birlikte elimdeki mektuba akıyordu. Mektubu acıyla göğsüme bastırdım.

Ablamın silueti karşımda hayalî şekilde otururken acıyla gülümsedim. Kahveyi kaldırım ve birkaç yudum aldım.

"Söz veriyorum, abla, elimden gelen her şeyi yapacağım beni affetmen için." Gözyaşlarım artarken ablamın silueti de silikleşti. Yavaş yavaş yok olurken geriye sadece denizin hırçın dalgaları kaldı.

Kaptan'ın gramofonundan çalan şarkı gittikçe cızırtılı bir hâl alırken yağmurun etkisiyle yavaş yavaş bozuluyordu.

Ben Aylin Erizgi'nin biricik kardeşi, kuzusuydum.

Ben Kaptan'ın canavarıydım.

Ben Ateş'in Ateşpare'siydim.

Ben umutsuz insanların V'siydim.

İnsanların umudu olan birine umutsuzluk yakışmazdı. Adalet arayan birine vazgeçmek yakışmazdı. Ne Aşkın kaybedecekti ne de V. Ben ikisinden de vazgeçmeyecektim. Çünkü ikisi de bunu hak ediyordu.

Belki kolay olmayacak, belki her şey tepetaklak olacaktı ama günün sonunda bu kıyametin ortasında sadece bir kazanan olacaktı.

⌛

Rıhtımda saatler geçirdikten sonra tam bir polis baskını yapılmak üzereyken rıhtımdaki verilerimi temizleyip oradan Tarık'ı da alarak tüymüştüm.

Ateş'in yanına döndüğümde herkes buradaydı. Naz fazlasıyla iyi şekilde karşımda duruyordu, karnı biraz daha büyümüştü. Birkaç ay sonra ben de onun gibi olacaktım ve karnım burnuma gelmeden planladığım her şeyi gerçekleştirmem gerekiyordu.

Ateş'in babaannesinin cenazesi bugün kalkmıştı, tüm basın orada olduğu için elbette gidememiştim.

Ateş'in dedesi Bahri Bora Alanguva âşık olduğu kadının, Firuze'nin yanına gömülmek istediği için Selma Alanguva mezarında da tekti.

Ateş ve Ferda baş başa vakit geçiriyordu, acıları ortaktı ve daha fazla acıya tahammülleri kalmamıştı.

"Bebeği nasıl kabullendin?" Naz sorumla bakışlarını karnından çekip bana çevirdi.

"İlk başta çok zordu, inanamadım. Sonra algılamaya başladım, onu hissetmeye başladım." Gülümseyerek karnını okşadı.

"Nasıl bir his peki? Karnında büyümesi? Deniz'le aranızda hep değişik bir ilişki vardı ama âşıktınız. Onunla şimdi bir hayat görmek sana nasıl hissettiriyor?"

Üstündeki kahverengi uzun kollu elbisesi dar olduğu için karnı daha da ortaya çıkmıştı. Hiç omzunu geçmeyen saçlarını son zamanlarda uzatmıştı. Hamilelik ona iyi gelmişti; rengi daha canlıydı, aldığı kilolar ona tatlılık katmış ve güzelleşmişti.

"Deniz'in hep hayatımda olacağını biliyordum ama onunla evleneceğimi tahmin edemezdim. Biz çok farklı iki kişiydik, hayata bakış açılarımız çok farklıydı ama şimdi buradayız. Mutluyum, sanki uzun zamandır aradığım bir şeyi bulmuş gibi hissediyorum. Bunları neden merak ettin?"

"Hamileyim." Kısık sesle söylediğim tek bir kelime gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden oldu.

"Şaka..." Ağzı kocaman açılırken gözlerini kırpıştırıyordu inanamıyormuş gibi. "İyi de sen çocukları hiç sevmezsin ki."

"Ne konuşuyorsunuz fısır fısır?" diye sordu Deniz merakla, elinde yine meyve tabağıyla yanımıza geliyordu.

"Bizim bebeğimize kardeş geliyor," diyerek ellerini çırptı Naz.

"Ne? Anlamadım. Bir kez daha mı hamilesin?" Deniz'in şapşallığıyla Naz kahkaha attı keyifle.

"Ben değilim." Naz imayla bana bakıyordu.

"Hadi canım!" Elindeki tabağı bana uzattı. "Al sen de ye o zaman."

Tabaktaki meyvelere baktım, canım hiçbir şey istemiyordu. Pusat da etrafta yoktu, onunla uğraşamıyordum. Vera'nın sesi soluğu çıkmıyordu. Panzehri izinsizce getirdiği için başı belaya girmiş olmalıydı.

"Pusat nerede?" diye sordu Tarık gergince, asıl gerginliğinin sebebi Çelik'in karşısında oturmasıydı.

"Sen neden bana kaçamak bakışlar atıyorsun öyle? Âşık mı oldun, amına koyayım?" diye sordu Çelik daha fazla dayanamayarak.

"Çok sinir bozucu gıcık bir herifsin, ondan bakıyorum. Ayrıca koca devimi özledim ben, tüm gün ulaşamadım ona." Pusat'ın yokluğu çok belliydi. Bahar da onunla birlikte ortadan yok olmuştu.

O sırada Ateş odaya girdi; üstünü değiştirmiş, ona inanılmaz şekilde yakışan takım elbiselerinden birini giyinmişti. Simsiyah gömleği, pantolonu ve ceketiyle fazla iyi duruyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Sorumla gülümsedi hemen.

"Evet, işlerim var."

"Daha yeni iyileştin, hem bu saatte ne işi?" Sorumla yanıma ulaşıp saçlarım arasına bir öpücük bıraktı. "Ateş, öperek sakinleştirmeye çalışma beni bak. Ne halt yiyeceksen söyle."

"Cebonayan toplantısına katılacağım." Sözleriyle yerimden hızla doğruldum.

"Pardon! Cebonayan lideri benim ve ben bir toplantı düzenlediğimi hatırlamıyorum."

Nefesini sıkıntıyla verirken alt dudağını ıslattı sıkıntıyla. "Aşkın, şu an buradan çıkman çok tehlikeli. Hem ben senin kocanım, eski liderim de... Bence toplantıyı yönetebilirim."

"Problem senin toplantıyı yönetmen değil, beni bu işin dışında tutmaya çalışman!" Hamile olduğum için yapıyordu, çatışmaya girmemden ve gerilmemeden endişeleniyordu.

"Bana güvenir misin?" Sorusuyla kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

"Sana güvenmeyi her şeyden çok istiyorum ama her seferinde kendimi..." Güzel sarılarında gördüğüm ifade beni durdurdu.

"Yapma, en güzel günümü mahvetme." Alnıma bir öpücük bırakıp uzaklaştığında fazlasıyla huzursuzdum.

"Pusat da yok, tek mi gideceksin?"

"Yusuf benimle, endişelenme. Olanları gelince anlatacağım. Babaannemin vefatının ardından sessiz sakin durmamı bekleme benden. Şimdi acelem var."

"Peki." Kabullenmem onu şaşırtsa da hoşuna gitti ve yanağıma sert, uzun bir öpücük bıraktıktan hemen sonra salondan çıktı.

Görünen o ki bu gece epey hareketli geçecekti. Elim karnıma gitti, orada bir canlı olduğunun bilincinde olmak çok enteresan bir duygudu.

Kısık sesle mırıldandım. "Hazır ol, bebeğim, babayı kurtarmaya gidiyoruz."

"Bir işler karıştırıyor, başına yine bela açacak." Gergince arkasından bakarken ne yapacağını çözmeye çalışıyordum.

"Hep yaptığımız şey, başımızı belaya sokmak zaten. Şimdi niye böyle gerildin?" diye sordu Tarık merakla.

"Çocuğumun babasız olmasını istemiyorum da ondan." İyice de benimsemiştim!

Ferda salona girdiğinde kimseyle konuşmadan boş koltuklardan birine yerleşti. "Hamileymişsin." Bacaklarını kendisine çekti. "Abim çok mutlu."

"Sen değil misin?" Sorumla başını iki yana salladı.

"Değilim, kime sahip olsam kaybediyorum."

Ferda psikolojik destek alıyor, ağır ilaçlar kullanıyordu ama durumu pek iyi gitmiyordu.

"Ferda, neden adaya gitmiyorsun?" diye sordu Tarık daha fazla dayanamayarak. "Bu olanlardan uzaklaşıp kafa dinleyebilirsin."

"Hep yaptığım şey uzaklaşmaktı zaten. O yüzden de hep sevdiklerimle son zamanlarımı kaybettim." Titreyen çenesini dizlerine yasladı.

Dayanamıyordu ve yanlış bir şey yapmasından endişeleniyordum.

"Hepimiz büyük kayıplar verdik ama bugün buradayız ve yaşamaya devam etmemiz gerekiyor," dedim ama ben bile söylediklerime pek inanamadım.

"Güzelim kızsın, bir silkelen, kendine gel be yeter!... Artık evde ölü gelin gibi geziyorsun. Toparlan artık! Benim tanıdığım Ferda'nın tek derdi alışveriş ve çapkınlık yapmaktı. Böyle olmaz," dedi Çelik sanki Ferda'yı on yıldır tanıyormuş gibi.

"Sen beni nereden tanıyorsun ki?" diye merakla sordu Ferda.

"Güzel kadınları hep tanırım." Çelik onu süzerken göz kırptı. Ferda'nın uzun zaman sonra yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. Tarık bir ona bir de Çelik'e bakarken fazlasıyla gerilmişti.

"Sikerim senin kaşını gözünü," diyerek yükseldi Tarık da. Elini alnına götürdü. "Kendimi Adnan Bey gibi hissediyorum hiç iyi değilim."

"Ne alaka be?" Çelik yüzünü buruşturdu. "Neyse Ferda, senin etraf çok sıkıcı. Arada bana takıl, ben sana hayatı gösteririm." Tarık daha fazla dayanmayarak yerinden doğruldu ve Çelik'in üstüne yürüdü.

Çelik de bacağını havaya kaldırarak onun göğsüne koydu. "Oğlum ben seni ayağımda sektiririm, bulaşma bana."

Ben bu kadar sakinliğe alışık değildim, aksiyona ihtiyacım vardı. Telefonumu çıkartıp Pusat'a mesaj attım.

Kocam beni aldatıyor olabilir.

Mesajımın hemen ardından çevrim içi olup yazmaya başladı.

Ne?

Süslenip püslenip dışarı çıktı, bana güven falan dedi.

Hamileyim diye beni aldatmasın. Seninle küsüm ama sen de yoksun yanında.

Cebonayan toplantısına gidecekmiş.

Beni ilgilendirmez, ben istifa ettim.

Toplantı neredeymiş?

Elbette ilgilendiriyordu.

Ben hazırlanıyorum, sen de gel yarım saate, baskına gidelim.

Ben hangi sıfatla geleceğim?

Ateş'in imkânsız aşkı olarak, amına koyayım.

Tmm

Yanlarından kalkıp üst kata çıktım. Yatak odamıza girdim. Elbette sakin şekilde bekleyemezdim, hele de ortalığı karıştıran asıl kişi benken.

Dolaptan siyah mini bir elbise çıkardım. V yakalı elbisenin önünde metal V harfi vardı. Saçlarımı dümdüz şekillendirmiş, yüzüme de hafif bir makyaj yapmıştım. En sonunda kırmızı ruj sürerek de makyajın hafifliğini tamamen bozmuştum.

Çok yüksek olmayan topuklu ayakkabılarımı da giydiğimde hazırdım. Pusat geldiğinde dair mesaj atmıştı.

Vakit kaybetmeden salona indim, Çelik beni görür görmez ıslık çaldı.

"Ateş'e söz vermedin mi sen?" dedi Deniz de gergince.

Omuz silktim. "Benim mükemmelliğime ihtiyacı olabilir. Ayrıca seni çağırmadı diye sen de gitmedin, adam zaten yeni iyileşti. Neyse kaçtım ben."

"Biz?" dedi Çelik hemen yerinden kalkarak.

"Siz..." Omuz silktim. "Takılın işte." Vakit kaybetmeden dışarı çıktım, Pusat da gelmişti. Üstüne giyindiği siyah kaşe ceketle fazla iri görünürken Bahar da karşısında pembe şişme montu ve beresiyle inanılmaz sevimli duruyordu.

Bahar'ın elini tutmuş, ona doğru eğilmiş bir şeyler söylüyordu. Dudakları Bahar'ın dudaklarına yaklaştığında boğazımı temizleyerek dikkatlerini dağıttım.

"Sevgilin artık işsiz," dediğimde Bahar üzgünce alt dudağını sarkıttı.

"Olsun ben çalışırım, bakarım evimize." Bahar da hemen Pusat'ın göğsünü okşayarak destek olmaya çalışıyordu.

"Evinize? Sizin eviniz mi var?"

"Daha yok da olur elbette," dedi Bahar hemen kızarırken.

"Sen endişelenme, güzelim. Ben senin elini sıcak sudan soğuk suya sokmam." Bahar'ın yanağına bir öpücük bıraktı.

"Aşkın," diyerek bana döndü Bahar sevinçle. Kocaman sarıldığında ben de sarılışına karşılık verdim. "İnanamıyorum, bana nasıl söylemezsin? Teyze mi oluyorum ben şimdi?" Dolan gözlerini heyecanla kırpıştırdı. "Hem de iki kere."

"Anne de olabilirsin," dedi Pusat hemen arkasından.

Bahar ona utangaç bir bakış attığında nefesimi verdim. "Bahar güzelim, hiç utanıyormuş triplerine girme. Elinde olsa herifin ırzına geçeceksin, yemem ben bu numaraları."

"Of Aşkın ya," diyerek benden uzaklaştı. "Bugün çok güzeldi, o yüzden keyfimi bozamasın."

"Üşüteceksin bebeğim, geç artık içeri," dedi Pusat ona aşkla bakan gözleriyle.

Bahar başını salladı, yanımızdan ayrılmadan hemen önce Pusat'ın yanağına öpücük bırakmak için ulaştı ama boyu yetişmediği için Pusat'ın başını eğmesi gerekti. Koca bir öpücük bıraktı.

"Sen gelmeden uyumayacağım," dedi utangaçça, hemen ardından da verandanın merdivenlerini hızla koştu. İçeri girmeden önce bize dönüp el salladı.

Pusat da onu hayran hayran izlerken el sallamasına karşılık verdi.

"Dünyadaki en güzel şey," dedi Bahar'ın arkasından mest olmuş şekilde bakarken. Bana döndüğünde kaşları çatıldı. "Neden bu havada çıplak çıkıyorsun? Sen mutant olabilirsin ama bebeğin olduğunu sanmıyorum, geç arabaya..."

"Karnımda bebek taşıdığım için bana hassas davranmayı kesin! Ayrıca sözlerini de unutmadım. Anahtarı ver." Açık avucuma sıkıntıyla bakarken anahtarı da verdi.

"Senin sürüşünden nefret ediyorum!"

"Sağ koltuk prensesi." Ona öpücük attım. Söylenmeye devam ederken ikimiz de arabaya yerleşmiştik.

"Ben artık sizinle çalışmıyorum, beni çağırmamalısın." Emniyet kemerini biner binmez takması beni gülümsetti.

"Kes nazı ya, bana o kadar laf ettin. Hâlâ yüzüne bakıyorum diye şükretmen gerek senin. Dua et şu an nefes aldığına."

"Tüm ülke peşindeyken hatta ülkeyi de geçtim dünya peşindeyken, kırmızı bültenle aranıyorken kılık bile değiştirmeden nasıl dışarı çıkacak cesareti gösteriyorsun? Ayrıca bence bu cesaret de değil de neyse..."

"Kırmızı bültene özel kırmızı rujumu sürdüm ben de. Hem sen çok konuşma, ben sana konuşma hakkı vermedim, amma koyayım. Keşke hayatımıza girmeseydin de..."

"Tamam Aşkın, özür dilerim. Allah benim belamı verseydi de demeseydim!"

"Ama dedin, amma koyayım!"

Cevap vermedi, kollarını göğsünün altında birleştirirken bakışlarını camına çevirdi.

"Bahar'la ne yaptınız bugün?" Yine cevap vermedi. Yanağından makas aldığımda şaşkınca bana çevirdi somunda kafasını. "Ben neden hem kocamın hem senin triplerini ayrı ayrı çekiyorum ki amına koyayım! Ayrıca burada trip atması gereken kişi benim. Siz erkeklerin nazlarından bıktım usandım, bir silkelenin, kendinize gelin. Hamile hâlimle işkence yaptırtma şimdi bana."

"Gezdik, tüm günü normal çiftler gibi geçirdik. Baya iyi geldi ikimize de. Önce kahvaltı yaptık, sonra Galata Kulesi'ne çıktık. Sonra sahilde atış yaptık, tabii herifin tüm balonlarını patlatıp Bahar'ına en güzel ayıcığı aldım. Sonra da sokak sokak gezdik, sohbet ettik, hayal kurduk." Pusat konuşurken arabanın hızını artırmıştım, sonlara doğru gerildiği için duraksayarak konuşmuştu.

"Çok sıkıcısınız."

"Bizim sizin gibi masa kırma fantezilerimiz yok, Aşkın Hanım!"

"Bir kırsanız rahatlarsınız aslında..." dediğimde gülmekle kızmak arasında kalmıştı. "Ama beceremezsiniz siz o işi."

"Neden beceremeyelim, amına koyayım!"

"Masa kırmaktan bahsediyorum, her sevişmelerinde masa kırabilen başka manyaklar gördün mü sen? Gerçi sen başka şey anladın, bu gidişle onu da zor becerirsiniz siz, prenses."

"Konumuz bu değil! Ateş ne işler karıştırıyor tek başına?"

"Tek başına değil, yanına Yusuf'u da aldı." Sözlerimle gözleri irileşti. Hemen kıskanırken dudakları büzülmüştü.

"Alsın bakalım Yusuf'u, Yusuf sanki benim yerimi tutar?.."

"Asıl dedikoduları kaçırdın sen," dememle merakla ilgisi bana döndü.

"Dedikodu mu? Ne dedikodusu?"

"Çelik var ya, Bahar'a âşıkmış."

"Sikerim onu he! Geri dön, göstereceğim..."

"Of, sana da şaka yapmaya gelmiyor. Çelik elbette ona âşık değil ama daha büyük bir sorunumuz var. Çelik hamile." Yüzüme boş boş baktığında ofladım. "Tarık ve Çelik kardeşmiş!"

"Siktir oradan! Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Yapmıyorum, ben de çok şaşırdım. Tarık o yüzden son günlerde etrafta kendinden geçmiş şekilde dolanıyormuş. Neyse, bunu kimseye söylemiyorsun."

"Nasıl ya? Benim aklım almıyor şu an. Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Ben de şaşkınım." Omuz silktim.

Cebonayan toplantısı bu sefer üst üyelerle yapılmayacağı için o çok gizli yer altındaki saçma sapan yerde değil, oteldeydiler.

Otelin direkt olarak otoparkına geçerken gözümdeki gözlüğün beni kamufle etmeyeceğini elbette biliyordum. Ateş buraya geldiğimi görünce epey sinirlenecekti.

"Silahlar?" dediğimde Pusat torpidodan dört tane silah çıkardı. İki silahı çantama atarak arabadan indim.

Pusat da peşimden gelirken onun da güneş gözlüğü taktığını fark ettim. "Kapalı alanda bu gözlükleri takarak daha da dikkat çekiyoruz, ayrıca birinin seni görüp bizi ihbar etmesi an meselesi." Pusat gergin gergin konuşurken uzun koridorda yürüyorduk.

"Rahat olsana biraz, ilk defa mı işe çıkıyoruz, amına koyayım?"

"İşe çıkmak ne demek acaba? Benim tek işim vardı, o da Ateş'i korumaktı." Bizim tartışmamız devam ederken önünde durduğumuz asansörün kapıları açılmıştı.

Asansör boş değildi, kızıl saçlı bir kadın vardı ve bu kadını tanıyordum. Cebonayan üyelerinden biriydi, Dilay. Kırmızı elbisesinin içinde dolgun vücut hatlarıyla dikkat çekici duruyordu. Beni gördüğünde kaşları şaşkınca havalandı. Onu umursamadan Pusat'la asansöre bindik.

"Demek liderimiz de buradaymış," dedi kadın beni uzun uzun süzerken. "Yakalanmaktan korkmuyor musun? Gerçi yakalandığına dair söylentiler dolaşıyordu..."

"Hayranlarım beni çok yoruyor," dediğimde Pusat omzunun üstünden Dilay'a dönüp ters bir bakış attı.

"Duydun, sessiz ol." Pusat'ın sözleriyle gülmemek için yanağımın içini ısırdım.

"Ateş yokluğunda defalarca kez evime geldi," dedi Dilay beni izlemeye devam ederken. "Ve kocanın asansör fantezileri var, aşırı keyifli."

Güldüm, ben de ona omzumun üstünden küçümseyici bir bakış attım. "Kocam yokluğumda da benimleydi. Ayrıca bir kadını aşağılamak istemiyorum, o yüzden o güzel ağzını kapat, kızıl şeytan."

Güldü o da. "Sen gerçekten V'sin." Bakışları üstümde hayranlıkla geziniyordu ve bunu ne kadar uğraşsa da saklayamıyordu.

"İmza vermiyorum, imza bıraktıklarım genelde ölüler oluyor." Sonunda lobide durduk, Pusat o sert ifadesiyle peşimden geliyordu.

"Senin tepkini ölçüyordu, Ateş'le aranızın nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorlar," dedi Pusat bana doğru kısık sesle.

"Fark ettim."

Otel, Cebonayan toplantısına özel boşaltıldığı için kalabalık değildi. Bar kısmına girdiğimizde Ateş'i gördüm ama yalnız değildi.

"Kocamın karşısında eski sevgilisi mi oturuyor, ben mi yanlış görüyorum?" Pusat sorumla nefesini sıkıntıyla verdi.

"Öyle gözüküyor." Didem Ateş'in tam yanına oturmuş, hararetle bir şeyler anlatıyordu.

"Ona gülümserse dişlerini sökerim," dediğimde Pusat bana anlamaz şekilde baktı. "Travmam var da."

"Ateş'in senden başka bir şey gördüğü mü var, amına koyayım!"

"Sus, küfretme." Konuşurken bir yandan da barın diğer ucuna yürüyordum. Masalardan birine oturduğumda Pusat da yanıma yerleşti.

"Beyefendi konuşmaya o kadar dalmış ki beni fark etmedi." Gözlerimi kısmış, onu izliyordum.

Didem elini ona doğru uzattığında Ateş sinirle elini ittirdi. Çok geçmeden oturdukları masa kalabalıklaşmıştı.

Yanında Didem'in babası, Arhan'ın annesi ve birkaç Cebonayan üyesi daha vardı.

"Aşkın Alanguva, yeni liderimiz." Duyduğum sesle başımı kaldırdım. Otuzlarının başında, karizmatik bir adamdı. Uzattığı elini sıkmadığımda gülümseyerek elini indirdi. "Mecit, beni tanımıyor olabilirsin ama abimi tanıyordun kesin."

"Abin?"

"Sancak." *Salıncak.*

Abisine benziyordu. Teklifsizce karşıma geçip oturarak beni uzun uzun süzmeye başladı.

"Abimin seni beğendiğini ve Alanguva'yla bu yüzden sürtüştüğünü biliyorum. Ölümünde de Alanguva'nın parmağı var." Sözleriyle omuz silktim.

"Yok, Ateş için öldürteceği kadar önemli bir isim değildi abin. Sen de abinin intikamını almak için mi geldin?" İntikam kelimesinden gına gelmişti, kusacaktım artık.

Bir dakika.

Ciddi ciddi midem bulanıyordu.

Elim mideme giderken bakışlarım Ateş'in üstündeydi. Tıraş olmuştu ve takım elbisesinin içinde sanki daha dün ölümden dönmemiş gibi iyi dururken bir de karşısındaki insanlarla uğraşıyordu.

"Hayır, seni tanımak için geldim. Senin güzel gözlerine bakabilmek benim için bir lütuf. En büyük hayranlarından biriyim, V. Tüm dünyada aranırken böyle rahat gezmen, inanılmaz bir şeysin." Herif niyeti bozmuştu.

"Sen hayırdır?" diye araya girdi en az Ateş kadar kıskanç olan Pusat.

"Sen benim idolümsün..." Herif manyak çıktı, amına koyayım ya. "Sana bir iş teklifi sunmak istiyorum, benim için çalış. Dünyadaki tüm imkânları önüne sererim."

Ona küçümseyici bir bakış attım. "Ben sadece kendim için çalışırım."

"Neden? Parayla adam öldürmüyor muydun?"

"Artık paradan daha önemsediğim şeyler var." Aslında en başına döndüğümüzde para sadece güce erişmemi sağlayan bir araçtı. Hiçbir zaman bu işi para için yapmamıştım, Kaptan daha çok ilgileniyordu bu kısımla.

"Senin tüm isteklerini karşılayabilirim," derken abisinin gözlerine benzeyen koyu gözleri üstümde merakla geziniyordu.

"Güzel gözlerin var, Macit, gözlerini seviyorsan üstümde gezdirme." Sözlerimle gülümsedi.

"Bana işkence çektirsen zevk alırım..." dediğinde kabul etmem gerek ki şaşırmıştım. Herif mazoşist çıkmıştı. "Beni kırbaçlasan..."

"Çüş amına koyayım!" dememle Pusat da yerinden kalkacaktı ki sert omzundan tutarak durdurdum onu. Ateş çok hararetli bir konuşmada olduğu için hâlâ bizi fark etmemişti ve biraz daha fark etmemesi daha iyiydi.

"Sana resmen ahlaksız teklif yapıyor la adam! Sikerim ben bunun belasını."

"Alanguva söylenenlerden daha kıskanç sanırım, başadamını peşinden ayırmıyor. Tabii korkuyordur senin gibi mükemmel bir şeyi kaybetmekten."

Biriniz de bana âşık olmayın, amına koyayım ya.

Bebeğim, görüyor musun anne ne kadar talep alıyor.

Siktir!

Karnımdaki bebekle konuşmuştum.

"Kalk git şuradan, iç savaş çıkarttırma bana." Pusat öne doğru eğilip o korkutucu dev bakışlarından attı.

"V'yle bir gece geçirmek savaş çıkarmaya değer." Macit de niyeti iyice bozmuştu.

"Bana bak, ne ayaksın bilmiyorum ama işim gücüm var. Siktirtme bana fantezilerini, manyağa bak ya, tüm deliler de beni buluyor, amına koyayım!" Küfürlerimden pek etkilenmiş gibi gözükmüyordu, hatta hoşuna bile gitmiş olabilirdi.

Macit güldü. "Tamam, işin şaka kısmını geçelim, cidden sana ihtiyacım var. Uzun zamandır iletişim kurmaya çalışıyorum ve bu geldiğim toplantıda seni görmek benim için bir nimet. O yüzden lütfen dinle."

"Bu kadar boş yapacağına derdini anlatsaydın dinlemiş olurdum. Vaktim değerlidir, Macit."

"Seninle birlik olup öldürmek istediğim isimler var, senin portföyüne de uygun. Büyük isimler ve sadece sen halledebilirsin."

"İlgilenmiyorum." Başımda yeterince dert ve bela vardı.

"Bence sayacağım isimlerle ilgileneceksin," dedi öne doğru eğilirken.

Bu sırada bir tartışmanın ortasında olan Ateş beni fark etmişti. Beni fark etmesi farklı kılıklardayken bile bu kadar uzun sürmezdi! Hemen kaşları çatılmış, gergince kafasını sallamıştı. Ona öpücük attım.

Macit de kafasını çevirip Ateş'e baktı, Ateş onu tanıyor olacak ki masamda oturan adamı gördüğünde daha da sinirlendi.

Ateş hızla yerinden kalktı, masadakilere işaret parmağını tehditkâr şekilde sallarken ne söylediğini duyamıyordum ama boynunda belirginleşen damarlarından yüksek sesle konuştuğunu ve ne kadar gerildiğini anlıyordum.

Dudağını okumaya çalışırken sadece, "*Sizi mahvedeceğim*," dediğini anlamıştım.

Onlara arkasını dönüp hızla yanımıza ulaştığında oturmadı, ellerini masaya yerleştirip başını Macit'e çevirdi.

"Neden karımın masasındasın?"

"Eski karın olmasın," dedi Macit de gıcık vermeye çalışarak.

"Macit, gözüm seni görmesin. Emin ol öfkemi senden çıkarmamı istemezsin. Ayrıca karıma öyle bakmaya devam edersen gözlerini oyar, bir taraflarına sokarım."

Macit gülerek yerinden kalktı. "Karı koca ne meraklısınız göz oymaya. V'yi elinde tutabileceğini mi sanıyorsun? O senin baş edemeyeceğin kadar büyük bir güç." Ateş'i biraz daha sinir ederken şansının son demlerinde olduğunu anlamış olacak ki daha fazla durmadan yanımızdan uzaklaştı.

"Aşkın..." Ateş gözlerini yumdu. "Bir kez olsun işleri bana bırakamaz mısın?"

"Bırakamam, ayrıca ben liderim." Saçımı savurduğumda nefesini sıkıntıyla verdi. Bakışları karnıma kaydı, hamile olduğumu hatırlayarak kendini sakinleştirmeye çalıştığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

"Sen istifa etmemiş miydin?" diye sordu bakışları Pusat'a kayarken.

Pusat bakışlarını ondan kaçırarak burnunu havaya doğru kaldırdı. "Ettim zaten, buraya özel istek üzerine geldim."

"Didem'le ne konuşuyordun?" Sorumla Ateş'in gerginliği azaldı.

"Hiç, gereksiz şeyler işte."

"Benim eskilerim hep gündem oluyor ama sen benden daha betersin. Sen asansör fantezisi mi seviyorsun? Biz bunu hiç denemedik, amına koyayım."

Ateş yüzüme anlamaz şekilde bakarken Pusat alttan alttan sırıtıyordu.

"Ne? Ne asansörü?"

"Sus, çok gerginim. Bu hormonlar artık psikolojik mi bilmiyorum ama beni şimdiden çıldırtmaya başladı. Alkol de kullanamıyorum, çatlayacağım." Elim başıma giderken Ateş'in yüzü biraz daha yumuşadı.

Yanıma ulaşıp başımın üstüne bir öpücük bıraktı, bardaki çoğu Cebonayan üyesinin bakışları üstümüzdeydi.

Çünkü karşılarında kral ve kraliçeleri vardı.

"Bir tacım eksik, bir dakika o da vardı," dediğimde bir öpücük daha bıraktı saçlarım arasına.

"Ben neyim? Soytarı mı?" dedi Pusat da hâlâ tripli şekilde.

"Vezir ol sen de," dediğimde yandan bir bakış attı. "Ateş az önce ne için tartışıyordun? Neden tüm üyeler burada?"

"Çünkü hepsinin amacı bizi bitirmek, onları yakın tutmam gerekiyor. Cebonayan'ı bitirmemiz gerekli yoksa Cebonayan bizi bitirecek."

"Peki ne yapacağız?" Sorumla eli çeneme gitti. Beni çenemden hafifçe tutarak başım karnına yaslıyken kaldırdı.

"En iyi yaptığımız şeyi elbette, kazanacağız."

Cebonayan'ın vakti tükeniyordu. Bunu bizzat yapacaktık ve keyif alacaktık.

Aramızdaki bakışmayı bölen şey bize hırsla yakınlaşan bir adam oldu. Bu adamı hatırlıyordum. İlk gittiğim Cebonayan toplantısında daha Ateş'le düşmanken gördüğüm, babasını öldüren V'yi arayan adamdı.

"Sen..." Parmağı havaya doğru kalktı. "Benim babamı parçalara ayırıp bedenini ülkenin her tarafına dağıttın!"

"O parmağına dikkat et, Sinan," dedi Ateş omzumdaki eliyle.

"Sen..." Bu sefer Ateş'e döndü bakışları. "En başından beri biliyordun! Onu korudun."

"Baban bunu hak etmişti, Sinan, yani tam hatırlamıyorum ama kesin hak etmiştir." Sözlerim Sinan'ı biraz daha öfkelendirirken rengi kırmızıya dönmüştü.

"Seni öldüreceğim, sürtük!" Üstüme atılacağı sırada Pusat yerinden fırladı.

Ateş omzumdaki elini tenimi hafifçe okşayarak çekti. Pusat'ı bir bakışıyla geri çekerken eli Sinan'ın ensesine gitti.

"Karımdan özür dile!"

"Dilemiyorum, onu da seni de mahvedeceğim, Alanguva. Bunlar daha başlangıçtı, siz bu işin içinden sıyrılabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Ateş onun başını masaya yasladığında herkes sadece izliyordu.

"Sana dedim ki *karımdan özür dile.*"

"Karın babamı öldürdü, onu öldürene kadar sikeceğim!" Bu son damla oldu.

Ateş onun başını masaya sertçe vurdu. Masanın üstünde duran bıçağı kaldırıp adamın elinin ortasına sapladı. Acıyla bağırırken eli masaya mıhlanmıştı.

"Karımdan özür dile." Adam acıyla inlerken ben de yerimden kalktım.

Adamın diğer elini de ben masaya yasladım. Masada kalan çatalı elime aldım. "Kocamı yorma, Sinan." Diğer elini de çatalla masaya mıhladığımda inleyişleri arttı.

"Sen benim arkadaşımdın, seni öldüresim yoktu ama Sinan, karıma kimse laf edemez." Kafasını bir kez daha masaya vurduğunda Sinan bilincini yitirmişti.

Ateş onu öylece bırakıp Pusat'a bir bakış attı. Pusat da işini iyi bildiği için hemen yanımıza ulaşıp Sinan'ı toparladı. Önce çatalla bıçağı çıkardı, sonra koca adamı omzuna attığında tüm Cebonayan nefeslerini tutmuş şekilde bunu izliyordu.

Ateş masanın üstündeki peçeteyle ellerindeki kanı silerken bana bakıyordu.

Ona yaklaştığımda eli belime gitti. "Kimse, hiçbiriniz..." Ateş Alanguva sinirliyken çok daha seksi oluyordu. "Bana ve aileme zarar veremezsiniz,

bunu düşünemezsiniz bile. He düşünürseniz ne mi olur?" Bu soruyu sorarken bana bakmıştı.

"V sizin korkulu rüyanız olur," dedim ben de yüzümdeki kendini beğenmiş ifadeyle.

"Savaş mı istiyorsunuz? Babaannemin ölümünde, kanıma giren zehirde parmağınızın olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsunuz? Bunu siz istediniz çünkü biz yapacaklarımız için pişman olmayacağız."

"Sen ne saçmalıyorsun, Ateş? Eski lider ve yeni lider olarak Cebonayan'a savaş mı açıyorsunuz?" Didem'in babası bağırarak kızının yanından öfkeyle kalktı.

"Hayır, Ateş Alanguva ve Aşkın Alanguva olarak açıyoruz. Hayatta kalmak isteyen tarafını belli etsin çünkü Cebonayan'ın çok bir ömrü kalmadı," dedi Ateş bilmiş bir ifadeyle.

"Bu meclise taşınacak," dedi bir adam da ama Ateş sadece güldü.

"Bunlar son sözlerim, ecelinizi seçmek size kalmış." Bakışları bana döndü. "Gidelim mi, karıcığım?"

"Gidelim." Ateş elini belime koyup benimle birlikte otelin asansörüne yürürken arkamızda gergin bir kalabalık kalmıştı.

Asansöre bindiğimizde kapılar kapandığı an onu gömleğinden tutup kendime çektim. Dudaklarını iştahla dudaklarıma yaslarken o da bu anı bekliyormuş gibi öpüşüme karşılık verdi. Beni asansörün aynasına yaslarken bir eli kalçamı avuçluyordu. "Sikeyim, sana nasıl doyamıyorum," dediğimde dudakları boynuma inmişti.

Dudaklarından ayrı kalmaya dayanamayarak onu saçlarından tutup yukarı doğru çektim ve yine leziz dudaklarına kendimi kaptırdım. Elim pantolonun düğmesine gittiğinde sırıttı.

"Son nefesimize kadar, yaşlanıp çirkinleşene kadar birbirimize doymayacağız, Ateşpare'm," dedi çenemi öpmeden hemen önce.

Islak dudakları tenimi karıncalandırırken asansör inmeye devam ediyordu. Elim *stop* tuşuna gittiğinde güldü.

"Beni mahvediyorsun," dediğinde pantolonun kumaşından sertliğini okşuyordum.

Elimi çıldırtıcı bir yavaşlıkla hareket ettirirken parmaklarımın arasında gittikçe daha da büyüdüğünü hissediyordum.

"Sikeyim..." İnlemesi beni daha da yükseltmişti, daha fazla dayanamıyordum.

"Seni hemen istiyorum, Alanguva, içimde." Sözlerimle güldü.

"Her zaman." Dudakları bu sefer boynuma indi, yavaş yavaş göğsüme inerken asansörü ikimizin nefes sesleri kaplamıştı.

Birden durdu, eli karnıma asılı kaldı. Ben de bu sırada kemerini açmış ve fermuarını indiriyordum.

"Ne? Neden durdun?" Gergin sesimle gözlerini yumdu.

"Hamilesin, Aşkın, bebeğimize zarar gelsin istemiyorum."

"Belli bir haftaya kadar bu sıkıntı değil," dedim daha da gerilirken.

"Olsun, daha doktor kontrolüne bile gidemedik. Emin olmadan olmaz." Yüz ifademi gördüğünde gülmemek için yanağının içini ısırdı. "Ben senden daha çok istiyorum, şu an patlayacak gibiyim."

"Asıl ben patlayacağım!" Onu kendimden uzaklaştırırken fazlasıyla mutsuzdum. "Milletle asansör fantezisi yapıyorsun, benimle mi yapasın gelmedi?"

Tekrar otoparkın tuşuna bastığımda Ateş de kemerini düzeltiyordu. Dudakları yine kıpkırmızı olmuştu, tüm rujum dudaklarına bulaşmıştı.

"Kimden bahsettiğini anlamıyorum," dedi Ateş çatılan kaşlarıyla.

"He o kadar çok kişiyle asansör fantezisi yaptın yani?" Sözlerimle daha fazla dayanamadı, beni belimden tutup çekti ve boynuma uzun bir öpücük bırakırken kokumu da derince soludu.

"Söz veriyorum, doktordan izin aldığımız ilk an yapacağız." Durakladı. "Ayrıca bu hamilelik seni kıskanç bir kadına mı dönüştürdü yoksa ben mi yanılıyorum?" Muzip şekilde keyifle konuşması beni güldürürken asansörün kapısı açılmıştı.

Kapıda Pusat bir eli belinde bekliyordu. Bizi gördüğünde önce Ateş'in pantolonundan çıkmış gömleğine, sonra ruj bulaşmış dudaklarına ve en son da hâlimize bakarak yüzünü buruşturdu.

"Evli barklı insanlarsınız, bebeniz olacak, hâlâ fingirdeşme derdindesiniz," diyerek bize yandan bir bakış atarken Ateş de elini tersiyle dudaklarını sildi.

"Kıskanma artık, yeter." Söylenerek yürümeye başladığımda Ateş fazlasıyla keyifliydi.

"Sen neden geldin?" diye sordu Pusat'a. "İstifa etmemiş miydin?"

"İşimden istifa ettim, arkadaşlığımdan değil. He beni arkadaş olarak da görmek istemiyorsan anlarım."

"Aşkın senin kadar trip atmıyor bana," dedi Ateş sıkıntıyla. "Ayrıca Aşkın'a söylediklerinin ağırlığını hâlâ kaldırabilmiş değilim."

Yürürken otoparkta sadece topuklu ayakkabılarımın sesi vardı. İçerisi normal olamayacak kadar sessizdi.

"Ayrıca Aşkın ben sana gelmemeni söylemedim mi?" Ateş konuşuyordu ama benim bakışlarım bir avcının bakışları gibi etrafta dikkatle geziniyordu.

Ateş yüzüme baktığı an bir aksilik olduğunu anladı. Bu sırada arabasının yanına gelmiştik, eli tam kapıya gitmişti ki onu sertçe kendime çektim.

Ateş ne olduğunu anlamazken Pusat hemen silahını çıkarmıştı. "Arabada bomba var." Kısık sesle söylediklerim Ateş'le Pusat'ın hızla arabadan uzaklaşmalarını sağladı. Ateş beni de belimden ittirerek yürütürken ben çoktan silahımı çıkarmıştım.

İlerideki karartıya doğru ateş ettiğim an arabaların ardından bir sürü silahlı adam çıkmıştı.

"Bir siktirin ya..." Tüm arabaların içinden adamlar çıkmıştı ve biz açık hedef hâlinde ortada duruyorduk.

"Silahlarınızı indirin!" diye bağırdı bir adam.

Ateş hemen önüme geçmiş, beni arkasına saklamaya çalışmıştı. Bu sırada Pusat da sırtını sırtıma yaslayarak bana siper oldu.

"Buradan kaçma ihtimaliniz yok!" diye bağırdı adam ama bizi daha tanımamıştı.

"Üç deyince," dedim kısık sesle Ateş ve Pusat'a.

"Üç!" diye bağırarak az önce Ateş'i çektiğim arabasına ateş ettim. Araba aynı anda patlamış, Ateş beni göğsüne çekerek uzak bir noktaya kaçırmaya çalışmıştı.

İçerisi patlamanın etkisiyle saniyeler içinde harabeye dönmüş, alevler yanlarındaki diğer araçlara da sıçramaya başlamıştı.

Karşı taraf bizi kurşun yağmuruna tutuyor ama içerisi duman içinde kaldığı için hedefi tutturamıyorlardı.

Bir arabaya yaklaştı yanımıza, içindeki kişi bize ateş ederken adamın kafasına sıktım. Tekme atarak arabadan indirdiğimde Pusat ve Ateş de çatışmaya girmiş şekilde peşimden geldi.

Sürücü koltuğuna geçmemle Ateş hemen yanıma yerleşti. Pusat da arka koltuğa geçmiş, araba yoğun bir kurşun yağmuruna tutulmuştu.

"Hiçbir halta yaramayan korumaların yine bir halta yaramıyor, amına koyayım!" Ateş'e sesimi duyurmam için bağırmam gerekmişti.

"Ee tabii, başlarında ben olmazsam böyle olur!" diyerek Pusat da hemen kendisine pay çıkardı.

Otoparkın çıkışına doğru son hızla gidiyordum, Pusat ve Ateş de açık camlardan ateş ediyordu. Bindiğimiz araba eski model bir Punto olduğu için elbette zırhlı falan değildi ve yediğimiz kurşunlar arabayı etkisiz hâle getirmek üzereydi.

Çıkışa çevirdiğim an durdum, kepenkler kapalıydı. "Sikeyim." Başımı eğip karnıma baktım. "Anne ve babayla ilk çatışman hayırlı olsun, bebeğim."

Ateş iki elinde silahla ateş etmesine rağmen bu söylediğimi duymuş ve tatlı tatlı sırıtmıştı bana.

"Arabadan inip çatışacağız." Ben de kucağımdaki silahı tekrar elime aldım.

"Aşkın, sen arabada kal," dedi Ateş kapıyı açıp inerken.

"Saçmalama! İlk defa mı çatışmaya giriyorum?"

Pusat da çoktan arabadan inmişti.

"Aşkın, lütfen," dedi Ateş inatla.

"Peki." Gülümsedim. Gülümsememin ardında bir şey olduğunu hemen anladı ama o hiçbir şey söyleyemeden açık kapıyı kapatıp arabayı geri vitese aldım.

Ne zamandır manuel araç kullanmıyordum ama yine de harikaydım. Her işte bu kadar mükemmel olmak bazen beni bile şaşırtıyordu. Bize ateş açan şerefsizler çoktan bu tarafa gelmeye başlamıştı; Ateş ve Pusat kolonların arkasına geçmiş ve kendilerini koruyorlardı.

Geri vitese takmış şekilde hızla giderken kafamı da eğmiştim. Arada yan aynalara bakıyor, onlara doğru sürüyordum. Dikkatleri dağılırken hem ateş ediyorlar hem de kaçmaya çalışıyorlardı. İki adamı ezdikten sonra ayağımı debriyaja basıp hafifçe çekerken tekrar vites değiştirip bu sefer öndekilere sürdüm.

Ateş ve Pusat'a iş bile kalmamıştı. Fazla gittiğim için yangına yaklaşmıştım, yangın gittikçe büyüyordu. Bir tanesi silahını Ateş'e doğrultmuştu ama Ateş onun farkında değildi. Vitesi ve hızı yükseltttim, hemen ardından geri vitese takıp arabayı tam tur attırarak Ateş'e silah doğrultan herifi ezdim.

Hâlâ fazlasıyla kalabalıklardı ve ben ateşe doğru sürüyordum ama bu ateş benim Ateş değildi. Gerçek bir ateşti. Gözüme kestirdiğim bir kalabalığa doğru sürüyor, kolonlara yakın gidiyordum ve çok hızlı değildim. Ateş ve Pusat onların dikkatini dağıtırken arabayı çalışır hâlde bırakarak kapısını açtım. Önüme gelen ilk kolonun arkasına silahımla birlikte atlarken bu atlayışı elimden geldiğince hafif yapmaya çalışmıştım.

"Dayan, bebeğim..." Kısık sesle konuşup silahımla kalanlara ateş ederken Ateş'i ve Pusat'ı göremiyordum.

Yangın giderek büyüyordu ve içerisi fazlasıyla sıcak olmuştu. Yangından taşan alevler başka arabalara sıçradıkça yeni patlamalar oluyordu. Kolonların arkasından kurşunlardan kaçmaya çalıştığım yetmezmiş gibi bir de ateşten kaçmaya çalışıyordum.

İçerideki kirli hava gittikçe artıyor, nefes almak da güç bir hâle geliyordu. Kurşunlar kesilmişti çünkü çoğu içerideki zehirli gazdan zehirlenmeye başlamıştı. İçerisi öksürüklerle dolarken tam koşmaya başlayacaktım ki önüme büyük bir demir parçası düştü tavandan.

"Bir adım önde olsak gitmiştik." Mırıldanarak başımı havaya kaldırdığımda bir tanesinin daha üzerime düşmek üzere olduğunu fark ettim.

Tam kaçmak için bir adım atacaktım ki bir el beni belimden tutarak kendisine çekti. Bu neyse ki benim Ateş'imdi. Beni büyük bir aracın arkasına çekmişti, şoför koltuğunda Pusat oturuyordu. Beni belimden tutup çekmesi ona yeterli gelmemiş olacak ki göğsüne sarmış ve sıkı sıkı sarılmıştı.

"Sana bir şey olacak diye aklım çıktı." Dudakları saçlarımda gezinirken kalbinin hızlı atışlarını duyabiliyordum. "İyi misin?" Endişeli sesiyle başımı olumluca salladım.

Ateş'in korumaları kapıyı açmıştı ama dışarıda sadece korumalar değil, polis de vardı.

"Bir bu eksikti," diyerek kafamı biraz daha aşağı eğdim. Ateş koltukta otururken ben de koltuğun altındaki boşluğa biraz daha gömüldüm. "Böyle yakalanırsam kendimle çok dalga geçerim, amına koyayım."

"Sessiz ol." Ateş bana yukarıdan uyarıcı bir bakış attı. "Polislerin yanında yavaşla ama durma, yaralı olduğumu ve beni hemen hastaneye yetiştirmen gerektiğini söyle," dedi Ateş öndeki Pusat'a.

Dizlerimin üstünde, Ateş'in bacakları arasında duruyordum. Bir eli saçımı okşarken beni değil de kendisini sakinleştirmeye çalıştığını biliyordum.

Polisler arabaya ışık tuttuklarında Pusat bağırdı. "Patronum doğuruyor!" Ateş'le birbirimize baktık. Gülmemek için alt dudağımı ısırdım.

"Hay ben senin yapacağın işi," dedi Ateş gözlerini kapatarak.

"Yani yaralı, hastaneye yetiştiriyorum," diye tekrar bağırdı polislere.

Bu sırada Ateş'in bacağına yasladım başımı. Ona alttan alttan kışkırtıcı bakışlar atıyordum, sonrasında bakışlarımı karşımdaki kasıklarına indirdim. Dudağımı ısırıp gözlerine baktığımda Ateş sabır diliyordu.

Oradan uzaklaştığımız an Ateş beni kollarımdan tutarak kaldırdı, yanına oturtacaktı ama ben kucağına oturdum.

"Siz ikiniz var ya, insanı çıldırtırsınız," dedi sakinleşmeye çalışarak.

"Ateş doğuruyor mu, Pusat?" Kıkırdadım.

"Ne bileyim, kafam karıştı benim. Polisler geriyor beni ayrıca."

"Takip ediyorlar mı?" Ateş beni göğsüne yaslayıp omzunun üstünden arkaya bakmaya çalışıyordu.

"Hayır, atlattım ama dikkatli olalım," dedi Pusat hızlanmaya devam ederken.

Ateş'in gözleri bana döndü. "Sana bir şey olacak diye aklım çıktı, Ateşpare." Alnıma bir öpücük bıraktı, sonra da beni biraz daha sarmaladı.

Ben de onun sarmalamasına karşılık verdim, göğsüne biraz daha gömüldüm. Ait olduğum yerdeydim, evimdeydim. Yorgunca gözlerimi yumdum.

"Bu hamilelik beni çok etkiledi, aşırı duygusal hissediyorum, ayrıca her şeyi de çok derin yaşıyorum, normal mi bu? Üstüne tempomu kaybediyorum, ben hiç yorulmazdım, şimdi bitik hissediyorum. Hepi topu kaç kişi öldürdüm ki?" Ben söylenirken Ateş güldü.

"Belki de normal olmaya başlıyorsundur."

"Önceden anormal miydim yani?" dedim hemen gergince.

"Evet, normal olamayacak kadar mükemmelsin. Belki de bu kadar mükemmel olmak iyi değildir."

"Şimdi ben deneğim, değişik güçlerim falan var ya... Acaba bebeğimiz de öyle mi olacak?" Sorumla gülüşü genişledi.

"Bilmiyorum ama sağlıklı doğması için elimden geleni yapacağım, endişelenme."

"Babamın anneme yaptığını yapıp çocuğumuzu denek yaparsan senin belanı sikerim." Sözlerimle bu sefer gülmedi.

"Yorulmadık mı, Ateşpare?"

"Yorulduk."

"Bunlar son yorulmalarımız," dedi saçlarıma bir öpücük daha bırakırken.

"Sonra ne olacak?"

"Ateş ve Ateşpare sonsuza kadar mutlu olacak." Sözleri üstümde buruk bir his bırakınca ona biraz daha sokuldum.

Belki de bu sefer sözü gerçek olurdu.

Belki de aşk, tüm ihtimalleri yok sayarak bir umuda tutunmaktı.

Belki de asıl ateş en zor aşkların yüreğinde prangaydı.

Eve gelmemizle aynı anda polis de gelmişti, Ateş beni saklamak için yine akla karayı seçmiş, ben salona pijamalarımla geçip meyve yemiştim.

Sigara ve alkol olmadığı için kendimi meyveye vurmuştum.

Ateş ifade verdikten sonra polisler gitmişti, evi aramamışlardı ama o kadar insan beni gördükten sonra bunun gerçekleşmesi an meselesiydi.

"Tüm ülke seni arıyor, oturmuş burada meyve soyuyorsun," dedi Pusat bana ters ters bakarak.

"Sen istifa etmedin mi? Ne ilgilendirir seni?"

"Aman, iyi olmuş istifa ettiği, bir işe yaramıyor Ateş'in hiçbir koruması zaten." Çelik de salonun köşesinde viskisini yudumluyordu.

"Yoo, benim Pusat'ım dünyanın en iyi korumasıdır bir kere, kendinle karıştırma." Tarık da konuşurken Çelik'e kötü kötü bakıyordu.

"Şu herif taktı bana he," dedi Çelik bana dönerek.

"Sus, şu an daha büyük olaylarımız var. Aşkın hamile!" diye bağırdı Tarık.

"Tamam, yırtma kendini, sus," dedi Çelik, ona yandan ters bir bakış atmıştı.

"Sana mı soracağım ne zaman konuşup ne zaman susacağımı? Pusat şuna bir şey söylesene," diye cırladı Tarık.

Pusat Çelik'e döndü ve "Bir şey," dedi, sonra da çok komikmiş gibi güldü.

Yüzümü buruşturmuş şekilde hâllerini izliyordum, bu portakal da ne kadar ekşiydi.

"Pusat'la aranda nasıl bir ilişki var çözemedim, hepiniz birbirinden garipsiniz." Çelik de onlara gıcık olmuş şekilde bakıyordu.

"Ben hâlâ Aşkın'ın hamile olmasının şokundayım ya." Bahar da irice açtığı mavi gözleriyle bir bana bir de karnıma bakıyordu. "Bir bebek gelecek diye seviniyorduk, şimdi iki tane oldular." Sevinçle el çırptığında Pusat onun sevimliliğine dayanamadı ve omzundan tutarak göğsüne bastırdı.

"Boğdun lan kızı," dedi Çelik korumacı bir şekilde.

"Sen sus, birdiler iki oldular başıma." Pusat, Bahar'ın saçlarına öpücükler bırakırken Bahar da ona sarılmıştı.

"Siz tam olarak nasıl barıştınız? En son birbirinizin suratına bakmıyordunuz?" dedi Tarık da aşırı memnuniyetsiz şekilde.

"Biz ayrı yapamıyoruz ki." Bahar aşkla Pusat'a bakıyordu. "Yani çoğul konuştum ama ben yapamıyorum, sen yapabiliyor musun?" Bu kızın cilveleri beni öldürecekti.

"Yaparsam şerefsizim," dedi Pusat da onun gözlerine aşk dolu bakışlarla dalarken.

"Gözlerimin önünde birbirlerini seviyorlar!" Tarık bağırarak ayağa kalktığında yanında oturan Ferda sıçradı. "Aman kız bir şey yok," dedi onu korkuttuğunu anladığında.

"Biraz normal tepkiler ver!" Ferda'nın sert sözlerine Tarık tepki vermedi.

Dayanamayıp aralarına girdim, bu kavuşamayan âşık rollerinden çok bıkmıştım. "Ferda, Tarık'la arandaki sorunları neden düzeltmiyorsun?"

"Bizim bir sorunumuz yok!" dedi Ferda hemen.

"Peki Tarık'a söylemek istediğin bir şey de mi yok? Bence bilmeye hakkı var." Tarık sözlerimle şok olmuş şekilde bir bana bir de Ferda'ya bakıyordu.

"Ne oluyor şu an? Ben hiçbir şey anlamıyorum!"

"Özel bir konu," dedi Ferda zorlukla konuşarak.

Ee tabii diyemezdi, *seninle sevişirken bilerek Arhan'ın ismini söyledim, seni uzaklaştırmak için*, diye.

"Burası aşırı sinir bozucu bir aşk yuvasına dönüştü, ben aksiyon var diye gelmiştim." Çelik söylenirken bir yandan da saçlarını düzeltiyordu.

"Rusya'ya ne zaman gideceksin?" Sorumla bir süre düşündü.

"Sen ne zaman istersin?" dedi hemen.

"Olaylar karışık, şu an tüm desteklere ihtiyacımız var." Sözlerimle başını olumluca salladı.

"Tarık da gelecek mi benimle?" Soruyu Tarık'a değil bana sormuştu.

Tarık, Ferda'nın üzerindeki bakışlarını ayırıp bize çevirdi. "Gelmiyorum ben hiçbir yere, ayrıca sen niye yanında beni istiyorsun? İnanılmaz eğlenceli bir herifim diye mi?" Sorusuyla Çelik'in dudaklarında buruk bir gülüş oluştu.

Tarık bakışlarını ondan kaçırdı hızla. Onun abisi olduğu gerçeğini kabullenemiyordu. İnsan bir yaştan sonra yaşadığı hayatın yalan olduğunu öğrendiğinde şaşırıyordu elbette.

"Kısa süre kalırsın, sonra dönersin," dedi Çelik onu ikna etmeye çalışarak.

"Bakarız." Tarık geri yerine geri oturdu.

"Bakamayız, vaktimiz az." Çelik'in bakışları bana döndü. "Kocan bir uçak ayarlar artık bize?"

"Zor, onun cömertliği sadece bana. Ben hayatına girmeden önce çok cimri bir herifti, inanmıyorsan Pusat'a sor," dedim ama Pusat hülyalı şekilde başını eğmiş Bahar'la konuşuyor ve bizi duymuyordu.

Ateş odaya girdiğinde hâlâ benim gibi üstünü değiştirmemişti. Siyah takımıyla, dağılmış saçlarıyla yanıma oturduğunda onu uzun uzun süzdüm. Önce bakışlarım onu gülümsetti, sonra bakışları karnıma indi ve daha da derin gülümsedi.

"Baba oluyorum," diye sayıkladı. Sonrasında da hemen salondakilere döndü. "Aşkın'ın hamileliği hakkında hiçbir yerde konuşmayın biz açıklayana kadar."

"Bizim alnımızda salak yazmıyor ya enişte," dedi Tarık da oflayarak. "Sen onu bunu bırak da bize bebek hediyesi ne alacaksın?"

"Bebek hediyesi mi?" diye sordu Ateş şaşkınca.

"Hmm, bizden kız aldın, bir de onu hamile bıraktın. Hediye yok mu?" Tarık konuşurken pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

"Dolandırıcı la bu, adamlar sana kaç kilo altın verdiler, amına koyayım!" Pusat konu para olunca dikkatini Bahar'dan çekebilmişti.

"Harbiden Aşkın'ı hamile bıraktı, seni mi bıraktı adam?" Çelik de daha fazla dayanamamıştı.

"Ne istersin?" Ateş'in sorusuyla hepimiz şaşkınca ona baktık. "Ne var? Çocuğum oluyor, ne kadar mutlu olduğumun farkında mısınız siz?"

"O yüzden mi beni kovdun?" diye sordu Pusat hemen kıskanarak.

"Ben seni kovmadım, sen istifa ettin," dedi Ateş de beni kendisine çekerken. Ona uzattığım portakala sırıtarak baktı. Onu düşündüğüm için verdiğimi sanmıştı ama sadece ekşi olduğu için vermiştim. Ağzını açtığında portakalı ağzına tıktım. Çiğnemeye başladığında bunu anlayarak bana yandan bir bakış attı, ben de ona öpücük attım.

"Alanguva bize bir uçak ayarlarsın artık," dedi Çelik. "Gerçi sen şimdi mutlusun, direkt uçak ver bize."

"Olur, alın." Ateş'in sözleriyle şaşkınca gözlerimi irileştirdim.

"Öyle şey mi olur, amına koyayım! Çocuğumuz doğmadan tüm servetini yedirtecek misin sen?"

"Asıl cimri kimmiş, belli oldu," diyerek laf soktu bana Tarık.

"Çocuğumuz diyen ağzını yerim senin," dedi Ateş ve daha fazla dayanamayarak ayağa kalktı. Beni de birden kucağına aldı, tam söylenecektim ki yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı.

"Ne yapıyorsun? Daha iyileşmedin bile!"

"Karımla vakit geçiriyorum." Omuz silkti.

Beni üst kata götürürken ben de başımı göğsüne gömdüm. "Hamile olan sen olsaydın ben de seni kucaklardım." Sözlerimle güldü.

Yatak odamıza girdiğimizde beni yatağa yatırdı, bir eli saçlarımı okşarken üstümdeydi ama bana ağırlık vermemek için dirseklerinin üzerinde duruyordu.

"Benim güzel karım," dedi aşkla parlayan gözleriyle. Önce dudaklarımı öptü. Ardından da eğildi ve karnıma bir öpücük bıraktı. "Güzel bebeğim."

Sanki onu hissedebilecekmiş gibi kafasını karnıma yasladı, hareketleri yavaştı, çok narin davranıyordu.

"Şimdi biz dokuz ay masa kıramayacak mıyız?" Söylenmem Ateş'i güldürdü.

"Daha hassas davranacağız mecbur ama endişelenme, hassasken de zevkten başını döndürebilirim." Her şekilde zevkten başımı döndürebileceğine emindim zaten.

"Ateş bak, iki gündür çok büyük saldırılara uğruyoruz, artık çok daha hırçınlar ve polisin beni bulması an meselesi." Sözlerimle tüm keyfi kaçtı ama başı karnımdayken karnımı okşamaya devam etti.

"Bunları yarın düşünsek?" Bir öpücük daha bıraktı karnıma. "Ben baba oluyorum, Aşkın, baba." Gözlerini göremiyordum ama dolduğuna emindim. "Bizim bir çocuğumuz olacak. Bunun mutluluğunu yaşamama izin ver."

"Tamam mutluluğunu yaşa da yolumuz yol değil."

"Seninle tüm yanlış yollara varım, Ateşpare."

"Peki, bugün uyuyalım. Yarın ortalığın babasını sikeriz." Sözlerimle güldü.

Gözlerimi yumdum, bu bebeğin bana huzursuzluk vereceğini düşünmüştüm ama öyle olmamıştı. Hatta şimdi Ateş karnımda yatarken ve karnımı okşarken hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyordum.

"Ateş..."

"Efendim?" dedi mayışmış şekilde.

"Ablam beni affedecek, Ateş." Sözlerimle şaşırdı. "Mektupta demiş."

Ve beni affetmesi için elimden gelen her şeyin fazlasını yapacaktım.

Huzurla uyu, ablacığım, bu saatten sonra sana layık olmak için savaşacağım.

"Ateş, saçlarımı keser misin?" Sorumla şaşkınca başını kaldırdı. "Kâkül." Gülümsedi hemen.

"Keserim tabii."

En son kâküllerimi ablam kesmişti ve o zamandan beri hiç kesmemiştim. Kalktığında beni de doğrulttu, banyoya gittiğimizde beni tek bir hareketle lavabonun tezgâhına oturttu.

Dolaptan çıkardığı makasa bakarken derin bir nefes aldı. "Bundan sonra ben keseyim kâküllerini, onları çok seviyorum." Alnıma bir öpücük bıraktı. "Aylin seni izliyorsa bil ki seninle gurur duyuyordur çünkü sen aslında gerçek olamayacak kadar yufka yürekli ve narinsin. Sadece bunu perdelemeye çalışıyorsun ama kendini bana daha fazla saklayamazsın, Ateşpare."

Eliyle saçlarımı ayırdı, makasın iki bıçağını açıp kesmeye başladığında gözlerimden yaşlar düşüyordu. Onun saçlarımı keserken söylediği türkü kulaklarımda çınlarken yaşlarım, saçlarımdan daha hızlı düşüyordu yere.

Onun bir sevdiği var...[5]

Günde on çeşit giyer...

Küçükten yâr seveni...

Cennete gönderseler...

"Bitti," dedi Ateş gözyaşlarımı silerken. "Geçti Ateşpare, geçti."

Ne geçti ne de bitti ama belki de bir gün gerçekten geçecekti.

⧖

Karşımdaki kameraya bakarken heyecanlı değildim. Ateş kameranın arkasında duruyor, sarı gözleriyle beni dikkatle izliyordu.

Üstümde siyah V yaka bir elbise vardı. Vatkalı omuzları ve bedenimi sarması beni oldukça iyi gösterirken saçlarımdan gözlerimi alamıyordum. Kâküllerimi her gördüğümde boğazıma bir yumru takılsa da o an hemen Ateş'in gözlerine bakarak içimi yakan ateşten kaçabiliyordum.

Saçlarım dalga dalga omuzlarıma dökülürken makyajım sadeydi. Ateş'in gözleri üstümde hayranlıkla gezinirken sanki her baktığında bir kez daha âşık oluyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Ivan. Evet, Ateş onu kovmamıştı, kıskançlıkları azalıyordu. Anılar zihnime dolarken dudaklarımda buruk bir gülüş oluştu. Başımı olumluca salladım. "Tam kırk saniye sonra tüm ulusal kanallardayız."

Tam bu sırada telefonum çaldı, Vera arıyordu. Hızla aramayı yanıtladığımda Ateş çatılan kaşlarıyla beni izliyordu.

"V," dedi kısık sesle Vera.

"Hayatta olman şaşırtıcı."

[5]"Dam Üstüne Çul Serer" (e.n.)

"Asıl şaşırtıcı olan bu değil bence. Tüm saldırılardan nasıl kedi gibi dört ayak üstüne düşerek sağlam çıkmayı başarıyorsunuz, anlamıyorum ama sanırım bu sefer tüm canlarınız tükendi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ateş nasıl?"

"İyi," dedim anında gerginliğim artarken.

"Sana verdiğim panzehirler en başından beri zehrin etkisini geciktirmek içindi. Sonuncuyu getirdim çünkü onunla biraz daha zaman geçirmeni istedim. Aşkın, eğer zehri araştırdıysa bunu Ateş de biliyor olmalı. Aslında panzehir falan yok, o zehri ilk enjekte ettiğimizde Ateş'in sağlıklı yaşamının süresi doldu. Bunu sana söylemem yasaktı." Durakladı. "Ama yapamadım." Derin bir nefes aldı.

"Sen ne saçmalıyorsun?"

"Son on saniye," dedi Ivan uyarıcı tonda.

"Bir yol yok, Aşkın, kocan ölecek." Telefon parmaklarım arasından düşerken Ateş bana bakıyordu.

"Son üç saniye," dedi Ivan.

Ateş yanıma gelmek istiyordu, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ama canlı yayın başlamak üzereydi.

Ateş zehrin bir çaresinin olmadığını biliyordu, en başından beri beni o yüzden durdurmaya çalışıyordu.

Üstelik Ateş bunu bile bile yine bana mutlu hayat sözleri vermişti.

"Ve kayıt!" diye bağırdı Ivan.

Önümdeki kameraya dönerken tüm dünyanın bu kaydı izleyeceğini biliyordum.

Ve ben de başladım.

9

CANAVARI ANLAMAK VE ADALETİ ARAMAK

Karşımda bir kamera vardı. Beni tüm dünyaya izleten bir kamera. Tüm ulusal kanallarda yüzüm vardı, herkesin televizyonunun ekranında ben vardım.

Peki neden vardım? Yüzümü göstermek için mi? Hayır. Hiçbir zaman amacım bu olmamıştı. V sadece benim yüzüm olmamalıydı.

Zorunda olduğum için şu an herkesin ekranındaydım. Sesimi son kez duyurmak için.

Ateş endişeli gözlerle beni izlerken onun sarı harelerine baktım, sadece bir bakışımla onu rahatlatacak kadar çok tanıyordum onu. O da benim bir bakışımla rahatlayacak kadar beni tanıyordu. Nefesini sakin şekilde verdi, kulağımdaki kulaklıkta onu duyabiliyordum ama ona cevap veremezdim.

"Her şey yolunda mı, Ateşpare?" Sorusuna yanıt verecek bir harekette bulunmadım, dikkatimi kameraya çevirdim tamamen.

"Herkese merhaba, Türkiye. Tüm iş yorgunluğunuz üzerinizdeyken biraz dinlenmek için ekranı açtığınızda neden beni gördüğünüzü merak ettiğinizi biliyorum. Yaşıyor olmama da tutuklu olmadığıma da şaşırdığınızı biliyorum. Bu benim cevherim değil, bu adalet sisteminin verdiği bir açık da değil. Şu an buradayım çünkü buna izin verildi çünkü V en başından beri bir projeydi."

"Lütfen kimseyi kışkırtma," dedi Ateş beni dikkatle izlerken. Bir elini çenesine koymuş, üstündeki lacivert gömleği bedenini tamamen sarmıştı.

"Bugün size hayat hikâyemi anlatmak istiyorum, sıkılırsanız ve başka kanala geçmek isterseniz yine beni göreceksiniz, o yüzden hiç zahmet etmeyin." Güldüm. Ellerimi önümde birleştirmiştim. Beden dilimle, cümleler arasında verdiğim sakin nefeslerle bile ekrana bir mesaj veriyordum her saniyede.

"Ben neden V'yim? Ne oldu da ben böyle bir canavara dönüştüm? Bunu merak ettiğinizi biliyorum. Ben doğal bir insan değilim. Annem Ahu Erizgi, bana hamileyken şiddet görüyormuş ama kocası polis olduğu için her şikâyetinde üstünü örtmeyi başarmış.

En sonunda karnına aldığı darbeyle düşük riski geçirerek gittiği hastanede yanına bir adam gelmiş ve ona bir teklifte bulunmuş. Anneme benim yaşa-

yabileceğimi hatta daha üst bir insan olabileceğimi söylemiş ve bu işin tüm risklerini anlatarak bana yapılacak deneyin ilk adımını atmış. Bunu yapan kişi de kocamın babası. Deneyin adı da 'Mükemmel İnsan Projesi'. İlk denek değilim ve son da değilim. Annem doğumum sırasında vefat ettiği için deney başarısız sayılmış.

Ben de fedakâr bir ablayla ve ruh hastası bir babayla kaldım. On bir yaşındayken ablamın çektiği işkencelere dayanamadım ve öz babamı kendi silahıyla öldürdüm. Ablam benim hayatımın da mahvolmasını istemediği için cinayeti üstlendi ve böylece asıl canavar yerine hapse giren o oldu.

Hırçın bir çocuktum, diğerleri gibi değildim, hep isyan çıkaran kişi ben olurdum. Yetimhanedeki tek arkadaşımın uğradığı tecavüz sonrasında bir cinayet daha işledim ve yetimhaneyi terk ettim. Tam bu sırada beni V yapan adamla tanıştım, Emekli Koramiral Cüneyt Keskin'le. O benim denek olduğumu en başından beri biliyor ve istihbarat için çalışıyormuş. Bana yıllar boyu eğitimler vererek deneyi olabildiğince verimli hâle getirmiş. Sonunda da karşınızda gördüğüm kişiye dönüştüm."

Durakladım, derin bir nefes aldım.

"Yani sandığınızın aksine bir gün uyanıp kiralık katil olmaya karar veren bir psikopat değilim. Ben planlı bir projeyim. Bu yaptıklarımın arkasında durmadığımı mı, yoksa bu safsataya sığındığımı mı gösteriyor? Kesinlikle hayır. Yolum hiçbir zaman doğru değildi ama dünya da hiçbir zaman doğru bir yer olmadı. Ben V olmak zorunda bırakıldım ama denek olduğum için değil. Ben gördüğüm adaletsizlikler yüzünden V olmak zorundaydım. Sesimi duyurmak istedim çünkü herkes kulaklarını tıkamıştı.

İlk önce bağırdım ama sağırların karşısında ne kadar bağırsan da sesini duyamayacağını anladım. Ben de göstermeye karar verdim ama gösterinin ilgi çekmesi için vahşi olması gerekiyordu.

Evet, gördüğümüz vahşetler bize yeterli gelmemişti çünkü biz kurbanın vahşetini görüyorduk, avcının değil."

Ateş elindeki tablete bakarken boğazını temizledi. "Polisler tam da tahmin ettiğimiz gibi geliyor; bazı yerlerde yayını kesip operasyonu çekiyorlar, bazı yerlerde de ekranı ikiye bölerek senin konuşmanı ve yanında da operasyonu gösteriyorlar."

Ateş karşımdaki ekrana operasyonun görüntülerini yansıttı, ben de konuşmaya devam ettim.

"Yaptıklarım doğru değildi, bunu en başından beri biliyorum. V olmak büyük bedeller ödemek demekti. Ablam V olduğumu öğrendiğinde benden nefret etti ve vefat ederken bile beni affetmedi. Ama edecek çünkü V olmak

sadece insanları kesip biçmek değil. V olmak bir umut. Bugün burada kanlı ve canlı karşınızdayım ama buraya gelmek için çok büyük bedeller ödemek zorunda kaldım. Hiçbir zaman sonumu düşünmedim ve hep en kötü sonu hak ettiğimi biliyordum.

Şimdiyse işler değişti. Hamileyim ve karnımda âşık olduğum adamdan bir çocuk taşıyorum. Her şeyin sorumlusu olan adamın oğlundan. Çünkü biliyorum, kimse ailesini seçemez ve kimse ailesinin yaptıklarının yükünü taşımak zorunda değil. Alanguva bu deneyi yaparken yalnız değildi, yanında bir sürü güçlü isim vardı. Deneyleri başarılı da oldu, hatta bazı hükûmetler bu denek bebekleri alıp asker olarak yetiştirdi."

Bunu anlatmam Alanguva adını zedelemeyecekti çünkü hepsi Ateş'in büyümesinden çok önce yapılmış projelerdi. İncelemeye alınacaktı elbette, yüklü tazminatlar da ödeyecekti ama bitmeyecekti.

"Karnımdaki bebek benim V olmama engel değil." Güldüm. "Elbette karnım burnumdayken cinayet işlemeyeceğim ama V olmayı da bırakmayacağım çünkü V sadece birilerini öldürmek değil. V bir ses olmak, V sesi duyurmak. Son nefesime kadar da adaletsizliklerle savaşmaya yemin ediyorum ama ben son nefesimi verdiğimde de savaşacağım. Bugün çıkıp bunları anlatıyorum çünkü beni anlamanızı istiyorum. Bir canavarı anlamak mümkün mümkün mü, bilmiyorum. Sanırım bunu da yine siz göstereceksiniz. Bir canavar olarak değil, kendi adaletini yaratarak da değil ama adaleti arayarak göstereceksiniz.

Amacım sizleri sokağa dökerek katliam çıkartmak değil, amacım sadece sesimizi duyurmak. Öldürülen kadınların, katledilen çocukların, umutsuzluğun gölgesinde harcanan yaşamların sesi olmak. Ben cinayet işlesem de işlemesem de hep V olacağım. Ben yaşasam da ölsem de V olacağım.

V gerçekten de katil değil, kahraman mı bu konu tartışılır ama emin olduğum bir şey var. Adalet olsaydı V doğmazdı."

Karşımdaki ekrandaki görüntüde polisler hangarın kapısına dayanmıştı. Helikopterler, tanklar ve medya oradaydı. Bu sırada ekranda benim sesim yankılanıyordu. Polisler hangarın kapısını demir bir topla açarak içeri akın etmişti. İçeri girdiklerindeyse koca hangardaki tek şey koca bir ekrandı sadece, benim olduğum ekran.

Polislerle birlikte içeri giren kamera engellenmeye çalışıldı. Ben de bu sırada gülerek doğruldum.

"Herkese iyi akşamlar, Türkiye, yarın daha adil bir dünyaya uyanma ümidiyle." Yerimden kalktığımda yayın da durmuştu.

"Kestik!" diye bağırdı Ivan. Bu sırada bir alkış sesi yükseldi içeriden.

Ateş gülümseyerek bana ulaşıp sıkıca sarıldı. "Zeki karım benim." Saçlarımı koklayıp yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı.

Polislerin baskın yaptığı hangar Türkiye'deydi ama biz Ateş'in adasındaydık.

"Seni kim aradı yayından önce? Çok gergindin." Sorusuyla derin bir nefes alarak ondan uzaklaştım.

"Ateş, biliyordun değil mi?" Bakışları yüzümde gezinirken o da anlamıştı neyi sorduğumu. "Panzehir olmadığını biliyordun. Hatta o yüzden beni uzaklaştırmaya çalışarak dikkatleri kendi üstüne çekmeye çalıştın."

"Bunları yalnız konuşalım," dedi sadece etrafına bakınarak. Tesiste bir odayı benim için kısa sürede stüdyo odasına çevirmişlerdi.

Deniz, Tarık, Naz, Bahar, Pusat ve Çelik hepsi kenardaki koltuklara dizilmiş, bizi izliyordu.

"Ateş sen bir tedavi olmadığını biliyordun ve bile bile bana söz verdin. Mutlu olacağımızı zırvaladığın palavralar attın!"

"Tamam, sakinleş." Sakinliği sinirlerimi bozuyordu.

"Bana yalan söyledin, sen beni hep kandırıyorsun. Ben de salak gibi her defasında sana inanıyorum." Daha fazla dayanamayarak ondan uzaklaşmak için bir adım atmıştım ki kolumdan hafifçe tutarak beni durdurmaya çalıştı.

"Aşkın, lütfen dinle beni."

"Seni her dinlediğimde sana kanıyorum, Alanguva!"

"Yine Alanguva olduk, iyi mi..." Kendi kendine söylenirken göğsünden ittirerek kendimden uzaklaştırdım onu.

"Başladı bunlar yine." Pusat söylenerek oturduğu yerden belini kıtlatarak kalktı.

Yanlarından hızla geçip dışarı çıkarken Ateş peşimden koşturuyordu. Hızla yürümeme rağmen tam tesisten çıktığım an tekrar bana ulaştı.

"Aşkın, lütfen konuşalım."

"Ne konuşacağız? Kanında bir zehir var ve ben panzehre ulaşmak için kıçımı yırtarken sen panzehrin hiçbir halta yaramayacağını bildiğin hâlde beni oyalıyorsun!" Bağırışım etraftaki insanların dikkatini çekmişti ama dışarısı çok kalabalık değildi.

"İşe yaramıyor değil, bana direnç veriyor. Araştırma yapıyorum..."

"Sikeyim araştırmanı senin, bunu bana anlatamaz mıydın?"

"Nasıl anlatacağım? Sen bu kadar fevri ve kendinden vazgeçmeye meyilliyken ben sana nasıl anlatacağım?" O da bana ayak uydurarak sesini yükseltmişti.

"He şimdi suçlu ben miyim, amına koyayım! Sen hep aynı haltı yapıyorsun ama senin o kurnaz lafların bana sökmez! Pabucumun Alanguva'sı!" Onu ittirerek adımlarımı hızlandırdım.

ATV'ye bindiğimde arkamdan bağırıyordu. "ATV tehlikeli, gel golf arabasıyla gidelim, nereye gidiyorsun ayrıca?" O bağırırken ona sadece orta parmak çekerek cevap verdim. "Bak ya..."

Onu arkamda bırakarak hızla ormana doğru sürerken öfkem gittikçe artıyordu. Öleceğini biliyordu ve bunu benden saklıyordu. Dolan gözlerimi kırpıştırırken hızımı arttırdım. Peşimden gelmiyordu, yani ben öyle düşünüyordum ama kurnaz bir piç olduğu için her yerden çıkabilirdi. Kıçıma çip takıp beni takip ettiğini söylese şaşırmazdım, onu da beklerdim.

Ormanda fazlasıyla ilerlediğimde yavaşladım, buraları tanıyordum. Duyduğum kükreme sesiyle gözlerimi kısa bir an huzurla yumdum. Yavaş şekilde sürerken çok geçmeden onları gördüm. Ateş'in erkek aslanını ve hemen onun yanında duran dişi aslanımı. Ateş'in aslanı benimkinin boynuna başını yaslıyor, onu yalıyordu.

ATV'yi onlara biraz daha yaklaştırdığımda artık dikkatlerini çekmiştim. Hemen dikleşip bana baktılar. ATV'yi durdurup indiğimde ikisi de tedirgin şekilde tüylerini kabartmıştı.

"Beni unuttunuz mu?" Sorumla yüzüme baktılar. İkisi de çok güzeldi, Ateş'in aslanının sarı gözleri sanki onun sarı gözlerinin bir yansımasıydı ve benimkinin göz rengi de aynı benimkiler gibi alacalıydı.

Ateş'in aslanı hırladı. "Umarım bana saldırmazsınız, hamileyim. Tabii sizin haberiniz de yoktur şimdi."

Etrafımda hafifçe daire çizerek dönüyorlardı. Gerginliğim azalırken güldüm. Ben gülünce ikisi de üstüme atladı. Onlar bana sokularak beni koklayıp yalarken ben de güzel tüylerini okşadım.

"Ben de sizi özledim, hayır yani kul yapımı bir şeysiniz, nasıl bu kadar güzelsiniz, anlamıyorum. Alanguva olacak kocam her haltı da güzel becersin zaten!" Ben söylenirken onlar benimle oynamaya devam ediyordu.

Biraz fazla hararetli oldukları için düşmemek için yere oturdum. Ateş'inki hemen kucağıma çıkmaya çalışırken benimki de boynumu yalıyordu. Onlara sıkı sıkı sarıldım.

"Beni çok özlemişsiniz. Keşke kocam size konuşma özelliği de yükleseydi, ne güzel dedikodusunu yapardık. Yine Pusat'a kaldık..." Ateş'inki kucağımda kafasını kaldırıp yüzüme alık alık baktığında nefesimi verdim. "Pusat kim mi? Yabancı değil ya, Pusat da sizden zaten ama o ayı olanınızdan, sizin kadar güzel değil."

Nefesimi sıkıntıyla verdim. Adanın bu kısmına sanki gece düşmemiş gibiydi, ay o kadar parlak vuruyordu ki tepemizdeki ağaçlara, gündüzmüş gibi hissettiriyordu. Elimdeki çimenle oynarken gözlerimi yorgunca kapattım.

"Şimdi hamileyim bir de," dediğimde kucağımdaki aslan hareketlenmişti. Zaten çok büyük olduğu için sadece kolları kucağımdaydı. "Evet, o da oldu, ben de şaşkınım. Ben kim, anne olmak kim, amına koyayım değil mi?"

Benim aslan hırıldadı onay verircesine, Ateş'inki de hırlamasına karşılık vererek ona karşı çıktı sanki. Ya da sadece ben delirdim.

"Daha geçen güne kadar Naz'a laf sokuyordum ben, *nasıl hamile kaldın* diye... Ya işte, bu hayatta büyük konuşmayacaksın. Neyi büyük konuştuysam başıma geldi, amına koyayım."

Duyduğum miyavlamaya benzeyen sesle gözlerimi açtım, bize doğru küçük bir şey geliyordu. Gözlerimi ovuşturarak doğruldum, ileride gördüğüm şeyle şaşkınca dudaklarım aralandı. Bu minik bir aslan yavrusuydu. Küçük, kalkık kulakları olan ve sevimli bir yavru aslandı.

"Aa siz bebek de mi yapabiliyorsunuz! Yok, amına koyayım, o kadar da değildir." Hızla doğrulurken bize doğru koşan yavru aslanı izliyordum.

Babası kucağımdan kalktığında yavru, bir bana bir de babasına baktı.

"Şaka... O kadar da değildir. Bu gerçek aslan mı? Yoksa sizin yaptığınız yapay bir aslan mı, bunu da mı Ateş yaptı? Kafam çok karıştı, amına koyayım."

Yavru aslan bir bana bir de babasına bakarken babası o koca patisini yavrunun sırtına koyarak bana doğru ittirdi. Yavru tehlike olmadığını anlayınca kucağıma atladı. Kahkaham ormanda yankılanırken yavru aslanı havada yakalayıp kucağıma aldım. Onu iki elimde tutup havaya kaldırdım, şaşkınca güzelliğini izliyordum.

"Umarım seni çiftleşerek yapmamışlardır, eğer öyleyse çok korkunç. Hiç bana öyle dolu gözlerle bakma, ben de doğal değilim zaten." Yüzümü yalanak için dilini çıkarmıştı. Gülerek onu kendime çekip daha yakından inceledim. Büktüğüm dizlerimin arasına yatırıp karnını okşadığımda resmen gülüyordu. Gördüğüm en güzel şeylerden biriydi.

"Ya siz büyüdünüz, bir de bebek mi yaptınız? Şuna bak ya..." Ellerimdeki şeyin güzelliğinden gözlerimi alamıyordum.

Bu sırada duyduğum hışırtıyla Ateş'in geldiğini anladım.

"Ben bundan sonra sizinle burada yaşayacağım. Ayılarla yaşamaktansa aslanlarla yaşamayı tercih ederim. Evet, en büyük ayı sizi yapan şovcu herif. Kocam falan da değil o benim. Herif ayaklı yalan makinesi, amına koyayım."

Ateş'in güldüğünü duydum ama kaldırıp başımı bakmadım. Bu sırada fotoğraf çektiğini duyunca dayanamayarak ona baktım.

Sanki az önce tartışmamışız gibi sırıtarak fotoğrafımızı çekiyordu. Bakışlarımı fark ettiğinde telefonunu indirdi. "Çok güzel gözüküyordunuz, çekmesem olmazdı."

"Siktir git, puşt."

"Kalbimi kırıyorsun, karıcığım, ayrıca çocukların yanında oluyor mu?" Keyifle konuşması beni biraz daha dellendirdi.

"Aynen, şu an tüm problemimiz bu çünkü! Doğurmuyorum lan çocuk falan, sen gideceksin, sonra ben tek mi büyüteceğim çocuğu? Sen gitsen yaşar mıyım ben, amına koyayım!"

Ben ona saydırırken o sakince bana yürüyordu. En son yanıma geldiğinde aslanlar bu sefer ona atıldı. Yavru olanı kucağımdan indirmiyordum.

"Eline yavru bir aslan bu kadar yakıştıysa bizim yavrumuz ne kadar yakışır, hayal bile edemiyorum." Duygulu şekilde söylediği sözler beni sadece daha çok sinirlendirdi.

"Hayal et sen, bu saatten sonra zaten anca hayal edersin!"

Gülerek karşımdaki çimlere oturdu, bu sırada aslanların tüylerini okşuyor, onlara öpücükler bırakıyordu.

"Bu bebeği nasıl yaptı bunlar? Bunlar yapmadı, değil mi? Bak öyleyse bu iş cidden çığırından çıkar, robot bir ırk mı çıkaracaksın şimdi de başımıza?"

"Sakin ol, ateş parçası, onlar yavrulayamaz. Bu yavru da robot."

"Bunu ne zaman yaptın? Niye yaptın?"

"Sen yokken yaptım," dedi gülümseyerek. "Hani onlar bize benziyorlar ya, bir yavruları eksikti. Ben de belki bir gün bizim de yavrumuz olur diye onlara yavru yaptım." Duygusal konuşması beni yine yumuşatmamış, aksine daha çok sinirlendirmişti.

"Onları da bırak yarı yolda, yakışır sana."

"Ben kimseyi yarı yolda bırakmadım, Ateşpare, sakin olur musun?"

"Olamam, sakin falan olamam. Ayrıca ben senin Ateşpare'n değilim, hatta hazerparen de değilim, ben senin hiçbir haltın değilim bu saatten sonra."

"Kalbimi kırıyorsun," dediğinde ona gözlerimi kısarak baktım.

"Senin kalbin kırılıyor da benimki kırılmıyor mu, amına koyayım? Mutandım diye mi acımıyorsun!" Ben saydırırken sanki ona iltifat ediyormuşum gibi sırıtarak hülyalı bakışlarla beni izliyordu.

"Seninle konuşacaktım ama çok fevrisin."

"Sürekli bir şeyleri saklıyor, ortaya çıktığında fevriliğimin arkasına sığınıyorsun, iyi kılıf bulmuşsun kendine."

"Anlatacaktım..."

"Sus, sesini bile duymak istemiyorum." Ben ona bağırırken kucağımdaki yavru aslan dişini elime geçirmeye çalışarak oyun oynuyordu. Çenesini tutup sevdim sakinleşmek için ama şu an onu yeseydim bile sakinleşemezdim.

"Yayın ortalığı epey karıştırdı," dedi yine dikkatimi çekmeye çalışarak ama ben onun yüzüne bakmadım.

Kucağımdaki yavru aslanın başına bir öpücük bırakıp çimlerin üstüne koydum, Ateş de kalkmış ve elini bana uzatmıştı.

Eline ters bir bakış atarak kendim kalktım yerden.

Adaya gelir gelmez bir kadın doğum doktoruna görünmüştüm, bebeğin durumu fazlasıyla iyiydi.

Ben arkamı dönüp ATV'ye yürürken Ateş de peşimden geliyordu. Birden beni belimden tutup havaya kaldırınca yine küfretmeye başladım.

ATV'yle değil, golf arabasıyla gelmişti. Beni golf arabasına oturttuğunda küfürlerimden gına gelse de alnıma bir öpücük bırakarak beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Yalnız kalmak istiyorum, şu an senin yüzünü bile görmek istemiyorum, hatta hiçbir insan müsveddesini görmek istemiyorum." Sözlerim onu güldürürken golf arabasını çalıştırdı.

Ormanlık alandan uzaklaşırken omzumun üstünden geriye doğru baktım. Erkek ve dişi aslan yan yana durmuş, ortalarına da yavru aslanlarını almışlardı ve çok huzurlu gözüküyorlardı.

"İşte sen böyle bir puştsun!" Sözlerimle kaşları havalandı.

"Yine ne yaptım?"

"Sırf keyfin için yapay aslanlar yapıp onları buraya kilitliyorsun."

"Dünya buna hazır değil."

"Dünya sizin denek insanlarınızı bile öğrendi, eminim bunu da aşarlar. Bak ben denek olduğumu bile aştım, bana salladığın yalanları da aştım hatta o kadar aştım ki sana tekrar inanıp yarı yolda kaldım." Ben hızlı hızlı konuşurken o sakinliğini koruyordu.

Ormandan çıkıp okyanus kenarına, marinaya gelmiştik. "Adama tek gideceğim, sen neden geliyorsun?" Beni duymamış gibi golf arabasından inmiş ve beni yine kucağına almıştı. Büyük tekneye yürürken ona saydırmaya devam ediyordum. "Diktatör bir puştsun, her şey senin istediğin gibi olacak. Çakma padişah!"

Beni teknenin beyaz deri koltuğuna bırakıp üstümü de örttü ve ona küfreden dudaklarımı öperek beni susturdu.

"Güzelim çok kafa ütüledin." Sözleriyle gözlerim irileşirken çenemi okşayıp yanımdan uzaklaştı.

"Zaten senin karnına koyduğun bebek yüzünden ne sigara ne alkol alabiliyorum. Bir de gelip beni geriyorsun, amına koyayım. Ben sana çok bile dayanıyorum! Ayrıca ben sana niye dayanıyorum ki?" Ben arkasından konuşmaya devam ederken o çoktan kaptan koltuğuna geçmişti.

Çok geçmeden teknenin motoru çalıştı, simsiyah okyanusun üstünde son sürat hareket etmeye başladık. Yayın için özenle yaptığım saçlarım rüzgârın etkisiyle savrulurken gözlerimi yumdum.

Ona bir şey olmasına dayanamazdım, o yaşayamazsa ben de yaşayamazdım. Ben onsuz yaşamayı unutmuştum. Evet, bir yıl boyunca o olmadan da yaşamıştım ama onun dünyanın bir yerinde hâlâ benim olduğunu biliyordum hep. Bir gün ona kavuşacağımı hep biliyordum tüm öfkeme rağmen.

Yaşadığımız bunca kötü şeyden sonra, yaşadığımız onca acıdan sonra onsuz bir hayatı kaldıramazdım. Ben onsuz bir hayatta yaşayamazdım. Beni var eden o değildi ama beni yok eden onun yokluğu olurdu.

Öfkeliydim. Ona bu zehri verdikleri için öfkeliydim, bunu engelleyemediğim için öfkeliydim. Ona şifa bulamadığım için öfkeliydim. Çünkü çaresizdim.

Çünkü tek çaremdeydi çaresizlik.

Yol boyunca düşüncelerle kendimi biraz daha germiş ve Ateş benden gerçekleri sakladı diye biraz daha öfkelenmiştim ona. Benim adama yaklaştığımızda onun yüzüne bile bakmadan hızla indim tekneden. Marinayı geçerek kumsala ulaştım, ayağımdaki ayakkabıları da sinirle çıkarıp fırlattım rahat yürümek için. Ben hızlı hızlı yürürken Ateş de çok geçmeden arkamdan koşturmaya başlamıştı. Seslense de başımı çevirip bakmadım.

"Aşkın, bir durur musun?" Duymuyormuş gibi hızla yürümeye devam ettim.

En sonunda bana ulaştığında nefes nefese kolumdan tutarak durdurdu beni. Kendisine çevirdiğinde yüzüne sert bir yumruk atmak için elimi kaldırmıştım ki bana aşkla bakan sarı gözlerini gördüm ve hasta olduğunu hatırlayarak kıyamadım.

Ona kıyamadığım için daha da öfkelenirken sinir dolu bir nida çıktı dudaklarımdan. Onun sakinliği beni daha da geriyordu.

"Siktir git, amına koyayım ya. Hâlâ peşimden geliyorsun, sal lan beni. Benim senin gibi yalancılarla işim yok!"

"Anlatacaktım Aşkın, lütfen sakin ol artık. Kendine de bebeğimize de zarar veriyorsun."

"Ne bebeği? Belki o bebek doğmadan geberip gideceksin, ne bebeği? Madem öleceksin ne diye *baba oluyorum* diye kendini yırtıyorsun? Kandırıyorsun işte beni..."

"Seni kandırmadım, Aşkın!" Ben yine gidecekken bu sefer diğer kolumdan da tutup kendisine çekti biraz daha. Bedenim bedenine yaslandı, bomboş adadaki tek ışık kaynağı ay ve büyük evden vuran loş ışıktı.

"Ne halt ettin peki?"

"Araştırıyordum, adada araştırmalara devam ediyorum, bir panzehir üretmeye çalışıyorum. Sandığının aksine sözler verirken yalan söylemiyordum. Çabalıyorum, yemin ederim, baba olacağımı öğrendiğim o andan beri daha çok çabalıyorum çünkü seninle bir aile olmayı hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyorum.

Sana benzeyen güzel bir kız çocuğu istiyorum, senin gibi alacalı gözleri olan güzel bir çocuk... Sana benzeyen zeki bir erkek çocuğu da istiyorum. Bir değil, iki değil, seninle yapabileceğim kadar çok çocuk yapmak istiyorum çünkü ben sana ait her şeye âşığım ve eminim sana ait olan her parçaya daha da âşık olacağım. Çocuklarımız sahilde koştururken seninle huzurla onları izlemek istiyorum, ben senin yaşlılığını izlemek istiyorum, ben seninle yaşlanmak istiyorum. Yemin ederim, her şeyi bunun için yapıyorum."

Sesi boş sahilde yankı yaparken yutkundum. Sözlerinin ne kadar gerçek olduğunu biliyordum çünkü aynı şeyleri ben de istiyordum. Kızgınlığımın sebebi de buydu işte. Ne kadar imkânsız olursa olsun onunla huzurlu bir hayat istiyordum ve bunun için her şeyi yapacağımı da biliyordum ama o gerçekleri saklıyordu her seferinde.

"Seni bu kadar sevdiğim için çok sinirliyim, amına koyayım!" Sözlerimle gülüşü genişledi.

Yine ona küfrederek arkamı dönmüştüm ki bu sefer daha sert şekilde beni kendisine çekti. Dudaklarını dudaklarıma büyük bir tutkuyla yasladı.

Öpüşüne aynı tutkuyla karşılık verirken sıcak bedeni benimkini ele geçirmişti. Ona doyamıyordum ve ona asla doyabileceğimi de sanmıyordum. Belki de bu yüzden tükeniyordum.

Büyük elleri bedenimde gezinirken ıslak dudakları çeneme indi. "Sen..." Bir öpücük. "Benim..." Öpücük. "Ateşpare'msin." Öpücük. "Ve son nefesime kadar senin için savaşacağım." Dudaklarımı tekrar öptü.

Parmaklarımla gömleğinin kumaşını sıkarken onu ensesinden tutup kendime çektim biraz daha. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladığımda o da koca eliyle kalçamı avuçluyordu. Eli elbisemin fermuarına gitti, fermuarı açtıkça eli çıplak tenimi okşuyordu.

Birden onu ittim.

Kızarmış dudaklarıyla uzaklaştığında önce şaşırdı, tam itiraz etmek için dudaklarını aralamıştı ki göğsünden tekrar sertçe ittim. Gülerek arkasındaki kumlara düştü, gömleğinin tüm düğmeleri açıldığı için güzelim göğsü ortaya çıkmıştı. Üstümdeki elbiseden kurtulup kucağına yerleştiğimde dudaklarımı tekrar aynı iştahla öpmeye devam etti.

"Tenine, kokuna, sana hiç doyamayacağım. Her seferinde seni nasıl ilk günkü gibi istiyorum, aklım almıyor, ateş parçası."

"Romantikliği bırak ve beni sertçe becer."

"Sert olmaz," dedi hemen.

Doktor kontrolünün ardından doktora sorduğum ilk şey, "Cinsel ilişkiye girebilir miyiz?" olmuştu. Doktor bir sakınca olmadığını söylediğinde neredeyse o an Ateş'in üstüne atlayacaktım da son anda tutmuştu beni. Sonrasında da canlı yayına çıkmam gerektiği için bu ana kadar fazlasıyla bile beklemiştim aslında.

"Ama her şekilde aklım alırım," derken eli sütyenimin kopçasına gitmişti. Tek bir hareketle çıkarıp attı, ben de gömleğini çıkardım üstünden tamamen.

"Anne ve babaya mahremiyet tanı, bebeğim," dedi karnıma bakıp konuşurken.

"Sus ve devam et, Alanguva." Sözlerim onu güldürürken dudaklarını göğsüme yasladı. Göğsümü ağzının içine alıp emmeye başladığında inleyerek başımı geriye doğru attım.

Karanlık gökyüzündeki yıldızlar burada daha da parlaktı ama asıl yıldızlar şu an beynimin içindelerdi ve patlıyorlardı. Altımdaki sertliği gittikçe büyürken ben de kalçamı ileri geri hareket ettirerek ona sürtünüyor ve onu iyice çıldırtıyordum.

Kadınlığımdaki sıcaklık gittikçe artıyor, ona ve bedenine duyduğum arzuyu daha fazla kaldıramıyordum.

"Sikeyim Alanguva, o sertliğini her yerimde istiyorum." Sözlerimle göğsümü emerken güldü. Biraz daha sertçe sürtündüm ona, göğsüme bıraktığı ısırıkla gözlerimi yumdum.

Dişlerini göğüs ucuma geçirmişti. Hafifçe çekiştirirken o sarı gözleriyle benim tepkimi izleyerek beni biraz daha mahvediyordu. Bir göğsümden diğerine geçerken ıslak dudaklarının bıraktığı nem, rüzgâr vurunca tenimi üşüttü.

Hafifçe kalçamı kaldırıp kumaş pantolonun kemerini açtım, Ateş kısık gözleriyle nefes nefese beni izliyordu. Alt dudağını ıslattı ve ben kemerini açar açmaz o da pantolonun düğmelerini açtı. Birden beni belimden tutup kumlara yatırdı. Kumun yumuşaklığıyla buluşan sırtım onun dokunuşlarıyla gerilirken o da ayağa kalktı, üstünde son kalan parçaları da çıkarıp bana doğru eğildi.

Onu çıplak izlemeyi seviyordum çünkü ona ait her şeyi seviyordum. Üstüme eğildiğinde eli tangama gitti. Tanganın ipine parmağını geçirip yana çekti ve dudaklarını ıslaklığıma yasladı. Dilinin darbeleriyle gözlerimi kapatıp inlerken bir süre dudakları bana işkence yaptı.

"Nasıl da ıslaksın hep benim için..." Nefes nefese ıslak dudaklarını kadınlığımdan çekti. O damarlı elini başımın yanına kumlara yasladı, sertliğini hafifçe ıslaklığıma sürttü. Aşağı yukarı hareket ederken içime girmiyor, beni biraz daha kudurtuyordu.

"Sikeyim, derdin beni çıldırtmak mı?" Sözlerimle güldü ama aynı hareketine devam etti. O koca sertliği kadınlığımdaki ıslaklığın üstünde kayıyordu.

"Derdim senin o güzel aklını oynatmak." Eğilip dudaklarını dudaklarıma yasladı.

"Sikeceğim yapacağın işi," diyerek onu göğsünden ittirdiğimde güldü. Onu yanıma yatırıp üstüne çıktığımda keyifle dudaklarını ıslattı.

Sertliğini yavaşça içime aldım ve hissettiğim doygunlukla gözlerimi yumdum. Bu sadece seks değildi, onunla her seferim bir tamamlanma gibiydi. Bu hissi ilkinde de hissetmiştim, diğerlerinde de ve onunla hep hissedeceğimi biliyordum çünkü o benim kayıp parçamdı.

Onu tamamen içime aldığımda o da inleyerek gözlerini yumdu. Hafifçe sertliğinin üstünde inip kalkarken hızlı değildik ama onunla yavaş sevişmenin bile kendine has bir aurası vardı.

Kalçamı yukarı aşağı hareket ettirdim, onu içime tamamen aldığım her seferde sanki ilk sefermiş gibi zorlanıyordum. Bu zorlanma tüm zihnimi urmalarken nefes nefese kalmıştım. Aldığım zevk tüm vücuduma yayılmıştı, kalçamı daha hızlı indirip kaldırırken onun hırıltılı inlemeleri aldığım hazzı on katına çıkartıyordu.

Başım arkaya düşerken gözlerimi açtım. Gökyüzündeki yıldızlar sanki dokunabileceğimiz kadar yakındı ama şu zevkle zaten o yıldızların seviyesinde olduğumu biliyordum.

İlk seviştiğimiz yerde, yine aynı hislerin yoğunluğuyla sevişiyorduk. Her şey aynıydı ama biz farklıydık. Tutku da heves de aynıydı ama biz artık âşıktık.

Ateş yattığı yerden belini doğrulttu, dudaklarını dudaklarıma yasladı ve elini belime götürerek destek verdi. Beni daha hızlı kucağından indirip kaldırmaya başladığında inleyerek alt dudağını ısırdım.

Kalçamı hafif sağa sola hareket ettirdiğimde gülerek beni kumlara yasladı. Üstümde hızla gidip gelirken dudaklarımı öpüyor, arada eğilip göğüslerimi emiyordu.

"Sessizsin bu sefer," dedi hareketleri daha da hızlanırken.

"Sana kızgınım, o yüzden çeneni kapat ve devam et." Sözlerimle güldü, çeneme bir öpücük bırakırken biraz daha hızlandı.

"Güzelim, her şeyim, tek şeyim," dedi kulağıma doğru fısıldayarak. "Son nefesime kadar seni seveceğim."

"Sonunu siktirtme bana, kapa çeneni." Sözlerimle güldü. Hareketleri hızlanırken aldığım haz başımı döndürüyordu.

Kaslı kalçasını avuçlayıp sıkarken onu biraz daha kendime çektim. Daha da hızlandığında artık zevkin doruklarına çıkmış, inlemelerim dalga seslerine karışmıştı. Dudaklarımdan haz dolu bir çığlık çıktı, kalçasında olmayan elim sırtındaydı ve tırnaklarımı etine batırmıştım.

İkimiz de uçlara ulaştığımızda biraz daha hızlandı. Erkeksi inlemesi inlemelerime karışırken sıcaklığını içime akıttı, kalçasını ileri geri hareket ettirerek tamamen rahatlarken ikimizin de bedenleri titriyordu. Üstümden kalkmadı; karnıma baskı yapmamak için üstümde durmuyor, kollarıyla kumdan destek alıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım, zevkten dilim damağım kurumuştu. Eli yüzüme gitti, saçlarımı yüzümden çekerken gülümsedi.

"Karım..." Bunu söylemek hoşuna gidiyordu, benimle evli olmayı o kadar seviyordu ki karısı olduğumu hatırladığı her an mutlu oluyordu ve bu mutluluk belki de ona sevişmelerimizden bile daha büyük bir haz veriyordu.

"İkinci kez hamile kalacağım," diyerek söylenirken onu kucağımdan ittim. Gülerek bir süre kumun üstünde sakinleşmeye çalıştı, başı başımın yanındayken tamamen çıplak şekilde uzanıyorduk.

Başını başıma doğru yaklaştırdı, saçlarıma bir öpücük bıraktı.

"Çok tuhaf değil mi, ateş parçası?"

"Tuhaf olan ne?"

"İlk sevişmemizde buradaydık, şimdi yine buradayız ama birbirimize duyduğumuz tutku hiç değişmemiş. Seninle olmanın heyecanı ve zevki hep aynı." Benim düşündüklerimi düşünüyordu o da. "Ama şaşırmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü nedenini anlıyorum."

"Neymiş nedeni?" dedim ben de başımı ona çevirerek.

"Biz birbirimize aitiz, biz birbirimizin parçalarıyız." Gözlerimi yumdum sözleriyle. Bunu biliyordum, belki de o yüzden bu kadar acı çekiyordum.

Uzandığı yerden kalkarken beni de kucağına aldı.

"Sana kızgınım, sinirim güzel bir sevişmeyle geçecek gibi değil," dediğimde yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı.

"İki sevişmeyle geçer mi?" Başımı iki yana salladım. "Üç?"

"Fırsattan istifade etmeye kalkma, hiçbir şekilde geçmeyecek şu an sinirim."

"Ben alırım senin sinirini." Eve girdiğimizde beni direkt yatak odamızdaki banyoya götürmüştü.

Önce beni yıkamış, yüzümdeki makyajı yumuşak hareketlerle çıkartmış, sonrasında da tüm vücudumu liflemişti. Ben ona kızgın olduğum için onu yıkamamıştım, işim biter bitmez bornozumu da alıp çıkmıştım banyodan.

Sigara içmemek için kendimle büyük bir savaş verirken derin bir nefes aldım. Geniş yatağa oturduğumda bakışlarım tamamen cam olan karşımdaki duvara kaydı. Uzun bir geceydi.

Çok geçmeden Ateş de sadece altında bir havluyla çıkmıştı duştan.

"Sigara mı çekti canın?" Sorusuyla şaşırırken yok artık dercesine irileşmişti gözlerim.

"Sen benim beynime bir şey mi taktın, amına koyayım? Nasıl her düşündüğümü anlıyorsun?" Kızgın sorum onu gülümsetti.

"Sadece seni tanıyorum." Omuz silkti.

"Sus, sen tanıma beni. Sen git benden bir şeyler sakla anca, o yakışır sana."

"Araştırma yapıyorum ve şu an iyi gidiyor. Kendim için gerçek bir panzehir üreteceğim ve sonsuza kadar seninle yaşayacağım."

"Yürü git, yalan söylüyorsun yine." Sözlerimle gülerken yanıma ulaşmıştı. Karşımda durup çenemi okşadı.

"Elimden gelenin fazlasını yapıyorum, lütfen inan bana." Omuz silktim ama o güzel bedeniyle bana tatlı tatlı bakarken işim gittikçe zorlaşıyordu.

"Yarın tesise gidip ne haltlar yediğine bakacağım, seni boş bırakmaya gelmiyor." Sözlerimle başını olumluca salladı.

"Gel, senin yerin zaten. Gel istediğini yap, hem sana kuantum bilgisayar da ayarlamıştım, pek kullanmadın."

"Hâl mi bıraktın kullanacak?" Tripli sözlerimle gülümsedi, eğilip dudağıma bir öpücük bıraktı.

Ona doyamıyordum, onunla sevişmek hiçbir zaman yeterli gelmiyordu, hep daha fazlasını istiyordum. Elim belindeki düşecekmiş gibi duran havluya gitti, havluyu çekip odanın bir köşesine fırlattığımda dudaklarındaki gülümseme tehlikeli bir hâl aldı.

Onu yine benim için hazır gördüğümde alt dudağımı ısırdım. "Benim için hep hazırsın, Alanguva."

"Her zaman," diyerek çenemi hafif hafif okşadı.

Elim sertliğine gitti, onu hafifçe okşamamla gözleri kısıldı. Sarı harelerine kara bulutlar düşmüştü. Ben yatakta oturuyorken o tamamen çıplak şekilde karşımda duruyordu. Üstümdeki kısa bornozun kuşağını gevşettim ve kollarını indirerek göğüslerimin açılmasını sağladım.

Parmaklarımın arasındaki sertliği her hareketimde daha da büyüyor, avucumun içinde kalp gibi atıyordu. Onu iki göğsümün arasına alıp okşamaya devam ettiğimde erkeksi bir inlemeyle gözlerini kapattı.

"Sen ne yapıyorsun bana?" derken kesinlikle itiraz eder gibi değildi. İstemem yan cebime koy der gibiydi.

"Sana ait her şeyi fazla seviyorum, Alanguva. Senin tadını da..." Son cümlemde dudaklarımı sertliğinin başına yaklaştırmıştım. Nefesimi hissettiği an yutkunarak tekrar gözlerini açtı.

Önce dilimi değdirerek tadına baktım, sonra da dilimi sertliği boyunca gezdirerek onu biraz daha sertleştirdim. Arada küçük öpücükler bırakıyor, bir yandan da gözlerimi yukarı kaldırmış tepkilerini izliyordum. Onun aldığı

zevk bana da zevk veriyordu, onun karşımda aklını kaybetmesini izlemeyi seviyordum.

Onu ağzıma almaya başladığımda inlemeleri artmış, başı arkaya doğru düşmüştü. Bir eliyle de saçlarımı okşuyordu. Gittikçe daha fazla alırken başımı geriye doğru çekerek arada ondan uzaklaşıyor ve tepkisini izliyordum. Hızlanmaya başlamamla saçlarımdaki eli yumruk oldu. Onu tamamen ağzımın içine aldığımda gırtlaktan gelen bir inlemeyle saçlarımı daha da sıktı.

"Aşkın, karım, beni mahvedeceksin..." Onu mahvetmeye devam ettim.

Mide bulantısı bir yana, onun aldığı zevki izlemek beni daha da heyecanlandırıyordu. Ağzımın içinde dil darbeleriyle onunla oynuyordum.

"Sikeyim..." Nefes nefese kalmıştı. "Dayanamıyorum." Son anda başımı geriye doğru çekti ve göğüslerimin üstüne akıttı kendisini. Onu okşamaya devam ederken Ateş gözlerini yummuştu. Bana doğru eğildi. "Sen nasıl bir şeysin?"

"Mükemmel."

Güldü, eğilip büyük bir iştahla dudaklarımı öptü. "Aklımı oynatacaksın, hiç acıman yok mu bana?"

Başımı iki yana salladım. "Sana az bile."

Kafasını olumluca salladı ve beni belimden tutarak yatakta ileri doğru hareket ettirdi. Yatağın ortasına geldiğimizde beni tek bir hareketle ters çevirdi. Dizlerimin ve ellerimin üstünde dururken eğilip yanağıma bir öpücük bıraktı.

"O zaman yapacaklarımdan ben sorumlu değilim," dedi o kısık sesiyle. "Seni zevkten bayıltacağım..."

"Lafı kes de icraat göster," dediğimde gülüp saçlarımı avucunun içine aldı.

"Göstereceğim," dedi nefes nefese. Kısacık sürede yine sertleşmişti. Serdiğini kadınlığıma yaslayıp yavaşça içimi doldurduğunda bundan asla bıkmayacağımı biliyordum.

Arkamda dizleri üstünde durmuş, hızla hareket ediyordu. Bir eli kalçamı avuçlarken sırtımın üstüne bir öpücük bıraktı. Saçlarımı bir elinde topladı. İçimde hızla gelip giderken odayı sadece nefes seslerimiz ve bedenlerimizden çıkan birleşme sesleri doldurmuştu.

Saatlerce devam ettik ama ne birbirimize doyabildik ne de sevişmeye. En sonunda güneş doğmuş, kaçıncı kez bedenlerimiz zevkin zirvesine ulaşmıştı, bilmiyordum ama ikimiz de yorgunca sarılarak uyuyakalmıştık.

Onunla bir gece bin geceye bedeldi.

Onunla bir ömür bin ömre bedeldi.

Onunla bir gözyaşı bin gülüşe değerdi.

Belki de o yüzden bu kadar güzeldi.

Sabah ilk kalkan ben olmuştum. Ateş'i fazla yormuş olacağım ki hâlâ fazla derin bir uykudaydı. Çıplak tenine öpücükler bırakıyordum ama hissetmiyordu bile. Göğsündeki bıçak izinde gezindi işaret parmağım. Bu izi görmekten nefret ediyordum, ona çektirdiğim acıları anımsatıyordu bu ince iz bana.

"Prenses uyan artık, sıkıldım." Omzunu dürtüklerken onu uyandırmaya çalıştım.

Uyanmıyordu.

Hissettiğim korkuyla hızla yerimden doğrulurken sakin kalamıyordum. "Ateş, Ateş!" Omuzlarını sarsarken onu uyandırmaya çalışıyordum ama uyanmıyordu. "Ateş!"

Ateş gözlerini endişeyle açtı ve hâlimi gördüğünde hızla yerinden doğruldu. "Bir şey mi oldu?"

İyiydi, yaşıyordu. Zaten kalp atışlarını da duyuyordum ama neden bu kadar korkmuştum?

Ondan uzaklaşarak hiçbir şey söylemeden yataktan kalkıp komidinin üstünde duran suyu tek dikişle içtim.

"Aşkın, ne oldu?"

"Ölü gibi yatıyordun, amına koyayım, ödümü kopardın." Sözlerimle gülmemeye çalıştı ama çıplak vücuduyla siyah çarşafların arasında otururken oldukça keyifli duruyordu.

"Sen benim için mi korktun?"

"Buna seviniyor musun? Lan sana bir şey oldu diye aklım çıktı, sen de gelmiş burada pişmiş kelle gibi sırıtıyorsun! Yürü git ya..." Ben söylenerek odadan çıkacakken ayağa kalktı. Üstünde sadece siyah bir *boxer* vardı, ben de odanın köşesinde asılı duran siyah sabahlığı üstüme geçirdim.

"Özür dilerim, seni telaşlandırmak istemedim. Çok yorulmuşum gece, çok yormuşsun beni, derin dalmışım..."

"Öküz olsa uyanırdı, camış gibi yatıyorsun!"

Yüzümü avuçları arasına aldı. "Bana bak." Ona bakmamak için çabalamaya devam ediyordum. "Lütfen, Ateşpare." Gözlerine baktım. "Yaşamak için her şeyi yapacağım, her yolu deneyeceğim. Seninle yaşamak için, çocuğumuzla yaşamak için." Bakışları karnıma kaydığında gülüşü genişledi. "Hiçbir şey buna mâni olamaz, lütfen inan bana."

"İnanmıyorum, bir haltı beceremiyorsun sen zaten."

"Neden? Dün gece öyle demiyordun?"

"Ya siktir git." Onu ittirecekken kollarımdan tutarak durdurdu beni ve bedenimi kendisine yasladı.

"Şaka yapıyorum." Alnıma bir öpücük bıraktı. "Gel bugün tesise gidelim ve hangi aşamada olduğumuzu görerek sen de içini rahatlat. Seni bırakmaya niyetim yok, Ateşpare."

"Dul kalırsam Çelik'le evlenirim. Hadi sıkıyorsa öl şimdi, amına koyayım!" Gözleri irileşmiş, fazlasıyla öfkelenmişti.

"Çelik ne alaka? Yani ben olmasam onunla mı olurdun? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Yoo, dul kalırsam diye dedim." Kollarımı göğsümün altında birleştirerek omuz silktim. Onun yanından geçip odadan çıktığımda o da peşimden geldi.

"Yani öyle bir şey olursa kendini Çelik'in kollarına mı atacaksın?"

"Aynen, amına koyayım, ben de diyordum ki kocam çaresi olmayacak şekilde zehirlensin de ben de dul kalıp kendimi Çelik'in kollarına atayım!" Mutfağa ulaşıp kahve makinesinin başında durdum.

"Günaydın, Aşkın Hanım, kahveniz her zamanki gibi mi olsun?" Konuşan kahve makinesiydi.

"Evet!" Kahvem saniyeler içinde hazırlanmış, Ateş de yarı çıplak şekilde başımda dikilmişti.

"O Çelik itini gebertirim bak!"

"Tarık'ı kardeşsiz bırakma, yeni kavuştu zaten." Hazır olan kupamı alıp kalçamı ada tezgâha yasladım.

"O konu beni ayrı şaşırtıyor zaten, bizim arşivimizle uyuşmuyor bile. Ayrıca konuyu değiştirme, o iti gebertirim."

"Öyle kolay gebertemezsin, ona boşuna Azrail'in Kılıcı denmiyor. Cidden bak bir yıl onunlaydım, bazen benden bile vahşi."

"Oldukça etkilenmiş gözüküyorsun!" Yine trip moduna geçmişti. "Ayrıca istesem öldürürüm, beni doldurma, Aşkın."

"Dolma sen de hemen! Dolacak yer arıyorsun, ayağını denk al." Kalçamı tezgâhtan ayırıp salona geçerken Ateş de peşimden geliyordu. "Hayır yani boşalıyorsun boşalıyorsun geri doluyorsun..." Konuşarak yürürken salonda gördüğüm kişilerle durakladım.

Pusat ve Çelik salonda karşılıklı oturuyorlardı. İkisi de ne dediğimi duymuş ve dehşet içinde kafalarını kaldırıp bana bakmıştı.

"Senin yüzünden! Doyamıyorum sana, ölüyorum kızım sana, sen beni milyon kez de boşa..." Ateş de içeri girerken Pusat'ı ve Çelik'i görmesiyle sustu.

Ateş sadece o seksi *boxer*'ıyla durduğundan namusunu korumak için elimi *boxer*'ının önüne götürerek bir şey görmelerini engelledim.

"Siz ne arıyorsunuz lan sabahın köründe evimde? Evli insanlarız biz, böyle gelemezsiniz!" Ateş öfkelenmekte bu sefer fazlasıyla haklıydı, onlar gelmeseydi birkaç kez daha sevişmeyi planlıyordum Ateş'le. Bunu duysa Ateş kesin onları döverdi.

"Sen geç üstüne bir şeyler giyin," diyerek Ateş'i salondan dışarı doğru ittirdim. "Katil etme beni bir kez daha..." Ateş söylense de beni dinleyerek salondan çıktı.

"Çok enteresan, bu ilişkinin erkeği Aşkın," dedi Çelik giden Ateş'in arkasından bakarak.

"Çok konuşma sen." Kahvemi alıp tekli koltuğa otururken Çelik de beni süzüyordu.

"La yavşak ne bakıyorsun?" diye yükseldi hemen Pusat oturduğu yerde.

"İlk defa görmedim ya," dedi Çelik onu biraz daha sinir ederek.

"Abartma sen de," dediğimde Çelik arkasına yaslandı memnuniyetsiz şekilde. "Ne diye sabahın köründe evimize geliyorsunuz? Biz burada birbirimize doymaya çalışıyoruz."

"Daha kaç tane bebe yapacaksınız? Yeter," dedi Pusat gergince.

"Sana mı soracağız? İstersek on tane yaparız, amma koyayım. İnsanda ne mahremiyet ne özel alan bırakıyorsunuz!" Çelik'e çevirdim kafamı. "Seni kesin Pusat getirdi buraya, değil mi? Bayılır kendisi bizim en tutkulu anlarımızın katili olmaya."

"Abart," dedi Pusat alınmış şekilde. "Zaten ben istifa ettim, buraya arkadaş olarak geldim."

"Sus sen, sen benim arkadaşım da değilsin zaten artık!" Sözlerim Çelik'in dikkatini çekmişti. "Bu it bana *keşke girmeseymişsin hayatımıza* dedi, hem de hamileyken!"

"Boş ver, o seni hak etmiyor zaten, ben sana daha iyi bir yoldaş olurum. Hem Ateş de sıkılmış onun triplerinden." Çelik'in sözleri Pusat'ın resmen rengini değiştirmiş, yerinden kalkıp ortalığı birbirine katmamak için oturduğu berjerin kollarını sıkmıştı.

"Siz neden geldiniz?"

"Ortalık karışık, dönmeniz gerek ve hatta Türkiye'ye gitmen gerekli," dedi Çelik bacak bacak üstüne atarken.

"Ateş'in tedavisini bulmadan hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Tamam, o zaman tedaviyi arayalım, burada vakit öldürmeyin. Farkında mısınız bilmiyorum ama bırak günü, her saat önemli bizim için."

"Sen kendini neden dâhil ediyorsun? Biz falan? Hayırdır?" dedi Pusat dayanamayarak. "Zaten ben buraya gelip sizi alacaktım, bu it kıçıma takıldı, salmıyor da beni."

"Ben mi takıldım? Adadaki tüm çalışanlar bana âşık olmasın diye getirmedin mi beni?" Çelik'in sorusuyla Pusat sabırla verdi nefesini.

"Herkese mavi boncuk dağıtırsan âşık olurlar tabii, amına koyayım! Çıkmış yarı çıplak spor yapıyorsun, gelen geçen herkese iş atıyorsun, azıcık edepli ol."

"Ben iş atmam." Çelik omuz silkti. "Çok seksi bir herif olduğum için insanlar tüm bakışlarımdan mana çıkarır. Öyle bir şey olsaydı senin ırzına geçmiş olmam gerekirdi zaten..."

"Ne diyorsun la sen?" Pusat fazlasıyla alevlenerek yerinden kalkmıştı ki oflayarak onları durdurdum.

"Yeter, başımı şişirdiniz. Madem buraya gelip keyfimizi böldünüz, bir işe yarayın. Çok enerji kaybettim ve ben artık iki canlıyım, kahvaltı bile yapmadım daha. Bana kahvaltı hazırlayın." Sözlerimle Çelik ve Pusat birbirlerine baktılar. Onlara birazcık motivasyon vermem gerekiyordu. "Çelik ben onunla konuşmuyorum, sen hazırla. Hem sen daha güzel yaparsın."

"Niyeymiş o?" diye bağırdı Pusat yine alevlenirken. "Ben daha güzel hazırlarım bir kere..."

"Bana dedi, sana ne oluyor," dedi Çelik de yerinden kalkarak.

İkisi mutfağa giderken bana kahvaltı hazırlama tartışmasına girmişlerdi. Ben de arkama yaslanıp kahvemi içmeye devam ettim.

Ateş çok geçmeden üstünü giyinmiş şekilde salona döndü. "Neredeler?"

"Bana kahvaltı hazırlıyorlar. Git yardım et onlara, çok acıktım. Kan şekerim düştü."

"Acıktıysan neden söylemedin daha önce, Aşkın? Sen artık iki can taşıyorsun!" Bu adamla kurduğumuz cümleler bile aynıydı. Bu benzerlik arada ürkütmüyor değildi.

"Seni o yüzden uyandırmaya çalışıyordum, kalkıp güzel karma kahvaltı hazırla diye ama iştah falan bırakmadın, çok sağ ol."

"Tamam, hemen hallediyorum şimdi," dedi ve hızlıca o da arkasını dönüp mutfağa gitti.

Sonunda tüm erkeklerden uzaklaştığıma göre birkaç dakika bebeğimle kafa dinleyebilirdim. Elim karnıma gitti, hafif hafif okşadım.

"Dün gece olanları unut, görmedin bir şey. Anneyle babayı böyle tanıma sen ama büyüyünce öğreneceksin, seni de öyle yaptık. Tabii öyle kolay mı oldu sanıyorsun, en az on..." Sustum. "Neyse daha doğmadan senin de psikolojini bozmayayım. Sen de benim kadar çapkın olacak mısın acaba? Bana benzersen yandık, babana benzersen de yandık. O da çok çapkın, şimdi böyle olduğuna bakma, benden önce dörderli götürüyormuş beyefendi.

Erkek değil mi, hepsi aynı işte. Acaba senin cinsiyetin ne olacak? Bu zamana kadar hiç bebek falan istemediğim için cinsiyet de düşünmemiştim ama fark etmez zaten. Lütfen alınma, bu kadar derdin arasında nasıl bebek isteyeyim ki ben? Şimdi bir de baba tehlikede, babaya bir şey olursa ne yaparız biz? Of, daha doğmamış bebekle konuşuyorum, amına koyayım, iyice kafayı yedim."

Kahve bardağımı yarıda bırakıp yatak odasına geçtim. Kısa bir duş alıp üstümü giyindim. Krem rengi kısa bir şort, üstüne de kiremit rengi bir *crop* giyip karnımı açıkta bıraktım. Ateş karnımı gördükçe mutlu oluyordu, böyle doya doya bakabilirdi, belki o zaman vücudundaki zehirle daha iyi savaşırdı.

Peki ben ne ara bu kadar duygusal bir aşk kadınına dönüşmüştüm?

Yatak odasından çıkıp mutfağa geçtiğimde gördüğüm manzarayla durakladım. Ateş bir yandan krep hazırlarken Çelik salatalıkları doğruyordu. Pusat da bir yandan patates kızartmaya çalışırken bir yandan da masayı donatmak için koşturuyordu.

"Çalışın köleler!" Bağırışımla benim geldiğimi fark ettiler ama umursamadan işlerine devam ettiler.

"Senin salatalıkların eciş bücüş oldu, gel bir de benim patateslerime bak," dedi Pusat tabağı Çelik'e uzatarak.

Ben de âdeta bir prenses edasıyla masanın başına geçtim. Ateş kahve yerine taze sıkılmış portakal suyu doldurduğunda ona alttan bir bakış attım.

"Çok kahve içmek iyi değil, bebeğimizi düşün, hem ben de içeceğim."

Sonunda işlerini bitirip onlar da masaya geçti.

"Harbiden sen de hiç sigara ve alkol almıyorsun. Aksine ne kadar inansan da bebeği ben taşıyorum, güzelim." Ateş sözlerimle bana göz kırptı.

"Sen içmiyorsan benim de içmeme gerek yok."

Pusat aşırı gıcık olmuş şekilde bize bakıyordu bu sırada.

"Ortalık gittikçe daha da karışıyor, bir şeyler yapmamız gerek," dedi Çelik kendisine sabahın köründe viski doldururken.

"Bu Aşkın'dan da beter çıktı," dedi Pusat, ona iğrenmiş şekilde bakıyordu.

"Rusya'ya gitmek için neyi bekliyorsun sen?" Çelik sorumla nefesini sıkıntıyla verdi.

"Tarık'ın ikna olmasını, o olmadan gitmeyeceğim." Çelik'in sözleriyle gözlerim kısıldı. Tarık'ın kardeşi olduğunu biliyor muydu, emin değildim ama bu hareketleri bildiğini hissettiriyordu.

"Neden amına koyayım, Tarık senin gizli aşkın mı?" diye yükseldi Pusat çünkü Ateş'e ne kadar düşkünse Tarık'a da o kadar düşkündü son zamanlarda.

"Sana ne?" Onlar tartışırken Ateş'im de bana bol ballı kaymaklı bir ekmek hazırlamıştı. Ekmeği almak yerine ağzımı kocaman açtığımda gülerek ağzıma doğru uzattı ekmeği. Koca bir ısırık alıp iştahla çiğnerken dudağımdan damlayan bal damlasını Ateş eliyle sildi.

Pusat ve Çelik iğrenmiş şekilde bizi izliyorlardı.

Ağzımdaki koca lokmayı yuttum. "İyi alıştın sen de ağzıma vermeye."

Ateş'in rengi atarken Çelik'in içtiği viski boğazında kaldı. Pusat'ın ağzı bir karış açıktı.

"Aşkın!" Ateş'in utanmış şekilde konuşması beni daha da keyiflendirirken eğilip ekmeğin geri kalanını da vermesi için ağzımı açtım. Ağzıma tıkarcasına bıraktı ekmeği ve tripli şekilde önüne döndü.

"Çüş amına koyayım, ya sen ne utanmaz arlanmaz bir insansın?" Pusat söylenirken Çelik öksürmeye devam ediyordu.

"Dök tüm özelimizi, bizim hiçbir özelimiz kalmasın, Aşkın! Evli barklı insanlarız, yakında çocuğumuz olacak, sen git bizim özelimizi millete anlat."

"Bu kadar abartma, bebeğim." Yanağından makas aldım ama o küskün şekilde kahvaltı yapmaya başladı.

"Siz bu azgınlıkla nasıl dayandınız bir yıl, ben onu anlamaya çalışıyorum. Ayrıca bebeğinize iyi bakın, ona bir zarar verirseniz kötü olur. Hayır yani istemiyorsanız bana verin, ben bakarım." Çelik'in sözleriyle Ateş biraz daha çileden çıktı.

"Çocuğumu neden istemeyeyim? O benim başımın tacı, siktirtme bana belanı."

"Herkes çok gergin," dedi Çelik viskisini yudumlamaya devam ederken. "Öldürülecek birileri yok mu? Biraz stres atalım."

"Ortalık gittikçe daha da karışıyor, bir şeyler yapmamız gerek," dedi Çelik kendisine sabahın köründe viski doldururken.

"Bu Aşkın'dan da beter çıktı," dedi Pusat, ona iğrenmiş şekilde bakıyordu.

"Rusya'ya gitmek için neyi bekliyorsun sen?" Çelik sorumla nefesini sıkıntıyla verdi.

"Tarık'ın ikna olmasını, o olmadan gitmeyeceğim." Çelik'in sözleriyle gözlerim kısıldı. Tarık'ın kardeşi olduğunu biliyor muydu, emin değildim ama bu hareketleri bildiğini hissettiriyordu.

"Neden amına koyayım, Tarık senin gizli aşkın mı?" diye yükseldi Pusat çünkü Ateş'e ne kadar düşkünse Tarık'a da o kadar düşkündü son zamanlarda.

"Sana ne?" Onlar tartışırken Ateş'im de bana bol ballı kaymaklı bir ekmek hazırlamıştı. Ekmeği almak yerine ağzımı kocaman açtığımda gülerek ağzıma doğru uzattı ekmeği. Koca bir ısırık alıp iştahla çiğnerken dudağımdan damlayan bal damlasını Ateş eliyle sildi.

Pusat ve Çelik iğrenmiş şekilde bizi izliyorlardı.

Ağzımdaki koca lokmayı yuttum. "İyi alıştın sen de ağzıma vermeye."

Ateş'in rengi atarken Çelik'in içtiği viski boğazında kaldı. Pusat'ın ağzı bir karış açıktı.

"Aşkın!" Ateş'in utanmış şekilde konuşması beni daha da keyiflendirirken eğilip ekmeğin geri kalanını da vermesi için ağzımı açtım. Ağzıma tıkarcasına bıraktı ekmeği ve tripli şekilde önüne döndü.

"Çüş amına koyayım, ya sen ne utanmaz arlanmaz bir insansın?" Pusat söylenirken Çelik öksürmeye devam ediyordu.

"Dök tüm özelimizi, bizim hiçbir özelimiz kalmasın, Aşkın! Evli barklı insanlarız, yakında çocuğumuz olacak, sen git bizim özelimizi millete anlat."

"Bu kadar abartma, bebeğim." Yanağından makas aldım ama o küskün şekilde kahvaltı yapmaya başladı.

"Siz bu azgınlıkla nasıl dayandınız bir yıl, ben onu anlamaya çalışıyorum. Ayrıca bebeğinize iyi bakın, ona bir zarar verirseniz kötü olur. Hayır yani istemiyorsanız bana verin, ben bakarım." Çelik'in sözleriyle Ateş biraz daha çileden çıktı.

"Çocuğumu neden istemeyeyim? O benim başımın tacı, siktirtme bana belanı."

"Herkes çok gergin," dedi Çelik viskisini yudumlamaya devam ederken. "Öldürülecek birileri yok mu? Biraz stres atalım."

"Birkaç kişi var ama ben Bahar'ıma söz verdim. Zaten işi de bıraktım, git sen hallet," dedi Pusat da kafasını tabağından kaldırmadan.

"Ben güzel öldürürüm ama bak, sonra unuturlar seni," diyerek onu biraz daha sinir etti Çelik.

"Ateş beni unutmaya meyilli zaten, şimdi bebesi de olacak, benim pabucum iyice dama atılır." Pusat konuşurken Ateş'e bakmıyordu ama Ateş kahvaltısını bırakmış, arkasına yaslanmış Pusat'ı izliyordu.

"Sen benim çocuğum musun, niye pabucun dama atılsın?" Ateş'in sorusuyla biraz daha bozuldu Pusat.

"Şimdiden yok sayılmaya başlandım."

"Pusat çok yoruyorsun, bu adama ben senin kadar naz yapmıyorum, amına koyayım ya..."

"Çocuğumuzun yanında küfür yok," dedi Ateş birden yükselerek.

Neden, dün gece ediyordun, demek istedim ama az önce yeterince bu konuda gerildiği için demedim. Bakışlarımı kısıp ona baktığımda sanki söyleyeceğim şeyi anlamış gibi nefesini verdi.

"Aynı şey değil, müsaade istemiştik." Sözleriyle gülerek kahvaltıma devam ettim.

Bu herif cidden beynimi okuyordu, başka açıklaması yoktu.

"Ne için müsaade istediniz?" diye sordu Çelik kısık gözleriyle bizi izlerken.

"Bizim kendimize has konuşma yöntemlerimiz var, artık o kadar aştık ki telepati yapıyoruz." Birden durup Ateş'e döndüm. "Doğru söyle, baban ikimiz arasında özel bir bağ oluşturmadı, değil mi? Düşünsene aslında gelinini kendi tasarlamış falan." Ateş sözlerimle güldü.

"Aslında öyle olmuş."

Bu sefer Pusat'ın boğazında kaldı lokması. "Af buyur?" dedi elini göğsüne koyarken.

"Cidden af buyur?" Ben de kısık gözlerimle Ateş'e baktım.

"Ben seni çok küçükken annenden istemiştim zaten," dedi Ateş de sanki çok normal bir şey söylüyormuş gibi.

"Nasıl yani?" diye sordu Çelik merakla.

"Aşkın'ın annesi Ahu'yla küçükken tanışmıştım, bunu hatırlamam biraz uzun sürdü. Anneni çok sevmiştim, çok beğenmiştim, hatta senden önce ben anneni ayarlıyordum."

"Şaka yapıyorsun, amına koyayım," dedim ama Ateş oldukça ciddi gözüküyordu.

"Yok yapmıyorum, çok ciddiyim. Ben senden önce annene evlenme teklifi etmiştim, o da demişti ki, '*Benden geçti ama kızım var, kızımı vereyim sana.*' Kızının olacağını duyunca ben de, '*Senin kadar güzel olacak mı?*' demiştim yanlış hatırlamıyorsam. O da, '*Daha güzel olacak demişti,*' de kaynanam haklıymış. '*Kızıma sormam lazım ama senin kadar harika başka bir damat bulacağımı sanmıyorum,*' demişti."

Ateş'in sözlerini dinlerken yutkundum. Gözlerimi kırpıştırarak derin bir nefes aldım.

"Sen ciddi ciddi beni annemden mi istedin? O zaman bile çapkınmışsın."

"Demek hissetmişim," dedi o da bana bakıp pişkin pişkin gülümserken. "Böyle bir anıyı hatırlıyordum ama senin annen olduğunu hatırlamam biraz sürdü, sen yokken hatırlamıştım. Daha epey küçüktüm o zamanlar ama sana dair hiçbir şeyi unutmamak gibi bir huyum var."

"Adam daha doğmadan kapmış kızı, ben de diyorum Ateş'ten önce tanısaydım kapardım kesin, nah kaparmışım." Çelik'in içli içli konuşmasına Ateş gözlerini kısarak karışlık verdi.

"Sen kimin karısını kapıyorsun, dallama?"

"Dallama falan, ayıp oluyor yalnız."

"Ben şoktayım." Pusat hâlâ eli göğsünde şaşkın şekilde bize bakıyordu. "Bu nasıl olabilir ya?"

"Ben boşuna sana *ateş parçam* demiyorum ki sen hep benim bir parçamdın, sadece tamamlanmayı bekliyorduk." Masanın üstündeki elimi kaldırıp dudaklarına götürdü.

Durgunluğumun farkındaydı ve hoşuna gitmemişti ama öğrendiğim şey öylesine bir anı değildi. Annem hakkında bilmediğim bir anıydı, annem ve âşık olduğum adamın tanışmasıydı.

"Keşke o zaman aklım erseydi de anneni alıp kaçırsaydım. Sen doğar doğmaz da kendime yapardım, onca yıl beklemezdik," dedi Ateş sanki çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Daha anne karnındayken göz koymuşsun bana..."

"Annen de kokumu çok sevmişti, gözlerimi de... Beni çok sevmişti yani..." Sırıta sırıta konuşuyordu ve inanılmaz sevimli gözüküyordu.

"Olaya bak sen ya," dedi Pusat şaşkınlığını üstünden atamayarak. "Bana niye anlatmadın hiç?" Pusat'ın sorusuyla Ateş *yok artık* dercesine ona baktığında oflayarak önüne döndü.

"Bu kadar kahvaltı yeter, artık gitmemiz gerek," dedi Çelik *daha fazla çene çalmayın* dermiş gibi.

"Susar mısın? Şu an çok duygusal bir an yaşıyoruz biz," diyerek yerimden kalkıp Ateş'in yanağına uzun ve sert bir öpücük bıraktım. "Ama kendine bir tedavi bulmazsan zehirden önce ben öldürürüm seni, hem de işkenceyle." Kulağına fısıldadığım sözler onu ürkütmek yerine güldürdü. Dünyadaki hangi insan olsa, kulağına bunları söylediğimde korkudan altına yapardı ama beyefendi kocam olmasına güveniyordu sanırım.

Ateş de yerinden kalktı, Pusat kahvaltısına aheste aheste devam ediyordu. Ateş'in başında dikilmesine aldırış etmeden daha da ağırlaşarak devam ediyordu hatta.

"Pusat, sen Aşkın'dan özür diledin mi?" diye sordu Ateş gergince.

"Bu Aşkın'la benim aramdaki bir mevzu, seni ilgilendirmez."

"Ben aynı cümleleri Bahar'a söyleseydim, hem de hamileyken nasıl hissederdin?" Pusat yemeği bıraktı ve ağzını masanın üstündeki peçeteyle silip ayağa kalktı.

"Bahar benim çocuğuma hamile olsun da," diye başlamıştı ki Ateş'in bakışlarını gördüğünde nefesini vererek ciddileşti. "Sinirlenirdim, hem de çok. Ama sen de şunu düşün: Ben ölmek üzere olsaydım, elinden bir şey gelmeseydi ve her şeyin Bahar'ın hayatımıza girmesiyle başlasaydı nasıl hissederdin?"

Ateş gözlerini sabırla yumdu.

"Eşeğin özrü kabahatinden beter, anına koyayım," dedi Çelik yanıma gelip kolunu omzuma atarken. "Gel biz gidelim, ben zaten senin *best*'in değil miyim? Boş ver sen onu..." Çelik konuşa konuşa beni mutfaktan çıkartırken onu durdurmadım çünkü Pusat ve Ateş'in baş başa konuşması gereken şeyler olduğunu biliyordum. Gerçi kocamı kapmasından da çekinmiyor değildim ya...

"Aşk yuvanız da güzelmiş he, ada fantezisi..." Çelik konuşurken kafasını da ağır ağır sallıyordu. "Çok iyi geliyor kulağa, bak bunu hiç denemedim."

"Senin denemediğin halt kalmamıştır, merak etme." Kumsalda yürümeye başlamamızla dün gece yerlerde vahşice sevişirken etrafa saçtığımız kıyafetleri gördüm.

Ateş'in *boxer*'ı bir bayrak gibi havalanıyordu rüzgârla. Önümüze doğru gelirken Çelik tepkisiz kalamadı.

"Ya siz ne azgın çirkin bir çiftsiniz böyle."

"Sus konuşma, yorum yapma." Omzumdaki kolunu silkelediğimde yüzünü buruşturdu.

"Bir şeyler yapmamız gerek, Aşkın, vakit sessizlik vakti değil." Ona dönüp sinsice gülümsediğimde bakışları kısıldı.

"Sana sessiz olduğumu düşündüren nedir?"

Alt dudağını ıslatırken gözleri parladı. "Sen gördüğüm en manyak kadınsın."

"Bana öyle hayran hayran bakma, evliyim ben." Sözlerimle gülüşü genişledi.

"Ne yapıyorsun peki? Bana anlatmayacak mısın? Ben de senin *Shrek*'in değil miydim hani?"

"Evet, öylesin. Pusat, Ateş'e ne kadar yürüyorsa sen de bana o kadar yürüyorsun ama konumuz bu değil. Bilmen gereken bir şey yok, bilmen gereken kısımları zaten biliyorsun."

"Ne biliyorum ki?" diye sordu kaşları çatılırken.

"Ne kadar mükemmel olduğumu." Sözlerimle sıkıntıyla verdi nefesini. "Çığlıklarımdan daha korkunç bir şey var, Çelik, sessizliğim."

"Ne yapacaksın?"

"Artık hamlelerimi oyunu bitirmeye yönelik oynuyorum. Yoruldum ve tek bir amacım var... Pardon iki, kocamın hasta olduğunu unuttum da bir an. Ateş'in hayatta kalması ve mutlu bir son."

Sanki çok komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Ne mutlu sonu, Aşkın? Biz denek seri katilleriz! Öyle bir son ihtimali var mı sanıyorsun? Buna ciddi ciddi inanıyor musun? Bak diyelim tüm bu belaları atlattın, çocuğunu doğurdun, bu hayat sana yetecek mi? Öldürmeden yaşayabilecek misin?"

"Ben insanları zevk için öldürmüyorum, senin aksine. Evet, zevk aldığım kısımlar oluyor ama bunun tek sebebi o acıyı hak ettiklerini bilmem. Ben senin gibi değilim, Çelik ve göreceksin." Sözlerimle gülüşü silindi ve gözlerindeki parlama yavaşça kayboldu.

"Umarım görürüm, V ama dün tüm dünyaya hamile olduğunu duyurdun sen. Ateş ve senden bu kadar nefret eden güçlü isimler varken nasıl hayatta kalmayı planlıyorsun?"

"Sadece hayatta kalmayacağım," dedim ama ne yapacağımı da söylemedim.

"Umarım işler senin planladığın gibi gider. Ayrıca beni Rusya'ya yolluyorsun, sürgüne mi gönderiyorsun? Neden gidiyorum?"

"Çünkü Kuzentsov'la bir tek sen baş edebilirsin. Cebonayan falan onun yanında hak getire. Bu sürgün değil, istemezsen yönetmek zorunda da değilsin. Sadece yardım istiyorum, geri kalan yola sen karar verirsin."

"Kuzentsov'u yönetmek aslında tam benlik bir iş, tehlikeli. Ayrıca Rus silahlı kuvvetleri Kuzentsov'dan nefret ediyor, çok eğlenirim yani ama istediğim zaman yanınıza gelmek istiyorum."

"Bir yasak koymuyorum ki sana," dediğimde başını ağırca salladı.

"Zaten çok gelmem, öyle arada uğrar sizin bebeği de severim ama."

"Bu iki aşamalı bir iş olacak, önce gidip bana destek toplayacaksın. Zaten bu işin sonunda biz başarısız olursak Kuzentsov da başarısız olur ve başına geçemezsin."

"Farkındayım," dedi başını ağır ağır sallayarak. "Çocuklar doğduğunda burada olmak istiyorum." Çocuklar dediği Naz'ın ve benim bebeklerimizdi.

"Bir kısıtlaman olamayacak. Çelik, sen de ailedensin." Gözleri kısılırken bakışlarını benden kaçırdı ve okyanusa dikti.

"Hayır, değilim ve asla da olmayacağım. Zaten böyle bir isteğim de yok," dedi ve konuyu kapatmak istercesine yürümeye başladı yine benimle. "Tedaviyi ne yapacaksınız?"

"Ateş araştırdığını söylüyor ama yine de tedirginim. Aklımda bir plan var ama biraz tehlikeli."

"Nedir?"

"Vera'ya tedaviyi bulduğumuzu söyleyeceğim, aynı zamanda adada olduğumuzu da ve onları buraya çekeceğim. Sonra da gerek işkenceyle gerek başka şekilde panzehir hakkında bilgi alacağım."

"Peki sonra? Türkiye'ye dönecek misin? V'nin son vuruşları ne olacak?"

"Döneceğim," dedim sadece.

"Ve bunları yaparken karnındaki bebeği de sağlam tutacaksın, öyle mi?" Sorusuyla omuz silktim. "Aşkın, karnında bir can var ve sana yemin ederim hiçbir şey o can kadar önemli değil."

"O cana daha temiz bir dünya hazırlamak önemli."

"O zaman ilk başta beni öldürmen gerek." O konuşurken teknenin yanına varmıştık.

Çelik insan öldürmekten ciddi şekilde zevk alıyordu, o insanın kim olduğu önemli değildi.

"Belki bir gün sen de değişirsin." Sözlerimle alayla güldü. "Belki beynin sadece öldürmekle ve uçkurunla çalışmaz da insana dönersin."

"Dinime küfreden Müslüman olsa, amına koyayım. Gören de hanımefendiyi Meryem Ana sanacak." O konuşurken yerdeki kumu çıplak ayakla-

rımla ona sıçratmıştım. Her işte fazla iyi olduğum için her tarafı kum olmuştu. Gözüne bile girmişti.

"Hay ben seni..." Üstündeki tişörtü çıkarttı.

"Sen de kaslarını göstermeye yer arıyorsun. İki parça kum girdi içine, amına koyayım, ne soyunuyorsun?"

"Neden kızdın? Yoksa hoşuna mı gider?" Sorusuyla bir kez daha ona kum fırlattım.

Bu sefer ağzına kadar girmişti.

"Çocuksun lan sen," dedi ama avucuna topladığı kumları bana atmaya çalışırken ben koşturmaya başlamıştım.

"Aşkın!" Ateş'in bağırışıyla durdum. "Ne yapıyorsunuz siz?"

Bağırışı beni şaşırtırken durdum. "Kum savaşı."

O bize doğru hızla yürürken Çelik de gözlerini güneşten dolayı kısmış, ona bakıyordu. "Gören de yatakta bastı sanacak, amına koyayım." Çelik'in sözleriyle gülmemek için dudağımı dişlerken o da dirseğini omzuma yaslamış Ateş'i izliyordu.

Ateş yanımıza ulaştığında yüzünde gördüğüm ifade bir şeylerin yolunda gitmediğini bana yeterince gösteriyordu. Yüzünde sadece çok öfkeli anlarda olan o ifade vardı, gözlerinden ateş çıkıyordu. "Sen benim hamile karımı neden koşturuyorsun?" Ateş'in bağırışıyla Çelik yüzündeki keyifli ifadeyi sildi.

"Abartma Alanguva, ayrıca benimle konuşurken ses tonuna dikkat et."

"Hadi ya, etmezsem ne olacak?" Bakışları Çelik'in göğsüne kaydığında kaşları biraz daha çatıldı, çenesini sıkıyordu. O V harfini her gördüğünde aynı ilk gördüğü andaki kadar öfkeleniyordu.

"Ne oluyor, Ateş? Pusat'la mı tartıştınız?" Sorumla zorlukla bakışlarını Çelik'in üstünden ayırdı.

"Sana ne oluyor? Neden adamın tekiyle, üstelik seni beğenen adamın tekiyle şakalaşıyorsun?" Sorusuyla gözlerim irileşmişti, ciddi mi değil mi onu anlamaya çalışıyordum.

"Sen iyi misin? Adamın teki dediğin benim arkadaşım, ayrıca kendine gel, amına koyayım. Bana bu şekilde hesap soramazsın sen!"

"Tamam, ne hâliniz varsa görün." Tekneye yürümeye başladığında arkasından şaşkınca baktım.

"Nereye gidiyorsun? Kafayı mı yedin sen?"

"Cehennemin dibine gidiyorum, ben ölünce istediğin kadar fingirdeş yanındakilerle!" Bağırarak tekneye bindiğinde kumsalda durmuş arkasından bakıyordum.

"Az önce gülüp eğleniyordu, bipolar mı lan bu herif?" Konuşurken çıplak göğsünü okşuyordu. "Memelerimi kıskandı kesin."

"Bir sorun var, Ateş böyle davranmaz," dedim sıkıntıyla. "Bana bağırmaz o bu şekilde. Kıskanır ama içinde yaşar, şimdi o kıskançlığını dışa vuruyor gibi."

"Bu herif beni her gördüğünde bu kadar kıskanıyorsa yazık, amına koyayım. Gerçi haklı adam, ne yapsın? Ben olsam ben de beni çok kıskanırdım." Çelik hâlâ işin dalgasındaydı ama Ateş'in tavırlarındaki değişiklik normal olamayacak kadar enteresandı.

"Ateş böyle sinir bir herif olsaydı ona ne âşık olurdum ne de evlenirdim ben," dediğimde Çelik kesin öyledir dercesine kafasını sallıyordu.

"Senin karnına bebek yerleştirince bu herife bir öz güven gelmiş," dedi Çelik, eli belinde uzaklaşan tekneye bakıyordu.

"Beni doldurmaya çalışma."

Bu sırada Pusat evden çıktı, gözünü tutarak sinirli sinirli yürüyordu. Yanımıza yaklaştıkça gözünün altının kıpkırmızı olduğunu fark ettim.

"Bunu Ateş mi yaptı?" diye sordum yanımıza ulaştığında.

"Kim yapacak başka? Kendi kendimi mi yumruklayacağım?"

"Hay amına koyayım, ona da mı çip taktılar ya? Ne oldu iki dakikada orada da herifin birden huyu değişti?"

"Bilmiyorum, konuşuyorduk, birden sinirlenip saldırdı. Hayvan gibi bağırıyordu, amına koyayım. 'Sen benim karıma nasıl öyle dersin lan?' diyerek bir yumruk çaktı koca herifim. Allah'ıma kavuşuyordum az daha. Hayır, o hasta olmasa gösterirdim ben ona, arkadaşımız diye bir şey yapmıyoruz, iyice şımarıyor." Pusat'ın içli içli konuşması bir de bu konuşmayı yaparken elini gözünden ayırmaması onu bir çocuk gibi tatlı göstermişti. Ben de Ateş'in davranışlarının sebebini anlamaya çalışıyordum.

"Ben bunları hak edecek bir adam mıyım? Tamam, bir eşeklik ettim ama bu mu karşılığı? Biz bu adamla birlikte büyüdük!" Pusat dolu dolu gözleriyle konuşunca ona olan kızgınlığımı rafa kaldırdım.

Kollarımı açtığımda dudağı büzüldü ve bana sıkıca sarıldı. "Özür dilerim, asıl ben seni hak etmiyorum, o Ateş iti ikimizi de hak etmiyor." Bana sarılmış ağlarken Çelik onu tuhaf tuhaf izliyordu.

"Hamile karısına bağırdı adam, sana mı acıyacak?" Çelik'in sözleriyle Pusat şaşkınca benden uzaklaştı.

"Neden bağırdı?"

"Benden kıskandı," dedi Çelik, göğsünü şişirip uzaklara bakarken ne kadar yakışıklı olduğunun farkındaymış gibi poz kesiyordu.

"Küstü gitti çocuk gibi." Pusat'tan uzaklaşıp okyanusa baktım ama çoktan gözden kaybolmuştu teknesi. "Biz de gidelim de ne olduğunu anlayalım. O kadar işimin gücümün arasında bir de Ateş Bey'in triplerini çekiyorum, ya sabır!" Söylene söylene Pusat ve Çelik'in getirdiği tekneye yürüdüm.

Çelik kaptan koltuğuna geçerken Pusat da üzgün şekilde yanıma oturdu. Kollarını göğsünün altına birleştirip içli içli okyanusu seyrediyordu.

Gözünün altı çok feci olmuştu, dayanamayıp yerimden kalktım ve içki şişelerinin olduğu dolabı açtım. Kenarda duran buz kalıplarından birini alıp yanına gittiğimde bana mahcup şekilde baktı *Shrek*.

"Teşekkür ederim," dedi ona uzattığım buzu alıp gözünün altına koyarken. "Beni affettin mi?"

"Bilmiyorum, o senin hareketlerine bağlı."

"Özür dilerim, cidden bak..."

"Tamam."

"Tamam ne?" diye sordu hevesle. "Affettin mi beni? Hadi bir kere *Shrek* de o zaman!"

Gülerek tekrar yanına oturdum. "Sana *Shrek* dediğim için bana demediğini bırakmıyordun, ayrıca cidden *Shrek*'in insan hâline benziyorsun."

"Tarık da eşeğe benziyor," dedi burnunu çekerken.

"Üzülme, *Shrek* insan olduğunda herkes ona âşık olmuştu."

"Herkesin âşık olmasına gerek yok ki... Bahar'ım âşık olsun, bana yeter. Herkesi ne yapayım ben?" Bahar'ın ismini söylerken bile sesi titriyor, gözleri aşkla parlıyordu.

"Bahar'la biraz daha sevişmezsen seni kapının önüne koyacak bence." Sözlerimle utançtan elini kolunu nereye koyacağını bilemedi.

"Evlenelim öyle, acelesi yok."

"Bahar'ı haklı bulmaya başlayacağım, onu arzulamadığın konusunda," dedim ama bunun doğru olmadığını biliyor, sadece ağzından laf almaya çalışıyordum.

"Yok artık! Sen de mi be? Ya sen ona nasıl içimin gittiğini görmüyor musun? Ben iki metre adamım, Bahar bir elli kız." Durakladı ne konuştuğunu

fark ederek. "Bazen var ya, onu istemekten kafayı yiyorum ben, onun tenine dokunmak bile beni farklı âlemlere götürüyor. Onu ne kadar istediğimi bilse bunları düşündüğü için utanır zaten. Kıyamıyorum, onu incitmekten korkuyorum, haksız mıyım?" Nefesini sıkıntıyla verdi. "Ve hiçbir zaman ona layık olamayacağımı da görüyorum."

"Neden? Çık artık şu triplerden, gına geldi. Şimdi başlama yine katilim edebiyatına..." Son cümlemle durakladım, ben de bunu fazlasıyla yapıyordum.

Ayrıca Ateş de benim gibi katil olmasaydı ya da Cebonayan lideri olmasaydı ve tatlı bir şekilde aşk yaşasaydık... *Ben de kendimi ona layık hissetmez miydim* diye sorguladım kısa bir an ama zaten benim gibi kötü olsa da ben çoğu zaman kendimi ona uygun hissetmemiştim.

O yüzden Pusat'ı anlıyordum, birini çok sevince böyle oluyordu.

"Yani aştık yine son zamanlarda, onu çok özlemişim zaten. O da beni çok özlemiş, şu an bayağı iyi gidiyoruz. Evlenme teklifi etmek için çok mu erken? Erkendir tabii, kız daha üniversiteye yeni başladı, neden bu yaşta evlenmek istesin ki?"

"Kafanda kurmaktan manyak olacaksın be, *Shrek*. Tüm yükü kendi omzuna alıp olmayan şeyler için canını sıkma. Eğer böyle bir şey düşünüyorsan ağzını ara ve ona göre hareket et ki Bahar zillisini azıcık tanıyorsam teklif ettiğin an sevinçle kucağına atlayacaktır." Sözlerimle şapşal şapşal sırıttı hemen.

"Ciddi misin? Gerçekten öyle mi olur?" Ağzı kulaklarına varacaktı neredeyse.

"Bahar'la evlenmene ben izin vermem bir kere!" diye bağırdı Çelik oturduğu kaptan koltuğundan. Üst taraftaydı ve bize epey uzaktı.

"La sen bizi nasıl duydun, amına koyayım?" diye dehşetle kafasını kaldırdı Pusat.

"Mutant olduğum için çok iyi duyuyorum." Çelik'in sözleriyle *nay be* dercesine kafasını salladı.

"Herife kıyak geçmişler, sen de burnunun ucunu göreme," dedi ama yüz ifademi gördüğünde hemen toparlamaya çalıştı. "Şaka yaptım be, Şam şeytanı, sen en uyanık insansın."

"Sus Pusat sus."

"Bu şimdi kurt adamlar gibi iyi koku alıyor bir de... Dün akşam Fernando yemek hazırlamıştı, bu manyak ta dışarıdan aldı kokuyu. Adamın ne yemek yaptığını, içinde ne olduğunu falan saydı. Ürkütücü amına koyayım. Refleksleri de tuhaf."

"Fernando mu? Burada mı? Deniz kıskançlık krizlerine girmedi mi?" Sorumla bir süre gözlerini kısarak düşündü.

"Girdi, girmez olur mu? Tam haşin polis ya, eli beline falan gitti, mesleki deformasyon işte de ruhsatı yoktu." Pusat çok komikmiş gibi gülerken ben kıstığım gözlerimle ona bakıyordum.

"Deniz'in kıskançlığı bu dünyadaki en çekilmez şeydir."

"Naz'a bir şey diyemedi, Fernando'yu deli etmek için sürekli İngilizce *pregnant*[6] diyerek dolaştı etrafta bağıra bağıra."

"Bir de şey diyordu, *I did that*[7]," dedi Çelik oturduğu yerden bize seslenerek. Pusat yine o bizi duyabiliyor diye kısa bir şaşkınlık geçirip ardından bana döndü.

"Aynen öyle dedi, sen de bizi dinleyeceğine sür şu tekneyi," diyerek bağırdı Çelik'e.

"Çok biliyorsan gel sen sür, gerçi şu an bilsen de görüp süremezsin herhâlde." Çelik'in sözleriyle Pusat gözünün altındaki şişliği hatırladı ve elindeki buzu kederle gözüne götürdü tekrar.

Arkama yaslandım, elim karnıma giderken Pusat da sırıttı. "Pusat, bu okyanusta köpek balığı var mıdır?"

"Vardır kesin, koca okyanus, neler neler vardır," dedi o da arkasına yaslanıp benim gibi denizi seyrederek.

"Suya biraz kan damlatsak başımıza üşüşürler mi hemen? Sence kaç dakika sürer?"

"Bilmem ki ama çok uzaktan alıyorlarmış kanın kokusunu." Durakladı ve bana döndü. "Sen neden bunları soruyorsun şimdi? Germe bak beni."

"Endişelenme, hamile hâlimle kalbimi kırdın diye seni köpek balıklarına yem edecek değilim." Onu rahatlatmaya çalıştım ama pek rahatlamadı. "Uçak tehditlerimden bile bu kadar korkmuyordun."

"Korkmadım ki... Ayrıca uçakta bir halt yapamazsın, uçak düşse sen de düşersin ama burada denize çok yakınım."

"Sence buradan adaya kadar kaç dakika sürer yüzerek?" Sorumla yine bakışlarını okyanusa dikti.

"Seninkine mi bizimkine mi?"

"Sizinkine, ayrıca nereden sizinki oluyor? Kocamın adası! Kocamla ilgili her şeyi bu kadar sahiplenme."

---

[6](İng.) Hamile. (e.n.)

[7](İng.) Bunu ben yaptım. (e.n.)

"Bizimki çok sürer ya, bir saat sürer yüzerek. Yorulur insan, bakma bu teknenin hızlı gittiğine, arada bayağı mesafe var."

"Oğlum ben yaralı kolumla iki dakika suyun altından yüzmüş insanım, o koyar mı?" Sözlerimle dudağını bükerek düşündü.

"Hamile hâlinle koyar bence." Çok ciddi bir konu tartışıyormuş gibi düşünerek konuşuyorduk.

"Olabilir."

"Aa yeter, amına koyayım! Ne kadar boş yaptınız ya," diye bağırdı en sonunda Çelik dayanamayarak.

"Sen bizi dinleyeceğine sus da tekneyi sür," dedi hemen Pusat da.

Yolun geri kalanında boş yapmaya devam ettik. Bir gerçek vardı ki Pusat'la yaptığım bu boş sohbetler bana birilerine işkence etmekten daha çok keyif veriyordu ve bu keyfi aldığını başka çok az şey vardı.

Tekne sonunda Ateş'in adasına ulaştı, Ateş'in teknesi de buradaydı ama o çoktan adaya geçmiş gibi gözüküyordu.

İnip kenarda duran ATV'lere yürüdük ama sadece iki ATV vardı.

"Ben hayatta senin sürdüğün açık bir şeye binmem, canımı seviyorum," dedi hemen Pusat benden uzaklaşarak.

"Tamam, Çelik'le binin." İkisi de bana bön bön bakarken onların şaşkınlıklarını fırsat bilip ATV'ye tek başıma yerleştim ve onlardan hızla uzaklaştım.

Ateş'in nerede olduğunu bilmiyordum. Evde de olabilirdi tesiste de. Eve geçmeyi seçtim, buraya gelmeyi sevmiyordum. Bu evde ablamın Baybora'ya âşık olmaya başladığı zamanları hatırlıyordum.

Sanırım bu göğsümdeki ağrı onu düşünmeye başladığım zaman kendini göstermeyi hiç kesmeyecekti.

Ağrıması iyiydi, ağrımasa vahimdi.

Bahçeye ulaştığımda tam da tahmin ettiğim gibi Naz ve Bahar karşılıklı oturmuş, sohbet ediyorlardı; Deniz de yanlarında dikilmiş, Naz'a meyve soyuyordu.

"Yeter be, sen de kıza meyve vere vere meyve ağacına çevireceksin." Konuşmamla sonunda geldiğimi fark ettiler.

"Gel sen de ye, sana da vitamin lazım," dedi hemen Deniz, bu sefer bana meyve soymaya başlamıştı.

"Ateş geldi mi?"

"Geldi de hiç kimseyle konuşmadan sinirli sinirli içeri geçti. Bir sorun mu var?" diye sordu Naz merakla.

Yokluğumda Ateş'in sık sık Naz'la dertleştiğini biliyordum. Naz her konuda olgun düşündüğü için Ateş'i konuşmalarıyla rahatlatıyordu.

Aynı şekilde Ateş'in yokluğumda Bahar'la ilgilendiğini, bir abi gibi onunla vakit geçirdiğini de biliyordum.

"Ben de onu çözmeye çalışıyorum."

"Pusat da geldi mi?" diye sordu hemen Bahar.

"Geldi geldi ama Çelik'le romantik dakikalar geçiriyorlar şu an, neyse birazdan geleceğim." Onlarla konuşmayı kısa keserek eve girdim. Direkt Ateş'in çalışma odasına yöneldim.

Kapıyı açtım ve Ateş'i karşındaki bilgisayara öfkeyle bakarken ellerini masaya yaslamış hâlde buldum. Ayaktaydı, gerginlikten tüm kasları belirginleşmişti.

"Ateş, sorun ne?"

"Kapıyı çalmadan girdin."

"Ben hep kapıyı çalmadan girerim." Yanma yaklaşmaya başladığımda bana ters bir bakış attı. "Neyin var, güzelim?"

"Bir şeyim yok."

Yanına ulaştığımda bedeni daha da gerildi. "Ateş, bir sorun varsa bana anlat. Böyle..." Konuşurken elimi yüzüne götürmüştüm ki havadaki elimi ittirerek ona dokunmamı engelledi.

"Git de Çelik'i rahatlat! Sen de meraklısın zaten."

"Boş yapma, amına koyayım, ayağımın altında kalırsın. Yeni mi dank etti Çelik'in bana yürümesi ki bence artık o da bunu aştı."

"Senin de hoşuna gidiyor. Cidden şaşırıyorum, ben yokken onunla yatmadın mı? Aranızda öyle bir çekim var ki buna inanmak çok zor. Belki de bu konuda çok da dürüst değilsindir."

Sözleriyle başımı ağır ağır sallayarak onu incelemeye devam ettim.

"Tüm öfken bu mu yani? Bu saçma düşünceler mi?" Konuşurken onun aksine fazla sakindim ve tepkilerini ölçüyordum.

"Saçma düşünceler mi? Bunlar saçma mı? Sen benim karımsın!" Bağırmaya devam ediyordu. "Herif seni arzuluyor, göğsünde senin adın yazıyor! Sen de ona müsaade ediyorsun, belli ki hoşuna gidiyor."

Derin bir nefes alarak kalçamı yanımdaki masaya yasladım.

"Hadi bana panzehirde ne kadar ilerlediğinizi göster," derken hâlâ onun aksine çok sakindim.

"Neden merak ediyorsun? Ölürsem daha rahat o herifle olursun diye mi? Gerçi sana adam çok, tek engelin benim. Eski hayatından da seni ayıran tek şey benim, o çapkın hayatından, o güzel hareminden!" Odanın ortasında durmuş, bana bağırıyordu. "Çelik var, Murat denen o it var. He bir de ilkin, unutulmaz kavuşamadığın aşkın Kaya var, benim adamdaki Ivan da vardı. Hangisini istersin?"

"Demek hiçbirini istemiyorum ki buradayım."

"Beni de istemiyorsun! Sen sadece öldürmek istiyorsun! Karnında bebeğimle cinayet mi işleyeceksin şimdi de? He Aşkın söylesene, ülkeye dönüp ne yapmayı planlıyorsun? Bebeğimi de kendin gibi canavar..."

"Sus," diyebildim en sonunda. "Sus, pişman olacağın şeyler söyleme."

"Neden pişman olayım? Bunlar gerçekler değil mi? Sen öldürmekten zevk alan bir psikopat değil misin? En büyük hatam, senin gibi bir kadına âşık olmaktı."

Yutkundum, sakin kalmak gittikçe daha da zorlaşıyordu.

"Seni ablan bile zorundalıktan sevdi, ben niye onca kadın varken seni sevmişsem?"

Artık dayanabileceğim bir boyutta değildi.

"Salakmışsın sen de biraz," dedim omuz silkerek. "Neyse, ben tesise geçiyorum, sen de sinir krizlerine devam et burada."

"Gidemezsin, iznim olmadan hiçbir yere gidemezsin!"

"Her yere, tüm kapılarına ve şifrelerine benim gözlerimi kaydettin, nereye giremiyorum?" Daha fazla yanında durmaya tahammül edemeyerek odadan çıkmıştım ki o da peşimden geldi.

Beni kolumdan sertçe tutarak durdurdu ki düşmanken bile beni bu kadar sert tutmamıştı.

Elini üstümden çekmedim, beni kendine çekmesine de izin verdim. Bana yukarıdan bakarken yüzünde öyle bir ifade vardı ki sanki karşımdaki adamı ilk kez görüyormuş gibiydim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Tesise," dedim ona açıklama yapmaya devam ederek.

"Ne yapacaksın tesiste? Çelik'le mi oynaşacaksın yoksa kendine yeni adamlar bulmaya mı çalışacaksın?"

Elim yüzüne gitti. "Bu laflarının bedeli çok ağır olacak, bebeğim." Yüzümdeki sakin ifade onu daha da öfkelendirdi, sanki mümkünmüş gibi. Beni

tutuşu sıklaştı, sırtımı arkamdaki duvara yasladığında gözleri sarı değil de sanki siyah olmuştu sinirden.

"Cevap ver bana!"

"Neyin cevabını istiyorsun?"

"Benden başka bir adamı istiyor musun?"

"İstesem alırım zaten, bunu sen de çok iyi biliyorsun." Kolumdaki elinden tek bir hamleyle kurtuldum, bu sefer ben koridorun diğer tarafına onu göğsünden ittirerek yasladım. "Kendine gel artık, Alanguva yoksa zehri beklemeden, karnındaki bebeğini umursamadan seni ben öldüreceğim."

"Öldürmekten başka becerdiğin bir halt var mı?"

"Yok, haklısın. O yüzden o sikik çeneni bugün kapalı tut." Onu bırakarak arkamı dönüp hızlıca yanından uzaklaştım.

Bahçeye çıktığımda bir sigara yakmamak için kendimi epey zorlamam gerekmişti.

Naz ve Bahar'ın yanına oturdum sakinleşmeye çalışarak. İkisi de hâlimi gördüklerinde yerlerinden doğruldu.

"Neden yüzün böyle? Bir şey mi oldu?" diye sordu Naz endişeyle.

"Evet! Bu gidişle koca katili olacağım!" Ben konuşurken Pusat ve Çelik de aynı ATV'nin üstünde yanımıza yaklaşıyordu.

Cebimdeki telefonu çıkarıp Vera'ya mesaj attım.

Kocamın kanına ne koydunuz siz, amına koyayım? Herif Örümcek Adam'ın kötü hâline dönüştü.

Vera'nın mesajları büyük ihtimalle izleniyordu, cevap verecek miydi bilmiyordum.

"Senin kocanın sorunu ne? Ferda'yla karşılıklı oturuyorduk, geldi ağzıma sıçtı, zor kaçtım elinden. Kudurmuş herif." Tarık eli göğsünde nefes nefese evden çıktığında fazlasıyla korkmuş gözüküyordu. Aynı ATV'den inen Pusat ve Çelik'i fark ettiğinde tüm korkusunu bir yana atıp şaşkınca gözlerini irileştirdi.

"Sen benim Pusat'ıma mı sardın bu sefer?" Tarık koşturarak yanlarına gidip Pusat'ın önüne geçti ve kıstığı gözleriyle Çelik'e baktı.

"Evet, samimiyeti bayağı ilerlettik," dedi Çelik de onu gıcık etmeye devam ederek. "Bir sorun mu vardı birader?" Son kelimesi Tarık'ın omuzlarının düşmesine sebep oldu.

"Birader falan deme bana! Ben senin biraderin falan değilim! Gel Pusat'ım." Pusat'ı kolundan tutarak Çelik'ten uzaklaştırırken Çelik çakma bir alayla Tarık'ı izliyordu.

"Peki, öyle olsun," dedi sadece Çelik.

Tarık ona arkasını dönmüştü, o yüz ifadesini Çelik görmedi ama ben gördüm. Tarık'ın yüzü acıyla kasılmıştı.

Bu sefer Ferda dolu gözleriyle çıktı evden. Hiçbir şey söylemeden yanımıza oturarak masada duran paketten bir dal çıkarıp yaktı. Ferda sadece çok dertli olduğunda içerdi.

"Neden üzgünsün sen yine?" dedi Tarık onu fark edip hemen yanına oturarak.

"Abim, bana çok tuhaf davranıyor." Ferda dolu gözlerini kırpıştırdı. "Bana neler dediğini bir duysaydınız."

"Bugün onun söylediği hiçbir cümleyi umursamayın," diyerek yerimden kalktım. Tesise geçmem gerekiyordu, Ateş'in vaziyeti durmamam gerektiğini bana daha iyi anlatıyordu.

"İçeriden herkes beş karış suratla çıkıyor, içeride adam mı kesiyor bu herif?" dedi Naz şaşkınlıkla irileştirdiği gözleriyle.

"Keşke adam kesse, kalbimize sıçıyor," dedi Pusat kalbini tutarak.

"Ya kalbine kıyamam ben senin." Bahar hemen yerinden kalktı. Ona koşturarak yürüdüğünde Pusat da hemen sırıtarak kollarını iki yana kocaman açtı.

Ona koşan Bahar'ı yakalayıp havada döndürürken Çelik'le Tarık, Pusat'a kötü kötü bakıyordu.

Ateş de evden çıktığında çatık kaşları hepimizin üstünde gezindi, herkes sessizleşirken Pusat da kucağındaki Bahar'ı yavaşça indirdi.

"Ne bu gürültü?" diye bağırdı Ateş.

"Onlara bağırma," dediğimde öfkesi yine bana yöneldi.

"Sana da bağıramaz," dedi Çelik.

Ateş gözlerini yumdu, ona saldırmamak için kendini tutuyordu. Arkasını dönüp yürümeye başladığında peşinden gitmedim.

"Nereye?" diye bağırdı Pusat ama ona cevap vermedi.

"Allah aşkına ne oldu bu adama ya?" Tarık da konuşurken diğer herkes gibi Ateş'in arkasından endişeyle bakıyordu.

"Kanındaki zehir," dedim zorlukla konuşarak. "Sanırım sinir sistemine etki etmeye başladı ve bu vaktimizin daraldığını gösteriyor."

Sözlerim hepsinin yüzündeki ifadeyi dondurmuş, sanki adadaki güneşli hava da birden kasvetle kapanmıştı.

Vera'dan mesaj geldi.

Bu zamana kadar aynı kalması bile mucizeydi, bir daha asla eskisi gibi olamayacak.

Görüşürüz.

Okuduğum mesaj sinirlerimi daha da yıpratırken duyduğum motor sesiyle başımı telefondan kaldırdım. Ivan ve Yusuf bir motorla buraya yaklaşıyordu.

"Bay Alanguva nerede?" diye sordu Ivan motordan hızla inerken.

"Tesise geliyordu, ne oldu?" Ben de yerimden kalkıp karşılarına geçtim.

Ivan renkli gözlerini endişeyle kırpıştırdı. "Ben de Bayan Alanguva oluyorum, Ivan!" diye teşvik ettim onu olanları anlatması için.

"Adanın koruma sistemini çökertmeye çalışıyorlar, üstelik az önce uyduda buraya yaklaşan çok sayıda hava aracı ve gemi tespit ettik. Sanırım saldırıya hazırlanıyorlar." Endişeyle söylediklerini sakince dinleyerek başımı salladım. "Ne yapacağız, Bayan Alanguva?"

"Sadece savunma yapmayacağız, onları yakacağız, Ivan."

"Nasıl?" Pusat da daha fazla sessiz kalamamıştı.

Zihnim kurnaz planlarla dolmaya başlıyor, tüm ihtimaller beynimin içinde dans ediyordu.

"Savaşacağız, madem istedikleri bu."

"Ama çok güçlü geliyorlar ve yetemeyebiliriz." Ivan fazla umutsuz şekilde konuşuyordu.

Onların ellerinde silahlar ve insanlar varsa bizim de elimizde iki güçlü şey vardı; bu iki şey her şeye değerdi: Zekâ ve Teknoloji.

Dünyanın en vahşi asrındaydık çünkü bu asırda silahlar yoktu, bu asırda silahtan çok daha tehlikeli bir güç vardı.

Peşimizde olan sadece şu an adaya gelenler değildi, başımızdaki en büyük bela da bu değildi. Peşimde olan hükûmetler ya da kırmızı bültenle tüm dünyada aranmam da değildi. Hamile olduğumun duyulması da değildi.

Şu an benim için en büyük sorun kocamın kanındaki zehirdi.

10

EN ZOR SAVAŞ

Hamilelik bana hiç iyi gelmemişti. Sanki önceden az hissettiğim her duyguyu şu an on katı fazla şekilde hissediyordum ve bu çok yabancısı olduğum bir şeydi.

Bindiğim ATV'nin üstünde son sürat tesise giderken içimde bir sıkıntı vardı. Bu sıkıntının en büyük sebebinin Ateş'in durumu olduğunu biliyordum.

Ne kadar sinir sistemi etkilendiği için umursamamaya çalışsam da sözleri ağırıma gitmişti. Bir yanım *ya bunlar gerçek düşünceleriyse* diye soruyordu bana.

ATV'nin üstündeyken duyduğum seslerle başımı kaldırdım. Savaş uçakları uçuyordu tepemizde. O az oldu, nükleer bomba getirin, amına koyayım!

Yol hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti ama sonunda tesise ulaştığımda ATV'yi kapının önünde bırakıp içeri geçtim. Tesiste hep olanın aksine bugün bir kaos hâkimdi, herkes bir taraflara koşturuyordu.

Hemen ardımdan gelen Ivan'a çevirdim bakışlarımı. Onun da benim kadar hızlı gelmesi işime yararken elimi omzuna koydum. "Uçaklarla saldırıya birazdan geçerler, onlardan önce davranıp uçaklarını etkisiz hâle getirmemiz gerek." Omzuna iki kere vurup elimi indirdiğimde hemen başını salladı olumluca.

"Aslında bunun bir yolu var," dedi Ivan düşünceli şekilde. "Troposfere[1] bir dalga yayarak araçlarını bozabiliriz."

"Neyi bekliyoruz o zaman?" Sorumla eli ensesine gitti sıkıntıyla.

"Bu tesisteki her şey Bay Alanguva'nın erişim izniyle çalışır."

"Benim iznimle de çalışır," dedim ama Ivan başını iki yana salladı.

"Bu daha farklı, sizin sadece erişim izniniz var, komut değil." Ateş'e bunun hesabını daha sonra kesinlikle soracaktım, uyuz puşt işte.

"Tamam, ben Ateş'i bulacağım," diyerek onun yanından hızla uzaklaştım. Etrafımda gördüğüm birkaç önlüklü kişiye Ateş'i sorarak bilgisayar laboratuvarında olduğunu öğrendim.

Burası da labirent gibiydi, amına koyayım!

[1] Atmosferin yere temas eden en alt katıdır. (e.n.)

İçimden saydıra saydıra hızla yürüdüm, sonrasında parmak izimi okuttum laboratuvara girmek için ama kapı açılmadı. "*Erişim bulunamadı*," yazıyordu sadece. Birkaç kez daha denedim ama yine açılmadı.

Kapıyı yumruklamaya başlamıştım ki esmer, önlüklü, alımlı bir kız kapıyı açtı. Hemen içeri girecektim ki önümde durarak beni engelledi.

"Buraya giriş izniniz yok." Bugün bana çokça sabır gerekecekti.

"Var, araştırmanı öneririm," diyerek onu işaret parmağımla yana doğru ittirdim.

"Bay Alanguva sizi görmek istemiyor, tesiste olmamanız gerekiyor..." Kız konuşmaya devam ederken ben içeri girdim sinirle, daha fazla onu dinleyemeyecektim.

Ateş Bey koca bir ekranın önünde oturmuş, bilgisayarlarla uğraşıyordu. Saçları karışmış, hâli epey bitmiş gözüküyordu. Şimdi beni gördüğünde hemen sarı gözlerine mutluluk parıltıları gelmesi gerekiyordu, kollarını hemen benim için açması gerekiyordu ama o şu an benim Ateş'im değildi. Benimdi ama aslında değildi.

"Yettin artık sen yavşak!" Bağırışımla bana yandan bir bakış atarak yüzünü buruşturdu.

"Yine mi sen? Bıktım artık senden." Bunu öyle bir tonda söylemişti ki gerçekten benden bıktığı çok belliydi.

"Ateş..."

"Sus, seni çekemem, şu an bir ton işim var," dedi bakışlarını tekrar bilgisayara çevirerek. "Samanta güzelim, bana bir viski getir." Samanta bana kapıyı açan kızdı.

"Güzelim diyen çenenin bağını sikerim senin."

"Rahat bırak beni, işim var. Çok istiyorsan git Çelik'in kucağına, o sana güzelim der." Ona vurmak için avuçlarım kaşınıyordu.

Samanta yellozu da kıvıra kıvıra viski doldurup yanımıza geldiğinde Ateş onu süzüyordu beğeni dolu gözlerle. Bunu yaparken bir de ara ara bana bakıp tepkimi ölçüyordu.

Sinirle derin bir nefes aldım, bu izlemeye dayanabileceğim bir manzara değildi.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı peki, Bay Alanguva?" diye sordu kız süzüle süzüle.

Ateş bir ona bir de bilgisayar ekranına baktı, en sonunda bakışları beni bulduğunda elini kıza doğru uzattı.

"Senin o elini sikerim, Ateş," dedim ama o umursamadı.

"Neden? Sen Çelik'e dokunuyorsun... Ona ve diğer adamlara?" Takmıştı, amına koyayım ya!

Kız da hevesle onun elini tutacaktı ki Ateş'in koluna tekme attım ve kızı da belinden tutup ittirdim. "Bana bak, şu saatten sonra bilim insanı öldürtme bana, tamam mı? Yol al, sikerim yollarını, kocama bakan gözlerini oyarım senin." İngilizce ettiğim şiir gibi küfürleri anlamadan yüzüme bakarken bakışlarımdan ve harekelerimden korkmuş olacak ki kendisini dışarı attı.

"Neden eğlencemi bozuyorsun?" Ateş'in sözleri şu an beni germemeliydi, isteyerek yapmıyordu, bunu biliyordum ama yine de benim gibi bir insan için bu kadar sabretmek zulümdü.

"Şu an adaya saldırı düzenleniyor, başlatma eğlencene!"

O kanında zehir olmasaydı yemin ederim onu burada işkenceyle öldürürdüm.

"Farkındayım," dedi fazla rahat şekilde. "Adam mahvolurken güzel bir esmerle eğlenebilirdim, sıkıldım zaten senden." Bu konuşan kesinlikle Ateş değildi. Ona benzemiyordu bile.

"Bir frekans varmış, o bunları devre dışı bırakabilirmiş, onayın gerek," dedim ama o sadece omuz silkti. Zaten sakin kalmak çok zorken o bunu daha da zorlaştırıyordu.

"Ben öyle bir halt yersem sen de başka bir adamla yatarsın anında, değil mi? Zaten sırada adam çok!" Yok amına koyayım, takılmıştı bozuk plak gibi.

"Kendine gel lan! Ben seni ne zaman aldattım da böyle triplere giriyorsun." Dayanamayıp güldüm. "Ayrıca sinir sistemin mahvolmuş hâldeyken bile sırf beni kıskandırmak için konuşman gözlerimi yaşarttı." Sözlerimle kaşları çatıldı.

Gerçi şu an ondan her şerefsizliği bekliyordum ben.

Onu ensesinden tutup bilgisayar masasına başını yasladım ama bana izin vermedi. Bana doğru yumruğunu savurdu. Yumruğundan hızla kaçıp ona tekme attım ama o bu sırada bir yumruk daha attı, sertçe, *karnıma.*

Kendimi hızla geri çekerken elim karnıma gitti, dolan gözlerimi kırpıştırdım.

Ateş bir bana bir de karnıma baktı. "Bebek," dedi kısık sesle bir şeyler kafasına dank ediyormuş gibi. "İkinizden de kurtulurum, sen de istemiyorsun zaten."

Karnımda değişik bir sızı vardı.

Lütfen gitme.

Baba bilerek yapmadı.

Lütfen sen de bırakma beni.

Ateş üstüme bir kez daha saldıracakken içeri Çelik ve Pusat girdi. Ateş'in hâlini gördüklerinde hızla bize koştular. Ateş onlara da saldırmaya başladı.

Çelik ve Pusat, ikisi de iri adamlardı. Çelik iki metre boyuna ve mutant olmasına rağmen Ateş'i zapt edemiyordu.

"Karnına mı vurdu?" diye sordu Pusat telaşla, başımı olumluca salladım. O kadar sarsılmıştım ki karnımı tutmaktan başka bir halt yapamıyordum, sanki tutsam benden gitmeyecekmiş gibi. Karnımdaki ağrı gittikçe artıyordu. Gözümden bir damla yaş düştü.

Lütfen sen de gitme.

"Lan it, kendi çocuğuna zarar verecek." Çelik bir yandan Ateş'le dövüşüyor, bir yandan da söyleniyordu.

En sonunda Pusat, Ateş'in arkasına geçip onu kollarından tuttu. Çelik de Ateş'in yüzüne sert bir yumruk çaktı.

"Abartmayın siz de amına koyayım, adam yaptıklarının farkında değil," dedim canını çok yakmasınlar diye.

"Git bize ip getir!" dedi Pusat can havliyle bağırarak. "Anam bu herifte ne güç varmış, biz boşuna bunun korumalığını yapıyoruz, amına koyayım. Herifin içinden *Hulk* çıktı."

"İpi nereden bulayım," diye söylenirken bakışlarım etrafta gezindi. Kenardaki bilgisayarlara bağlı duran kabloları kopardım. Zaten içeride milyon tane bilgisayar vardı, biri gitse bir şey olmazdı herhâlde. Onlar Ateş'i zapt etmeye çalışırken ben de kollarını ve bacaklarını bağladım.

Dövüş esnasında damarları belirginleşmişti ama damarları normal gözükmüyordu, rengi çok koyuydu. Gözlerinin rengi bile değişmişti sanki. Sarı harelerine kara bulutlar düşmüştü.

Onu bu hâlde görmek canımı yakarken zorlukla nefes aldım.

"Gel doktor kontrolü yaptıralım," dedi hemen Pusat.

"Adayı korumalıyız."

"Sen git ve çocuğuna baktır, burası bende," dedi Çelik ama Ateş'i onun eline bırakma fikri pek de iyi gelmiyordu.

"Pusat burada kalsın, sen gel benimle," dediğimde Pusat ihanete uğramış gibi bana baktı.

Bunu duyan Ateş bağlı olmasına rağmen biraz daha çıldırdı ve küfürler savurmaya başladı.

Çelik de neden onu yanımda istediğimi elbette hemen anladı ve bana gözlerini kısarak baktı. Yanıma ulaşmadan önce Ateş'e eğildi. "Karını kaçıracağım," dedi ve Ateş'i biraz daha kudurttu.

"Çelik! Siktirtme belanı, adam zaten kötü hâlde," dediğimde Çelik yanıma ulaştı. Bakışlarımı Pusat'a çevirdim. "Ona göz kulak ol, durumu kötüleşirse bana haber ver."

Hızla dışarı çıktığımızda Çelik'e döndüm. "Git ve Ivan'ı bul, ona yardım et. Çok vakit kaybettik, adaya inmeye başlamış olabilirler. Ve Çelik, dikkat et." Sözlerimle başını olumluca salladı.

Tam Ivan'ı bulmak için yanımızdan ayrılacaktı ki Ivan yanımıza ulaştı. "Adaya inmeye başladılar, önlerine gelen herkesi öldürüyorlar! İnsanları sığınaklara taşıdık ama yeterli askerî gücümüz yok..."

"Benden âlâ asker mi var, amına koyayım... Deneğim oğlum ben," dedi Çelik ve hemen onu omzundan tutup götürdü.

Üst kata çıkıp doktorumu buldum, hemen kısa bir ultrason çektirdim. "Bebeğimizin durumu iyi, darbe bir zarar vermemiş ama çok dikkatli olmalısınız, Bayan Alanguva. Ağır taşımayın, ani hareketler çok yapmayın, karnınızda bir can taşıyorsunuz." Kadının sözleriyle başımı olumluca salladım.

Gel bir de bunları adayı saran psikopatlara ve düşmanlarıma anlat, ablacığım.

"Tamam, teşekkürler," dedim ve kadın doğum doktorunun yanından vakit kaybetmeden ayrıldım.

Çelik'in yanına gidip çatışmaya katılabilirdim ama Ateş için de vakit hızla tükeniyordu.

Diğerleri gibi telaşla etrafta koşturan David'i gördüğümde durdurdum. "Tüm çalışanları ana kapının girişine topla!" Sözlerimle hemen başını sallayarak yanımdan uzaklaştı.

Ana kapıya gitmeden önce Ateş'in yanına uğradım. Kolları kablolarla bağlıydı ve başı öne düşmüştü. Ağzından siyah bir sıvı akıyordu.

Pusat da başında telaşla onu seyrediyordu.

"Aşkın, durumu çok kötü."

"Şimdilik bilincinin yerinde olmaması işimize gelecek gibi, onu yukarıya doktorun yanına çıkar ve ne olur ne olmaz diye bağla. Kardiyoloji doktoru da mutlaka olsun, kalp atışları çok hızlı." Pusat beni dikkatle dinliyordu. "Onu güvenilir doktorlara teslim et ve başından ayrılma. Onu koru."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Pusat. "Aşkın, ne yapacaksan lütfen hamile olduğunu unutmadan yap. Tamam mı?

"Tamam *Shrek*, tamam."

Koca *Shrek*'im Ateş'i kucaklayıp üst kata çıkarken derin bir nefes aldım. Sonunda Ateş'le istediği romantik anı yaşayabilmişti!

Ve görünen o ki epey yorucu bir gün bizi bekliyordu.

Elim tekrar karnıma gitti.

Beni bırakmadığın için teşekkür ederim bebeğim, biraz daha dayan. Babayı da adayı da kurtaracağız. Ve gerekirse dünyayı da...

Ana kapının önüne ulaştığımda tesiste acil durum sirenleri çalıyordu. Herkes merak içinde beni beklerken ben de üstteki merdivende durup karşımdaki kalabalığa baktım.

"Hepiniz beni tanıyorsunuz, biliyorsunuz ki adada durumlar epey karışık. Şu an saldırı altındayız ve her saniye bizim için çok önemli. Ateş'in izni olmadan hiçbir şey yapamayacağınızı biliyorum ama ben Ateş'in karısıyım ve Ateş'in durumu hiç iyi değil. Hem onu hem de bu adayı kurtarmamız gerekiyor. Dışarıdaki saldırı sadece başlangıç, daha çok gelmeye devam edecekler. Yeni gelenleri engellemek için sinyallerini bozmamız gerekiyor, güvenlik sistemlerini güçlendirmemiz şart. Bunları nasıl yaparız bilmiyorum ama hepinizin dünyadaki en iyi mühendisler olduğunu ve bu adaya bu yüzden geldiğinizi biliyorum. Ateş'in kanındaki zehrin tedavisini bulacak ve bugün adaya düzenlenen bu saldırıyı nakavt edeceğiz. Benimle misiniz?" Tüm konuşmam boyunca bağırmış ama son cümlemde daha da yüksek bir sesle onlara seslenmiştim.

"Seninleyiz V!" diye bağırdı kalabalık tek bir ağızdan. Hatta bir kez yetmemiş olacak ki birkaç kez daha bağırdılar. "Seninleyiz V!"

"Teşekkürler!" dedim ve bir adım geri çekildim.

"Sen tam bir lidersin." Çelik'in sesiyle sıçradım. O da denek olduğu için fark ettirmeden fazla sessizce yaklaşabiliyordu. "İnsanları istediğin gibi yönetmeyi iyi şekilde başarıyorsun ve bunu sadece adalet için yapıyorsun." Çelik'in benimle konuşurken gözleri parlıyordu ama bu diğer parlamaları gibi güzelliğimden dolayı değil, etkimdendi.

"Beni övdüğünü kocam şu an duysa iyice kafayı yerdi."

"Kocan zaten kuduz köpek gibi saldırmaya yer arıyor."

"Kocam hakkında düzgün konuş, ayrıca ben seni göndermedim mi? Neden vakit kaybediyorsun?"

"Teknolojik desteğe ihtiyaç var, tüm *drone* görüntülerini bulup onları takip ederek ilerlememiz gerekiyor."

"O zaman öyle yap! Kaybedecek zaman yok, Çelik. Buraya sadece Ateş'i ya da beni öldürmeye gelmedikleri belli, bu adadaki herkese saldıracaklar ve adada çocuklar bile var."

"Bir katilden kahraman olmasını istiyorsun demek," dedi sıkıntıyla.

"Ben bunu hep yapıyorum." Omuz silktim.

"Ben sen değilim." Çelik kahraman olmaya çok karşıydı çünkü o tam bir anti kahramandı.

"İlk önce eve gideceklerdir, evdekileri güvenli bir yere gönderdin mi?" Sorumla başını olumluca salladı.

"Deniz ve Tarık birden etrafta asker gibi gezmeye başladı, ilk önce evdekilerin güvenliğini sağladılar."

"Benim adama götürsünler hepsini, buradaki insanları da tahliye etmeliyiz."

"Olmaz, çok riskli. Buraya gelen bir sürü gemi var ve resmen savaş gemileri. Bizim teknemizi gördükleri an teknedekilerin işi biter, bence hiç bu topa girmeyelim." Çelik'in sözlerini dikkatle dinledim, haklıydı.

"Üstünü değiş, çelik yelek ve gerekirse tamamen her tarafını kapatacak şekilde forma giyin..."

"Alanguva forması yani?" İğrenerek sorduğu soruyla ona yandan sinirli bir bakış attım.

"Başlatma Alanguva'na, en büyük Alanguva karşında duruyor, amına koyayım."

Birkaç adım gerimizde duran David konuşmaya dâhil oldu. "Aslında askerler için ürettiğimiz üstün korumaya sahip üniformalarımız mevcut..."

"Ne bekliyorsun o zaman? Ayrıca sen Türkçe biliyor musun, Davut?" Sorumla başını olumluca salladı.

"Siz bana Davut dedikten sonra Türkçeye merak sardım."

"Koşalım o zaman, Davut." Çelik ikimizin konuşmasını tuhaf tuhaf izlerken David önde yürüyerek yol göstermeye başladı. Tesisin en alt katına asansörle indiğimizde tüylerim ürperdi. Burayı sevmiyordum, hem de hiç.

David bize bir kapı açtığında hemen peşinden girdik. İçeride kasklar, pantolonlar, hatta iç çamaşırları bile vardı.

Çelik gördüğü bir sütyeni eline aldı. "Bu mu kurşundan koruyor şimdi?"

"Patlamalardan bile korur," dedi Davut büyük bir ciddiyetle.

Çelik pis pis gülerek bu sefer dantelli kadın çamaşırını incelemeye başladı. "Benimle olan herkese lazım bunlardan." Ona olan bakışlarımı fark ettiğinde çamaşırları yerine bıraktı.

"Bunlar bildiğin kumaş, nasıl koruyacak?" dedim merakla.

"Normal bir kumaş değil, titanyumu eritip özel bileşenlerle sentezleyerek..." O anlatmaya devam ediyordu ki elimi kaldırarak onu susturdum.

"Şu an hiç sırası değil, Davut."

"Yani özellikleri normal gözükmeleri ama şu an kaska kadar her şeyi takmalısınız." David hızla kıyafetleri çıkartırken ben de üstümdeki *crop*'u ve mini şortu çıkardım. "Çelik o gözlerini oyarım." Aslında sırtım ona dönüktü ama baktığını bilmek için onu görmeme gerek yoktu.

"Bu kıyafetlerden ne kadar var elimizde?" Konuşurken bir yandan da David'in uzattığı tulumu giyiniyordum.

"Çok değil, bir hesap yapayım..."

"Hesap falan şu an yapma, olanların hepsini çıkar ve sahaya inecek tehlikedeki herkese ver." Aceleyle tulumun fermuarını yukarı çektim.

Çelik de üstüne siyah tulumu giyinmişti. David'in uzattığı kasklara baktım. "Ciddi misin?"

Siyah, maskeye benzeyen ürkünç görünen bir şeydi. *Predator*[9] yüzü gibiydi. "İçindeki mikrofonlar sayesinde diğerleriyle iletişim kurabilir ve camıyla da size yakınlaşan düşmanları seçebilirsiniz."

"Ya düşman diye başkasını vurursak?" diye sordu Çelik.

"Zaten bu kaskın en büyük amacı bu, tehditti algılıyor. Diğer ürünler gibi sadece termal kamera değil..."

"David sen herkese bunları götür," diyerek sözünü kestim.

"İkinize verdiklerim komutan formaları, diğerlerini komuta etmenizi sağlayacak ve çevrenin haritasını çıkaracak. Ama dediğim gibi bu ürünler henüz geliştirme aşamasında, daha önce tam olarak test edilmedi..." O konuşmaya devam ederken Çelik masanın üstündeki silahlara yöneldi.

"Bunların özellikleri ne?" dedi tüfekleri heyecanla incelerken.

"Gördüğünüz tüfekle hedefi belirleyip ateş ettiğinizde hedefin önünde ne engel olursa olsun sadece hedefi bulacak bir silah. İsterse düşman sağınızda ya da yerin altında olsun..." O konuşurken Çelik kemerini silahlarla doldurup bana da birkaç tane fırlattı.

Ben de kemerlerimi silahlarla doldurup en sonunda Çelik'in hayran olduğu tüfeği aldım.

"Adada daha silah var mı?" diye sorduğumda David başını olumluca salladı.

"Bay Alanguva'nın koca bir cephaneliği var ve..."

"Tamam, silahsız kimse bırakma," dedim ve daha fazla zaman kaybetmemek için Çelik'le birlikte ayrıldım laboratuvardan.

İkimiz de hızlı hızlı yürürken denekten çok uzaylılara benziyorduk.

---

[9]1987 yılında kendi ismiyle sinemaya uyarlanan uzaylı hayalî karakter. (e.n.)

"Sen V değil, komutan olsaymışsın," dedi Çelik maskesinin içinden konuşarak.

"Her işi mükemmel yapmak gibi bir huyum var." Asansöre binip üst kata çıktık. "Sen dışarı çık, herkesin güvende olduğundan emin ol." Sözlerimle Çelik daha fazla vakit kaybetmeden yanımdan ayrıldı.

Etrafta koşuşturan Ivan'ı gördüğümde kolundan tutarak durdurdum. Kim olduğumu anlayamayıp yüzüme boş boş baktı.

"Siktir, buraya da girmişler!" Bağırışıyla herkes bize döndü.

Maskemi yukarı kaldırdığımda rahatlayarak nefesi verdi. Bize bakanlar geri işlerine döndü.

"Bu tesisin bir ana kumanda merkezi var mı?" Ivan sorumla bir süre düşündü.

"Evet, Bay Alanguva'nın odasında."

"Tamam, neyi bekliyoruz o zaman?"

"Biz giremeyiz, onun olması gerekli," dedi Ivan umutsuzca.

"Sen beni götür, gerisini halledeceğim." Hızla Ateş'in odasına çıktık, bu sırada Ivan elindeki tabletle adanın durumunu kontrol ediyordu.

"Sivillere saldırmaya başlamışlar," dedi Ivan tedirginlikle.

"Sikeyim." Ateş'in odasına girdiğimizde Ivan Ateş'in masasının arkasında duran duvara baktı ve bir noktayı işaret etti.

"Buradan el iziyle girişim sağlanıyor, Bay Alanguva'nın elini mi getirsek?" Sorusuna cevap olarak attığım bakışlarla sustu.

Gösterdiği yere elimi koyduğumda kırmızı bir ışık yandı ve bir şifre butonu çıktı. Ivan şaşkınca bana bakarken ona çevirdim kafamı, bakışlarımdan ne demek istediğimi anlayarak hemen arkasını döndü.

Ateş'in tüm şifreleri aynıydı ve bunun da aynı olmasını umuyordum. Evlilik tarihimizi girdim ve bekledim.

Kapı açıldı.

Her yere aynı şifreyi yapıyordu, telefonunun şifresini dört tane bir yapan dayılar gibiydi. Bir de üstün *zekiyim* diye geçiniyordu. Ya da sadece bana çok âşıktı.

Kapı iki yana açılırken Ivan hemen peşimden girdi. Burası da aşağıdaki laboratuvarla benziyordu ama tek bir koltuk ve bilgisayardan oluşan koca bir masa vardı. Koltuğa oturdum, kocamın oluşturduğunu elbette en iyi ben anlardım. İlk önce tüm kameralara erişimi sağlayıp bunları bir ekranda topladım.

"Bu bahsettiğin sinyal kesiciyi aktifleştir," dediğimde Ivan da hemen bir sandalye kapıp yanıma geçti. "Kamera kayıtlarını kontrol ederek ihtiyaç olunan bir bölge varsa destek göndert..."

Ben ekrana yoğunlaşmış hâldeyken duyduğum sesle gözlerimi yumdum. Bomba atmaya başlamışlardı adaya. Uçaklardan bomba atıyorlardı.

"Acele et!" Ormanlara bıraktıkları bombalar yangın çıkarmaya başlamıştı.

Aslanlar.

Onlar ormandaydı ve yansalar bile kaçamazlardı çünkü kayıtlı alanlarından öteye geçemiyorlardı.

"Hava sahalarını etkisiz hâle getirdim, gemiden inenleri etkisiz hâle getirmek için de silahlı *drone*'ları devreye soktum ama çoktan fazlasıyla girdiler," dedi Ivan bakışlarını önündeki ekrandan ayırmadan.

Ekrana dönüp ilk önce aslanların sınır alanını kaldırdım ve hemen ardından da Ateş'in araştırdığı panzehri bulmaya çalıştım. Panzehir henüz testlerden geçmemişti, bileşenleri yazıyordu ama kimyager olmadığım için pek anlayamamıştım.

Ateş'in üstün özellikli bilgisayarında on dakika geçirdikten sonra çoğu şeyini çözmüş ve daha iyi kullanmaya başlamıştım.

"Tesisin kapıları açık mı?" Ivan sorduğum soruyla başını iki yana salladı. "Peki tesisin içinde köstebek var mıdır?" Durdum. "Sen bile olabilirsin, amına koyayım." Son cümlemi Türkçe söylemiştim.

"Daha önce köstebekler çıkmıştı, hem de çok güvendiklerimizdi," dedi Ivan elinin altındaki dokunmatik klavyeyi on parmak kullanırken.

Adanın kameralarını izlerken bizimkilerin kaldıkları yeri de tespit etmiştim, eve yakın bir sığınaktalardı. Ateş'in adanın her tarafına sığınak yapması iyiydi, şu an çoğu insanın hayatta kalmasını sağlamıştı.

Tam bakışlarımı çevirecektim ki onların olduğu sığınağa yaklaşan tankları görmemle durakladım. Bu tanklarını da gemilerden indirmişlerdi. Sığınak normal silahlara dayanabilirdi ama görünüşe göre bomba atmaya hazırlanıyorlardı.

Hızla yerimden kalktım. Elimi Ivan'ın omzuna sertçe koyduğumda irkildi. "Benim kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi şaşkınca.

"Güzel, eğer bir yanlış yaparsan seni ne hâle getireceğimi de biliyorsun o zaman." Sözlerimle başını olumluca salladı. "Telsizle benimle iletişimde kal, işime yarayacak tüm verileri..." Ben onunla konuşurken birden koca ekran kapandı.

Tesisteki tüm ışıklar sönerken Ivan hemen yerinden kalktı. "Sistemimize saldırıyorlar, koruma ekibi bunu engellemeye çalışıyordu ama..."

"Git ve onlara yardım et."

"Jeneratörün şimdiye kadar devreye girmesi gerekiyordu," dedi telaşla.

"Görünen o ki bu savaşı daha ilkel yollardan ilerleteceğiz, David'e ulaş ve daha büyük silahlar iste."

"Aslında onların silahlarını etkisiz hâle getirmemizin bir yolu var ama bu enerjiyi adaya yayarsam bizim de tüm silahlarımız etkisiz hâle gelir." Ivan düşünceli şekilde bir elinin altındaki tablete bir de bana bakıyordu.

"Saldıran taraf onlar, bunu yapabildiğin an yap ama kameralara erişirsen duruma göre ilerlet," dediğimde başını olumluca salladı.

"Dikkatli olun, Bayan Alanguva," dedi Ivan karnıma kısa bir bakış atarak.

Ona hızla arkamı dönüp odadan çıktım. Kaskımı başıma geçirip asansörden indikten sonra kasktaki bir iki düğmeyi kurcaladım.

"Sizin hepinizi sikeceğim yavşaklar." Bu Çelik'in sesiydi.

"Çelik, beni duyabiliyor musun?"

"Evet."

"Orada durum ne?"

"Çok kötü, her tarafı bombaladılar, şimdi de sivillerin olduğu sığınaklara saldırmaya başladılar."

"Peki, onları koru."

"Sen? Sen neredesin?"

"Ben bizimkilerin olduğu sığınağa gideceğim, merkezden uzak olduğu için etraflarında kimse yok."

"Çok kalabalıklar, V," dedi Çelik durgunlaşarak. Bu sırada ondan silah sesleri gelmeye devam ediyordu.

"Halledeceğiz, dikkatli ol," dedim ve iletişimimizi kestim.

Tesisten çıkıp hızla ATV'ye binmeden önce kapıdaki güvenliği kontrol ettim ama elektrik tamamen kesildiği için giriş çıkışlar tehlikedeydi. Ateş'i hiç burada bırakasım gelmiyordu, beni tek rahatlatan şey yanında Pusat'ın olmasıydı.

ATV'yle ormanlık yolda hızla ilerlerken yangının gittikçe büyüdüğünü gördüm, ada yanıyordu. ATV'nin çıkabileceği son süratte ilerliyordum, yaklaştığımı anladığımda yavaşladım. Beni fark etmemeleri gerekiyordu.

Sessizce yürümeye çalışıyordum ama ayağımdaki botlar buna engel oluyordu. Sığınağın her tarafında lacivert üniformalı insanlar ateş ediyordu. Biraz daha yaklaştığımda sığınağın ateşler içinde kaldığını gördüm.

Geç kalmıştım, yetişememiştim.

Dizlerim titremeye başlarken hissettiğim öfkeyle tüfeğimi çıkardım ve ağaçların arasından koşarken gördüğüm her işgalciye sıkmaya başladım.

Bu sırada vücuduma birkaç kurşun denk gelmiş ama üstümdeki özel üniforma beni korumuştu.

"Tarık!" Yanan sığınağa doğru bağırırken karşıma çıkan herkese sıkmaya devam ediyordum. "Bahar!"

Yoklardı.

Sığınaktan yanmadan çıkmadılarsa böyle bir patlamadan sağ çıkmalarının imkânı yoktu.

"Naz!" Onları göremediğim her an artan öfkem ve acımla daha da hırslı saldırıyordum. Karşımda küçük bir ordu vardı ve tek başıma hepsini etkisiz hâle getirmeye çalışıyordum.

"Deniz!" Yoklardı.

Artık üstüme açılan kurşunları umursamadan sığınağa koşuyor ve onlara ateş ediyordum ama çok fazlalardı.

"Ferda!" Ses yoktu, hiçbirinden.

Arkamda kıyamet kopuyor, vücudum kurşunların etkisiyle sarsılıyordu. Üstümdeki koruyucu elbise hâlâ işe yarıyor muydu, bilmiyordum. Gözümden düşen yaşlarla karşımdaki yangına bakıyordum.

Onları da kaybetmiştim.

Acı bir çığlık attım ve hırsla bana saldıranlara döndüm. Kurşunlarım bitene kadar acıyla bağırarak onlara ateş ettim. Ancak vücuduma gelen son bir kurşun bedenimin geriye düşmesine sebep oldu. Kurşunların etkisini hissediyordum ama vücudumda bir acı yoktu.

Bana ateş etmeye devam ettiler, kalkmamam için ellerinden geleni yapıyorlardı. Düşmenin etkisiyle başım uyuşurken bulanık görmeye başlamıştım ve kalkamıyordum.

Onlardan biri yanıma ulaştı, üstümdeki kıyafetin ne kadar koruyucu olduğunu hemen anlayarak yüzümdeki maskeyi hırsla çekip attı. Saçlarım dağılırken karşımdaki düşmana baktım.

"Buraya kadarmış V," dedi ve tüfeği tam alnıma doğrulttu. Büyük bir hırsla tetiğe bastı.

Ama hiçbir şey olmadı.

Adam anlamayarak tüfeğe şaşkınca baktı, eli birkaç kez daha tetiğe gitti ama hiçbirinde sıkamadı.

Güldüm.

"Zamanlamanı seviyim, güzel götlü Ivan," dedim sinirle gülmeye devam ederek.

Yerimden kalkmak için hamle yapacağım an karşımdaki iri herif yumruğunu yüzüme geçirmek için hazırlandı. Tam bu sırada üstümdeki adama bir şey saldırdı ve bedeni resmen havada uçtu. Aynı anda büyük bir kükreme duydum.

Ateş'in aslanı gelmişti, bana yetişmişti ve şu an adamı parçalıyordu. Zorlukla başımı kaldırdığımda gördüğüm manzarayla daha da şaşırdım.

Hem Ateş'in hem benim aslanım gelmişti ve tüm düşmanlara hırsla saldırıyorlardı. Onları parçalıyorlardı. Düşmanlardan birini kovalayan yavru aslanlarını gördüğümde gözyaşlarım arasında güldüm.

Evet, yavruları da bir savaşçıydı.

Teknolojik aletler devre dışı kalmıştı ancak görünen o ki Ateş onları gerçek aslanlar gibi tasarlamıştı.

Silahları işe yaramıyordu, onları vuramıyorlardı, artık bomba da atamıyorlardı. Belimdeki hançere benzeyen bıçağımı çıkarttım ve yerimden kalktım. Omzumun üstünden ateşler içinde alev alev yanan sığınağa baktım. Acı dolu bir inleme çıktı dudaklarımdan.

"Aşkın!" Duyduğum sesle hemen başımı ormana doğru çevirdim.

Oradalardı, yaşıyorlardı.

Bahar, Tarık, Deniz, Naz, Ferda... Hepsi iyiydi. Yanlarında Fernando ve Tarık'ın bir zamanlar sevgilisi olan köstebek Lena da vardı.

Karşıdakiler de tüm silahların etkisiz hâle geldiğini anlamış ve bıçaklarını çekmişlerdi. Onlara koşarken karşıma çıkan kimseyi kesmek zorunda kalmamıştım çünkü aslanlar bunu benim yerime çok iyi şekilde hallediyorlardı.

Yanlarına ulaştığımda karşıma çıkan ilk kişi olan Tarık'a sıkıca sarıldım, o da sarılışıma anında karşılık verip beni göğsüne çekti.

"Seni yerde gördüğümde öldüğünü sandım, yetişemedim sandım..." Tarık'ın ağlayarak söylediği sözlerle ondan uzaklaştım. Gözünden akan yaşları sildim ve alnımı alnına yasladım.

"Son savaşlarımız, kazanacağız. Hepimiz kazanacağız," dediğimde o da inançla bana baktı. "Ailemi kimse benden alamayacak."

Tarık'tan uzaklaştığımda Deniz'in bana uzattığı kılıca baktım. "Ivan bizimle iletişime geçip bunları kullanmamızı söyledi. Sığınağa bunun için indik."

"Cidden bize gidip *kılıçları kuşanın* dedi. Biz de *bombaya bunlarla mı karşılık vereceğiz, amına koyayım* dedik." Tarık da hâlâ duygusal bir hâlde konuşurken elindeki kılıca bakıyordu.

...ormanızı koruyun," dedim ve elimdeki kılıçla birlikte bize doğru koşturan bir tanesine hızlıca saldırarak karnını ikiye ayırdım.

Bahar, Naz ve Ferda dehşet içinde bakıyordu.

"Savaşta travma falan olmaz." Onlara küçük bir uyarıda bulundum ama Bahar'ın pembe çiçekli elbisesinin üstünde giyindiği çelik yelek ve elinde bir hançer tutması karşımdaki kanlı görüntünün aksine beni bayağı keyiflendirdi.

"Kullanmanız gerekirse kullanın," dediğimde Bahar bir elindeki hançere bir de bana baktı.

"Yeniçeri mi olduk?" dedi Tarık da hâlimize bakarak.

"Silahların etkisiz olduğunu anladılar ve daha çok gelmeye başlayacaklar." Zaten buradakilerin de hepsi hallolmamıştı.

"Adadaki hiçbir araç çalışmıyor şu an, ne arabalar ne ATV'ler," dedi Deniz bir eli Naz'ın belindeyken.

"Tesise gidelim, sizi Ateş'in yanına götüreceğim," diyerek hızla önden yürümeye başladım.

"Ormanların büyük kısmı yanıyor, geçmek tehlikeli. Merkezden geçmemiz gerekecek, merkez çok kötü hâlde," dedi Tarık da hemen peşimden malumat vererek.

Ormanın çoğu yerinde yangın çıktığı için yoldan ilerlemeye çalışıyorduk. Aslanlar da en arkada peşimizden geliyordu.

Yol tarafından girdiğimiz için çok fazla saldırganla karşılaşmıştık ama biz parmağımızı bile kıpırdatmadan aslanlar onların işini de halletmişti.

"Bunlar gerçek aslan mı? Bize neden saldırmıyorlar?" diye sordu Bahar titreyen sesiyle.

"Onlar robot," dediğimdeyse hepsi şaşkınca sessizleştiler ama sorgulamadılar.

Merkeze ulaştığımız an işimizin ne kadar zor olacağını anladım çünkü çok fazlalardı. Siviller kaçmaya çalışıyordu ama buradaki güvenlik kuvvetlerimiz yeterince yoğun değildi.

Gördüğüm görüntüyle adımlarım yavaşladı. Çelik tüm sivilleri arkasına almış, önüne gelen herkese elindeki kılıcı sallıyordu. Arkasında yaşlı, genç, çocuk bir sürü insan vardı. Sığınakları yaktıkları için hepsini oradan çıkarmıştı.

Çelik'in ütündeki forma dağılmış, başındaki kask düşmüştü. Üstündeki koruyucu forma delik deşik olmuştu, yüzünde is vardı, gözlerinde hırs vardı.

Eski çağlardan bir savaşçıya benziyordu, kahraman bir savaşçıya. Teknoloji yok olduğunda geriye sadece ilkellik kalırdı.

"Ben burayı koruyorum," dedi Deniz, bir elinde kılıç tutuyor, diğer elini de Naz'ın elinden ayırmıyordu.

"Aşkın ilerleme, hamilesin sen de," dedi Naz beni durdurmaya çalışarak.

"Eğer kaybedersek bunun bir önemi olmayacak." Kaybedersek beni de bebeğimi de yaşatmazlardı. Zaten onları tetikleyen en büyük şey buydu.

Bu şekilde bir saldırının geleceğini tahmin ediyordum ama endişelenmiyordum çünkü onlar daha buraya hiç ulaşamadan Ateş adayı korurdu. Benim tahmin edemediğim şey, tamamen Ateş'in kanındaki zehrin onun sinir sistemine etki edip birden karakterini değiştirmesi olmuştu.

Çelik'in yanına koşarken karşıma çıkan herkese kılıç sallıyordum ve daha önce kılıç kullanmadığım hâlde bu konuda da çok iyiydim. Onların elinde sadece küçük bıçaklar vardı çünkü bu hâle gelebileceklerini düşünmemişlerdi.

Aslanlar da sahaya inip onlara saldırmaya başlamıştı. Çelik elindeki kılıcı sallarken tam olarak Azrail'in Kılıcı gibi gözüküyordu. Aynı anda on kişi ona saldırdığı için karnına yediği bıçak sıyrığıyla bir adım geriledi. Gücü tükeniyordu.

Ben ona doğru koşarken birden Çelik'e son darbeyi indirmek üzere olan adamın kafasına bir ok saplandı. Şaşkınca arkama baktım. Ferda elinde okla bana bakıyordu, birkaç adım gerimdeydi.

"Zamanında babam bana okçuluk eğitimleri aldırtmıştı," dedi omuz silkerek. "Hiç ihtiyacım olacağını düşünmemiştim." Konuşmaya devam ederken yeni bir ok hazırlıyordu. Rüzgârın etkisiyle havalanan kısa saçları, uzun zaman sonra onda görebildiğim dik duruşuyla aynı abisinin kardeşiydi.

Mırıldandım. "İşte Ferda Alanguva." Koşmaya devam ettim.

Çelik'in yanına ulaşırken karşıma çıkan herkesi kılıçtan geçiriyordum, sonunda yanına ulaştığımda Çelik'in kanayan karnına baktım.

"Sıyrık," dedi ve beni gördüğü için rahatladı çünkü onun da çok takati kalmamıştı. Dakikalardır bir sürü insanı korumaya çalışıyordu. Onun dışında normal bir insan burada olsaydı, eminim çok daha önce tükenirdi.

"Yetiştim, rahatla," dediğimde bana yandan bir bakış attı.

"Sen gelmeseydin de hallediyordum zaten, bizimkilerin çoğunun..." Sustu, zaten fark etmiştim. Güvenliktekilerin çoğu ölmüştü.

Çelik'le elimizdeki kılıçları etrafa sallarken bakışlarım sık sık bizimkilere kayıyordu. Deniz onları koruyordu. Tarık başkalarına yardım etmek için yanlarından uzaklaşmıştı.

"Tarık!" Bağıran kişi Lena'ydı, Tarık'ın bir yıllık eski sevgilisi.

Tarık durdu.

Lena elindeki bıçakla karşısındaki adamla mücadele etmeye çalışıyordu ama aynı anda Ferda'nın da üstüne bir adam atılmıştı. Tarık hiç düşünmeden Ferda'ya doğru büyük bir korkuyla koştu, ben de Lena'nın yanında gidecektim ki minik aslanım Lena'ya saldıran adamın boğazına yapışmış ve saniyeler içinde etini koparak parçalamıştı.

Tarık da Ferda'nın üstündeki adamı elindeki kılıçla ve büyük bir hırsla ortadan ikiye ayırmış, hızla Ferda'nın durumunu kontrol etmişti. Ferda şaşkınca bir ona bir de yerdeki adama bakarken Tarık onu başından tutup göğsüne çekerek sarıldı. Ben hem onları izleyip hem de karşımdakilerle uğraşırken Bahar'a yaklaşan birini gördüm, Deniz ve Naz'dan uzağa düşmüştü, Fernando yaralanmıştı.

"Ben Bahar'a gidiyorum," dediğimde Çelik hemen başını salladı.

"Burası bende," dediği an koşarak Bahar'a ulaşmaya çalışan bir kadının karnına geçirdim bıçağı. Savaşta ilkelerim kaybolmak zorundaydı çünkü bu savaşın ucunda ailem vardı.

Bir adam da üstüme saldırmaya çalışırken elimdeki keskin kılıcı başının üstünden geçirip kafasını ikiye ayırdım. Bahar çöktüğü kaldırımın yanında korkuyla irileştirdiği gözlerle beni izlerken onu elinden tutarak kaldırdım.

Korkudan tir tir titriyordu.

Çelik'e baktığımda durumun onda daha kötü hâlde olduğunu gördüm. Yalnız kaldığı için yine üstüne çullanmışlardı ve arkasındaki insanları korumak için elinden gelenin fazlasını yapıyordu. Ona yardıma gitmek istedim ama Deniz'in başı da çok kalabalıktı, arkasına sakladığı Naz'ı korumaya çalışsa da tek başına yetmiyordu.

Ben Deniz'e yardıma koştuğumda Çelik de son kalan gücüyle arkasındakileri korumaya devam ediyordu. Yanına gideceğim an Bahar'a koşan bir adam gördüm, tam ona koşacağım sırada yavru aslan adama ulaşmış ve neredeyse bacağını parçalamıştı ama adam da bu sırada bıçağını yavru aslanın başından geçirmişti.

Ateş'in aslanı büyük bir kükremeyle her tarafı inleterek adama saldırdı, dişi aslan da yakarır gibi bir kükremeyle yavru aslanının yanma koştu. Adam aslanın darbeleriyle paramparça olmuştu ama aslan yine de hıncını alamamış şekilde onun etini parçalamaya devam ediyordu. Dişi aslanın yavru aslanın başındaki yakarışlarını duyduğunda durdu aslan ve onlara döndü. Adamı parçalamayı bıraktığında ağzından, tüylü çenesinden kanlar akıyordu. Yanlarına ulaştığında koca patisini yavru aslanın yarısı kopmuş başının üstüne koydu ve bu sefer acıyla kükredi.

"Endişelenmeyin, Ateş onu iyi yapacak," dedim gözümden akan yaşı elimin tersiyle silerken.

Çelik'e döndüm, desteğe ihtiyacı vardı. Tam ona gideceğim an Çelik kalan son kişinin de göğsüne kılıcını geçirerek öldürmüştü. Bunu yaparken son kalan gücüyle haykırmıştı. Kılıcı adamın göğsünden çıkarıp toprağa sapladı, daha fazla mecali kalmamış olacak ki dizleri üstüne çöktü. Elini kılıca yasladı ve gözlerini kapatarak derin derin nefes aldı.

Bu sırada arkasındaki yüzlerce insan ona minnetle bakıyordu. Bu savaşın kahramanı oydu. Annesinin göğsünden ayrılan bir kız çocuğu Çelik'in yanına koştu. Çelik iki metre boyunda bir herif olduğu için diz çöktüğü hâlde kız ona ulaşıp anca bacağına sarılmıştı.

Çelik şaşkınca başını elinin üstünden kaldırdı ve gözlerini açtı. Ona sarılıp minnetle bakan kızı izlerken Çelik'i daha önce hiç bu kadar sarsılmış, mutlu ve huzurlu görmediğime emindim.

"Ailemi ve bizi koruduğun için teşekkür ederiz," dedi kız İngilizce. "Kahraman mısın sen?"

"Değilim," derken hemen kaşları çatılmıştı ama yine de kızı kendisinden uzaklaştırmadı.

Bizimkilerin hepsi iyiydi, sadece yavru aslan büyük bir yara almıştı ama annesi ve babası yanındaydı. Hepimiz Çelik'in yanında toplandığımızda Çelik şaşkınca yanındaki kıza bakmaya devam ediyordu. Bu sırada küçük bir erkek çocuğu da babasının yanından ayrılıp koşarak Çelik'in diğer bacağına sarıldı.

"Kahramanımız!" diye bağırdı çocuk İngilizce.

"Hey veletler, bırakın beni. Ben kahraman falan değilim, ben düşmanım, kötü adamım ben," dedi ama çocuklar ona sevgiyle bakmaya devam ediyordu.

En sonunda dayanamayarak çocuklara kollarını açtı ve ikisi de onun boynuna sarıldı sevinçle. Gözleri çaresizce beni bulduğunda ona gülümsedim.

Ne yapacağını bilemiyormuş gibi bakıyordu ama ona sarılan çocukları da bırakmak istemiyordu. Bu sırada arkasında koruduğu insanlar da onun etrafını sarıp teşekkür etmeye başladıklarında Çelik dehşet içinde onlara baktı.

"Teşekkür falan etmeyin, sizin için yapmadım, öldürmeyi sevdiğim için yaptım," dese de herkes onun etrafını sarmaya başlamıştı.

Tarık bir köşede Ferda'yı göğsüne çekmişti. Naz, Deniz ve Bahar yan yana durmuşlardı. Fernando'ya sivillerden biri yardıma koşmuştu. Lena dolu gözleriyle Tarık'ı izliyordu. Aslanlarımız da yan yana durmuş, yavrularını ortalarına almışlardı ve gözlerimin içine bakıyorlardı.

"Ya değilim ben kahraman falan, teyzeciğim," diye Çelik umutsuzca yanındaki yaşlı kadını kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Başımı havaya kaldırdığımda tesis tarafında bir yangın olduğunu gördüm. Ya etraftaki yangın sıçramıştı ya da orada da şu an büyük bir çatışma vardı.

"Burası bende!" dedi Çelik bakışlarımı fark ettiğinde.

"Siz de burada kalın," dedim Tarık ve Deniz'e.

"Ben seninle geliyorum." Tarık da Ferda'nın saçlarına bir öpücük bırakıp bana döndü.

Bakışlarımı aslanlara diktim, onlar da sadece benim bir hareketimi bekliyordu.

"Tamam, burası temiz ama güvenliği sağladığınızdan emin olun," dediğimde Deniz kafasını olumluca salladı.

Tarık'ın yanıma ulaşmasıyla hızla tesise doğru koşmaya başladık. Anne ve baba aslan yavrularının güvende olduklarından emin olduktan sonra onunla vedalaşır gibi peşimize takıldılar. Aslanlar bizden hızlı koştukları için önden gidiyorlardı.

On dakika boyunca koşarken düşmemeye dikkat etmiştim, elim sık sık karnıma gitmişti, sanki tutarsam karnımdaki cana bir şey olmazmış gibi.

"Babayı kurtaracağız, dayan benim minik savaşçım."

Sonunda tesise ulaştık ama aslanlar bizden önce gelmiş ve etraftakilerin işini bitirmişlerdi.

İçeri girdiğimizde gördüğüm manzarayla adımlarım ağırlaştı. Her taraf kan içindeydi, bir sürü önlüklü bilim insanı yerlerdeydi.

"Geri kalanları kurtarmaya çalışın," dedim Tarık'a.

"Sen nereye?"

"Ateş'e..." Pusat onun başındaydı ve onu koruyordu ama yine de buraya gelme amaçları tam olarak da bizdik.

"Dikkat et," dedi Tarık cansız bedenlerin arasında yürürken.

"Sen de." Ateş'in olduğu kata asansörler çalışmadığı için merdivenle hızlıca çıktım.

Pusat koridordaydı, Ateş'in kapısının önündeydi ve karşısındakilerle boğuşuyordu. Onun elinde bıçak ya da kılıç falan yoktu, direkt adamları Osmanlı tokadıyla yere yapıştırıyordu.

Üstü başı yırtılmıştı, bedeninde ara ara kan lekeleri ve kesikler vardı. Bir tanesine yumruk attığında adam trabzanlardan aşağı uçtu. Bir tanesine de tokat atarak başını duvara vurup öldürdü.

"*Shrek* değil, *Hulk Hulk*!" Ona doğru koşarken elimdeki kılıcı başımın üstünden sallayarak bir tanesinin gövdesinden geçirdim.

İyi alışmıştım kılıca falan da he.

"Nerede kaldın? Kıçım çıktı." Pusat karşısındakilerle dövüşmeye devam ederken ben de ona ulaşarak hepsini kılıçtan geçiriyordum.

Hatta o kadar iyi alışmıştım ki Pusat'a yan yana saldıran iki kişiyi tek bir hamlemle biçmiştim, vücutları yandaki duvara çarpıp ikiye ayrılırken Pusat yüzünü buruşturdu. Yüzüne kan sıçramıştı.

"Ateş'in durumu çok kötü, birkaç kez kriz geçirdi. Ağzından siyah köpük çıktı! Kuduz köpek gibi oldu lan koca adam!" Sanki az önce attığı Osmanlı tokatlarıyla adamları öldürmemiş gibi duygusal şekilde gözlerime baktı, durumun ne kadar kritik olduğunu biliyordum.

"Dayanacak, Ateş o," dedim ama o kapıyı açıp yanına gitmeye de cesaret edemedim.

"Sitemi tekrar çalıştırmamız lazım, bulduğu formüle bakmam gerek."

"Bilim insanlarının bir kısmı öldü, bir kısmı yaralı. Tek başına ne yapacaksın, Aşkın?" diye sordu Pusat çaresizce.

"Bilmiyorum ama elimden gelenden fazlasını yapacağım."

"Ne kadar duygusal." Duyduğum sesle arkamı döndüm. Vera uzun koridorda bana doğru yürüyordu. Bembeyaz bir tulum giyinmiş, beyaz eldivenler takmıştı, botlarına kadar beyazdı. Kılıcı elimde hazır hâle getirmemi izlerken bana doğru yürümeye devam ediyordu.

"Operasyonun başarılı mı? Beni mahvedebildin mi?" Sorumla derin bir nefes aldı ve tam karşımda durdu. "Seni şu an öldürmememem için bana bir sebep versene, Vera."

"Verememem," dedi rahat şekilde. "Ama beni yaşatman için bir sebep verebilirim."

"Ne saçmalıyorsun?"

Elinde siyah bir kutu tutuyordu. Bakışlarım kutuya kayarken o da beni izlemeye devam ediyordu.

"Kocan hâlâ hayatta mı?"

"Evet ve öyle de kalacak." Sözlerim onu gülümsetti.

"Hiç değişmiyorsun, sevdiklerin için hep kendini parçalıyorsun." Ne kadar da tanıdıktı, ne kadar da yabancıydı.

"Şu an seninle sohbet edecek durumda değilim! Kocam ölüyor!"

"Biliyorum," derken güzel gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Bugün buraya saldırı düzenlenmesinin asıl sebebi de benim."

"Bir de iyi bir halt yemiş gibi bunu karşıma çıkıp söylüyor musun?"

"Hector'un zehri ürettiği laboratuvarlardaki kimyagerlere tehditle tedaviyi yaptırttım. Kocanın bilim insanları daha iyi olabilir ama bizimkiler zehri kendileri ürettikleri için daha tecrübeliydi."

"Bunu neden yaptın peki? Sana nasıl güveneceğim?"

"Sanırım bizim daha fazla zamanımız kalmadı, Aşkın."

"Ne saçmalıyorsun?"

"Bu zehri ürettirdim ve buraya saldırı düzenleme fikrini ben verdim. Bu sayede bunu sana ulaştırabilecektim ama işler istediğim gibi gitmedi. Ada düşündüğümden savunmasız çıktı ve bir sürü insan öldü. Ve..." Durakladı, elindeki kutuyu bana uzattı. "Hector benim gerçekten tedaviyi bulduğumu öğrendi."

"Sana nasıl inanacağım? Ya bu kocamı tamamen öldürürsen?"

"Başka çaren mi var?" diye sordu Vera omuz silkerek.

Yoktu, siktiğimin hiçbir çaresi şu an bende yoktu.

"O lanet şeyi ona verirsen seni öldürürüm, Vera!" İngilizce konuşan bir adam sesiyle Vera acıyla güldü.

Bize doğru siyahlar içinde bir adam geliyordu, uzun boylu ve hafif çekik gözleri olan bir adamdı. Belindeki kemeri silah doluydu ama silahların hiçbirini kullanamadığı için belinde duruyordu. O da kendisine bir ok almıştı, bu adada bu kadar oku mızrağı nereden buluyorlardı, amma koyayım!

Karşı koridordaydı ve oku bize doğrultmuştu.

"Kim bu sik?" Vera sorumla acıyla güldü, bakışlarını adamdan zorlukla ayırdı.

"Victor, Hector'un oğlu. İlk ve tek aşkım."

"O zaman seni öldürmez?" Sorumla acı gülüşü tebessüme dönüştü.

"Al bunu, hemen," diye bana uzattı.

"Ok mok yok mu bana da şu piçe geçireyim," derken Pusat karşıya geçmenin bir yolunu arıyordu.

"Vera! Hemen ondan uzaklaş ve o kutuyu bana getir!" diye bağırmaya devam etti Victor. Vera kafasını iki yana salladı ve bana bakmaya devam etti.

"Yaptığım her şeyi zorunda olduğum için yapmadım ama öyle hissettiğim için yaptım." Vera derin bir nefes aldı. "Sen benim bu hayattaki tek ailemdin, senden başka kimsem olmadı benim ve olmayacak da. O yüzden al bunu ve kendi aileni kurtar."

"Vera hemen elini indir! O kutuyu ona verme!" Victor denen adam kendini yırtarcasına bağırmaya devam ediyordu.

Vera omzunun üstünden ona baktı ve dolu gözleriyle gülümsedi. "Seni seviyorum, Victor." Kutuyu ellerime tutuşturdu.

Tam bu sırada Victor gerdiği oku Vera'ya attı, Vera'yı kurtarmak için kolundan çekiştirdim ama o çekilmedi.

Son anda tüm gücümle kendime çektim ama yine de ok göğsüne saplandı. Aynı anda Victor sanki oku atan kendisi değilmiş gibi acıyla çığlık attı...

Tüm tesisi inleten acı bir haykırış.

Elimdeki kutuyu Pusat çekip alarak Ateş'in odasına koşarken Vera'nın kırmızıya bürünmüş, kana boyanmış hâline baktım. O düşmeden yakalayıp onu tuttum, onunla birlikte yavaşça yere oturdum. Elim oka gitmişti ki Vera elimi tutarak beni engelledi.

"Elleme, ok da zehirli, birazdan bedenime yayılacak ve beni öldürecek."

"Neden? Anlamıyorum, neden?" Sorumla gözünden bir damla yaş düştü.

"Çünkü sen benim ailemsin." Yutkundu. "Birlikte kurduğumuz hayalleri en azından birimiz gerçekleştirelim çünkü Aşkın, sen bunu hep hak ettin."

"Anlamıyorum. Neden karşıma düşmanım olarak çıktın? Neden az önce bir ok yemeyi göze aldın? Neden kaçmadın?"

"Kaçamazdım, sana takılan çipin aynısı kısmi şekilde vücudumda, kararlarımı etkileyemese de hareketlerimi etkiliyor. Aynı şekilde Victor'u da..." Victor karşı koridorda acıyla haykırmaya devam ediyordu.

"Vera," dedim acıyla.

Kanlı ellerimle kucağımdaki başını okşarken o bana gülümsedi. "Beni affeder misin, kardeşim?" Sorusuyla benim de gözümden birkaç damla yaş düştü.

"Seni affediyorum, kardeşim," dedim zorlukla konuşarak.

"Bana masal anlatsana, Aşkın. Hani küçükken hep anlatırdın ya," dedi kesik kesik konuşurken.

"Hâlâ geç değil, seni hemen doktor..."

"Uğraşma Aşkın, ok vücuduma girdiği an öldüm ben. Şu an son saniyelerim, lütfen son isteğimi gerçekleştir."

"Olmaz, ölemezsin! Daha yeni karşıma çıktın sen," dedim ama o beni özlemle izlemeye devam etti. "Sana geç kavuştum, erken kaybetmeyeceğim."

"Aşkın, güzel yaşa, tamam mı? Bu piçlerin hepsinin hakkından gel ve kazan. Çocuğuna sakın benim adımı koyma, adımı sakız ettin zaten." Son cümleyi söylerken gülmüş, gülerken de ağzında kan gelmişti.

"Çok güzel bir hayat yaşa, her şeyden kurtul ve temiz bir hayat yaşa. Bunu en çok sen hak ettin..."

"Sen de hak ediyordun," dedim ama o acıyla gülümsedi sadece. "Bir daha olmaz." Gözyaşlarım yüzümü ıslatıyordu. "Bana aynı acıyı bir daha yaşatma..."

Gittikçe kan kaybediyordu ama onu öldüren şey kan kaybetmesi değildi.

"Hadi bana son kez masal anlat, kardeşim," dedi rengi gittikçe soluklaşırken. "Ama kötü sonlu olmasın he..."

Dudaklarımdan acı dolu bir inleme çıktı. Küçükken ona her masal anlattığımda kötü sonlu olmasın diye uyarırdı beni, ben de sırf o istiyor diye kötü sonlu olanları bile iyi sonla anlatırdım.

"Bir varmış bir yokmuş, büyük bir kral varmış, bu kralın çocuğu olmuyormuş..." Bu onun en sevdiği masaldı. Duyduğu an gülümsemeye başlamıştı. "Kralın soyunu devam ettirmesi için acilen bir çocuğa ihtiyacı varmış ve *çocuğu olmayan kral* diye adı da çıkmaya başlamış. Bir gün artık ona tak etmişken hamile bir kadının doğum yaptığını ve iki tane güzel kız çocuğu doğurduğunu öğrenir. Kızlardan birine el koyar ve kendi çocuğu olduğunu söyleyerek herkesi kandırır. Kral, kızı kendi kızı gibi yetiştirir ve gerçeği herkesten saklar ama prenses büyüdükçe koca saraya sığamamaya başlar. Bir parçası eksiktir ama o parçanın ne olduğunu bilmiyordur. Kral onu evlendirmeye karar verdiğinde prenses saraydan kaçar, kaçarken yaralanır ve gücü tükenir. Bu sırada diğer kız, fakirlik içinde büyüyen diğer kardeşi onu bulur ama kardeşi olduğunu bilmiyordur elbette..."

Vera'nın gözleri kapanmaya başlıyordu ama o kapanmaması için gözlerimin içine bakarak kendisini uyanık tutmaya çalışıyordu.

"Kral her yeri birbirine katar kızını bulmak için, bu sürede prenses onu kurtaran kişinin kardeşi olduğunu bilmeden onunla sıkı bir arkadaşlık kurar. Babasının onu aradığını bildiği için saklanmaya çalışır ve çok sevdiği arkadaşının da zarar görmemesi için bir gün evden kaçar..."

Vera'nın nefesi gittikçe daha da azalıyordu. Gözleri çok kısıktı.

"Fakir olan kız da tek başına yaşadığı için prensesin gitmesine çok üzülür."

"Prensesi yakışıklı prens mi kurtaracak?" diye sordu Vera küçükken de sorduğu gibi.

"Hayır, kardeşi kurtaracak," dedim kısık sesimle. "Prenses kaçarken düşman askerlerin esiri olur, prensesi öldürmek isterler ama kardeşi onu bulur ve prensesi güvenli bir yere götürüp onun yerine geçer..."

"Kavuşacaklar ama değil mi?" Küçükken de hep yaptığı masalın ortasında sorular sorarak bölüyordu.

Acıyla yutkundum, zorlukla derin bir nefes aldım. "Kesme de dinle."

O zamanlar uyumadığımız için kızarlar diye acele ederdim, şimdiyse o tamamen uyuyacak diye...

"Prenses kendine geldiğinde kardeşinin onun yerine geçtiğini anlar, tabii bilmiyor daha kardeşi olduğunu. Kralın yanına gider ve yardım ister, eğer onu kurtarırsa istediği kişiye evleneceğine yemin eder ve kral da kızı son anda kurtarır."

"Kızı da saraya mı alacak?" dedi ağzından kan gelirken.

Gözyaşlarım arasında başımı iki yana salladım.

"Kral o kızı gördüğünde benzerliklerini anlar ve üvey kızını da çok sevdiği için ona daha fazla acı çektirmek istemez. Kızını evlendirmekten vazgeçer ve koca krallığı bu iki kıza bırakır."

"Bitti mi?" diye sordu kısık sesiyle.

"Hayır! Bitmedi daha..." Başımı iki yana salladım. "Aslında ikisi hiçbir zaman öz kardeş değildi, aslında prensesin kardeşi başka biriydi."

"Ama kardeşi değilse nasıl birbirlerine benziyorlar?" dedi kalan son gücüyle.

"Onları birbirine benzeten şey kanları değildi ki... Aynı acıları, aynı zorlukları farklı bedenlerde yaşamalarıydı. Onlar aynı anneden doğmamıştı ama kardeşlerdi."

"Öğrendiler mi peki?" dedi gözlerimi büyük bir huzurla izlerken.

"Öğrendiler," dedim zorlukla. "Ama hiçbir şey değişmedi, ikisi de prenses oldular ve..."

"Kedileri de olmuş mu?" Sorusuyla acıyla inledim.

"Olmuş, biri beyaz biri siyahmış." Sözlerimle gülüşü genişledi. Gözleri kapanıyordu, artık vakti kalmamıştı. "Ve sonsuza dek..." Devam edemiyordum, hıçkırıklarım beni zorlarken Vera elimi tuttu.

Başparmağıyla elimi okşadı.

"Her şey için teşekkür ederim, kardeşim, kendine iyi bak," dedi gülümseyerek. "Hadi bitir masalı..."

Gözlerimi acıyla yumdum. "Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar."

Gözlerimi açtığımda Vera'nın gözleri kapalıydı. Zaten o hep böyleydi, hiç dayanamazdı masalın sonuna kadar.

Vera artık nefes almıyordu. Bu sefer onu gerçekten kaybetmiştim.

Güzel yüzü, bembeyaz tulumu kan olmuştu. Acıyla inleyerek başını göğsüme yasladım. O benim kardeşimdi, o benim hayattaki eksik parçamdı. Yine yapmıştı yapacağını, yine eksik bırakmıştı beni.

"Seninle o yetimhaneden çıkamadım, ben seninle hep o yetimhanede kaldım. Biz hiç büyümedik ki kardeşim, biz hâlâ sabahlara kadar sohbet edip okula uykusuz giden o küçük kızlarız." Saçlarını öptüm, ona son kez sıkıca sarıldım.

"Yaşayamadığımız koca bir ömre gözlerini yumdun sen şimdi, gittin yine, beni yine bıraktın, bu sefer gerçekten bıraktın..." Onunla vedalaşıyordum.

"Haklıydın aslında, hayatın benim yüzümden mahvolmuştu ama sen yine benden kopamadın." Bir kez daha öptüm saçlarını, aynı küçükken olduğu gibi kokuyordu, bebek gibi kokuyordu.

"Bu son değil, Vera, seni ablamın yanına uğurluyorum. Orada birbirinize sahip çıkın, tamam mı? Benim ablam çok yufka yürekli dir, sana da ablalık yapar." Saçlarını okşarken acıyla konuşuyordum. "Birbirinize sahip çıkın, birbirinize çok iyi bakın."

Son kez güzel yüzüne baktım. "Huzurla uyu kardeşim."

Vera'nın başında dakikalarca gözyaşlarımla, sarsılan omuzlarımla ağlamış, zaman kavramını ve algılarımı kaybetmiştim.

Ben Vera'yı bugün ikinci kez kaybetmiştim. Ona çok geç kavuşmuştum, çok erken kaybetmiştim.

Ağladım. Onunla yaşayamadığımız ihtimallere ağladım, kurduğumuz hayallere ağladım. Yetimhanenin camından dışarıyı seyredip hayal kuran o iki küçük kıza ağladım.

Ben yaşayamadıklarımıza ağladım. Bir el omzuma dokunana kadar da oturduğum yerde ağlamaya devam ettim. Başımı zorlukla kaldırıp bulanık gören gözlerime gelen kişiye baktım. Ateş'ti. Ayaklanmıştı, yüzü hâlâ bembeyaz olsa da daha iyi görünüyordu. Saçları birbirine girmiş, üstündeki tişörtü buruşmuştu ve ayakta durmak onu zorluyordu.

"Geçti," dedi sadece.

Başımı iki yana salladım. "Evet, *geçti*."

Yanıma eğildi ve beni göğsüne geçerek başımı göğsüne yasladı. Yaklaşan bir sesle Ateş'in göğsünden başımı kaldırdım. Yanımıza zorlukla yürüyen kişi az önceki adamdı: Victor.

Vera'nın aşkı.

Uzun ve iri bir adamdı. Gözleri hafif çekikti, bu da Asyalı olduğunu gösteriyordu. İçinde olduğu formayla zorlukla yürüyor, bakışlarını Vera'nın üstünden ayıramıyordu.

Sonunda yanımıza ulaştığında acıyla diz çöktü, Vera'yı kendisine çekti. Vera'nın yüzünü okşarken gözünden yaşlar hızla akıyordu.

"Vera, Vera..." Sayıklayarak Vera'nın yüzüne öpücükler bıraktı. "Sana *yapma* dedim sevgilim, sana *dur* dedim." Hıçkırarak ağlarken Ateş bana güç vermek için daha sıkı tuttu.

Vera'nın da âşık olduğu bir adam vardı, saklamıştı. Onunla yaşayamamıştı.

"Hani birlikte kurtulacaktık? Beni bıraktın gittin." İngilizce konuşuyor, acıyla haykırmaya devam ediyordu, Victor. "Ben şimdi nasıl yaşayacağım, Vera? Sevdiğim kadının kanı elimdeyken ben nasıl nefes alacağım?"

"Neden vurdun?" diye sorduğumda Victor kin dolu bakışlarını bana çevirdi.

"Çünkü emirleri yerine getirmek zorundayım ve tedaviyi sana verdiğim an onu öldürmem emredildi. Başka şansım yoktu, kararı ben vermedim." Acıyla konuşuyor, anlattıkça aynı acıyı tekrar yaşıyordu. "Vera biliyordu, bile bile senin kocanın hayatını kurtardı, ölümü göze aldı..."

Dudağımdan kaçan hıçkırıkla Ateş'in bedenine biraz daha sokuldum.

Victor bakışlarını Vera'ya çevirdi. "Onların aşkı için kendi aşkını bıraktın, Vera..."

"Peki bize neden zarar vermeye çalışmıyorsun?" Ateş bir yandan saçlarımı okşayıp beni sakinleştirmeye çalışıyor, bir yandan da karşısındaki manzarayı izliyordu.

"Çünkü tek emir buydu!" diye haykırdı Victor. "Sana kutuyu vereceği an aslında seni öldürecektim ben ama Vera bana yalvardı, senin hayatın için bana yalvardı." Acıyla bağırırken Vera'ya daha çok sarıldı. "Beni nasıl bıraktın, sevgilim? Beni nasıl sensiz bıraktın?" Victor acıyla haykırmaya devam ediyor, Vera'ya son kez sarılıyordu.

"Onun da aşkı varmış," dedim Ateş'e kısık sesle. "Onun da hayalleri varmış ama o benim hayallerim için kendini feda etmiş." Ateş bana daha sıkı sarıldı. "Bunu yapanları mahvedeceğim." Sözlerimle hemen çenemden tutarak yüzünü kendisine çevirdi.

"Elbette mahvedeceğiz ama önceki gibi değil, bu sefer değil. Vera boşuna mı ölmüş olsun istiyorsun? Bu sefer çok daha temkinli olacağız." Ateş bir yandan beni teselli etmeye çalışıyor, bir yandan da o kurnaz zihninde yine planlar yapmaya başlıyordu.

Victor acıyla ağlamaya devam etti, Vera'nın bedeni buz gibi olmuştu.

"Onun intikamını almak istiyor musun?" diye sordu Ateş, Victor'a.

Victor başını zorlukla Vera'nın saçları arasından kaldırdı ve öfkeyle bize baktı. "Önce sizden alınam gerek."

"Ama alamazsın, hele de Vera bizim için kendini feda etmişken," dedi Ateş onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Hiçbir şey yapamam, çip devreye girdiğinde kontrol onlarda," dedi Victor, Vera'nın saçlarını okşayıp acı içinde onun güzelliğini seyrediyordu.

"Çipi çıkartacağım, daha önce de çıkarttım ve sana yemin ederim onun intikamını alacağız." Ateş sanki karşısındaki ilk defa gördüğü biri gibi değil de yıllardır tanıdığı biriymiş gibi konuşuyordu, işin tuhaf yanı işe yaramasıydı.

"İntikam bana onu geri getirmeyecek ama alacağım, hepsini mahvedeceğim," dedi Victor büyük bir kinle.

Ateş şu an bilinçli mi, değil mi anlayamasam da kendisine büyük bir kale oluşturuyordu. Düşmanının oğlunu avucunun içine alıyordu. Hem de bunu kardeşimin vefatıyla yapıyordu.

Ben onun kolları arasından çıkıp öfkeyle birkaç adım gerilediğimde Ateş de yerinden kalktı.

"Kardeşim öldü benim!.." Acıyla bağırışımla Ateş'in bakışları yumuşadı.

"Biliyorum." Bana doğru bir adım attı.

"Onları mahvedeceğim, yemin ederim hepsini mahvedeceğim. Onu bana düşman olarak çıkaran herkesi yok edeceğim!" Ben öfkeyle bağırırken Ateş beni sakince dinliyordu.

Artık konuşamayıp hıçkırıklarla ağlarken Ateş kollarımdan tutup beni yine kendisine çekti ve sıkı sıkı sarıldı.

"Onun ölümünden çıkar mı elde etmeye çalışıyorsun sen?" Ağlayarak sorduğum soruyla saçlarımı okşadı.

"Onun ölümünden çıkar elde edecek herkesi yok etmeye çalışıyorum çünkü Ateşpare'min canı yanıyor ve buna kimse cüret edemez..."

"Çok acıyor..." Acıyla inledim. "İlkinden bile çok acıyor, neden bu kadar yakıyor?"

Saçlarımı öperek beni sakinleştirmeye çalıştı ama ben hıçkırmaya devam ettim.

"Daha hiç vakit geçirmedik ki biz..." Daha sıkı sarıldı. "O da gitti ablam gibi, herkes neden gidiyor, Ateş? Ben kalayım diye mi? Tüm sorun benim zaten..."

"Değilsin, sen sorun falan değilsin."

"Canavarım ben, sen de öyle dedin zaten,"

"Sen insan olamayacak kadar mükemmelsin ama bir canavar da olamazsın çünkü canavarlar kahraman olmazlar, Ateşpare. Sen bir kahramansın."

Ağlamalarım dinene kadar onun göğsünde sakinleşmeye çalıştım.

Baş edemediklerim başımı eğdi.

Başımı zorlukla kaldırdığımda onun da gözlerinin ıslak, bakışlarının acı dolu olduğunu gördüm ama bana değil Victor'a bakıyordu. Sevgilisini öldüren, acıyla inleyen Victor'a...

"Vera'yı da ablamın yanına gömebilir miyiz, Ateş?" Sorumla bakışlarını bana çevirerek yutkundu. "Ben onların yanında olamıyorum ama onlar birlikte olsunlar, birbirlerine baksınlar..."

Ağlamalarım devam ederken Ateş de beni sakinleştirmeye çalışmaya devam etti.

Sonunda ayakta durmaya bile takatim kalmadığında beni kolları arasına aldı ve oradan yavaşça uzaklaştırdı.

Başım geriye düşerken son gördüğüm şey Vera'nın güzel saçlarıydı.

⧖

Karşımdaki okyanus manzarasını yaşlı gözlerimle izlerken epey yorgun hissediyordum. Tüm vücudum ağrıyor, kulaklarım çınlıyordu ve hiçbir şeye takatim yoktu.

Ateş kendine geldikten hemen sonra savaş bitmişti, çok kayıp vermiştik...

Ateş kalan herkesi benim adama getirerek kendi adasını tahliye etmiş ve zayiatı belirlemişti. Adanın kendine gelmesi biraz zaman alacak gibi gözüküyordu.

"Aşkın, bir şeyler ye artık." Tarık yanıma oturup masanın üstündeki dolu tepsiye baktı. "En azından bebeğini düşün."

"Onunla zaten hep ayrıydık, neden bu kadar acıttı ki Tarık?"

"Belki de o yüzden bu kadar acıttı," dedi bir sigara çıkarıp yakarken. "Senin yerine de içerim, merak etme."

Üstümdeki şala biraz daha sıkı sarıldım.

"Onu gömmemiz lazım, Türkiye'ye gitmemiz lazım," dediğimde Tarık sakince beni dinliyordu. "Kaç saat oldu, hâlâ gömemedik onu."

"Ateş onu da halledecek," dedi Tarık beni avutmaya çalışarak.

"Ama benim de orada olmam lazım, benim de görmem lazım, yanlarına gitmem lazım..."

"Senin gitmen tehlikeli Aşkın," dedi Tarık sıkıntıyla.

"Bu tehlikeyi de artık sonlandırmam gerek. Artık her şeyin bitmesi gerek, hiçbirimizin daha fazlasına mecali kalmadı."

"Yine ne planlıyorsun o kurnaz aklınla, V?" dedi Tarık kısık gözleriyle bana bakarken.

"Sonu, sonu planlıyorum." Derin bir nefes aldım.

"Peki o son bize yakışacak mı?" Sorusuyla acıyla gülümsedim.

"Bilmem, sanırım göreceğiz..."

"Bak kendin diyorsun, kayıp vermekten ne kadar yorulduğunu söylüyorsun. Haklısın da çok yorulduk, Aşkın. Bitsin artık."

"Bitecek ve sonumuz..." Durakladım. "Sonumuz efsane olacak."

"Kötü olacak diye mi?" dedi Tarık hemen çatılan kaşlarıyla.

"Hayır, unutulmayacak diye."

Sessizleştik. İkimiz de hiçbir şey konuşmadık, bize eşlik eden tek şey okyanusun kayalara vururken çıkardığı sesti.

Aynı Tarık'la hep rıhtımda oturup dertli dertli denizi izlediğimiz günlere benziyordu ama aslında hiçbir şey artık aynı değildi. Ne biz rıhtımdaydık ne karşımızdaki İstanbul deniziydi ne de biz aynıydık. Her şey değişmişti, belki de biraz daha büyümüştük.

Yanımıza yaklaşan Ateş'i fark etmem bile zaman aldığı için gerçekten formdan düştüğümü hissettim. Yanında Pusat ve Çelik de vardı.

"Herkes güvende, yaralıları tedaviye aldık," dedi Pusat yanımız ulaştığında.

Ateş kısık gözleriyle beni izliyordu sessizce.

"Siz içeri geçin," dedi Ateş bakışlarını üstümden ayırmadan.

Üçü de şaşırtıcı şekilde itiraz etmediler, bu bile hâlimin ne kadar gözüktüğünü anlamama neden olmuştu.

Ateş derin bir nefes aldı ve yanıma oturdu.

"O an söylediğim hiçbir şey gerçek düşüncelerim değildi. Her şeyi hatırlıyorum, keşke hatırlamasaydım..." Konuşurken yüzüme bakmıyordu, karşısındaki okyanusu izliyordu. Aslında utanıyordu.

"Aslında onlar senin gerçek düşüncelerin olmalıydı çünkü doğrulardı."

"Hayır! Değildi! O an çıldırmıştım, Aşkın, hiçbir şeyi normal düşünemiyordum ki konuşan ben bile değil gibiydim." Açıklama yapmasıyla başımı olumluca salladım. "Aşkın, sakın böyle düşünme," dedi acıyla. "O an söylediğim hiçbir şey gerçek değildi."

"Tamam, Ateş." Gözlerimi yorgunca yumdum.

"Tamam değil!" Oturduğu yerden kalktı ve birden bacaklarımın dibinde diz çöktü. Ellerimi tuttu ve sarı harelerini gözlerime dikti. "O an söylediğim hiçbir kelime benim gerçek düşüncelerim değildi."

"Ama haklıydın..."

"Değildim, senin gibi bir kadına âşık olduğum için çok mutluyum çünkü senin ne bir eşin ne de bir benzerin var bu dünyada. Ben bu hayata on kez

de gelsem yine aynı şekilde seninle olmayı tercih ederdim, Aşkın." Ellerime öpücükler bıraktı.

"Kalk Ateş." Kalkmadı.

"Özür dilerim, keşke sana o lafları edeceğime kendimi..."

"Sakın Ateş."

"Onların hiçbiri gerçek düşüncelerim değildi, sen bilmiyor musun benim bebeğimizi ne kadar sevdiğimi? Ben ona bile zarar vermeye çalıştım." Gözlerinden yaşlar akarken acıyla bir karnıma bir de gözlerime baktı. "O an size bir şey olsaydı ben zaten yaşayamazdım ki Aşkın."

Derin bir nefes aldım.

"Ben sana bir ömür bile doyamam." Ellerime öpücükler bıraktı, başını dizlerime gömdü. "Ben sana zarar verdim, ben çocuğumuza zarar verdim,"

Onu başını tutarak kaldırdım. "Kendinde değildin, kendini cezalandırmanın sırası değil çünkü zaten başımızdan dert eksik olmuyor. O yüzden dik dur, Ateş."

"İşte sana bu yüzden âşığım, aynı annem gibisin. Ne olursa olsun yenilmiyorsun, boyun eğmiyorsun." Bu sefer ben onun gözünden akan yaşları sildim. "Beni affet, Ateşpare'm çünkü ben kendimi asla..."

"Ateş saçmalama! Senin suçun değildi, sen öyle bir herif olsan ben senin yanında bir gün durmam, amına koyayım! Zaten asabım bozuk, beni daha da germe..." Sözlerimle güldü. "Ayrıca kalk."

"Ben bir tek senin karşında dizlerimin üstüne çökerim, Ateşpare."

Tüm dünyanın önünde diz çöktüğü adam da dizlerini çöküyordu, bunu sadece aşk yaptırabilirdi.

"Tamam, affediyorum seni, kalk şuradan."

"Sadece beni affetmen için diz çökmüyorum, benimle yaşaman için çöküyorum, teşekkür ediyorum..."

"Ne için teşekkür ediyorsun?"

"O an sana söylediklerimin öfkesiyle benden geçebilirdin, beni bırakabilirdin ama sen kalmayı ve savaşmayı seçtin. Sen sabrettin çünkü bana güvendin. O sözleri sana normal şartlarda asla söylemeyeceğimi biliyorsun, sen beni tanıdın, Ateşpare, hem de kimsenin tanımadığı gibi."

"Sen anlamaz mıydın? Sen dayanmaz mıydın?"

Sorumla güldü. "Anlamam zor olurdu, sen zaten sinirli bir insansın..."

"Ya siktir git," diyerek ellerini ittirdim.

"Şaka şaka..." Bir kez daha öptü elimi. "Ben zaten sana karşı hep sabırlıyım ve evet, ben de anlardım çünkü ben seni hep anlarım, Ateşpare, tıpkı senin de beni anladığın gibi." Bacaklarımı araladı ve başını karnıma yasladı.

"O da anlayacak," dedim Ateş'in saçlarını okşayarak. "Bence anladı da bak gitmedi, bizimle..."

Karnıma bir öpücük bıraktı. Bana sıkı sıkı sarıldı.

En sonunda yanıma tekrar oturduğunda yüzümü elleri arasına aldı. "Yaptıklarını duydum..."

"Bir şey yapmadım," dedim suratsızca ama o uzaklaşmama izin vermedi.

"Yapmışsın. Evet, çok kayıp verdik ama sen çok şey yapmışsın ve kalanlar da hayatlarını buna borçlu, ben de o kalanlardan biriyim."

"Tek değildim, tek olsaydım yetmezdi."

"Evet, ailemizleydin. Çünkü artık tek olman gerekmiyor."

"Yavru aslana ne oldu?" Meraklı sorumla Ateş gülümsedi.

"Tamir edeceğim, babasıyla annesi tüm adayı ayağa kaldırmış," dedi alnıma bir öpücük bırakmadan hemen önce.

"Yavruları sonuçta, tabii ayağa kaldırırlar."

"Aynen öyle, yavruları için her şeyi yaparlar." Gözlerime büyük bir kararlılıkla baktı.

"Yaparlar," derken ben de onun kararlı bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim.

"Yapacağız," dedi yüzümde olmayan eli karnıma giderken.

O karnımı okşarken ben de karnımdaki elini tuttum. "Yapacağız."

Belki kayıplar verecek, belki de yıpranacaktık. Bazen yorgun düşecek bazen tükenecektik ama en sonunda yine birlikte olacaktık.

Ve yavrumuz için her şeyi yapacaktık.

BAHAR & PUSAT ÖZEL BÖLÜM

Bahar dersi dinlerken bir yandan da notları kaçırmamaya çalışıyordu. Geçen dönemki derslerinin çoğundan kalmıştı ama bu dönem çok çalışarak ortalamasını yükseltmek için elinden geleni yapacaktı.

"Çıkabilirsiniz." Bahar, hocasının sözleriyle eşyalarını toparladı.

Bu sırada yanına Oktay gelmişti. Bahar'ı okulda ilk gördüğünden beri beğeniyordu, hem güzel hem de çok sevimliydi. Fazla da saf olduğunu hissediyordu ama ders araları dışında onunla bir türlü vakit geçiremiyordu.

"Selam," dedi Oktay gülümseyerek.

"Selam." Bahar da ona gülümseyerek karşılık verdi ama onu biraz gözlemleyen biri zaten herkese bu şekilde tatlıca gülümsediğini bilirdi.

"Geçen dönem hiçbir derste yoktun, seni merak ettim." Oktay konuşurken Bahar da eşyalarını topar|ıyordu.

"Evet, bazı sorunlar vardı."

"İstersen yardım edebilirim?" Oktay'ın teklifini nazikçe reddederek başını salladı Bahar. "Acelen var sanırım?" Oktay Bahar'ın yanında yürürken bakışları heyecanla onun üstünde geziniyordu.

Sürekli pembe giyiniyordu ve ona çok yakışıyordu. "Devamsızlık sebebin V mi? Onunla yakın olduğuna dair dedikodular var..." Oktay'ın meraklı sorusu Bahar'ın kaşlarını çattı. Yürümeye devam etti ama az önceki kadar sevimli gözükmüyordu.

"Bu konunun seni ilgilendirdiğini düşünmüyorum." Bahar'ın sert cevabıyla Oktay şaşırmıştı.

Bahar sinirlenmişti çünkü ailesi onun tek zaafıydı. Aşkın zaten yeterince beladayken bir de herkesin onun hakkında konuşması Bahar'ın canını sıkıyordu.

"Pardon, yanlış bir şey söyledim sanırım. Bu akşam sınıftakilerle eğlenmek için bir yerlere gideceğiz, sen de gelmek ister misin?"

Bahar daha önce bir kez sınıftakilerle eğlenmeye gitmişti ama alkole alışık olmayan bünyesi hemen sarhoş olmuştu. Eğer Pusat birden ortaya çıkmasaydı çocuğun biri Bahar'la zorla dans etmeye çalışacaktı. Gerçi gecenin sonunda Pusat çocuğun kırılmadık hiçbir yerini bırakmamıştı.

"Hayır, teşekkürler." Konuşarak okulun çıkışına ulaşmışlardı.

"Bir işin falan mı var? Kafe tarzı bir yere de gidebiliriz. Uzun zamandır sohbet edemiyoruz."

"Sevgilim senin gibilerini pek sevmiyor," dedi Bahar gülerek.

"Sevgilin? Ayrılmamış mıydınız? Ayrıca benim gibiler derken?"

"Evet, yanımda gördüğü hiçbir erkekten hoşlanmaz. Sen iyi bir çocuksun, bir yanlışını görmedim ama kızların kalbini çok kırıyormuşsun. Benim sevgilim de bir şeyler kırmayı çok sever ama kızların kalbini değil elbette." Bahar sevimli sevimli konuşarak alttan alttan onu tehdit ediyordu.

"Eski sevgilinin belalı bir tip olduğunu duymuştum," dedi Oktay hâlâ konuşmaya devam ederek. "Yine de ben öyle korkak bir tip değilimdir, bu okulun yarısı babama ait." Oktay hem yakışıklı hem de zengin olduğu için fazla şımarık ve reddedilmeye de hiç açık değildi.

"Eski değil, belalı bir tip de değil, sadece mafya. Ayrıca okulun yarısının babana ait olmasını neden söyledin, anlayamadım... Arkadaş edinmeyi seviniyorum, arkadaş olarak da oldukça sevimliyimdir ama..." Bahar yürümeyi kesti ve durarak ona döndü. "Bana bakışlarından hiç hoşlanmıyorum. Tatlı görünüşüme aldanma, sevgilimin kim olduğunun bir önemi yok, ben sevgilimden daha belalıyımdır." Bahar konuşurken tatlı gülüşünü kesmiş, mavi gözlerini irileştirmiş ve cidden sinirli bir hâle bürünmüştü.

Oktay yutkundu, ne diyeceğini bilemedi.

"Arkadaşlık kurmak için samimiyetine inansaydım bu şekilde konuşmazdım ama daha önce bacaklarıma baktığını gördüm ve bir daha bakarsan bakabileceğin gözlerin olmayacak." Bahar konuşurken ona doğru bir adım atmıştı ve Oktay da fazlasıyla gerilmişti. "Anladın mı beni?"

"A-anladım."

"Güzel." Bahar tekrar sevimlice gülümsedi. "Kendine iyi bak, tabii mümkünse." Bahar ona arkasını dönüp yürümeye başlayınca Oktay şaşkınca arkasından bakmaya devam etti.

Az önceki bakışların, sözlerin ve ürkünç tavrın her gün gördüğü o sevimli kızdan çıktığına inanmıyordu. Ayrıca cidden tatlı olmayan hâli hiç tekin durmuyordu.

Bahar sevecen ve biraz da saf olabilirdi ama aptal değildi. Ne de olsa ablası V, eniştesi Alanguva, sevgilisi de *Shrek*'ti.

Bahar bahçede yürürken Pusat'ın arabasını görüp adımlarını hızlandırdı. Pusat da çatık kaşlarıyla arabadan iniyordu çünkü az önce bir lavuğu Bahar'ına fazla yakın görmüştü.

Pusat arabadan indiğinde Bahar ona ulaşamamaya dayanamamış ve neredeyse koşmaya başlamıştı.

"Deli kız ya, düşecek şimdi." Pusat gerginliğini atıp ağzı kulaklarında Bahar'ın ona koşturuşunu izliyordu.

Bahar onun boynuna atladığında Pusat da sıkıca sarıldı. Tabii Bahar'ın onun boynuna sarılabilmesi için Pusat'ın epey bir eğilmesi gerekiyordu. Pusat onun kokusunu derince içine çekti ve saçlarına bir öpücük bıraktı.

"Seni birkaç saatte bu kadar özlemem şaka mı?" Bahar'ın sözleriyle Pusat güldü.

"O telefonu senin elinden almak lazım."

Bahar kıkırdadı, ellerini Pusat'ın göğsüne koydu. "Cidden bak, daha sabah bıraktın beni okula ama ben derste hep seni düşündüm." Bahar'ın cilveli cilveli konuşması Pusat'ın kalp atışlarını hızlandırırken iç çekti.

"Hmm, öyle mi? Nasıl düşündün?" diye sordu Pusat başını havaya kaldırarak.

"Biraz ayıp düşündüm." Bahar'ın sözleriyle başım hemen yine ona eğdi. Kulaklarına kadar kızardığını hissediyordu, bu kıza cidden dayanamıyordu.

"A-ayıp derken?"

Bahar kıkırdadı. "Bilmem ki bir öğrenemedik."

"Bak ya..." Pusat iyice sıcakladığını hissederken bahçenin ötesinde onlara bakan lavuğu gördüğünde hızla ciddileşti. *Hayırdır* derecesine başını salladı lavuğa. "Kim la bu hıyar?" diye sordu Pusat sinirle.

"Sınıftan bir arkadaş."

"Ne konuşuyordunuz?" Pusat'ın sorularıyla ofladı Bahar. "Bebeğim bak, ben seni darlamak istemiyorum ama..."

"Aması yok Pusat, beynim var benim."

"Pusat mı? Bana neden Pusat dedin, niye kızdın şimdi?"

"Sürekli korumaya muhtaç bir bebekmişim gibi davranman hoşuma gitmiyor. Ben küçük değilim ve sandığın kadar aptal da değilim! İnsanlar beni şekerle kandırabilirmiş gibi davranmaktan artık vazgeç!"

"Bahar'ım şu an bana neden kızıyorsun? Bir şey demedim ki ben."

"Ama diyecektin! Başlayacaktın yine, '*Bahar'ım sen çok temiz yüreklisin, insanlar çok pis niyetli, herkesle konuşma...*' demeye. Ayrıca bu şekil tavırların bana olan güvenini de sorgulatıyor."

"Bahar'ım ben kendime ne kadar güveniyorsam sana da o kadar güveniyorum. Ateş bir sen..." Pusat sustu. Ateş bir sen iki diyecekti ama şu an Bahar trip modundaydı ve bu çok yanlış bir cümleydi.

"Aşkın haklı he! Senin ilk aşkın Ateş abi, git onunla cilveleş o zaman."

Pusat gülüşünü bastırmaya çalıştı. "Aşkın olmasa zaten," diye başlamıştı ki Bahar oflayarak ondan uzaklaşacakken elinden tutarak durdurdu. "Sinirli hâllerine bayılıyorum."

"Ben bayılmıyorum, Pusat." Bahar söylenirken Pusat dayanamayıp onu tatlı, al yanaklarından öptü.

"Bugün günlerden ne Bahar'ım?" Bahar bir süre düşündü.

"Cuma."

"Evet, cuma ama anlamı ne bugünün?" Pusat'ın sorusuyla Bahar bir süre daha düşündü.

"Mübarek gün." Bahar'ın sözleriyle Pusat sabırla verdi nefesini.

"Bebeğim bugün bizim yıl dönümümüz." Bahar bir süre durup düşündü. "Seni ilk Ateş'in mekânında gördüğüm günün, yani hayatıma bahar getirmenin üçüncü yılı."

Bahar duyduğu sözlerle, duyguyla gözlerini kırpıştırdı. Pusat'ı çok seviyordu ama Pusat'ın onu daha da fazla sevdiğini biliyordu.

"Neden doldu gözlerin? Benimle tanışmaktan mutlu değil misin?"

"Seni çok seviyorum." Pusat daha fazla arabanın yanında, yanlarından geçen bir sürü veledin yanında cilveleşmek istemiyordu ama Bahar o büyülü cümleyi söylemişti.

"Ben de seni çok seviyorum, Bahar'ım."

"Ne kadar çok?"

"Sokağın tavanı kadar," dedi Pusat. Onun daha fazla böyle aşkla bakmasına dayanamayıp dudağından öpmek istiyordu ama eve geçene kadar sabredebilirdi. "Haydi gidelim."

Bahar sorgusuz sualsiz arabaya bindi, mutluydu. Hayatında daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu.

Bahar hep öleceğini düşünerek yaşamıştı, bir gün gerçekten yaşayabileceğini bile düşünmemişti hiç; âşık olabileceğini, görebileceğini, böylesine deli bir aşkın içine düşebileceğini...

Bahar şükretti, sabredip hiç isyan etmediği için de bugün bu güzellikleri yaşadığı için de. Bir de Aşkın tehlikeden kurtulsaydı her şey çok güzel olacaktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Bahar merakla.

"Seni kaçırıyorum."

"Nereye?"

"Hafta sonunu keyifle geçirebileceğimiz bir yere."

"Yaa Pusat," dedi hemen Bahar başını koltuğa yaslayıp onu izlerken.

"Pusat'ın seni yer bak."

"Bir kez miyavlasana, Pusat?" Pusat Bahar'ın sorusuyla şaşkınca ona baktı. "Çok güzel miyavlıyorsun."

"Neden ki?" diye sordu ama Bahar'ın ona heyecanla bakan gözlerini görünce dayanamadı. "Miyavlarsam mutlu olacak mısın?"

"Çook." Bahar sevinçle ellerini birbirine çırptı.

Pusat önce boğazını temizledi, sonra da kırmızı ışığa yaklaştığında durdu ve ciddi ciddi miyavladı. "*Miyağvv*..."

Bahar kahkahalarla gülerken Pusat da onun gülmesine güldü.

"Kimseye bahsetmek yok bundan bak, tamam mı?" Bahar daha çok güldü.

Yol boyunca Bahar doksanlar pop açmış ve bıcır bıcır şarkı söylemişti. En sonunda göl evine ulaştıklarında Bahar etrafı heyecanla izliyordu.

"Burası Ateş abinin mi?" Bahar'ın meraklı sorusuyla Pusat başını iki yana salladı.

"Hayır, benim."

"Ciddi misin? Daha önce hiç bahsetmedin bile buradan."

"Sadece kafa dinlemek istediğim zamanlarda geliyorum, sen yanımda olduğunda kafa dinlemeye ihtiyaç duymuyorum. Hem o kadar aksiyon yaşıyoruz ki hiç duracak vaktimiz kalmıyor."

Birlikte arabadan indiklerinde Bahar, Pusat'a aldığı poşetleri taşırken yardım etmek istemiş ama Pusat tüm poşetleri tek eliyle almıştı. Hatta Bahar poşetlere uzanınca onu da tek koluyla tutup kaldırmıştı.

Bahar kıkırdayarak omzuna sarıldı. "Kocaman sevgilim benim!" Bahar onun yanağına sulu bir öpücük bıraktı.

Verandaya çıkıp kapıyı açtı Pusat ve Bahar'ı da evin içine sokana kadar kucağından indirmedi. "Burası soğuk, şömineyi yakarım birazdan. Montunu çıkarma, güzelim." Evin içerisi çok sadeydi, neredeyse her şey ahşaptı.

Pusat bir yandan yemek yapıp bir yandan da şömineyi yakarken Bahar da ona yardım etmeye çalışıyordu ama Pusat ona iş yaptırmak istemiyordu.

"Ya ver işte şunları da ben doğrayayım," dedi Bahar, bıçağı Pusat'ın elinden almaya çalışıyordu.

Pusat dayanamayarak Bahar'ı belinden tuttu ve tezgâha oturttu. "Sen burada dur, bana o mavi gözlerinle bak, bana en güzel yardım olur."

"Aşkın diyor ki siz canım cicim aylarındasınız, Pusat o yüzden bu kadar anlayışlı ve hamarat. Evlenince böyle olmazmışsın, sen Angaralı adammışsın."

"Salmıyor beni, görüyorsun. Yine yalan söylüyor, inanma ona. İlk tanıştığımızda da sözde kel demişti benim için! Ben senin elini sıcak sudan soğuk suya sokarsam şerefsizim." Pusat anlatırken yine o günkü gibi sinirlenmişti. "Bir daha *Angaralı* de bakayım, ne güzel yakıştı ağzına."

"Sence Aşkın kurtulabilecek mi? Bebeğe bir şey olmayacak, değil mi?" Bahar'ın üzgün sorusuyla Pusat onu çenesinden tutarak başını hafifçe kaldırdı.

"Bunun için her şeyi yapacağız. Endişelenme bebeğim, Aşkın her ne kadar aksine meraklı olsa da hepimiz yaşayacağız. Birlikte olacağız."

"Sen Aşkın'ı benim kadar iyi tanımıyorsun, o hiçbir işi yarım bırakmaz ama şu an içinde olduğu iş ancak öldüğünde sonlanır."

"Hayır, öyle olmayacak. Bunun için her şeyi yapacağız."

"Sana da bir şey olmasın," dedi Bahar onun yüzünü okşayarak. Pusat tam dudaklarını aralamıştı ki ocaktaki suyun taşmasıyla hızla ocağa koştu.

İlerleyen saatlerde Pusat yemek masasını donatmıştı. Et ve patates kızartmış, yanına pilav ve salata yapmıştı. Yemekten sonrası için de puding ve bir sürü meyve tabağı hazırlamıştı.

"Bunların hepsini nasıl yiyeceğiz?" diye sordu Bahar iştahla masaya bakarken, gerçi Pusat'ın midesinin ne kadar büyük olduğunu biliyordu.

"Ne zaman önümdeki nimeti yemedim?" Pusat bunu sorarken alttan hafif bir ima yapmış ama Bahar'ın anlayacağını düşünmemişti.

"E yemiyorsun!" Bahar isyan ederek masaya geçtiğinde Pusat bir süre ayakta kaldı. Bu kız onun sınırlarını çok zorluyordu.

"Bir gün bu sözleri ettiğine seni bin pişman edeceğim." Bahar *kesin öyle olur* dercesine salladı kafasını.

Yemeğe başladıklarında bir yandan sohbet ediyor bir yandan da ara ara birbirlerini kesiyorlardı. Pusat'ın kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu, bunun için çok erken olduğunu biliyordu ama yarınından bile emin değilken böyle bir anı yaşamadan ölmek istemiyordu.

"Ay şiştim, ellerine sağlık." Bahar karnını ovuştururken Pusat yerinden kalktı.

Cebindeki yüzük kutusunu çıkarıp bir dizi üstünde Bahar'ın önünde diz çöktü. "Çok erken olduğunu biliyorum, evlenmek için çok genç olduğunu ve daha beklememiz gerektiğini biliyorum. Çok ani olduğunu da biliyorum ama bir şeyi daha biliyorum; ben sensiz bir hayatı bilmiyorum. Benimle evlenir misin?"

Bahar gözyaşlarını tutamadı, eli şaşkınca ağzına giderken Pusat'ı izliyordu. Bu koca adam onundu.

"Şu an bir cevap vermek zorunda değilsin."

"Evet! Evet, hemen evet!" Bahar neredeyse çığlık atarak oturduğu sandalyeden kalktı ve elini Pusat'a uzattı.

Pusat, Bahar'ın elinin üstüne bir öpücük bırakıp yüzüğü onun ince parmağına taktı. Ölçüsü de tamdı. Pusat ayağa kalkıp Bahar'a baktı, gözünden birkaç yaş damla düştüğünde Bahar ona sokuldu.

"Sen benim evleneceğim adam, kocam olacaksın."

"Sen de benim karım olacaksın."

Bahar parmak uçlarında yükselmeye çalıştığında Pusat da başını eğdi ve tutkuyla dudaklarını öptü.

Ona daha iyi yetişmek için Bahar elini ensesine attı, Pusat da elini Bahar'ın beline yerleştirdi ve bedenini bedenine yasladı. Şu an bedenine bu kadar yakın olması hiç iyi değildi çünkü Pusat her tarafını çok sert hissediyordu, hem de çok sert!

"Bahar," dedi Pusat tutkudan nefes nefese kalırken.

"Bir kez daha nazlanırsan yüzüğü atarım!" Bahar'ın tehdidiyle gözleri irileşirken Bahar'ın dudakları onun boynuna indi.

Pusat kısık sesli bir küfür savurdu ve Bahar'ı bacaklarından tutarak kucağına çekti.

"Bak Bahar'ım, daha evlenmedik." Bahar onu öperek susturdu.

"Ama evleneceğiz." Pusat kucağında Bahar'la yavaş yavaş yatak odasına doğru gidiyordu. Onu hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu ve artık dayanamıyordu.

"Evet ama yine de henüz buna hazır..." Bahar bu sefer onu çenesinden tutup susturdu.

"Buna yatakta karar verelim." Pusat, Bahar'ın bu seksi hâlleriyle gözlerini irileştirdi.

"Ama bugün mübarek gün..." Bahar ona sert bir bakış atınca Pusat devam etti. "Şaka şaka... Benden günah gitti!"

Bahar'ın dudaklarını öperken eli yatak odasının kapısına gitti. İkisi de sahip oldukları şeyin farkındaydı.

Sadece başlarını döndüren bir aşk değildi onlarınki. İmkânsızlarla, yalanlarla, ayrılıklarla mücadele ettikleri bir savaştı da.

Ama kazanan en başından beri belliydi. Aşklarıydı ve sonsuza kadar da böyle kalacaktı.

11

YIKIM VE KIYIM

Adada huzurlu bir gündü, benim adamda. Ateş'in adası henüz eskisi gibi aktif hâle gelmemişti. Vera'nın vefatından beri bu adadan ayrılmamıştım. Vera'nın cenazesine de gidememiştim.

Türkiye'ye gitmem tehlikeliydi ama korktuğum şey elbette bu değildi. Bebeğimizin sağlığından emin olmam gerekiyordu. Madem onu dünyaya getirmeye karar vermiştim, ona layık davranmam gerekiyordu. Üstelik benim gibi bir insan için kendini anneliğe layık görmek neredeyse imkânsızdı, biraz da komikti.

Adaya düzenlenen saldırıdan sonra sık sık kadın doğum doktoruna görünmem gerekmişti; bu saldırılar bizi ne kadar yorduysa bebeğimizi de o kadar yormuştu. Doktor beni çok ciddi şekilde uyarmış ve doğum yapana kadar bir daha bu şekil aksiyonlara atılmam durumunda bebeğimi kaybedeceğimi bana çok ciddi şekilde söylemişti.

Onu kaybedemezdim. Bu yüzden bir aydır bu adada emekli insanlar gibi yaşamak dışında hiçbir şey yapmıyordum. Ateş benim yorulmama asla izin vermiyordu, elinde olsa yürümeme bile izin vermeyip uçmam için bana bir şeyler icat edecekti. Görmemişin bir bebeği olmuş...

Rüzgâr tatlı ve hafif hafif açık camdan eserken bakışlarım televizyondaydı ama ne izlediğime dair bir fikrim yoktu. Üstümde siyah bir şort ve *crop* vardı, karnım gittikçe büyüyordu.

Aralık cam kapıdan biri içeri girdi ve o kişinin kim olduğunu iyi biliyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Ateş'in sorusuyla bakışlarımı televizyondan ayırdım. Bu aralar biraz kilo almıştım, sürekli bir şeyler aşeriyordum.

"Benim gibi seri katili nasıl evinin hanımı yaptın diye düşünüyorum, amına koyayım." Sözlerimle güldü keyifle ama bu keyfi kısa sürdü.

"Bunaldığını biliyorum." Durakladı. "Ve zehrin etkisinde söylediğim sözleri aşamadığını da biliyorum." Bakışlarımı üstünden çekip televizyon izlemeye devam ettim. "Aşkın."

"Ne var, Ateş?" En sonunda diziyi durdurup ona döndüm. Üstünde keten beyaz bir şort, beyaz da bir tişört vardı. Nefesini sıkıntıyla vererek yanıma oturdu.

"Mutlu değilsin."

"Bunu nereden çıkardın?" Sorumla yüzünü buruşturdu.

"Aşkın, ben seni tanımıyor muyum? Bari bana oynama. Bedenin burada ama ruhun değil. Gülüyorsun ama eğlenmiyorsun, duyuyorsun ama dinlenmiyorsun ve seni bu hâlde görmekten nefret ediyorum." Konuşurken bir yandan da saçlarımı okşuyordu.

"Ben V'yim Ateş, ben denek bir seri katilim! Benim bu yaşıma kadar öğrendiğim tek şey görevlerimi yerine getirmekti ve şu an en büyük görevimi yarım bırakıyorum." Saçlarımdaki eli yavaşça düştü.

"Peki senin için ne yapabilirim? Seni nasıl mutlu edebilirim? Aşkın, sen kendini öldürtene kadar mutlu olmayacak mısın?" Sesi fazla çaresizdi ve onda görmeyi en nefret ettiğim şey de çaresizlikti.

"Zaten bu yüzden doğumu bekliyorum," dediğimde ona sağlam bir yumruk çakmışım gibi irkildi.

"Yani çocuğumuzu annesiz bırakmayı göze alıyorsun?"

Sessiz kaldım.

"Aşkın! Bebeğim bak bu böyle olmaz..."

"Ne bekliyorsun, Ateş? Ne yapmamı istiyorsun? Çelik hep haklıydı, bu şekilde yaşamak benim doğama aykırı."

"O mu soktu bunu aklına? O piç Rusya'da bile senin aklını mı karıştırıyor?" Hemen öfkelenip eli telefona gitti, Çelik'i arayacağını biliyordum. Telefonunu elinden çekip kolluğun üzerine bıraktım.

"Olay bu değil, anlamıyorsun. Korkuyorum, Ateş! V görevini bitirmeden beni bitirir diye korkuyorum. Bu zamana kadar yaptığım her şey bir hiç olur diye korkuyorum!"

"Yaptıkların hiç uğruna değildi ki Aşkın! Sen neden kendini ve yaptıklarını küçümsemeye bu kadar yer arıyorsun, ben anlamıyorum! Daha ne yapacaksın? Daha ne yapabilirsin ki? Sen bir insanın verebileceği tüm savaşı verdin zaten, biraz yaşamak senin de hakkın değil mi?"

"Değil, görevimi bitirmeden değil." Sözlerimle oflayarak nefesini verdi.

"Sanırım benden, buradan sıkıldın," dediğinde ona aksini düşündürtecek bir hareketle bulunmadım. "Sakinlikten mi sıkıldın? Doğumdan sonra çatışabileceğin bir oyun alanı yaparım, çok gerçekçi olur..."

"Ateş, saçmalama güzelim."

Ensesini ovuştururken düşünüyordu. "Ne yapayım peki? Sen söyle bana." Gözlerime çaresizce baktı. "Seni kaybetmemek için ne yapayım, ateş parçası?"

"Bitirmeme izin ver." Sözlerimle hemen kaşları çatıldı.

"Sanki izin beklediğin mi var, Aşkın? Ayrıca neyi bitireceksin? Bitirince için rahatlayacak mı? Aşkın, sana bir şey olursa ben yaşayabilir miyim? Çocuğumuz için bile yaşayamam! Çocuğumuzu hem öksüz hem yetim bırakmak istiyorsan devam et çünkü ben sensiz bir hayatta yaşayabilecek kadar güçlü değilim."

"Amacım kendimi öldürtmek değil, Ateş, yarım bıraktığım işi bitirmek."

"Yarım bıraktığın işi bitirdiğinde ne olacak sanıyorsun? Tam da bu olacak! Yoruldum Aşkın, seni kaybetme düşüncesiyle savaşmaktan çok yoruldum."

"Doğru yoruldun, dışarıda bir sürü kadın varken sen salak gibi bana âşık oldun." Yutkundu, daha fazla dayanamayarak ayağa kalktı.

"Hâlâ söylediklerimi atlatamadığını biliyordum."

"Çünkü haklıydın, Ateş." Omuz silktim, ben de ayağa kalkarak karşısına dikildim. "Olabileceğin en yanlış kadına âşık oldun. Ablam bile zorundalıktan sevmişti beni, kardeşiyim diye." Kafasını şiddetle iki yana salladı. "Ben olmasaydım herkes için her şey çok daha güzel olurdu, senin için de. Seni gerçekten hak eden bir kadın bulurdun ve..."

"Aşkın..." Yüzümü avuçları arasına aldı. "Saçmalama güzelim. Lütfen, bu acıyı bana tekrar tekrar yaşatıp utancımı yüzüme vurma."

"Neyden utanıyorsun? Benim gibi bir kadını sevmekten mi?" Onu sinirle göğsünden ittirdiğimde kolları iki yanına düştü. Yorgunca gözlerini kırpıştırdı.

"Hayır, hayatımdaki diğer yarımı bu kadar incittiğim için utanıyorum." Dolan gözlerini tavana dikerek kendini tutmaya çalıştı. "Tek istediğim seninle ve çocuklarımla huzurlu bir hayat yaşamak. Sana yemin ederim bir kez bile sana âşık olduğum için isyan etmedim."

"Tamam, hamile olan benim. Bu kadar duygusal olma," dedim hâline dayanamayarak.

Onu omzundan tutup kendime çektiğimde bana sıkıca sarıldı. Başımı göğsüne yasladı ve saçlarımı okşadı yine o güzel parmaklarıyla.

"Kocasına hiç de kıyamazmış."

Sözleriyle boynuna bir öpücük bıraktım. "Kıydırtma!"

"Sen son zamanlarda bu hormonlardan mı neyden, artık çok alıngan oldun."

"O hormonları sen benden daha çok yaşıyorsun, amına koyayım!" Küfretmemle kaşları çatıldı ve bir eli çeneme gitti. Hafifçe kendisine doğru kaldırdığında ona alttan alttan bakıyordum.

"Sigara ve alkolden uzak kaldığın için iyice sardın sen de küfre! Çocuğumuzun ilk kelimesi küfür olacak!"

"Şu an duymuyordur, o yüzden boş yapma!"

Biz ayaküstü tartışmaya devam ederken Pusat yanından ayırmadığı Bahar'la içeri girdi. "Ya bebeğim, sen neden bu konuyu bu kadar irdeledin ki?"

"Sus Pusat! Sus konuşma!" Bahar mavi mini elbisesiyle ve örgü yaptığı saçlarıyla fazla sevimli dururken Pusat da yanında siyahlar içindeydi. Yani her zamanki gibilerdi.

Bahar'ın sinirden resmen saçları elektriklenmiş, beyaz yüzü kızarmıştı.

"Bahar neden bu kadar öfkeli?" Sorumla Pusat sıkıntıyla nefesini verdi. Ben de az önce fazla sinirli şekilde kalktığım koltuğa geri oturdum. Ateş de ben oturunca hemen yanıma oturarak kedi gibi bana sırnaştı.

"Ya ben de anlamadım ki... Anlatsana Bahar'ım neden bu kadar sinirlendin?"

"Neden mi sinirlendim?" Bahar'ın resmen gözü seğiriyordu. "Kız atladı senin boynuna! Sen de onu itmedin!"

"Hangi kız?" diye sordu Ateş de hemen merakla.

"Ya Elana mı neydi, kızın adını bile hatırlamıyorum. Kız hayatını kurtardığım için sarıldı bana, sanki başka bir şeyden sarıldı."

Bahar sinirli sinirli berjere geçip oturmuş, kollarını da göğsünün altında birleştirmişti.

"Elana mı? Şu tekniker olan mı?" Ateş, Pusat'a bakıp sırıtırken Pusat da kaş göz yapıyordu susması için.

"Demek daha öncesinde de yakındınız," dedi Bahar da çatılan kaşlarıyla.

"Ya bebeğim, vallahi öyle düşündüğün gibi bir şey yok!" Pusat da Bahar'ın yanındaki koltuğa oturdu.

"Kız da aynı bana benziyor! Sarışın, kısa bir kız, mavi gözlü falan!" Bahar sinirle söylenmeye devam ederken Ateş de pis pis gülmeye devam ediyordu.

"Ne oldu? Anlat hemen," dediğimde Ateş de bu anı bekliyormuş gibi kolunu omzuma atarak hemen moda girdi.

"Ya şimdi bunlar ayrıydı ya..." Ateş konuşurken Bahar da tüm dikkatini Ateş'e vermişti. "Pusat bir ara kafayı yemişti, içip içip ağlıyordu. Yine böyle bir gecedeydik ama Pusat bu sefer içkinin dozunu kaçırmıştı. O gün de işte tesiste Elana'yı arkadan görüp Bahar sandı. Kıza sarılıp ağladı falan, sonra birden durdu. '*Ama benim Bahar'ım kokmuyor ki,*' diye çığlık atarak

kızdan uzaklaştı. Kızın yüzünü gördüğünde ve Bahar olmadığını anladığında bu sefer daha çok ağladı. *'Ben nasıl Bahar'ımı tanımam lan!* diye. Ne kadar zırlasa da Elana da bir beğendi Pusat'ı, bir süre peşinden koştu da Pusat yüz vermedi."

Ateş fazla keyifli şekilde anlatıyor, Bahar sinirden renk değiştirmeye devam ediyordu. Pusat sadece yumruğunu ısırıyordu sakinleşmek için.

"Demek onu ben sandın!" Bahar başını hırsla sallayıp Pusat'a öldürücü bakışlar attı. "Peki sen Ateş abi? Abi dedik, bağrımıza bastık! Sen nasıl Pusat'ın başka bir kadına sarılmasına müsaade edersin?"

Ateş bir anda suçlu konuma düştüğü için oturduğu yerde dikleşti. "Ben anlamadım ki ne olduğunu, birden çığlık atarak kıza yapıştı!"

"Allah seni bildiğin gibi yapsın, Pusat! Yapışmış bir de kıza!" Bahar fazla sinirli şekilde oturduğu koltuğun kenarlarını sıkıyor, şu an tam olarak öfkeli bir civcive benziyordu.

"Lan küstüm ben sana, yine küstüm. Zaten küstüm, üstüne bir kez daha küstüm!" Pusat sinirle söylenirken Ateş oturduğu yerden kalktı.

Pusat'ın oturduğu koltuğun arkasından kolunu Pusat'ın boynuna sardı. "Küs müydün sen bana?"

"Evet! Farkında değilsin sanırım ama küsüm. İşi bile bıraktım."

"Hiç belli olmuyor." Ateş'in sözleriyle Pusat söylenerek ondan uzaklaşacaktı ki Ateş onun boynunu daha sıkı tutarak kaçmasını engelledi.

"İnsan kardeşine küser mi, lan?" Ateş'in sorusuyla Pusat omuz silkti.

"Öyle, küstüm ben sana."

"Çocukken de böyleydi bu herif, bir keresinde bununla değil, Arhan'la çarpışan araba oynadım diye bir hafta küsmüştü bana!" Ateş bize dönüp eski anısını gülerek anlatırken Pusat pek yumuşamış gözükmüyordu.

"Ama küsken bile yanımda olurdu." Ateş durgunlaşan bakışlarıyla Pusat'a baktı. "Çünkü kardeşimdi." Pusat bu sefer yumuşamaya başlamış olacak ki artık Ateş'i itmek için çaba göstermiyordu. "Ayrıca insan nasıl kendi işinden istifa eder? O zaman iş çöker!"

Pusat fazla duygu dolu gözlerle Ateş'e bakıyordu, yine içindeki Ateş aşkının kabardığını hemen anladım.

Ateş, Pusat'a sarılmaya devam ederken bakışlarını Bahar'a çevirdi. "Bu adamı doğduğumdan beri tanırım ve kimseye sana baktığı gibi baktığını görmedim."

"Sen hariç." Aralarındaki duygusal konuşmayı böldüğümde Pusat da Ateş de bana ters bir bakış attı.

"Pusat'ın aşkından, sadakatinden şüphe etme çünkü onun gibi adamlar dünyaya kırk yılın başında bir gelir. Ben Pusat kadar incitmeden sevebileceğimi düşünmüyorum ki görüyorsun da... Ben bile istemeden hep Aşkın'ı incitiyorum ama Pusat istemeden bile olsa seni incitmez."

Bahar, Ateş'in sözleriyle duygulanırken saman alevi gibi olan öfkesi de dinmeye başlamıştı.

"Pusat seni çok seviyor, Bahar, bunun daha ötesi yok. Onun bir ailesi ben vardım ama artık onun ailesi sensin." Ateş'in sözleriyle Pusat dolan gözlerini kırpıştırdı. Daha fazla dayanamayarak oturduğu yerden kalktı ve Ateş'e sıkı sıkı sarıldı.

"Senin tek kıskanman gereken kişi Ateş!" diye uyardım Bahar'ı ama o sarılan iki arkadaşa sırıtarak tatlı tatlı bakıyordu. "Senin okul ne oldu?" Sorumla tüm sırıtışı silindi ve kafasını bana çevirdi.

"Devamsızlıktan kaldım." Başını suçlu şekilde öne eğdiğinde güldüm.

"Ablanın izinden hiç ayrılmıyorsun." Sözlerimle başını kaldırıp suçlu bir çocuk gibi sırıttı.

"Ama ikinci dönem gideceğim, tüm derslere gireceğim, gerçekten!"

Ben de hep öyle derdim.

"Yandaki odaya geçin isterseniz!" Sözlerimle en sonunda Ateş ve Pusat romantik dakikalarını bitirdi ve bizim varlığımızı hatırlamış olacaklar ki birbirlerinden uzaklaştılar.

"Bahar'ın okulu için önümüzdeki ay gideriz biz," dedi Pusat da. "Siz bebek doğana kadar adada mısınız?"

Ateş'in bakışları bana döndü. "Aşkın nasıl isterse öyle olacak." Pusat tam Ateş'in taklidini yapmak için ağzını bükmüştü ki Bahar kafasını ona çevirdiğinde karizması bozulmasın diye hemen ağzını düzeltti. Bakışlarımı gördüğünde sırıttım.

"Bir haltı da anlama, bir haltı da anlama, kurban keseceğim, ama..." Bu sefer de küfredecekken Bahar'ın varlığını hatırlamış ve keskin bir R yapmıştı. "Amma imkânsız, yani *ama* diyecektim. Yanlış anlaşılmasın." Bahar'a açıklama yapıyormuş gibi gözükmemek için Bahar'a bakmıyordu.

"Aferin, yola gel!" Ateş'in sözleriyle sabırla derin bir nefes aldı.

"Şerefsizim bir daha küsmemek için zor duruyorum."

"Küsme lan, yeter artık! Karım bu kadar küsmüyor bana." Ateş karım derken başını bana çevirip tatlı tatlı sırıtmıştı.

"Ben küsmem, bomba gönderirim." Sırıtışı silinirken bombayı hatırlamış olacak ki bir süre bakışları daldı.

"Bomba mı?" Bahar'ın meraklı sorusuyla başımı olumluca salladım.

"Ateş magazine Ceylan'la düşünce ben de onun evine bomba göndermiştim. Az bile yaptım, Pusat'ı canlı bomba yapıp ona göndersem yine az yapmış olurdum, haksız mıyım?"

"Pusat'ım canlı bomba olmasın ama haklısın," dedi Bahar da kıskançlık damarlarıyla hemen beni anlayarak.

"Ya son anda kaçmasaydım?" Ateş'in sorusuyla omuz silktim.

"Seni de Rusya'ya uğurlardık artık."

"O değil o an odaya ben de girdim, eve saldırıyorlar zannettim. Ateş'e bir şey oldu sandım, silahımı kapıp bağırarak içeri daldım." Pusat o anları sinirle hatırlarken ben keyifle dinliyordum.

"Az bile yaptım! Herif benim kocam olarak biliniyor, yanına başka kadın alıyor, sevgilisiymiş gibi gösteriyor! Beni, *beni yani*, koskoca V'yi aldatılan kadın olarak gösteriyor! Dua etsin o bombayı kıçına sokup orada patlatmadım!"

"Gerçekten çok haklısın," dedi Bahar da ama bakışlarımı gördüğünde o da sustu.

"O yüzden mi kocamın sevgilisiyle keyifle takılıyordunuz?" Bahar sorumla şaşkınca yüzüme bakakaldı, ne diyeceğini bilemedi.

"Onun gerçek olmadığını hepimiz biliyorduk, Aşkın!" diye açıklama yapmaya çalıştı Pusat.

"Siz biliyor olabilirdiniz ama diğer insanlar bilmiyordu!"

"Başladık yine..." Ateş yüzünü sıkıntıyla ovuşturdu. "Üç saatte bir geçmişi hatırlayıp kinleniyor. Dün gece, '*Ben seni öldürmeye geldiğimde sen Didem'in yatağından çıkıyordun,*' diyerek beni yataktan attı." Eli elime gitti. "Bebeğimiz ona çok gerginlik yüklemiş."

"Didem demişken..." Pusat'ın sözleriyle hepimizin bakışları onun üstüne döndü. "Tutturdu Cebonayan'ı bitirirken yanınızda olacağım, size yardım edeceğim diye. Ona pek güvenmiyorum ama işe yarar birkaç bilgi getirdi."

"Ateş abiye yakın olmak için yapıyordur. Evlendi, çocuğa karıştı, hâlâ salmıyor enişteni," diyerek söylendi Bahar da. *Enişte* demesi Ateş'in hemen sırıtmasını sağlamıştı.

"Yok yok, ben de öyle sandım ilk başta ama ondan değilmiş, bu Çelik'e sardı bu sefer de. Herifin Rusya'da olduğunu öğrenince Rusya'ya falan gitmiş ziyarete. Takıntılı bu kız he, küçükken de öyleydi."

Tarık ve Ferda içeri girdiklerinde Ateş tüm sohbetten soyutlanıp bakışlarını ikisinin üzerine kilitlemişti. Tarık ve Ferda ikilisinde şu an durumlar ne hâldeydi, pek bilmiyordum ama ikisi de mutlu gözüküyordu.

İkili koltuğa geçmiş, koltukta birbirlerinden en uzak köşelere oturmuşlardı. Ateş'in bakışlarının üzerlerinde olduğunun farkındaydılar.

"Ferda?" Ateş'in sesiyle Ferda yerdeki bakışlarını kaldırdı.

"Efendim abiciğim?"

"Ben hiçbir zaman senin isteklerine karşı çıktım mı?" Ateş'in sorusuyla şaşırarak bana baktı, bildiğim bir şey var mı diye. Bildiğim tek şey Ateş'in fazla zeki ve seksi bir puşt olduğuydu.

"Evet, her zaman." Omuz silkti, sonunda eski Ferda geri dönmeye başlıyordu ama bu sefer tam olarak eskisi değildi. Büyümüştü.

"Öyle değil, seni korumak için izin vermediğim şeylerden bahsetmiyorum, senin gerçekten sevdiğin şeylerden bahsediyorum?" Ateş anlayışlı bir abiydi, kardeşine bakarken hep gözlerinde sevgi olurdu. Aynı ablamın bana baktığı gibi bakardı o da kardeşine.

"Yok abi, sen hep destekçim oldun da neden ki?"

"Peki, o zaman neden Tarık'la aradaki şeyleri saklıyorsun?" Ateş'in bu sorusuyla sadece Ferda değil, herkes şaşırmıştı. Elbette ben şaşırmamıştım çünkü kocamın ne kadar zeki bir puşt olduğunu en iyi ben biliyordum.

Tarık oturduğu yere sinmiş, Ateş'in tepkilerini ölçerek sinirli olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Enişte sen bir şey mi duydun, gördün acabası?" Tarık bu soruyu sorarken sesi resmen götünden çıkmıştı, zor duymuştum.

"Ne görüp duyacağım, lan?" Ateş de hemen yükseldi tabii, boşuna haşin erkeğim demiyordum.

"Yok canım eniştem, bal eniştem, öylesine şey edeyim dedim."

"Abi cidden, birden nereden çıktı bu soru?" Ferda fazlasıyla huzursuz olmuştu.

"Nereden mi çıktı? Abisi, sen acaba beni aptal mı zannediyorsun? Ben tanımıyor muyum kardeşimi? Neyse sen bir dur..." Ateş sevgi dolu gözlerle kardeşine bakarken aynı gözleri Tarık'a çevirdiğinde tüm sevgi parıltılarını yok etmişti ve sinirle bakıyordu. Hatta benim yanımda erkek sinek gördüğü zamanlardaki gibi gergindi bakışları, yani epey kötü bakıyordu.

"Sen benim kardeşimi seviyor musun, lan?" Ateş'in sorusuyla Tarık oturduğu yerden doğruldu. Birazdan Tarık'ı ciddi görebileceğim nadir anlardan birine giriş yapacaktık.

"Seviyorum, hep sevdim." Tarık'ın sözleriyle Ferda şaşkınca başını Tarık'a çevirdi. Tarık'ın aşkını itiraf etmesi sorun değildi ama bunu bu zamana kadar

doğru düzgün Ferda'ya bile itiraf etmemişken şimdi korkusuzca abisine itiraf etmesi şaşırtıcıydı. Ben şaşırmamıştım çünkü Tarık'ı tanıyordum.

Pusat elini ağzına götürmüş, heyecanla Ateş'in tepkisini bekliyordu. Bahar da alt dudağını ısırmış, Tarık'a birazdan başına gelebilecekler için üzgün gözlerle bakıyordu.

"Gerçekten seviyor musun yoksa gönül mü eğlendiriyorsun? Madem bunu bana böyle cesurca söyleyebiliyorsun, o zaman neden aranızdakileri saklıyorsun?" Ateş bağırmıyordu ama sesi kesinlikle de kısık değildi. Zaten öyle bir tonda konuşuyordu ki karşısındakini sindirmesi için bağırmasına hiç de gerek yoktu.

Yine de Tarık'ın dik duruşu ve kendinden eminliği hiç değişmemişti.

"Ben hiçbir şey saklamam, ne hislerimi ne de düşüncelerimi. Ferda'yı uzun zamandır seviyorum ama olamadık, bir türlü birbirimize ulaşamadık. Bir şey saklamıyoruz çünkü bir ilişkimiz yok ama Allah biliyor ya, o bana bir kez evet dese, senin karşına çıkmaktan bir saniye bile çekinmem." Tarık'ın sözleriyle Ferda şaşkınlıktan ağzı açık şekilde ona bakakalmıştı. Tarık'sa Ateş'e daha önce hiç bakmadığı kadar cesur şekilde bakıyordu.

"Sen yürek mi yuttun?" Ateş sinirle yerinden kalktığında Tarık da oturduğu yerden kalktı. "Madem kardeşimi seviyordun, neden bir yıl boyunca başka biriyle sevgiliydin? Sen kardeşime bu kadar mı değer veriyorsun? Sevgi bu değildir, Tarık. Birini gerçekten seversen gözün başka kimseyi görmez, göremez."

"Hiçbir zaman Ferda'yla aramda ciddi bir şey olabileceğini düşünmedim çünkü onun gibi harika bir kadının benimle işi olmayacağını biliyordum ve öyle de oldu. Ferda Arhan'la birlikteydi ve ben onun hayatında yerim olmadığımı anladım. Evet, yaptığım doğru değildi ama onu unutmaya çalıştım çünkü çok acıtıyordu. Eğer bir şekilde yollarımız yine kesişmeseydi ben hayatta onun karşısına çıkmazdım çünkü o her zaman bana layık olamayacak kadar güzeldi."

Tarık'ın sözlerini Ferda dolu gözlerle dinliyordu. Tarık'ın bu konuşmayı şu an abisiyle yapıyor olması bile onu rahatsız etmiyordu çünkü Tarık'ın hislerini ilk defa bu kadar şeffaf hissediyordu.

"Yani karşıma çıkmış, kardeşimi sevdiğini söylüyorsun. Doğru mu anlıyorum?" Ateş'in sadece düşmanlarına attığı o kısık bakışları kesinlikle fazla ürkütücü ve tabii bir o kadar da seksiydi ama Tarık'ın yüz ifadesi hiç değişmemişti.

"Evet, doğru anlıyorsun."

"İkinizin arasındaki şeyler beni ilgilendirmez ama eğer kardeşimi üzersen seni doğduğuna pişman ederim." Ateş işaret parmağını konuşurken kaldırmış, cümlesini sonlandırırken de Tarık'ın göğsüne bastırmıştı.

"İsteyeceğim son şey onu üzmek, zaten hepimiz yeterince acı çektik."

Ateş'in sert yüz ifadesi hiç değişmese de ben onun şu an neler düşündüğünü biliyordum. Yumuşamıştı çünkü Tarık'ın karşısına geçip Ferda'yı sevdiğini korkusuzca söylemesi onu etkilemişti.

"Zaten aksi olursa alacağın daha fazla nefes olmaz bu dünyada." Ateş'in çatık kaşları Ferda'ya bakıtığında düzeldi. "Sen ne düşünüyorsun? Sen de seviyor musun Tarık'ı? Gerçi sen biraz ayrıan gönüllüsün ama."

"Seviyorum," dedi Ferda da abisinin gözlerine bakarak. "Zaten sırf ona âşık olduğumu anladığım için onu kendimden uzaklaştırmaya çalışım, Arhan'ı seviyormuş gibi davrandım." Tarık duyduğu şeylerle başını hızla Ferda'ya çevirdi; gözleri irileşmiş, yüzünde allak bullak bir ifade oluşmuştu.

Tarık'ın Ferda'dan vazgeçmesinin en büyük sebebi onunla sevişirken Arhan'ın ismini söylemesiydi, elbette bunu Ateş'e anlatamazlardı ama Ferda kısmen bunu bilerek yapıtığını itiraf etmişti.

Tarık az önce cesurca diklenerek kalktığı koltuğa güçsüzce çökerken hiçbir şey söyleyemedi. Şaşkınca yerdeki kaşmir halıya bakıyordu.

"Ferda bir Alanguva olduğu için böyle düşünmesine şaşmamalı, gerçi tam tersini mi yapıyordunuz siz?" Ateş ona laf sokmamla horoz gibi diklenmeyi keserek yanıma geri oturdu.

"Ateş, çaksana bir tane şuna ya, çok içimde kaldı! Sen neden bu kadar sakin karşıladın ki?" Pusat aradığı kaos ortamını bulamadığı için epey üzülmüştü. "La bu herif Ferda'yı..."

"Sussana be sen!" diye cırladı birden Tarık hayata geri dönerek. "Sus yoksa Bahar'ıma yaklaştırmam seni. Şunlara bak ya, hem gelip bizden üç kız alıyorlar hem de biz *bir kız alalım* dediğimizde kabadayı kesiliyorlar."

"Altınları geri verme zamanı." Pusat pişmiş kelle gibi sırıtıp kollarını göğsünün altında birleştirdi. "Biz iki kişiyiz, o yüzden iki kere vermek zorundasın."

"Altınlarımı vermem, onlar rahmetli eniştemin yadigârı!" Hemen savunmaya geçti Tarık.

"Abim burada olsaydı sırf şu muhabbeti yapmayın diye bir o kadar daha altın verirdi," dedi Ferda buruk bir ifadeyle, içindeki özlemi saklayamıyordu.

"Ablamla oynaşmaktan duyamazdı bence," dedim uzun zaman sonra Aylin'imden bahsederek.

Salonda kısa bir sessizlik oluştu.

Ateş beni göğsüne çektiğinde ona karşı koymadım. Kokusu beni sakinleştiriyordu ve o güzel kokusunu hâlâ alabiliyor olmak bana dayanma gücü veriyordu. Bu sırada dışarıdan bir gürültü geldi, hepimiz başımızı kaldırıp neler olduğunu anlamaya çalışırken sesler gittikçe arttı. Hepimiz ayağa kalkıp cam kapıya yaklaştık, gördüğüm görüntüyle gülüşümü bastırmaya çalıştım.

"Sikeyim senin adanı da yapacağın işi de..." Söylenerek gelen kişi Çelik'ti.

Jet skiyle gelmişti ama artık nasıl sürat yaptıysa kıyıya çıkmış ve neredeyse eve girecek kadar yaklaşmıştı. Bahçedeki masayı da kırmıştı. Ateş'e döndüm üzgün şekilde.

"Bak biz kıramıyoruz, millet gelip bizim masalarımızı kırıyor," dediğimde Ateş bana bakarak sabır çekti.

"Çelik!" Bahar sevinçle ellerini çırparak Çelik'e koşarken Çelik de jet skiyi düzeltmeye çalışmayı bıraktı ve kollarını kocaman açtı Bahar için.

Bahar ona sarıldığında o da aynı içtenlikle karşılık verdi. "Ya abisi, sen büyüdün mü bir ayda? Boyun uzamış sanki, bakayım..." Bahar'ı kucaklamayı bırakıp süzdüğünde Bahar ona kızdı.

"Ya abi, çocuk muyum ben?"

"Tabii çocuksun, kızım miniciksin. Bakma sen *Shrek*'in sana yürümesine, sapık o sapık." Çelik kolunu Bahar'ın omzuna atıp bize doğru yürürken yüzünde güzel bir gülümseme vardı.

Üstündeki beyaz keten gömleği ve şortu adaya geçince giyindiğine emindim. Siyah saçları alnına düşmüş, buğday teni de sanki biraz açılmıştı. Bir de pahalı bir güneş gözlüğü takmıştı.

"Ne diyorsun la sen benim Bahar'ıma?" diye söylendi Pusat da.

"Doğru diyorum la," dedi Çelik de Pusat'a sarılarak.

Tarık en uzak köşede durmuş, Çelik'i izliyordu sadece, yanına yaklaşmak için bir hamle yapmıyordu. Ateş'le birlikte Çelik'e yaklaştığımızda Çelik gözündeki güneş gözlüğünü çıkardı ve karnıma bakarak gülümsedi. "Karnın şimdiden kocaman olmuş, canavar mı doğuracaksın sen?"

"Canavar deme, anısı var da," dedi Ateş bana bakmaktan kaçınarak.

Çelik'e sarıldım. "Rusya yaramış, geçen yaramamıştı. Acaba yeraltı mafyasını yönetmeyi çok mu sevdin sen?" Sorumla başını olumluca salladı.

"Yalan yok, ben bu iş için biçilmiş kaftanmışım. Konuşacaklarımız var..." Benden ayrıldıktan sonra Ateş'e uzattı elini. "Artık salya akıtmıyorsan barıştık mı?"

"Siktir lan oradan," dedi Ateş de söylenerek ama Çelik'in uzattığı eli sıkıp Çelik'i de kendisine çekti ve omzuna iki kere vurdu.

Tarık da Çelik'i izliyor ama selamlaşmak için bir adım atmıyordu. Çelik kollarını açarak ona baktı. "Sen de beni özlemedin mi, kardeş?" Bu soruyla birlikte Tarık'ın rengi attı.

"K-kardeş mi?"

"He kardeş, Pusat'la takıla takıla Ankaralı oldum," dedi Çelik de bozuntuya vermeden. Çelik de biliyordu, Tarık'ın onun kardeşi olduğunu biliyordu, zaten bana kalırsa Tarık'ı da yanında bu sebeple istiyordu.

"Özlemedim," dedi Tarık ve gergince içeri geri döndü. Ferda da onun peşinden içeri girerken Çelik bunu umursamamış gibi bize döndü.

"Naz'la Deniz nerede?"

"Deniz her gün Naz'ı zorla doğa yürüyüşüne götürüp hamile sporları yaptırıyor." Konuşurken Ateş'e döndüm. "Sen neden beni götürmüyorsun?"

"Bebeğim, doktor dedi ya, *çok hareket etmek iyi değil diye*, ondan. İstersen doktoruna sorayım hemen." Eli telefonuna gitmişti ki elini tutarak onu durdurdum.

"Neyse, bu konuyu sonra konuşuruz."

"Tamam, konuşalım," dedi Ateş nefesini sıkıntıyla vererek.

"Sıkıldın mı benden?"

"Çiçeğim, sen neden böyle yapıyorsun ya?" Ateş'in sorusuyla gülmemek için kendimi tuttum çünkü artık neredeyse ağlayacaktı.

"Hamile V hiç çekilmiyor anlaşılan." Çelik konuşurken ikimize de gülümseyerek bakıyordu.

"Çekerim, karım değil mi? Çok güzel çekerim, niye çekemeyeyim?" Ateş'in birden alevlenerek konuşmasıyla hepimizin bakışları ona döndü. Ben gergin olduğum zaman onu da fazlasıyla geriyordum.

"Burası aşk adası değil, zindan adası olmuş," dedi Çelik, kolunu tekrar Bahar'ın omzuna atıp içeri yürümeye başladı.

Biz de peşlerinden salona geri döndük ve koltuğuma geri oturdum. Evet, bu koltuk tamamen benim olmuştu, hatta yakında kıçımın şeklini alacaktı.

Tarık bir köşede Çelik'i izliyordu, artık bir yüzleşme gerçekleştirmeleri gerektiğini biliyordum ama Tarık bundan inatla kaçıyordu. Belki de bir abisi olmasını sindiremiyordu, belki de o abisini yeni tanımayı...

"Rusya nasıldı?" Ateş'in sorusuyla Çelik gülümsedi.

"Mükemmel, senin neden Cebonayan lideri olmaktan bu kadar keyif aldığını anladım. Padişah gibiyim, amı..." Çelik konuşurken kolunun hemen altında duran Bahar'la gözleri kesiştiğinde durdu. "Çok hoşuma gitti yani, epey eğleniyorum."

"Ben seni eğlen diye mi gönderdim, Çelik?"

"Henüz liderliği almadım, senin adına orada bulunuyorum. Adımlarımı da buna göre atıyorum, güçlü isimleri tarafımıza çekmek için epey uğraşıyorum ama başarıyorum. Saygınlığı arttırıyorum ve şimdiden iyi bir müttefik ordusu yarattım." Çelik orada yaptığı her şeyi bana haber veriyor, bazen de akıl danışıyordu ama iyi gidiyordu.

"Bu işin sonunda liderlik senin, ben zaten her şeyin lideriyim, sıkıldım artık. Cebonayan'ı da yavaş yavaş eritiyoruz." Sözlerimle Çelik'in gözleri kısıldı, bu konuda çok bir şey bilmiyordu. Bir zamanlar tek amacı Cebonayan'ı bitirmekti.

"Senin yüzünden tüm dünya peşimde!" Çelik'in sözleriyle kaşlarım çatıldı.

"Hadi lan oradan yavşak, ben denek olduğumuzu duyurmasaydım peşinde değiller miydi?"

"Beni kaçırıp üstümde deney yaparlarsa gösteririm ben sana!"

"Karıma hiçbir şey gösteremezsin," dedi Ateş de birden konuşmaya dâhil olarak. Sessizleşip ona baktığımızda omuz silkti.

Çelik sabır çekerek yüzünü ovuşturdu. "Senin karın yüzünden tüm dünya mükemmel vücudumu merak ediyor! Zaten ediyorlardı da bu sefer ne kadar inanılmaz olduğumu bilerek ediyorlar. Fazla popülerim ve bu hoşuma gitmiyor."

"Senin denek olman, Kuzentsov'u cezbeden en önemli şey, Çelik. Bu yüzden elimiz bu kadar güçlü, seni merak ediyorlar, ilgi duyuyorlar, saygı duyuyorlar. Tüm dünyanın peşinde olduğunu biliyorlar. Denek olduğun bilinmeseydi bu kadar sağlam ilerleyemezdin."

"Bir gün bu duyuru götümde patlayacak ama bakalım ne zaman." Çelik gıcıklığa devam ettirdi. "Senin tuzun kuru! Kocan korur, beni attın Rusların içine... Neyse, bana bir şey olursa artık kurtaracaksınız."

"Şüphen mi var?" Sorumla gülümsedi. "Elbette seni onların eline bırakacağım," diyerek devam ettiğimde de gülüşü soldu.

Bu sırada Naz ve Deniz salona girdi. Çelik onları gördüğünde yerinden kalkıp ikisine de sıkıca sarıldı. Çelik hepimizi hayatı boyunca tanıdığı için yakın hissediyor olabilirdi ama buradaki herkes de Çelik hayatımıza yeni gir-

mesine rağmen aynı yakınlığını hissediyordu. Çünkü itte şeytan tüyü vardı. Aynı şeytan tüyüne ben de sahiptim bence ama o biraz da yavşak olduğu için kendisini yediriyordu.

"Ya hiç haber vermedin geleceğini?" dedi Naz gülümseyerek. Çelik gözlerini Naz'ın karnından alamazken mutlulukla parlıyordu koyu gözleri.

"Yeğenlerimi ziyaret edeyim dedim, doğumlarına da geleceğim. Siz hâlâ cinsiyeti öğrenmediniz değil mi?"

"Yok, henüz bilmek istemiyoruz," dedi Naz ama Deniz onunla aynı fikirde değildi. Her gün yalvarıyordu *öğrenelim* diye. "Aşkın öğrenmek isterse birlikte öğrenebiliriz ama." Naz'ın sözleriyle hemen Ateş de kafasını bana çevirdi.

"Belli olma ayı geldi mi ki?" diye şaşkınca sordu Ateş hesaplama yapmaya çalışarak.

"Milleti anne karnında asker yapıyorsunuz, cinsiyet mi öğrenemeyeceksiniz?" diye Pusat da çok mantıklı bir soru sormuştu.

"Ben bir doktoruna sorayım, az kaldı diyordu zaten..." Eli telefonuna gidecekken tuttum yine elini.

"Ne kadar zeki olduğunu bilmesem seni salak sanacağım, güzelim. Ne konuştuk biz? O teknolojin ne benim ne de bebeğimiz üzerinde uygulanacak. Zaten bu hafta belli olurmuş."

"Tamam," dedi Ateş de hemen pes ederek. "Sen nasıl istersen."

"Ne yani, Aşkın öğrenirse biz de bebeğimizin cinsiyetini öğrenebilecek miyiz?" Deniz'in hayret dolu sorusunu Naz sanki çok normal bir şeymiş gibi başını olumluca sallayarak onayladı.

Deniz ve Naz da koltuklara geçtiklerinde Çelik de yerine geri oturdu. Bahar'ın yanında oturması Pusat'ı fazlasıyla gerdiği için birbirlerine kötü bakışlar atıp duruyorlardı.

Çelik sonunda bakışlarını Pusat'ın üstünden ayırabildiğinde bize baktı. "Buraya aslında sizinle yüz yüze konuşmaya ve Tarık'ı almaya geldim. Biliyorsun, tek şartım onun gelmesiydi."

Tarık derince ofladı. "Ya benim seninle birlikte mafyanın ortasında, dünyanın öbür ucunda, o soğukta ne işim var acaba? Sen neden beni götürmeye çalışıyorsun? Gelmiyorum ya, gelmiyorum. Zorla mı götüreceksin? Ayrıca sen beni neden istiyorsun?" Tarık'ın fazla hiddetlenerek sorduğu sorularla Çelik sakinliğini koruyarak arkasına yaslandı.

"Neden istediğimi biliyorsun," dedi Çelik artık doğrudan Tarık'a bakarken.

"Nedenmiş?" Tarık hâlâ safa yatmaya çalışıyordu.

"Bundan nefret ettiğini ve asla kabullenmeyeceğini de biliyorum ama gerçeği değiştiremezsin." Çelik açık açık söyleyemiyordu, zorlanıyordu çünkü Tarık'ın onu abisi olarak görmediğini biliyordu. Ve bu zamana kadar Çelik'in hiçbir şeyi söylerken zorlandığını görmemiştim.

"Gerçek falan yok! Ne gerçeği?"

"Tarık, istesen de istemesen de benim kardeşimsin." Çelik'in sözleriyle Tarık sağlam bir yumruk yemiş gibi sarsıldı.

"Değilim! Ben senin kardeşin falan değilim! Sallama, amına koyayım!"

"Abi diyerek boynuma sarılmanı beklemiyorum, hatta beni hiçbir zaman sevebileceğini de düşünmüyorum ama Rusya'ya gitmek için tek şartım sendin. Sen iste ya da isteme, yanımda olacaksın. Bu zamana kadar kimsem olmadı, hiç ailem olmadı ve ben sadece bir süre kardeşimle birlikte olmak istiyorum." Çelik sadece Tarık'ın gözlerine bakıyordu ama Tarık'ın yüzünde nefretten ve öfkeden başka hiçbir şey yoktu.

"Sen benim abim falan değilsin! Ne abisi be? Gerçekliğinden bile emin değiliz, nereden çıkardın sen bunu?"

"Tesisi onarıyoruz, DNA testi yapabiliriz," dedi Ateş sakince.

"Bebeğim, sen bir dur," dedim elini tutarak.

"Lan adam abinmiş işte, sen niye bu kadar kuruldun buna? Kalkıp sarılsana, amına koyayım! Herife niye kızıyorsun? Ne suçu var?" En sonunda dayanamayarak yükselen kişi Pusat olmuştu.

"Değil! Abim falan değil!" Tarık oturduğu yerden hiddetle kalktı. "Olmayacak da! Gitmiyorum ben hiçbir yere."

"Tarık," dedim daha fazla dayanamayarak. "Neden yıllarca onsuz kalmanın öfkesini ondan çıkarıyorsun? Burada kızman gereken kişi o değil ve sen bunu biliyorsun."

Tarık hiçbir şey söylemedi ve sinirle salonu terk etti. Ferda da peşinden giderken içerisi sessizleşti.

"Sen biliyordun demek, neden söylemedin?" diye sordu Deniz merakla.

"Çünkü bunların olacağını biliyordum; o bilmiyorken, bana gıcık oluyorken en azından *bilmiyor* diyordum. Ama bilip de böyle davranması..." Çelik nefesini sıkıntıyla verdiğinde Bahar destek olmak istercesine elini Çelik'in omzuna koydu.

"Tarık çok üzüldüğünde salaklaşır, salak oldu yine. Sen boş ver onu, gel benim abim ol." Bahar'ın yumuşak sesiyle şefkatle söylediği sözler Çelik'in dudaklarında kederli bir gülüş oluşturdu.

"Yani, o salağı ne takıyorsun? Eşek o eşek! Çok istiyorsan gel benim de abim ol, gerçi yaşlarımız yakın ama..." Pusat'ın sözleriyle herkes gülerken ben sadece Çelik'in ifadesini izliyordum.

Belki de tüm canavarların artık canavar olmadıkları yerler vardı ve belki de sevgi bir canavarın bile kalbini yumuşatırdı.

Çelik hiçbir şey söylemedi, sadece gülümsedi.

Tam bu sırada dışarıda yüksek sesli bir kükreme duyuldu. Pusat'ın arkası cam kapıya dönük olduğu için korkuyla yerinden sıçradı. Eli göğsüne giderken korkudan rengi atmıştı.

"Ya kıyamam, nasıl korktu?.. Dur ben sana su getireyim," dedi Bahar hemen yerinden kalkarak.

Pusat tüm korkusunu unuttu ve eli göğsünden düşerken aptal aptal sırıtarak Bahar'ın arkasından baktı. Derince bir iç çekerek gülümsedi. "Bu kız benim kaderim."

"Herifi o kadar aslanların yanında tek bıraktım, bir türlü alışamadı," dedi Ateş de gülerek.

Bu sırada açık cam kapıdan önce yavru aslan seke seke içeri girdi. Hemen ardından da anne ve baba aslan girdiler.

"Siz bunları evde mi besliyorsunuz?" dedi Çelik şaşkınca.

"Aslında amaç o değildi ama eve fazla alıştılar." Gülerek aslanların yerlerine kurulmalarını izledim. Adaya son olanlardan sonra Ateş onların bölge kilitlerini tamamen açmıştı ve artık her tarafa istedikleri gibi gidebiliyorlardı.

Yavru aslan Pusat'ın bacağına yaklaştığında Pusat yavaşça bacağını ondan uzaklaştırmaya çalıştı ama aslan daha çok yaklaştı.

"Millet evde kedi köpek besler, biz robot aslan besliyoruz, amına koyayım. Alsana şunu paçamdan! Ateş!" Pusat bacaklarını toplamaya çalışırken yavru aslan dişlerini Pusat'ın pantolonun paçalarına geçirmişti. "Ateş!"

"Oyun istiyor, *Shrek* abisi, oyun." Ben konuşurken baba aslan da yanımıza gelmiş ve patisini koltuğa koyarak ona yer açmamız için beklemişti.

"Bak görüyor musun? Hamilesin diye kucağına çıkmaya çalışmıyor, aferin benim aslanıma." Ateş kendi oluşturduğu robot aslanının başını büyük bir aşkla severken aslan da aramıza yerleşmişti.

Dişi aslan da Çelik'in yanına geçip Bahar'ın yerini kapmıştı. "Dişiler bana hiç karşı koyamıyor, acaba baban deney sırasında benim genlerime afrodizyak falan mı ekledi?"

"Alsana şunu, Ateş! Bak bacağıma çıkıyor bu!" Pusat yavru aslanla mücadele etmeye devam ediyordu.

"*Shrek* görünce şaşırdı hayvancağız, ne yapsın?" diye laf soktu Çelik hemen.

"Aa bu da başladı *Shrek* demeye, la ben *Shrek*'sem sen de *Çizmeli Kedi*'sin, amına koyayım!" Aslında benziyordu da.

Bahar elinde bir bardak suyla döndüğünde gördüğü manzarayla güldü. Suyu Pusat'a uzattı ve yerdeki yavru aslanı kucağına aldı.

"Bahar'ım bırak onu, ne de olsa aslan, bırakır mısın güzelim? Bak pençesini falan bastırır, zaten tenin çok hassas." Pusat'ın korku dolu söylemlerinin aksine Bahar fazla içten şekilde yavru aslana sarılıyordu.

"Ya şunun güzelliğine baksana sen, bebek bu daha ya, bebek. Gözlere bak ya..." Pusat korkusunu bir yana bırakıp yine sırıtarak Bahar'ı izlemeye daldı.

"Sevsene," dedi Bahar yavru aslanı Pusat'a uzatarak.

Pusat kendisini biraz daha geriye çekti. "Yok, ben sevmeyeceğim."

"Çok güzel." Bahar yavru aslanı yaklaştırdıkça Pusat geriye kaçıyordu. "Dokun, yemez yemez."

"Yemez mi?" dedi Pusat korkuyla geri çekilmeye devam ederek.

"Çok küçük." Bahar bu sefer Pusat'ın dibine getirmişti aslanı.

"Tamam ama yaklaştırma, sevmiyorum."

"Yakından sev o zaman. Küçük, dokunabilirsin, yemez. Bak yemez ağzı yok, dişleri yok, dişleri yok onun." Bahar bir yandan aslanı severken bir yandan da Pusat'ı alıştırmaya çalışıyordu. "Eve götürelim biz bunu."

"Onu götürmeyelim ama biz de yapalım mı böyle tatlı bir yavru? Eline çok yakıştı," diye sordu Pusat hemen fırsattan istifade.

"Höst lan! O kadar da değil! Bak Bahar seni seviyor diye laf etmiyoruz, bokunu çıkarma sen de!" Deniz'in de en sonunda kıskanç abi damarları kabarmıştı.

"Bizden kız almak zor, Pusat. Üç abi, iki abla var ve hepimiz de birbirimizden korumacıyız," dediğimde Pusat ofladı. Zamanında ona bu konuda biraz çektirmiştim ama hak etmişti. Az bölmemişti Ateş'le bizim ateşli anlarımızı.

"Bir şey demedim ki... Yani evleniriz ileride, bebeklerimiz olur diye dedim." Pusat Deniz'e açıklama yapmaya çalıştı ama Deniz'in kıskanç abi radarına çoktan takılmıştı.

"Başka ne olacaktı ya?"

"Ne diye kızıyorsun? Sen Naz'ın karnına bebek yerleştirdin, zar zor bir yüzük taktın. Çocuk doğacak, daha evlenmediniz bile," dediğimde Deniz sonunda bakışlarını Pusat'ın üstünden çekti.

"Ya biz evlenecektik, benim Naz'ım her şeyin en güzeline layık! Bir aydır her gün düğün yapalım diye başının etini yiyorum ama yok! *Bir sürü kayıp verdik, ne düğünü* diyor!" Naz, Deniz'in sözleriyle dalgınca dudağını büzdü.

"Sen bizim kayıp vermediğimiz zamanı beklersen düğün falan yapamazsın," dedim ama dost acı söylerdi.

"Niye öyle diyorsun? Artık kayıp falan yok!" Ateş hemen sinirlenmişti ki ona yaklaşıp kirli sakallı çenesine bir öpücük bırakınca hemen yumuşadı.

"Öyle de bilmiyorum, o kadar acıdan sonra doğru gelmiyor. Ben hep tüm âdetleri yerine getirerek evlenmeyi planlamıştım. Hep beni Kaptan'dan isteyeceğini düşünmüştüm." Naz'ın sözleriyle Ateş'le bakışlarımız kesişti.

"Benden istesin," dedi Ateş birden.

"Yok canım," dedi Deniz hemen.

"Neden? Ben de Naz'ın abisi sayılmaz mıyım? Sana uyar mı Naz?" dedi Ateş Naz'a göz kırparak.

"Olur mu ki öyle?" diye soran Naz çekinerek bana baktı.

"Olur, neden olmasın? Ateş alıştı zaten baba olmaya, çok güzel olur." Sözlerimle eş zamanlı olarak Ateş'in kucağındaki aslan da dilini çıkarıp Ateş'in yanağını yaladı.

"Siz ciddi misiniz?" dedi Çelik, yanındaki dişi aslanın tüylerini okşamaya devam ediyordu. Dişi aslanın da çok hoşuna gitmiş olacak ki Çelik'in kucağına çıkmak için hareketlendi.

Dişi aslan Çelik'in kucağına oturacağı sırada erkek aslan birden kükreyerek oturduğu yerden kalktı ve bir seferde zıplayarak yanlarına ulaştı.

"Ana! Kıskandı bu!" İlk tepkiyi veren Pusat oldu. "La herifin karısını kucağında tutuyorsun! İndirsene la, şimdi geçirecek bak pençesini."

"Dişiler bana karşı koyamıyor diyorum, inanmıyorsunuz! Bence benim vücudumda bir koku bir şey salgılanıyor." Çelik konuşurken kucağındaki dişi aslan onun boynunu yalıyordu.

Erkek aslan daha fazla dayanamayarak koltuğa atladı ve kükredi.

"Bana kükreme! Senin karın beni yalıyor!" diye açıklama yapmaya çalıştı Çelik ama aslan daha da sinirlendi. Kükreyerek pençesini Çelik'in göğsüne atmasıyla hemen ayağa kalkmıştım ki Ateş beni tuttu. Bu sırada Çelik ve erkek aslan arasında gergin bir bakışma yaşanıyordu.

"Endişelenme, ona zarar vermez."

"Emin misin? Bu aslan bir pençeyle kaç kişiyi öldürdü..." Ateş bana güven verici şekilde gülümsedi, güven vermeyi çok iyi becerirdi, tatlı piç.

"Sadece Çelik'in gözünü korkutmaya çalışıyor. Zarar vermeyecek." Ateş beni ikna ederek yine yanına çekti.

"Karına laf anlat! Bana bakma öyle, git karına bak. Senin karın oynak çıktı!" Çelik aslana diklenmeye devam ediyordu. Aslan daha da sinirlenirken en sonunda pençesini dişi aslanın sırtına koyarak onu Çelik'in kucağından çekmeye çalıştı.

En sonunda dişi aslan da kükreyerek Çelik'in kucağından kalkıp yere atladı. Erkek aslan hemen peşinden gidip kükremeye devam ederken dişi de kuyruğunu dönüp cam kapıdan çıktı. Onlar bahçede birbirlerine kükreyerek tartışırken hepimiz şaşkınca izliyorduk.

"La sen öyle bir pezevenksin ki insan hayvan fark etmez, tüm çiftlerin arasını bozuyorsun!" Pusat yine bir şekilde Çelik'e saydırabilecek bir konu bulmuştu.

"Ya karısı geldi bana! Benim ne suçum var? Ne yapayım bu kadar karşı konulamaz bir herifsem? Benim suçum mu?"

Bu sırada Bahar'ın kucağındaki yavru aslan da merakla başını kaldırmıştı. Bahar tek eliyle onun kulağını kapatmaya çalıştı. "Baba ve anne kavga ediyor, sen duyma."

"Nereye düştük?" dedim Ateş'e bakarak.

"Az önce aksiyon yok diye söyleniyordun, al işte sana hareket." Ateş'in sözleriyle gözlerimi devirdim. "Kocaya göz devrilmez." *Yok artık* dercesine gözlerimi irileştirdim bu sefer. "Kocaya öyle göz de belertilmez." Tam oflayarak önüme dönecekken beni çenemden tutup kendisine çekti ve kokumu içine çeke çeke yanağıma sert, uzun bir öpücük bıraktı. "Yoksa koca seni yer."

"Bak yapma, zaten sevişemiyoruz, kudurtma beni. Sonra ben bunun intikamını çok kötü alırım senden." Ateş'e kısık sesle söylediğim sözler aşırı hoşuna gitmiş, saçlarımı okşayarak sırıtmıştı.

"Yeter be! Aile var burada," dedi Çelik bizim cilveleşmemizi bölerek.

"Fısıldıyorduk Çelik, o kadar istemiyorsan dinleme," diyerek kocamın göğsüne yaslandım.

"Bu kadar iyi duyman enteresan, aslında en başarılı denek sensin." Ateş'in sözleriyle başımı kaldırmadan gözlerimi yüzüne diktim. Hemen sinirlendiğimi anlayıp başını bana eğdi ve fısıldadı. "Asla senin kadar mükemmel olamaz, kimse senin kadar eşsiz olamaz ki ateş parçam."

"Kusmamak için kendimi zor tutuyorum, bu ne böyle cıvık cıvık? Ayrıca ben deneksem bu da denek! Bizde âşık olma özelliği yok, bunda nasıl var? Torpilli bak bu, baban sana tasarlamış bunu."

"Bu senin babandır, düdük," dedi Ateş sinirle.

"Ne boş yaptınız ya!" En sonunda isyan eden Naz oldu.

"Naz haklı, ben buraya sizinle boş yapmaya gelmedim ama madem siz isteme, kına, nişan, düğün falan yapacaksınız; ben hepsine katılmadan şuradan şuraya gitmem. Çabuk yapın o yüzden, bekleyemem."

"Toplantı yapmamız gerek," dedi Ateş Çelik'in sözleriyle.

"Ne toplantısı? Kına getirip yakacağız işte, bunun için de mi toplantı yapalım?" Pusat da lafı tamamen kıçından anlamıştı.

"Bu adada sizin suyunuzda havanızda mı bir şey var? Herkes mal olmuş," dedi Çelik etrafına bakınarak.

"Gel ben sana havayı suyu göstereyim," dedi Ateş de Çelik'e kapıyı göstererek.

"Çelik haklı, çok boş yaptık, ayrıca toplantı Kuzentsov için. Naz'ın istemesi kınası ve düğünü için toplantıya gerek yok çünkü on beş yaşından beri zaten bunu planlıyor, her şey hazır." Sözlerimle Naz gözlerini irileştirerek bana baktı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Deniz de şaşkınca. "O planlardaki damat bendim, değil mi? Bendim, değil mi Naz?"

"Ya damat hayal etmiyordum ki... Düğün planlaması yapıyordum, her kız yapar zaten. Çok normal bir şey bu, herkesin küçükken hayal ettiği bir düğün vardır. Siz hiç yapmadınız mı planlama? Tabii ben biraz abartıp bunun için bir defter hazırlamıştım ama olabilir."

"Doğru, Pusat'ın da vardı," dedi Ateş de dalgınca.

"Sıç Ateş, sıç! Tüm karizmamın içine sıç!"

"Ya sen ciddi misin, Ateş abi? Nasıl hayal ediyordu?" Bahar'ın heyecanla sorduğu soruyla Ateş'in göğsünden kalktım.

"Pusat bu, nasıl hayal ediyor olacak? Kendini beyaz duvakla yanında da Ateş'le hayal ediyordur. Başka ne hayal edecek?" Sözlerimle Bahar kıkırdarken Pusat kötü kötü bakıyordu.

"Yemin ederim adaya geldiğimden beri beyin yaşım on yaş geriledi ama endişelenmeyin, ben iki yüz yaşındaki bir insan kadar tecrübeli ve bilgiliyim." Çelik'in konuşmasıyla bu sefer hepimiz ona baktık.

"Peki bunun Pusat'ın beyaz duvağıyla ne ilgisi var?" dedim dayanamayarak.

"Ay yeter güldürmeyin, şimdi şurada doğuracağım." Naz bir yandan gülüşünü bastırmaya çalışıyor, diğer yandan da karnını tutuyordu.

"Harbi mi? Aşkın bir şaka daha yap, dur hatta ben yapacağım." Deniz çocuğunun gerçekten erken doğabileceğini sevinçle düşünüp yerinden heyecanla kalkarken biz de onu izliyorduk. "Pusat'ın gelinliği, Pusat'ın gelin ayakkabısı..."

"Pusat'ın suçu ne la?" dedi Pusat dayanamayarak.

"Tarık triplere girip tüm eğlenceyi kaçırdı. Pusat'ın beyaz duvağından bahsettiğimizde suratımıza boş boş bakacak. Neyse, o zaman tekrar anlatarak keyifleniriz ama burada olup boş yapması gerekiyordu." Kapıya doğru bağırdım. "Tarık koş gel!"

"Bağırma çok sen, ben bağırırım," dedi Ateş hemen.

"Kafayı yiyeceğim, ben salağım ki buraya geldim! Kuzentsov'un, Rusya'nın yeraltı mafyasının içinde bile bu kadar yorulmadım ben. Siz beni mental olarak çok yordunuz, yeter." Çelik elini başına götürerek fazla dram yaratmıştı.

"Tarık koş! Ateş'le Pusat'ın asansörde öpüşen dedeler gibi videoları çıkmış!" Bu sefer bağırışımın ardından Ateş ve Pusat'ın arasında şüpheli bir bakışma geçti. "Ne?" Ateş'in kolunu tuttum şaşkınca. Pusat'ın rengi atmıştı ve gittikçe kızarıyordu. "Siz şaka mısınız, amına koyayım?"

"Ne? Ateş ve Pusat yatakta mı yakalanmış?" Tarık bağırarak salona attı kendisini. Nasıl koşarak gelmişse nefes nefese kalmıştı ve göğsünü tutuyordu. "Yetiştim yetiştim! Yetiştim, değil mi?"

"Yetişemedin, Ateş Pusat'tan hamileymiş," dedi Çelik de ama Tarık ona yandan küçümseyici sandığı komik bir bakış atarak bize döndü.

"*Bihter neyi açıklayacak, Firdevs Hanım? Behlül'le ne ilgisi var?* Ay favori repliğim ve sürekli kullanabiliyorum, çok iyi olay."

"Sen sus Tarık, Ateş hemen açıkla! Bu herifin zaten sende gözü var, bak anlat hemen. Siz neden öyle imalı imalı birbirinize baktınız?" Sorularımla Pusat ve Ateş bakışmaya devam etti.

"Hayır, bunu anlatmayacağım," dedi Ateş çok ciddi şekilde.

"Lan, siz ciddi misiniz? Ateş hemen anlat yoksa meraktan düşürürüm çocuğu bak!"

Ateş bu tehdidime fazla inanmış olacak ki hemen anlatmak için dudaklarını aralamıştı ki Pusat onu durdurdu. "Sakın, sakın la sakın."

"Ateş!" Bağırışımla yutkundu Ateş, elbette benim korkunç bakışlarım Pusat'ın korkunç bakışlarından bin kat daha korkunçtu.

"Ya bu mal," dedi Ateş eliyle Pusat'ı işaret ederek. "Naz hastanede olduğu zaman benimle asansördeydi. Biz de sinirden nefes nefeseyiz, birden üstünü çıkarmaya başladı."

"Sendin üstünü çıkartan!" Pusat cırladı hemen ama Ateş sabırla devam etmeye çalıştı.

"Nasıl yani? Tamamen mi çıkardı?" dedi Tarık da irileştirdiği gözleriyle.

"Yok yok, ceketini falan çıkardı, biz de tartışıyorduk o arada ama yüz yüzeydik. Tam o sırada asansörün kapısı açıldı, hemşire de yanlış anladı. Pusat birden kadının üstüne yürüyünce de kadıncağız korkup kaçtı. Pusat da peşinden bağırarak kadını falan kovaladı. Buydu yani, öyle çok büyük bir olay değil." Ateş olayı sadeleştirmeye çalışsa da salondaki herkes kahkahalara boğulmuştu. Tabii yine işin suyunu çıkaran Tarık kendini yerlere atmış, karnı yırtılırcasına gülüyordu.

"Nasıl kovaladın kadını? Anlatsana biraz." Çelik de bir yandan gülüp bir yandan da Pusat'la uğraşmaya devam ediyordu. "Hayır yani kadının o anki korkusunu düşünsenize, koca bir dev koşarak sizi kovalıyor."

"Bu kadar gevşeklik yeter! Komik değil ayrıca, bunların hepsi Şam şeytanı yüzünden oluyor." Pusat yine araya beni katmadan edemedi.

"Lan ben ne alaka? Siz basılmışsınız. Off, keşke ben de orada olsaydım. Kamera kaydı falan yok mu o anın? İzler izler keyiflenirdim."

"Sen istersen, bu kadar eğleneceksen ben bulurum kayıtları," dedi Ateş benim gülüşümü hayran hayran izleyerek.

"Ya kocam da kocam." Çenesini sevgiyle sıktım.

"Yeter, cidden yeter," dedi Pusat üstündeki gömleğin yakasını bunalmış şekilde çekiştirerek.

Biz anaokulu çağındaki çocukların eğlence seviyesinde eğlenirken Yusuf içeri girdi, kafasıyla herkese selam verip bakışlarını Ateş'e çevirdi. "Victor geldi, yengeyle konuşacakları varmış."

Yusuf'un sözleriyle Ateş'in yanından kalktım. Ateş de hemen ayaklanmaya çalıştı ama onu yanağından öperek durdurdum. "Onunla konuşmam gereken özel şeyler var."

"Ne özeli? Senin özelin ben değil miyim?" Ateş'e tam küfretmek için ağzımı açmıştım ki elini karnıma koyup konuşmasıyla durdum. "Neyse bebeğim, sen anneyi dinle, sonra bana anlatırsın." Karnıma bir öpücük bıraktı. Saçlarını okşadım ve yanlarından ayrıldım.

Yusuf'la birlikte dışarı çıktık. "Yusuf?"

"Efendim yenge?"

"Sen sağlam bir adamsın, sadıksın ve Ateş sana değer veriyor. Hep Pusat yüzünden geri planda kalıyorsun." Evet, sıkılıyordum ve eğlenmek için ortalığı karıştırabilirdim.

"Estağfurullah, öyle laf mı olur, yenge? Ben yerimden memnumum. Pusat abinin de yeri ayrıdır, benim de ayrıdır."

"Aferin, seni test etmiştim zaten," dedim başımı sallayarak ama onun da ağzından laf alsaydım ne güzel dedikodu yapacaktık. Durdum. Sikeyim, iyice yenge olmuştum.

Sen bu hâllere de mi düşecektin, V?

Yusuf benimle yürürken iskelede duran Victor'u gördüğünde ona döndüm. "Sen burada kal."

"Emin misin yenge?" diye sordu ama bakışlarımı gördüğünde kafa sallayarak birkaç adım geriledi. "Yenge vallahi sen böyle bakınca ben korkuyorum, Ateş abi de terstir ama senin ayrı bir korkunçluğun var."

"Eyvallah koçum," diyerek omzuna iki kere vurduğumda yanımdan uzaklaştı.

Ben de Victor'un yanına doğru yürümeye devam ettim. Uzun boyu, çekik gözleri, kaslı bir vücudu vardı. Yarı Asyalı olduğu belliydi. Yanına ulaştığımda yorgun gözlerini üstüme çevirdi.

"Merhaba." İngilizce konuştuğumda elini bana uzattı.

Uzattığı elini sıktım. "Vera seni çok anlatırdı," dedi yüzümü dikkatle incelerken.

Yavaşça yürüyüp iskelenin üstüne oturup bacaklarımı da okyanusa doğru sallandırdım, o da çok geçmeden yanıma oturdu.

"Nasıl anlatırdı?"

"Güzel anlatırdı," dedi koyu gözlerini okyanusa çevirerek.

"Ateş çipi çıkartmış."

"Evet, çıkarttı. Onun cenazesine bile gidemedim." Zorlukla konuşuyordu.

"Vera'nın öldüğünü sanıyordum, yaşadığını bilseydim eğer..."

"Biliyorum, Vera bana her şeyi anlattı," dedi Victor.

"Ama ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Vera zor bir hayat yaşadı. Ölmek üzereyken onu babamın adamları almış, onu almalarının nedeni de sendin. Aslında sen o gece yetimhaneden kaçırılacaktın, babamın askeri olarak yetiştirilecektin ama kaçmışsın. Vera kalmış, onu da son anda kurtarmışlar. Onunla tanıştığımda çok küçüktüm, bir kadın evimize getirmişti. Çok kötü hâldeydi, ne konuşuyor ne bir tepki veriyordu. Biz birlikte büyüdük." Victor'un her sözünü şaşkınca dinliyordum. Belki de o gece beni alsalardı her şey Vera için çok farklı olacaktı.

"İlk başlarda Hector onunla çok konuşmama müsaade etmiyordu ama beni de küçük yaşlarda pis işlerin içine sokmaya başladığında Vera'yı tanımaya başladım. Hem her şeyden korkuyor hem de tüm korkusuna rağmen çok cesur davranıyordu. Babam ona bağlandığımı anlayınca onu bir süre yanımdan uzaklaştırdı, birkaç yıl böyle geçti. Ergenlik zamanlarında ne yaptım ettim onu yine yanımıza aldırdım ama o zamana kadar çok zarar görmüş ve değişmişti. Tabularını yıkmam zor oldu ama onu her seferinde Hector'un gazabından koruduğum için bana alışmaya başladı.

Hector aslında bu çipleri sadece çalışanlarına takar çünkü ödleğin tekidir. Tüm zorla çalıştırdığı insanların ondan nefret ettiğini bilir ve buna göre de önlemini alır. Vera'yı tehlikeli bir göreve gönderdiğinde Vera'yı kurtarmak uğruna ona milyon dolarlar kaybettirdim, o da benim beynime zorla bir çip yerleştirdi. Yıllardır bu çipleri çıkarmanın bir yolunu arıyorduk Vera'yla."

"Nerede yaşıyor?"

"Hong Kong. Malikânesinden dışarıya bir adım atamaz korkusundan çünkü çıktığı an öldürülür. Canını yakmadığı kimseyi tanımıyorum ama onu öldüren ben olacağım." Victor büyük bir nefret ve acıyla konuşuyordu. "İnsanların hayatını mahvetmekten, acı çekmelerini izlemekten zevk alan bir ruh hastasıdır. Vera'yla ben normal bir çocukluk geçirmedik, her türlü pisliği gördük onun yanında. Yine de beynimize çip yerleştirilene kadar hep doğru olanı yapmaya çalıştık. Ancak bu şekilde hiçbir halt yapamayacağımızı anladığımızda ona boyun eğmiş gibi gözükmek zorunda kaldık."

"Peki onu nasıl öldüreceksin?"

"Büyük ihtimalle onu öldürürken ben de öldürüleceğim ama biliyor musun, V, hiç umurumda değil. Ölmek istiyorum, Verasız bir hayat düşünemiyorum." Ateş'e bir şey olsa nasıl yaşardım bilmiyordum, ben de aynı şeyi düşünürdüm. O yüzden onu teselli edebilecek hiçbir şey söyleyemedim. "Vera için V olmuşsun sen de... Sen de onu çok seviyormuşsun."

"Vera bir zamanlar benim tek ailemdi. Ben Vera'nın acısını ömrüm boyunca omuzlarımda taşıdım, onu hatırlamaktan hep çok korktum ama hatırlamamaktan daha çok korktum. Bu yüzden V oldum. Onu düşünmüyordum ama her şeyi onun uğruna yapıyordum. Yani öyle olduğunu sanıyordum."

"Vera hiçbir zaman yaşamak için hevesli olmadı, hep, *toprağın altına genç bir bedenle gireceğim*, derdi ve ben ona her seferinde çok kızardım. Dediği de oldu ama bu sefer ona kızamıyorum bile." Acıyla yumdu gözlerini. "Sana da kızamıyorum, onun ölüm sebeplerinden en önemlisi olsan da kızamıyorum çünkü seni ne kadar sevdiğini biliyorum." Gözlerini gözlerime çevirdi. "Sana

baktığımda onu görüyorum, çok benziyorsunuz. O da dışarıya çok soğuktur ama birini sevdiğinde her şeyini feda eder."

Yutkundum. "Kardeşler birbirine benzer."

"Yarın Hong Kong'a gidiyorum," dedi ve bunun ne anlama geldiğini ikimiz de iyi biliyorduk.

"Ateş ve ben sana her türlü desteği vermeye hazırız. Hector sadece senin değil, bizim de düşmanımız ve acı çekerek ölmesini istiyorum."

"Ateş çipi çıkarttığı an öldüğümün ya da çipten kurtulduğumun bilgisinin onlara gitmesi gerekirdi ama Ateş çipi sanki vücudumdan hiç çıkarmamış gibi farklı bir beynin içine koyarak insancıl sinyaller oluşturdu. Konumum da Hector'un beni görevlendirdiği yerlerde dolaşıyor. Yani gittiğimde şok olacak ve anlayacak ama iş işten onun için çoktan geçmiş olacak. Siz zaten en büyük yardımı bana yaptınız ama ona daha çok acı vermek için senin yöntemlerine başvurabilirim. V tüm dünyada ünlü sonuçta."

"Sana bu gece bir işkence kitapçığı hazırlayacağım," dediğimde acıyla güldü.

"Hector'u öldürdüğümde haberi size gelir, bu benim de öleceğim anlamına geliyor. Sizden hiçbir şey istemiyorum sadece teknolojik şeylere ihtiyacım var, onları da Ateş halledeceğini söyledi."

"Tek başına bunu başarabilecek misin? Ben de geleyim seninle." Teklifimle hemen başını iki yana salladı.

"Olmaz, zaten amacı deneklere ulaşmak. Vera bir hiç uğruna ölmedi, o yüzden yaşayacaksın, V. Ne olursa olsun yaşayacaksın. Bu işi ben tek başıma halledeceğim."

Bir katil yaşasın diye bu kadar çaba verilmesi bana bazen sinir bozucu derecede komik geliyordu. Hayatım boyunca hep hedeflerim uğruna öleceğimi düşünmüştüm ama öyle bir noktaya gelmiştim ki tüm hedeflerimin ölüm sebebi benim yaşamam olmuştu.

Hem acı hem yarımdı,
Varlığım sadece yıkımdı,
Belki de yokluğum asıl kıyımdı.

Canavarlar canavar gibi gözükmezdi. Normal birer insan gibi görünürlerdi, bazen çok içten ve çekici de olabilirlerdi. Bazen en yakınlarınız da o canavarlardan biri olabilirdi, dışarıda yanınızdan yürüyerek geçen ve çok normal bir insan da olabilirdi bu canavar. Ve iyi bildiğim bir şey vardı: Bir canavarla savaşmak istiyorsan günün sonunda sen de canavar olmak zorundaydın. Ve ben bir değil, birden fazla canavarla uğraşmıştım.

Ateş canavar konusunu bu kadar düşündüğümü bilse bana şu an söylenmeye başlardı ama o şu an istemeye hazırlandığı için fazla heyecanlıydı. Heyecanın tek sebebi bu da değildi; doktorla konuşmuş ve bu akşam cinsiyeti büyük ihtimalle öğrenebileceğimizin müjdesini almıştık.

Üstümdeki beyaz elbiseyle, dalgalı saçlarımla Bihter'in koltuğunun aynısı olan koltukta oturuyordum. Ateş'in hazırlanmasını izlerken gözlerim sık sık odanın ortasındaki direğe kayıyordu ve iç çekerek o direği tekrar kullanabileceğimiz günleri hayal ediyordum.

Üstümdeki beyaz elbise epey ince olduğu için şişkin karnımı belli ediyordu. Ateş kendi hazırlanmadan önce uzayan kâküllerimi de kısaltmıştı. V yaka olan beyaz elbisemin kolları vatkalıydı ama kolları düz gelmiyor, vatkalardan beyaz kumaşlar kollarıma uzanıyordu. Yüzümdeki hafif makyajda dikkat çeken tek şey kırmızı rujdu. Ateş hazırlanırken ben de koltuğumda rujumu tazeliyordum.

"Çok heyecanlısın." Ateş sözlerimle bana döndü ve kol düğmesini kapatmaya çalışırken birden durdu. Beni izlerken derince yutkundu. Böyle bakarken âşık olduğunu söylemesine de hiç gerek yoktu. Sarı hareleri aşkla parlarken beni baştan aşağı süzdü.

"Sen her geçen dün daha da mı güzelleşiyorsun yoksa ben her geçen gün sana daha da mı âşık oluyorum, bilmiyorum." Sözlerinin yarattığı etkiyle kısa bir an gözlerime kapattım, bu aşkın etkisiydi.

Kendiyle uğraşmayı bıraktı ve yanıma ulaştı, bana daha yakından bakmak ister gibi. Eli yanağıma gitti ve tüy gibi bir dokunuşla tenimi okşadı elinin tersiyle. "Bebeğimiz senin güzelliğine güzellik kattı, hamilelik sana çok yakıştı, bebeğimiz sana çok yakıştı."

"Bak zaten artık doğru düzgün sevişemiyoruz, böyle konuşarak beni yükseltme, güzelim." Sözlerimle güldü ve yanıma oturdu. Başını yavaşça karnıma yaslayarak hafif hafif okşadı.

"Baban seni çok merak ediyor, annene çekersen yandık. Bana çekersen de yandık, ikimize birden çekersen artık başımıza neler gelir, bilmiyorum ama ne olursa olsun seni çok seveceğim." Ateş her gün en az bir saat başını karnıma yaslıyor ve bebeğimizle sohbet ediyordu.

Ateş Alanguva mükemmel bir babaydı.

"Seni dünyanın en şanslı çocuğu yapacağım, saçının teline zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Seni ilgimle şımartacağım." Ateş'in sözleriyle birlikte karnımda bir hareketlilik hissettim, aynı hareketliliği Ateş de hissetmiş olacak ki kafasını şaşkınca kaldırıp bana baktı.

"Sana cevap verdi, bence bu, *doğmak için çok sabırsızlanıyorum babacığım*, demek." Ateş sözlerimle derin bir iç çekti, dolan gözlerini kırpıştırdı.

"Ben de doğman için çok sabırsızlanıyorum babacığım, seni kucağıma alacağım günü hiçbir şeyi beklemediğim kadar heyecanla bekliyorum. Cidden bak, annenle ilk birlikteliğimizi bile bu kadar iple çekmemiştim..." Ateş bir an durakladı. "Yok, şimdi yalan olmasın, onu da en az bu kadar heyecanla beklemiştim. Birliktelik derken yanlış anlama, büyüyünce anlarsın."

Dolan gözlerimi kırpıştırarak güldüm, başımı havaya kaldırdım. Derin bir nefes alarak gözyaşlarımı engellemeye çalıştım. Bu karnımdaki minik canavar beni aşırı duygusal yapmıştı.

"Biz şimdi Naz halayı vermeye gidiyoruz, senin kardeş doğmadan onları da evlendirelim artık. Gece yine konuşuruz, bebeğim." Ateş karnımdan doğruldu ve çıplak ayaklarıma baktı. Düz taban beyaz ayakkabıları bana giydirmek için eğildi.

"Senin için isteme yapmamıştık," dedi Ateş ayakkabılarımı giydirirken.

"Ben istememiştim."

"Olsa güzel olurmuş ama," dedi Ateş iç çekerek.

"Bana saçma geliyor böyle şeyler, yani gelenek olarak güzel ama bilmiyorum... Zaten başımızda onca bela varken bir de istemeyle uğraşamazdık. Sen istiyor muydun ki?"

"Yok, öyle düşünmemiştim de şimdi aklıma geldi. Güzel olurdu. Ayrıca istemede tam olarak ne demek gerekiyor? Dizilerde falan gördüm ama prova yapmadım..." Ateş bakışlarımı gördüğünde sustu. "Ne var Aşkın? İlk defa kız veriyorum." Ben gülerken o da ayakkabılarımı nazikçe giydirmişti. "Sen şimdi kız tarafı mısın erkek tarafı mı?" Ateş'in sorusuyla omuz silktim.

"Kocam tarafıyım."

"Kocan seni yer," dedi ve ayağa kalkıp dudaklarıma eğildi beni öpmek için.

Tam dudaklarıma bir öpücük bırakmıştı ki kapı çaldı. "Gir Pusat!" Sinirle bağırmamın hemen ardından kapı açıldı ve Pusat pişmiş kelle gibi sırıtarak içeri girdi.

"Bu herif bize çip mip bir şeyler takmış, götünde alarm var, amına koyayım." Ben kısık sesle konuşurken Ateş gülerek doğruldu.

Pusat tam içeri doğru birkaç adım atmıştı ki gördüğü görüntüyle durdu. Evet, odanın ortasındaki direk bizim mahremimizdi.

Pusat ağzı beş karış açılırken bir direğe bir de bize baktı. "Bu ne? Bu ne?" Direğe doğru şaşkınca yürürken bir de durup durup bize bakıyordu.

"Burası bizim yatak odamız, yani mahremimiz, buraya da karış, *Shrek.* Zaten bir burası kalmıştı karışmadığın." Ben söylenirken Pusat direğin etrafında şaşkınca dönmeye devam ediyordu.

"Ya siz evli barklı, yakında çocuğu olacak bir çiftsiniz. İleride bebeniz *bu ne* diye sorduğunda ne cevabı vereceksiniz?"

"Seni direkte yaptık diyeceğiz." Pusat sözlerimle yüzünü buruşturarak direkten uzaklaştı.

"Harbiden direk koymuş ya, amına koyayım," dedi Pusat bir eli belinde şaşkınca. "Bu seni ilk direkte gördüğünde demişti bana, *odamın ortasına direk yaptıracağım*, diye de ben gülmüştüm." Pusat'ın sözleriyle başımı sevimlice gülerek Ateş'e çevirdim.

"Demek o andan bana çok yükselmişsin."

"Sana yükselmediğim an yok ki ateş parçam." Yakışıklılığı yetmiyormuş gibi bir de göz kırptı.

"Herkes hazır, Deniz eve gelebilmek için bizden haber bekliyor. Ayrıca bebenize öyle şeyler derseniz psikolojisi bozulur, yazık amına koyayım." Pusat arkasını dönüp hızlı hızlı yatak odasından çıkarken Ateş de elini bana uzattı.

Elini tutarak ayağa kalktım. Siyah kumaş bir pantolon ve ipek beyaz bir gömlek giymişti ve hep olduğu gibi inanılmaz yakışıklıydı. Eli belime gitti ve alnıma bir öpücük bıraktı.

Odamızdan çıkıp salona geçtiğimizde Bahar heyecanla etrafta koşturuyor, her şeyin tam olduğuna emin olmaya çalışıyordu. Çoğu şeyle o ilgilenmişti ve epey güzel hazırlamıştı salonu.

Ateş'le yan yana duran başköşedeki berjerlere geçtik; Tarık, Çelik ve Deniz etrafta yoktu. Onlar erkek tarafı olarak gelecekti.

Bahar üstüne saten pembe bir elbise giymişti, Pusat da yanında siyahlar içindeydi. Naz mavi uzun ama sade bir elbise giyinip kısa saçlarını da sıkı bir topuz yapmıştı.

Ferda'yı da uzun zaman sonra ilk defa bu kadar bakımlı ve kendinde görüyordum. Üstüne kahverengi, benim düğünümde giyindiğine benzer bir elbise giyinmişti.

Tarık az önce cam kapıyı çalmıştı *gelelim mi* diye sormak için ama Pusat *bahçe kapısından gelinir mi* diye azarlayıp onları giriş kapısına yönlendirmişti.

"Ay kapı çaldı," dedi Naz birden heyecanla ayağa kalkarak.

"Evet Naz, dışarıda bizim kapıyı çalın dememizi bekliyorlardı ya." Sözlerimi umursamayarak hızla kapıya koştu.

Naz, Pusat ve Bahar üçlüsü kapıyı açtı, biz de Ateş'le durmuş onları seyrediyorduk.

İçeri ilk giren Tarık oldu, elindeki çiçek ve çikolatayı Bahar'ın eline tutuşturup hepsiyle el sıkıştı. Peşinden Çelik elinde bir bohçayla girdi. Hepimizin bohçaya baktığını fark ettiğinde arkasına bakıp Deniz'i kontrol etti.

"Bunlarda gelenekmiş..." Çelik konuşmaya devam ederken Pusat onun elindeki bohçayı çekip aldı.

En son da Deniz içeri girdiğinde Naz'la uzun uzun bakıştılar.

"Bu gece hiç bitmeyecek," dedim bunalmış şekilde. "Sıcak oldu sanki, Ateş."

"Bebeğim odanın sıcaklığı normal, hamilelik hormonları yüzünden." Zaten bu hormonlar beni mahvetmişti.

Ateş'in söylediğine göre bu hamilelik benim biraz daha normal insanlara benzememi sağlamıştı. Hormonlar hislerimi tetikliyormuş ama normal insan olmak böyle bir şeyse kesinlikle istemiyordum. Bir an mutlu bir an mutsuz olmaktan kafayı yemiştim. Bipolar olacaktım, amına koyayım, böyle hayat mı geçerdi!

"Hanım kızımız da pek güzelmiş," dedi Tarık sırıta sırıta, Ferda'nın yanına oturdu. Baktığı kişi Naz değil, Ferda'ydı.

Ferda güldüğünde Tarık'ın sırıtışı genişledi. Deniz ve Çelik de yan yana ikili koltuğa oturdu.

"Ben kahveleri getireyim madem," dedi Naz heyecanla.

"Ne kahvesi bebeğim, niye kendini yoruyorsun, ben yaparım." Deniz konuşarak yerinden kalkacakken Çelik onu bacağından tutarak durdurdu.

Çelik başını Deniz'e yaklaştırarak kısık sesle konuştu ama yine de hepimiz duyuyorduk. "Daha evlenmeden bebek yaparsanız olacağı bu. Neyse düzgün dur, rezil etme bizi." Deniz de heyecanla salladı kafasını.

Naz kahveleri hazırlamaya giderken Pusat'la Bahar da yardım için peşinden gitmişti.

"Oğlumuz çok sağlam adamdır, ne içkisi ne kumarı vardır. Arada bir sigara içer, onu da azaltma yolunda zaten. Polis adam, gerçi polislikten kovuldu

ama olsun. Vatanına çok düşkündür, hem o kadar kusur kadı kızında da olur." Tarık Deniz'i ciddi ciddi överken biz de sessizce dinliyorduk.

"Bizim kız biraz zordur," dedim ben de ona ayak uydurarak.

"Bizim oğlan da zordur," dedi Çelik de araya girerek. "Ama işte ne yapalım, gönül sevince..."

Aramızdaki bu komik ve saçma muhabbet kahveler gelene kadar devam etti, Naz sadece Deniz'in kahvesini getirmişti.

"Sağ ol, hanım kızım," dedi Tarık arkasına yaslanarak.

Bu sırada Deniz kahveden ilk yudumu korka korka içmişti. Yüzünü buruşturmamaya çalışırken Bahar ve Pusat sırıtarak onu izliyordu. İçine sadece tuz attıklarından şüpheliydim.

Deniz'in rengi atarken gözleri de kızarmıştı. Öksürük tuttuğunda Ateş Naz'a döndü. "İspirto mu içirdin adama? Morardı." Naz gülüşünü bastırmaya çalışarak nazlı nazlı göz süzdü Deniz'e.

Tarık da Deniz'in hâlini fazla keyifli şekilde izliyordu, kahvesinden bir yudum almıştı ki aynı anda püskürtmesi bir oldu. Ve kahve Deniz'in yüzüne sıçradı.

Deniz gözünü yumup sabırla derin bir nefes alırken Çelik hemen peçete uzatarak damadı temizlemeye çalıştı.

"Bu ne be?" diye cırladı Tarık. "Bana niye kattınız? Asit mi koydunuz içine? Tuz değil bu! Anam dilim!" Tarık'ın hâlini en keyifli izleyen Pusat'tı. "Sen yaptın değil mi, *Shrek*? Sen görürsün lan! Sen Bahar'ı istemeye gelmeyecek misin? Göreceksin sen!" Tarık bir yandan dilini dışarı çıkarıp yellerken bir yandan da Pusat'a laf yetiştirmeye çalışıyordu.

Çelik de kahveden bir yudum aldı; Pusat onun da ifadesini heyecanla izledi ama Çelik istifini bozmadan kahveyi keyifle yudumlamaya devam etti. Pusat ve Bahar birbirlerine baktıklarında Çelik sırıttı.

"Çelik'im ben Çelik, kan yutup kızılcık şerbeti içerim ben. Neyse, çocuklar bu kadar heyecanlıyken bence daha fazla uzatmayalım." Çelik, Ateş'e döndü ve bir an durakladı.

Bir aralar ölesiye nefret ettiği adamdan şu an kız istiyordu.

"Biz bugün buraya hayırlı bir iş için geldik. Gençler birbirini görmüş beğenmiş, bize de müsaade düşer. Allah'ın emri peygamberin kavliyle hanım kızımız Naz'ı oğlumuz Deniz'e istiyoruz."

Ateş bir süre durup Naz'a baktı. "İstiyor musun?" Naz hevesle başını salladı. "E o zaman bize söz düşmez, ömür boyu mutluluklar."

"Elini öpeyim kayınço, pardon enişteciğim," diyerek Tarık ayağa kalkmıştı ki Ateş'in bakışlarını gördüğünde geri yerine oturdu.

Bahar heyecanla nişan tepsisini getirirken kurdeleyi de benim kesmem için beni kaldırdılar. İkisinin arasında duran kırmızı ipin bağını kestiğimde içeride bir alkış koptu.

"Ömür boyu mutlu olun ama ömrünüzü kısa tutmayın, uzun ömürlerce mutlu olun çünkü artık aksini kaldırabilecek gücümüz kalmadı." Deniz bana sarıldığında ben de ona sıkıca sarıldım. Hemen ardından da Naz'a kocaman sarıldım.

"Hazır ortam hazırken biz de mi şey yapsak acaba?" dedi Tarık yine ayaklanarak ama Ateş'in bakışlarını gördüğünde sesi gittikçe kısılırken yerine geri oturdu.

"Neyse, sana da tecrübe oldu, kız babası olursan," dedi Deniz, Ateş'e sarılarak. Bu söz bile Ateş'i inanılmaz şekilde keyiflendirirken hemen karnıma baktı parlayan gözleriyle.

"Hadi dans edelim!" Bahar'ın heyecanla müzik açmasıyla herkes dans etmek için ayaklanmıştı. Çelik, Pusat'tan önce davranıp Bahar'ın ilk dansını kapmıştı.

Alnımı Ateş'in omzuna yaslarken dışarıdaki manzarayı izliyordum. "Çok güzel, değil mi?" Ateş'in sesiyle bakışlarımı kara okyanustan ayırdım.

"Güzel olan ne?"

"Bu an, tüm kayıplarımıza rağmen yine de burada olmak, kalanlarla birlikte olmak." Kulağıma doğru fısıldıyordu. "Aile olmak, yakında çocuğumuzu, ikimize ait bir parçayı kucağımıza alacak olmak."

"İnanması çok zor değil mi?" Karnım büyümeye devam ettikçe yakında bir bebeğimiz olacağını hatırlıyor ve her seferinde o noktanın nasıl buraya geldiğini düşünüyordum.

Öldürmek için gittiğim görevde hamile kalmıştım!

"Öyle, bazen geceleri kötü kötü kâbuslar görüyorum. Korkuyla uyanıyorum sana bir şey olduğunu sanarak, sonra seni gördüğümde rahatlıyorum ama içimdeki acı hiç gitmiyor. Bu kadar gerçekçi rüyalardan nefret ediyorum, özellikle de sen benden kopuyorsan. Sonra karnına bakıyorum, şişik güzel karnına ve diyorum ki, '*Başardın, âşık olduğun kadından yakında çok güzel bir bebeğin olacak.*'" Ateş'in sözleriyle derin bir nefes aldım, güzel gözlerine baktım. "Bana bu inanılmaz duyguyu yaşattığın için, tüm ilkelerine ters olmasına rağmen benim için çabaladığın için sana teşekkür ederim, Ateşpare'm."

Saatler ilerlemiş, Çelik ve Tarık fazlasıyla içmişti. Tabii Çelik de benim gibi olduğu için alkolden kolay kolay etkilenmiyordu. Tarık'sa çoktan kravatını başına takmış ve Pusat'la göbek atıyordu. Bahar da Ferda'yla kol kola girmiş, şarkı söylüyordu. Bugün Bahar da içmişti ve içkiye asla alışık olmadığı için bir kadehten sonra sarhoş olmuştu.

"O kadar acıdan sonra mutlu olabildiklerini görmek güzel," dedi Ateş omzumdaki koluyla beni sıkıca sararak.

"Bunu hak ettiler."

"Biz de hak ettik," dedi hemen.

Derin bir nefes aldım. Bu sırada Bahar'ın sarhoş şekilde konuşmaya başlaması Ateş'le aramızdaki fısıldaşmayı böldü.

"Ya Pusat, sen neden bu kadar yakışıklısın? Bu kadar yakışıklı olmaktan utanmıyor musun? Hastayım sana, hastayım, boya posa bak, maşallah!" Bahar ayağa kalkıp Pusat'ı övmeye başlayınca Pusat da hemen mutlu şekilde sırıtmaya başlamıştı.

Tarık, Çelik ve Deniz üçlüsüyse sanki iltifat eden Pusat'mış gibi Pusat'a kitlendi.

"Ya öyle mi?" Pusat kızarmıştı.

"Öyle, öyle, bayılıyorum ben sana. Seni bu kadar çok seviyorum..." Kollarını kocaman açıp Pusat'a yürürken Pusat da daha fazla dayanamayıp onu kolları arasına aldı ve sıkıca sarmaladı.

"Hadi, biz de bir tane bebek yapalım," dedi Bahar biraz daha işin suyunu çıkarıp.

"Aman Bahar'ım..." Pusat, Bahar'ı sakinleştirmeye çalışırken bize utangaç bakışlar atıyordu.

"Ya biz neden yapmıyoruz? Ben seni öpmeyi çok seviyorum, senin kaslarını çok seviyorum, senin çıpla..." Bahar konuşmaya devam edecekken Pusat ağzını tutarak onu durdurdu.

Tarık daha fazla dayanamayıp çığlık attı. Çelik kötü kötü bakmakla yetindi. Deniz Karadeniz'de gemileri batmış gibi kalktığı, arkasındaki koltuğa çöktü.

"Ya çok içti ondan, yorulmuştur da hem, yoruldun değil mi, bebeğim?" Pusat'ın sorusuyla Bahar başını iki yana salladı ve Pusat'ın elini çekti.

"Ya biz neden sevişmiyoruz?" Bahar'ın cazgırca Pusat'ın gözüne vurmasıyla Pusat'ın rengi artık kırmızı değil, bordoydu.

"Bahar?" Tarık, Bahar'ı kendine getirmeye çalıştı ama Bahar yoldan çıkmıştı. Sanırım bu konuda da birazcık bana çekmişti.

"Çok içti çok, ben onu yatırayım..." Pusat lafı geveleyerek Bahar'ı kucağına aldı. Salondan çıkarken Tarık da çığlıklar eşliğinde peşlerine takıldı.

"Hiçbir halt yapamazsınız! Ben izin vermiyorum! Bahar abisi sen neden böyle oldun ya..." Tarık'ın avaz avaz bağırırken bir ağlamadığı kalmıştı.

"İt, benim kardeşime âşık olmayı biliyor ama," dedi Ateş de yine aklına gelmiş gibi Tarık'a kitlenerek.

"Ee düğün ne zaman? Ben gitmeden düğün işini de halledelim," dedi Çelik, koca bir şişe viski içmesine rağmen hâlâ çakırkeyif bile olmamıştı.

"Senin en kısa sürede dönmen lazım." Sözlerimle Çelik başını olumluca salladı.

"Endişelenme, planlarımız kusursuz işliyor. Şimdiden herkes saygı duyuyor, aslında tüm işi bana bıraksan hepsini köpek ederim ama işte senin şu ilkelerin beni yavaşlatıyor." Çelik'e söylediğim tek şey, "*Onlara destek olacak gibi görünecek ama arkadan kuyularını kazacaksın,*" olmuştu.

Rus mafyalarına yardım ederek kirli işlerini meşrulaştırmaya elbette izin vermezdim ama öyle görünüp arkadan onları yavaş yavaş tüketmeyi kabul edebilirdim.

"Sana kalsak Üçüncü Dünya Savaşı çıkar," dedi Ateş de ve oldukça haklıydı.

"Kulağa hiç kötü gelmiyor." Çelik bunu hayal ederek sırıttı.

"Kana aç olmanız, öldürme isteğiyle dolu olmanız aslında sizin doğanız. Çelik bu duyguları daha kuvvetli yaşıyor. Evet aşkım, senden bile kuvvetli. İçinizdeki bu yok etme isteğiyle baş edemediğiniz için katil oldunuz zaten, sadece Kaptan karşınıza çıktığı için değil." Ateş yine babasının marifetlerini anlatırken Çelik'le birbirimize bakmıştık.

"Peki Aşkın neden benden daha insancıl? Aşkın'ın tek hedefi adaleti sağlamak, benim hiçbir zaman bu olmadı." Çelik, Ateş'in gözlerine bakarken aslında var oluşuyla ilgili, belki de kendinden nefret ettiği kısımlarla ilgili bir açıklama bekliyordu.

"Çünkü siz sadece emir ve görevler için programlandınız. Aşkın'ın görevi de en başından beri adaletsizliklerle savaşmaktı, seninkisiyse sadece yok etmekti. Tabii Aşkın'a bu düşünceleri ekleyen şey yaşadıkları ve Kaptan'ın ona aktardıkları oldu. Eğer öyle olmasaydı belki o da senin gibi olurdu. Aşkın'ın merhamet duygusu her zaman vardı, sendeyse yok. İşte sizi ayıran en büyük özellik de bu."

Ateş bakışlarımı gördüğünde durdu. "Bebeğim, senden böyle bahsetmeyi ben de sevmiyorum ama sadece olanı açıklıyorum, bana öyle bakma."

"Sana nasıl bakıyormuşum?"

"Öldürdüğün heriflere baktığın gibi, evet, çok seksi inkâr edemem ama yine de öyle bakma." Çelik yine arkada bunalmış şekilde ofladı.

Naz ve Deniz yanımızdan ayrılmıştı. Ferda abisini merakla dinliyordu.

"Tarık'ı yanımda götürsem üzülür müsün?" diye sordu Çelik Ferda'ya.

"Üzülmem, sen onun abisisin ama özlerim."

"Temelli götürmeyeceğim ki zaten, o gelir yine," dedi Çelik açıklama yaparak.

"Sen? Sen de geleceksin değil mi?" Ateş'in sorusuyla Çelik güldü.

"Sevdin he sen beni..."

"Karıma yan gözle bakmazsan severim." Ateş'in insan sevme kriteri aslında oldukça açıktı.

"Karın seni yesin." Elimi ona uzattığımda o da elimi sevgiyle sıktı ve dudaklarına götürdü.

"Tam kral ve kraliçe gibi oldunuz he siz," dedi Ferda bizi süzerken.

"Öyleyiz zaten," dedim hemen saçımı savurarak.

"Kuzentsov şu an istenilen güce sahip, hatta şu sarı heriften daha çok sevildik. O nereye kayboldu bu arada? Herif kaçtı resmen." Çelik'in sözleriyle Pavlik'i hatırladım, onunla uzun zamandır konuşmuyorduk.

"Âşık oldu, şimdi çocuğu falan da olacaktı ya, çekildi piyasadan." Sözlerimle Çelik başını ağır ağır salladı.

"Herkesin çocuğu olmaya başladı, yumurtlama dönemi mi bu?" Çelik sinirle söylenirken kendi bir çocuk sahibi olamayacağı için öfkelendiğini biliyordum. "Neyse sen Türkiye'ye dönmeyi düşünüyor musun?"

"Düşünüyorum." Ateş hemen kafasını bana çevirdi. "Çok acil bir durum olmazsa doğumdan sonra."

"Ne yapacaksın peki?"

"Yarım kalan işimi tamamlayacağım."

Ateş sessizce beni dinliyordu ama şu an içinde çok şey biriktirdiğini biliyordum.

"Aşkın, bırak geri kalan işini ben halledeyim. Herkes V yapıyor sansın. Bak senin bir ailen var, yakında çocuğun olacak, bu işi tek başına bitirmek zorunda değilsin." Çelik yerinden doğruldu ve gözlerini güven vermeye çalışarak gözlerime dikti.

"Senin de ailen var, Çelik." Çelik sözlerimle acıyla gülümsedi. Bizi ne kadar sevse de hiçbir zaman buraya ait hissedemeyeceğini biliyordum çünkü o hep dışarıdan izlemeye alışkındı.

"O zaman ailem için bir şeyler yapmama izin ver."

"Yapıyorsun zaten! Bize güç topluyorsun. Ateş'le de Cebonayan'ı ağır ağır bitiriyoruz."

"Cebonayan'ı bitirdiğimiz falan yok, burada olduğumuz için şu an herkes borusunu istediği gibi öttürüyor," dedi Ateş de konuşmaya gergince dâhil olarak.

Çelik tam konuşacağı sırada Ateş telefonuna gelen mesajla yerinden kalktı. "Doktor gelmiş, bizi bekliyor." O kadar gergindi ki birazdan bebeğimizin cinsiyetini öğrenecek olmak bile onu rahatlatamıyordu.

Ateş'in uzattığı eli tutarak ayağa kalktım. Ben bir adım atmadan Ateş beni kucağına aldı.

"Bak bak, yürüyemiyor sanki, havalara bak." Çelik de laf sokmadan duramadı tabii.

"Sana ne lan? Karım benim, bebeğim benim; hava da atarım, kucağımda da taşırım." Ateş söylene söylene yürürken Çelik arkamızdan saydırmaya devam ediyordu.

"Senin abin ruh hastasının önde gideni he, bu zaten seni de hep eve kilitliyordu." Sadece Ferda kalınca Çelik dedikodu yapabilecek başka kimseyi bulamamıştı.

Ateş'le dışarı çıktığımızda hızlı hızlı yürüyordu. Elim ensesine gitti ve saçlarını hafifçe okşadım. "Sakin olur musun? Seni gergin görünce korkuyorum, diyorum acaba zehir yine etki etmeye falan mı başladı? Öyle olursa bu sefer atarım seni sokağa, boşarım bak, bir daha uğraşamam."

"Beni deli eden zehir değil, senin keçi inadın."

"İnat değil, Ateş. Kararlarıma biraz saygı duymayı dener misin?"

"Deneyemem! Ucunda senin hayatın varsa saygı duymayı falan deneyemem ben. Benden bunu isteyemezsin!" Öfkeyle söylenirken beni nereye götürüyordu, bilmiyordum ama kumsalda hızla ilerliyorduk.

Kumsaldan çıkıp ormanlık alana ulaştık, orada küçük bir kuliibe vardı. "Burayı bilmiyorum, benim adam değil mi burası? Nasıl ben bilmiyorum?"

"Bir şeyi de bilme." Bakışlarını karnıma dikti ve konuşmaya devam etti. "Bak anneyi görüyor musun? Hiç söz dinlemiyor. Beni böyle delirtiyor sonra sanki ben çok sinirli bir adammışım gibi davranıyor. Baba haklı değil mi?

Baba her zaman haklı." Bebeğimizle konuşması gözüme yine aşırı tatlı gelirken onu da sakinleştirmek için yanağına uzun ve sert bir öpücük bıraktım.

Kulübeye girdiğimizde doktorumuz da buradaydı. Ateş beni kucağından direkt koltuğa bıraktı. Burası küçük bir revir değil de tam teşekküllü bir hastane gibi hazırlanmıştı. Saldırıdan sonra burada insanlar tedavi görmüştü, o süreçte çok dışarı çıkamamıştım, bebeğimize bir zarar gelir diye korkmuştum.

V ve bir şeyden korkmak... Kulağa çok saçma geliyordu ama herkese karşı korumacı olan ben, bebeğimize karşı çok daha fazla koruma içgüdüsüyle doluydum.

"Merhaba, bugün nasılsınız?" diye sordu orta yaşlardaki kadın.

"Bomba gibiyiz," dedim bir yandan da Ateş'e bakarak. Eli elime gitti ve hafifçe sıktı.

Üstümdeki elbisenin yandaki fermuarını açtı Ateş, karnım rahat açılsın diye. "Çok mu kilo almışım ben? Kaslarım da gidiyor sanki."

"Yok yok, çok güzelsin," dedi Ateş hemen başını iki yana sallayarak.

"Bakalım bebeğimizin, durumu nasılmış," diyerek gülümsedi kadın. Doktorun karnıma yapışkan sıvıyı sürmesini beklerken Ateş elimi sıkı sıkı tutup heyecanla gözlerime baktı.

Doktor muayene sırasında gözlerini kısmış, dikkatle ekrana bakıyordu. Bu kadın aşırı ifadesizdi ve her seferinde Ateş'in de benim de kalbimize indiriyordu.

"Bebeğimiz oldukça sağlıklı gözüküyor," dedi kadın ikimizin de içini rahatlatarak. "Cinsiyetini öğrenmek istiyor musunuz?"

"Evet!" Ateş'le aynı anda heyecanla konuşmamız kadını gülümsetti.

Bize göndü. "O zaman..." İfademizi izledi. *Acun gibi başlama lütfen, teyzeciğim.* "Çok güzel bir kızınız olacak."

Ateş birden sevinçle bağırınca kadın korkuyla yerinden sıçradı. Ateş coşkuyla bana sarıldığında ben hâlâ şaşkındım. Zaten iki cinsiyetten biri olacaktı, neden bu kadar şaşırmıştım, hiç bilmiyordum.

"Bebeğimiz oldukça sağlıklı ama ani hareketlerden ve stresten uzak durun. Kritik bir döneme girdiniz ve bu dönemin sorunsuz geçmesi çok önemli." Kadın konuşurken Ateş dolu gözleriyle bir bana bir de karnıma bakıyordu.

"İyi akşamlar, ben sizi yalnız bırakayım." Kadın yanımızdan ayrıldığında ben de doğruldum yerimden.

Ateş ellerini ensesinde birleştirmiş dolu gözleriyle karnıma bakıyordu. "Kız babası oluyorsun."

"İnanamıyorum, bu anın gerçekliğine inanamıyorum." Gözlerinden yaşlar akarken yerimden kalktım. Bana sıkıca sarıldı, saçlarıma öpücükler bıraktı. "Teşekkür ederim, bana böyle bir an yaşattığın için sana çok teşekkür ederim."

Sikeyim.

Benim de gözlerim yaşarmıştı ve ciddi ciddi ağlıyordum. Bu hamilelik cidden iyi gelmemişti.

Ateş'in eli karnıma gitti ve hafifçe okşadı. "Güzel kızım benim, seni prenses yapacağım." Ateş'in gözünden akan yaşları sildim.

"Bizim şimdi kızımız olacak, Ateş."

"Evet, çok güzel olacak."

"Dünya çok iğrenç, ya onu koruyamazsak? Ya ona annelik yapamazsam?"

"Sen mükemmel bir anne olacaksın."

"Ben anne olmayı bilmiyorum ki." Gözümden yaşlar akıyordu ama neden ağladığımı bilmiyordum. Biraz sevinç, biraz heyecan, biraz korku, endişe, her şey vardı.

"Öğreneceğiz, ben de baba olmayı öğreneceğim. Biz ona çok güzel bakacağız." Alnımı öptü ve beni bir kez daha göğsüne çekip sıkıca sarıldı. "Yeter ki onunla olalım, her anında onunla olalım. Onu her şeyden koruyalım."

Anne olmak garip bir duyguydu.

Dünyaya bir canlı getirmek ve onun tek dayanağı olduğunu bilmek dünyadaki en ürkütücü şeydi. Ancak şu an ürkmüyordum çünkü artık amaçlarım arasına bir yenisi daha eklenmişti.

Mükemmel bir anne olmak.

12

KAYBEDİLEN ANILAR

Güzel kızım etrafta beyaz elbisesiyle birlikte koşturuyordu. Beyaz teni, omzuna dökülen alacalı saçlarıyla bana bakıyordu. "Anne!" diye sevinçle bağırdığı sırada ben de ona yürüyordum.

Kocaman yuvarlak gözlerinde sarı hareler vardı. Gözlerinin çekikliği ve kalkık burnu bana benziyordu. Yemyeşil bahçede çiçeklerin arasında koştururken dönüp dönüp sevinçle bana bakıyordu.

"Yavaş ol kızım." Arkasından seslendim ama o neşeyle zıplaya zıplaya yürümeye devam etti.

Kıkırdayarak onu izlerken birden üstümüzdeki güneş gölgelenmeye başladı ve hava aniden kararadı. Çok kısa bir an kafamı havaya kaldırıp geri kızıma baktığımda onu göremedim. Korkuyla etrafıma bakınırken sonunda onu görüp nefesimi sakince verdim. Ta ki yanındaki kişiyi görene kadar.

Kaptan, hep üstünde olan sarı balıkçı tulumu ve beresiyle kızımın yanındaydı. Omzunun üstünden bana baktı.

"Kaptan! Dur!" Bana hep attığı o bilmiş bakışlarından birini atıp kızımın elini tuttu. "Hayır! Hayır! Kızımı bırak!" Arkalarından koşuyordum ama ben koştukça aradaki mesafe biraz daha uzuyordu.

"Kızımı bırak! Onu da alma benden! Kızım benim gibi olmayacak! O normal olacak!" Haykırarak koşuyordum ama onlara yetişemiyordum. Yere takılıp düştüğümde uzandığım çimler kalkmama izin vermedi. Ve Kaptan kızımla birlikte gözden kaybolmaya başladı...

Acı bir çığlık attım.

"Aşkın, bebeğim, uyan..." Ateş'in sesi ve attığım çığlıkla uyanırken nefes nefese kalmıştım.

Nerede olduğumu anlamam zaman aldı, etrafıma bakındım, odamızdaydım. Bakışlarım karnıma indi, bebeğim karnımda güvendeydi. Rahatlayarak nefesimi verdim. Sadece bir kâbustu, kötü bir kâbus.

O kadar gerçekçiydi ki gerçeklik algımı kazanmak için bir süre kendimi ikna etmeye çalıştım. Bu sırada Ateş bana su uzatarak saçlarımı okşuyordu.

"Uzun zamandır kâbus görmüyordun."

"Kaptan," dedim kuruyan dudaklarımı zorlukla aralayarak. "Kızımızı alıyordu, onu da benim gibi yapacaktı, canavar yapacaktı." Ateş'in uzattığı suyu kana kana içtim.

Elimdeki boş bardağı alıp yüzümü okşadı. "Biz olduğumuz sürece kimse kızımıza zarar veremeyecek.

"Ya başaramazsak? Ya da o annesi gibi bir canavara dönüştürse?" Yaşlar gözümden akarken Ateş şefkat dolu bakışlarla yaşlarımı temizledi, ıslak elmacık kemiklerime öpücükler bıraktı.

"Sen bir canavar değilsin, anla artık bunu. Sana o iğrenç sözü söylediğim güne dönüp dilimi koparmak istiyorum. Sen benim bu dünya üzerinde görüp görebileceğim en harika şeysin ve çocuğumuz da öyle olacak. Kimse ona zarar veremeyecek, kimse onu çıkarları uğruna kullanamayacak çünkü biz hep onunla olacağız."

"Çok korkuyorum." Sonunda itiraf edebilmiştim. "İyi bir anne olamam diye, ona zarar verecek bir şey yaparım diye çok korkuyorum, Ateş. Benim gibi olur diye çok korkuyorum."

"Kızımız bir prenses gibi büyüyecek; silah, kan, vahşet, hiçbir şey bilmeyecek. Sana söz veriyorum, onu en güzel şekilde yetiştireceğiz."

"Peki ya yanında olamazsak?" Sorum Ateş'i gererken sıkıntıyla verdi nefesini.

"Nasıl söz o ateş parçam, elbette olacağız. Tabii sen yine Türkiye'ye dönmek için ısrar edersen ne olur bilmiyorum."

"Dönmek zorundayız, orası bizim evimiz."

"Evinden nefret ettiğin için temizlemeye çalışmıyor muydun?" Ateş'in sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Elbette hayır, evime âşık olduğum için temizlemeye çalışıyordum."

Alnını yorgunca alnıma yasladı. "Endişelenme bebeğim, dilediğin her şeyi gerçekleştireceğim."

"Ama bu seninle ilgili değil ki."

"Seninle ilgili her şey benimle ilgili. Biz biriz, konu ben olduğumda bunu çok iyi başarıyorsun ama kendin olduğunda asla kabullenemiyorsun. Çünkü böyle alışmışsın; hep başkaları için çabalamaya, onları güvende tutmak uğruna o kadar çalışmışsın ki şimdi birisi aynı şeyi senin için yapmak istediğinde afallıyorsun. Anla artık güzelim, ben senin kocanım. Ruh eşin, diğer parçanım. Ve sonsuza kadar da öyle kalacağım." Ateş'in her sözü bendeki kasveti azaltıp içimi ferahlatırken ona sarıldım.

"Bu kadar sulu göz ve duygusal olmaktan nefret ediyorum, amına koyayım, hiç benlik değil." Ben ağlayarak söylenirken Ateş güldü.

"Kızımız senin yüzünden küfürbaz olacak."

"Daha anlamaz o küfürden falan." Başımı Ateş'in göğsünden kaldırdığımda güneşin doğmak üzere olduğunu gördüm. Adada gün batımını ve doğuşunu izlemeye bayılıyordum.

"Güzel bir meyve suyu içip hava alalım mı?" Ateş'in sorusuyla ofladım.

"Biz çok sıkıcı olduk, amına koyayım ya."

"Günde bir fincandan fazla kahve yok, Aşkın. Ayrıca ben de seninle birlikte ne sigara ne alkol kullanıyor ne de kahve içiyorum, o kadar da zor değil." Evet, sanki bebek benim karnımda değil de kendi karnında büyüyormuş gibi davranıyor ve çoğu zaman beni çıldırtıyordu.

Söylenerek yataktan çıktım, kenarda duran sabahlığımı üzerime geçirdim. Ateş de yataktan kalkıp kendine gelmeye çalıştı. Salona geçtiğimde içerisi sessizdi.

Deniz genelde erken kalıyor ve Naz'ı da temiz hava alsın diye erkenden uyandırıyordu, sanki normalde aldığımız hava pismiş gibi. Saat onların bile uyanamayacağı kadar erkendi.

Deniz ve Naz'ın bebeklerinin cinsiyeti belli olmuştu, bir erkek bebek geliyordu. Naz'la doğumlarımız arasında sadece bir iki ay olacak gibiydi. Bebeklerimiz de arkadaş olacak, birlikte büyüyeceklerdi.

Tabletimi elime alıp koltuğa geçerek haberlere göz gezdiriyordum. Gördüğüm bir haberle durdum. Ateş haberlere bakmama genelde izin vermiyordu ve ben de çok ısrarcı olmuyordum çünkü bakarsam kendime engel olamayacağımı biliyordum.

Yirmi dört yaşındaki Ö.A oturduğu binanın dokuzuncu katından düşerek can verdi.

Habere kısa bir göz attığımda bunun bir intihar olmadığına emin olmuştum. Derin bir nefes aldım ve haberlerde gezmeye devam ettim.

Binasındaki kediye dakikalarca işkence ederek öldürdü ve serbest bırakıldı!

"Sikeyim." Gözlerimi yumdum, biraz daha dayanmam gerekiyordu ama nereye kadar? Kızım doğana kadar aksiyondan uzak durmam gerekiyordu ama pislikler durmuyordu.

Haberleri kapattım, tableti de sakince yanıma bırakırken düşünüyordum. *Daha ne kadar dayanabilirim,* diye düşünüyordum. Hamile hâlimle cinayet işlemek aslında o kadar da zor gözükmüyordu ama Türkiye'ye gittiğimizde işlerin karışacağını biliyordum.

Ve kızımın beni bir canavar olarak tanımasını istemiyordum. Şu an için de durum ve ideolojilerim birbirinden tamamen farklıydı; beni canlı canlı tüketen tam olarak buydu.

"Kahvaltıda ne istersin, bebeğim?" Ateş'in sesiyle daldığım düşüncelerden çıktım.

"Pek iştahım yok."

"Kızımın iştahı vardır ama... Benim kızım çok iştahlı ve sağlıklı olacak. Değil mi babasının çiçeği?" Ateş yanıma gelip yine kızıyla sohbet edecekken onu saçından tutup çektim.

"Onun daha seçme hakkı yok, ben ne dersem o."

"Bak bak, anne sana söz hakkı bile vermiyor, görüyor musun kızım? Acil doğup büyümen ve babacı olman lazım yoksa biz senin annenle baş edemeyiz. Bak ben tek başıma yetemiyorum."

"İkimizden nasıl bir cazgır çıkacak, tahmin bile edemiyorum. Eğer ikimizin de huylarını alırsa ikimiz de onunla uğraşacağız gibi." Ateş sözlerimle ağır ağır başını salladı.

"Olsun, o bir doğsun da bak ben onunla nasıl uğraşırım."

"Altını sen temizlersin, ben zaten sütünü vereceğim."

"Olur, ben onun her şeyini temizlerim," dedi Ateş heyecanla. Evet, koskoca mafya Ateş Alanguva bir bebeğin kıçını temizlemek için fazla heyecanlıydı.

Tam ona laf sokmak için ağzımı açmıştım ki Deniz içeri girdi nefes nefese. "Haberleri gördünüz mü?"

Ateş'le aynı anda yerimizden doğrulduk. "Ne haberi?" Ateş hızla televizyonu açıp Türk haber kanallarına geçmişti.

V YAKALANDI!

Bir sürü spiker oturmuş, V'nin yakalanmasını tartışıyordu.

Ateş'le bakışlarımız kesişti, ikimiz de neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk.

"*Interpol tarafından uzun süredir kaçak olarak aranan V, Rusya'da kaldığı bir kasabada yakalandı! Interpol bu durumun global bir mesele olduğunu savunarak V'yi Türkiye'ye teslim etmeyi reddediyor. Bu ısrarları devam ederse diplomatik karışıklığa yol açacakmış gibi gözüküyor.*" Süslü sarışın spikerin konuşmasıyla kafam daha da karışmıştı.

Amaçları neydi? Neden bu şekilde bir yalan haber yapılıyordu?

Kuşku dolu bakışlarımı Ateş'e çevirdim. "Sen benim robotumu yapıp onlara gerçek benmiş gibi teslim mi ettin?"

Ateş'in çatık kaşları düzelmedi. "Hayır ama bu fikir aklımda bulunsun."

"Sizce neler dönüyor? Yanlış kişiyi mi tutukladılar?" Deniz'in sorularıyla başımı iki yana salladım.

"Hayır, beni ülkeye çekmeye çalışıyorlar. Dönmem için yapıyorlar."

"Dönmen için neden tutuklandığını söylesinler ki?" Deniz kafası karışmış gibi koltuğa otururken bir yandan da telefonuyla haberleri kontrol ediyordu.

"İşte asıl anlam veremediğimiz kısım da bu, amaçları ne?" Ateş gergince tabletini eline aldı. "Murat'la konuştun mu hiç?"

"Ben de şimdi ona ulaşmaya çalışıyorum," dedi Deniz sıkıntıyla.

"Gözdağı veriyor olabilirler, *dönmezsen Interpol'le birbirimize gireriz* gibisinden. İnsanların gözündeki imajımı zedelemeye çalışıyorlar. V kendini düşündüğü için geri dönmeyecek demeye getiriyorlar." İlk aklıma gelenler bunlardı ama daha derin şeyler de dönüyor olabilirdi.

Victor babasını henüz öldürememişti çünkü haberi gelmemişti. Orada durumlar nasıl gidiyor bilmiyordum ama pek iyi gitmediği ortadaydı.

Dizüstü bilgisayarımı alıp son durumları takip edebilmek için eski sistemimi tekrar açtım. "Aşkın, lütfen kendini yorma." Ateş'in sözleriyle ona ters bir bakış attım. "Amaçları her neyse onlara istediklerini vermeyeceğiz."

"Sence istedikleri ne peki?" Sorumla nefesini sıkıntıyla verdi.

"Sensin."

"O zaman istediklerini verdiğimizi sanabilirler." Sözlerimle hemen kaşları çatılırken yine neler planladığımı çözmeye çalışıyordu.

"Aşkın bu hâlde ülkeye dönemezsin."

"Hâlimde bir şey yok, Ateş."

"Karnın burnunda! En ufak aksilikte seni de bebeğimizi de kaybedebilirim. Her ne oluyorsa bunu bir süre oyalayacak ve bekleteceğiz."

"Zaten aylardır bunu yapıyoruz, Ateş! Durum değişti mi? Değişmedi."

"Tamam, bir sakin olun da neler olduğunu anlayalım." Deniz'in sözleriyle Ateş sinirle çıktı salondan.

Telefonuma internetten gelen korumalı aramayla bakışlarımı bilgisayardan kaldırdım. Genelde bu arama Çelik'ten geliyordu.

"Güzel annemiz bugün nasıl?"

"Mükemmel!"

"Tamam, işler karışmış ama sakinliğini koru. Büyük ihtimalle seni ülkeye çekmeye çalışıyorlar, o yüzden sakın saçma sapan işlere kalkışma."

"Peki ne yapayım, Çelik? Her şeyden vazgeçip bir de adımı kötülemelerine izin mi vereyim?"

"Adın zaten çok da temiz sayılmaz, annecik." Bir de dalga geçiyordu yavşak.

"Bak zaten sinirliyim, sinirimi senden çıkarmayayım, kodumun orağı!" Çelik'in bir süre sesi kesildi, küfretmeden ne kadar sinirli olduğumu anlayamıyordu beyefendi.

"Eğer sen gidersen ben de giderim ve işler burada karışık. Daha dün bir saldırıdan çıktık. Rusya sözde bizden destek istedi, aramızdaki bağı güçlendirmek için biz de gittik ama destek sırasında Kuzentsov'u hedef aldılar. Yani şu an Kuzentsov onları koruyamadığımız için kızgın ve Rus Hükûmeti peşimizde ve elimde birkaç tane esir Rus askeri var."

"Sikeyim! Sen bunları neden bana haber vermedin?"

"Daha çok taze, aradaki saat farkı da varken seni hamile hâlinle rahatsız etmek istemedim."

"Rus askeri esir almak ne demek, Çelik? Başımıza bir de yeni savaş mı çıkaracaksın? Şahsen Putin'le karşı karşıya gelme gibi bir düşüncem yok, bence senin de olmasın."

"Aslında işin tuhaf tarafı da burada. Askerleri elimde ama onları almak için bir atakta bulunmuyorlar. Ayrıca askerleri cidden sinir bozucu, elimde kalacaklar."

"V yakalandı haberleri senin Rus askerlerini esir almanla ortaya çıktı!" Birden taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

Çelik bir süre sessiz kaldı, iki durum arasındaki bağlantıyı anlamaya çalışıyordu.

"Yani ben Rus askerlerini elimde tutuyorum diye mi bu haber çıktı? O zaman sadece seni değil, beni de ülkeye çekmek istiyorlar. Bunun sebebi de denek olduğumuzu bilmeleri." Çelik'le kafalarımız fazla benzer çalışıyordu.

"Peki neden şimdi?" Sorumla Çelik yine sessiz kaldı düşünmek için.

"Bu da planlıydı, saldırı da askerlerin elimize düşmesi de onların planıydı." Sesi kısılırken hem konuşuyor hem düşünüyordu.

"Peki ne yapacağız?"

"Onlara istediklerini vereceğiz."

"Ben de aynısını söyledim ama nazlı bir kocam olduğu için küsüp kıçını dönüp gitti!" Sözlerimle Çelik güldü.

"Adam haklı, sana zarar gelmesinden endişeleniyor. Anla onu."

"Sen şu an Ateş'i mi savunuyorsun yoksa ben mi yanlış anlıyorum?"

"Evet, yerinde kim olsa aynısını yapar, Aşkın. Kendini onun yerine koy. Zaten ilk etapta bir hamle yapmayalım ve neler yapacaklarını izleyelim. İşin içine girmek istemesek bile geri planda kalamayacağımız bir noktaya geleceğimiz kesin. Bugünkü haberler önemli, bakalım görelim neler olacağını. Murat'la da iletişimde olacağım."

"Peki, dikkat et kendine. Konuşuruz yine. Rus askerlerini de çok tutma, Putin bir taraflarında bomba patlatırsa görürsün."

"Onları güzel ağırlıyorum. Hatta bir tanesi karşımda, çok inatçı ve..." Durakladı. "Konuşturamıyorum ama güzel mavi gözleri var."

"Gördüğün her canlıya sulanma, esirine de yavşamazsın, amma koyayım! Ayrıca dikkat et, askerse normal insanlara benzemez."

Güldüğünü işittim. "Doğru, pek benzemiyor. Neyse burası bende, iletişimde olalım. Bebeğe iyi bak." Çelik'in sözleriyle telefonu kapattım.

Deniz telefonu elinde salonun ortasında dönüp duruyordu.

"Çelik bir Rus askerine sulanıyor bu sefer de." Deniz sözlerimle telefondan başını kaldırdı.

"Bir o kalmıştı zaten sulanmadığı. O ne diyor bu durum için?"

"Benimle aynı düşünüyor."

"Aşkın ülkeye dönersen direkt tutuklanırsın ve bu sefer kimse seni kaçıramaz da."

"Biliyorum."

"Zaten senin kaçman ülke için büyük bir ayıptı! Bu sefer asla kurtulmana izin vermezler."

"Biliyorum."

Her şeyi biliyordum. Marifet bilmekte değildi, oyunu lehime çevirmekteydi ama bu bir oyun da değildi.

"Peki ne yapacağız?"

"En iyi yaptığımız şeyi, kazanacağız." Çünkü başka çaremiz yoktu.

Aradan saatler geçmesine rağmen başımı bilgisayardan kaldırmamış ve ulaşabildiğim tüm bilgilere ulaşmaya çalışmıştım. Selin ve Murat'a ulaşamıyorduk, bizimle olan bağlantılarını anlamış olabilirlerdi. Ateş sinirlenip çıktığından beri ortalarda yoktu, bana zarar gelmesinden çok korkuyor ve benimle polemiğe girmemek için de yanıma gelmiyordu.

Pusat geçen hafta Bahar'la birlikte Türkiye'ye gitmişti ve onları şimdiden özlemiştim. Ayrıca şu durumda adı benimle anılan herkes gözetimdeydi. Ferda da onlarla birlikte gitmişti.

Tarık da daha fazla Çelik'in ısrarlarına dayanamamış ve onunla birlikte Rusya'ya gitmişti. Adada sadece Deniz ve Naz kalmıştı bizimle.

Shrek'ten yeni bir mesaj geldi.

Sen yine ne yaptın da çıldırıyor bu adam?

Pusat'ın mesajıyla sırıttım, her gün mesajlaşıyorduk ve bazen kocamdan çok onunla konuşuyordum.

Bak sakın buraya gelmek gibi bir çılgınlık yapma.

Tmm

Adam haklı, senin gibi deliyle tabii çıldırır. Kendini düşünmüyorsun bari bebeğini düşün.

Herkes bebeğimi düşünmem gerektiğini söyleyip duruyordu ama her şeyi aslında onun için yaptığımı anlayamıyorlardı.

Ya bi sg

Sen söylemesen ben bebeğimi düşünmeyeceğim zaten, AMINA KOYAYIM!

O nasıl bir küfür şekli Şam şeytanı? Yazıyı duydum resmen amk.

Kaç yaşında herifsin, bir düzelemedin.

Bu mesajlarımızı Bahar'a okutsam beyninin küçüklüğü yüzünden senden ayrılır.

Tövbe de.

Tövbe der misin?

DEMİYORUM

TÖVBE DER MİSİN???

Gün içinde keyiflendiğim tek an Pusat'la konuşmaktı, kıkırdayarak arkama yaslandım. Tam ona cevap verecektim ki Ateş salona bir fırtına gibi girdi.

"Dertlerini çözüyor gibiyim. Cebonayan hakkında bilgi ve deneylerin detaylarını öğrenmek istiyorlar." Ateş'in sözleriyle *Shrek*'le mesajlaşmayı bıraktım. "Ve ben de onlara istediklerini vereceğim."

"Sen mi?"

"Evet, bu olaylar daha da büyümeden önünün alınması gerekiyor. Bir gün adayı bulup sana zarar vermelerine izin veremem. Ülkeye tek başıma dönecek ve onlara istedikleri şeyleri vereceğim, bunun karşılığında da hürriyetimizi biraz da olsa sağlayacağım."

"Sen dalga mı geçiyorsun, Ateş?"

"Aranan sensin, ben değilim," dedi sanki karşısında bir salak varmış gibi.

"He yani sen Cebonayan yüzünden, babanın yediği naneler yüzünden ve beni saklamak yüzünden aranmıyorsun sanki, amına koyayım!" Sinirle bağırarak yerimden kalktığım an Ateş de beni sakinleştirmek için yanıma geldi.

"Bebeğim, benim suçlamalarım seninkiler kadar ağır değil ve inkâr edilebilir şeyler. Beni uzun süre tutamazlar ve eğer onlara istediklerini verirsem..."

"Olmaz, tek başına böyle bir işe kalkışamazsın. Sürekli kuracağımız mutlu aileden bahsedip böyle bir şeyin içine tek başına giremezsin!"

"Aşkın bebeğim, ben ne zaman seni arka plana attım? Ne zaman senin gücüne, zekâna güvenmedim? Hiçbir zaman. Şu an bu durumda olmamızın tek sebebi tehlikeli bir hamilelik geçiriyor olman. Sen benim zaten ailemsin ve bunu kaybetmeyeceğim."

"Hayır Ateş, birlikte gideceğiz yoksa kabul edemem."

"Senden izin istemiyorum, Aşkın, bunu yapmak zorundayım. Sadece yarım gün oldu haber duyuralı ve tüm dünya karıştı, kaybedecek vakit yok."

"Gideceksin yani? Hamile karını adada bırakıp aksiyona gideceksin, öyle mi amına koyayım?"

"Koyma, hiçbir şeye koyma mümkünse." Konuşurken kollarımı okşayarak beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama şu an neremi okşarsa okşasın sakinleşecek durumda değildim.

"Ben de geleceğim," dedim inatla.

"Hayır, gelmeyeceksin."

"Evet, geleceğim."

"Aşkın! Gelmen çok tehlikeli, neden bunu umursamıyorsun?"

"Eğer sana bir şey olursa yaşayamam çünkü! Daha fazla kayıp vermeye gücüm kalmadı benim ve babası olmayan bir kız da doğurmak istemiyorum, anladın mı? Madem bir çocuğumuz olacak, ona en güzel hayatı vermek zorundayız ve babası olmazsa bunu tek başıma yapamam!"

"Bana bir şey olmayacak." Hâlâ beni ikna etmeye çalışıyordu, şaka gibiydi.

"Ya bir siktir git Ateş." Göğsünden iterek kendimden uzaklaştırdım. "Ben ne kadar tehlikedeysem sen de o kadar tehlikedesin. Hem o Hector denilen adamın yaşayıp yaşamadığını da bilmiyoruz, kenarda durmuş bekliyor olabilir. Cebonayan üyelerinden bahsetmiyorum bile, çoğu seni öldürmeyi istiyor. Daha saymamı ister misin?"

"İstemem, sakinleş güzelim, lütfen... Kendini de bebeğimizi de geriyorsun." Sinirle ofladım.

"Tartış benimle! Beni dellendirme."

"Seninle tartışmayacağım. Endişelenmekte haklısın ama bana inan, elimden gelen her şeyi yapacağım." *Bana güven* diyemiyordu artık, sadece *bana inan* diyebiliyordu ama bunu da yürekten söyleyemiyordu.

Bizi bu hâle getirdiği için ona kızgındım, bizi bu hâle getirdiği için hayata kızgındım.

"Sana inanmak istiyorum ama ülkeye döndüğün an hiçbir şeyin elinde olmayacağını biliyorum. O yüzden bu ihtimali aklından çıkar, Ateş. Ya birlikte ya da hiç."

"Senden izin almıyorum, Aşkın, uçak ayarlattım bile. Bir saate gidiyorum." Kendinden fazla emindi, sanki o gitse ben burada uslu uslu onu bekleyecekmişim gibi davranıyordu.

"Gidersen boşarım seni!" Sözlerimle gülecek gibi oldu ama ne kadar sinirli olduğumu görünce vazgeçti. "İnanmıyor musun? İyi, git de gör madem."

"Bebeğim, lütfen yapma böyle. Kendini de bebeğimizi de gereksiz geriyorsun."

"Gereksiz mi? Ortada senin canın var!"

"Bana bir şey olmayacak, Aşkın. Benim bu dünyada en çok istediğim şey seninle bir yuva kurmak ve şu an buna çok yakınken hiçbir güç beni size gelmekten alıkoyamaz."

"Üçüncü Dünya Savaşı mı çıktı burada, ne oluyor?" Naz şiş karnıyla birlikte gözünü ovuşturarak salona girdi.

"Daha çıkmadı ama birazdan çıkacak! Beyefendi tutturdu Türkiye'ye gideceğim diye."

"Neden?" Naz şaşkınca gözlerini irileştirdi.

"Kocan seni strese sokmamak için olan hiçbir olumsuzluğu anlatmıyor sana! Benim koca da beni stresin nirvanasına ulaştırmak için elinden geleni yapıyor." Ben söylenip Ateş'ten uzaklaşırken Naz merakla Ateş'e baktı neler olduğunu anlamak için.

"Aşkın'a bir şey söyler misin? Beni dinlemiyor da," dedi Ateş de bu sefer umudu Naz'da arayarak. İkisi çok sıkı bir dostluk kurmuşlardı ve Naz'ın her konuda Ateş'i savunması beni çıldırtıyordu.

"Aşkın sen hamilesin, gitmen tehlikeli," dedi Naz tam da tahmin ettiğim gibi Ateş'e destek olarak.

"O zaman o da gitmeyecek!"

"Üzgünüm bebeğim ama gideceğim. Gelince kendimi affettireceğim." Yanıma ulaşıp başımın üstüne bir öpücük bıraktığında onu sinirle ittirdim. "Sakın plan yapıp gelmeye kalkışma, Naz ve Deniz senin bir yere gitmene izin vermeyecek. O yüzden lütfen arkana yaslan ve bir kere de benim ailem için çabalamama izin ver. Tekrar uyarıyorum, sakın peşimden gelme."

"Tamam," dediğimde bana inanmamıştı elbette.

"Aşkın, lütfen."

"Tamam, sen git de gör bakalım döndüğünde hâlâ *aşkım* duruyor mu burada."

"*Aşkın* dedim..." Gülümsedi tatlı tatlı sanki başımızda bir ton bela yokmuş gibi.

"Bir tek senin." Gülüşü genişledi. "Bak artık sonlara geliyoruz ve yapacağımız her hamle çok önemli, herkesin hayatı pamuk ipliğinde, Ateş."

"Farkındayım. Biliyorum verdiğim sözlere inanmak çok zor ama ben yine de söz veriyorum. Bu işten kurtulup birlikte güzel bir hayat yaşayacağımıza, kızımızla mutlu bir ömür yaşayacağımıza söz veriyorum."

"Söz verdin ya, yandık amına koyayım." Acıyla gülümsedi.

"Aşkın lütfen adada, güvende kal."

Nefesimi verdim ve ikna edilmiş gibi görünmeye çalıştım. "Sana bir şey olursa ben de peşinden gelirim! Artık öbür tarafta gerçekleştiririz aile hayallerimizi."

"Peşimden gelmeyeceğine, bir saçmalık yapmayacağına söz ver."

"Söz." O bana hep yalan sözler veriyordu, ben bir kez verseydim bir şey olmazdı.

Rahatlayarak verdi nefesini ve eğilip yanağıma uzun, sert bir öpücük bıraktı. Arkasını dönmüştü ki elini tutarak durdurdum onu. "Hemen mi?"

"Evet, vakit kaybetmek istemiyorum. İşleri hemen halledip aileme geri dönmem gerek." Eli karnıma gitti ve hafifçe okşadı. "Baba seni çok özleyecek." Karnıma da bir öpücük bıraktı.

Naz kısık gözlerle bana bakıyordu, ikna olmadığımı biliyor ve sözüme de hiç güvenmiyordu.

"Geldiğinde beni bulursan konuşuruz artık," dedim tripli şekilde.

"Bulacağım." Bakışlarını Naz'a çevirdi. "Kendinize iyi bakın, Aşkın bir çılgınlık yapıp yanıma gelmeye kalkarsa lütfen bana haber ver."

"Tamam, sen de kendine dikkat et." Naz yavaşça arkasındaki koltuğa oturdu.

"Tek mi gideceksin?"

"Deniz burada kalsın, diğerleri de Türkiye'de zaten. Pusat'ın haberi var gideceğimden, ona göre hazırlık yapıyor. Yusuf'u burada bırakacağım."

"Yusuf'u da al, ne kadar kalabalık olsanız o kadar iyi." Sözlerimle gözleri kısıldı ve ne düşündüğümü anlamış gibi başını iki yana salladı.

Ateş gözlerime son kez uzunca baktı ve arkasını dönerek evden çıktı. İlk önce kendi adasına geçecekti çünkü benim adamda uçak pisti yapılabilecek düz bir alan yoktu.

O gözden uzaklaşınca Naz'ın karşısındaki koltuğa geçtim. "Sence de tuhaf davranmadı mı?" Naz sorumla dudağını büzdü.

"Bilmem, bana normal geldi."

"Bana gelmedi. Sakladığı bir şeyler olabilir ve bunlar da büyük ihtimalle onun tehlikede olmasıyla ilgili. Apar topar gitmesinin ardında bir şeyler var, saklıyor."

"Sence ne olabilir?"

"Bilmiyorum." Tahminlerim vardı sadece ve onlar da pek iç açıcı değildi.

"Aşkın bak, sakın peşinden gitmek gibi bir çılgınlık yapma." Naz'ın uyarıcı sözlerine cevap vermedim. "Aşkın, bebeğini düşün."

"Kızımı düşünüyorum, Naz ama normal bir hayat yaşamıyoruz ve eğer kaybedersek kızımı da kaybederim. Bu Ateş'in tek başına olabileceği bir savaş değil, benim kirimi de yükleniyor."

"Biraz sabırlı olsan, biraz da onun çabalamasına izin versen?" Naz'ın sözleriyle gözlerimi yumdum. "Bir kere ona güvensen."

"Ona her güvendiğimde..."

"İşte sizin aşamadığınız şey tam olarak bu, geçmiş. Ama baksana Aşkın, hepimiz çok fazla acı çektik. Çok fazla kayıp verdik. Bir şekilde yeniden başlamamız gerekiyor, geçmişe bir sünger çekmezsek geleceğimize de bulaşır."

"Umarım ufak bir Kaptan doğurmuyorsundur. Cidden bak, o herifin bebek hâli bile çekilmez." Naz her zaman çok olgun olmuştu ama son zamanlarda, özellikle de hamilelikte yol aldıkça bu olgun hâlleri artmaya başlamıştı.

Ancak onu suçlayamazdım çünkü aynı şeyleri ben de yaşıyordum. Sanırım günün sonunda dönüşmekten korktuğumuz o kişiye dönüşüyorduk yavaşça.

Naz gülmeye başladı, gergin bakışlarımı bu sefer onun üstüne diktim. Ben baktıkça o daha da içten güldü, ağzını kapatarak gülüşünü bastırmaya çalıştı.

"Bir an oğlumu hayal ettim de..." Gülmekten gözlerinden yaşlar geliyordu. "Sarı balıkçı yağmurluğuyla botlarıyla, sakallı falan..." Naz'ın sözleriyle dayanamayarak ben de güldüm.

"He bir de diyor ki, '*Bana mama ver evladım, neden mama vereceksin biliyor musun? Büyümek için evlat, büyümek için mama vereceksin.*'" Tüm gerginliğimi kısa bir anlığına unutup Naz'la birlikte kahkaha atarken sözlerim Naz'ı biraz daha gülme krizine sokmuştu.

Ben çok gülünce karnımdaki küçük canavar da heyecanla hareketlenmişti. Elimi karnıma götürüp hafif hafif okşadım. Zaten olduğu yerde duramıyor, sürekli tekmelerle varlığını hatırlatıyordu, sanki unutmak mümkünmüş gibi.

"Hâlimize bak, amına koyayım. Hamile hamile oturmuş kocalarımızı bekliyoruz. Sinirlendim..." Hem gülüyor hem de ciddi ciddi düşünüyordum.

"Kocanın işten dönmesini beklemiyorsun sen de! Başınızı beladan kurtarmasını bekliyorsun, rahatla biraz." Naz yine beni telkin etmeye devam ediyordu.

"Aynen." Başımı sallayıp bilgisayarımı açtım yine. Ateş'in uçağı birazdan kalkacaktı ve adasındaki tek uçak gideceği uçak değildi. Bana aldığı uçak da vardı.

Ateş'in sinirden kuduracağını bile bile Ayberk'e mesaj attım.

Yeni iş ister misin?

Bir tık ahlaksız bir teklif gibi olmuştu. Ateş duysa kesin sinir krizi geçirirdi ama ona ihanet eden birini öldürmediğine göre Ayberk'i fazla seviyor olmalıydı. Bir de aslında Çelik ve bizim için çalışması onun suçunu hafifletmişti. Tabii yine de Ateş onunla olan tüm bağlarını kesmişti. Çok geçmeden Ayberk mesajıma cevap verdi.

Bu sefer Ateş beni öldürür.

Korkma, o iş bende.

"Umarım Türkiye'ye gitmek için ortalığı karıştırmıyorsundur, Aşkın," dedi Naz gergince ama tam olarak onu yapıyordum.

"Hayır, kızıma nasıl bir oda yapayım diye bakıyordum." Naz elbette bana inanmadı ve göz devirdi. Bu sırada bizim aslanlar da sırayla salona girmişti.

"İnsan hamileyken kime bakarsa çocuğu ona benzermiş. Benim oğlan ya sana ya Ateş'e ya da bu aslanlara benzeyecek." Naz'ın sözleriyle güldüm.

"Oğlun bana benzerse dehşet yakışıklı olur. Otur kalk dua et bana benzemesi için."

"Başladık yine, ne zamandır ego patlamaları yaşamıyordun." Naz söylenirken yavru aslan kucağına çıkmış ve Naz'ın şiş karnını yalamaya başlamıştı.

Yerimden kalktığımda Naz da hemen ayaklandı. "Nereye Aşkın?"

"Müsaade edersen işeyeceğim."

"Tamam, ben de geleyim," dedi ama bakışlarımı gördüğünde geri yerine oturdu.

"Sen iyice enişteci oldun, bak bozuşacağız artık." Naz sözlerimle güldü ama Ateş'e kafa yapısı olarak daha yakın olduğunu biliyordum.

Naz V'yi hep sevmişti ama Aşkın'la sık sık tartışırdı.

Yatak odama geçip masama oturdum. "Babayı ve dünyayı kurtarmamız gerek kızım, o yüzden dayanmak zorundasın. Bir yere gidersen bozuşuruz. Cidden bak, kimsenin karşısına almak istemeyeceği bir annen var, yani işin çok zor. Ona göre ayağını denk al." Ateş burada olsa ve daha doğmadan bebeğimizi tehdit ettiğimi görse kriz geçirirdi.

Makyajıma başladım, bugün tanıdık bir kılık değişimi yapacaktım çünkü hamile hâlimle bir tek bunu yapabilirdim. Naz'ın taklidini yapacaktım ve bu şekilde Türkiye'ye gidecektim.

Uzun zamandır plastik makyaj yapmıyordum ve bunu özlemiştim. Saçlarıma koyu kahve, omuzlarımda tül bir peruk takıp yüz hatlarımı da olabildiğince Naz'ın hatlarına benzetmeye çalışmıştım. Kahverengi lensler takıp aynı Naz'ın giyineceği tarzda sıkıcı bir takım giymiştim.

Ben hazırlanırken kapım tıklatıldı. "Aşkın! Ne halt karıştırıyorsun?" Naz kapıyı açmaya çalıştı ama kilitlemiştim.

"Sadece dinleniyorum!"

"İnanmam Aşkın, şu kapıyı açar mısın?" Kapıyı öyle bir zorluyordu ki Osmanlı, Viyana kapılarını bu kadar zorlamamıştır.

Hamile hamile kendini daha fazla yormasın diye yerimden kalkıp kapısını açtım. Beni gördüğünde gözleri irileşti.

Aynı onun üstündeki beyaz uzun eteği, beyaz bluzu giymiştim. "Sen ben olmuşsun," derken beni baştan aşağı şaşkınca süzüyordu.

"Evet ve bu aramızda."

"Aşkın! Ne halt yiyeceksin? Ateş'i arıyorum." Eli telefonuna gitmişti ki elinden tutarak onu durdurdum.

"Naz, sen en büyük V destekçisi değil miydin?"

"Öyleydim."

"Peki ne değişti? Hamile olmam mı değiştirdi? Sen benim çektiğim tüm acılara rağmen her zaman gözlerini yumup Kaptan'a hak vermedin mi? V'nin varoluşundan keyif almadın mı? Şimdi ne değişti? Şimdi neden beni durdurmaya çalışıyorsun? Hamile olmam mı değiştirdi bana bakış açını?"

"Hiçbir zaman sana yapılanlardan keyif almadım, Aşkın! Seni hep destekledim çünkü ne olursa olsun sen benim bir kardeşimdin. Evet, Kaptan'a güvendim, onu sevdim. Hangimiz sevmedik ki Aşkın? O bizi öyle büyüttü ki şimdi karşına geçse iki dakika öfke kusar, üçüncü dakikada boynuna sarılırsın. Anla Aşkın, ne olursa olsun biz Kaptan'ın çocuklarıyız. Evet, çok fazla yanlış yaptı, sana çok fazla acı çektirdi ama geriye dönüp baktığımızda hepimize bir aile verdi. V'yi seviyorum çünkü o sensin Aşkın."

Sözlerini yalanlayamadım. Sözlerine karşı da çıkamadım ama kabul de edemedim. İşte Kaptan böyle bir çaresizlikti. Onu sevmek de suçtu, sevmemek de suçtu. En büyük suçluysa oydu.

"Burada öylece beklersem artık ne ben olurum ne de V... O yüzden yoluma çıkma, Naz."

"Sadece bebeğin için değil, Aşkın. Sen zaten elinden gelen her şeyi yaptın, sen zaten hep savaştın. Şimdi biraz da olsa yaşamaya hakkın var."

"V dursun mu yani? O kadar şey boşa mı gitsin?"

"Neden boşa gitsin ki Aşkın? Efsaneler unutulmaz, etkileri de kendileri de unutulmaz."

"Ama ben henüz bir efsane değilim." Öyle olmam için bu işin sonuna gelmem gerekiyordu.

"Peki ne yapacaksın? Planların ne? Ne zaman efsane olacağını düşünüyorsun?"

"Adaleti sağladığım zaman."

Naz sözlerimle acıyla güldü. "O zaman asla efsane olmayı bekleme çünkü bu hiçbir zaman tamamen mümkün olmayacak."

"Bunu daha sonra tekrar konuşalım." Kapıyı kapatacaktım ki Naz ayağını araya koyarak kapatmamı engelledi.

"Vazgeçmeyeceksin, seni kimse durduramayacak değil mi?"

"Aynen öyle."

"O zaman bırak da sana yardım edeyim."

"Nasıl yardım edeceksin?" Sorumla omuz silkti.

"Kendin dışındaki herkesi küçümsemeyi acilen kesmen gerek."

"Öyle bir şey yapmıyorum," diye çıkıştım ama Naz beni ittirerek içeri girmişti bile.

"İlk önce yanına güvenilir kişiler almalısın çünkü cidden sakat bir durum ve Ateş senin adadan çıkmaman için tüm önemleri almıştır, nasıl aşacaksın?"

"Çelik'e haber vereceğim, gideceğimi söylediğimde bana destek sağlamak zorunda kalacak. Senin kimliğinle giriş yapacağım ama sen de V'ye yakın bir isim olduğun için takip altında olacağım. Yakalanmadan önce yani çok zamanım olmayacak orada."

"Elbette her şeyi düşünmüşsün." Kollarını göğsünün altında birleştirirken kaşları çatıktı.

"Her zaman."

"Ama benim gözlerim öyle bayık bakmıyor," diye söylenerek yanıma geldi.

Makyaj masasına tekrar oturdum ve geri kalan makyajımı Naz'ın hazırlamasına izin verdim. "Zaten uçağa binebilmen sıkıntı, burada Deniz'i ben tutarım. Uçağı kaldırana kadar yapacakların sana kalmış." Bakışları odada gezinirken gördüğü direkle gözleri irileşti. "Şaka?"

"Çok ciddi kullandık."

"Oha!" Naz gibi nahif bir kadın bile bu kadar şaşırabiliyordu demek. Hâlbuki bizim için bir direğin odamızın ortasında olması epey keyifliydi, gerçi uzun zamandır kullanamıyorduk ama...

"Deniz'i nasıl tutacaksın peki?" Sorumla nazlı nazlı güldü. "Senin içinden bu kadar cilve çıkması beni şaşırtıyor."

"Aman ne cilvesi ya," diyerek savunmaya geçti hemen. "Yani o kadar yıl sakladı sonuçta hislerini, birden hamile ve evli olmak beni şaşırtıyor."

"Hep biliyordun sana olan ilgisini ama hep görmezden geldin." Sözlerimle nefesini sıkıntıyla verdi.

"Çünkü onunla hiç benzemiyorduk, ne hayata bakışımız ne de kişiliklerimiz. Onun gibi bir adamla asla yapabileceğimi düşünmüyordum. Ona hep değer veriyordum ama hislerinin aramızdaki düzeni bozmasından hep endişe ediyordum."

"Peki birden çılgınca sevişmenize neden olan şey neydi?" Sözlerimle yanakları al al oldu.

"Yağmurlu bir geceydi..." diye başladığında dayanamayarak kahkaha attım. "Fernando'yla ilişkim olduğunu zannediyordu, ben de aksine inanması için ona bir şey söylemiyordum. Böyle olmasının ikimiz için de daha iyi olacağına inandım, belki hislerinden uzaklaşır sandım."

"Ama onun anlayışını görmek, benim mutluluğumu ne kadar istediğini görmek onun aslında o kadar da bana zıt olmadığını hissettirdi. Fernando'yla defalarca karşı karşıya geldi ama her seferinde sadece beni üzmemesi gerektiğini söyledi. Onu iyi tanıyorum ve bunu söylerken bile canının ne kadar yandığını görebiliyordum. O gece de sözde Tarık'ı görmeye gitmiştim ama Tarık evde yoktu."

"Ve siz de bir bebek yapmaya karar verdiniz." Gülüşünü bastırmaya çalıştı.

"Ya dur da anlatayım." Detayları merak ettiğim için sustum. "*Ona âşık mısın*, diye sordu, eğer âşık olsaydım bana yaklaşmazdı bile ama o an ona daha fazla yalan söyleyemedim. Gözlerime dolu gözleriyle bakarken onu daha fazla kandıramadım. *Âşık değilim*, dememle tüm hislerini itiraf etmesi bir oldu, *daha fazla dayanamıyorum* dedi ve..." En sonunda durup karnını gösterdi. "Sonuç da göründüğü gibi."

"Ne yalan söyleyeyim, ben de ikiniz olursanız hiç mutlu olacağınızı düşünmüyordum ama aşkın her şeyi değiştirdiğini bazen unutuyoruz."

Naz iç çekti. "Eskiden aşktan bahsettiğimizde dalga geçen Aşkın'a bakın siz."

"Hepsi o puşt yüzünden." Sözlerimle güldü.

O makyajımı tamamlar tamamlamaz ben de yerimden kalktım. Şu an fazlasıyla Naz gibi gözüküyordum ama ülkeye güvenle girmek için daha yapmam gereken birçok şey vardı.

Naz'la yan yana durduğumuzda benzerliğimiz ikimizi de güldürdü. "Ateş benden nefret edecek," dediğinde omuz silktim.

"Etmez, endişelenme. Hep yaptığın şeyi yap, Naz, arkana yaslan ve izle." Başını ağır ağır salladı ama dayanamayarak boynuma atıldığında ben de onun sarılışına karşılık verdim.

"Bebeklerimiz birlikte büyümezse seni çok kötü yaparım," derken sesi ağlamaklıydı.

Derin bir iç çektim ve yanağına bir öpücük bırakarak ondan uzaklaştım.

Vakit geçmeden gitmem gerekiyordu. Yanıma gerekli eşyalarımı ve Naz'ın kimliğini aldım. "Senin adına şirket açacağım."

"Kocan daha büyüğünü bana öder," dedi gülerek.

"Oğluna iyi bak." Ona son kez veda edip odadan çıktım.

Dışarı çıkmadan önce etraftaki kameraları kontrol ettim, Deniz ortalıklarda gözükmüyordu ama ön kapıda Yusuf duruyordu. Bahçe kapısına yak-

hızlı hızlı yürümeye de devam ettim.

Deniz çok daldığı bilgisayardan başını kaldırıp beni gördüğünde şoka girdi. "Sevgilim? Nereye gidiyorsun?" O arkamdan seslenirken ben hızla yürümeye devam ediyordum. "Bal peteğim!" Dayanamayıp gülerken daha da hızlandım, peşimden geliyordu. "Bal peteğim, nereye gidiyorsun böyle? Aş mı erdin? Sen neden kendini yoruyorsun ki?" Deniz bana yetişmeden iskeleye ulaşmıştım, Naz en sonunda yardımıma yetişip Deniz'i durdurmuştu.

İskelede yürürken önümü kesen üç aslanla durdum. "Hayır ya, sizi de başıma dikmiş olamaz bu puşt." Üçü de aval aval suratıma bakıyordu. "Çekilir misiniz?" Erkek aslan yani JR Ateş başını iki yana salladı. "Kocamın, yani sizin babanızın hayatını kurtaracağım. Çekilin yolumdan." Beni dinlemeyip etrafımı sardılar. "Bakın size zarar vermek istemiyorum." Sözlerimle bu sefer benimki kükredi. "Kükremeyin! Dikkat çekiyorsunuz." Şimdi başıma Yusuf'u dikeceklerdi.

"O sizin babanızsa ben de ananızım! Anne sözü dinleyin, çıkın önümden." Dil dökmelerim işe yaramıyordu. En son yanlarına eğilip üçünün de tek tek başını okşayıp öpücükler bıraktım. Onlar da tehlikenin gittiğini anlayıp hemen mayıştılar.

Onlar mayışır mayışmaz da gülümsememi bozmadan rıhtımda ilerlemeye devam ettim. "*Robot aslanları da manipüle etme be, Şam şeytanı!*" Evet Pusat burada olsa tam olarak bunu söylerdi.

Tam tekneye ulaşacağım an Yusuf koşturarak yanıma gelmeye başladı. Onun koştuğunu fark edince ben de koştum. İskeledeki tekneyi boş verip jet skiye atladım.

"Yenge! Yenge durur musun?" Yusuf nefes nefese kendini yırtarcasına bağırıyor ve bacakları kıçına vururcasına da koşuyordu.

Jet skinin motorunu çalıştırıp ona el salladım. İskelede sadece tekneler kalmıştı ve onlarla da benim hızıma yetişemezdi.

"Yenge, sen beni yaktın!" Yusuf'un duyduğum son sözleri bunlar olmuştu.

Ateş'in adasına doğru son sürat giderken kızımın keyfi de oldukça yerindeydi. "Evet anneciğim, biz babanla jet skiyi çok severiz, hatta bir keresinde..." Sustum. "Neyse kızım boş ver, severiz işte." Daha beni duyamayacak bir bebekle bu kadar konuşmam akıl kârı değildi ama bunu bir ihtiyaçmış gibi görüyordum.

Ateş'in adasına vardığımda burasının şimdiden eski hâlini aldığını ve hatta daha da geliştirildiğini gördüm. Ateş yaptığı her şeyi bana anlatıyordu ama

ben daha önce gelip bakmak istememiştim. Sanırım kayıp verdiğin yerlere dönmek zor oluyordu.

Güvenlik ağını da güçlendirdiği için ben jet skiyi adaya yaklaştırır yaklaştırmaz bir sürü koruma doluşmuştu etrafa.

Naz gibi gözüküyor olabilirdim ama Ateş'in çalışanları da kendi gibi kurnazdı. "Merhaba!" İngilizce bilmiyormuş gibi Türkçe konuşurken güvenlikler de birbirlerine bakıyordu beni çıkarmak için.

"Naz Hanım!" Bozuk Türkçeyle konuşan tanıdık bir sesi duyduğumda nefesimi verdim. Ivan koşturarak yanıma geliyordu. "Doktor kontrolüne mi geldiniz?" Türkçesi daha fazla olmadığı için konuşmanın geri kalanını İngilizce ilerletmek zorunda kalmıştı. Başımı olumluca salladım. "Doktorunuzun haberi yoktu sanırım, hemen ayarlatayım."

"Hayır, önce biraz işlerim var. Adaya bakacağım, sonra doktorun yanına geçerim." Sesimi olabildiğince Naz'ın sesine benzetmeye çalışmıştım ama ne kadar başarılı olduğum merak konusuydu. Biri beni tanımasın diye sesimi değiştirmeye çalışmak farklı, birinin sesini taklit etmek çok farklıydı.

"Peki, hemen size eşlik etmesi için birilerini ayarlıyorum."

"Gerek yok," dedim hemen. "Adayı biliyorum."

"Yine de Bay Alanguva son olanlardan sonra misafirleri oldukça dikkatli gezdirmemiz için bizi uyardı." Kibarca aksine müsaade edemeyeceğini söylüyordu.

Başımı olumluca salladığımda yanıma gelen tanımadığım bir adam ve esmer kadınla gözlerim kısıldı. Bu esmer Ateş'in zehrin etkisindeyken saçma salak şeyler söylediği Samanta'ydı.

Onlar yanımda benimle birlikte yürümeye başlarken kızı elimde olmadan sinirle süzüyordum. "Saman," diye söylenirken kız başını bana çevirdi gülümseyerek.

Onu işten çıkarması için elbette Ateş'e bir şey diyemezdim çünkü kimsenin işini elinden almak istemezdim ve burada suçlu olan kişi zehirli puşt kocamdı. Yine de bu kadın da ona karısının yanında bile *hayır* diyememişti.

Ben eskiden bu kadar kıskanç değildim, amına koyayım ya.

Yanımdakilerle birlikte yürürken çaktırmadan uçak pistine doğru gidiyordum. Çelik'e haber vermiş ve benim için bir pilot ayarlamasını sağlamıştım. Pilot ihanet etmiyordu, sadece Naz'ı ülkeye götüreceğini sanıyordu.

Sonunda alana geldiğimizde yanımdaki adam ve Samanta bana bakıyordu anlamamış şekilde. Ben de hiç bozuntuya vermeden uçağa yürümeye devam ettim.

"Hanımefendi, nereye gidiyorsunuz?" Adamın sorusuna cevap vermeden uçağa geçtim çünkü yeterince vakit kaybetmiştim.

Tam rahat rahat yerime oturmuşken dışarıda duyduğum bağırışlarla ofladım. Yusuf sular içinde, elinde silahıyla uçağa dalmıştı.

"Yüzerek mi geldin, amına koyayım? Ayrıca sen benim Naz olmadığımı nereden anladın?"

"Ben yengemi her hâlde tanırım! Lütfen iner misin yenge? Bak Ateş abi ağzıma sıçar. Çok ciddi uyarılar yaptı, benim başımı yakma yenge." Onun dil dökmelerini sakince dinlerken yerime daha da yerleştim.

"Otur Yusuf."

"Dönüyor muyuz yenge? Hadi gel evimize gidelim, ben daha sizin kıza patik ördürtüyorum neneme. Hadi be yenge, gel eve dönelim."

"Madem çıkmıyorsun, otur şuraya. Uçak kalkmak üzere." Sözlerimle şaşkınca yine söylenecekti ki tam da tahmin ettiğim gibi uçak hareket etmeye başlamıştı pistte.

"Aa gidiyoruz! Yenge lütfen bak!" Benimle baş edemeyeceğini anladığında uçağın uzun koridorunda koşturmaya başladı uçuş kabinine doğru. "Sayın pilot! Pilot! Durdurur musun şu uçağı? Bak rica ediyorum, Ateş abi senin de ağzına sıçar." O bağırıyordu ama pilot bu sürede kalkış geçmişti bile.

"Otur Yusuf!" Emir verici sert sözüme daha fazla itaatsizlik edemedi ve yorgunca karşıma geçip oturdu.

"Yenge bak, gel dönelim."

"Daha fazla konuşma, başım ağrıyor."

"Tamam, konuşmayayım da ne yapıyorsun be yenge? Ya şimdi yakalanırsan? Bir de hamilesin."

"Hamile miyim cidden, amına koyayım! Bilmiyordum." Yusuf irileşen gözleriyle bana baktı, o Pusat kadar benim sert mizacıma ve küfürlerime alışkın değildi tabii.

"Pardon yenge."

"Usluca otur ve bana eşlik et. Hem Ateş beni tek gönderdiğini öğrenmektense yanımda olmanı tercih eder. Ayrıca hamile olabilirim ama bu tüm gücümü kaybettiğim anlamına gelmiyor, sadece daha çok tehlikedeyim ve bunun da farkındayım. Başka seçeneğim yok ve tehlike beni hiçbir zaman durdurmadı." Kızımızı da durdurmayacaktı, o da bizi bırakmayacaktı. Hepimiz için elimden geleni yapacaktım.

Gitmekte ısrarcıydım çünkü neler olacağını öngörüyordum. Ben oraya gitmezsem beni ülkeye çekmek için Ateş'e zarar verebilir, belki daha da ileri gidebilirlerdi. Başka seçeneğim yoktu. Ateş kızsa da anlayacaktı.

Seçeneklerimiz kalmadığında kendi seçeneklerimizi oluşturmak zorundaydık, ne pahasına olursa olsun yoksa ne seçenek olurduk ne de seçen, yazık olurduk.

Uçaktan inerek Naz'ın kimliği ve pasaportuyla başarılı şekilde ülkeye giriş yapmıştım. Ne olur ne olmaz diye Naz benim makyajımı yaparken de onun parmak izini kopyalamış ve şeffaf bir yapay parmağa geçirmiştim. Parmak izim alınırsa Naz olduğumdan emin olunacaktı.

Neyse ki parmak izine gerek kalmamış ve elimi kolumu sallayarak ülkeye girebilmiştim. Havalimanından direkt ayarlattığım araca geçerken henüz bir haber yoktu.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi yumdum.

Burayı özlemiştim.

"Ateş abi birazdan öğrenir geldiğimizi," dedi Yusuf gergince. Ben de bu sırada telefonumu çıkarıp Pusat'a mesaj atıyordum.

Rıhtıma geçiyorum, gel beni al.

NE?

NE?

NEEEE?

Hemen ardından aramaya başladı ama onu meşgule atıp gündeme baktım.

Kırmızı bültenle aranan V yakalanınca kocası da Türkiye'ye döndü ve döndüğü saatten beri sorguda!

Ünlü iş insanı Ateş Alanguva içeride nasıl bir ifade veriyor, tutuklanacak mı? Şu an her şey merak konusu. Tüm dikkatler buraya verilmiş durumda ve tüm dünya bu sonucu bekliyor dersek abartmış olmayız!

Tam da beklediğim gibi olmuştu. Bir süre sorguda kalacağı kesindi ve bu sırada Cebonayan hem V'nin hem de Ateş'in yakalanmasından elbette faydalanmaya çalışacaktı. Önce onları durdurmam gerekiyordu.

Zırhlı siyah Maybach rıhtımın önünde durduğunda derin bir nefes aldım. Bu rıhtıma sığınan küçük Aşkın o kadar da uzakta değildi.

Zaman ne ilaçtı ne çare.

Zaman sadece acıydı.

Kaybedilen anıların hapishanesiydi.

Ben araçtan indiğimde hemen Yusuf da peşimden inmişti. Rıhtımdaki sandalyeler, hep olduğu yerde sanki daha yeni konulmuş gibi düzenle duruyordu.

Buraya hamileyken ilk defa geliyordum.

Kaptan'ın favori sandalyesine oturdum ve bakışlarımı rıhtıma diktim. "Hep haklısın, Kaptan. Ne kadar kaçarsam kaçayım döndüğüm yer hep kürkçü dükkânı, hep sen. Seni sevdiğimden değil ama seni sevmediğimden de değil... Seninle büyüdüğümden. Bana senden başka bir aile vermedin ki. Bana senden başka bir yol göstermedin ki. Senin yolların da hep pislikler doluydu, en azından benim için. Bak buradayım ama istediğin gibi bir ölüm makinesi değilim tam anlamıyla. Hamile bir ölüm makinesiyim, eminim bunu sen bile hayal edememişsindir."

Sanki yanımdaki sandalyede oturuyordu; beni dinliyormuş ve birazdan hep olduğu gibi bilmiş bilmiş bana cevap verecekmiş gibi hissediyordum.

Göğsümdeki acıyla gözlerimi yumdum. "Sen her şeyin başlangıcısın, Kaptan ama sonu olmayacaksın."

Sanki birazdan Naz içeriden yemekleri getirecek, Deniz de peşinde dolanacaktı. Tarık yemek kokusunu alır almaz damlayacak, Bahar göremediği için her tarafı dağıtarak masayı bulmaya çalışacaktı. Sonra Kaptan'ın acı şarkılarından biri çalacaktı. Aylin'in hapisten çıkmasına az kalacaktı. Ve Aşkın hep bir canavar olarak kalacaktı.

Her şeyin üstünden asırlar geçmiş gibiydi. Belki asırlarca yaşamamıştım ama asırlık yaralar almıştım. Bu yaralar öyle derindi ki en kurtulduğumu sandığım anda dahi esiri oluyordum.

Ben Kaptan'ın esiri değildim, ben beni kullanmak isteyenlerin de esiri değildim. Ben sadece kendi zihnimin esiriydim ve tam olarak bu yüzden buradaydım.

"Kibrim benim sonum oldu, Kaptan ama senin de sonun oldu. Beslediğin canavar seni yedi. Seni iyi ki ben öldürmedim." Çünkü öldürsem acısını çekerdim. Yaptığı her şeye rağmen.

Sanırım denek genlerim cidden Çelik'inkiler kadar sağlam değildi. Gözümden bir damla yaş düştüğünde hamileliğin beni bu kadar duygusallaştırması sinirlerimi iyice harap etti.

Gelen adım sesleriyle yanıma kimin yaklaştığını anladım. "Oğlum senin kıçında motor mu var?"

"Kıçımda motor falan yok benim! Bir tane Şam şeytanım var! Kızım sen beni deli etmek mi istiyorsun? Tipe bak, Naz mı olduğunu sanıyorsun? Onun karnı seninkinden kocaman." Pusat üstünden eksik etmediği siyah takım elbisesiyle yanıma yerleşirken ben de onu izliyordum.

"Olmamış mıyım?"

"Olmamışsın! Lens taksan bile tanırım ben senin o gözlerini artık. Ferfecir okuyorlar."

"Ateş buraya işleri düzeltmeye geldi, onu elbette yalnız bırakmayacaktım." Pusat sözlerimle derince ofladı. Saçları her zamanki boyundan daha uzundu. "Saçını biraz daha uzatırsan Ateş sana âşık olmayacak." Sözlerimle bana tip tip baktı.

"Bahar'ım ellerini saçlarım arasında gezdirmeyi seviyor bir kere canım! Ondan!" Bunu söylerken bir de havalı havalı saçlarını düzeltmişti.

"Sen neden kocamın yanında değilsin?"

"Gel beni al dedin ya! Ayrıca Ateş şu an paşalar gibi ifade veriyor, tehlikede olan sensin."

"Tehlikede falan değilim, rahat olun biraz."

"Kızım neyine güveniyorsun sen?" diye sordu artık daha fazla dayanamayarak. İşaret parmağımı şakaklarıma iki kere vurarak sırıttığımda sinirle soludu. "Bizde beyin yok sanki, amma koyayım."

"Seninle bugün çok işimiz var. Cinayet işleyeceğiz." Sözlerimle gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Af buyur?"

"Ne af buyur? Zaten beni de kendine benzettin, amma koyayım, bir şey olduğunda af buyur deyip duruyorum! İlk defa mı cinayet işleyeceğiz? Neye bu kadar şaşırdın?"

"Kızım sen tutuklu gözüküyorsun tutuklu!"

"İşte tutuklu olmadığımı göstermem lazım. Kas gücüm hâlâ yerinde ama kızımı yormak istemediğim için sadece beyin gücümü kullanacağım." Konuşurken onu süzdüm. "Sende de anca güç var zaten."

"Çok geriyorsun beni, gerçekten bak Ateş bile bu kadar germiyor!"

"Çok konuştun *Shrek*. Hazırlığa geçelim."

"Yine kimi öldüreceğiz? O beyninde neler dolaşıyor yine senin ya..." O neredeyse ağlanarak söylenirken ben de kısık gözlerimle plan yapıyordum. "Ateş ağzıma sıçacak, bu sefer o kovacak beni. Senin yüzünden Bahar'ıma

bakamayacağım." Kurduğu sahte senaryolarla tribe girerken ona cevap vermedim.

Yapmamız gereken çok şey vardı.

"Bu gece üç cinayet işleyeceğiz." Sözlerimle sinirle yüzünü kapattı.

"Yine kimi öldüreceğiz?"

"Hak edenleri. İz de bırakacağım, V'nin tutuklanma haberleri kısmen güvenilirliğini yitirecek."

"Peki bunun bize ne gibi bir katkısı olacak?"

"Türkiye'de olduğumu bilecekler, bana gelsin diye Ateş'i bırakacaklar."

"Ateş'i zaten tutuklamadılar, sadece ifadede. Neden onu çıkarmak istiyorsun ki? Bunun altında başka bir şey var kesin, bak kesin, benim beynim yetmiyor."

"Çok konuşma da hazırlan. Bu gece ortalığın babasını sikeceğiz."

⧖

Karşımdaki kanlı manzaraya bakarken nefesimi verdim, şu an bir sigara iyi giderdi.

Umarım bunları görüp annene kızmıyorsundur kızım. Çünkü bu annenin gerçeği, annen bir canavar.

Pusat kenarda durmuş şaşkınca beni izliyordu çünkü benim vahşetim onu bile ürkütmüştü.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Pusat sorumla dalgın bakışlarını kanlı bedenden ayırdı. "Bu hâlimle nasıl bir anne olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hiçbirimiz sağlıklı değiliz, bu piç de yaptıklarından fazlasını hak ediyor ama..." Yutkundu zorlukla. "Tedavi olmalısın." Elimdeki kanlı testereyi yere attım.

Ne kadar kaçmaya çalışsam da benim gerçeğim buydu, pislikti.

Karşımdaki kanlı beden iğrenç bir herife aitti. Bir sürü insanın hayatını karartan, kadınları bir malmış gibi satan, küçücük çocuklara elini süren bir pislik. Onun tüm uzuvlarını işkenceyle koparırken gözümü bile kırpmamıştım. Pusat sadece adamı buraya getirmiş ve geri plana çekilmişti. Sahne sadece tamamen V'ye aitti.

"Üzülme, kötülük olsun diye demiyorum bak. Cidden seni üzmek de istemiyorum ama sen sadece cinayet işlemiyorsun ki..."

"Sanat eseri yapıyorum," diye dalga geçtiğimde gözlerini yumdu.

"Aşkın..."

"Madem bu işi bitiriyorum, layığıyla bitireceğim, Pusat. Ben V'yim, kaçmayacağım." Zaten en başından beri amacım buraya dönüp yarım bıraktığım işi bitirmekti."

"Kaçmazsan mahkûm olacağın şeyi biliyorsun? Belki hepimizi kaybedeceksin, belki bebeğini?"

"Bebeğimin ve sizin yaşamanız için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Aşkın," diye beni uyarmaya çalıştı ama bu sırada az önce işkenceyle mahvettiğim herifin başı hafifçe hareket etti.

Demir masanın üstünde duran katanayı elime alıp kalan başını da kestim ama tek bir hamlede yapmadım bunu, iki çapraz hamleyle yaptım. Başı bedeninden V şeklinde koptu.

"Sikeyim!" Pusat dayanamayıp dışarı çıkarken ben çoktan elimi temizlemeye başlamıştım.

Cinayet işlerken içimde hiçbir zaman suçluluk duygusu olmazdı, yanlış bir şey yaptığımı bilir ama yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissetmezdim. Bugün öyle değildi.

Bugün üstümde bir suçluluk vardı.

Ablama karşı, anneme karşı, kızıma karşı...

Derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım, bu gece daha yeni başlamıştı. Ateş'in sorgusu devam ediyordu. Dışarı çıktığımda Yusuf da kapıdaydı. Pusat'la hararetli hararetli konuşuyordu. "Yusuf aşağıyı temizle ama adamı bozma." Sözlerimle bir süre yüzüme baktı.

"Bozma derken yenge?"

"Aşağı in anlarsın," dedi Pusat da bir eli belinde.

"Tamam yenge." Yusuf boynunu büküp aşağı inerken Pusat'a bakışlarımla arabayı işaret ettim.

"İkinci durak."

"Şu kediye zarar verip ceza almayan piç mi?"

"Aynen öyle," dedim göz kırparak.

"Bunu bana bıraksan? Lütfen, birazcık, lütfeeeen!" Koca *Shrek* gözlerini irileştirip bir elini çenesinin altına koyunca fazla sevimli olmuştu.

"Bakarız." Sürücü koltuğuna geçecekken durdurdu beni.

"Aman dur, kendi canımı da seninkini de yeğeniminkini de seviyorum." Birden durup bana döndü. "Yeğenim dedim he, kız benim yeğenim oluyor. Amca oluyorum, amca."

"Seri Pusat seri!" Omzuna iki kere vurdum onu hızlandırmak için.

Bu sefer zırhlı ya da dikkat çeken bir araç değil, eski model bir Clio ayarlamıştık. Görünmez olmamız gerekiyordu. En azından bu geceki üçlüyü tamamlayana kadar. O sürücü koltuğuna geçtiğinde ben de yanına geçtim, sanki cinayet işlemeye gitmiyormuşuz gibi emniyet kemerini taktığıma emin olana kadar arabayı çalıştırmadı.

"Yusuf cesedin ne zaman bulunmasını sağlasın?" diye sordu Pusat merakla.

"Üçüncü cinayetin ardından üçü de aynı anda ortaya çıksın."

"Ateş ağzıma sıçacak." Bugün bunu kaç milyon kere söylemişti, sayamamıştım.

"Anladık *Shrek* ama biraz daha aynısını söylersen o ağzına bir tane çakacağım."

"Sen hamile olunca iyice gergin bir şey oldun. Önceden de gergindin ama artık bir farklı olmuşsun."

"Ya bir git önce Türkçe öğren, sonra laf sokmaya çalış, amına koyayım!"

"Yeter! Bana küfretme artık!"

Pusat'la yol boyu hararetli şekilde tartışmaya devam ettik.

En sonunda şerefsizin evinin önüne de gelmiştik. "Canı tehlikede diye polisten koruma talep etmiş," dedi Pusat etrafı izlerken.

"Bir saat sonra avukatıyla görüşmeye gidecek," dediğimde şaşkınca başını bana çevirdi.

"Bu saatte? Ayrıca sen nereden biliyorsun?"

"Üstün *hacker* yeteneklerimi unutuyorsun sanırım. Gündüzleri çok dikkat çektiği için pek evden çıkamıyor, tüm medya şerefsizin yüzünü tanıyor sonuçta."

"Burada böyle bekleyecek miyiz?" Sözleriyle başımı olumluca salladım.

"Kocam daha çıkmadı mı?"

"Biri *karım da karım*, diğeri *kocam da kocam*, cidden yeto ya!"

"Yeto mu?" Kaşlarım havalandı.

"Bahar'ım biraz genç ya, ona ayak uydurmaya çalışıyorum." Gülmemek için yanağımın içini ısırdım. "Yeni nesil seviyor böyle konuşmaları, üşeniyorlar herhâlde konuşmaya."

"Ulan Pusat, ulan Pusat! Kızı yatağına alırken genç demiyorsun."

"Çüş ya! Abartma!" Biz tartışırken hedefimiz evinden çıkıp arabasına binmişti.

"Takip edip tenhaya çekeceğiz." Pusat söylediklerimle başını olumluca salladı ve siyah arabanın peşine düştü.

Kısa bir süre sonra takip edildiğini anlamıştı. Hızlanarak bizden kurtulmaya çalıştı ama Pusat da her ne kadar laf etse de benim kadar çılgın bir şofördü. Önümüzdeki herif şimdiden saçmalamaya başlamıştı ve korkuyordu. Araba sağa sola savrulurken Pusat neler olduğunu anlamaya çalıştı.

"Mal mı lan bu? Gerçi mal olduğu kesin de kıçıyla mı sürüyor arabayı?"

"O şu an nasıl bir arabada?" diye sordum Pusat'a. "Ayrıca yanımda *la* demeye utanma artık, benden bu kadar çekinme." Tavsiye verirmiş gibi omzuna iki kez vurdum.

"Bildiğin düz araba işte, bunların beyazları da çok çirkin. Gerçi siyahı da çirkin. Piç ya, hayvan katlediyor, sonra da herhâlde doğayı korumak için elektrikli araba sürüyor."

"Aynen öyle, fazla teknolojik bir araba sürüyor," dediğimde Pusat yoldan bakışlarını çekip bana baktı kısa bir an.

"Yok artık, amına koyayım! Sen aklıma gelen şeyi mi yaptın? Sen arabayı mı *hackledin*? Ne ara yaptın?"

"Ivan'dan yardım istedim. Aslında tek başıma da yapardım da meşguldüm işte. Şu an freninin tutmadığını sanıyor, birazdan direksiyon hâkimiyetini kaybedince iyice kafayı yiyecek. Cidden amaç onu yakalamak olsa direksiyonu sana bırakır mıydım hiç?"

"Sen manyak bir şeysin he," dedi Pusat dayanamayarak, ona laf sokmamı da umursamamıştı.

"Rica ederim, her zaman."

"Bak bak mala bak, nasıl savruluyor. Ödü kopmuştur piçin." Araç tam da istediğim ormanlık alana doğru giderken Pusat da peşinden gidiyordu.

En sonunda tenha bir sokakta durduğunda Pusat'la birbirimize bakıp arabadan indik. Şerefsiz kapıyı açmaya çalışıyor ama açamıyordu. Bel çantamdaki küçük tableti çıkardım.

Bunlar hep Ateş'e laf ettim diye oluyordu, neyi büyük konuşsam başıma geliyordu, amına koyayım.

Söylene söylene kapıyı açtım, Pusat neye söylendiğimi anlamamıştı ama çok da umursamamıştı çünkü avuçları kaşınıyordu.

Herif içeriden çıktığı sırada Pusat yüzüne sert bir yumruk geçirdi. Bakışlarım saatime indi. "Altı dakika, tam altı dakika sürecek," dediğimde Pusat keyifle başını salladı ve bir yumruk daha attı.

Şerefsiz de karşılık vermeye çalışıyordu ama Pusat'a karşılık vermek ne mümkündü. Kızımı tehlikeye atacak olmasaydım -ki karnıma alacağım bir darbe onu benden alabilirdi- işte o zaman bu şerefsizi altı dakika boyunca daha iyi döverdim.

Şerefsiz yere düştüğünde Pusat bu sefer onu tekmelemeye başladı. "Piç!" Pusat onu döverken ben de yanına eğildim.

"Ne istedin lan kendi hâlindeki masum hayvandan?"

"O an kriz geçirdim," diye açıklama yapmaya çalıştı ama Pusat ona kırk altı numara ayakkabısıyla bir çarptığında ağzından kanlar geldi. "İsteyerek yapmadım."

"Ben de kriz geçiriyorum, amına koyayım! Ben de isteyerek yapmıyorum." Pusat her seferinde daha da şiddetli vuruyordu.

"Yavaş ol, daha bir dakika oldu," dediğimde ofladı. "Beş dakikası daha var ölmek için."

"Benim elimin ayarı yok! Böyle soysuz şerefsizlere hele hiç yok!" Pusat'ı kolundan tutup biraz geri çektim ve yerde yüzü gözü kan olmuş herifin yanına eğildim.

"Kendini savunamayan bir canlıya zarar vermekten zevk mi aldın?" Bu soruyu sorarken kolunu tuttum ve sertçe arkaya doğru büktüm. Kırılma sesi gelirken acıyla inledi. Diğer eline uzandığımda kıvranıyordu ama kaçacak gücü kalmamıştı. "Ne derdin vardı lan küçücük kediyle? Ne yaptı lan sana o kedi?" Parmaklarına geriye doğru güç uygulayarak tek tek kırarken hırsla konuşuyordum.

"Küçücük bir kedi lan! Sen nasıl bir şeref yoksunusun da hiçbir koruması olmayan bir canlıya o kadar vahşice saldırıyorsun? Kendini koruyamadı diye mi? Kendini nasıl korusun lan küçücük kedi!"

Saate baktım, bir dakika kalmıştı. Elimi pis saçları arasına geçirdim ve başını kaldırıma vurdum. Ezilme sesi geldi ama tamamen işi bitmemişti. Hırsla üç kez daha vurduğumda altı dakika dolmuş, herif de ölmüştü. Pusat kenarda beni izliyordu sessizce.

"Adını kazımayacak mısın?" diye sordu merakla asfaltın üzerinde kanlar içinde yatan bedene bakarak.

"Hayır, bu sefer değil."

"Neden?"

"Çünkü bu sefer sadece kendi adaletimi sağlamak için yapmadım." Zaten anlayacaklardı.

"Peki ne için yaptın?"

"Ölen insanlık için yaptım, hâlâ çabalayanlar var ya, onlar için yaptım." Zaten tüm savaşım da buydu ya.

"Peki, gidelim mi artık?"

"Gidelim," dedim ve yerimden doğruldum.

"Hamile hâlinle güç uyguluyorsun, bir şey olacak, göreceksin he! Kaşınma bu kadar ya..." Pusat söylene söylene ilerlerken ben de arabaya geçtim.

"Diğer durağımız neresi?" diye merakla sordu Pusat.

Tam ona cevap vereceğim sırada telefonum çalmaya başladı. Çelik arıyordu. Açtığım an Çelik'in telaşlı sesini duydum ki Çelik aşırı gevşek bir adamdı ve asla telaş yapmazdı. "Aşkın, neredesin sen?"

"Cinayette," dedim olağan şekilde.

"Haberleri gördün mü?"

"Ateş'in ifadesinin alınmasından mı bahsediyorsun? Haberim var. Yarın Cebonayan'ı toplayacağım zaten, o zamana kadar Ateş de çıka..." Konuşmam Çelik tarafından bölündü.

"Aşkın, Ateş'in ifadesi alındıktan sonra tutuklu yargılanmasına karar verilmiş."

"Ne? Neden?"

"Örgüt liderliğinden ve azılı bir suçluyu saklamaktan. Aşkın bunu yapma amaçları tamamen sana ulaşmak, o yüzden çok dikkatli ol ve onlara istediklerini verme."

"Endişelenme, ben ne yapacağımı biliyorum," dedim sıkıntıyla. Zaten tüm senaryoları kafamda kurmuştum buraya gelmeden önce.

"Ben oraya geliyorum, lütfen tek başına bir işe kalkışma," diye uyardı Çelik ne yapacağımı hissetmiş gibi.

"Her şey için teşekkürler, kendine iyi bak, Orak." Telefonu kapattığımda Pusat merakla bana bakıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Onlara istediklerini vereceğiz, tabii öncesinde ben istediklerimi yapacağım."

En kritik noktada olduğumun farkındaydım, tüm kaderimizi değiştirecek o hamleyi yapacağımın da farkındaydım.

V uğruna ölmek mi zordu yoksa V uğruna yaşamak mı, karar veremiyordum ama iyi karar verebileceğim bir şey vardı; tüm ailemin hayatta olması için her şeyi yapacaktım.

V son oyununu oynayacaktı.

Ve bir efsane son bulacaktı.

13

SON GÖREV

Neler olacağını bilmiyor, aslında bir kumar oynuyordum ama iyi bildiğim tek şey, çocuğumuz babasız kalmayacaktı. Şu an beni hayatta tutan iki şey vardı: Biri karnımdaki bebek, diğeri de ablamın beni affetmesi için yapmam gerekenler.

Hem yıllardır peşinden koşup tüm hayatımı harcadığım bu görevi bitirip hem de hayatta nasıl kalırdım, bilmiyordum ama her şeyi yapacaktım, hem de her şeyi.

"Aşkın, bundan emin misin?" diye sordu Pusat tedirgince.

"Evet, ben emin olmadığım bir şey yapmam." Yüzüme bakarken karşısında bir deli varmış gibi bakıyordu ama çok da haksız sayılmazdı.

Planımızda değişiklik yoktu, bu geceki üçüncü cinayet için olay mahallimize gelmiştik.

"Bu herif Cebonayan üyesi, senin bir üyeyi öldürdüğün öğrenilirse ne olur biliyor musun?"

"Liderliğim mi düşer? Yakında lider olabileceğimiz bir Cebonayan olmayacak zaten." Sözlerimle yine alık alık suratıma baktı.

"Sizin planlarınızı benim aklım almıyor, o yüzden sorgulamayacağım."

"Almasını beklemiyordum zaten." Burun kıvırarak ona yandan bir bakış attım.

"Bak germe beni, zaten yeterince gerginim. Şu eve bak, kale gibi korunuyor. İkimiz mi bitireceğiz yani?"

Ofladım dayanamayarak. "Sen de ne ödlek çıktın, amına koyayım ya!"

"Küfretme çocuğun yanında, amına koyayım ya!" diye yükseldi o da birden.

"Ben onun annesiyim, duyabileceği şeylere ben karar veririm. Benim küfürlerimi duymaz ama seninkileri duyar. O yüzden ayağını denk al." Sözlerime gerçekten inanmış olacak ki bir süre sessiz kalarak bu konu üzerinde düşündü.

"Sahiden öyle mi?"

"Öyle! Ve beni sinirlendirirsen o da bunu hisseder ve büyüyünce sana sinirlenir. Eğer iyi bir amca olmak istiyorsan, yeğenin seni sevsin istiyorsan sadece bana ayak uydur."

"Aşkın bak bu çok tehlikeli, hamilesin sen."

"Ben kaç tane malikâneden böyle katliam yaratarak çıktım, senin haberin var mı? Zaten bu benim tek başıma çok rahat yapabileceğim bir iş, *Shrek*. Kızıma bir zarar gelmesin diye seni yanında gezdiriyorum." Sözlerimle alınganca baktı bana.

"Alındım amı..." Tam küfredecekken bakışları karnıma kaydı ve cidden az önceki sözüme inanmış olacak ki Bahar'ın yanında da hep yaptığı gibi küfrünü yarım kesti. "Zaten biri yeğenime zarar vermeye çalışsın var ya, öldürürüm la onu, öldürürüm."

"Artık benim yanımda şiveni gizlememen çok özel." Elimi omzuna koyarak sinir bozucu şekilde gülümsedim. "Eskiden çok dikkat ederdin, neden? Dalga geçmemden bu kadar çok mu korkuyorsun? Sana Angaralı *Shrek* derim diye ödün kopuyordu, değil mi? Ama artık çok geç."

"Birazdan şu malikâneyi tarayacağız, senin ettiğin muhabbetlere bak."

"Üstümüzde kocamın özel tasarladığı kıyafetler var. Kurşun yamuluyor, o derece yapmış, seksi puştum. Daha önce denendi, onaylandı. Beni taramalı tüfekle taradılar, bana mısın demedi bu giysiler."

"Çok korkunç gözüküyoruz, zaten bir şey yapmamıza gerek yok ki... Şu tiple karşılarına çıksak korkudan ölürler." Pusat'ın sözleriyle bakışlarım üstümüzde gezindi. Diğer renklerdeki tüm koruyucu kıyafetler tükendiği için sadece beyazlar kalmıştı, bunları da Davut ne olur ne olmaz diye geçenlerde ürettirmişti.

Beyaz formalarımızla birazdan çatışmaya gidecek gibi değil de aşı yapmaya gidecek gibi gözüküyorduk. Üstelik kafamıza geçireceğimiz beyaz, çirkin kasktan bahsetmek bile istemiyordum.

"Gülü seven dikenine katlanır. Gül Ateş, diken de benim bu durumda senin için." Omzuna iki kez vurdum ve saati kontrol ettim. "Başlıyoruz."

"Sen yine de çok koşturma, öyle kurşun falan gelirse kaç, ne olacağı belli olmaz." Pusat'ın uyarılarını dinlerken bir yandan da silahlarımı hazırlıyordum. Belimdeki kemere bir sürü silah ve bıçak takmıştım. İki elimde de favorim olan *Uzi*'ler vardı.

Siyah minibüsten inmeden önce son kez kamera kayıtlarını kontrol ettim. "Aşkın," dedi Pusat yine çenesini tutamayarak.

"He?"

"He değil efendim denir, kızına böyle mi öğreteceksin? Neyse şey diyecektim..."

"Ney diyecektin? Yeni gelin gibi nazlanma artık, amına koyayım ya."

"Şey diyecektim..." Yutkundu. "Benim babam Ateş'in annesini kurtarmak için öldürüldü. Benim dedem Bahri Bora Alanguva'nın âşık olduğu kadını korumak için öldürüldü. İkisi de işinde başarısız oldu. Başarılı olur muyum bilmiyorum ama senin için canımı vermem gerekirse veririm. Ve bunu görevim olduğu için yapmam, aile geleneğimiz olduğu için de yapmam..." Son kelimeleri söylerken acıyla gülmüştü. "Seni de en az Ateş kadar sevdiğim için yaparım. Belki sana çok yanlış yaptım, canını yaktım ama sen benim için farklısın. Sen benim bir kardeşim daha oldun. O gün o sözleri söylerken, *keşke hayatımıza hiç girmeseydin* derken aslında annenin karnında tesise geldiğin o günden bahsediyordum. Keşke oraya hiç gelmeseydin ve normal bir çocuk olarak doğsaydın da bu kadar acıyı tek başına kaldırmasaydın."

Pusat'ın sözleriyle gözlerimi kırpıştırdım, zaten hamilelik hormonları beni fazla duygusal yapmıştı ve geçenlerde izlediğim bir diziye bile ağlayacaktım az kalsın. Bir de Pusat'ın bu duygusal konuşmalarını kaldırabilecek psikolojide değildim, hem de bir katliama giderken hiç değildim.

"Benim için ölmeyeceksin, kimse daha fazla benim için ölmeyecek, Pusat. Daha fazla acı olmayacak." Çünkü hiçbirimizin daha fazla kayba dayanacak gücü kalmamıştı. "O geleneği bozacağız. Ayrıca bu ne biçim gelenek, amına koyayım! Başarılı olsanız gam yemeyeceğim." Sözlerimle güldü. "O yüzden saçma sapan düşüncelerini aklından çıkar ve gözünü seveyim çocuğun olduğunda böyle sikik işlere sokmak yerine doktor, öğretmen falan yap."

Pusat dolan gözlerini kırpıştırdı. Angaralı duygusal bir *Shrek*'ti ve ondan bu dünya üzerinde sadece bir tane vardı.

O iri kollarını açtığında sarılışına sıkıca sarılarak karşılık verdim. "Ağlama, zaten bu kız beni duygusal yaptı, hiç ağlama. Ağlamaya gıcık kapıyorum zaten." Konuşurken sesim çatallı çıkmıştı, Pusat da ağlamayla gülmek arasında bir ses çıkardı.

Sarılmamız bittikten sonra kasklarımızı başımıza geçirdik. "Endişelenme Pusat, günün sonunda efsane olacağız."

"Efsane olmak kulağa ölmek gibi geliyor," dedi Pusat ama ben buna sadece alayla güldüm. "Nasıl bu kadar kendine güveniyorsun?"

"Çünkü kendimi iyi tanıyorum ve sen de tanı artık."

"Bunları beni rahatlatmak için kıçından uyduruyorsun şu an." Bir yandan söylenirken bir yandan da kaskı kafasına oturtmaya çalışıyordu ama biraz zor-

lanmıştı. "Bu küçük geldi bana, ne yapacağız?" Çaresiz sorusu beni güldürürken iki elimi kaskına götürdüm ve kafasına bastırdım ama cidden küçüktü.

"Ya ben sana boşuna *Shrek* demiyorum, kafaya bak, gören de içi dolu sanacak." Bir yandan söyleniyor bir yandan da kaskı daha sıkı bastırıyordum. En sonunda kafasına geçirmeyi başarmıştım ama o kaskın çıkması daha zor olacak gibiydi.

"Kask küçük! Ben oldukça insancıl boyutlardayım. Hem Çelik de benimle aynı kütleye sahip."

"Çelik bir denek, yani sen insancıl bir boyuta sahip değilsin. Neden Bahar'la sevişmekten kaçındığını anlamaya başlıyorum,"

"Ya Aşkın, amına koyayım ya." Bunu öyle bir tonda söylemişti ki tüm yüzünün sinirden ve utançtan kızardığını görmesem bile anlamıştım. İşte arkadaşım bu şekil tanıyacaktın.

"Alışır alışır, üzülme." Tekrar kameraları kontrol ettim tabletten. "Üç deyince başlıyoruz."

"Üç diyeceksin direkt zaten, ne hava yapıyorsun?"

O söylenirken benim de elim minibüsün kapısına gitti. "Üç."

Minibüsün kapısı açıldığı an ikimiz de hızla indik. Gecenin köründe fosforlu beyaz bir renkle gezdiğimiz için fazlasıyla dikkat çekiyorduk.

Sabahattin Menger, Cebonayan üyelerinden biriydi. Üst üye değildi ancak Ateş'i baştan almak isteyen en büyük isimlerden biriydi çünkü Ateş onun pis işlerini engelliyordu.

Bu tehlikeli bir isimdi çünkü pisliklerini kendisine değil, etrafındakilere yaptırtıyordu. Dışarıya tamamen mükemmel iş insanı izlenimi verirken ülkeye kaçak silah sokuyor ve bunları sınırlara ulaştırıyordu. Yük gemileriyle uyuşturucular getiriyor ve pazarlamasını yaptırıyordu. Böyle isimlerin siyasette ve istihbaratta sağlam köstebekleri olurdu. Kaleyi içten fethetmek hep işe yarayan bir yöntemdi, ta ki enselenene kadar.

Ateş'in elinde bu herif hakkında bilgiler vardı ancak kanıtlayamıyordu çünkü üstü çok güzel kapatılıyordu. Bu gece bu adamı öldürdüğümde V'nin hayranları bile V'den nefret edebilirdi, ta ki onun yaptığı her şeyi belgelerle sunana kadar.

İnine gelme sebebimiz buydu, her şeyi malikânesinde çeviriyordu, dışarıya asla bir bilgi çıkarmıyordu. Sadece onu öldürmeyecek, bir de bu bilgileri çalacaktım ve bu şekilde çok fazla haini ifşa etmiş olacaktım.

Bu sıradan bir cinayet olmayacaktı, bu sadece V'nin geldiğinin göstergesi de değildi, bu V'nin kozu olacaktı.

Pusat'la malikânenin arka tarafına doğru ilerliyorduk, malikânenin ön tarafına bir ses sistemi yerleştirmiştik. Birazdan o ses sisteminden silah ve çatışma sesleri gelecekti. Tüm koruma çemberi o tarafa gideceği için içeri girmemiz çok daha rahat olacaktı.

Bu görevi tek başıma yapmayı tercih ederdim, hep yaptığım gibi ama kızımın hayatı tehlikeye atılamayacak kadar değerliydi.

"Bu kapıyı nasıl açacağız?" diye sordu Pusat iki taraflı demir kapıya bakarak. Evin etrafı çitlerle bir hapishane gibi korunuyordu.

Bel çantamdan çıkardığım maymuncuğu kilide yerleştirdim.

"Maymuncuk mu o? La kapı elektrikli elektrikli!"

"Sahi mi? Bilmiyordum," dedim ve bir adım geri çekilip bel çantamdan tableti çıkardım. "Kaç yıldır Ateş'in yanındasın hâlâ teknolojisine alışamadın." Tablete bağladığım maymuncuğu aktifleştirmemle maymuncuktan mavi bir ışık, elektrik akımları hâlinde kapıya yayıldı.

Pusat şaşkınca bir adım gerilerken kapı iki yana doğru açılmıştı. "Biz niye bunlarla uğraşıyoruz ki? Biz bu teknolojiyle ülkeyi süper güç yaparız, amına koyayım. 2023'e yetişemedik ama 2026'ya yetişiriz. Devlet bizi arayacağına ödül versin bence..." Pusat kendi kendisine konuşurken ben içeri doğru bir adım attım.

Pusat da hemen arkamdan hızla gelerek önüme geçti. Birlikte bahçede ağır ağır ilerlerken *Uzi*'yi belime koyup susturmalı tabancamı çıkardım. Ön tarafta gelen seslerin yapay olduğunu anlayana kadar vakit kazanabilirdik.

"Sen normalde korumaları öldürmüyordun?.." dedi Pusat sorarcasına. Sesini sadece maskemizdeki telsizden alıyordum.

"Bunlar normal korumalar gibi masum değiller. Çoğu Mossad ajanı." Sözlerimle başını bana çevirdi, yüzünü göremesem bile şaşkınlık ifadesini tahmin ediyordum.

"Peki sen bunları nereden biliyorsun?"

"Hamile olduğum için aksiyona katılmıyor olabilirim ama beynim adada da fazlasıyla aktifti, *Shrek*."

"Biz bu şerefsizleri öldürüyoruz diye bize madalya vermeleri gerek, amına koyayım!"

"Ah, bunun için ne uğraştım bir bilsen," diyerek onunla dalga geçerken gördüğüm heriflerden bir tanesine sıktım. Pusat fark edilmeden gördüğü bir hedefe sıktı.

Henüz onlar bizi görmemişti, hızlı hareket ediyorduk ve ne kadar geç görselerdi o kadar iyiydi.

Eve doğru hızla ilerlemeye çalışırken olabildikçe kenarlardan yürüyorduk ama beyaz olduğumuz için çabuk fark edildik. Besili dana gibi, kel ve çirkin bir adam bizi gördü; bağırarak ateş etmeye başladığı an onu alnından vurdum.

Bunları görmedin kızım. Daha doğmadın zaten, bir dur yerinde, göremezsin. Evet, izin vermiyorum.

Pusat'la içeri doğru ilerlemeye devam ettik ama ölen salaktan çıkan silah sesini duydukları için çoğu bizim olduğumuz tarafa gelmeye başlamıştı.

"Sen onları oyala, ben evin içine geçeceğim," dediğimde Pusat gelenlere ateş ediyordu.

Karşımızda onu aşkın koruma vardı ve onlara doğru iki tane beyaz kıyafetli değişik varlık yürüyordu. Hızlı hızlı ateş ediyorlardı ama üstümüzdeki kıyafetler o kadar iyiydi ki kurşun geri sekiyordu.

Onlar şaşkınca birbirlerine bakınmaya vakit bile bulamadan hepsini temizlemiştik. "Menger kaçmadan yakalamam lazım, daha çok gelecekler," dediğimde Pusat emrime karşı gelmedi.

"Burayı halledip yanına geleceğim, dikkat et lütfen," dedi artık susturuculu tabancasına bırakıp fazlasıyla hızlı olan *Uzi*'ye geçerken.

"Bu üniformalar harbiden fenaymış, bu herif bu zamana kadar bize bunları niye vermedi, amına koyayım!" Pusat kendi kendisine söylenirken ben de ondan uzaklaşıyordum.

"Çünkü test edilmemişti, geçen saldırıda hepsi testten başarıyla geçti. Evet, yine benim üstümde deney yapıldı, *Shrek*."

"Benim olaylardan dram kasma şekli," diye dalga geçtiğinde gülerek karşımdaki bir korumayı daha indirdim. Ben havuzun kenarından geçip eve hızla yürürken Pusat da etrafımdakileri temizliyor, bir nevi peşimden geliyordu.

Koca malikânenin tüm ışıkları açıktı ancak etraf sessizdi, hatta gereğinden fazla sessizdi. Şüphelerim doğru mu diye anlamak için elimdeki tableti çıkarıp kamera kayıtlarına baktım, ön kapıdan iki araç peş peşe çıkıyordu.

"Sikeyim,"

"Ne oldu?" diye sordu hemen Pusat telaşla.

"Onlar da bize tuzak kurmuş." Ve birazdan ne olacağını iyi biliyordum, evin içinde daha fazla ilerlemeden hızla dışarı koştum.

Ben çıkana kadar Pusat dışarıdakilerin neredeyse hepsini öldürmüştü.

"Ne oluyor?" Pusat merakla koşturarak bana geliyordu.

"Gelme, gelme lan!" Bağırışımla durdu.

Son hızla koşmaya devam ederken arkamdaki büyük malikâne gürültüyle patladı. Duyduğum ses kısa bir an kulaklarımı çınlattı ama sanırım kask sayesinde bu çınlama çok kısa sürdü.

"Siktir! Ne oluyor?" dedi Pusat beni kolumdan tutup iyi miyim diye bakarken.

"İçeride çalışanları vardı ama buna rağmen kızını kurtarmak için tüm çalışanlarını içeride bırakıp evini patlattı, psikopat."

Ben koşarken Pusat da peşimden koşuyordu. Karanlık gecede arkamızdaki koca görkemli arazi alev alev yanıyordu.

"Peşinden gideceğiz," dedim siyah minibüsün sürücü koltuğuna geçerken. Pusat da hemen yanıma atladığında hızla araziden uzaklaştım.

Menger'in gittiği yöne doğru sürerken Pusat etrafına bakınıyordu. "Küçük bir orduyla kaçmıştır. Ayrıca ona yetişmenin kolay olacağını sanmıyorum..." O cümlesini tamamlayamadan manuel arabada vites yükselterek hızımı arttırdım.

"Neden manuel ve yüksek motor istedim sanıyorsun?" diye alayla sorduğumda bir süre düşündü. Evet, söylediklerimi algılamak için genelde bir süre hatta bayağı bir süre düşünmesi gerekiyordu.

Hızımı gittikçe daha da arttırmamla hız ibresi de hızla yükseliyor ve sınırlara ulaşıyordu. Yolun ilerisinde görüldüklerinde sırıttım.

"Harbiden yetiştin la."

"Sen daha yengeni tanımamışsın, *Shrek*."

"Ben yenge tanımıyorum, bir tane Şam şeytanı tanıyorum."

"Çok konuşma da hazırlan, konvoylarını tek tek indireceğiz."

Pusat sözlerimle heyecanla silahlarını hazırladı. Camını açıp arkalarından ateş etmeye başladı, tekerlerini hedef alıyordu.

"Tüm araçlar zırhlı değil. Aslında saldırıdan haberi yoktu ama her ihtimale karşı saldırıya uğrarsa diye evine bomba düzeneği kurmuş, ruh hastası. O yüzden sadece şu an kendi bindiği araç zırhlı, onu da hallederiz zaten."

"Neden hepsi zırhlı değil?"

"Zenginler cimri olur, bilmiyor musun? Ateş'i yeni yeni açıyorum ben. Ayrıca önemli olan tek şey kendi canı, diğerleri sadece onu korumak için varlar." Konvoylarına yeterince yaklaştığımızda Pusat kafasını camdan çıkardı ve ateş etmeye başladı.

İç çektim, genelde bu şekil çatışmalarda Ateş'le birlikte olurduk. Beyefendiyi tutukladıkları için fazlasıyla meşguldü. Pusat arabalara sıkarken onlar da

bize sıkıyordu ama direksiyonun yönünü sürekli değiştirerek kurşunlardan kaçmayı başarıyordum. Pusat dört tane arabayı pert ederken aradaki mesafeyi azalttım.

"İçeri gir!" Pusat bağırışımı umursamadı ve daha hırslı ateş etti. Ben camı kapatmaya başlayınca mecbur kafasını içeri soktu.

"İki tane indirecektim!"

"Dur şimdi, kemerini tak sen." Pusat sözümü ikiletmeden kemerini taktı.

"Dikkat et bak, yeğenime bir şey olmasın."

"Çok konuşma, gülüm." Vitesi değiştirirken yanağından makas aldığımda bana alık alık baktı.

"Hareketlere bak, kamyon şoförü, amma koyayım."

Hızı arttırıp öndeki araçlara ulaştığımda Pusat gergince koltuğa sindi. Benden her şeyi bekliyordu, pek de haksız sayılmazdı. Az manyak değildim.

Arabalardan birinin dibine kadar girip hafifçe sürttüğümde sağa doğru kırarak yoldan çıktı. Bu sefer soldakine doğru yanaştığımda hızını arttırmaya çalıştı ama ona arkadan çarptım.

"Öleceğiz amına koyayım!" Pusat dayanamayarak bağırdı, gözlerini sıkı sıkı yumması beni güldürdü.

"Rahat ol *Shrek*, sen daha Şam şeytanını tanımamışsın." Arkadan vurduğum için araba kaçmaya çalıştı, ben de hızımı arttırıp önüne geçtim.

Camımı aralayıp belimdeki çakıyı çıkardım, dikiz aynasından arkamdaki arabayı kontrol ettim. Ucu keskin çakıyı arabaya doğru düz şekilde attım hiç arkamı dönmeden. Sadece dikiz aynasından kontrol ediyordum.

Fırlattığım çakı direkt arabanın ön camına saplanmıştı, cam çatlayınca önlerini göremeyip arkamızda kalmışlardı.

"Yok artık! Siktir! Kızım, nasıl yaptın sen onu?" Pusat dehşet içinde bir arkasına bir de bana bakarken camımı kapattım. Yandan bir bakış atarak göz kırptım. "Karizma!" Dayanamayıp beni alkışladı, sadece hedef araba kalmıştı.

"Daha öğreneceğin çok şey var."

Laf sokmama dayanamayıp o da laf sokmak için hazırlanmıştı ki ben Menger'in içinde olduğu arabayla yarışa girince tüm sözlerini yuttu. Arabaya yandan sürterek yoldan çıkartmaya çalışıyordum.

"Arkadaki roketatarı çıkar," dediğimde Pusat bir an şaşkınca bakakaldı.

"Arkada roketatar mı var?"

"Hayır, arkada dikenli tel var, onu çıkar." Pusat sözlerimle yine bir şey anlamadı. "GTA oyununda var ya, yere seriyor polisler! Onlardan var. Şu ilk

kutuda." Tarifimle anca anlamış, arka tarafa geçip dikenli telleri çıkarmıştı. "Minibüsün arka kapısını aç ve yola yatay şekilde bırak." Hızımı yavaşlattım bunu yapabilmesi için.

"Elime battı!" Söylene söylene teli bırakıp kapıyı kapattı, bu sırada araba mesafeyi epey açmıştı.

Yetişmek için gaza basarken Pusat'ın yerine oturmadığını hesaba katamadım, arka taraftan epey gürültü geldiğinde yüzümü buruşturdum.

"İyi misin?" Seslendim ama cevap vermedi.

"Az kalsın silah götüme giriyordu, götüme!" Evet, iyiydi.

"Olduğun yerde kalmaya devam et, *Shrek* ve sıkı tutun."

"Nereye tutunacağım?" Bağırışına cevap vermedim çünkü yol ileride ikiye ayrılmadan arabaya yetişmemiz gerekiyordu.

Biraz daha hızlandığımda Pusat arkada küfretmeye devam ediyordu. Aracın yanından geçip önüne doğru hızla sürdüm. "Pusat ateş et tüfekle!" Pusat bağırışımla aynı anda yanıma geçip camı açmış ve ateş etmeye başlamıştı.

Araç da bizden kaçmak için bir *drift* atıp az önce geldiği yöne doğru sürmeye başladı. "Tekerler patlamazsa kalırız göt gibi ortada," dedi Pusat nefes nefese.

"Patlayacak." Vitesi düşürdüm ve acelesiz şekilde peşlerinden gitmeye başladım. Tam telin olduğu yere geldiklerinde savsaklayarak yavaşlamışlardı.

Pusat'la aynı anda arabadan indik, onlar da inip çatışmaya başlamıştı ama biz üstümüzdeki giysileri çıkarmamıştık, onlar ateş ederken üstlerine yürüdük.

Zaten dört kişilerdi, yanlarına ulaşmadan hepsini indirmiştik, içeride sadece Menger kalmıştı. Arabanın arkasındaki bir kapıyı Pusat, diğer kapıyı da ben açtığımda herif şaşkınca bize bakıyordu.

"Bırakın beni, sizi mahvederim!" Pusat'a doğru ateş etti ama bunun bir faydası olmayacağını anladığında daha da korktu.

"Gel la buraya!" Pusat'tan erken davranarak adamın yüzüne sert bir yumruk attım. Menger yumruğumla bayılırken Pusat da gelecek emri bekliyordu.

"Minibüse götür."

"Ne? Onu burada halletmeyecek misin?"

"Hayır; onunla olan planlarım başka." Pusat beni dinleyip Menger'i omzuna attı.

"Ama üç cinayet demiştin?"

"Üçüncüsü başka, bu farklı bir plan içindi." Sözlerimle aniden durdu.

"Benim aklım cidden almıyor bak."

"Aldıracağım ben senin o aklına, sen şunu kelepçele minibüse. Güneş doğmadan halledeceğim diğerini."

"Ben de geleceğim, değil mi? Bak Aşkın, tek gidemezsin."

"Önce şu herifi bırakalım da sonra karar veririz." Bu sefer onun sürücü koltuğuna geçmesine izin verdim.

Yüzümdeki maskeyi çıkardım. Telefonu açıp haberlere göz gezdirdim.

Ateş Alanguva *tag*'ı ülke gündemindeydi ama ilk sırada değildi, ilk sırada hep olduğu gibi V vardı.

Ateş Alanguva neden tutuklu?

V gerçekten yakalandı mı?

Yoksa her şey V'yi ülkeye çekmek için bir plan mı?

Herkesin kafası karışmıştı ama bu karışıklık uzun sürmeyecekti. Haberlerde gezinirken telefonum çaldı, kayıtlı olmayan bir numaraydı. Telefonu açtım ama önce karşı taraftan ses gelmesini bekledim.

"Benim." Bu Murat'ın sesiydi. "Ortalık karışık, seni çekmek için..." Devam edemedi çünkü dinleniyor olma ihtimalimiz epey yüksekti. "Alanguva çalışanlarının çoğu için tutuklanma kararı alındı, en başında da Pusat var." Murat'ın sözleriyle Pusat'a baktım. "Sadece sorgu amaçlı olur ama avukatla gitsin. Bir gelişme olursa ulaşacağım size." Beni hiç konuşturmadan telefonu kapattı.

Pusat'a döndüm. "Pusat, Bahar sana temiz çamaşır getirecektir." Hiçbir şey anlamayarak yoldaki bakışlarını bana çevirdi. "Hakkında tutuklanma kararı çıkarılmış. Büyük ihtimalle Ateş'in ifadelerine inanmadıkları için çapraz sorguya almak isteyecekler."

"Zaten bu zamana kadar almadıklarına şaşırıyordum." İlk olarak soğukkanlı karşıladı ama sonra aklına Bahar'ı gelince ağlayacak gibi oldu. "Ya onu bir daha göremezsem, ya bana müebbet verirlerse? Ya Bahar'ım beni beklemeye dayanamayıp başka biriyle evlenirse?"

"Kaç o zaman." Sözlerimle hemen başını olumsuzca salladı.

"Ben ülkemden kaçmam, bir cezam varsa da çekerim."

"Sen mafyasın ve az önce en az yirmi kişi öldürdün, elbette cezan var. Ama endişelenme, benim yanımda melek sayılırsın."

"Bok yoluna gidiyoruz sanki," diyerek nefesini verdi sıkıntıyla.

"Çoktan gittik, şimdi çıkma zamanı."

"Kaç saattir doğru düzgün bir şey yemiyorsun, aşermiyor musun sen hiç ya?" diye sordu Pusat merakla.

"Aşeriyorum."

"Ne aşeriyorsun? Alayım sana. Ateş çıktığında senin aşerdiğini, benim de almadığımı öğrenirse çıldırır. Ciddi söylüyorum ne aşeriyorsun?"

"Kan."

"Ruh hastası, amına koyayım." Sadece güldüm.

⧖

Menger'i bıraktıktan sonra, gün ağarmak üzereyken asıl üçüncü kurbanın yanına gelmiştim. Pusat söylene söylene işkence aletlerini taşıyordu.

Bir sucu dükkânının önünde durduğumuzda şaşkınca bana baktı. "Ne yapacağız burada?"

"Su alacağız." Kepenkleri kırarken çok ses çıkarmamaya çalıştım.

"Su mu?" Pusat da peşimden girerken dükkânı inceledim. Oldukça normal bir yer gibi duruyordu.

Elimdeki fenerle arka tarafa doğru yürürken gördüğüm kapıyla durdum. "Bu fazla canice olacak, istersen izleme," dedim ama Pusat arkamda durmaya devam etti.

Bu son olacaktı, son canice cinayetim olacaktı.

Bu sefer de annene gözlerini yum, meleğim. Bu canavar hâlimle hiçbir zaman tanışmayacaksın.

Kapıyı açıp içeri girdiğimizde bakışlarım etrafta gezindi. Duvarlar ses geçirmemesi için süngerlerle kaplanmıştı. Pis, kurumuş kan lekelerinin olduğu bir yatak ve karşısında da bir kamera vardı. Köşede bir bilgisayar duruyordu.

"Sikeyim." Pusat sinirle gözlerini yumdu. "Bu işe elimi sürmezsem kudururum."

"Teslim olmaya giderken bunları da polise teslim et, toparlamaya başla." Sözlerimle hızla kafasını bana çevirdi.

"Teslim olmaya mı gideceğim?"

"Evet ama endişelenme, orada çok kalmayacaksın."

"Aşkın, sen yine neler karıştırıyorsun?" Sorusunun ardından dışarıda duyduğum sesle işaret parmağımı dudağıma götürerek sus işareti yaptım.

Kapıyı sessizce kapatıp iki yanında durduk. İçeriden sesler gelmeye devam etti ve en sonunda kapı açıldığında Pusat adamı içeri çekip yüzüne bir yumruk çaktı.

Ben de kapıyı kapattım. İğrenç herif ne olduğunu bile anlayamazken Pusat onun suratına birkaç yumruk daha çaktı. Çantamın içinden oyuncaklarımı çıkarmaya başladım. "Yavaş ol, hemen ölmesini istemeyiz."

"Nasıl dayanacağız peki?" Pusat söylenirken birkaç yumruk daha atıp herifin ellerini ayaklarını bağladı.

"Ağzı açık kalsın."

Bıçaklarda gözlerim gezindi, en ince uçlusunu alıp karşısına geçtim.

"Benden ne istiyorsunuz?" Bağırışıyla gözlerim kısıldı.

"Ne haltlar yediğini biliyorum. Buraya kaçırdığın küçücük çocuklara neler yaptığını biliyorum." Korkuyla yutkundu.

"Ben hiçbir şey yapmadım!"

Bıçağı çenesine götürdüğümde Pusat da başını havaya kaldırdı. Elimdeki bıçak iki uçlu bir bıçaktı; bir ucunu göğsüne geçirdim çok sert olmayacak şekilde, diğer kısmı da çenesinin altında kalmıştı.

Acıyla bağırdığında Pusat onun kafasını bıraktı ama hemen çenesinin altındaki keskin bıçağa saplanmamak için havada tutmaya çalıştı.

"Bırakın beni! Yalvarırım bırakın beni!"

Pusat'la aynı anda güldük. "Bana şarkı açar mısın? Mümkünse 'Godfather'." Göz kırparak farklı bir bıçak aldım elime.

"Hay hay." O benim favori işkence müziğimi açarken ben de siyah eldivenli ellerimle bıçağı çirkin gömleğinin üzerinde gezindirerek yırttım.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Pusat merakla.

"Derisini yüzüp asit dökeceğim."

Herif daha da güçlü bağırdı. "Yardım edin! Yardım edin!"

"Buraya getirdiğin o masum çocuklar da böyle bağırıyor muydu?" Sinirle nefesimi verdim.

"B-ben hiçbir şey yapmadım." O konuşurken ben bileğine bıçağı geçirdim ve derisinde ince bir yara açtım. Bıçağı içinde gezdirerek derisini ondan ayırırken bağırışları yükseliyordu.

"L-lütfen bırakın beni!" Ağlamaya başlamıştı.

"O çocuklara dokunan hiçbir tarafını sağlam bırakmayacağım. *Shrek*, gözlerini kapatmamasını sağlar mısın?" Pusat koyu ve kararlı gözleriyle başını olumluca salladı ve çantaya ulaştı.

"Burada çengel falan yok," dedi Pusat çantayı karıştırarak.

"İki tane mercek var, siyah, onları getir." Konuşurken derisini yüzmeyi bıraktım. Kemerimdeki kerpetenı çıkarıp arkasına geçtim.

"Bunları nasıl takacağım?" Pusat mercekleri incelerken nasıl kullanacağını çözmeye çalışıyordu.

"Lensli kısmını gözünün içine yerleştir." Konuşurken parmaklarından birini kerpetenin arasına almıştım.

"Bırakın beni! Lütfen bırakın beni!"

Güldüm alayla. "Dur, daha yeni başladık zevk almaya. Değil mi, Pusat? Müziğimiz bitene kadar ölme." Pusat'a baktım. "Tekrar çalacağı şekilde ayarladın, değil mi?"

"Hem de sonsuza kadar," dedi o da sırıtarak ve merceğin lensli kısmını herifin gözüne yaklaştırdı.

Pusat onun gözünü zorla açıp merceği yerleştirdiği an ben de bir parmağını elinden koparmıştım. Acı çığlıklarıyla yüzümü buruşturdum.

"Dur daha, yeni başlıyoruz," dedi Pusat keyifle. Bu benden de manyak çıkmıştı. Diğer merceği de taktı, gözlerini istese de kapatamayacaktı.

Üç tane parmağını daha koparıp ucunu ısıttığım bıçağımla etini dağladım.

Artık bağıramıyor, sadece acı acı inliyordu. "Sakın öleyim deme, ölürsen çok kötü olur." Söylenerek çantaya ulaştım ve içindeki küçük tüplerdeki sıvıları çıkardım.

Ona üstten bir bakış atıp gözlerine doğru salladım tüpü. "Bu ne biliyor musun? Asit. Gözlerin eriyecek, hiçbir şey göremeyeceksin, hâlbuki o işe yaramaz pis organını kesip sana yedirirken gözlerindeki ifadeyi görmek isterdim."

Pusat öksürdü, midesi bulanmıştı.

Hamile olduğum için en ufak koku bile midemi bulandırırken bu kan kokusu bulandırmıyordu çünkü biliyordum; bu şerefsizin küçücük çocuklara yaptıklarının çok daha korkutucu olduğunu biliyordum.

Asitten sadece birkaç damla gözlerine döktüğümde acı inleyişleri çoğalmıştı. Gözlerinden kan akıyordu.

"Öldür beni!" Yalvarışlarıyla güldüm.

"Daha yeni başlıyoruz." Pusat'a çevirdim bakışlarımı. "İçeridekileri topla ve beni dışarıda bekle."

İtiraz etmek için dudaklarını araladı ama bakışlarımı gördüğünde susarak etraftaki eşyaları toparladı.

"Senin gibisine ilk defa işkence yapmıyorum ama son defa yapıyorum. Ve şanssına küs, mesleğime iyi bir veda olacak."

Her tarafımda kanla odadan çıktığımda yorgun hissediyordum. Pusat tam da söylediğim gibi kapıda beni bekliyordu, içeri gelmek için bir hareket-te bulunmamıştı.

"Bitti mi?" Sorusuyla başımı olumluca salladım.

"Bitti."

İçeriye bakmak istemedi, başka bir soru da sormadı. Sadece bana sıcak bir havlu ve siyah uzun kapüşonlu bir *süveat* uzattı. "Sıcak havluyu nereden buldun?"

"Bulurum ben, ellerin yumuşasın dedim."

"Hadi gidelim, Pusat."

Küçük dükkândan çıktığımızda etraf aydınlıktı ama erken saatler olduğu için tenhaydı. Hızla arabaya binip uzaklaştık, iki aranan kişi olarak yolculuk yapıyorduk.

"İyi misin?" Pusat'ın sorusuyla başımı olumluca salladım.

"İyiyim."

"Bana pek öyle gelmedin."

"İlk defa işkence yapmıyorum ya." Sessiz kaldı. "Sıradaki planımız ne? Ne yapacaksın?"

"Plan sadece sana söylediklerim ve sen de o plana sadık kal."

"Bana sadece teslim olmam gerektiğini söyledin, Aşkın!"

"Evet çünkü teslim olursan ve ifadeni doğru verirsen seni orada çok tut-mazlar. Onlara gerçeği anlatacaksın, sadece gerçeği."

"Bu ne demek?" Yutkundu zorlukla.

"Bana güveniyor musun?"

"Evet."

"O zaman dediğimi yap."

"Aşkın," dedi sıkıntıyla. "Sen de iyi olacaksın ama değil mi? Bir fedakârlık yapmayacaksın, değil mi?"

"Endişelenme, sadece bana güven. Şimdi rıhtıma sür."

Pusat beni rıhtıma bırakana kadar ikimiz de sessizdik. Arabadan inmeden önce ona döndüm.

"Ne olur ne olmaz, hakkını helal et."

Pusat dolan gözlerini kırpıştırdı. "Bak bir manyaklık yaparsan vallahi helal etmem ama şu anlık helal olsun. Sen de et ama..." Konuşurken bir yandan da elinin tersiyle gözyaşlarını siliyordu.

"Helal olsun." Arabadan inmeden önce ona sıkıca sarıldım. "Ne olursa olsun Ateş'e sakin kalmasını söyle, ne olursa olsun."

"Tamam."

Arabadan inip rıhtım evine girdim. İçerisi sessizdi ve uzun zamandır kullanılmadığı için epey tozluydu. Salonda yürürken bakışlarım çerçevelerin içindeki fotoğraflarda gezindi.

Küçüklük hâllerimizden bugüne kadar bir sürü fotoğrafımız vardı, hepsinde en somurtkan bendim. Hepsinde Kaptan başımızdaydı.

"Haklıydın hep, Kaptan. Bir canavar sadece canavar olarak kalır. Korkunç bir katilden insan olmaz. Seni bir kez daha haklı çıkardım ama o katili de canavarı da öldüreceğim." Gözümden bir damla yaş düştü.

Üst kata çıkıp yavaş adımlarla evin içinde gezindim, zamanın bu kadar hızlı geçmesi V için bile çok acımasızdı.

Ablamın odasına girdim, sanki buradaymış gibi kokusu burnuma dolarken gözlerimi yumdum. Dolabını açtığımda geneli yeşil renkli olan elbiselerde gezindi gözlerim, kanlı ellerimle onun temiz elbiselerini ellemek istemedim.

Banyoya girip üstümdekileri tek tek çıkardım, suyun altına titreyen bedenimle geçerken daha fazla dayanamadım. Bacaklarım beni taşıyamazken yavaşça fayansa çöktüm.

Elim karnıma gitti, gözyaşlarım ve hıçkırıklarım arasında karnımı okşadım. "Özür dilerim, böyle bir insan olduğum için özür dilerim." Hıçkırdım. "Normal bir annen olmadığı için özür dilerim." Acıyla inledim.

"Böyle olmayı ben hiç istemedim, biliyor musun? Ama kimse bana sormadı da... Benim hiç tercih hakkım olmadı." Bir kez daha hıçkırdım. "Bir canavar olmayı ben seçmedim. Özür dilerim." Karnımı okşamaya devam ettim. "Özür dilerim, kızım. Böyle bir anneye sahip olduğun için özür dilerim. Daha doğmadan seni kanla tanıştırdığım için özür dilerim. Seni hiç hak etmediğim için özür dilerim."

Bacaklarımı kendime çektim ve hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Canım yanıyordu, her şey birbirine girmişti ve tek bir yol kalmıştı.

Başımı yorgunca arkamdaki fayansa yasladım.

"*Kan lekesi geçer, izi kalmaz.*

Beden acısı diner, sonsuza kalmaz.

Kalp atmayı keser, ruh bedende kalmaz."

Karşımdaki mezarlara baktım, üç tane yan yana duran mezara. Yanlarına gelebilmek için kendimi iyi kamufle etmem gerekmişti. Başıma geçirdiğim kapüşonluyla ve bol kıyafetlerle mezarların yanında oturdum. Vera'yı da yanlarına gömmüşlerdi. Annemin ve ablamın yanına.

"Selam, beni tanıdınız mı?" Acıyla güldüm. "Bu hâlimle biraz zor ama..."

Yan yana yatan üç sevdiğim mezara baktım. "Buraya gelmeye hiç yüz bulamam diyordum ama ben yüzsüzüm biraz." Yutkundum. "Özür dilerim anne, ablamı yanına uğurlayana kadar sana gelmediğim için özür dilerim. Yüzüm yoktu gelmeye, şu an var mı dersen yine aksini söyleyemem ama..." Yüzümü ovuşturdum.

"Sanırım buraya gelmek için son şansımdı ve kullanmam gerekiyordu." Elim toprakta gezindi. "Ölsem gelir miyim yanınıza? Yoksa orada da yer yok mu bir canavara?

Özür dilerim, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek ama özür dilerim. Böyle bir insan olduğum için, sizi onurlandıramadığım için, sadece acı getirdiğim için, size acı verdiğim için özür dilerim.

Ve teşekkür ederim, kimsenin yaşamaya hakkı olmadığını düşündüğü, babasının bile istemediği bir canavarı yaşatmak için bu kadar çaba verdiğiniz için." Bir damla yaş toprağa düştü.

"Anneciğim, seni keşke tanısaydım. Keşke seni bir kez görebilseydim. Umarım gittiğin yerde beni izliyorsan çok kızmıyorsundur. Seni seviyorum.

Ablam, Aylin'im, ay ışığım. Seni çok özledim. Seninle yan yana oturup hiçbir şey yapmamayı bile özledim, senin nefes almanı özledim. Bugün belki değil ama bir gün beni affedeceksin. O gün bana bir işaret göndersen ne güzel olur. Seni çok seviyorum." Bir damla daha...

"Vera, keşke seninle büyüyebilseydik. Keşke o iki masum çocuğun kurduğu hayalleri gerçekleştirebilseydik. Keşke dünya bu kadar pis olmasaydı da biz de temiz kalsaydık. Seni seviyorum."

Gözyaşlarımı temizledim, vaktim gittikçe daralıyordu.

"Orada birbirinize iyi bakın, olur mu?"

Hıçkırdım.

Sikeyim.

Bugün ağlamamı durduramıyordum.

Üçü de eceliyle ölmemişti, üçü de erkekler tarafından öldürülmüştü, katledilmişlerdi. Üçü ve onlar gibi niceleri... Ve cezasız kalan nice canlar, annesiz kalan evlatlar, yaşayan ama ruhu öldürülen canlar ve daha birçoğu...

Yerimden kalktım, omuzlarımı dikleştirdim.

V'nin doğma sebebi en başından beri buydu.

V sadece bir başkaldırı değildi, bir yakarıştı.

İşte tam da bu yüzden çok şey olacaktım; belki canavar belki katil belki kaçak ama bir şey olmayacaktım. Pişman olmayacaktım. Vicdanım temiz olmayacaktı ama masumların kanında yıkanmış da olmayacaktı. Belki de o masumların eli yıkayacaktı vicdanı. Bugün değildi ama belki bir gün...

"Her şey hazır mı?" Çelik başını olumluca salladı. Buraya gelmesi onun için epey sıkıntılı olmuştu. Rus Hükûmeti peşindeydi ama bana kalırsa peşinde olan sadece Ruslar değildi.

Tüm gün medya çalkalanmıştı.

"Interpol tarafından tutuklandığı söylenilen V dün gece üç cinayet daha işledi. Cinayetlerin vahşilikleri V'nin döndüğünü kanıtlar nitelikte. Peki V yine nasıl kaçtı? Ya da hiç yakalanmış mıydı? Nefeslerimizi tutmuş şekilde içeriden bilgi bekliyoruz!

Aynı şekilde V'nin eşi olarak bilinen, bir örgüte liderlik yapmakla suçlanan Ateş Alanguva da tutuklu kalmaya devam ediyor.

Gelişmeler olursa anında sizlere duyuracağız!"

"Kapat şu haberleri." Çelik söylenmemle ekranı kapattı.

"Kocan hapiste diye mi bu kadar gerginsin? Yoksa bu gece için mi?"

"Sen çeneni kapatmadığın için," dediğimde bana gözlerini kısarak baktı.

"Konuşmam için ne yapmam gerek?" Sorusuyla boş boş yüzüne baktım. "Bu kadar gergin olma."

"Yerimde olsan sen daha gergin olurdun," dediğimde buna itiraz etmedi.

"Yalnız değilsin."

"Ama öyle olmalıyım." Yoksa kaybederim.

"Rahatla biraz." Çelik konuşurken yukarı kattan sesler gelmeye başlamıştı, tam doğrulacaktım ki Çelik ayağa kalkarak beni durdurdu. "Gelen Selin."

Selin'e kapıyı açmak için dışarı çıktı ve bir süre gelmedi. Selin'le birbirlerine laf sokarak içeri girdiklerinde yanlarında iki canlı daha vardı.

İki kedi, Vera'nın kedileri.

Biri siyah, biri beyaz.

Yutkundum.

"Annemize kavuşabildik," dedi Selin hamile hâlimi uzunca incelerken. Kedileri yere bıraktığında ikisi de Çelik'in ayağının altında gezinmeye başlamıştı.

"Dişiler bana karşı koyamıyor diyorum, inanmıyorsunuz." Konuşurken bir yandan da siyah kediyi tek eliyle nazikçe havaya kaldırıp cinsiyetine baktı. "Bakın dişi işte." Miyavlayan kedinin burnuna bir öpücük bıraktığında diğeri de miyavladı. "Neyse ki ben de dişileri seviyorum." Yerdeki beyaz kediyi de diğer eline aldı ve ikisini sevmek için koltuğa yerleşti.

Bir de Azrail'in Kılıcı diye geziniyordu ortalıkta, ondan olsa olsa hayvanat bahçesi bakıcısı olurdu.

"Annelik yakışmış." Selin'in sözleriyle kedilerin üstünden bakışlarımı ayırabildim.

"Durumlar nedir?" Karnımdaki gülüşü soldu.

"Feci, epey feci."

"Ateş'ten haber var mı?"

"Hayır, sadece bir avukat ordusunun olduğunu ve güçlü bir savunma hazırladıklarını biliyorum. Bir de senin eskinin neydi adı he... Kaya'nın o avukat ordusunun başında olduğunu biliyorum."

"Ciddi misin? Kaya ona müebbet aldırır."

"Orasını ben bilmem artık. Ateş'i tutmak için ellerinde yeterince kanıt yok, yakında çıkacak. Amaç zaten en başından beri seni ülkeye çekmekti. Burada olduğunu biliyor bile olabilirler."

"Burada olduğumu biliyor olabilirler ama ne yapacağımı asla bilemeyecekler." Sözlerimle gözleri şüpheyle kısıldı.

"Aklıma gelen her ihtimalde sen ya ölüsün ya hapiste. Yol yakınken dönsen mi, Aşkın?" Selin'in sorusuyla başımı olumsuzca salladım.

"Asla, bu işi bitirmeden değil."

"Peki, ne zaman bitiyor bu siktiğimin işi?"

İç çektim. "Bu gece."

"Tamam." Daha fazla detay sormadı, belki de o detayları öğrenmekten korkuyordu.

Çelik'in ilgisi sonunda kedilerden ayrıldığında Selin'e baktı. "Senin abin nerede?"

"Sizin işlerinizle uğraşıyor. O bu kadar rahat değil!"

"Bana laf sokma. ben Rusya'nın belasıyım artık. Sırf V için geldim, orada işler tıkırında."

"Hoşuna giden şeyleri tahmin edebiliyorum," dedi Selin yüzünü buruşturarak. "Rusları esir almışsın."

"Yaptık bir şeyler," dedi Çelik sanki bu önemli bir detay değilmiş gibi.

"Putin senin içinden geçer," dediğimde Çelik burun kıvırdı.

"Putin aşkın gözlerimi yaşartıyor. Kimse benim içimden geçemez. Ayrıca beni yakalaması için değil de baştan çıkarmak için bir asker göndermişler." Çelik'in sözleriyle aynı anda Selin'le bakışlarımız kesişti.

"Esirine de yürümezsin!" diye çıkıştığımda Selin sanki *onu tanımıyor musun* der gibi bir bakış attı bana.

"Sus. siz Ateş'le farklı bir halt mıydınız? Ayrıca ona yürüdüğüm falan da yok. Dünyada son kadın kalsa bile onunla aramda bir şey olmaz, soğuk nevalenin teki. Tek amacım onu konuşturmak. Hem ben cilveli, oynak kadınları severim."

"Kadın asker," dedi Selin hatırlatmada bulunarak. "Ne bekliyordun? Kucağına atlamasını mı? Ayrıca seni tutuklamaya gelmiş bir asker."

"Olabilir, ben kadınların bana böyle soğuk davranmasına alışkın değilim." Selin'le yine gözlerimiz kesişti.

"Nasıl bir kadınmış bu?" Selin'in meraklı sorusuyla omuz silkti.

"İnanılmaz seksi, mavi gözlü, değişik bir tip; kaslı falan ama iyi yani kaslarda..." Konuşurken bana baktı. "Üstüne alınma ama senin hamile olmadan önceki fiziğin gibi yani."

"Sen kadını esir aldığına emin misin? O seni almış sanki." Selin'in imalı sözlerine alayla gülerek cevap verdi Çelik.

"Soğuk, gıcık ve..." Kucağındaki kedileri severken daha fazla kötü şey saymak için durakladı. "Fazla ukala, o dudakları suratsızlıktan büzülmüş kalmış ve..."

"Sen bu kadından etkilenmiş olabilir misin?" Çelik sorumla güldü.

"Bebeğim, ben senden başkasından etkilenir miyim hiç?"

"Dalganın hiç sırası değil. Ayrıca sorulardan kaçıyorsun."

"Dediğim gibi ben cilveli oynak kadınları severim, yatağa benimle gelmek için hevesli olanları, yani hayır. Dünya üzerindeki tüm çekici kadınlardan etkilenirim ama ondan, kalsın." Çelik'i hiç bu şekilde savunma yaparken görmemiştim.

"Ee düğün ne zaman?" diye sordu Selin sırıtarak. "Kadını öyle bir anlattı ki ben bile yükseldim." Selin'in sözleriyle Çelik kaşlarını çattı.

"Görsen sen de gıcık olursun, bir türlü konuşturamadık hatunu."

"Hatun ne, amına koyayım? Düzgün konuş." Sözlerimle Çelik gözlerini kısıp bana baktı.

"Sen anne olunca daha da feminist oldun sanki, feminist kekim benim." Gıcıklık vermek için öpücük attı bana.

"Kuzentsov'da da böyle eğleniyor musun?" Selin'in sorusuyla Çelik başını iki yana salladı.

"Orada çok havalıyım, bir tık Alanguva'ya benzedim, keyfini cidden biliyor, pezevenk."

"Kocam hakkında düzgün konuş," dedim hemen.

Selin elini Çelik'in omzuna koydu ve sıktı. "Herkes olmaktan korktuğu kişiye dönüşür." Çelik ona yandan bir bakış attı. Kucağındaki kediler hareketlenince onların yerini göğsünde sağlamlaştırdı.

"Tarık nerede?" diye sordum, çoktan gelmiş olması gerekiyordu.

"Ferda'yla özlem gideriyordur. Tutturdu orada Ferda da Ferda diye. Boşuna kıçını yırtmasın, benimle dönecek."

"Aranız nasıl?" Sorumla omuz silkti.

"Aynı, bana benziyor puşt."

"Puşt benim lafım," dedim hemen.

"Kocan ve kuman hapiste, ülkede yine ortalık karışık, herkes peşinde ve senin takıldığın şey bu mu?" Omuz silktim.

"Allah herkese V rahatlığı versin," diye söylendi Selin de.

"Ben onun neye güvendiğini biliyorum da..." Çelik kısık sesle konuşup bana imalı imalı baktı.

"Sen onu bunu boş ver de şimdi, Ayberk'le gönderdiğin grup titiz çalışıyor mu?" Bana bakıp güven verici şekilde gözlerini açıp kapattı.

"Gözlerim üstünde, her şey iyi gidiyor."

"Siz ne halt karışıyorsunuz?" Selin artık dayanamayarak bir bana bir de Çelik'e baktı.

"Oyunun sonunu getiriyoruz." Sözlerimle Çelik kucağındaki kedileri bıraktı. Bana ve karnıma baktı, bunu yapmak istemiyordu ama başka bir yolumuzun olmadığını da biliyordu.

Her şeyin sona ermesi gerekiyordu.

"Haberlerde yine V var," dedi Selin telefonuna gelen bildirimle. Kenardaki küçük ve ince televizyonu açtığında son dakika haberi geçiyordu.

"*Interpol V'nin yakalanması hakkında yalan mı söyledi? Yoksa V onların da mı elinden kaçtı? Ya da dün geceki üç cinayeti işleyen farklı bir isim miydi, henüz kimse tarafından bilinmiyor ancak dış işleri bakanı konuyla ilgili araştırmaların sürdüğünü söyledi. Milli savunma bakanlığı da V'nin serbest olup iş birliği yapması hâlinde cezai indirim uygulanacağını söyledi.*" Haberi sunan adam durdu, bir süre arkadan sesler geldi.

"*Şu an bir son dakika haberi daha geldi! V'nin teslim olması hâlinde sadece cezai indirim değil, aynı zamanda kocası Ateş Alanguva ve diğer tüm tutuklu yakınlarının koşulsuz serbest bırakılacağı söylendi.*"

Her şey tam da tahmin ettiğim gibi ilerliyordu. Birazdan başıma ödül konulduğu söylense şaşırmayacaktım.

"Ne yapacaksın? Teslim olacak mısın?" Selin'in endişeli sorusuyla arkama yaslandım.

"Hayır, Ateş'i ve Pusat'ı bırakacaklar. Eminim Ateş'in de planları vardır ve gelip cinayet işlediğimi öğrenmişse çıldırmıştır." Büyük ihtimalle de öğrenmişti.

Arkama yaslanıp Didem'i aradım. Telefon bir süre çaldıktan sonra açtı. "Alo, kiminle görüşüyorum?"

"Nasılsın kocamın eski belalı sevgilisi?" Sesimi duyduğunda şaşırmış olacak ki bir süre konuşmadı. "Sakın seni aradığımdan babanın ya da başka birinin haberi olmasın yoksa..."

"Ne istiyorsun benden?"

"Senden küçük bir iyilik yapmanı isteyeceğim, aslında ben de yapardım da zamanım biraz dar."

"Nasıl bir iyilik?"

"Cebonayan'ı bitiriyorum kökten ve yapılan tüm usulsüzlükleri de açıklayacağım. Babana bu işten sıyrılmak istiyorsa yanımda olmasını söyle. Yarın tüm üyeleri tutukladıklarında sadece doğru ifade versin."

"Sen yine neler karıştırıyorsun? Ayrıca beni tehdit mi ediyorsun? Babamı bir aydır görmüyorum, ne yaparsan yap!" Sinirle konuşurken sesini de yükseltmişti.

"Peki, sen bilirsin."

"Hem tüm dünyada aranıyorsun, ne yapabileceğini sanıyorsun ki?" Bu kız beni o kadar zaman geçmesine rağmen hâlâ tam olarak tanıyamamıştı.

"Karşılığında Çelik'le günah dolu bir gece desem?" Sözlerimle Çelik şaşkınca kafasını kedilerden kaldırıp bana baktı. Onu yatıştırmak için göz kırptım.

"Yade daha meraklıdır, bu teklifi ona yap. Ayrıca benim hayatımda zaten biri var." Son cümlesinde sesi cilveyle incelmişti.

"Öyle mi? Seni kim çeker ki? Yine Ateş gibi sadece vücudunla ilişki yaşayan bir puşt değildir umarım." Sözlerimle sinirle neredeyse çığlık attı.

"Ya sen benim sinirlerimi harap etmek için mi aradın beni şimdi? Hem hamileymişsin, hâlâ neyin peşindesin? Git kocanla huzurlu yuvana işte." Bunları söylerken kızgın değildi. "Tanıdığın biri."

"Tanıdığım biri?" Durup bir süre düşündüm. "Kaya de de düşüp bayılayım." Sessiz kaldı. "Yok amına koyayım, ne alaka?"

"Sizin şirketten sonra kendisine büro açmıştı, babam ona iş teklifi falan götürmüştü, öyle yakınlaştık. Daha önce de senin avukatlığını yaptığı için V'nin avukatı olarak tüm ülkede nam yaptı kendileri. Şu an mahkemelerin aranan yüzü." Ondan bahsederken sesi yumuşamıştı.

"Ne yani biz şimdi *ex*'leri mi değiştirdik? Çok iğrenç oldu böyle düşününce. Ama neyse ki Kaya sağlamdır, ne zamandır birliktesiniz?" Ben Didem'le sanki eski yakın bir arkadaşımla sohbet edermiş gibi konuşurken Çelik ve Selin alık alık bana bakıyordu.

"Ya birkaç ay oldu daha ama bilmiyorum, çok iyi gidiyor. Çok kibar, sürekli *date* yapıyoruz ama diğer öküzler gibi hemen beni yatağa atmak istemiyor. Gün içerisinde sürekli arıyor, bazen çiçekler gönderiyor."

"Kıyamam amına koyayım, alışmışsın hazolara, düştüğün şeylere bak." Sözlerimle güldü. "Mutluysanız sevindim, Kaya sağlam adamdır."

"Evet, öyle. Mutluyuz. Sizin bebeğin cinsiyeti belli oldu mu? Kız olursa Ateş kesin adını Didem koymak ister." O da benim gibi dalga geçiyordu.

"Ya bir siktir kızım oradan." Ben güldüğümde o da güldü. "Dediklerimi unutma, baban için de iyi olur. Babanı umursamıyorsan sana kalacak mirası umursa."

"Yaşıtım karısı her şeyi almazsa tabii."

"Kaya halleder onu," dedim emin şekilde.

"Zaten ilk o yüzden onunla konuşmuştum, biliyor musun? Üstümde böyle..."

"Didem, yeter amına koyayım ya, sen benim on yıllık arkadaşım mısın?" En son dayanamadığımda güldü yine.

"Şu sıralar pek arkadaşım yok."

"Yade'ye ne oldu?"

"Kaya'ya yürüdü! Biz daha sevgili değildik o zamanlar ama epey kıskandı yani. Artık onunla samimi değilim."

"İyi yapmışsın, o kıza güvenme zaten ama endişelenme de... O da senin gibi salak kötülerden." Ona laf sokmama rağmen güldü.

"Aşkın," dedi ve bir süre durakladı. "Kim olduğunu öğrendiğimde neden en başında yaptıklarıma rağmen bana vaaz verdiğini anladım. Sen iki kimliğinle de iyi ki varsın. Sevgilimi çalmana rağmen seni seviyorum, diğer tüm kadınlar gibi. Umarım bu işin sonunda mutlu ve hayatta olursun." Tamam, bu kadar duygusal bir konuşma yapacağımızı düşünmemiştim.

"Sevgilini çalmadım bir kere, o konuya hiç girmeyelim. Kendine iyi bak Didem, dediklerimi unutma."

"Tamam, unutmam."

"Önceki dediklerimi de unutma." Sözlerimle güldü.

"Unutmadığım için akıllandım zaten. Sen de kendine iyi bak," dediğinde en sonunda telefonu kapattım.

Çelik ve Selin hâlâ şaşkınca bana bakıyorlardı.

"Bu kız Ateş'in değil de senin eski sevgilin falan mı acaba? Neydi o konuşma? Siz mi çok gavatsınız, ben mi çok muhafazakârım bilmiyorum." Selin başını iki yana salladı.

"Öyle olmasını çok isterdin, değil mi? Ama hayır bebeğim, tamamen erkeklerden hoşlanıyorum," diyerek göz kırptım.

"Zaten Didem safın tekiydi, fena olan Yade," diyerek konuşmaya dâhil oldu Çelik de.

"Doğru, siz bir ara üçünüz takılmıştınız, değil mi? O olay sahiden yaşandı mı?" Selin'in sorusuna cevap vermeyip sadece salak salak sırıttı Çelik.

"Hazel nerede?" diye sordum Selin'e.

"Bahar'la takılıyor, şaşırtıcı derecede iyi anlaşıyorlar. İki kokoş sürekli alışverişe çıkıp eğleniyorlar." Selin bunu asık bir suratla bozulmuş şekilde söylemişti.

"Derek ve Lila da olsaydı keşke," dedi Çelik de dalgın bakışlarıyla. Bu sözün ardından uzun, acı bir sessizlik oluştu.

Hepimiz çok fazla kayıp vermiştik.

"Didem'i babası için uyarma sebebin ne?" Selin konuyu değiştirip dolan gözlerini gizlemeye çalıştı.

"Çünkü önemli ve çok pisliğe batmamış bir isim. Onun itirafı ve şahitliği biz ne kadar kanıt sunsak da iyi olacak." Selin'den gözlerimi ayırıp kenarda duran bilgisayarımı kucağıma aldığım sırada Çelik de yerinden kalktı. Elindeki kedileri bana uzattı.

"Sonra severim, işim var şimdi."

"Aşkın, hadi." Çelik aksini kabul etmez şekilde gözlerime bakıyordu. Her Aşkın dediğinde siyah olan miyavlıyordu, göğsümdeki ağırlık arttı.

"Kedi sevmem ben, çok tüy döküyorlar." Bilgisayara odaklanmaya çalıştım ama beyaz olan kedi miyavladı bu sırada.

"Şunların suratlarına, tatlılıklarına bir bak ya," dedi Çelik beyaz kediyi bilgisayarın üstüne koyarak. Bilgisayarı hemen kenara çekerek kaçırdım.

"Lan salak, şimdi bir tuşa bassa başımıza iş açılacak. Ben senin gibi bilgisayardan boş boş *Kurtlar Vadisi*'nin ilk doksan bölümünü izlemiyorum, sistem *hackliyorum*, amına koyayım!" Söylene söylene bilgisayarı yanımdaki masaya bıraktım ve kedileri kucağıma aldım.

Biri siyah, biri beyaz.

İkisi de çok güzeldi.

"Beyaz olan kıvrılıp yatıyor, siyah olan fena he," dedi Çelik üstündeki tüyü silkelerken.

"İsimleri ne acaba?" diye merakla sordu Selin.

Yutkundum, yumuşak tüylerini okşadım.

"Siyah olan Aşkın, beyaz olan Vera."

Onları kollarım arasında tuttum, şiş karnımın üstündelerdi. İlk önce beyaz olan karnıma başını yasladı ve vücudunu kendisine çekerek karnımda gözlerini yumdu. Sonra da siyah olan yeşile dönük hareli alacalı gözleriyle bana baktı bir süre.

Çok yer değiştirdikleri için olsa gerek huzursuzdu siyah olan biraz. Başını hafif hafif okşadığımda etrafına bakındı ve tehlikenin geçmiş olduğunu düşünmüş olacak ki o da hamile karnıma, beyaza sırnaşarak başını yasladı.

Gözümden bir damla yaş düştü.

Aşkın ve Vera.

Kavuşamayan iki kız kardeş.

Bu daha yarım kalan kaçıncı sevgim olacaktı?

Son olacaktı.

İki güzel kedinin başını ve yaslandıkları şiş karnımı okşadım. Kızımla kavuşacaktım, ben bir daha hiç yarım kalmayacaktım.

"Saat ilerliyor, bunu yapacağına emin misin?" diye sordu Çelik huzursuzca.

"Eminim."

"Ateş, diğerleri, herkes mahvolacak," dedi Çelik tekrar.

"Bunu yapmak zorundayım. Her şeyin bitmesi gerek."

V son oyununu oynayacaktı.

Ve bir efsane son bulacaktı.

Belki de asıl efsane şimdi başlayacaktı.

Yeraltında gizlenenler, yeryüzündekilerin görebildikleri olmazdı. Yeraltındakiler, yeryüzündekilerin yönettikleri olurdu. Belki de sadece yeraltındakiler bunu uydurmuştu.

Dünyayı yöneten büyük güçler palavraydı. Güç falan yoktu, güç bir topluluğu yönetmek değildi. Güç insanları öldürmek değildi. Güç para değildi.

Asıl yeraltındakiler adaletsizliklerle yaşayanlardı. Bir taraf her geçen gün zenginleşirken diğer yanda evine ekmek götüremeyen babalar vardı. Emeği sömürülen insanlardı. Eğitim hakları elinde alınan, daha büyümeden kaybedilen çocuklardı. Şiddet gören ama bir çaresi olmaz diye korkudan polise gitmeyen kadınlardı. Çaresizlik *ölmek istemiyorum* diye ağlayan bir kadının kendi kızının gözü önünde öldürülmesiydi.

Yani şu an olduğum yer yeraltı falan değildi.

Asıl güç de buradakiler değildi.

Asıl yeraltı, yeryüzündeki insanların çaresizlikleriydi.

Asıl güç çaresiz insanların çıkaracağı isyandı.

Karşıma tüm Cebonayan üyelerini dizmiş, liderleri olarak başlarında duruyordum. Benim isteğim güç değildi, gücü yönetmek de değildi. Herkesin adaletsizliklerle savaşabilecek kadar güçlü olmasıydı sadece.

Hepsi bana saygıyla ve korkuyla bakıyordu. Çünkü tüm dünya beni ararken ben onları karşıma dizmiş ve kılık bile değiştirmeden en ihtişamlı hâlimle burada oturmuştum.

Görünmez değildim, Murat ve Selin her dışarı çıkışımda V şurada olabilir diyerek polisleri farklı yerlere yönlendiriyordu sadece.

"Çağrıma geldiğiniz için ve toplantıya katıldığınız için teşekkürler." Bir taht gibi, diğerlerinden yüksek olan sandalyede oturuyordum ve başımda da Cebonayan'ın o komik ve fazla ihtişamlı tacını taşıyordum. Üstümdeki V yaka siyah elbise ve dik duruşumla oturuyordum.

Basit bir koltuk, dört ayağı olan ve üstünde durmayı sağlayan bir sandalye sadece. O koltuğu görkemli yapan şatafatı değil, altın işlemeleri değil, diğerlerinden daha güzel gözükmesi hiç değil. O koltuğu görkemli yapan şey sadece insanların taptığı sahte bir güç.

"Böyle bir durumda nasıl bir toplantı düzenleyip buraya kadar gelebildiniz?" diye sordu birinci bunak.

O kadar şeyi aklımda tutan ben, bir gördüğümü bir daha unutmayan ben, bir türlü şu bunakların isimlerini aklımda tutamamıştım. Belki de aklımda kalamayacak kadar değersizlerdi.

Dudaklarımda kibirli bir gülüş oluştu.

Kibirden dersimi almıştım.

Yine Kaptan haklıydı.

"Ben V'yim, bu benim için bir çocuk oyuncağı. Bu koltukta oturabilmek de aynı şekilde. Peki sizce neden kocamı devirip bu koltuğu aldım?"

"Neden aldıysan aldın ama bir işe yaramadın, Alanguva bile senden daha iyi yönetti. Seni seçtiğimiz için bizi pişman ettin." İkinci bunak konuşurken sakince dinliyordum.

"Neden beni seçtiniz peki? Ateş sizin pis işlerinize müsaade etmiyor diye mi? Ateş'in izin vermediği işlerinize V'nin izin vereceğini düşünmeniz komik. Epey komik hatta." Ukala şekilde onları izlerken sinirli olduklarını net şekilde görüyordum.

"Tabii burada hakkıyla, ailesinin gelenekleriyle yıllardır olanlara ve ülkesine faydalı olmaya çalışanlara saygım sonsuz ama onlar da bir elin parmağını geçmez." Yanımdaki tek gözlü adam bana gururla bakıyordu, Mahir amca. Gerçi artık hiçbir yaşlı bunağın bana gururla bakmasını falan istemiyordum.

"Sen ne demeye çalışıyorsun? Bizim tek amacımız Cebonayan örgütüne sonsuz sevgimiz ve saygımızla bağlı olmak." Üç numaralı bunak da konuşmuştu.

"Evet, bu bağlılığınızın karşılığını da hakkınız olmayan güç ve parayla fazlasıyla alıyorsunuz, sırf buraya üye olduğunuz için. Hiçbir örgütün faydalı olduğunu düşünmüyorum çünkü birileri illaki kendi çıkarlarını düşünür ve amaç bozulur." Sözlerime fazla alındıkları için içeride bir uğultu oluştu.

"Cebonayan'ı tanımıyor olabilirsin ama burası senin tanıdığından çok daha fazlası..." Dördüncü bunak konuşmaya başlamıştı ki ofladım.

"Siz bunaklardan cidden sıkıldım, Ateş iyi dayanıyormuş. Farkındaysanız aranızdaki tam beş koltuk şu an boş." Sözlerimle etraflarına bakınarak kimlerin burada olmadığını anlamaya çalıştılar.

"O koltuklarda oturanlar bu pis işleri açık açık yapanlar, siz yapmıyor musunuz? Siz de yapıyorsunuz ama sizin işinizi polise bırakacağım."

"Sen ne saçmalıyorsun?" diye bağırdı aralarından bir kadın.

"Masum olanların endişelenmesine gerek yok, kimseye iftira atılmayacak. Ülkeden kaçmaya çalışın isterseniz ama o kadar vaktinizin olduğunu sanmıyorum."

Elim başımdaki taca gitti, çıkarıp yere attığımda içerideki hava buz kesmişti. "Cebonayan saçmalığını bugün burada bitiriyor ve örgütün sonunu getiriyorum." Cümlemin ardından ayağa kalktım.

"Böyle bir şey yapabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu aralarından biri alayla.

"Sanmıyorum, biliyorum. Bitti. Cebonayan daha fazla bu ülkede de dünyada da varlığını sürdüremeyecek. Tüm üyelerin isimleri şu an polisin elinde ve detaylı araştırmalar başlatıldı. Dediğim gibi, masum olanlar rahat olabilir, diğerleriyse bence en kısa zamanda kaçmaya çalışsın." Kaçamayacaklardı, polis burada olduklarını biliyordu, yani birazdan öğrenecekti.

"Cebonayan ilk başta kurulma sebebini aşmış gibi görünüyor. Adaleti tanımayanlar adaleti arayamazlar ve görüyorum ki buradaki herkesin amacı kendi çıkarları."

"Bunun ağır bir bedeli olacak! Seni yaşatır mıyız sanıyorsun?" diye bağırdı bir tanesi.

Dudaklarımdaki alaycı gülümseme genişledi.

Mahir amca bana bakarak göz kırptı.

Onların sonu önceden planlıydı. Ateş tüm üyelerin ne haltlar yediğini biliyor ve arka planda gizli gizli belgelendiriyordu. Ateş'le yaptığımız bir plandı ama Ateş bunu yapmak istemiyordu. Ailesine zarar verirler diye endişeleniyordu. Artık endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Uzun topuklu ayakkabımın ince ucuyla yerdeki tacın üstüne sertçe bastım.

"Cebonayan devri kapanmıştır!"

"Bunun sana da kocana da büyük yaptırımları olur, bu örgüte ihanet demek! Örgüt ve üyelerle ilgili hiçbir sır açığa çıkarılamaz!" Hepsi ayaklanmış, öfkeyle bana bakıyorlardı.

"Açıkçası olmayan sikimde bile değil." Onlara arkamı döndüm. "Hadi eyvallah!"

Cebonayan toplantı odasının çıkışına doğru yürüdüm, çift taraflı kapıdan dışarı çıktım. Tamam, kolay olay kısım halledilmişti, şimdi sırada o son hamle vardı.

Yürürken elim karnımda gezindi. Onun varlığını hatırlamak beni sakinleştiriyordu.

Ama benim sakinliğim bile onların kıyameti olacaktı.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Koca binada hiçbir ses yoktu. İçeride olduğum yer simsiyahtı, benim üstümdeki kıyafetler de siyahtı ve kurbanların bedenlerindeki kıyafetler de. İçerideki tek ışık kurbanların yüzlerine tutulan ve ben hareket ettikçe beni takip eden ışıklardı.

Önümde bir kamera vardı ve arkamda da yedi tane bağlı adam. Aralarından biri Hector'du, Victor babasını öldürmemiş ve bana getirmişti. Diğerleri Türk ve tanındık isimlerdi. Aralarından beş tanesi Cebonayan üyesi, bir tanesi de siyasi bir isimdi. Hepsi bağlı şekilde yan yana dizilmişti ve önlerinde ben duruyordum.

Kameranın kırmızı ışığı yandığında gülümsedim.

"Herkese selamlar! Evet, yine ben. Şu an olduğum yeri biliyorsanız hiç yaklaşmayın derim çünkü etrafımız bomba dolu, olduğunuz yerde kalın." Ellerimi iki yana açtım.

"Evet, bu sefer yalnız da değilim." Omzumun üstünden arkama kısa bir bakış attım. "Çok değerli konuklarımızla birlikteyim. Size onları tanıtayım isterseniz..."

Birincisinin başında durdum. "Kısa kısa özet geçeceğim, tüm pisliklerini anlatmaya başlasam sabah edemeyiz. Anlattığım her şey belgeli, abartısız ve kan dondurucu şekilde gerçek.

Bir numara, uyuşturucu taciri. Siz onu bir atıştırmalık firmasının sahibi sanıyorsunuz." Hangisinden bahsedersem onun yanına doğru gidiyor ve elimle işaret ediyordum.

"İki numara, ülkeye kaçak silah sokan ve bu silahları teröristlere ulaştıran en sağlam toptancılardan birisi. Siz onu bir iş insanı olarak tanıyorsunuz, ne işi yaptığı meçhul.

Üç numara, yaptırdığı tüm şatafatlı dairelerin aslında malzemesinden kısan, kâr etmek için en ucuz malları kullanan ve yaşadığımız son depremde de binlerce insanın ölümüne sebep olan bir adam. En tepede olduğu için kimse onu sorgulamadı bile. Siz onu başarılı bir müteahhit olarak tanıyorsunuz.

Dört numara..." Durakladım. "Bir tarikatın sahibi, fakir ve inançlı insanları kandıran ve onlardan faydalanan biri. Sadece bunu yapmakla kalmıyor, yurtlarında ve okullarında eğitim verilen çocukların da beynini yıkıyor. Aslında kendisine gizli askerler yetiştiriyor, ümmetinden aldığı yardım bağışlarıyla dünyanın her tarafına yayılıyor ve size kendi evini temizlettirmenin büyük bir sevap olduğuna bile inandırıyor. Siz onu *şeyh* olarak tanırsınız." Alayla güldüm.

"Beş numara, bu yüze hepiniz aşinasınızdır. Siyasetçileri ailemizden daha çok görmek zorunda kalıyoruz. Kendileri ülkenin başına bir mafya gibi çökmüş ve her şeyi rant kapısına çevirmiştir. İmar iznini bir seçim vaadi olarak sunmuş, tanıdıklarına büyük servetler kazandırmıştır. Siz onu zaten tanıyorsunuz.

Altı numara, bu sizin görüp görebileceğiniz en büyük pezevenk." Elimi ağzıma götürdüm sanki ağzımdan kaçmış gibi. "RTÜK bu gece paydostasın." Omuz silktim ve devam ettim.

"Yani gerçek anlamda bir pezevenk. Yurt dışından bir sürü kadın getirip onların pasaportlarına el koyup fuhşa zorluyor. Aynı şeyi buradaki kadınlara da yapıyor ve sadece kadınları değil, on sekiz yaşından küçükleri, yani çocukları da pazarlıyor. Siz onu ünlü isimlerle yakınlığıyla tanırsınız sadece.

Ve gelelim yedi numaraya, bu birazcık daha kişisel. Kendisi Türk değil. 1990'lı yılların başında Türkiye'deki bebekleri kaçırmış ve üstlerinde deneyler yapmış. Bu da yetmemiş olacak ki hemen ardından kocamın babasıyla tanışmış ve onun deneylerine katılmış. Ülke içine fazlasıyla müdahale etmiş, ruh hastasının teki. Siz onu pek tanımazsınız."

En sonunda kameranın önünde durdum. "Onları neden mi size tanıttım? Çünkü arkamdaki yediliden binlerce var." Ellerimi iki yana açtım. "V'nin ortaya çıkma sebebi tamamen buydu."

"Hep söylediğimi söylüyorum yine, kötülüklerle savaşmanın benim yaptıklarımı nötrlediğini iddia etmiyorum. Yaptıklarımın ne kadar canice olduğunun da farkındayım.

Duramadım, dayanamadım, sessiz kalamadım. Amacım devleti ezip geçmek hiçbir zaman değildi, sadece adaletsizliklere bir çözüm bulunsun istedim. Ama onlar adaletsizliklerin değil de benim peşime düştüler.

Daha fazla kadın sırf eşlerinden ayrıldıkları için öldürülmesin istedim, daha fazla çocuk istismar edilmesin, daha fazla masum acı çekmesin istedim. İsteklerim oldu mu? Belki biraz. Haklısınız, herkes kendi adaletini sağlamaya çalışsa dünya nasıl bir yer olur? Peki hiç bunun zorunda kalmasak? Bir

acı yaşadığımızda onun gerçekten çözüm bulacağını bilsek? O zaman V olur muydu?

Bugün burada tüm yaptıklarımı kabulleniyor ve teslim oluyorum, karşılığında da kocamın serbest bırakılmasını istiyorum. Ama bir isteğim daha var...

Adalet sistemi değiştirilecek." Bir süre sessiz kaldım ve bu şaşkınlığı yaşamalarına müsaade ettim.

"Kadın hakları gerçekten kadınların haklarını koruyacak, kadının beyanı esas sayılacak. Çocuklara çok küçük yaşta devlet tarafından istismarlara karşı eğitim verilecek, çocukların sözleri çocuk diye geçiştirilmeyecek. Hayvanlara işlenen suçlara insanlara işlenmiş gibi cezalar verilecek, kimse bir hayvanı keyfi için öldürmeye cesaret edemeyecek. Devlete bağlı tüm iş organlarında torpili önlemek için yüksek derece denetlemeler yapılacak. Her ailenin bir aile hekimi olduğu gibi aynı zamanda bir psikoloğu da olacak ve aile içi şiddetten, diğer tüm konulara kadar bu psikologla konuşulabilecek."

Derin bir nefes aldım. Söylediklerimin şu an kulağa çok ütopik geldiğinin farkındaydım. Gelmese bile herkes şöyle düşünüyordu: Ne değişecekti ki? Yine aynı şeyler olacaktı.

Ama hayır, bu sefer değil.

"Gelir eşitsizliğine dair araştırmalar yapılacak. Yabancılara mülk satışı yasaklanacak, ülke içindeki durumu iyi mültecilere yeterli yaşam koşulları sağlanıp ülkelerine gönderilmeye başlanacak. Ayrıca bana ait tüm mal varlığımı da daha önce el konulan AMBV Vakfı'na bağışlıyor, bu vakfın tekrar faaliyete geçmesine izin verilmesini istiyorum.

Bunları uygulamak, anlatmaktan daha zor, bunu biliyorum ama imkânsız değil. En başından beri tek isteğim buydu. Ne de olsa *adalet olsaydı V doğmazdı.*" Belki de bu sefer adalet V'den doğardı.

"Ülkeyi bir referanduma sokmayı ve bu tüm maddelerin içinde olacağı şekilde halkın kararına bırakılmasını arz ediyorum."

Durakladım, derin bir nefes daha aldım.

"Bu sefer meclisteki bol besinli vekiller değil de gerçekten halk karar vermeli. Tek isteğim de budur, zaten en başından beri buydu. Yaptıklarımla gurur duymuyorum ama yapacaklarımla gurur duyuyorum."

Ne de olsa tüm canavarları yok ettiğinde tek canavar sen kalırdın.

"V sadece ben değilim, V bu karşınızda gördüğünüz yüz değil. V bir insan değil, V bir varlık da değil. V sadece adalet arayanlar, V sadece adalete inananlar. Belki bu canilikleri ben yaptım ama adaleti sadece ben sağlamadım. Sizler,

V'yi seven ya da sevmeyen ama az önce saydığım maddelerden en az birini bile savunan sizler V'siniz." Sesimi yükselttim.

"V bir devrim!"

Bu olduğum bedende tek değilim, V sadece benim cani kimliğim de değil. Bu beden yok olduğunda da V yaşamaya devam edecek, hayaller ve devrimler ölümsüzdür.

Sizlerle olmak bir keyifti, V'yi sizlere bırakıyorum, V artık sizlersiniz, en başından beri olduğu gibi. V'nin bir bedende varlığını sonlandırıyorum. Kendinize çok iyi bakın, sizlerle tanışmak bir zevkti." Gözlerimi kameraya diktim.

"Bugün V'nin ölüşü değil, doğuşu. Yarın daha adaletli bir dünyaya uyanmak dileğiyle."

Karşımdaki kameraya bakmaya devam ettim, gözlerimi yummadım.

V'nin yıllar süren mücadelesinin sonu mu gelmişti? Belki de V'yi var etmenin mücadelesinin sonu gelmişti.

Seni tanımak onurdu, V.

Sen olmak onurdu.

Sen olmak çok zordu.

Sen olmak her şeydi.

Ve ben son nefesime kadar seni bedenimde taşımaya devam edeceğim. Tıpkı adalet arayan her insan gibi. Artık sadece benim bedenimde değil, her yerde ve ölümsüz olacaksın.

Kendine iyi bak V, adalete iyi bak.

Kollarımı iki yana açtım ve başımı hafifçe kaldırarak gözlerimi yumdum. Tam bu sırada binadaki tüm bombalar aynı anda patladı.

V bir bedenden çıktı ve dünyaya yayıldı.

SON DAKİKA

SAYI: 302 GÜNCEL HABERLER BASINDA GÜVEN

V ADALET SARAYINI PATLATTI!

V direnişin son vuruşunu gerçekleştirdi, kendisi de binanın içerisindeyken yedi suçlu olduğunu iddia ettiği kişiyle birlikte sarayı patlattı! Yaptığımız araştırmalara göre patlamadan saatler önce tüm bina boşaltılmış ancak nasıl yapıldığı gizemini korumakta.

SON DAKİKA

SAYI: 303 GÜNCEL HABERLER BASINDA GÜVEN

V ÖLDÜ!

Yıllardır kimlğini gizleyen Aşkın Alanguva, V kimliği ortaya çıktıktan sonra gizemli bir şekilde ortadan kayboldu.

Belirli aralıklarla yayımladığı tehdit videolarıyla kendini hatırlatsa da uzun zaman sonra Türkiye'ye döndü ve yarım kalan işini tamamlamak için endisini de öldürdü!

SAYI: 324 GÜNCEL HABERLER BASINDA GÜVEN

SON DAKİKA

ATEŞ ALANGUVA
SERBEST BIRAKILDI!

V'yi yakalamak için sorguya alınan Ateş Alanguva, V'nin ölümünün kesinleşmesinin ardından serbest bırakıldı!

Gözaltına alınma sebepleri arasında V'yi saklamak ile gizli bir örgüte liderlik yapmak yer alıyordu. A.A. serbest bırakıldıktan sonra patlayan sarayın yakınlarında görünüdü ve ardında hiçbir iz bırakmadan kayıplara karıştı.

SON DAKİKA

SAYI: 305 GÜNCEL HABERLER BASINDA GÜVEN

V BAYRAKLARI HER YERDE, SLOGANLARI ÜLKENİN HER TARAFINI İNLETİYOR!

Sokaktaki halk, kadınlar başta olmak üzere "V BİR DEVRİMDİR" sloganlarıya meclis binasına yürüyüş yapıyor!

Adalet sarayındaki patlamanın ardından halk sokaklarda yürüyüş yapıyor. V'nin kendi infazından önce madde madde yaptığı açıklamaların yürürlüğe girilmesi isteniyor!

SON DAKİKA

SAYI: 306 GÜNCEL HABERLER BASINDA GÜVEN

ÜLKE REFERANDUMA GİDİYOR!

Günlerce süren eylemlerin, yürüyüşlerin ve halkın çağrısına daha fazla kayıtsız kalamayan hükûmet referandumu onayladı.

FİNAL

İzlediğiniz filmler, okuduğunuz o vahşi kitaplar... Evet evet, senden bahsediyorum. İnsanların hayatlarını gözlemlemekten zevk alan, karanlık bir dünyaya güvenli bir şekilde girmek için an kollayan sen. Bu dünya diğerlerinden biraz daha yorucuydu çünkü bu bir efsaneydi.

En başa dönersek her şey bir ormanda başlamıştı. Meraklı gözler, bu kadar konuşulan o kişinin kim olduğunu, gerçekten abartıldığı kadar sıra dışı mı, diye hızla diğer sayfayı çeviriyordu. Korkunç bir katil tüm ülkede aranıyordu ve o katil dışarıda elini kolunu sallayarak geziyordu. Bazıları ondan nefret ediyor bazıları da seviyordu.

V...

Dünyaca aranan acımasız seri katil.

Bu romantik bir hikâye değildi, aşk dolu, sevgiyle değişen bir hikâye de değildi. Bu bir canavarın hikâyesiydi. Bu bir isyanın, bir devrimin hikâyesiydi. Herkesin ürktüğü ama içten içe *keşke şu an gerçek hayatta* olsa dedikleri bir katilin hikâyesiydi.

Bu V'nin doğuşunun hikâyesiydi, bu V'nin bir bedenden ve bir insandan ibaret olmadığının hikâyesiydi.

Kan dondurucu ve zekice planlanmış cinayetler, polisle mafya arasında geçen çekişmeler, dostluklar, ayrılıklar, akıl sınırlarını zorlayan teknolojik bilgiler, imkânsızlıktan doğan aşklar, ölümler ve acılar...

Hepsinin sonunda doğan V.

Heyecanlı gözler sayfaların üzerinde gezinirken tam da şu an aslında nereye geldiğini anladı. Finale gelmişti ama bu aynı zamanda bir başlangıçtı. Bu zamana kadar olan her şey V'nin doğuşunun hikâyesiydi.

V bir efsaneydi, efsaneler unutulmazdı.

V ölümsüz olduğu için efsaneydi ve asla ölmeyecekti.

V sonsuza dek adalet ve güç arayan insanların zihninde ve kalbinde yaşayacaktı.

Ateşpare sadece bir kitap değildi. *Ateşpare* bir devrimdi.

Kadınlara güçlerini gösteren, alışılmış kalıpların dışında hayatın daha güzel olduğunu anlatan bir devrimdi. Kimse bu devrimi bitiremeyecekti, belki bu kitaplar tükenecek belki aradan onlarca yıl geçecekti ama V hep ölümsüz kalacaktı. Belki unutturulmaya çalışılacaktı ama asla unutulmayacaktı.

Belki nesillerden nesillere aktarılacak belki de adaletten ve güçten her bahsedildiğinde ölümsüzlüğü kanıtlanacaktı.

Ne de olsa efsaneler unutulmazdı.

Ateş Alanguva

Olanları izliyordum, hiçbir tepki veremiyor sadece önümdeki ekrana bakıyordum. V kendisini infaz etmişti.

Aşkın, karım. Kendisini bir binada patlatmıştı. V'yi ölümsüz yapmak için kendisini öldürmüştü.

Kulaklarım çınlıyor, etrafta dönen hiçbir şeyi anlayamıyor ve algılayamıyordum. Şoka girmiştim, hiçbir tepki veremiyordum. Az önce bir ekranın içinde karımın nasıl patladığını görmüştüm ve beynim böyle bir görüntünün gerçekliğini kabullenemiyordu.

"Bu olacaklardan haberin var mıydı?" diye sordu polis memurlarından biri ama tepki veremedim.

Boş bakışlarımla ekrana bakmaya devam ettim.

"Herif sıyırdı, izletmeyelim demiştim ben size," dedi aralarından bir tanesi ama bakışlarım ekrandaydı. Adalet sarayı patlamıştı ve alev alev yanıyordu.

İçinde de ateş parçam vardı. Karım ve kızım vardı.

"Hayır, hayır..." Başımı iki yana sallarken sayıklayarak oturduğum yerden kalkmaya çalıştım ama bileğimdeki kelepçeler buna izin vermedi.

"Aşkın! Kızım!" Acı bir haykırış çıktı dudaklarımdan. Bileğimdeki kelepçelerden kurtulmaya çalışarak ayağa kalkmaya çalıştım. "Bırakın beni! Karım o benim, hamile o, kızım olacak benim!"

Odadaki üç adam ne yapacağını bilemez şekilde bana baktıklarında onları ikna etmeye çalıştım. "Lütfen, karıma bakmam lazım. O iyidir, bir şey olmamıştır ona, lütfen bırakın beni!"

Uzun süredir sorgudaydım, üstümdeki beyaz gömleğim buruş buruş olmuş, saçlarım sakallarım birbirine girmişti ama yine de her şey planladığım gibi gidiyordu. Buraya geldiğimde beni sorguya alacaklarını biliyordum, Aşkın'ı bu işlerden uzaklaştırmak için bunu yapmam gerekiyordu.

Ama yapamamıştım, yine onu durduramamıştım. Peşimden geleceğini tahmin ediyor ama yapmamasını umuyordum.

"Karıma gitmem lazım! Lütfen! O kötü biri değil, amacı hiçbir zaman kötü olmadı. Hamile o, kızımız olacak bizim! Bırakın beni, onların yanına gitmem lazım!" Haykırıyor, bileklerimdeki kelepçelerden kurtulmaya çalışıyordum.

"Yalvarırım bırakın beni, karımın yanına gitmem gerek!" Gözümden yaşlar akarken üç polis memuru da ne yapacağını bilemeyerek dışarı çıktı.

Oturduğum sandalyeyi hırsla çekiştiriyordum kelepçelerden kurtulmak için. "Karımın yanına gitmem lazım! Kızımız olacak bizim!" Ağlayarak haykırıyordum, siyah camın arkasından beni izlediklerini biliyordum.

Lütfen yaşıyor ol, Ateşpare.

Lütfen hayatta ol.

Lütfen beni bu dünyada yapayalnız bırakmamış ol, yoksa ben sensiz yaşayabilecek kadar güçlü değilim.

"Yalvarırım bırakın beni, onun iyi olduğunu gördükten sonra geri geleceğim, lütfen! Kızım olacak benim, benim kızım olacak, duyuyor musunuz beni?" O kadar çok bağırıyordum ki boğazım ağrımaya başlamıştı. Bileklerimdeki kelepçeler çok fazla zorladığım için bileğimi kesiyordu ama ben hiçbir şey hissedemeyecek kadar çok acıyla doluydum.

Ne yaptın, Aşkın?

Bunu bize nasıl yaptın?

Omuzlarım sarsılırken acıyla ağlıyordum. Bu gerçek değildi, olamazdı.

"Bırakın beni, Aşkın gelir zaten bana! Ölmedi o!" Nefes alamıyordum.

"Kızımız olacak bizim, ailemiz olacak. Söz verdi bana, o benim gibi değil, sözlerini tutar hep. Yaşıyor o... O yaşamazsa ben nefes alamam ki şu an." Bağırışlarım güçsüz fısıltılara dönüştü.

"Bırakmaz o beni, o beni yarım bırakmaz..."

Aradan saatler geçerken krizlerim durulmuş, geriye sessizliğim kalmıştı. İki saat, iki koca saat, iki geçmeyen saat.

Odanın kapısı açıldığında güçsüzce başımı kaldırdım kimin geldiğini görmek için. Kaya gelmişti, yanında da bir memur vardı.

"Ateş," dedi Kaya kızarmış gözleriyle bana bakarken. "Serbest bırakılıyorsun." O konuşurken polis memuru kelepçelerimi açıyordu.

"Aşkın, o iyi değil mi?" Sorumla yutkundu.

"Ekranda olanlardan ilerisi bilinmiyor, saraydaki yangın devam ediyor, söndürmeye çalışıyorlar. İçeriden tam yedi kişi çıkarılmış ama bedenleri tanınacak durumda değilmiş, içeride birinin daha olduğu söyleniyor." Yedi kişiyi getirdiğini söylemişti ve içeriden yedi kişi çıkmıştı. "Ateş, sakin kalman çok önemli."

"Sakin mi? Karım ve kızım, siktiğimin binasında patlamış olabilir! Ne sakinliği?"

"Sakin olmazsan burada biraz daha beklemek zorunda kalırsın," diye uyardı polis memuru kelepçeyi açarken.

Kaya gözlerini açıp kapattı sakin kalmam için. Sonunda kelepçelerden kurtulduğumda hızla yerimden kalktım. "Beni neden serbest bırakıyorsunuz? V'yi tutuklamadınız ki?" Polis memuru başını eğdiğinde Kaya'ya baktım. "Aşkın tutuklandı mı?" Elim boğazıma gitti, üstümdeki gömlek bile nefesimi daraltıyor gibi hissediyordum. "Tutuklandı mı? Tutuklandı de." Kaya'ya yalvaran gözlerle bakıyor, bu hayatta asla istemeyeceğim şeylerden birini istiyordum; Aşkın'ın tutuklanmasını istiyordum.

"Ateş, binadan tam yedi beden çıktı ve içeride bir tane daha olduğu kesin. Artık seni koz olarak burada tutmalarına gerek kalmadı," dedi Kaya da zorlukla konuşarak.

"Hayır, hayır, Aşkın beni bırakmaz, bu şekilde bırakmaz..." Hızla dışarı çıkacağım an Kaya beni tuttu.

"Önce bir sakin ol, şu an kendinde değilsin."

"Sakin mi olayım? Karım lan o benim! O binadaki benim karım, hamile lan o! Kızımız olacak lan bizim!" Bağırışımla Kaya'nın omzumu tutuşu sertleşti.

"Biliyorum, çok üzgünüm. Şu an ülke kargaşa hâlinde, insanlar sokağa döküldü ve hepsi Aşkın'ın yasını tutuyor."

"Tutmasınlar, benim karım beni bırakmaz! Kimse yas falan tutmasın!"

"Önce bir sakinleş, Ateş..." Kaya'nın konuşmasını keserek sorgu odasından çıktım.

"Şuraya imza atmanız gerek," dedi bir polis memuru ama yanından rüzgâr gibi geçerek kendimi dışarı attım.

Dışarısı karanlıktı, saat kaçtı bilmiyordum ama gece sanki gündüze dönmüştü. Tüm insanlar dışarıdaydı; meşaleler, sloganlar ve bağırışlar vardı.

"Ateş, dur yalnız gitme!" Kaya arkamdan yetişmeye çalışıyordu. "Gel nereye gideceksen birlikte gidelim."

Sakin kalamıyordum, sakin kalmam imkânsızdı. "Pusat nerede? O bilir Aşkın'ın nerede olup ne yaptığını."

"Pusat da tutuklandı ama büyük ihtimalle o da birazdan bırakılır. Şu an daha büyük bir problem var." Problem derken dışarıyı ve insanları göstermişti. "Herkes adalet sarayına yürüyüş yapıyor." Benim için en büyük problem karımın hayatının tehlikede olmasıydı.

"Aşkın iyi, yaşıyor, ona bir şey olmadı." Sözlerimle Kaya umutsuzca sessiz kaldı. "Beni bırakmaz o, ailesiyim ben onun. O da benim ailem, o beni ailesiz bırakmaz."

"Ateş, Aşkın'ın bu hayatta en büyük önceliği ideolojisi. Yıllardır bu an için çabalamıyor mu zaten?" Sanki Aşkın'ın kendini bir binada patlatması çok olasıymış gibi konuşuyordu, karıma hiçbir şey olmayacaktı.

"Sus!"

"Peki, nereye gideceksen benim arabamla gidelim," diyerek ileride duran arabasını işaret etti.

"Patlayan binaya."

"İçeri almazlar, yangın devam ediyor ama gidelim bakalım." Arabasına bindik, karakolun bahçesinden çıktığımız an trafiğe girmiştik.

İnsanlar sokaklarda olduğu için arabalar yoğun bir trafiğe takılmıştı. Elim arabanın kapısına gittiğinde Kaya yine konuştu. "Ne yapacaksın? Gidiyoruz işte yavaş yavaş. Bir sakin olur musun?"

"Bir daha bana sakin ol deme! Ayrıca yürüyerek daha hızlı giderim." Daha fazla konuşmasına müsaade etmeden arabadan indim.

İnsanlar bağırarak aynı yöne yürüyordu, ben de aralarına katıldım ama onlardan daha hızlıydım.

Öyle bir kalabalık vardı ki insanlara çarpa çarpa ilerliyordum.

"ADALET OLSAYDI V DOĞMAZDI!" diye bağırıyordu büyük bir grup ve bu ses sanki tüm ülkeyi inletiyordu.

Çoğunluk da kadınlardan oluşuyordu.

"V BİR DEVRİM!" diye bağırmaya başladılar bu sefer.

Dudaklarımda acı bir gülüş oluştu. İstediğini yapmıştı, ölümsüz olmuştu.

"HEPİMİZ V'YİZ!"

Adımlarımı hızlandırdım, insanların arasından geçemeyeceğimi anladığımda kendimi yola attım ve ilerlemeyen arabaların arasından koşmaya başladım.

Tüm gücümle koştum, sanki hızlı gidersem ona yetişecekmiş gibi davranıyordum.

Lütfen beni bırakmış olma, ateş parçam. Lütfen bunu bana yapmış olma.

"V CANAVAR DEĞİL, KAHRAMAN!"

"V CANAVAR DEĞİL, KAHRAMAN!

"V CANAVAR DEĞİL, KAHRAMAN!"

Koştukça farklı gruplara denk geliyordum. Hepsi farklı şeyler söyleseler de aynı şeyi anlatıyorlardı.

Yarım saat sürecek yolu, acı dolu endişeli koşuşumla çok daha erken bitirmiş ve nefes nefese patlayan binanın kapısına dayanmıştım. Polisler etrafa etten bir duvar örmüştü, yangın tam olarak sönmemişti.

Kendimi içeri atacağım an bir beden bana engel oldu. "İçeri giriş yasak!" diye bağırdı polislerden biri.

"Karım içeride!"

Adam beni kısa bir an süzdüğünde kim olduğumu anladı.

"İçeride yaşayan kimse yok."

"Daha tüm bedenler çıkmamış, bilemeyiz. Bırakın geçeyim, tüm sorumluluğu üstleniyorum. Lütfen." Polis sadece başını iki yana salladı. "Bak ne istersen yaparım, sadece içeri girmeme izin ver, lütfen!"

Bu sırada itfaiye ekipleri içeriden siyah torbada bir ceset daha çıkardı. Bu da sekizinciydi. Aşkın'la birlikte binada sekiz kişi vardı. Omuzlarım güçsüzce düşerken bu sefer o tarafa doğru koştum.

"Karım burada! Bakabilir miyim?" Bağırarak yanlarına ulaştığımda polislerden biri bileğimi tuttu.

"Hiçbiri şu an tanınacak hâlde değil, içerideki bedenlerin parçalarını bile farklı farklı yerlerden topladık. Bir kanıt bulursak size gösteririz," dedi kadın anlayışlı şekilde.

"Ama karım, o da oradaydı. Hamile o. Karımı bulmam lazım." Sesim bağırmaktan kısılmaya başlamıştı.

"İçeride hayatta kalan kimse yok," dedi torbayı taşıyan adamlardan biri de yanımızdan uzaklaşırken.

"Lütfen, lütfen bakmama izin verin. Emin olayım!" Sözde Alanguva'ydım! Sözde çok bir halttım ama daha karımı bile koruyamıyordum! Ona ulaşamıyordum bile!

"Ne oluyor burada?" diye sordu bıyıklı bir adam. Onu tanıyordum, savcıydı. Beni gördüğünde gözleri kısıldı. "Seni bıraktılar demek." Beni süzdü kısa bir süre.

"İçeri girmeme izin verin!"

"Girsen ne yapacaksın? Ekipler yangını söndürmeye çalışıyor, zaten o patlamadan kimsenin sağ çıkması mümkün değil. Karın bu yolu seçti. Bitti Alanguva."

Başımı iki yana salladım. "Olmaz, karım oradadır. Bırakın içeri geçeyim! Ben bulurum onu."

Savcı tam konuşmak için ağzını aralamıştı ki olay yeri inceleme ekibinden üniformalı bir kadın yanımıza ulaştı. "Savcım, bu yüzük V'nin sanırım. Otopsiden gelen raporlara göre ölümünü resmîleştirebiliriz."

Kadının sözleriyle elim şeffaf poşete doğru gitti ama savcı elimden tutarak durdurdu. "Sakin ol, Alanguva, ortalık yeterince karışık. Sadece bak ve onayla."

Kadın şeffaf poşeti bana doğru uzattı. Bu onun yüzüğüydü, evlilik yüzüğümüzdü. Yutkundum, vücudum acıyla kasılırken artık nefes alamıyordum.

"Sanırım onun," dedi savcı ifademi gördüğünde.

"Y-yakından bakabilir miyim?" Titreyen ellerimle poşete uzanmaya çalıştım.

Savcı poşeti alıp içindeki yüzüğü çıkardı ve bana verdi. Yanındaki kadın şaşkınca ona bakarken savcı bana doğru eğildi. "V'nin içeride olduğuna dair farklı deliller de var elimizde. Bu sende kalabilir, Alanguva." Yüzüğü aldım ama ellerim o kadar titriyordu ki tutamıyordum bile.

"Hayır, hayır, hayır!" Gözyaşlarım yüzümden hızla akarken başımı iki yana salladım. "İyidir o, bebeğimiz olacak bizim, kızımız olacak, bırakmaz o beni."

"Başın sağ olsun, Alanguva. Bu ülkeden bir V geçti deriz." Savcı yanımdan uzaklaşırken ben elimdeki yüzükle yanan binaya baktım.

Kabullenemiyordum.

Bir yanım bunun doğru olmasına imkân veremiyordu, diğer yanımsa onun bu görevi bitirmeye ne kadar heyecanlı olduğunu bana hatırlatıyordu.

Göğsüm yarılıp kalbim çıkarılmış ve ellerimin arasına bırakılmıştı. Bu öyle bir acıydı.

En büyük parçam benden koparılmıştı. En büyük parçam benden kopmayı kendi seçmişti. Her şeyden çok sevdiğim karım ve henüz tanışmaya bile fırsatımın olmadığı kızım...

Gözlerimi yummuş bunun kötü bir kâbus olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Hiçbir işkence bu kadar acı veremezdi, hiçbir yok oluş bu kadar var olamazdı.

İçimdeki acının kazanmasına izin verseydim yemin ederim şu an fazladan bir nefes bile alamazdım. Gözlerimi açtım, alevler gözlerime düşerken benim tek gördüğüm o alevlerin benden aldığıydı.

Sana hep *Ateşparlın* demiştim ama sonl bir isyan ateşine vereceğini bil. memiştim.

Onun alyansını yumruğumun içine sıkıştırdım ve patlamış saraya arkamı döndüm. Sarayın önünde bir sıhlı polis, karşısında da V'nin yasıyla çıldırmış bir halk vardı.

"V CANAVAR DEĞİL, KAHRAMANI!"

Herkes bağırıyordu, ağlayanlar bir tarafta, sloganlar atarlar diğer taraftaydı.

Yanımda megafonla koşturan genç bir kadın tüm gücüyle bağırıyordu. "V BİR UMUTTURU V BİZİZİ UMUDUMUZU ALMALARINA İZİN VERMEYECEĞİZ!

Kızın yanına yaklaştım, beni gördüğü an tanıdı. Ağlayarak sarıldığında tepkisiz kaldım. "V bizim de ailemizdi, V bizim umudumuzdu. Ben sesimi çıkarmayı V sayesinde öğrendim."

Kızın sarılışıyla diğerleri de benim kim olduğumu fark etmişti. Kız elindeki megafonu bana uzattı. İlk önce şaşırdım ama sonra bana umutla bakan kalabalığı gördüm, belki de gözlerindeki duyguyu hissettiğimde Aşkın'ı anladım. Neden bu kadar tutkun olduğunu anladım. Çünkü o sesini çıkaramayan herkesin sesiydi.

Megafonu aldım. "Siz onu çok sevdiniz, ben onu çok sevdim ama o kendisini hiç sevmedi. Çünkü o en çok adaleti sevdi, adaleti sağlamak için kendisine adaletsizleşti. Onun yaptığı her şey bugün içindi. Kendisini hep canavar olarak gördü çünkü savaştıkları hep canavarlardı. O canavarların kazanmasına izin vermeyin! V ÖLMEDİ! V SİZSİNİZ!"

Elim güçsüzleşirken megafon elimden düştü. Arkamı kalabalığa dönsem de onlar bağırmaya devam ediyorlardı.

"ADALET OLSAYDI V DOĞMAZDI!"

Acıyla yutkundum. Sıktığımın adaleti olsaydı belki de V hiç Aşkın'a bulaşmazdı.

Alevlerden yükselen dumanlar göğe yükseliyordu ama bu sadece sarayın yangını değildi, başka yerler de yanıyordu. Bağırışlar, haykırışlar, ağlayışlar, sloganlar, hepsi birbirine girmişti. Kargaşadan dolayı kapanan yollar, kaza yapan araçlar, sokaklarda yürüyen insanlar...

Şehrin her tarafı aynı hâldeydi. Etrafı aydınlatan tek şey V'nin ateşiydi.

Aşkın bu hamlenin ne kadar etkili olacağını biliyordu. Sadece Aşkın tamamen yok olursa V'nin ölümsüz olacağını biliyordu.

Yürüyordum ama nereye yürüdüğümü bilmiyordum, algılarım kapanmıştı. Gerçek ve sahte ayrımı yapamayacak bir hâldeydim. Tek istediğim şu anın gerçekten yaşanmıyor olmasıydı.

Nereye yürüdüğümü bilmiyordum, nereye gideceğimi, ne yapacağımı, hiçbir şeyi bilmiyordum. Etrafımdaki kıyametin arasından geçip gidiyordum ama hiçbir şeyi görmüyordum.

En sonunda başımı kaldırıp nerede olduğuma baktım. Rıhtıma gelmiştim, buraya gelebilmek için yarım saatten fazla yürümüş olmam gerekiyordu ama ben anlamamıştım bile.

Karımı kaybetmiştim.

Kızımı kaybetmiştim.

Rıhtıma ulaştığımda dudaklarım arasından acı bir haykırış çıktı. Ben kızıma güzel bir oda hazırlayacaktım, ona hayatı öğretecektim. Annesiyle onu çok sevecektim.

Kenarda duran eski sandalyeye son kalan takatimle oturdum, omuzlarım kaldırdıklarının ağırlığıyla çökmüştü.

Aşkın benim için hep tehlikeliydi, bense tehlikeyi hep severdim. Ben tehlikeyi, onu kaybetme korkusuyla sınandığım an bırakmıştım.

Gerçekten yaptın mı bunu bana, Ateşpare? Gerçekten beni yapayalnız bırakıp mı? Arkanda nasıl âciz bir adam bırakacağını umursamadın mı?

Hırslarının kurbanı mı oldun yine? Yoksa beni hiç o hırsların kadar sevmedin mi?

Keşke beni öldürmeye geldiğin o görevde başarılı olsaydın da bana bunu yaşatmasaydın.

Omuzlarım acıyla sarsılırken ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece Aşkın'a gitmek ve onunla bir plan yaparak bu cehennemden çıkabilmenin bir yolunu aramak istiyordum. Ben onsuzluğu bile onda arıyordum. Aldığım her nefesi kendime haram sayıyordum.

Onu ilk gördüğüm an zihnime dolarken kalbim acıyla kasıldı, sanki daha fazla acıyı alması mümkünmüş gibi. Tehlikeli bir katile göre fazla güzel olduğunu düşünmüştüm ama anlamıştım; bu güzelliğinin başıma bela açacağını o an bile anlamıştım. Sonra da neden bu kadar güzel olduğunu anlamıştım. Kendini canavar sanan ruhunun güzelliğinin tenine vurduğunu anlamıştım.

O bir katildi ama en acımasız cinayetini yeni işlemişti. O en büyük işkencesini bana saklamıştı, beni onsuzlukla sınamıştı.

Ama ben bu işkenceye dayanabilecek kadar güçlü değildim. Oturduğum sandalyeden kalktığımda elim belime gitti ama silahım yerinde değildi, sorgu sırasında almışlardı.

Şu dakika sadece bir silah bulabilecek kadar takatim vardı.

"Ateş! Ateş!" Arkamdan tanıdık bir ses bağırdı.

Pusat'ın sesiydi. "Ateş!" En sonunda ona döndüğümde nefes nefese durdu. "Beni de sorguya almışlardı."

"En son ne oldu?" diye sordum zorlukla.

"Bir planı olduğunu söyledi." Pusat ellerini dizlerine koyarak derin derin soluklandı. "Özür dilerim! Bunu yapacağını tahmin edemedim, çok özür dilerim."

"Senin suçun değildi, o bunu yapmayı kafasına koymuştu zaten." Pusat bana birkaç adım attı. "Ben onsuz bir hayatta neden yaşayacağım ki şimdi? Kızımız da olacaktı bizim..." Pusat bana sarıldı. Omuzlarım sarsılarak ağlarken dostum bana dayanak oldu.

O da ağlıyordu.

"O hayatıma girmeden önce onunla hayatın nasıl olduğunu bilmiyordum, peki şimdi bunu bilirken ben nasıl onsuz nefes alacağım?" Sözlerim onu tedirgin ederken benden uzaklaştı ve ellerini omzuma koydu.

"Sakın, sakın bir şey yapmaya kalkışma. Bir sen kaldın zaten, lütfen Ateş. Benim için."

"Yapamam, dayanamam." Onsuzluğa katlanamam. Onun bir yerlerde yaşadığını bilirken bile onsuz olmak bir zulümdü.

"Ateş..." Onun sözünü kestim.

"Şu an tüm dünyayı yakmak istiyorum, her şeyi yok etmek istiyorum. Yapmamam için bana bir sebep versene, Pusat! Yoksa ben kendimi de her şeyi de bitireceğim!"

"Çünkü Aşkın bu dünya için V oldu! Tek amacı burayı daha yaşanabilir, daha adil bir yer yapmaktı. O yüzden toparlan."

Başımı iki yana salladım. "Yüzüğü çıkmış içeriden, bak..." Avucumu açıp alyansı gösterdim. "Onun yüzüğü bu. Hamile diye kilo alıyordu ya, sıkmaya başlamıştı ama yine de çıkarmıyordu."

"Ateş," dedi Pusat ama daha fazla konuşamadı çünkü konuşulacak hiçbir şey yoktu. Sadece acı vardı.

"Ateş, Aşkın'ın Cebonayan için de planları vardı ve büyük ihtimalle hepsinin sırlarını ifşa ederek elimizdeki tüm kozları patlattı. Onlar yakalanmadan

önce seni bulmamaları için gitmemiz gerek." Pusat beni kolumdan çekiştirmeye çalışırken ben durduğum yerde şehri seyrediyordum.

Şehir yanıyordu.

Şehrin kargaşası içimdeki kargaşaya benziyordu ama şehir benim kalbimden çok daha iyi bir hâldeydi.

"Bulsunlar Pusat, bitti. Yolun sonuna geldik. Ben karımı, kızımı kaybettikten sonra ne diye yaşayacağım? Neden yaşayacağım ki Pusat?"

"Bunları sonra düşünürsün!" Gözünden akan yaşları siyah gömleğinin kollarıyla sildi. "Hadi, şimdi gitmemiz gerekli."

"Gelmiyorum ben, Pusat."

"Ateş, yalvarırım bak. Gitmemiz lazım, seni de kaybetmek istemiyorum."

"Ama ben kaybetmek istiyorum, benim bu dünyada onsuz yaşayacak bir günüm daha yok. Ben yine sözümü tutamadım, ben yine ona verdiğim sözü tutamadım, Pusat! Onu ve kızımı koruyamadım! Ben âciz ve zavallı herifin tekiyim! Ben ölüp ailemin yanına gitmeyi bile hak etmeyecek kadar aşağılık bir herifim!"

Pusat tam konuşacakken yanımızda siyah bir minibüs durdu. Kapı açıldığında maskeli bir adam beni kolumdan çekecekti ki yüzüne sert bir yumruk geçirdim.

"Oha enişte ya! Nesin sen? Öbür tarafa gittim geldim, dedelerimi gördüm geldim." Tarık'tı. "Binin hadi, zaman yok."

"La sen ne arıyorsun maskeyle minibüste? Ne ayak oğlum?"

"Şu an bunu tartışmanın sırası mı, *Shrek*? Biner misiniz artık şu arabaya?" Tarık maskenin ardından cırlarken Pusat kendisiyle birlikte arabaya beni de çekti.

"Bırak beni! Ben buradan başka hiçbir yere gitmiyorum! Karım burada benim! Kızım burada! Ailemi bırakıp nereye gideceğim?" Beni çekiştirmeye çalışan Pusat'ı ittirdim ve arabadan uzaklaşmaya çalıştım.

Bu sırada arabadan maskeli bir adam daha indi ve cüssesine bakacak olursak Çelik'ti. "Siz biliyordunuz, değil mi? Onun kendisini feda edeceğini biliyordunuz! Neden durdurmadınız onu? Neden? Hani seviyordunuz lan onu! Tek amacınız göreviniz miydi? O da yaşasaydı! Hiç yaşamadı ki zaten bu zamana kadar! Kızımız olacağı için çok mutluydu, dışarı yansıtmıyordu ama anne olacağını öğrendiği andan beri kuruntuları azalmıştı, gece uykusundan korkuyla uyanıp onu kaybetmekten korkuyordu! Anne olacaktı o daha."

"Yakalanmadan gitmemiz gerek, bin şu arabaya!" Çelik elini omzuma koydu ama onu sertçe ittim.

"Siktir git! Ben hiçbir yere gelmiyorum. Karımın yanına gitmeden önce sizin de evveliyatınızı sikeceğim..." Sinirle arkamı dönmüştüm ki enseme aldığım darbeyle durdum.

"Ne konuştun, amına koyayım ya! Tanıştırayım, kendileri Çelik yumruktur ve on saat aralıksız uyutma gibi bir güzelliği vardır." Hızla bir yumruk daha attı.

Sonrasıysa boşluktu.

⌛

Başımda hissettiğim şiddetli ağrıyla bilincimi yavaş yavaş kazanıyordum. Bu sırada etraftaki sesleri duymaya başlamıştım.

"Nasıl çaktın la sen benim Ateş'ime? Adam komaya girdi, amına koyayım! On saati de geçti bu, herif malamat oldu." Bu ağlamaklı ses Pusat'ındı.

"Ben öyle çakarım, bir çakarım sağlam çakarım. Denek adamız lan biz."

"Ben sana bir çakarım görürsün, Ateş'imi nasıl bayılttı, amına koyayım! Ya adam beyin kanaması geçiriyorsa şu an?"

"Yok, ben kararında vurdum, geçirmez. Bu iki numaralı yumruğum bayıltmak için olan. Üç numarayla vursaydım sıkıntıydı bak, onun garantisini ben de veremezdim."

Gözlerimi açamıyordum ve açmaya çalıştıkça da başımdaki ağrı artıyordu.

"Uyanıyor sanki!"

Gözlerimi açtığımda başımda altı tane meraklı göz vardı.

"Aşkın..." Sayıklıyordum. "Kızım..."

Gözlerimi sonunda tamamen açabildim.

"Çok şükür uyandı! Bu herif seni yumruğuyla öldürdü diye çok korktum! Eşe dosta nasıl açıklayacaktık biz bu durumu? *Koskoca Alanguva bir yumrukla gitti mi* dedirtecektin bana?" Pusat başımda durmadan konuşurken yüzümü buruşturdum hissettiğim acıyla.

Bu baş ağrısının acısı değildi. Kalbimdeki ağrının acısıydı.

Yerimden hızla doğruldum ve nerede olduğumu anlamak için etrafıma baktım. Adadaki evdeydim, Aşkın'ın adasında.

"Beni buraya neden getirdiniz?" Bağırarak kalktım yerimden.

"Daha yeni kendine geliyorsun..." Pusat'ın konuşmasına izin vermedim.

"Siz nasıl buraya getirirsiniz beni lan?"

Aşkın, kızım...

Hissettiğim acıyla gözlerim dolarken hızla dışarı doğru yürüdüm.

"Ya enişte bir bekler misin?" Onlar beni durdurmaya çalışırken ben kendimi dışarı attım.

Kumsala kadar koşup nereye gideceğimi bilemez şekilde ellerimi ensemde birleştirdim. Aşkın yoktu. Ben şimdi nereye giderdim?

Acı bir haykırış çıktı dudaklarımdan.

Hayallerim vardı.

Onunla yaşayacaktım, onunla yaşlanacaktım, çocuklarımız olacak ve biz de tüm kargaşadan uzak şekilde huzurla bu kumsalda çocuklarımızı büyütecektik. Daha fazla acı çekmeyecektik, daha fazla kayıp vermeyecektik.

Bir adamın tüm hayalleri giderse ne olurdu?

Peki bir adamın tüm varlığının sebebi giderse ne olurdu?

Dayanamazdım. Bu dünyayı yakardım, ona kavuşana kadar her tarafı aynı içim gibi yakardım.

Ben kumsalda çaresizce ağlayışlarım arasında etrafıma bakınırken aslanım yanıma ulaştı. Yanında da dişi aslan ve yavrusu vardı. Onlara acıyla baktım. "En azından siz hep birlikte olacaksınız, sonsuza kadar."

Durup düşündüm bir an. Abimin beynini bilgisayara aktarabilmiştim ama ben bunu yaparken abim ölmemişti. Şu an Aşkın'ın bedeni bile yoktu ellerimde.

Aslanım hırlayarak dişlerini pantolonumun paçasına geçirdi. "Ne? Ne oldu?" Sorumla kükreyerek yürümeye başladı.

"Şu an hiç sırası değil!" Ona bağırmamı umursamadan bir kez daha kükredi ve yine dişini pantolonuma geçirerek beni sürüklemeye çalıştı. En sonunda peşinden yürümeye başladım. Beni bir yere götürüyordu.

Ormana girip hızla yürürken arada durup arkasına bakıyor ve benim arkasında olduğumdan emin oluyordu.

Dakikalar boyunca beni bu şekilde arkasından yürüttü ve en sonunda adanın tam kalbindeki evin önünde durdu. Dedemin Firuze için yaptırdığı evin önünde.

"Beni buraya neden getirdin?" Sorumla bir kez daha kükredi. Eve yürüdüğümde sonunda sakinleşmişti. "Beni buraya neden getirdin?" Sorumu tekrarladım ama o boş boş suratıma bakmaya devam etti. "Sikerler, senin de fişini çekeceğim!" Sinirli sinirli eve yürüdüm, kapı açıktı.

İçeri bir adım attım.

İçerisi tozlu değildi.

Birkaç adım daha attım.

"O kadar zekî bir puştsun ama konu ben olunca mala bağlıyorsun, amına koyayım!" Duyduğum sesle gözlümü huzurla yumdum.

"Aşkın..." Sesim o kadar güçsüz ve kısık çıkmıştı ki ben bile kendi sesimi duyamamıştım.

"Ya sen niye deli danalar gibi koşturup duruyorsun? Niye kendini deli ettin?" Sesi gittikçe yaklaşırken ben de ona doğru zorlukla bir adım attım ve gözlerimi açtım.

Vücudumdaki ve bedenimdeki tüm güç tükenirken dizlerim üzerine düştüm.

Aşkın, kızım, güzeller güzelim, her şeyim...

Karşımdaydı.

Sağlıklı ve iyiydi.

Gözümdeki yaşlar hızlanırken Aşkın'ın gülümsemesi dudaklarından yavaşça silindi. Benim ona yürüyemeyeceğimi anladığında o bana yürüdü ve tam önümde durdu. Omuzlarım acıyla sarsılırken dolan gözlerini kırpıştırdı ağlamamak için.

"Aşkın, Aşkın..." Ben onun adını sayıklarken elini saçlarıma götürdü ve hafifçe okşadı. Ağlamamak için başını havaya kaldırdı. "Kızım," dedim bu sefer şiş karnına bakarak. "İyisiniz."

"İyiyiz Ateş, lütfen kalk hadi." Beni dizlerimin üstünde görmeyi sevmiyordu, beni ağlarken görmeyi de sevmiyordu, aslında o beni güçsüz görmeyi sevmiyordu. Benim bir tek onun karşısında güçsüz olduğumu bilmiyordu, belki de benim onda hissettiklerimi o da bende hissediyordu.

Hep ağlamadığı için ona laf ederken bir gün karşımda acıyla ağladığında hiçbir şey yapamadığım o ana benziyordu çaresizliği.

Alnımı karnına yasladım, dizlerim üstünde öylece durmaya devam ettim. "İyiyiz, biz iyiyiz." Beni sakinleştirmeye çalışırken o yumuşak ses tonunu kullanıyordu.

Karımı ve kızımı kaybettiğimi düşünmüştüm, ne kadar inkâr etsem de bunu düşünmüştüm ve canlı canlı gömülmüştüm.

Ona sıkıca sarıldım, o an kızımızın karnında tekme attığını hissettim ve daha da şiddetli ağladım.

"Ateş," dedi Aşkın da acı içinde.

"Yaşıyorsunuz, hayattasınız."

"Yaşıyoruz, seni bırakacağımı mı sandın?" Sessiz kaldım. Aşkın'ın sözleri benimkiler gibi değildi.

O bana sadece eş değil, o benim ruhum olmuştu. O benim ailem olmuştu. Fırtınaların ardından usulca doğan güneşim olmuştu. Belki o kadar parlak değildi, belki herkesin kaçacağı kadar tehlikeliydi. Benimse yaşama sebebimdi.

Aşkın Alanguva

Sikeyim. Ağlamamak hiç bu kadar zor olmamıştı. Bu planları yaparken onun mahvolacağını biliyordum ama başka çarem yoktu. Eğer biraz sakin kalsaydı zaten Tarık ve Çelik ona gerçeği anlatacaktı ama müsaade etmemişti. Öyle çıldırmıştı ki Çelik onu bayıltarak getirmek zorunda kalmıştı. Ayrıca kocama yumruk attığı için ben de onun suratına iyi bir yumruk çakmıştım.

Yumuşacık saçlarını hafif hafif okşarken bir şey söylemesini bekledim ama o konuşamayacak kadar şok içindeydi. "Geçti Ateş, hepsi geçti." Onu sakinleştirmeye çalışıyordum çünkü titreyen bedeni bana acı veriyordu.

"Geçti," dedi bana daha sıkı sarılarak.

"Biraz daha sıkı sarılırsan bebeğimiz kısa kalacak." Sözlerimle güldü.

"O söz öyle değildi sanki." Sonunda başını karnımdan kaldırdı ve sarı hareleriyle gözlerime baktı. Gözünde beyaz bir kısım kalmamış, gözleri kan çanağına dönmüştü ağlamaktan.

"Aşkın, sen bana neden böyle bir acı yaşattın? Dayanabilir miyim sandın?" Sorusuna cevap veremedim, o kadar kötü bir hâldeydi ki açıklama bile yapamıyordum.

"Evet, öyle sandım çünkü başka bir seçeneğim yoktu, Ateş. Ya gerçekten ölecektim ya da böyle bir oyun oynayacaktım."

"Anlat bana," dedi merakla.

"Şuradan kalkmazsan hiçbir şey anlatmayacağım." Önümde diz çökmesini sevmiyordum, onu güçsüz bırakmayı da sevmiyordum ama ikisini de sürekli yapıyordum.

Onu omzundan tutarak kaldırdığımda ayakta durmakta zorlandı, tamamen ayağa kalktığında bana bir kez daha sarıldı. Beni göğsüne çekti ve saçlarımı uzun uzun kokladı.

"Çok korktum, sizi kaybettiğimi sandım. Bunu bana nasıl yaptın?" Ağlamalı sesiyle sorduğu sorular kalbimi ağrıtıyordu.

Ondan uzaklaştım ama yine uzaklaşmama izin vermedi ve elini boynuma götürerek beni kendisine çekti. Dudaklarıma başımı döndürecek, özlem ve tutku dolu bir öpücük bıraktığında ben de ona karşı koyamadım ve öpüşüne

karşılık verdim. Yanağındaki yaşların ıslaklığını elmacık kemiklerimde hisse-derken dudaklarından zorlukla ayrıldım.

"Bir daha senin kokunu doya doya soluyamayacağımı, o güzel dudaklarını bir daha öpemeyeceğimi sandım, kızımla hiç tanışamayacağımı sandım. Sizsiz bir ömür fikrine bir saat bile dayanabilir miyim sandın?" Sesindeki acı içimi daraltıyordu.

Elim yüzüne gitti ve yüzünü avuçlarım arasına aldım. "Ben iyiyim Ateş, gerçekten iyiyim. Sen de biraz mantıklı düşünseydin, o zeki aklını birkaç dakika kullanabilseydin şüphelenirdin zaten." Kaşları çatıldı ama sinirli değildi.

"He suçlu benim yani, öyle mi?" Omuz silktim. Çok tatlı gözüktüğü için dayanamayıp burnunun ucuna bir öpücük bıraktım ve elinden tutarak salondaki ikili koltuğa çektim.

Yanına oturacaktım ama buna müsaade etmedi, beni belimden tutarak kucağına çekerken ben de pek şikâyetçi değildim.

"Nasıl yaptın böyle bir şey? Anlat bana."

"Peki, aslında bu olaylar olduğunda Türkiye'de değildim." Sözlerimle şaşkınca gözleri irileşti. "Tabii o cinayetleri ben işledim, onları oraya kadar ben götürttüm ama saray patladığı sırada adadaydım."

"Ama heriflerin cesetleri..." Anlamaya çalışıyordu.

"Sözümü kesme de anlatayım, güzelim." Güzelim dediğimde yüz hatları hemen yumuşadı. "Aslında çok şaşırmaman lazım çünkü biraz teknoloji kullandık."

"Teknoloji kullandınız?"

"Bebeğim, sen hep beni böyle tekrarlayacak mısın?" Güldüğünde gamzesi belirginleşti, hâlâ tam olarak sakinleşememişti ve yüzünde allak bullak bir ifade vardı.

"Herifler oradaydı ama kameranın karşısındaki kişi ben değildim."

"Kimdi?" diye merakla sordu kısılan gözleriyle.

"Victor'du. O plana dâhil değildi ama kendisini zorla dâhil etti. Fark ettiysen arka planımız tamamen siyahtı ve benim üstümde de siyah vardı, aslında yeşil perde kullanıyorduk. Aynı anda aynı şeyleri yapıyordum, zaten tamamen karanlık olduğu için yüzlerden başka bir şey görünmüyordu ve yüzü de montajla canlı şekilde yerleştirdik." Ateş beni dinlerken kaşları havalanmıştı. Büyük ihtimalle bunun nasıl aklına gelmediğini düşünüyordu.

Canını sevdiğimin Alanguva'sı, bir kendini zeki sanıyordu.

"Ama yüzüğün, sana ait başka şeyler de vardı?" Anlamaya çalışıyordu.

"Yüzüğü seviyordum ama bir şeylerimi feda etmem gerekiyordu. Kocam zengin zaten, bana yenisini alır dedim. Almaz mısın? Neyse işte bana dair parmak izi, DNA falan da bıraktık orada, öldüğüm düşünülsün diye. Zaten Victor'un bedeninin tanınacak hâlde olduğunu sanmıyorum ama otopsi sırasında da Murat bana ait DNA çıkmaması hâlinde içerideki gücünü kullanarak bunu örtecek."

Aramızda uzun bir sessizlik oluştu, öğrendiklerini sindirmesi için ona zaman verdim.

"Peki neden?" Kafası karışmış şekilde bana bakarken dudaklarımı yanağına hafifçe sürttüm.

"Ne neden?"

"Neden gerçekten orada değildin?" Sorusuyla başımı ondan uzaklaştırdım ve gözlerimi kıstım.

"Ölse miydim, amma koyayım?"

"Bunu yapmaya dünden razıydın. Sen bu uğurda ölmeye hazırdın, Aşkın." O kadar üzgün ve sinirliydi ki yaşadığım için bile doğru düzgün sevinemiyordu. "Neden yapmadın?"

"Sen varsın. Seni nasıl bırakacağım ben, Ateş? Kızımız olacak, onu nasıl senden koparacağım? Biliyorum, hep kalpsiz görünüyorum ama inan değilim. Keşke olsaydım, işte o zaman orada gerçekten ölebilirdim."

"Teşekkür ederim, beni bırakmadığın için, kızımı almadığın için teşekkür ederim ama öyle bir şey yapsaydın ben de çok geçmeden yanına gelirdim."

"Zaten ondan korktum. O yüzden hemen Çelik'in sana olanları anlatmasını istedim ama tabii seni zapt etmek ne mümkün! Hem orada benim yerime konuşma bile yapmışsın, kimin kocası işte!" Çenesinden tutup onu sevdim.

"Senin ve sonsuza kadar da öyle kalacak."

"Ama biz sonsuza kadar yaşamayacağız."

"Belki bir yerlerde, hep sonsuza kadar var olacağız." Alnıma bir öpücük bıraktı.

"Umarım bizimle ilgili teknolojik korkunç planların yoktur!" Güldü sözlerimle.

"Teknolojik değil. V nasıl bir efsane olduysa biz de olacağız. *Ateş ve Ateşpare*... Unutulmayacağız."

"V efsane oldu mu?" Sorumla başını olumluca salladı.

"İlk doğduğu andan beri öyleydi."

"Başardım mı?"

"Başardın." Gözleri gururla parladı. "Seni kaybettiğim için inanılmaz bir acı hissettim ama o an bile seninle gurur duydum. Yaptıklarınla gurur duydum. Çünkü sen kimsenin cesaret edemeyeceği bir şey yaptın; bir devrim başlattın ve bu sefer tamamen adaletle yaptın."

"V artık sadece ben değilim," dedim buruk şekilde.

"V artık adaletsizlikle savaşan herkes. Bana o acıyı yaşattığın için sana kızgınım ama yine de seninle gurur duyuyorum. Yine ne yaptın ne ettin, bir efsane olmayı başardın."

"Efsaneler unutulmaz."

"Sen asla unutulmayacaksın," dedi gururla.

"Ateş ve Ateşpare de unutulmayacak."

Onlar hep bu kitabın sayfaları arasında olacak, belki de birileri şu anda ilk tanışma anımızı okuyor olacak. Ateş ve Ateşpare sonsuza kadar yaşayacak.

"Hem yaşayıp hem de V'yi bu kadar unutulmaz yapmanın başka bir yolu yoktu. Zekâna bir kez daha hayran bıraktın beni." Eli karnıma gitti konuşurken. "Kızımız sana benzerse cidden yandık."

"İkimize benzerse daha kötü. İkimizin de hem zekâsını hem çapkınlığını alırsa neler olacağını düşünebiliyor musun?" Sözlerimle kaşları çatıldı hemen.

"Çapkın olmaz benim kızım," dedi emin şekilde, cevap olarak sadece güldüm. "Kızım?" Şüpheyle karnıma baktı. "Çapkın olursan seninle bozuşuruz bak, babayla bozuşmak hiç istemezsin." İşaret parmağını tehditkâr şekilde havaya kaldırmıştı.

Parmağını tutup ısırdım. "Şimdiden parmak sallama benim kızıma! Ayrıca erkek olsaydı da aynı şeyi söyleyecek miydin? Ben bu şekilde cinsiyetçi şekilde çocuk falan büyütmem, izin de vermem!"

Ateş alt dudağını ısırdı. "Yandık."

Bir süre onun kucağında kalıp sessizce başımı göğsüne yasladım. Sanırım bu sefer gerçekten bitmişti. Bir devrin sonu gelmişti. Aşkın çok çabalamıştı, Aşkın V olmak için hiç yaşamamıştı. Belki de artık yaşama zamanıydı.

"Bizimkilerin yanına gidelim, haberlere bakmam lazım," dedim Ateş'in kucağından doğrularak ama o beni daha sıkı tuttu.

"Karımla huzurlu birkaç saat geçirmek istiyorum, çok mu? Az önce..."

"Çok," diyerek sözünü kestim ve çok huysuzlanmasın diye de dudağına bir öpücük bıraktım.

Ayağa kalktığımda o da söylenerek kalktı. Yeşil bir hâldeydi, saçı sakalı birbirine girmişti ve gömleği grileşmişti. "Bu hâlinle bile bu kadar seksi olman başımı ağrıtıyor, sevişememek daha çok ağrıtıyor."

Elini belime koydu. "Sen neden buradaydın? Neden evde değildin? Ben kendime geldiğimde kafayı yiyeyim diye mi?"

"Şov olsun diye, sen seviyorsun ya şov işini ondan." Gözleri kısıldı sözlerimle. "Seni bayıltığı için Çelik'i dövmek istedim de son anda kendime hâkim oldum. Orada kalsaydım onu cidden kötü döverdim."

"Dövseydin hıyarı, hâlâ başım ağrıyor, nasıl vurduysa."

"Gel öpeyim de geçsin," dediğimde hemen başını bana eğdi. Bir öpücük bıraktım. "Kokuyorsun Ateş, hemen duş alman lazım."

"Affedersin," dedi o da kendisini koklamaya çalışarak.

"Şapşal puşt ya, konu bensem nasıl da embesile dönüştüyorsun. Kötü kokmuyorsun, özlemişim seni." Sözlerimle hemen yumardı.

"Hem övüyorsun hem yeriyorsun, dengemi şaşırtıyorsun, amına koyayım..." Küfrettiğini fark ettiğinde durakladı. "Baba öyle demedi kızım, duymadın. Hepsi annen yüzünden, sen de görüyorsun. Beni de kendisine benzetti, benim hiçbir suçum yok. Baban çok masum bir insan."

"Ufak at da civcivler yesin." Birbirimizle uğraşarak evden çıktık. Ateş'in aslanı da kapıdaydı. "Görev başarılı asker!" Sözlerimle bana göz kırptı ve arkasını döndü havalı havalı.

"Sen mi söyledin beni buraya getirmesini?" Ateş'in sorusuyla başımı olumluca salladım.

"Dedim ki bu kesin uyanınca kendini delilliğe vurur, bizimkiler onun dilinden anlamaz, ona onun gibi bir hayvan lazım dedim. İyi demiş miyim?"

Kafasını dalgınca salladı. "Demişsin aşkım..." Durakladı. "Bir dakika, ne?"

"Neyse öyle işte, seni bu kadar iyi tanımayı ben seçmedim."

"Aşkım, yine sana verdiğim sözü tutamadım." Ateş'in sözleriyle adımlarım ağırlaştı.

"Tuttun ya Ateş, bak buradayız, birlikteyiz."

"Senin sayende. Eğer işler bana kalmış olsaydı..." Durup elimi göğsüne koydum.

"Ateş eğer işler sana kalsaydı da orada en iyi şeyi yapacaktın. Bunu biliyorum. Belki verdiğin sözleri tutmakta başarılı değilsin ama sevmekte başarılısın. Ben sadece kendi görevim için ortaya attım kendimi, sen orada benim

yüzümden tutuklandın. Artık elimizde olmayan şeyler için kendimizi suçlamayı bıraksak mı?" Sözlerimle başını ağır ağır salladı.

"Sen de bırakacak mısın?" Bu zor soruydu.

"Evet." Başımı havaya kaldırdım. "Ablamın beni affedeceği gün bırakacağım."

"Seni affettiğini nasıl anlayacaksın?" Sorusuna cevap veremedim çünkü bunu ben de bilmiyordum ama hissedeceğimi biliyordum.

Elinden tutup yürümeye devam ettim. O da beni zorlamadı, hep olduğu gibi. "Kaya ve Didem birlikteymiş." Sözlerim pek ilgisini çekmemiş gibiydi. "Biz eş mi değiştirmiş olduk şimdi? *Swinger* gibi mi?"

"Aşkın saçma sapan konuşma, güzelim. Rica ediyorum."

"Rica mı ediyorsun?" dediğimde ofladı en sonunda.

Evime yürüyene kadar birbirimize laf sokmaya devam ettik. "Üstündeki grileşmiş, buruşmuş ve yırtılmış beyaz gömleğin beni çok azdırıyor. Şu düğmeleri kapatamaz mısın?" Ateş sorumla elini göğsüne götürdü.

"Düşmüşler," diyerek eliyle kapatmaya çalıştı kaslı göğsünü.

"Bak Çelik'in göğsünde kocaman V dövmesi var, sen de kocasıyım diye gez ortalıkta."

"Senin derdin bugün ortalığı karıştırmak herhâlde!" Gerilmesi beni keyiflendiriyordu, sanki onu bugün az germişim gibi. "Ben daha büyüğünü yaparım, ayrıca V senin adın değil."

"Kalbinin üstüne *Ateşpare* yazarsan on yıl dalga geçerim seninle." Beni yine kendisine çekti ve saçlarıma öpücük bıraktı.

"İnanmıyorum, şu an bu anı yaşadığımıza inanamıyorum. Sanki yine bir şey olacak ve sen ellerimden gidecekmişsin gibi hissediyorum." Bu düşüncelerinde haklıydı, sanırım çok sevmekten oluyordu çünkü aynı şeyleri ben de hissediyordum.

"Bu sefer gerçekten bitti, Ateş."

"Bitti, Ateşpare."

Sonunda eve gelmiştik ama içerisi çok gürültülüydü. Çelik ve Tarık bağırarak konuşuyor, diğerleri de kendi aralarında sohbet ediyordu. Tarık sinirli şekilde bağıra bağıra evden çıkarken Ateş'in göğsüne tosladı.

Bir süre durup düşündü. "Bu Ateş enişteмin memeleri, nerede görsem tanırım." Kafasını yavaşça kaldırdı, fazla gergin bakan Ateş'i gördüğünde tatlı olduğunu düşündüğü şekilde sırıttı.

"Sen neden milleti memelerinden tanımak gibi bir özelliğe sahipsin? Bu ne biçim bir yetenek?" diye söylendi Pusat da sinirli şekilde. *Shrek*'i yine çok germişlerdi.

Ateş, Tarık'ı kendisinden uzaklaştırdı. "Enişten kaslar da maşallah," dedi Tarık canına susamış şekilde.

"Senin bu Alanguva zaafını ne yapacağız biz ya?" dedi Çelik de kucağındaki kediyi severken.

"Parayı seviyor o parayı," diyerek laf soktu hemen Pusat.

"Susun! Ayrıca salar mısın artık beni? Ben seninle Rusya'ya dönmeyi düşünmüyorum."

"Neden? Ruslar oldukça ilgini çekmiş gibiydi." Çelik'in sözleriyle Ferda'nın başı hızla Tarık'a döndü.

"Yalan! Yalan söylüyor aşkı..." Aşkım diyemeden hemen yanında duran Ateş'in varlığını hatırladı. "Aşkın da bilir beni. Ben öyle şeyler yapmam."

"Siz nasıl Aşkın'ın yaşadığını bana söylemezsiniz? Ben neler yaşadım, haberiniz var mı?" Ateş birden kükreyince salondaki herkes suspus oldu.

Salonda da yok yoktu. Pusat ve Bahar bir köşede, Çelik onların yanındaki berjerde, Deniz ve Naz birlikte ise oturuyordu. Hazel köşede ojesini sürüyordu. Üstelik Ayberk ve Arhan da gelmişti. Geldiğinden haberimin olmadığı Ceylan da buradaydı.

Ateş onları fark ettiğinde gözlerini kıstı. "Siz burada ne arıyorsunuz?"

"Seni alan arabayı süren kişi bendim," dedi Ayberk ama konuşurken pek başını kaldırmamıştı. Ne de olsa zamanında Ateş'e ihanet etmişti.

"Çelik için çalışmaya devam ediyordu ve bize yardım etti. Arhan da aynı şekilde, Cebonayan hakkında yürütülen tüm soruşturmalarda şahitlik yaptı annesiyle birlikte." Ateş açıklamamı sakince dinlerken Tarık da dikkat ondan kaymışken hemen en yakınındaki koltuğa oturdu, yani Ayberk ve Arhan'ın arasına.

"Ferda'nın her gece rüyalar," dedi Çelik gevşek gevşek sırıtarak. Ferda sinirle yanındaki yastığı ona fırlatırken Çelik havada kaptı. "Abisi kızma, haksız mıyım?"

"Bu da ne meraklıymış herkesin abisi olmaya!" Tarık kenarda söylendi kendi kendisine.

"Bir senin abin olamadık."

"Siz bana neden Aşkın'ın hayatta olduğunu söylemediniz?" Ateş bu sefer haşin bir şekilde kükremişti. Libidom yükselmesin diye elimi burun direğime götürüp sıktım, sakin kalabilirdim.

Kızım doğ artık, babanla masa kırmamız gereken konular var. Masaları nasıl kırdığımızı boş ver.

"Vallahi ben de bilmiyordum, sen ne kadar habersizsen ben de o kadar habersizdim bu durumdan." Pusat hemen kendi kıçını kurtarma derdindeydi çünkü biricik aşkının gözünden düşmek istemiyordu.

"Vakit mi verdin ağzımızı açmamıza? Seni bu güzel yumruğumla bayıltmasam gidiyordun, hayır nereye gidiyordun onu da anlamadım ya," dedi Çelik de bir yandan kendini övüp böbürlenerek.

"O yumruğu sonra göstereceğim ben sana," dedi Ateş eli başına giderken.

"Merak etme, ben senin intikamını alacağım. Kimse kocamı yumruğuyla bayıltamaz!"

"Ay başlayacağım kocana! Herif sıçtı ağzımıza. Ben tam anlatacağım lafı ağzıma tıkıyor! Beyni yok oldu adamın." Tarık bir an hakkında konuştuğu kişinin Ateş olduğunu unutmuş, hatırlayınca da sesi hafifçe kısılmış ve susmuştu.

"Tamam bebeğim, sen gel." Ateş'i sakinleştirerek koltuğa çektim.

Açık cam kapıdan bu sefer Yusuf girdi içeri hışımla. "Abi sonunda uyanmışsın, çok korktuk bir yumrukla gideceksin diye." Hepimizin ona baktığını görünce boğazını temizledi. "Haberleri gördünüz mü?"

"Ay yeto artık! Cidden yeto! Hani final oluyorduk biz? Durabilir miyiz artık?" Tarık fazla dramatik şekilde, elini göğsüne koyarak konuştu.

"Ne finali? Daha yolumuz uzun," dedi Çelik o meşhur yavşak sırıtışıyla.

Ateş söylenerek televizyonu açtı, direkt haber kanalı açılmıştı.

"V'nin ölümü ülkede büyük bir infial yarattı. Dünden beri aralıksız süren eylemler ve referandum çağrıları yanıtsız kalmayacak gibi. V'nin başlattığı direniş şu an dünyanın her bir yanında konuşuluyor. V'nin hakkında açıklama yaptığı kişiler hakkında soruşturma açıldı ve ortaya konulan kanıtlar neticesinde hepsinin tam da anlattığı gibi kişiler olduğu ortaya çıktı. V bir örgütün ve Mossad başta olmak üzere, birçok gizli örgütün de sırlarını ifşa ederek ülkeye büyük bir yarar sağladı. Bunun akabinde V'nin tüm suçları düşürüldü, V davasıyla ilgili tutuklular serbest bırakıldı. Şu an kabine toplantıda, halk dışarıda sloganlarla referandum çağrısı yapıyor."

Haber spikeri olayları sunarken arkasındaki kalabalıkta gezindi gözlerim. Çok fazla insan vardı, yüz binlercesi oradaydı, her taraftan pankartlar yükseliyordu. Kamera bazılarını yakından çekiyordu.

V KATİL DEĞİL, KAHRAMAN!

HEPİMİZ V'YİZ!

V ADALETTİR, BİZ ADALET İSTİYORUZ!

V CANAVAR DEĞİL, KAHRAMAN!

ADALET OLSAYDI V DOĞMAZDI.

"Kabine toplantısının bittiği söyleniyor ve şimdi iç işleri bakanı açıklama yapmak için hazırlanıyor!"

Çok geçmeden bıyıklı bir adam çıktı önünde bir kâğıda ve konuşmaya başladı.

"V'nin yaptıkları onaylanamaz, kendi adaletini yaratmaya çalışan kimse desteklenemez. Ülkemizin zaten bir adalet sistemi var! V'nin hareketleri bölücü ve yıpratıcıdır. Ancak kendisini infaz etmeden önce ülkeye ettiği yardımlar, açığa çıkardığı ajanlar ve aslında erkenden durdurduğu terör operasyonlarıyla ülkeye katkıda bulunduğu da inkâr edilemez.

Hâlihazırda adalet sistemimizde kadınları, çocukları ve hayvanları korumak için zaten herkes elinden geleni yapıyor. Yine de halkın da isteklerini göz önünde bulundurarak sadece adalet sistemimizde, V'nin saydığı maddelerde çalışmaya gidilip gidilmemesi konusunda referanduma gidilmeye karar verilmiştir. Bu devletimizin adalet konusunda eksik olduğunun göstergesi değildir ancak halkın çağrısına da kulaklarımızı tıkayamayız. Bu karar verilirken V'nin üstün bir teknolojiyle hazırlanan deneklerden biri olduğunu ve eğitimini veren kişinin de emekli bir koramiral olduğunu hesaba katarsak bu zamana kadar yakalanamaması normaldir. Bu bizim güvenlik sistemimizin açığı değildir. Benzeri bir durumda da güvenlik güçlerimizin çok daha keskin çizgilerle ilerleyeceğini söylemek isterim. Referandum tarihi önümüzdeki günlerde belirlenecektir. İyi akşamlar."

Konuşma bittiğinde Ateş televizyonu sessize aldı ve bana döndü.

"Başardın," dedi parlayan gözleriyle.

"Başardık." Diğerlerine döndüm. "V hep tek kişiydi, her zaman tek başıma çalıştım ama bu devrimi tek başıma yapamazdım. Sizler olmasaydınız, Victor kendisini feda etmeseydi orada ölen kişi ben olacaktım. Bu hedef uğruna ölme düşüncesi beni hiçbir zaman ürkütmedi ama sevdiklerimden uzaklaşmak..." Derin bir nefes aldım. "Hepinize teşekkür ederim."

"Bu kız hamile olunca ayarları bozuldu, çok duygusal oldu," diye laf soktu hemen Çelik.

"Referandumun sonuçları şimdiden belli," dedi Ateş gururla bana bakarken.

"Belki bu referandum her şeyin sonu değil ama bir şeylerin başlangıcı. Yani en başından beri hedeflediğim şey. İnsanlar adaletsizlikle savaşmak için seçim yapacak."

V sonsuza dek yaşayacak...

"O zaman bir kutlamayı hak ettik!" Tarık yerinden heyecanla kalktı.

"Sen neden bana bakıp duruyorsun? Yüzümde bir şey mi var?" Arhan ilk defa konuşurken Hazel'e bakıyordu.

"Ben sana bakmıyorum ki şaşıyım ben. Sen kimsin ki?"

"Bomboş bir insan, arada görünüp yok olur." Tarık da konu Arhan olunca hemen laf sokmadan duramamıştı.

"Pardon, ben yanlış anladım o zaman. Ama bana bakarken de bana bakıyorsun sanki," dedi Arhan kafası karışmış şekilde.

"Bu çocuk hiç büyümüyor. Beş yaşındayken de böyleydi, maldı. Hiç değişmedi," dedi Pusat da Tarık'a destek çıkarak.

"Ateş'in en iyi arkadaşıyım diye kıskanma!" Arhan aslında Ferda'yla yakınlaştığı zamanlar çoktan Ateş'in en yakın arkadaş listesinden çıkmıştı.

"Hadi lan oradan! Pışık!"

"Pışık mı? Benim burada beyin seviyem düşüyor!" Deniz daha fazla dayanamayarak yerinden doğruldu. "Sizin yüzünüzden oğlum geri zekâlı olacak."

"O senin gen aktarımından olur anca," dedi Bahar da. Kimse Bahar'dan bu çıkışı beklemediği için herkes şaşkınca başını ona çevirdi. "Yani böyle şeyler genelde genetik oluyor, ondan dedim, derste gördüm de. Yoksa sen çok zekisin, Deniz abi, alınma lütfen."

"Alınmadım zaten!" Deniz tripli şekilde arkasına yaslanırken Naz gülerek onun yanağına bir öpücük bıraktı. Hemen yüz ifadesi yumuşadı.

"Bahar'ım sen beni son zamanlarda çok şaşırtıyorsun, Aşkın'a özenmiyorsun, değil mi?" Pusat'ın endişeli sorusuyla gözlerimi kısıp ona kilitlendim.

"Karımın neyi varmış?" Elbette hanımcı bir kocam olduğu için kendimi yormama gerek yoktu.

Çelik elinde telefonuyla yerinden doğrulduğunda kucağındaki siyah kedi de ondan uzaklaştı. "Murat mesaj attı, otopsi raporunu da hallettik. V resmî olarak ölmüş durumda, Ateş Alanguva da karısını kaybetmeye dayanamadı ve kayıplara karıştı. Cebonayan araştırmaya alındı, birçok üye şu an gözaltında. Murat, V kısmıyla ilgileniyor. Selin de Cebonayan kısmıyla. Yani..." Durakladı ve telefondan başını kaldırıp gözlerime baktı. "Cidden bitti."

"Bu işin sonunda hep Aşkın'ı kaybedeceğimi düşünüyordum," dedi Tarık yine olup olmadık yerlerdeki o duygusal konuşmasını yaparak.

"Bundan sonra daha fazla kayıp yok." Ateş kararlı şekilde bana daha sıkı sarıldı. "Bitti."

"Senin karın Rus mafyasını bana kilitledi, yani bize biten bir şey yok," dedi Çelik sanki onu orada zorla tutuyormuşuz gibi.

"Bırak bu ayakları, şu askere için gidiyor için! Gacı da aşırı sert he, insan yanına yaklaşmaya korkuyor."

"Gacı ne? Düzgün konuş!" Çelik'in çıkışı ilgimi çekmişti.

"Şu geçen bahsettiğin mavi gözlü asker mi?" Sorumla ifadesi yumuşadı.

"Bu herif var ya, her gece başka kadınla takılıyordu, bu kızı gördüğünden beri eline dişi sinek değmedi. Şaşkınca seyrediyorum, aralarında değişik bir kimya var ama asker bunun suratına bakmıyor." Tarık orada olduğu için Çelik'in tüm kirli çamaşırlarını ortaya dökerken Çelik sessiz kaldı.

"Bırak sen de şu askerleri, başımız beladan yeni çıktı. Şimdi bir de Rusya'yla savaşa girmeyelim," dedi Naz bunalmış şekilde. "Oğlumu soğuk bir savaşın ortasında doğurmak istemiyorum."

"Sıradan bir asker olduğunu düşünmüyorum, onda bir şeyler var," dedi Çelik ama konuyu çok da uzatmak istemedi. Tarık yerinden kalkıp Ferda'nın yanına oturdu. Arhan'a attığı bakışlar da nedenini açıklıyordu.

"Siz Türkiye'ye dönecek misiniz, Ceylan Hanım?" Yusuf hâlâ kapıda dikilmeye devam ediyordu ve Ceylan da hiç konuşmamıştı.

"Ortalık durulana kadar burada kalmayı planlıyorum, tabii rahatsız olmazsanız." Ceylan'ın bakışları en çok benim üstümde oyalandı.

"Sen de bir Alanguva sayılırsın, yani elbette olmayız," dediğimde Ateş güldü.

"Alanguva ismini bu kadar sahiplenmen hoşuma gidiyor." Zaten ne yapsam hoşuna gidiyor, seksi puşt. "Bir süre burada kalman iyi olur. Ayrıca Yusuf'un seninle yakından ilgilenmesini istemiştim."

"Evet ama biraz fazla ilgileniyor." Ceylan şikâyetçi bir tavırla kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Ben sadece görevimi yapıyorum, Ceylan Hanım."

"Hiçbir yere çıkmama izin bile vermiyor!"

"Abartmayın, Ceylan Hanım, her istediğinizde sizinle alışveriş merkezine geliyordum. Hakkımı yemeyin lütfen."

"Çünkü başka bir yere gitmeme izin vermiyorsun!"

Onlar tartışırken ben başımı Ateş'e çevirdim ama o sadece aşkla bana bakıyordu. Gülümsedim. "Bana ne kadar âşık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını olumluca salladı ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Evet, tam olarak bunu düşünüyordum. Ve de ne kadar şanslı olduğumu. Bugün seni kaybedeceğimi düşündüm ve şimdi kollarımdasın."

"Bana doyduysan gerçekten kalk ve duş al."

"Sen de eşlik edeceksen neden olmasın," dedi benimle tatlı tatlı cilveleşirken.

İç çektim. "Zaten kendimi zor tutuyorum, yapma."

"Yaptım bile." Birden ayağa kalkıp beni de kucağına aldı. "Siz akşam yemeği hazırlarsınız, biz biraz dinleneceğiz." Ateş kucağında benle hızla yürürken kollarımı boynuna doladım. Yanağıma sert ve uzun bir öpücük bıraktı.

"Zaten başka bir şey yapamayız."

"Kızımız doğduktan sonra seni bu evin her köşesinde sertçe..."

"Evet," dedim inlercesine. "Lütfen!" Dayanamayıp bir kez daha öptü. Yatak odamıza gelmiştik.

"Ah Ateşpare, hep haklıydım." Beni yavaşça yatağımıza bıraktı, üstüme doğru eğildi.

"Hangi konuda?"

"Beni mahvedeceğin konusunda. Beni mahvettin, hem de defalarca ama ben hiç böyle güzel mahvolacağımı düşünmemiştim."

"Güzel mahvolmak ne demek?"

"Her seferinde yine seninle doğmak demek. Ateşpare'mle bir hayat demek." Dudaklarını dudaklarıma yasladı.

Bu Ateş ve Ateşpare'nin hikâyesiydi.

Bu V'nin hikâyesiydi.

V tüm adalet arayan zihinlerde yaşayacaktı.

Ateş ve Ateşpare de bu kitabın sayfalarında sonsuzluğa kadar birlikte olacaktı. Bazen acıtacak bazen yoracaktı ama günün sonunda sadece birlikte olacaklardı.

⧖

ÜLKE REFERANDUMA GİTTİ VE YÜZDE SEKSENLE YENİ DÜZENLEMELERE EVET OYU VERİLDİ. V'NİN BAŞLATTIĞI ADALET ATEŞİ ÜLKENİN HER TARAFINDA COŞKUYLA KARŞILANDI. V'NİN HEP DEDİĞİ GİBİ, YARIN DAHA ADİL BİR DÜNYAYA UYANMAK DİLEĞİYLE.

⧖

V acı bir bekleyişin ardından gelen adaletti.

V katledilen kadınlar, hayatı sömürülen çocuklar, haklarını alamayan masumlardı.

V aslında tatlı bir umuttu. Belki ilk başlarda pek de tatlı görünmüyordu, hatta çok da vahşiydi. Ancak hiçbir güzellik acıdan önce doğmazdı. Hiçbir zafer savaşılmadan kazanılamazdı. Hiçbir başarı bedelsiz olmazdı. V amacına ulaşmıştı.

V bir devrimdi ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Ve bu umut sonsuza dek sürecekti.

V bir efsaneydi ve efsaneler unutulmazdı.

⧖

Son zamanlarda epey yoruluyordum. Cinayet işlemeyince tüm beynimi teknolojiye yöneltmiştim ve bence Ateş'i çoktan geçmiştim. Bu deney yapma işi hoşuma gitmişti ama sadece robot deneyleri yapıyordum ben.

Üstümdeki beyaz önlükle ve gözlüklerimle heyecanla yeni projemi hazırlıyordum. Ben pürdikkat önümdeki bilgisayarla uğraşırken kapı açıldı.

"Anneye bak, yine çalışmaya gelmiş." Ateş'in sesini duyduğumda gülerek başımı kaldırdım.

Kucağında kızımız vardı, Ahu. Üç yaşına girmek üzereydi.

Ateş laboratuvara gelecek diye beyaz bir önlük giyinmişti ama altındaki deniz şortu ve tişörtüyle birazdan kumsala gidecekmiş gibi duruyordu.

"Anne çalışmazsa fakir kalırız," dedim kendimi savunmaya çalışarak.

Kendi önlük giyindiği yetmiyormuş gibi bir de Ahu'ya onun için özel yaptırdığı küçük önlüğü giydirmişti. Kolları birazcık uzun geldiği için Ahu önlüğü ağzına götürmeye çalışıyordu. Ateş önlüğü ağzından çekti ve daha sıkı sardı onu.

"Kızım annenin sütü varken, o güzel göğüsleri varken önlük mü kemiriyorsun sen?"

"Kızın psikolojisini bozacaksın. Ayrıca sütten keseli epey oluyor." Ahu'nun sütten kesilmesine Ateş daha çok içerlenmişti, *annenin güzel sütünü nasıl bıraktın* diye...

Ahu'nun yanında asla küfretmiyorduk, bir kere yanlışlıkla ağzımdan kaçırmıştım ki o an uyuduğunu zannediyordum ve bunu asla unutmamıştı.

Biz onun anne ya da baba demesini beklerken o *ayına koim* demeye çalışmıştı.

"Neden geldiniz? Ben gelecektim zaten yarım saate," dedim gözümdeki şeffaf kaynak gözlüğüne benzeyen gözlüğü çıkararak.

"Buraya bayılıyor, kızımız kesin bilim insanı olacak bak." Ateş onu kucağımdan indirdiğimde Ahu babasının elini tutarak heyecanla önünde durduğum makinaya yürümeye çalıştı. "Bak bak nasıl da yürüyor, utanmasa koşacak."

Onlar benim yanıma ulaştığında eğilip Ahu'yu kucağıma aldım ve yanağına bir öpücük bıraktım. "Sen anneyi mi özledin?"

"Özledim," Heveste salladı başını.

"Anne seni yer bak." O yeni çıkmış dişlerini göstererek daha da sırıttı.

"Bizimkiler geldi, haberi yok daha Ahu'nun, Pusat'ı görünce kafayı yiyor." Ateş bunu söylerken çok da memnun değildi çünkü Ahu resmen Pusat'a âşıktı. Onu gördüğü an tüm dünyası duruyor, onun kucağından ayrılmıyordu. Aynı şeyi Çelik'e de yapıyordu.

"Kızımız yakışıklı erkekleri seviyor, annesine çekmiş." Sözlerimle Ateş derin bir iç çekti.

"Farkındayım."

Ahu sarıyla ela arasındaki gözleriyle ve kumral saçlarıyla bize fazlasıyla benziyordu. İkimizin çocuğunun güzel olacağını tahmin edebilirdim ama bu kadarını tahmin etmem imkânsızdı.

Ahu önümdeki bilgisayara elini uzattı. Klavyeyi çok severdi, daha önce az kalsın adada bomba patlatacaktı. Hemen Ateş'in yaptığı çocuk kilidini açtım ve Ahu'nun klavyeye özgürce saldırmasına izin verdim.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Robot konusunda. Günümüzde piyasaya sürülen tüm robotlar aptal! Yapay zekâyla iyi bir robotu birleştirmek istiyorum."

"O daha önce yapıldı, bebeğim," dedi kendinden emin şekilde.

"Hayır, benim planladığım şekilde değil."

Merakla gözleri kısıldı. "Ne planlıyorsun?"

"Bunu şimdi anlatmayacağım." Kendimden emin şekilde gülümsedim.

İç çekti. "Kızımızın psikolojisini bozmak ve seni arkadaki masaya yatırmak istemiyorum. O yüzden anlat lütfen."

"Peki, çok ısrar ettin. Robotlardan oluşan bir mahkeme salonu hazırlıyorum." Ateş sözlerimle boş boş suratıma baktı. "Hâkim de savcı da robot olacak. Düşünsene, yapay zekâyı rüşvetle ya da manipüleyle etkileyemezler.

Ve tüm anayasaya hâkim olacağı için en iyi kararı o vermiş olacak." Ateş bir süre yürüme bakakaldı. "Neyse, öyle eğleniyorum işte."

"Sen var ya, mükemmel bir varlıksın." Sözleriyle başımı olumluca salladım.

"Bana bilmediğim bir şey söyle, güzelim." Yerimden kalktığımda Ateş yine Ahu'yu kucağına aldı. "Çok kucakta gezdiriyoruz, yürümemek için çok tembellik yapacak."

"Olsun, ben taşırım kızımı. Değil mi, babacım?"

"Babayım," dedi Ahu da onun boynuna sarılıp yanağını öperken.

Ahu'yu öperken sakalları incitiyor diye sakallarını hiç uzatmazdı, hep sinekkaydı tıraşı yapardı.

Laboratuvardan çıktık, tesis içinde yürürken Ahu dikkatle etrafı inceliyordu. Parlak ışıklar ve değişik cisimler ilgisini fazla çekiyordu.

Ateş adayı kısa sürede toparlamış ve hatta eskisinden daha iyi bir hâle getirmişti. Laboratuvarları ve çalışma alanları genişlemişti. Adadaki insan sayısı da artmıştı. Çalışanları aileleriyle birlikte getirmiş ve burada küçük bir kasaba kurmuştu.

Dışarı çıktığımızda geldikleri golf arabasına baktım. Ben sürücü koltuğuna geçerken Ateş de kucağında Ahu'yla yanıma yerleşmişti.

"Anne nereye götürüyor bizi?"

"Neyeye?"

"Tahmin et." Ateş onu bir koluyla sıkıca tutup diğer koluyla da saçlarını düzeltiyordu.

"Payk?"

"Yok park değil. Eve gidiyoruz ama kim geldi tahmin et? Kime gidiyoruz biz şimdi?"

"Puşta mı?" Ahu'nun sözleriyle güldüm. Pusat diyemediği için puşat ya da puşt diyordu sık sık. Pusat ona doğrusunu bir türlü öğretemiyordu.

"Evet Pusat amca geldi." Ahu hemen sevinçle zıplarken Ateş onu daha sıkı tuttu.

"O senin amcan, amcan." Ateş ne kadar amcası olduğunu ona aşılamaya çalışsa da kızının uslanmaz bir çapkın olacağını biliyordu.

"Hayıy o Puşat!"

"Hayır, amca o."

"Puşat demesi çok tatlı," dediğimde Ateş bana yandan bir bakış attı.

"Kızımın her şeyi tatlı. Çünkü annesi senin, ne olacaktı başka?"

"Sus ve geceyi bekle, bugün sana çok yüklendim." Kısık sesle söylediklerin onu güldürdü.

"Benim bir şey yapmama gerek yok ki bana yüklenmen için."

Eve ulaştığımızda bahçede gördüğüm kalabalıkla gülümsedim. Bahar ve Pusat genelde Türkiye'de oluyorlar ama birkaç ayda bir gelip burada da uzun kalıyorlardı.

Deniz ve Naz'ın adada güzel bir evleri vardı. Deniz adanın güvenlik işleriyle ilgilenen güvenlik şefiydi. Çocuklarına Keskin ismini vermişlerdi. Bana kalırsa Cüneyt koymaya utanmışlar ve bir şekilde yine de ona ait bir isim vermek istemişlerdi. Tarık bu isimle çok dalga geçmiş ve değiştirmeye çalışmıştı ama sonuç başarısızdı.

Tarık ve Ferda da onlarla birlikte gelmişti. İnişli çıkışlı bir ilişkileri olsa da iyi gidiyorlardı.

"Puşat!" Ahu, Pusat'ı gördüğü an sevinçle çığlık attı.

"Amcasının gülü!" Pusat kollarını açıp bir *Shrek* edasıyla koşarken Ateş kızını vermek konusunda çok isteksizdi. Ama Ahu kucağında *Puşat* diye sayıklayıp el çırparken de kızını kıramadı ve istemeye istemeye Pusat'a uzattı.

Pusat ona sıkıca sarıldı. "Amca nasıl özlemiş seni, şu güzelliğe bak ya! Sen büyüdükçe daha da güzel oluyorsun bak." Ahu hemen utanıp kızarırken tatlı tatlı sırıttı.

"Bak ya." Ateş sinirle soludu. "Nasıl cilve yapıyor bu yaşta. Bunlar hep senin yüzünden, hep sana çekmiş bu kız."

Bahar yanımıza ulaşıp ikimize de sarıldı. Ahu pek Bahar'ı sevmiyordu çünkü Pusat'tan kıskanıyordu.

"Çelik neden gelmedi?" diye sordu Ateş merakla Tarık'a bakarak.

"Görevde, onun tarafta işler epey karışık." Tarık çok fazla detay vermiyordu çünkü bizi yine bu işlerin içine çekmek istemiyordu.

"Yardım gerekirse haber ver!" Sert sesimle Tarık sessiz kaldı. "Tamam mı?"

"Çelik sizi bir daha bu tarafa çekmeme konusunda oldukça kararlı ama konuşurum." Tarık konuyu kapatmak istercesine Pusat'ın yanına ulaştı.

"Ahu! Bak ben çok kıskanıyorum. Sen beni özlemedin mi hiç?" Ahu bu sefer de cilveli cilveli Tarık'ın kucağına geçti. "Dayısının güzeli ya." Saçlarını koklayarak öptü Ahu'yu.

"Halasına hiç yüz vermesin zaten." Ferda söylenirken Ahu ona bakıp sırıtarak. Aslında büyürken yanında hep Ferda da olduğu için ona olan düşkünlüğü başkaydı.

"Her şeyi hazırlamışsınız," derken Naz'a baktım çünkü bu görkemli sunum onun işiydi.

"Ellerine sağlık," dedi Ateş de Naz'a gülümseyerek.

Hep birlikte okyanusun hemen kenarındaki uzun masaya geçtik. Deniz, üstünde enişte şortu ve tişörtüyle mangalı yelliyordu.

"Türkiye nasıl?" diye sordum merakla.

"Bildiğin gibi, aslında ada çok daha eğlenceli." Bahar mezun olmuştu ve şu an bir okulda özel çocuklara eğitim veriyordu.

Referandumdan sonra suç oranları ciddi şekilde azalmıştı. V'nin doğduğu gün, o sarayın patladığı günü yılda bir kere halk yâd ediyordu.

12 Nisan V'nin doğduğu gün, yeni düzenin ilk günü olarak kutlanıyordu. Bir keresinde Ateş'le Türkiye'ye gitmiştik ve kimliğimi gizleyerek o kutlamalara katılmıştım.

O gün hangi sloganlar varsa bugün de o sloganlar devam ediyordu.

V yaşıyordu.

Ahu eve yeni gelenlerden sıkıldıktan sonra yine Keskin'e sarılmıştı. Üstündeki mavi puantiyeli mini eteğinin altından bezi görünüyordu, üstünde de boyundan bağlamalı puantiyeli üstü vardı. Keskin de beyazlar içinde çimlerin üstünde oturmuş, oyuncak arabasıyla oynuyordu.

Ahu ona doğru yürüyüp oyuncağını almaya çalışınca aralarında küçük bir kriz yaşanmıştı. Sonra barışmak için Ahu, Keskin'i öpüp sarılınca Ateş yine kıskançlık krizlerine girmiş ve Ahu'yu hızla kucağına almıştı.

"Parmaklarınızı yiyeceksiniz!" Deniz kendinden emin şekilde masanın köşesine kuruldu. Naz yine hamileydi ve bu sefer kızı olacaktı. "Sen kendini neden yoruyorsun, balım?" Deniz yerinden kalkıp Naz'ı oturttu kendi yerine.

Ailemle huzurlu bir akşamdaydım.

Bu masada olmasını istediğim o kadar çok kişi vardı ki...

Ateş sanki zihnimdekileri duymuş gibi bakışlarını bana çevirdi ve buruk bir şekilde gülümsedi. Anlardı, o beni hep anlardı.

"O zaman ailemize içelim bugün." Tarık kadehlerimizi doldururken Ahu yine oturduğu yerde rahat edememiş ve Puşat diye sayıklayarak *Shrek*'in kucağına gitmişti.

"Ahu bana hiç yüz vermiyorsun, bak kalbim çok kırılıyor," dedi Bahar alt dudağını sarkıtarak.

"Kalbin mi kıyıldı?"

"Evet, çok."

"O zaman Puşat benim olsun!"

Ateş yanımda bilmem kaçıncı krizlere giriyordu.

"Pusat zaten senin amcan, ben de senin teyzenim! Yüzüme bakmıyorsun ama!" Bahar'ın üzüldüğünü gören Ahu çok da yufka yürekli olduğu için Bahar'ın kucağına geçti.

"Eline de ne yakışıyor ya, bizim de böyle bebelerimiz olmasın mı be Bahar'ım?" Pusat daha içmeye başlamadan efkârlanmaya başlamıştı.

"Önce bir düğün yapın, ondan sonra konuşuruz o konuyu!" diye atladı hemen Tarık abilik damarları kabarırken. İçkileri doldurmayı bitirdikten sonra o da Keskin'i kucağına almıştı.

"Harbiden bak çok doğru dedin." Ateş yerinde dikleşerek Tarık'a baktı. "Sen benim kardeşimi oyalıyor musun?"

"Tövbe haşa! Ne oyalaması? Bugün istesin ben yarın basarım nikâhı! Ama Ferda Hanım biraz ayran gönüllü olduğu için tam da güvenemiyorum."

"Ya sen var ya ne değer bilirsin ne kıymet bilirsin. Sen böyle bir insansın!" Ferda birden yükselince Tarık alt dudağını ısırdı ayvayı yedik dercesine. Komik olansa hemen kucağında oturttuğu Keskin'in de aynı şaşkın ifadeyle alt dudağını ısırarak Ferda'ya bakmasıydı.

Ferda gülmemeye çalıştı ama dayanamayıp Keskin'i kucağına alarak boynuna bir öpücük bıraktı. Ahu, Pusat'tan ne kadar etkileniyorsa Keskin de Bahar ve Ferda'dan o kadar etkileniyordu. Hemen başını Ferda'nın boynuna gömdü.

"Şuna bak ya, normalde kıçının üstünde durmaz, iki güzelini gördü diye beyefendi kesiliyor," dedi Naz gülerek oğlunu izlerken.

Ben onları izlemeye dalmışken Ateş kendi tabağından önce benim tabağımı en sevdiğim mezelerle ve yemeklerle doldurmuştu.

"Bahar, adada son zamanlarda çocuk sayısı epey arttı ve okul öncesi için de bir kreş açmayı düşünüyoruz. Zaten var ama bu sefer daha büyük bir şey olacak. Çocukların daha küçük yaşta ilgi alanlarını bulmalarını sağlayacağız. İş hayatına burada devam etmeyi düşünür müsün?" diye sordu Ateş, bunu daha önce aramızda konuşmuştuk.

"Bu dönem çocuklarımdan ayrılamam ama gelecek dönem için Pusat da isterse elbette düşünürüz." Pusat için yanında Bahar'm olması yeterliydi.

Türkiye'de Ateş'in işlerini yürütüyordu, Tarık ve Ferda da ona yardım ediyordu.

"Bahar'ım nasıl isterse," dedi Pusat da hiçbirimizi şaşırtmayacak bir cevap vererek.

Biz yemeğe başlamadan hemen önce gelen sesle başımı kaldırdım. "Umarım bizsiz aile yemeği vermiyorsunuzdur!" Gelen kişi Çelik'ti. Yanında da Hazel, Murat ve Selin vardı.

"Geleceğinizden haberimiz yoktu." Ben yerimden kalkarken Çelik yanıma ulaşıp sarılmıştı.

"Ahu'yu iki ay boyunca görmezsem nasıl nefes alacağım ben?" Çelik abartılı bir sevinçle yanımdan uzaklaşıp Ahu'ya yöneldi.

Ahu birden *Shrek* aşkını unuttu ve "Çeyik!" diye cırlamaya başladı.

"Çelik seni yesin!" Çelik onu kucağına aldığında Ateş diğerleriyle selamlaşıyordu ama gözü Ahu'daydı.

"Karım bitmedi bir de kızıma başladı, amına koyayım," dedi Ateş kısık sesle ama bakışlarımı gördüğünde sustu.

"Uzun zamandır gelmiyorduk, ada cidden iyi olmuş," dedi Selin etrafı inceleyerek.

"Deniz kalk biraz daha et pişir," dedi Tarık ama Deniz'in bakışlarını gördüğünde usulca olduğu yere sindi.

"Enişteye yardım ederiz," dedi Murat da Deniz'e.

"Gel göstereceğim ben sana enişteyi, Naz'ım sen yerinden kalkma, tamam mı bak?" Deniz zar zor Naz'ın yanından kalktı.

Yeni gelenler ile masamız biraz daha genişlemişti. Bu sırada gözüm hâlâ Ahu'yu sevmeye devam eden Çelik'e kaydı. "İşler nasıl gidiyor?" Sorumla Ahu'yu göğsüne yasladı. "Tarık görevde olduğunu söylemişti."

"Evet, buluşacağınızı duyunca bundan eksik kalamam dedim ve görevi erkenden halledip geldim. Ahu'yu da çok özledim. Sen de beni özledin mi, sevgilim?" Çelik'in sorusuyla Ateş sinirden renk atmaya başlamıştı bile.

"Öyzledim şevgiyim."

"Yerim kızım seni, bal mısın sen?" Çelik onu sevgiyle göğsüne yasladı. "Ben doğursam bu kadar severim herhâlde, şuna bak ya!" Ona sıkıca sarıldı.

"Yeter artık! Şu dişileri bir salar mısın? Ahu'nun en büyük aşkı benim bir kere." Pusat'ın yine kıskançlık damarı tutmuştu.

"Hadi la oradan!"

"La," dedi Keskin de elini kaldırarak Çelik'i taklit ederken.

"Tamam, bu kadar çok küçük çocuğun yanında durmak pek alışık olduğumuz bir şey değil," dedi Hazel kendisini telkin etmeye çalışarak.

"Ya bu herifte şeytan tüyü var, herkesi etkisi altına almayı başarıyor. Bir tek Aşkın'ı alamadı, ona da maşallah, yani benim bile aklım çelinirdi o kadar cilveye." Pusat, Çelik'i bir yandan yerip bir yandan överken Ateş kıskançlık krizini çok başka boyutlarda yaşıyordu.

"Sen zaten aklının çelinmesine yer arıyorsun be *Shrek*," dediğimde bana küfretmemek için kendisini çok zor tuttu.

"Ne yapalım ya, bizdeki de böyle bir cazibe işte. Sınavı yok ki çalışsın," dedi Çelik kendisini biraz daha överek.

"Senin şu askere ne oldu?" Ateş konuyu başarılı şekilde değiştirdi.

Çelik yutkundu. "Vuslat, bir şey olmadı. Aynı işte." Adını söylerken bile zorlanmıştı. Anlaşılan bu gece onunla uzun bir konuşma yapıp neler olup bittiğini öğrenmem gerekecekti. "Bizim ekip çok eğlenceli, onları da getirecektim ama Ateş cimri diye cesaret edemedim. Milletin yediklerinde gözü kalırdı falan, ayıp olurdu yani."

"Ya ben şimdi seni..." Ateş yerinden kalkacakken elimi ensesine attım ve bir kediyi okşarmış gibi hafif hafif okşadım. O da zaten hemen bir kedi gibi sakinleşti.

"Hadi o zaman kadehlerimizi kaldıralım! Ailemize!" Tarık kadehini kaldırdığında biz de ona eşlik ettik.

"Ailemize," dedik hepimiz.

Ateş kadehini dudağına götürmeden önce kulağıma eğildi ve fısıldadı. "Ateşparc'me."

Kadehlerimizi içtikten hemen sonra yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı.

Onu öldürmek için gittiğim gün sanki dün gibiydi ama değildi. Çok fazla kayıplar vermiş, acılar çekmiş ve en sonunda da buraya gelmiştik.

Pusat ve Bahar kızımızla uğraşıyordu, Tarık ve Ferda tartışırken Keskin onları şaşkınca izliyordu. Deniz yine Naz'ın hamile olmasına fazla sevinmiş ve ona hiçbir şey yaptırmıyordu. Murat ve Selin suratlarında huzurlu bir gülümsemeyle masayı seyrediyordu. Hazel telefonuyla masanın altından büyük ihtimalle Arhan'la mesajlaşıyordu. Çelik de çenesini avucuna yaslamış bir vaziyette okyanusu izliyordu, kesin şu güzel askerin gözlerini düşünüyordu.

Başarmıştık.

Kayıplar vermiş, acılar çekmiş ama başarmıştık. "Keşke onlar da burada olsaydı," dedi Ateş kısık sesle zihnimi okurcasına.

"Belki de bizi izliyorlardır."

"Sence ablan seni affetti mi?" Ateş'in sorusuyla kısa bir an gözlerimi yumdum.

Başımı gökyüzüne kaldırdım, hava hafif kararmış ve yıldızlar ortaya çıkmıştı. Tam bu sırada bir yıldız kaydı gökyüzünden.

"Affetti." Gözümden bir damla yaş aktı. "Ablam beni bugün affetti."

Ateş kolunu omzuma attı ve beni kendisine çekti, saçlarım arasına bir öpücük bıraktı.

Arkada eğlenceli bir şarkı çalarken Pusat, Tarık ve Çelik üçlüsü biraz sonra, yani yeterince içtikten sonra birlikte dans etmeye başlayacaklardı.

Ahu ve Keskin şimdiden yorulup uyuklamaya başlamışlardı.

"Babacığım gel yatağa gidelim," dedi Ateş kızını bu sefer de Murat ve Selin'den almaya çalışarak.

Ahu omuz silkti.

"Kızım ama geç oldu!" Ahu bir kez daha omuz silkti ama Ateş onu kucağına aldı. Şimdi saçlarını biraz okşayacak ve onu göğsünde uyutup sessizce odasına yatıracaktı.

"Anneye öpücük yok mu?" Eğilip Ahu'nun o minik burnunun ucunu öptüm. O da yanağımı öptü ve yorgunca babasının göğsüne gömüldü. Ateş'in bir eli benim omzumdayken diğer eliyle de Ahu'nun saçlarını hafif hafif okşuyordu.

Benim için hiçbir zaman böyle bir sonun ihtimali olmamıştı, hiç böyle güzel bir an yaşayacağıma olanak vermemiştim. Belki de kendimi böyle bir sona hiçbir zaman layık görmemiştim.

Ama bitmişti.

Tüm o kargaşalar, acılar ve kayıplar geçmişti. V kazanmıştı, Aşkın kazanmıştı.

Ateş ve Ateşpare birlikteydi.

Bu asi bir katilin öldürmeye gittiği adama âşık olma hikâyesiydi. Bu acımasız bir katilin verdiği adalet mücadelesinin hikâyesiydi. Ama bu saatten sonra Ateş ve Ateşpare'nin hikâyesiydi ve sonsuza dek sürecekti.

SON